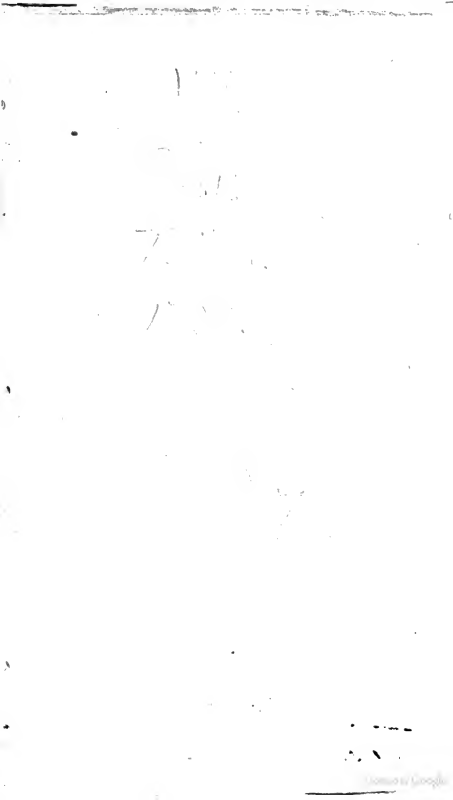

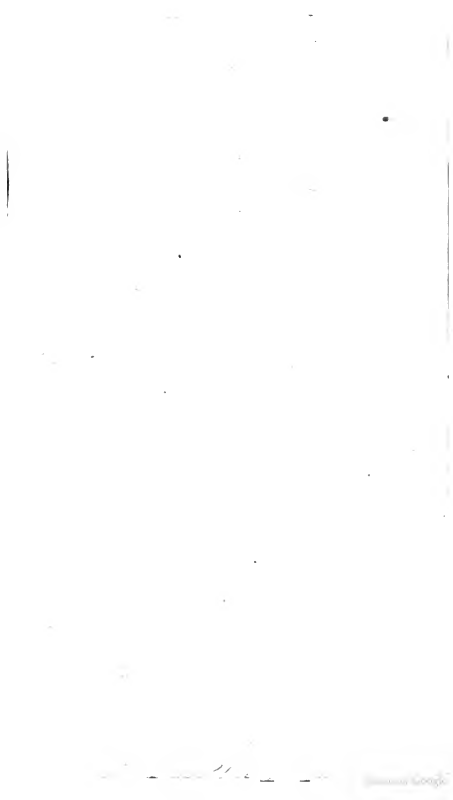

~~12K.6~~

11. I. 5.

11. 2. 140

ANTHOLOGIA GRAECA,

TOM. VIII.

C O M M E N T A R I U S.

VOLUMINIS SECUNDI PARS PRIMA.

ATTENTION OFFICIALS

RECEIVED

COMMUNICATIONS

UNITED STATES DEPARTMENT OF JUSTICE

FRIDERICI JACOBS
ANIMADVERSIONES
IN
EPIGRAMMATA
ANTHOLOGIAE
GRAECAE

SECUNDUM ORDINEM ANALECTORUM

BRUNCKII.

VOLUMINIS SECUNDI
PARS PRIMA.

LIPSIÆ
IN BIBLIOPOLIO DYCKIO

MDCCKCIX.

THE JOURNAL OF THE

AMERICAN MEDICAL ASSOCIATION

PUBLISHED WEEKLY

1917

POLYSTRATI EPIGRAMMATA.

¶ 1.] I. **V**at. Cod. p. 582. Primus edidit *Wolfius* in *Fragm. Sapph.* p. 234. unde idem repetivit *Toup.* in *Emend. in Hesych.* P. I. p. 308. Ex schedis Vinariensibus protulit *Kloetz* in *Musa puer. nr.* XXXIX. Varietatem lectionis enotavit *Schneiderus* in *Per. crit.* p. 64. Duplici amore incensus poeta oculos accusat, qui tam gravem ipsi perniciem attulerint. Conf. *Meleagri* Ep. IV. quod hinc expressum videtur. — V. 2. ἐφθάλμις κατασβέμενος. *Wolf.* κατασβέμενος ap. *Tourn.* vitiose. — V. 3. εἶδα, primum Antiochum spectastis, formosum puerum; deinde Stasichratem; unde duplex in animum amor defluxit. Hunc vers. laudat *Albersi* ad *Hesych.* v. περιεκύπη. Puer venustate conspicuus, utrum περιεκύπητος appelletur, an περιβλεπτός, ut hoc loco quidam conjecit ap. *Albersum*, utque legitur in apogr. *Lips.* parum interest; sed non est cur Codicis lectionem relinquendam existimes. — Pro χερσαίοισιν idem Apogr. χερσαίοισιν exhibet. — V. 4. ἡ δὲ δῖων. *Klotz.* quod correxit *Koeblerus* ad *Theocr.* p. 16. — ἡ δὲ δῖων. splendorum juvenum florem. παῖδων ἄνθος *Meleager* Ep. II. Formam ἡ δὲ δῖων attigit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 717. — V. 5. ἐκγύαασθε. *Sched. Tryll.* In ἐκγύαασθε duplicandum esse τὸ εἰ judicat *Brunckius*, metri causa. Antepenultima enim corripitur, ut ap. *Antip. Sid.* LIX. σχολίων ἡλίσους πλείονας ὑγύαασθε. Perperam *Wolfus* vertit *illuminastis*, cum sit: *Quid adspexistis* —

In fine distichi interrogandi nota poni debet. — V. 6. edidit *Watson* ad Theocr. T. II. p. 83. πατρίης Sched. Tryll. — V. 7. Similiter *Meleager* l. c. ἐπταῖς ἐν κάλλει, τῷ τῷ ὑποκαίμενοι νῦν. — Pro ἔλοιτο, quod ex conjectura, ipsius fortasse *Brunckii*, fluxit, Cod. Vat. ἔλητε legit. Et sic habet apogr. Voss. ubi corrigitur ἐλῆλοτε. Alia Apogr. ἔλοιτε, ἔλοιτε et ἔλοις exhibent. *Toupius* corrigere tentat: τὰ δύο γὰρ ψυχὰ οὐκ ἂν ἔλοιτο μία. *utrumque enim amorem una anima non ceperit.* Huic conjecturae patrocinator locus *Theophyl. Simoc.* Ep. XXXVIII. φ; γὰρ ἡ γῆ δύο ἡλαιοὺς οὐ δύναται θάλασσεσθαι, οὕτω μία ψυχὴ δύοὺς πυροὺς ἐρωτικῶν οὐκ ἐνέχεται.

II. Cod. Vat. p. 250. sq. Planud. p. 203. St. 296. W. Scriptum in expugnationem Corinthi; quae urbs a L. Mummio everfa est .Ol. CLIX. 4. anno V. C. 609. — V. 1. Ἀκρεβρινθον. *arx Corinthi.* *Livius* L. XLV. 28. *Urbs erat tunc praeclara ante excidium. Arx quoque et Isthmus praebuere spectaculum: arx inter omnia in immanem altitudinem edita, scatens fontibus; Isthmus duo maria, ab occasu et ortu solis finitima arctis faucibus dirimens.* Corinthi situm ad duo maria passim commemorant, qui amoenitatis loci mentionem faciunt. *Alciphron* L. III. p. 426. Παλοποννήσου προπύλαια καὶ ἡ δυὸν θαλάσσαν ἐν μέσῳ κειμένη πάλιν χαλίσσας ἰδεῖν καὶ ἀμφιλαφῶς ἔχουσα τρυφημάτων. *Horatii Corinthus bimaris* expressit *Rusilius* in Itin. I. 319. *Ephyreus Isthmos Ionias bimari litore findit aquas.* — Ut hic Corinthus Ἑλλάδος ἄστρον, sic in Epigr. ἄστρον. CDLXXXVII. κολοφῶν τρυφερῆς ἄστρον Ἰονίης. — σύνδρομον ἡῖνα. Et haec verba circumscriptionem Corinthi continent, quae in Isthmo collocata, eumque fere implens, utrumque litus quasi conjungere et connectere videbatur: *litora concurrantia, urbe conjuncta.* Pro σύνδρομον, quae Cod. Vat. est lectio, veteres editiones omnes σύντροπον habent. Illam tamen et Aldus in Cod. quodam invenit. — V. 3. ἐπταῖς ἐλῆκα.

Plan. In Vat. Cod. α superscriptum est τφ • finali. Non quidem inepta est vulgata lectio; nec tamen satis est causae, cur Mummius hic loqui existimetur. — σκόπελος acervum h. l. significare videtur, in quem devictorum ossa coacervata sunt. — V. 5. Mummii crudelitatem ita excusat poeta, ut Romanos ab Achaeis Trojae everfae poenas sumfisse dicat. — ἀκλαύστους. supremo honore orhatos. ἀκλαύστον καὶ ἀθάπτον Homer. Od. λ. 54. unde Sophacl. in Antig. 29. εἴην ἀκλαύστον, ἀταφον, εὐαντοῖς γλυκὺν θύσασθον. Ovidius Trist. III. 3. 54. Sed sine funeribus caput hoc, sine honore sepulcri, Indeploratum barbara terra teget?

NICANDRI COLOPHONII

EPIGRAMMATA.

7. 2.] I. „In Planudea p. 172. St. 250. W. Nicarcho tribuitur et quidem verisimiliter. Sed Vatic. „Codicem in Epigrammatum titulis semper sequor.“ Brunck. In Cod. Vat. est p. 507. In Venere omnes varietatem amare ait. — V. 2. αἰνῶν Planud. quod monachum prodit. καὶ Vat. praebuit. ἐκ ψυχῆς. Theophrast. in Char. XVII. θαυμάζω, εἰ καὶ ἀπὸ ψυχῆς σὺ με φιλεῖς. Aristoph. Nub. v. 26. ἀλλ' εἴπερ ἐκ τῆς καρδίας ὄντως φιλεῖς. Similia collegit Valcken. ad Theocrit. Eid. II. 61, p. 52. Weistien. ad N. T. I. p. 478. — V. 3. ἡ ῥῶσις Vat. Cod. vitiose. — φιλέκτιστος. i. e. φιλοῦσα τὸ κινεῖσθαι. hoc enim libidinoso amoris proprium ab honesto cum matrona conubio abest. — ἀλλότριος χρῶς. Cod. Vat. et Plan. Hoc emendavit Tour. in Emend. in Suid. P. II. p. 268. Epist. crit. p. 16. — In seq. vers. τὴν ξυνοικιστάτην recte vertit Brodaeus alienae uxoris congressum, sed male derivat a πατεῖν, cum ab ἀπάτη deducendum sit. Του-

pius comparavit *Agathiae* Ep. LIII. ἡ δὲ τὴν βρώματος
ἐξαπάτη, ubi *Brunckius* rectius scripsit βρωματομξαπάτη,
quod ad analogiam vocis *Nicandreae* ξενονουσαπάτην. for-
matum esse nullus dubito. In eiusmodi compositionibus
ἐπάτη *voluptatem* significat. Vide ad *Meleagr.* Ep. II. —
τὸ ξένον hoc sensu usurpavit *Theophyl. Simoc.* Ep. IX. ubi
meretrix ad amatorem, καὶ σοι, αἰτ, τὸ ξένον καὶ τιμωτέ-
ρον. — Ut κούτην *Graeci* (vid. *Aristoph. Lysistr.* 956.),
sic *Latini vesicam* pro parte muliebri dixerunt. *Juvenal.*
VI. Sat. 64.

II. Cod. Vat. p. 290. Planud. p. 205. St. 299. W,
In Othryadem, qui post pugnam cum Argivis et tropaeo
de hostibus erecto, sibi ipse manum intulit, ut narrat
Herodotus L. I. 82. p. 41. τὸν δὲ ἵνα λήγουσι τὴν περι-
λειψέμεν τῶν τριηκοντίων, Ὀθρυάδην, αλεχυνόμενον ἀπονουστῆν
εἰς Σπάρτην τῶν οἱ συλλογίταις διεφθαρμένων, αὐτοῦ μιν ἐν
εὔξει θυρήσει καταχρήσασθαι ἰούτων — difficiente *Pausa-
nia* L. II. 20. p. 156. qui eum Perilai manu periisse
narrat. Vide de Othryade not. ad *Simonidis* Ep. XXVI.
et *Dioscorid.* Ep. XIII. — V. 3. πλευρῶν vulgo. —
V. 4. In Cod. Gottingensi *Nicandri* (de quo vid. *Schnei-
der.* in Praef. ad *Nicandri Alexiph.* p. XIII. sq.), ubi hoc
Epigr. exstat, κατατρέφας legitur. Proba est vulgata:
Othryades Argivorum spolia sanguine suo inscripsit ver-
bis, quae Spartanorum victoriam, Argivorum dedecus
et contumeliam significarent. Hoc est γράφας ἐν ὅλῳ κατ'
Ἰναχιδῶν, ut ap. *Pseudo-Plutarch.* T. II. p. 306. C.
ἔτῃς τρέφαισι ἐπιγράφας, ῥωμαῖοι κατὰ Σαμνιτῶν διὰ τρεπαιδόχῃ.
Vide quae notavimus ad *Meleagr.* Ep. XXXVI. p. 56.

III. Cod. Vat. p. 274. Edidit *Dorville* ad *Charit.*
p. 421. In sex filios Iphicratidis Spartani, qui cum in
Messenae oppugnatione occubuissent, a Gylippo, fratre
superstite, concremati sunt. — V. 1. ἐδυνάδας. in Cod.
superSCRIPTUM ἐδυνάδας. — V. 3. ἄμμι Cod. et *Dorv.* —
V. 2. μέγαν σπείδιον, fortasse pro πολλῶν positum; for-

tasse majore cum vi pro fortium virorum cinere. *Sophocl. Electr.* 759. καὶ νῦν πυρρὴ κείαντες εὐθὺς, ἐν βραχέϊ Χαλκῇ μέγιστον εἶμα διδαλας σποδοῦ φέρονσιν. quem locum *Burmannus* comparavit ad *Propertium* L. II. 51. Et tanti corpus Achillei, Maximaque in parva sustulit ossa troiani.

CRATETIS GRAMMATICI
EPIGRAMMA.

¶ 3.] Vat. Cod. p. 537. Primus protulit *Salmasius* in *Ser. Histor. Aug. T. I.* p. 154. unde *Toupius* sumit *Epist. crit.* p. 134. sq. qui sensum carminis praeclare vidit. Disertius eundem exposuit doctissimus *Moneta* in *Epist. ad Buherium*, a *Bruckio* edita ad calcem *Lectio- num* p. 316. et in *Menagianis Tom. IV.* p. 290. sq. Totum hoc carmen obscœnum est et ænigmaticum, rem foedam verbis a re grammatica petitis recte significans. *Euphorion* Chalcidensis, de quo iuriprimis *Heynii* consulendus est in *Excurs. ad Bucol. III.* p. 170. obscurus erat poeta et glossarum plenus, quod testatur *Cicero* de *Divin.* II. 64. Quid? poeta nemo, nemo physicus obscurus? Illi vero. Nimis etiam obscurus *Euphorio*. ut h. l. post *Lambinum* *Hosingerus* restituit. Hanc ob causam a Grammatico nostro dicitur κατέλυττα ποιήματα ποιῆν, quo et carmina glossarum plena scribere significat, et flagitiosa facinora lingua patrare. Eodem ambiguitatis genere, sed foede, ludit *Ausonius* *Epigr. CXXVII.* Pollis quoque ποιήματα κατέλυττα de carminibus eleganter et studiose expolitis accipere. (*Aristoph.* *Thesmoph.* 138. ἄλλ' οὐ μέλει — καὶ θελοῦσθαι καὶ κατεγλυττισμένον — ubi respicitur libidinosum osculandi genus, de quo *Pollux* II. 109.

Οἱ κωμικοὶ καταγλωττίζουσιν ἐν φιλήματι, καὶ καταγλωττισμὸς, καὶ καταγλωττισμένον.) — Sed prior explicatio videtur verior. Hinc intelligitur, cur Euphorion Choerilum dicatur διὰ στόματος ἔχειν, quo aperte quidem critici ejus judicii perversitas, teste autem flagitiosa ejusdem consuetudo indicatur. Choerili enim nomen ambiguum est, quippe a χοῖρος derivandum. χοῖρος, τὸ γυναικίον μῦρον. Schol. Aristoph. in Acharn. 781. Fuit autem, quod bene monuit *Moneta*, duplex Grammaticorum familia, quorum hi Homero, illi Antimacho omnia summa tribuerent. Homerum cum Antimacho composuit *Propertius* II. 25. 45. Τὴν non Antimacho, non zutior ibis Homero. ubi vide quos laudavit *Burmappus* p. 471. Euphorion autem Ὀμηρικὸς ὢν, Choerilum, qui se totum ad Homeri imitationem dederat, unice admirabatur. De Choerilo et Antimacho veteres disputasse, uter alteri praeferendus sit, apparet ex *Procli* Comm. in Platon. Tim. p. 28. Ἡρακλείδης γὰρ ὁ Ποντικός φησιν, ὅτι τῶν χοίριον τότε εὐδοκίμοιόντων, Πλάτων τὰ Ἀντιμάχου προτιμήσιν, καὶ αὐτὸν ἔπεισε τὸν Ἡρακλείδην εἰς Κολοφῶνα ἐλθόντα, τὰ ποιήματα συλλέξαι τοῦ ἀνδρός. De Platonis erga Antimachum studio testatur quoque *Plutarchus* in Vita *Lysandri* Tom. I. p. 443. C. Non autem solum propter Homeri studium Ὀμηρικὸς appellatur Euphorion, sed multo magis, quia τοῖς μερεῖς incumbibat. Plane eadem ratione in verbo ὀμηρίζειν lusit *Achilles Tazius* VIII. 9. p. 336. ubi Dianae sacerdos Therlandri flagitia his verbis false infectatur: ὀλίγον ἑαυτῇ μεθυσάμενος στενόμενον, εἶχεν ἐνταῦθα τὸ οἶκημα, ὀμηρίζων μὲν τὰ πολλὰ, πάντας δὲ τοὺς χρησίμους (fortes et in Veneris palaestra probe exercitatos viros) πρὸς ἅπερ ἤθελεν (fort. ἤθελον, Therlander enim illorum libidini morem gessisse dicitur) προσεταίριζτο δεχόμενος — . Quem locum ne a *Salmasio* quidem recte acceptum esse miror. Mox in eadem oratione p. 337. in verbis μένην δὲ τὴν γλῶτταν εἰς ἀεὶ λαγύην ἀκοντῆ,

turpis flagitii significationem inesse, post ea, quae de καταγλώττοις ποιήμασι notavimus, nemo dubitabit. — V. 3. κατάγλωσσ' ἔπει τὰ ποιήματα legit Cod. Vat. — Idem φίλητρα exhibet. φίλητραν Tourpius nunc de amore, nunc de plagio acceptum esse, ait. Suidas: φιλήτης. ἱερ-στής. φιλήτης δὲ ὁ κλέπτης. Vide Albersum ad Hesychium in φιλήτης. — Vereor, ut in hac voce veram lectionem teneamus. Quodsi tamen recte sic legitur, Crates Euphorionem ait artem Homerum compilandi, nec minus impudica basia figendi caluisse.

CALLIAE ARGIVI
EPIGRAMMA.

In Cod. Vat. p. 538. ut Καλλίου prostat. Καλλίου rectius legitur in Planud. p. 167. St. 243. W. In Polycritum quendam, qui cum antea vir bonus esset visus, repente, vino poto, improbus et rabiosus exstitit. Hinc poeta colligit, eum nec antea bonum virum fuisse. Hic sensus Epigrammatis, quem Planudes minus perspectum habuit, cum v. 1. pro χρυσίον, quae Vat. Cod. est leſtio, θηρίον ederet. Veram leſtionem ex Cod. revocavit *Salmaf.* ad Scr. Hist. Aug. T. II. p. 361. Ad hoc Epigramma respexit idem ad Solinum in Proleg. p. 5. — χρύσιος in laudem dicitur de iis, qui morum elegantia et suavitate sunt conspicui. *Antipbil.* Ep. XXIV. ἦν ὄντως μετέπειν χρύσιον γένος. *Theocrit.* Eid. XII. 15. ἢ βὰ ποτ' ἦσαν Χρύσαι, εἰ πάλοι ἄνδρες. ut recte emendavit *Waffenbergius.* Vide *Bergler.* ad *Alciph.* III. 17. p. 314. — Polycritus autem non tantum χρύσιος, sed χρυσίον, merum aurum, fuerat visus. — V. 2. λυσσομανής. Eadem compositione utitur *Antip.* Sid. XXVII. βομβητοδὲ λυσσομανεὶς πλοκάμους. — V. 3. οἶνος ἐλέγχει τὸν τρέπον. Vinum, qualis quisque sit, ostendit; quae *Chaeremonis*

fuit sententia, cum diceret: *ο οἶνος ταῖς τρεσκαῖς καρδύνεται τῶν πινόντων* ap. *Plutarch.* T. II. p. 406. B. Similia dedimus ad *Ionis* Fragm. I. 12. p. 314.

PERSAE THEBANI

EPIGRAMMATA.

§. 4.] I. Cod. Vat. p. 162. Ἀνάθημα τῷ Ἀπόλλωνι

παρὰ Χαιρεδαίλῳ καὶ Προμένους. Edidit *Reiske* in *Anthol.* p. 9. nr. 414. — V. 1. 2. laudat *Suidas* in ἄφαντοι T. I. p. 391. ubi *Μαιναδίων* perperam legitur. Depravatum *Apollinis* nomen in apogr. *Lipf.* in ἀπαλλον, quod nescio quis corrigere conatus ἀπ' ἄλλον in margine notavit. Nihil ineptius. *ἐπ' αἰθερούσις Reiske.* ἐπ' tuetur *Suidas* et Cod. Vat. — V. 2. ἔγκεινται Vat. Cod. ἔγκεινται *Suid.* l. c. et in *Μαιναδία* T. II. p. 512. *Autip. Sidon.* XI. ἔγκειμαι, Φερώνικε, τὸν Τριτωνίδι κόρυθα, Ἀγκειμῶ. More receptum fuisse ap. veteres, ut venatores ferarum crania diis dicarent, apparet cum ex aliis locis, tum ex hoc *Libanii* Or. V. p. 225. Tom. I. ed. *Reisk.* ubi orator varia anathematum genera recensens, *ὃ δὲ στίφανον*, inquit, *πόμην δὲ αὐλῶν, καὶ θηράτης θηρίων κεφαλῆν.* Vide *Miscellan.* Obff. Tom. I. p. 107. — V. 3. ἐξ ἵππων (*ἔξυππων* apogr. *Lipf.*) γυγερῶ χερεῖ δαίλοχος τε. Cod. Vat. *Salmasius* emendabat σθενερῶ χερεῖ. *Reiskius* varia comminiscitur: *ἐξάτω φοβερεῶ* vel *σθενερῶ*, vel *νεαρεῶ*, vel *στυγερῶ* χερεῖ. In contextu dedit *ἐξ ἵππων βριαρῶ χερεῖ.* quod *Brunckius* recepit. At si hoc voluit poëta, propius ad depravatæ scripturæ ductus accederet *κρυπρῶ χερεῖ.* Sed nec hoc verum puto. *Τρες*, ni fallor, fratres, strenui in *Arcadia* venatores, *τρία* cervorum capita *Apollini* dono afferunt. Sed tertii fratris nomen latet in cer-

ruptis syllabis γυναικῶν. Hoc quale fuerit, non tam facile sit conjectura assequi. Sed fac, scriptum fuisse:

ἀεὶ ἔλεον ἐξ ἱππων Ἰερῆρχης Δαίλοχος τε

et longe facilius versum et sententiam defluere senties, quam in Reiskiana lectione βριαρὸν χέρε.

II. Cod. Vat. p. 194. Edidit *Pierſon* ad *Moer*, p. 234. *Reiske* in *Anthol.* p. 54. nr. 520. Tifis mater facta *Lucinae* munera quaedam dedicat. — V. I. κοῦρος ἢ ταῦταν ἐπὶ παντίδα v. Cod. Vat. quod sic correxit *Reiskius*: κοῦροῦσα, τ. ἰλικώπιδα. Prius, ad dialecti rationem non nihil immutatum, recte recepit *Brunckius*. βροτῶν κοῦροῦσας δαίμον vocatur *Artemis* ap. *Orpheum* *Hymn.* XXXV. 8. — Pro ἐπὶ, quod in Cod. separatim habetur, *Vir doctus* in Cod. *Parif.* ἔχε conjecit. *Toupinus* in *Em.* ad *Suid.* P. III. p. 405. junctis vocabulis ἱπποπαντίδα scripsit, *rupam* sive *nympham marinam* significari pronuntians. Eandem emendationem iterum profert in *Epist. crit.* p. 130. ubi per *rupam corallinam* sive ex *corallo factam* interpretatur. Mihi *Perses* scripsisse videtur:

πότνια κοῦροῦσα, ταῦταν ἐπὶ παστάδι νόμφαν,

quae cum φύλασσι jungenda sunt: *Serva, veneranda dea, hanc rupam in templi tui vestibulo positam.* In παστάσι enim munera dicatoria frequenter collocantur. *Leopidas* *Tar. Ep.* V. variis ejusmodi muneribus recensitis, ἂν ἤθελεν τυχεῖν Ἀλησιδὲς Κύπρις, Ἐν σοὶς τίθῃσι καλλιέλαια παστάσι. *Parma Herculi* dicatur, ὅφρα ποτὶ στεπτὰν παστάδα κεκλημένα *Γηραλέα* τελέδοιμι. *Hegeſipp.* *Ep.* I. p. 254. *Damaget.* *Ep.* II. ad *Dianam*: σοὶ πλέονος οὐκείας τόνδε λάλοισα κόμης Ἀρσινόη θύειν παρ' ἀνάκτορον. — νόμφη, *rupula*, (*Ju-lian.* in *Caesar.* p. 28. ἢ γὰρ οὐκ ἑπλανττις ἡμῖν, ὥσπερ ἐκείνοι (εἰ κοροπλάστει) τῆς νόμφας. Cf. *Schol. Theocrit. Eid.* II. 110.) inter pueritiae oblectamenta, a virginibus, cum nubiles factae essent, diis, *Veneri* inprimis, dedicari solebat. *Sappho* ap. *Athen.* L. IX. p. 410. E. πρὸς τὴν

Ἀφροδίτην· χειρόμικτρα (velamentum) πλαγγύνων πορφύρε-
βαπτα μὴ ἁτιμάσῃς, ἃ πέμψα παρθενίας δῶρα τίμα. Sic
hunc locum constituere libet, qui vulgo depravatissimus
est. Morem illum illustrat *Casaubonus* ad *Athen.* L. VII.
p. 553. ad *Persium* II. 70. — V. 2. λιπαρὴν τ' ἐκ Cod.
Vat. In marg. apogr. Lips. λιπαρὴν τ' ἐκ κ. πλοκαμὼν. —
σταφάνων. Dubito, utrum de velamento accipiendum sit
hoc vocabulum, (*Hesych.* σταφάνη, εἶδος περικεφαλαιας, ἐξ-
χὰς ἐχούσης, καὶ κέσμος γυναικείας. Cf. *Schol. Homer.* II. η.
12.) an de ipsis crinibus, in divae honorem detonsis.
Puellas enim nupturas crines Dianae deposuisse, cum
ex aliis locis intelligitur, tum ex *Ansip. Sid.* Ep. XXV.
Coma autem, verticem ambiens, σταφάνη vocatur. Conf.

Polluc. I. 40. IV. 144. — V. 3. ἐλαθύνια, Vat. Cod. —
Reiskius haerebat in nomine τίσις, quod mulieris esse
dubitabat. Corruptelae suspicionem auget *Snidas*, qui
h. versum proferens in *ἑντέρη* T. III. p. 272. τὰ εἶδος
habet pro τίσιδος, quamvis hoc facile in illud abire po-
tuit. — ῥέσια εἰδίων munera vocantur, quae pro ope in
partu lata deae offeruntur. τὰ ῥέσιον enim pro ἡμοιβῇ
passim ponitur. *Sophocl.* Philoct. 959. φέβων φέβων δὲ ῥέσιον
τίσω τῆλας. *Schol.* ἐλέχουον, ἡμοιβὴν ἐκτίσω. Loca veterum,
qui hoc vocabulo usi sunt, laudat *Pierfon* ad *Moer.*
p. 338.

III. Cod. Vat. p. 412. Exstat in *Planudea* p. 345.
St. 484. W. parum emendate scriptum. *Jensius* ut in-
editum exhibuit nr. 150. Hinc *Reiskius* repetivit in
Anthol. p. 175. nr. 801. Tychon, deus inferioris or-
dinis, illis, qui ipsum res parvas et factu faciles rogaturi
sint, se propitium fore promittit. — »Τέχων est nomen
»Priapi. Vide *Hesychii* interpp. in *τυχῶν*. *Diodor.* Sic.
»IV. p. 252. περὶ μὲν οὖν τῆς γενέσεως τοῦ Πριάπου καὶ τῆς
»τιμῆς τοιαῦτα μυθολογεῖται παρὰ τοῖς παλαιοῖς τῶν Αἰγυπτίων.
»ταῦτον δὲ τὸν θῆον τινὲς μὲν ἰσόβαλλον ἀναμύζουσι, τινὲς δὲ

ἡ Τόχωνα. Alii a Priapo diversum faciunt. Strabop. 587:
 ἡ πεπελαμένη δὲ θεὸς οὐτὶς ὑπὸ τῶν νεωτέρων " εὐδὲ γὰρ Ἡσίοδος
 ἡ οἷα Πρίαπον, ἀλλ' εἴκει τοῖς Ἀττικοῖς Ὀρθάνῃ, καὶ Κοινοῦ, καὶ
 Τόχωνι, καὶ τοῖς τοιοῦτοις. Brunck. His locis adde
 Plutarchum T. II. p. 232. ed. Bry. et Aisen. L. IX.
 p. 397. A. ubi ex Antiphanis Comoedia στρατιώτης ἡ
 τόχων duo tetrametri laudantur, quos Casaubonus per-
 peram in senarios mutare conatus est. — V. I. ἐπιβαίον.
 Plan. commate in fine hujus versiculi posito. — ἐν συμ-
 κροῖς, θεοῖς scil. ne cum Brodaeo πράγμασι subaudias. —
 V. 2. μεγάλη Cod. Vat. — V. 3. ὥς ὅτε Plan. et Cod:
 Vat. Aliam lectionem, ὥς ὅτε, notavit Brodaeus. Strophæ-
 nus ἐτι conjicit, τούτων, ὅτι, pro ᾧ, jungens. Quod nihili
 Fortasse ὅσα γε scribendum est. — δημογέρον θεός. inter
 deos minorum gentium sive plebejos honoratus; nisi
 fortasse simpliciter pro plebejo, δημοτικῷ accipiendum
 est. — In fine versus Plan. πίνῃτι legit. — V. 4. κύριος
 εἰμι. sic ex Plan. et Vat. Cod. legendum, quod Br. in
 Lectt. monuit, cum in contextu κύριος ἐτι dedisset. —
 τυχεῖν. Planud. In Jenfianis τυχῶν habebatur, unde
 Reiskius veram lectionem acute perspexit.

IV. Cod. Vat. p. 322. sq. Reiskius in Jenfian. nr.
 689. p. 130. Scriptum carmen in imaginem sepulcro
 impositam, in qua Neotima conspiciebatur, in matris
 Mnasyllæ ulnis animam agens, et Aristoteles, Neoti-
 mae pater, filiae caput tenens. — V. I. Μνάσιλλα. Jenf.
 — V. 2. μυρομένη κεῖρα. Cod. quod Reisk. emendavit. —
 γραπτὸν τόπον idem de sculpta imagine accipit. Certe
 γραπτὸς hanc interpretationem non respuit. Vide Wolf-
 fium in Prolegg. ad Homer. p. XLV. Nihil tamen est,
 quod nos a vulgari significatione recedere cogat, cum
 veteres sepulcra pictis tabulis ornasse satis constet. —
 κείνη. hic ut mortua jacet, mortis caligine ejus oculos
 obducente. — V. 5. μητρὸς Cod. — ἀπὸ Jenf. — V. 5.]
 V. 7. ἐπιμάχο ex Reiskii emendatione, pro ἐπιμάχοις.

Cum κῆται praecesserit, et omnino de re praesente agatur, corrigendum suspicor:

δεξιτερῇ κεφαλῇ ἐπιμάσσεται. ὦ μέγα δειλὴ —

V. 8. οὐδὲ θανόντας. Imago enim, longum tempus duratura, mortuorum doloribus perpetuitatem tribuere videtur. Similia passim occurrunt. Vide *Glaucum* Ep. V. T. II. p. 348.

V. Cod. Vat. p. 292. Planud. p. 257. St. 372. W. ubi *Theobani* tribuitur, quod nomen inter Epigrammatarios poetas alibi non occurrit. In Theotimi, Eupolis et Aristodicae filii, qui naufragio perierat, cenotaphium.

VI. Cod. Vat. p. 284. Πέρσου Μακεδόνης. Gentile omissum in Planud. p. 283². St. 416. W. In Philaenil, quatuordecim annorum puellae, tumulum. Confer Ep. *Anytes* XIX. — V. 2. ὄρειος. Proprie ipsa puella dicitur ὄρειος, viro matura. Vide *Trilleri* Obs. p. 117. *Julianus Aegypt.* Ep. LVI. ὄρειος εἰλέ σε πιαστὰς, κείριος εἰλέ σε τύμβος. *Antiphanes* Ep. I. ἐς Παιφίης θαλάμους ὄρειος καλλοσύνη. — V. 3. κατὰ δρόμας. Vat. Conf. not. ad *Mnasalcae* Ep. XVII. — V. 4. τεσσαρεκαίδεκτον. Vat. Cod.

VII. »Lemma in Vat. Cod. (p. 275.), cujus lectiones exhibui, Εἰς Μαντιάδην καὶ Εὐστράτην τοὺς Δωραίους ἐν τῷ τῶμβῳ. » *Brunck.* Planud. p. 214. St. 312. W. ubi v. 1. Μαντιάδης et Ἀχέλλου legitur. Posterius *Casaubonus* in ἀπὸ πολλῶν mutandum censebat. — V. 2. θυμῶν Plan. *Opisporus* θυμῶν tentabat. Fratres, quorum cippo haec inscripta sunt, Achaei ex urbe Dyme, Δωραῖοι fuerant. Vide *Steph. Byz.* p. 248. *Strabo* L. VIII. p. 387. *Pausan.* VII. 17. p. 565. — ἐκ ξυλόχῃ Aldina pr. et Ascens. — V. 3. ἄγλαυροι. Aldina tert. — ἐξοτῆρας Vat. Cod. — V. 4. μνηστὰς τέχνης Cod. Vat. — *Secures* lignariorum cippo insculptas fuisse puta.

VIII. Cod. Vat. p. 286. Planud. p. 249. St. 361. W. In naufragum, in Lesbi litus eiectum. — V. 1. *εβρον*. Flor. *εβρον* Ald. pr. et deinde omnes editt. veteres. — κατ' *αηλίδας*. Vat. — »Scribe *εξεκλίσαν*, ut recte legitur »in veteribus editionibus omnibus. *εξεκλίσαν* e prava »Stephani emendatione est. « *Brunch*. Duplex e tamen Vat. quoque Cod. exhibet. — V. 3. *ειηρής Λάβρον*. *Hermesiana* in Eleg. 54. *ειηρὴν δουρὶ κεκλιμένῃ πατρίδα Λάβρον εἰς εὐοιον*. *Callimach.* fragm. CXV. *ἔπ' εἰηρῆς Κλον*. — *αηλίδας πέτρων*. Homericum. II. π. 4.

Ceterum Persae in Cod. Vat. tribuitur Ep. Incert. CXIV.

ANTIPATRI SIDONII

ΕΠΙGRAMMATA.

¶ 6.] I. »Quae asterisco notata sunt, ea in codice adpositum non habent gentile, et sic incertum est, »utrius sint Antipatri. Pleraque tamen Theffalonicensi »tribuenda videntur.« *Brunch*. Cod. Vat. p. 510. »*Ἀντιπάτρου*. In Planud. p. 179. St. 263. W. *ἄγνω* est. Poëta, vitae brevitatis mēmor, se ad potandum exhortatur. Ad Seleucum orationem dirigit, fortasse eum, qui post Antiochum M. in Syria regnavit. — V. 3. *μὴ καταβασίς*. Vide ad *Tymn.* Ep. V. *ἔστι γὰρ ἴση πάντοθεν εἰς Ἀῖδον ἐρχομένης ὁδός*, quamvis hujus loci paulo diversa est ratio. In Planud. legitur *εἰς Ἀ. πάντες κατ.* — Pro *τάχιον* Cod. Vat. *τάχιον*. et mox *μήν* pro *μίν*, quod pro *μίν* sive *μίν* ex Atticorum consuetudine positum, illustrat *Wyssemb.* ad Plut. de S. N. V. p. 24. — Omnes, Antipater ait, Orco debemur; si quis habet, quod ad cursum accelerandum valeat, is Minoa citius videbit. Potantes vero hoc assequuntur, ut celerius vi-

vant, nec, ut reliqui, pedibus, sed quasi equo vesti, viam conficiant. — V. 5. *πίνωμεν* et *καὶ δὴ γὰρ* Cod. Vat. Posterius, quo hiatus vitatur, verissimum. Nam illo quoque ordine hae particulae collocantur. *Aristoph.* Vesp. 1224. *καὶ δὴ γὰρ εἴμ' ἐγὼ κλέων.* — *ἵππος οἶνος* Cratini dictum. Vide *Nicæmet.* Ep. IV. *οἶνός τοι χαρίεντα πέλει ταχὺς ἵππος κοῖδῃ.*

II. Cod. Vat. p. 395. *Ἀντιπάτρου.* Planud. p. 62. St. 90. W. In Euagoram quendam, bene nummatum virum, qui pecunia tantum in amore valebat, quantum summi dī fraude et potentia. — V. 1. *καβάλλης.* Super-scriptum in Vat. Cod. *ἱππόφορος.* ineptum glossēma. Neptunus in equum mutatus ad Cererem accessit; unde natus Arion, equus nobilissimus. *Pausan.* p. 650. — V. 2. *ἐμφιβήτορος.* *Hesych.* Ἀμφιβήτης. περιβήτορος. Ἴων τῆς κρη. Vide *Bentleii* Epist. ad Mill. p. 55. — V. 3. Vulgo *παιδικός*, quod variis interpretum erroribus locum fecit. Recte *Brunckius* monuit, de Apolline agi, quem Admeti amore incensum greges apud Thessalos pavisse existimabant. *Callimach.* H. in Apoll. 48. *ἔξ' ἐπ' Ἀμφυσῶ ζευγυγίδας ἔτραφον ἵππους, ἠΐθλου ὅπ' ἔρωτι κακαυμένως Ἀδμήτοι.* Eandem fabulam apud *Rhianum* fuisse, intelligitur ex *Schol.* in Eurip. *Alcest.* I. *Ἐριανός δέ φησιν, ὅτι ἐκὼν ἰδερλευσεν αὐτῷ δὲ ἔρωτα Ἀδμήτου.* — V. 4. οὐ *παιδοῦς ἐνέτης*, ἀλλὰ βίης. Haec in eadem re saepius sibi opponuntur. Amor in *Simmiæ* Alis v. 10. οὐτὶ γὰρ ἔργονα βίᾳ, πᾶν δ' ἐργάονα παιδοῖ. *Pindar.* Pyth. 6. 69. *κρυπτήν καὶ δας ἐντὶ σεφῆς Παιδοῦς ἱερᾶν φιλοτάτων.* Poëta dramaticus nescio quis ap. *Plutarch.* T. II. p. 751. D. δ δὲ ἠερικῆς ὑπὸ τινος ἐρωτῶται.

βίᾳ δὲ πρῶτος (l. δ' ἠερικῆς) χάριτας ἢ πείρας κέρην;

Idem dicere voluit *Philostatus* Jun. Imag. IV. p. 868. ubi Achelous Deianiræ τὸν γάμον σπεύδει, καὶ παιδὶ μὲν ἄπιστι τῶν δρωμένων, quæ inepte vertuntur vulgo. *Plato*
de

de Rep. VIII. T. II. p. 548. H. λάθρα τὰς ἡδονὰς κερτομένοι, ὥσπερ παῖδες πατέρα τὸν νόμον ἀπολιδερύσκοντες· εὐχ' ὑπὸ παιδοῦς, ἀλλ' ὑπὸ βίας πεπαιδευμένοι. Vide *Wyttenbach.* ad *Juliani* Orat. I. p. 36. sq. — V. 5. »Vetèrum editionum omnium et Mss. lectionem revocavi ὡς χαλὰς. »Praedives Euagoras non formas alias induit, sed oblato »aere pueris et virginibus potitur. Elegans est Vat. »Cod. lectio ἀπὲρ δόλου αὐτὸς ἐναργὲς πάντας — suppressio »verbo, quod facile suppletur. Hanc genuinam esse »lectionem credo.“ *Brunck.* Recte. Planudes procul dubio aposiopesis, in qua verbum nequam subaudiendum est, vitaturus ἄλλοι ex suo ingenio scripsit. ὡς χαλὰς, quasi in nummos mutatus, ut dii in bestiarum formas. Vulgo ὡς καλὰς ex *Brodae*i conjectura legitur.

III. Cod. Vat. p. 584. Ἀντιπάτρον. Edidit *Schneider* in *Peric. crit.* p. 105. Tractavit *Toup.* in *Cur. nov.* p. 255. Scriptum in Eupalamum, (vitiose apogr. *Lipf.* εὐπάλαμος) puerum, cujus pedes totaque pars inferior superiore minus formosa erat. Est hoc carmen ex eo genere, ubi res nequam grammatico acumine teste et obscure significantur. Eupalamum pulchro colore conspicuum esse ait μέγ' ἐπὶ Μηριόνην, i. e. μηρόε. Hinc *Rufinus* Ep. III. tres puellas ait certasse, τῶν τριῶν τις ἔχει κρείσσονα Μηριόνην. Lucem his affundit *Sextus Empir.* *Pyrrh. Hypot.* III. 24. p. 177. καὶ τὸν Μηριόνην τὸν κρεῖττα εὖτε κεκληθεῖται φασὶν δι' ἰμφοσὶν τοῦ κρεττῶν ἴδου. *Mos* *Cretensium* erat pueros amare. *Servius* ad *Aen.* X. 325. *De Cretensibus accepimus, quod in puerorum amores in-* *temperantes fuerunt.* Vide quae congeffit *Westm.* in *N. T.* II. p. 26. — Ex ea inde parte, quam poeta *Merionae* nomine indicat, Eupalamus πεδαισίος erat, quod item herois ap. Graecos nomen, etiam eum significat, qui infirmis est pedibus. λειρὸς, ὁ λεχόμενος καὶ ἄχερος. καὶ ληρίας λέγουσι κόνας τῆς κατισχυομένης καὶ ὑπερβαλλούσας τρέχας. Haec autem pars in Eupalamo si superiori responderet,

Achille foret praestantior, qui pedum pernicitate valebat scilicet. Hic sensus Epigrammatis, quem *Toupius* primus perspectum habuit. — V. 1. ξανθὸν est in Codice, nec cum *Toupio* in ξανθῷ mutandum videtur. ξανθὸν ἐρεῖδεις δὲ dictum, ut ἀπαλὸν γαλῶν et similia. — Pro ἴσον Cod. Vat. ἴσον. vulgari errore. — V. 2. Cod. μέσθ' ἀπὸ Κρ. Brunckiana lesio est in margine apographi Lipsf. fortasse ex *Salmasii* emendatione. — V. 3. Ad ποδαλαίριον *Brunckius* et subaudiendum esse monet. *Toupius* ποδαλαίριος corrigit, quod sensum faciliorem fundit. Idem εὐκέρ' εἰς ἡδὲ κῆται (in edit. Lipsf. vitiose κῆται excusum est) perperam ex *Theocriso* desamta existimat, Eid. XVIII. 55. νεύμεθα κῆμερ εἰς ἑρθερον, quae cum nostro loco nihil commune habent. Obscura verba fortasse in hunc sensum accipi debent: Superior pars Eupalami ξανθὸν ἐρεῖδεις; inferior non eodem colore splendet; hinc poeta eam non ad Auroram accedere ait, quae ξανθὰ καὶ ἐρεῖδεις scilicet. Fortasse verba εὐκέρ' εἰς ἡδὲ κῆται simpliciter sic accipienda, ut inferiores pueri partes ferè extinctae et mortuae esse dicantur. ἡδὲ pro ἡμέρα, φῶς, εἶος ponitur. Infra Ep. LXII. κίχλας θαλερὸν δέμας εἰς φῶς 'ἡδὲ οὐκέρ' ἀπὸ πλακτῶς ἤκε δερκιοπέδας. — V. 5. τὰ τ' ὀφείλει ap. *Schneiderum*. — V. 6. Idem 'Αχιλλεύς et Αἰαντῆς. In Cod. Vat. est Αἰαντίδας. In apogr. Lipsf. Αἰαντίδας. — Comparat *Br.* Epigr. ἀνίστ. XXXVI. p. 158.

§. 7.] IV. Cod. Vat. p. 538. 'Αντιπάτρου. Plan. p. 130. St. 188. W. Priapus Cimonem bene vasatum conspicatus, se a mortali superari conqueritur. — V. 1. ἰστῆκερ. Plan. et Cod. Vat. — Κόμιντος. Ed. Flor. et Ald. pr. — *Juvenal.* Sat. VI. 375. Conspicuius longe cunctisque notabilis intrat Balnea, nec dubie custodem vitis et horri Provocat.

V. Cod. Vat. p. 430. 'Αντιπάτρου εἰς ἑλθόντα πρὸς Κλεόμβροτον. Planud. p. 36. St. 53. W. Hinc a *Gesnero*,

ni fallor, relatum in *Stobaei Florileg.* T. LXI. p. 389. 15. Gest. p. 253. Grot. sine lectionis varietate. Amor in undis natus lacrymis extinguere nequit. sed auro molliendus est. — V. 1. *Τελέμυς*. Vat. Cod. — *ὑδάτι πῦρ*. *Zenodos. Ephef.* Ep. I. T. II. p. 61. — *ἀπυρρε*. intendit τὸ α. *ignis vehementer spirans. Casaubonus* incidit in *ἄφαντε*. — V. 4. *τιτρώμενος*. Qui inter veteres Amorem in undis natum dixerit, novi neminem; nec tamen idcirco hunc versum depravatam existimem. *Huetius* coniecit *τεγγόμενος*. Quo admissio, non satis video, quo *τῆς* referendum sit.

VI. Cod. Vat. p. 103. *Ἀντιπάτρου*. Edidit *Leichbius* in Not. ad Carm. Sepulcr. p. 17. *Reiske* in Misc. Lips. IX. p. 135. nr. 314. — In Europam quandam, metreticulam perquam humanam et facilem. — V. 1. *μήτε* (apogr. nonnulla *μηδὲ*) *φοβηθήσ*. Cod. Vat. *φοβηθείς* corrigendum esse vidit *Valcken.* in Diatr. p. 286. B. ubi prius distichon exhibet. Europam, drachma soluta, subagites licet, neque quenquam metuens, nec ipsam renuentem experturus. Huc facit *Horatius* l. Serm. II. 119. *Parabilem amo Venerem facilemque; Illam: Post paulo; sed pluri; si exierit vir; Gallis hanc, Philodemus ait: sibi, quae neque magno stes pretio, neque cunctetur, cum est iussa, venire. — Haec ubi supposuit dextro corpus mihi lacuum, Ilia et Egeria est: — Nec vereor, ne, dum fatus, vir rure recurrat.*

VII. Cod. Vat. p. 407. Planud. p. 82. St. 120. W. *Ἀντιπάτρου*. Bacchum sibi per quietem visum esse ait, qui ipsi mala minaretur, si aquam potare pergeret. Ab eo inde tempore aquam sibi invisam esse. — V. 1. *ἄκρατον*. Cod. Vat. *Ὅτι καὶ ἐπὶ τοῦ ὑδατος ἔταπτον αἱ παλαιὰ τὰ ἄκρατον. Σώφρων. ὕδαρ ἄκρατον εἰς τὴν κύλικα. Athen.* L. II. p. 44. B. — V. 2. *ἔμοι λείψον* Vat. Cod. Veriorem hanc lectionem penitus ignoravit *Braschkius*. *ἄρχι λείψον παρὰ*

στὰς ἀμολ. Similiter poetam increpat Apollo ap. *Virgil.* Eclog. VI. 3. *Horat.* IV. Carm. XV. — V. 3. ἀπεχθόμεν Ἀφροδίτην. Cod. Vat. Sinceram lectionem *Planudes* servavit. Aquae potorum somnum Veneri invisum esse ait, secundum paroemiam, quae sine Baccho Venerem ait frigere. Fateor tamen, Veneris mentionem mihi ab hoc loco alienam videri. An fuit: ἀπεχθόμενων Διονύσου? librario Ἀφροδίτην Baccho substituente, propter Hippolyti commemorationem. — V. 4. πύθεσθαι. Vat. Cod. — V. 6. ἐπὶ τῆς, τότε νυκτὸς subaudi.

VIII. Cod. Vat. p. 511. Ἀντιπάτρου. Planud. p. 174. St. 253. W. Se improbos et aquae potiores detestari ait. — V. 2. ἄρυνον Cod. Vat. unde profluxit vitiosa *Planudeae* lectio ὀρνύμενον. Vera est lectio *Brunckiana*, cujus tamen auctoritatem ignoramus. ἄρυνον et ἄρυνεσθαι de quavis lugubri voce, de ferarum rugitu, terraeque fremitu usurpatur. Vide *Triller.* Obsl. p. 304. Hinc descendit ἄρυγῃ et ἄρυγμα. Posterius de fluctuum strepitu adhibuit *Qu. Maecius* Ep. VI. Neptune, διπλαῖς ἡρόων ἄρύγμασι τερψαίς. — V. 3. ἀστράπη primus *Stephanus* dedit; omnes editt. veteres ἀστράπτει. — V. 4. μύθων μνήμονα; ὕδρεπότες. Huc egregie facit *Philostatus* in Vit. Soph. L. I. p. 507. Ὁ μὲν Ἀλεχέης φιλοπότης ἔδωκε καὶ ἡδδα καὶ ἀναιμέτιος καὶ πᾶν τὸ ἐπίχαρι ἐν Διονύσου ἑρηνῶς. — δ' δ' αὖ (Demosthenes) νινηφῶς τε ἱφαινετο, καὶ βαρὺς τὴν ὄφρυν καὶ ὕδαρ πίεσκ, ἔθεν ἐν δυσκόλοις καὶ δυστρέποισι ἰγρήφετο. — De paroemia, ad quam *Antipater* h. v. respexit, μισθὸν μνήμῃ συμπτόαν, disputavit *Plutarch.* T. II. p. 612. Conf. *Lucian.* T. III. p. 419. sq. et *Martianum* L. I. Ep. XXVIII.

¶ 8.] IX. Cod. Vat. p. 149. Ἀντιπάτρου Σιδωνίου. Planud. p. 422. St. 556. W. Bitto, mulier fere quadragenaria, ex Minervae castris ad Venerem transiens, textricum deae radium textorium dedicat. Hinc fortasse expressum, geminum certe germanum *Epigr.* ἀδελφ.

CXVI. Conf. etiam *Nicarchi* Ep. X. — V. 2. 3. laudat *Suidas* v. λιμενης T. II. p. 448. — χήρη ἐγὼ γάρ. Nescio, quid alii sentiant; mihi quidem *viduitatis* mentio ab hoc loco aliena videtur. Nec in Epigrammate, huic nostro simillimo, ejus rei vestigium. Fortasse igitur προ χήρη aliud quid lectum fuit. Suspiceris:

καὶ τήνδ' ἔχε κερκίδα· ἐγὼ γάρ —

quo simul hiatus tollitur. Neque tamen huic conjecturae multum tribuerim; praesertim cum ad τήνδε substantivum κερκίδα elegantius subaudiatur. Videant alii. — V. 5. δῶρα. Minervae munera sunt lanificium. — V. 6. αἰς. Cupiditatem plus valere quam aetatem, jam ad senium inclinantem. θάλειν proprium verbum in re venera. Vide *Alc. Messen.* Ep. I. *Rufin.* Ep. XXXV. ἡ μὲν γὰρ βραδεία, ἡ δὲ θάλει ταχέως.

X. Cod. Vat. p. 149. Ἀντιπάρων Σιδανίου. Planud. p. 442. St. 575. W. Pherenicus Minervae tubam ponit. Expressum ex *Tymn.* Ep. I. — V. 1. ὑποφᾶνιν. et pacis et belli interpretem. — V. 2. βάρβαρον. Tyrrenorum inventum tuba. — V. 4. πόλιν καὶ θυμέλας. *Pollux* IV. 85. — Posterius distichon laudat *Suidas* in *θυμέλῃ* Tom. II. p. 211.

XI. Cod. Vat. p. 168. sq. Ἀντικ. Σιδ. Prius distichon excitat *Suid.* v. δαί Tom. I. p. 504. ubi *Kusterus* totum Epigr. edidit. Posterius id. v. κελαιοῦσιν T. II. p. 292. Ex Cod. Bodl. produxit *Bentlej.* ad *Callim.* p. 231. *Reisk.* in Anth. p. 16. nr. 442. — V. 1. μέλος. *Suid.* et Cod. Vat. Quaedam apogr. μένος. — V. 2. ἐπερχ. μέλος *Kuster.* errante calamo. — V. 3. ἐγκοιμαι Codd. *Suidae* praeter Parisinum; et in Vat. Cod. quoque, quamvis ductus paulo obscurior, ἐγκοιμαι tamen potius quam ἀγκοιμαι scriptum fuisse videtur. Sed vide *Bentl.* l. c. et ad *Perf. Theb.* Ep. I. 2. — Τριτωνίδα. apogr. *Lips.* vitiose.

XII. Cod. Vat. p. 142. Ἀντιπάτρου, gentili non addito. Edidit *Kusterus* ad *Suid.* T. III. p. 642. *Reiske* in *Anth.* p. 2. nr. 398. In aram Minervae a Seleuco positam. — V. 1. laud. *Suid.* v. φογυόδμνος. — Σωτρίδας cognomen pluribus deabus commune. Vid. *Hesych.* v. — V. 3. βωμὸν κεραυῶχον. *Reiskius* cogitabat de ara e ferarum cornibus exstructa, (cornibus ara frequens ap. *Martial.* I. Ep. I. 4.) qualis fuit Apollinis ara in Delo, de qua *Plutarch.* T. II. p. 983. E. et in *Vita Thef.* c. XXI. Conf. *Spanheim.* ad *Callim.* H. in *Apoll.* 60. p. 116. At recte hoc fieri propter linguae analogiam dubitabat *Ernestus* ad *Callim.* l. c. qui aram cornibus instructam, quales fuerunt, qui in libris sacris crebro commemorantur, intelligendam existimat. — Σέλευκος. Vide Ep. I. Probabile est, Seleucum regem cum *Reiskio* intelligendum esse, — V. 4. »Perspicuus non est ultimi pentametri sensus. An oraculi jussu aram hanc exstruxerat Seleucus? Sic legendum esset φοιβέλου λαχὼν φθονοκλήμενον στόματος. φοιβέλου reponerebat *Salmasius*. An Seleucus nipse, Apollinis antistes, oraculorum ὑποφάνης erat? nunc legendum erit φοιβέλου λαχὼν φθονοκλήμενος στόματι. « *Brunck.*

XIII. Cod. Vat. p. 158. Ἀντίπ. Σιδ. Edidit *Reiske* *Anth.* p. 5. nr. 406. *Toup.* ad *Suid.* P. III. p. 414. Harpalion piscator, senex factus, Herculi hastam dedicat, — V. I. Cod. Vat. ^{καλιεννής.} βουτιουλιεννής. Nostram lectionem *Reiskius* in marg. apogr. *Lips.* repertam in textu posuit. Pro meo tamen sensu ὦν elegantius abesset. Vide an scriptum fuerit:

ὁ πᾶς βουτις, ὁ ἑκαλιεννής,

i. e. ὁ ἑκαλιεννής. quod a codicis lectione proxime abest. Vide *Abresch.* ad *Hesych.* v. — V. 2. »Scribe uti in Cod. est τόνδε παρ' Ἡρακλεῖ θῆκε με τὴν σιβύνην. [in *Anal. Br.* dedit τήνδε — τὴν σιγύνην] Graecis perinde est

»δ σιβύνης, ου: et ἡ σιβύνη, ης. Male in Suida Kusterus
 »edidit τόνδε — τὴν σιγύνην. In edit. Mediolanensi recte
 »τόνδε τὴν σιγύνην. Sed alieno loco hoc exemplum posuit
 »Suidas, et omnino scribendum σιβύνη. In hac voce
 »media corripitur, at in σιγύνη producitur. Oppian.
 »Cyneg. I. 152. αἰχμὴν τριγλῶχινα, σιγύνην εὐρυκάσκητον.
 »Poëta ap. Suidam in hac voce: τὸν κύβη, τὴν πήραν τε
 »καὶ ἀγκυλόμεντα σίγυρον. Sigynorum Thraciae populi no-
 »men Σίγυνοι sic unico » in veteribus libris scriptum
 »conspicitur, producta media. Apollonii Rhodii codd.
 »L. IV. 320. οὐτ' οὖν Θρήξι μεγάδας Σκύθαι, οὔτε Σίγυνοι.
 »Brunch. Vide de hoc instrumento ad *Meleagr.* Ep.
 »CXXVIII. p. 123. Laudat h. v. *Suidas* in σιγύνη T. III
 »p. 311. — 7. 9.] πλειῶνος. *Reisk.* Accentus male posi-
 »tus *Reiskium* in errorem induxit. πλειῶν est *supinus*. Re-
 »spexit hunc vers. *Suid.* in πλειῶν. πλειῶνας. *Ευκρίτης.* ἔκ
 »πολλῶν πλειῶνος. ἤγουν ἐκ πολλοῦ χρόνου. T. III. p. 129.
 »Conf. *Eustath.* ad Il. p. 118. 3. *Callim.* H. in Jov. 89.
 »εἰ δὲ τὰ μὲν πλειῶνι, τὰ δ' οὐχ ἐν. *Heinsius* ad Hesiodi ἔ. κ.
 »h. 617. — V. 4. ἴσθιον Cod. Vat. ἴσθιον est ex emen-
 »datione *Salmasii.* *Hesych.* στήγει. βεστάζει ὑπέρμενι.

XIV. Vat. Cod. p. 182. Ἀντιπάτρου. Edidit *Kusterus*
 »ad Suid. T. I. p. 151. *Reiske* in Anth. p. 30. nr. 473.
 »In scolopendrae frustum a piscatore Ivo et Palaemoni
 »dedicatum. Conf. Ep. *Theodoridae* I. T. II. p. 41. —
 »V. 1. excitat *Suid.* in ἀμφίπλευρον. ubi σκολοπένδρης legi-
 »tur, plane ut in Cod. Vat. Ceterum haec scolopendra,
 »cujus λειψάνον quadraginta octo cubitorum erat, qualis
 »bellua fuerit, ne *Schneiderus* quidem definire ausus est
 »ad *Aelian.* H. A. XIII. 23. ubi haec habentur: πέπυσμα
 »καὶ σκολοπένδραν εἶναι τι θαλάττιον κῆτος, μέγιστον κητῶν καὶ
 »τοῦτο, καὶ ἐβρεασθεῖσαν μὲν θάλασσαν οὐκ ἂν τις θρασύνοιτο.
 »ἥν δ' ἄρα αὐτῆς τὸ λοιπὸν σῶμα ἐπιπολάζον τοῖς κύμασι
 »ἐράται, ὅσον ἀντικρίναι τριήρους τελαίας αὐτὸ μέγιστον νήχουται
 »δὲ ἄρα πολλοῖς τοῖς ποσὶ. Longe diversa est scolopendra,

quam *Aristoteles* descripsit H. A. II. 14. nec non ea, cujus calliditatem narrat *Plinius* H. N. IX. 67. p. 528. — V. 2. 3. laudat *Suid.* in ὀργυιὰ T. II. p. 709. et v. 3. iterum in ποφερυγμένον T. III. p. 104. ubi πολλὰ π. ἀφρῶ legitur. In Cod. Vat. est ὄπρ. In apogr. Lipsi. et Bigot. ὄπρ, unde *Kusterus* ἄπαν emendavit. Facile adducar, ut gravius mendum subesse existimem, veramque lectionem, cujus vestigia sunt apud *Suidam*, fuisse:

δις τετρεδρυγιον, πολλὰ ποφερυγμένον ἀφρῶ.

— V. 4. ap. *Suid.* in ξάτω T. II. p. 642. — Similiter Ep. ἀδίσκ. CXXVIII. λίνου λείψανον αὐχμηρῶν ξαδὶν ὄπ' ἡένων. *Oppian.* Hal. III. 23. κρῦθ' ἱκατὸν πέτρῃσι Σαινόμενος. — V. 5. 6. *Suidas* v. γρηπαὸς Tom. I. p. 498. et iterum in ἑρμῶναξ T. I. p. 861. Utroque loco ante ἐλίκανεν inferitur δ', ut etiam in Vat. Cod. — V. 6. πολλῶν. *Reisk.* — V. 7. εὐρὼν δ' ἡέτησαν. ut *Theodorid.* Ep. II. τίς ε' ἐνέθικεν, ὑγρόμεν πολλὰς δὲ ἄλδς εὐρέμενος.

XV. Cod. Vat. p. 143. Ἀντικ. Σδ. Planud. p. 431. St. 565. W. sine diversitate lectionis, nisi quod versu 4. dorismus neglectus est. Conf. *Leonidae Tar.* Ep. XIX. Vers. 1. laudat *Suid.* v. ἄρμενα T. I. p. 333. et in πύθαιμοι p. 378. V. 1. et 2. in ἐρμιονόμῳ T. II.

p. 711. — V. 3. πετεμῶν Cod. Vat. πετεμῶν *Suid.* in δεραιοπέδῃ T. I. p. 526. ubi τάνη δεραιοπέδῃν habet, ut est in Vat. τήνδς δ. Planud. — V. 5. λιμῆς. Vat. Cod.

XVI. Vat. Cod. p. 143. τοῦ αὐτοῦ, ei δὲ Ζωσίμου. In Planud. p. 431. St. 565. W. *Zosimo* soli inscribitur. Hujus esse, verisimile videbitur *Zosimi* Epigrammata comparantibus, inter quae tres sunt in eodem argumento lusus. — V. 2. ὄπ' ἡέτην. Vat. Cod. et omnes Planud. edit. vett. praeter Stephan. In Edit. Lipsi. vitiose Πίγρῃ pro Πίγρῃ excusum. — V. 4. Vulgatam ἡέτην

πόντη emendavit *Pierſon*. in Verſim. p. 88. cujus emendationem Cod. Vat. confirmat.

XVII. Cod. Vat. p. 161. ἀνάθημα τῷ Πανὶ παρὰ Κραυβίδος. Ἀντιπάτρου. ubi gentile non magis additur, quam in Planud. p. 434. St. 568. W. Craubis, venator, aucupa et piſcator, Pani arma venatoria ponit. Hoc carmen expreſſit *Philipp. Theſſ.* Ep. VIII. — V. 2. λῆχονπέδαν. Sic legendum e. Cod. Vat. et ita exhibent edit. Flor. et Planudeae codd. plerique: veſtigii ſeu pedis vinculum, ut infra λαίμονπέδαν colli vinculum. *Brünck.* Vulgo λῆχονπέδαν. *Philippus* νευροπλακῆς κινδάλων ἐπιφόρους vocat. *Pedica* eſſe videtur, quam vulgo ποδάγην vocant. τριδάκτες. *Pollux* V. 27. de ἄρκυσι agens, δειτ δὲ, inquit, αὐτὰς εἶναι κατὰ τὸν τοῦ Χανοφῶντος λόγον (de Venat. X. 2.) ἰνναλλίου, ἐκ τριῶν τέγων συμπεπλεγμένης. — πέλεκτος δὲ ὁ τέγων ἐκ λίαν τριῶν. — §. 10.] V. 3. κλωβός. Ap. *Philipp.* τραχυλοδεσράτης κλωβός κυνέχων. Idem, quas *Anzinger* δεράγχας appellat, δεραγχάς πάγας vocat. Voce κλωβός uſus eſt *Paraphraſtes Oppiani* in Ixeut. III. 14. ubi coveam ſignificat, avibus captandis aptam. Sed h. l. de ferarum cāptura agitur. Quare vide an ſcribendum ſit:

κλωβός ἀμφὶ ῥῆγας,

quae eſt Atticorum forma pro κλωβός. Vide *Schol.* in *Ariſtoph.* Veſp. 892. τὸ καλλάριον τὸ παρ' ἡμῖν λεγόμενον, ᾧ εἰάθασι τοὺς κύνας διſμεβεῖν, κλωβός pro torque occurrit ap. *Eurip.* in *Cyclop.* 184. ubi vide *Musgrau.* — In fine verſ. δὲ το ῥάγχας Planud. Veram leſionem perſpexit *Brodaeus* et *Jof. Scaliger* in not. mſt. — V. 4. κυρὶ θυγαλλίους ἐτάλικας. pali in inferiore ſua parte praeuſti et acuti, quibus retia ſuſtinentur. Vide *Polluc.* V. 31. — V. 5. 6. Sequuntur instrumenta aucupii. — δρυὸς ἱμαδά. viſcum. — τῶν δὲ πετηνῶν. Cod. Vat. — ἐξῶ μυδάλλον. viſco inunctum. — V. 7. καὶ τρυφίου. Cod. Vat. ἐπιπαστήρα explicat *Schneiderus* ad Eutecnium de

Aucup. L. III. 12. Est funis, quo orbes lignei semicirculares adducuntur, ut praeda intra illos includatur. — V. 8. »καὶ λαιμοπέταν, ἣ ἔστιν ἄρη, ἣ γούν λαιγὸς τῶν κλαγερῶν γεράνων. In Vat. Cod. prius scriptum fuit ἄρην, sed »correctum ἤρην. Hoc autem male scriptum pro ἄρην, »quod habet Suidas in γάργος (T. I. p. 482.), ubi hunc »versum sic profert: γάργος. γάλα. καὶ γλαγερὸν, ἐντὶ τοῦ »λευκάν. ἐν ἀπογράφματι ἄρην τε γλαγερῶν λαιμοπέταν γεράνων. Hinc ἄρην sumendum, quod pro vera lectione habeo; »sed γλαγερῶν Suidae relinquendum, licet id in suo »dico invenisse videatur Aldus, a cujus editionibus in »ceteras propagatum est. Lectionem Florentinae κλαγερῶν revocavit H. Stephanus. κλαγερὸς *stridulus*, vox »optimi commatis addenda est Lexicis, derivata a κλάζω, »clango, quod verbum gruibus fere proprium. Homer. »Il. γ. 3. ἥτε περ κλαγγὴ γεράνων πέλοι εὐφραίνει κέρ. De »iisdem, χροῖν ἢ γεράνων — κλαγγῶν προκαλεῖσθαι. Vide »infra Epigr. LXXVIII. 6. «*Brunck.* κλαγερῶν *Ascensus* quoque servavit, et *Scaliger* assensu suo comprobavit. Quod autem *Brunckius* ait, in Vat. Cod. ἄρην esse a prima manu, idque in ἤρην postea mutatum videri, ejus rei nullum est vestigium in apogr. Spallet. quod ἄρην τε κλαγερῶν exhibet. Vocabulum λαιμοπέταν *Antipater* debet *Leonidae Tar.* Ep. XXXIV. καὶ τῶν εὐρέων λαιμοπέταν σκυλάκων. — V. 9. »Scr. Νεολάδα. Νεολάδας nomen Arcadicum ap. Pausaniam p. 452. Idem p. 698. [et 706.] »habet nomen Arcadicum κραῦγος, quod hic etiam reponendum est. κραῦγος est in Cod. Vat. Planudea »κραῦβος. «*Brunck.* Vide ad Epigr. *Simonid.* LXXV. 2. p. 249. In *Analeſtis Br.* Νεολάδα dederat, ut est in Cod. Vat. et Plan.

XVIII. Cod. Vat. p. 162. ubi gentile non magis comparet, quam in Planud. p. 435. St. 569. W. De tauro in Orbelo monte a Philippo Macedone occiso. Conf. *Samit* Ep. I. et II, — V. 1. laudat *Suidas* in

δριζὰ T. I. p. 534. et in Ὀρβηλοῖο T. II. p. 707. — V. 2. idem in ἐρημωτῆς T. I. p. 853. ubi vulgo θήραμα Μακεδονικὸν legitur; in Cod. Parif. autem θῆρα Μακεδονικόν. quod *Kusterus* sincerum putabat. — V. 3. Recte *Br.* ἐλατῆρα, quae omnium librorum lectio est, in ἐλατῆρ mutandum esse vidit. Philippus Dardanos, perpetuos Macedonum hostes, superavit Olymp. CXLIX. 1. *Livius* L. XXXI. 42. Conf. Epigr. ἀδίαπ. CLXIII. et *Polyb.* XXIV. 6. Nihil aptius epitheto ἐλατῆρ, quo in simili re utitur auctor incert. Epigr. CCCLXI. ἡγορῆς ἐλατῆρα ὑπερφιάλου βασιλῆως. *Nonnus* Dionys. XX. p. 532. Τετάρτην δ' ἐλατῆρα, προασπιστῆρα τοῦ ἑός. — V. 5. βριαρᾶς βύρας. *Plinius* L. VIII. 30. de tauris silvestribus: *tergori duritia silicis, omne vulnus respuens.* — V. 6. ἱεραιμα. ἡσφάλισμα. κραταίωμα. *Schol. Sophocl. Oedip. Col.* 59. cornua, quibus tauri caput munitur. Superfedere possumus itaque conjectura viri docti ap. *Huetium* p. 41. ἱεραιμα, quam *Br.* ad h. l. p. 123. pro vera habuit, meliora postea edoctus p. 317. ἱεραιμα enim mediam necessario corripit. Vide *Valcken.* ad *Eurip. Phoen.* p. 360. — V. 7. ἐκ βιζας. Reges Macedoniae generis originem ad Herculem referebant, quare etiam in nummis leonis exuvils ornati conspiciuntur. Vide inprimis *Spanhem.* de *Ufu et Praest. Num. Diff.* VII. p. 371. sqq. — V. 8. πατρύλου Cod. Vat. Referenda sunt haec ad bovem Cretensem, quem Hercules perdomuit.

XIX. Cod. Vat. p. 162. Ἀντικέρου. gentili omisso, ut etiam in *Planud.* p. 435. St. 568. W. *Lycormas* exuvias et cornua cervi Dianae dicat. — V. 1. τὰν ἱεραιμα. Cervae h. l. cornua tribui, nemo mirabitur post iteratam doctorum virorum observationem de poetarum in hoc genere licentia. Vide inprimis *Gatacker. Misc. Adversf.* II. 9. p. 312. et *Fischer.* ad *Anacr.* p. 353. — (In edit. *Lipf.* pro Ἀάδωνα perperam; Ἀάδωνα excusum.) — V. 2. φελῆς. *Plan.* — Θεαρίδων, nomen Thearidae Spartan

occurrit ap. *Plutarch.* T. II. p. 221. C. Alium, Achaeorum legatum, commemorat *Polyb.* XXXII. Tom. IV. p. 577. et p. 685. Hic legatione apud Romanos functus est Ol. CLV. I. et CLVIII. I. quo tempore *Antipater* vixisse videtur. — De urbe Lasiōe vide *Schneiderum* ad *Xenoph. Hellen.* VII. 4. p. 447. — V. 4. laudat *Suidas* in *βομβῶν* T. III. p. 264. — V. 5. 6. idem in *διξείριον* T. I. p. 587. — *διξείριον στέρθυγγα*, bina cornua. Quicquid in apicem fastigiatum erat, *στέρθυγγα* vocabant. *καρύναν ἰστέριθυγγα*. *Leonidas Tar.* XXXIV. *ἰστέριθυγγι* *Προίπα*. *Crinag.* Ep. VI. Conf. *Diodor. Zon.* Ep. III.

XX. Cod. Vat. p. 163. Ἀντιπάτρου. Planud. p. 436. St. 569. W. *Sofis*, sagittarius, *Apollini* arcum; *Phila*, citharoeda, testudinem; *Polycrates*, venator, retia dedicat. — §. 11.] V. 4. ἀγρευτής. Vat. Cod. — V. 5. κατόχος ἰδν. Cod. Vat. sed error emendatus. — *πρῶτα κοῦ* praemia summae in venando praestantiae. Vide ad *Leonid. Tar.* XXXI. 6.

XXI. » Epigramma hoc olim in Planudea legebatur, » quod ut quaedam alia, nescio quo casu a librariis omis- » sum, quum non repertum fuerit in Codice, ex quo » Anthologia primum Florentiae excusa est, diu latuit. » Exstat in Planudeae optimo codice Bibl. regiae, scri- » ptum post Epigr. quod sequitur, ΠΑΛΛΑΔΙ ΤΑΙ ΤΡΙΣΣΑΙ. » *Brunck.* Est in Vat. Cod. p. 178. Ἀντιπάτρου Σιδ. Edidit *Kusterus* ad *Suidam* T. II. p. 292. *Reiske* in *Anthol.* nr. 460. p. 24. Quinque *Aristotelis* filiae *Veneri Uraniae* dona offerunt. In eodem argumento versatur *Archias* Ep. V. — V. 1. *ἑίρωνα* diserte legitur in Cod. Vat. et ap. *Suid.* qui h. v. laudat in *Θαλπτήρια* T. II. p. 163. et in *ἑίρωνα* T. I. p. 435. *Kusterus* *ἑίρωνα* dedidit et vertit *sandalia Bishynica*. — V. 2. *ἑρᾶν ἐκνοτόμων καμάτων*. Cod. Vat. Nostram lectionem exhibuit

Kusterus et Reiskius. — V. 3. φιλοπέκτοιο. *Reisk.* Codicis lectionem tuetur *Suidas* in κεκρόφαλος, ubi laudat v. 2. 3. T. II. p. 292. Linteum illud capitis ornamentum, quod Philaenis Veneri dicabat, erat βακτὸν ἀνδρῶν ἄλβε. i. e. *purpura*, ut *Reiskius* interpretatur. *Archias* l. c. πολυπλέκτιν δὲ Φιλαινὸς Πορφύρεον χαίτας ἴστωρα κεκρόφαλον. *Paulus Silens.* Ep. XXII. ἐς τί δὲ κοσμήσεις ἀλιανθεῖ φάρακόν κέχλω. ἀλιπρόφυρον ῥέγας ex *Anacreonte* servavit *Erymol. M.* in ῥέγας. *Hesych.* ἀλιπρόφυρα. ἀλευργή, τούτῳ ἐκ τῆς θαλασσίας πορφύρας. *Alcman* ap. *Athen.* L. IX. p. 374. ἀλιπρόφυρος ἔπερς ἔρις. ἄνθος autem cum omnino de coloribus, tum de purpurā potissimum usurpatur. — V. 5. ὁ Ἀντίκλ. pro δ' *Vat. Cod.* — V. 6. ἡραχνάοις νήμασι. *Achilles Tat.* L. III. 7. p. 118. τὸ δὲ ὄφρασμα λεπτὸν, ἡραχνίαν τοιοῦτος πλοῦν. Ejusmodi quid fortasse olim legebatur ap. *Callimachum*, ex quo verba ἔργον ἡράχνα laudat *Suidas* in ἡράχνη. Apud eundem ex *Sophoclis* *Inacho* commemorantur τέλα τέχοντες ἀραναεαί, ἔριδοι ἡράχνη. quod expressit *Philostroph.* II. 29. p. 854. araneae telam describens: αἱ δὲ ἔριδοι δὲ αὐτῶν βαδίζουσι. — V. 7. 8. laudat *Suidas* in εὐσπειρή T. I. p. 910. δράκοντα εὐσπειρή *Brunckius* de fasciis cruralibus, forte e serpentum pellibus factis, accipit, laudans *Herodotum* p. 359. qui populum quendam Libyae memorat, τῶν αἱ γυναῖκες περισφύρια δερμάτων πολλὰ ἐκάστη φορεῖ. Longius petita interpretatio. Aureum annulum sive catellam ex auro factam, brachia crurave ambientem, δράκοντα appellatam esse, nihil habet quod miremur. Ad formam fortasse respicitur in hoc nomine, fortasse etiam nonnisi ad flexus. Vide ad *Meleagri* Ep. CXXIX. 7. p. 147. Commentum de pellibus serpentum penitus evertit *Lucian.* in *Amor.* c. 41. Tom. V. p. 304. ed. Bip. inter ceterum muliebrem ornatum τοὺς περὶ καρποῖς καὶ βραχίονι δράκοντας commemorans, addita imprecatione, ὥς ἄφελον ὄντως ἐντὶ χερσὶν δράκοντες εἶναι. *Philostroph.* Epist. XL. p. 931. τὸ φουκίον, καὶ

δ κερὸς, καὶ τὸ Ταραντῖνον, καὶ οἱ ἐπικάρπιοι ὄφεις, καὶ αἱ χρυσαῖ πίδακι. *Clemens Alex.* in *Paedag.* II. 12. ὡς γὰρ τὴν Εὐάν δ ὄφεις ἠπάτησεν, οὕτω καὶ τὰς ἄλλας γυναῖκας δ κόσμος δ χρυσοῦς, δειλάτι προσχεράμενος τοῦ ὄφιος τῇ σχήματι, ἐξέμνηεν εἰς ὕβρεις, μυραῖνας τινὰς καὶ ὄφεις ἀπεπλαττόμενος εἰς εὐπρέπειαν. Hinc armillas revera quandam cum serpentibus habuisse similitudinem, colligi posse videtur. Adde *Hesych.* in ὄφεις. τὰ δρακοντάδῃ γινόμενα ψέλλα. Vide in primis *Trilleri Obs.* p. 411. — V. 9. πατέρε. *Kusterus* Ἀριστοτέλει ἐκάνυμος citra necessitatem corrigere tentat. *Archias* l. c. οὐνοῦ Ἀριστοτέλει πατέρεδ ἐναγκαμένα.

XXII. Cod. Vat. p. 171. Ἀντικέτρου. Planud. p. 424. St. 558. W. gentile *Sidonii* addit. Hoc fortasse Epigr. expressit *Archias* Ep. XI. Conf. et *Philipp.* Ep. XVIII. Tres puellae Palladi lanificii instrumenta dicant. — V. 1. 2. excitat *Suidas* in ἑρέχνη T. I. p. 310. ubi μίτρον legitur pro στῆμον, ut est ap. Plan., sive στᾶμον, quod in Vat. Cod. habetur. *Suidae* lectionem metrum respuit. *Archias* l. c. ἑραχναῖοι μίτρον πολυδίνα λάτρειν. — V. 3. *Suid.* in τάλαρος T. III. p. 426. εὐπλοκος. Cod. Vat. et Ἀρσένδα. — V. 4. ἀργάτην — ἡλακάτην. Edit. pr. εὐκλώστου fili bene deducti, ut interpretatur *Schneiderus* in *Indice Script. R. R.* voce *Tela* p. 361. — V. 5. *Suid.* in κερκίς T. II. p. 300. et iterum cum v. 6. in μίτρος T. II. p. 567. Radium textorium poeta ἀγρόνα vocat ab arguto, quem edit, strepitu. Vide *Leonid. Tar.* Ep. VIII. 5. Huc referenda ἡ τῆς κερκίδος φωνή, ex *Sophoclis* Tereo commemorata ap. *Aristotel.* in Poët. IX. 7. de qua interpretes mira comminiscuntur. Conf. *Twining.* in *Notis* ad Poët. p. 362. κερκίδος κοῖδοῦ μελέτας. *Eurip.* in *Meleagr.* ap. *Schol. Aristoph.* Rañ. 1351. Tarfenisibus, rhonchos inter loquendum per nares edentibus, vicini nomen κερκίδων imposuerant. *Dio Chrysost.* Or. XXXIII. p. 405. 18. ubi vulgatam lectionem temere sollicitant. — V. 6. νεύκρεπτος. Sic optimus Planudeae Cod. et Vat. membr.

In aliis Planudeae Codd. εὐκρίτους, quod ultimum habet ed. Flor. et Suid. in μέτος; pessime a Brodaco emendatum εὐκρίτους, tam quoad sententiam, quam sequatur εὐκρίνη, quam quoad metrum; εὐκρίτος enim mediam corripit. Brunck. εὐκρίτους legendum esse, vidit etiam Jof. Scaliger in not. mstis. Pro § Cod. Vat. vitiose εὐ. Dueta sunt haec ex Leonid. Tar. Ep. VIII. καὶ τὰν ἄγρια κρινόμενον Κερκίδα, τὰν ἱστῶν μολεπάτιδα. — V. 7. 8. excitat Suid. in κρινόμενη T. I. p. 335. et in ἱστοῖς; T. II. p. 696. Utroque loco ἡδὲ ἕκαστα exhibet, ut etiam Vat. Cod. legit.

XXIII. Cod. Vat. p. 196. Ἀντιπάτρου. sine gentili, ut in Plan. p. 425. St. 559. W. Expressum hoc carmen ex Leon. Tar. Ep. XX. — V. 1. 2. laudat Suidas in πίξα T. III. p. 70. — §. 12.] V. 4. πολυπλαντός. Plan. et Vat. Cod. sed superscr. γρ. παλιμπλ. — V. 5. Quae in sinistra Maeandri parte erant ornamenta, ea Anticlea, in dextra, Bittium texuerat. — Pro μήεατο, quod vulgo legitur, Brunck ex Ed. pr. et Cod. Planudeae Ja. Lascaris νήεατο recepit, a νέω, νήω. Infra Ep. LXX. ἀφ᾽ ἡμετέρων νήεσθαι δῶρα. At hujus loci diversa est ratio. Sappho, quae carmina tenui deduxit filo, probe dici poterat νήεσθαι δῶρα. At in nostro Epigrammate de opere textorio agitur. Praefero itaque vulgatum μήεατο, quod Vat. quoque Cod. tuetur, et fere dictum est, ut ἐβόλευσεν ap. Anacreontis. Ep. LXXI. Περηξιδίην μὲν ἔρεξεν, ἐβόλευσεν δὲ Δόσθηρις εἶμα τόδῃ. — Pro Ἀντιάνειρα Ed. pr. vitiose Ἀντιάνειρα. — V. 7. τὸν δὲ τὸν. Cod. Vat. et ἱστοῖς. — V. 8. ἐπιθαμήν. Cod. Vat.

XXIV. Cod. Vat. p. 179. τοῦ αὐτοῦ. Praecedat Ep. Ἀντιπάτρου (sine gentili) quod Br. Antipatro Thessalonicensi tribuit nr. XXII. nec immerito; nam idem carmen iterum legitur in Vat. Cod. p. 419. cum lemmate Ἀντιπ. 1016. Hinc sequitur, nostrum quoque carmen Thessa-

Ionicensi poetae tribuendum esse. — Edidit *Reisk.* Anth. nr. 462. p. 25. et *Valcken.* ad Theocr. Adon. p. 350. A. Scriptum est in Veneris statuam a Cythera, Bithyna muliere, dicatam. — V. 1. Βιθυνία. *Reisk.* qui dubitat, utrum sit gentile mulieris nomen, an appellativum. Si prius, illa *Cythera* appellabatur; sin posterius, Κυθήρη pro Veneris epitheto habendum, Κόρη Κυθήρη, i. e. Κυθήρεια. Illud probabilius. — V. 2. μορφῆς — εὐχαρίστη, et in fine δημοφροσύνη Cod. Vat. — Mulier nostra ex voto (εὐχαρίστη) ponit statuam ex marmore Pario, ἀργυρίου εἰδωλον. Vide *Schol. Pindari* Nem. IV. 131. et *Fischer.* ad Anacr. XXVIII. p. 109. — Praxitelis opera ἀργύρεα πάντα καὶ ἄλλα in Epigr. ἄδεια. CCCXV. — V. 3. In marg. apogr. Lipsi, ubi μενάλην exaratum, nescio quis coniecit μὲν ἔλην. inepte. *Valckenarius* comparat versum *Callimachi* ap. Stob. p. 517. Gesn. emendatum a *Cancero*: αὐτὸ τοῖς μέντοις μέγα δίδουσι θεοί. — V. 4. ὥς ἔθος, ut dii solent parvis mortalium donis magna retribuere. *Reiskius* laudat *Horat.* II. Serm. VI. 14. *Hac prece te oro, Pingue pecus domino facias et cetera, praeter Ingenium, usque soles, custos mibi maximus adsis.* Magna autem illa gratia, quam Cythera Venerem rogat, haec est, ut concordii cum marito sit animo. Hoc praeclarum!

XXV. »Integrum legitur hoc Epigr. infra p. 527.
 »Tertium distichon in Cod. a praecedentibus avulsam,
 »tanquam novum Epigramma praefixum habet nomen
 »Damagetae, et ibi corrupte legitur, uti id exhibui
 »infra p. 38. Re attentius considerata, et observato
 »ap. Suidam in Ἰέρητι et in Ἀννομήδειος hoc disticho, vidi
 »ad praecedentia duo pertinere. Hoc etiam in apogra-
 »pho Buheriano, quod nondum habebam, cum haec
 »excuderentur, exilibus characteribus, litura post ob-
 »ductis, ita tamen ut qui oculorum acie valet scriptu-
 »ram adhuc legere possit, notatum his verbis: *Subjun-*
gendum hoc distichon superiori tetrasticho, ut fiat hexasti-
cbum.

κοβέμε' αὐτήσουσα τέλος θαλεροῦ γάμοιο) vocabulum τέλος nonnisi periphrasi inservire videtur, plane ut in verbis θανάτου τέλος. Quod *Antipater* dixit εἰ ἐκῆλθε γάμου τέλος, ap. *Callimachum* est τελείον γάμον, Hymn. in Apollin. 14. — Pro γὰρ εἰ in Cod. Vat. γὰρ τοι. quod R. correxit. Idem v. 4. pro αἰτέομεν, quod est in Vat. et in Apogr. αἰδέομεν dedit. — παρθένιας, i. e. παρθένον, χάριτας, puellae, cujus olim fuimus, amabilitatem et gratiam laudamus. — V. 5. 6. laudat *Suidas* T. II. p. 122, et in *Λυκομήδειος* T. II. p. 468. τῇ τε αὖ Λυκομήδους παιδί φιλαστραγάλη. In Cod. Vat. τῇ Λυκομήδειον π. φιλαστραγάλη. Epitheton puellae nostrae in hac praesertim dedicatione tributum non dubito, quin aliis quoque displiciturum sit. Quid enim attinebat dicere, Hippen talorum ἀπαίεσθαι esse? et quam decorum, ejusmodi rei studium in virgine, nuptiis cum maxime initianda, commemorari? Corruptelae suspicionem auget Codicis lectio. Vide, an corrigendum sit:

τῇ Λυκομήδειῳ παιδί φίλας ὧ' ἀπαλῇ.

sive:

Φίλας τε καλῇ.

Nomen patris fuit *Lycomedes*; mater *Phila* vocabatur. Vide supra Ep. XX. 2. *Theaetetus* Ep. I. 5. In *Λυκομήδειῳ* genitivus latet. Vulgaris ratio tulisset: *Λυκομήδους καὶ Φίλας παιδί*.

XXVI. Cod. Vat. p. 169. Ἀντιπάτρου Σιδ. Planud. p. 424. St. 558. W. Expressit *Philipp. Theff.* Ep. XVIII. — V. 1. metro graviter laborante Planud. ἐξερπνῇ χαλιδόναν. Emendavit *Huetius* p. 40. et *Dorvill.* ad Charit. p. 253. *Aratus* in Phaen. 948. ἡ τρέχει ἐξερπνὴν λεημαίνε δολοφυάν. Vide *Brunck.* ad *Aristoph.* Pac. 800. T. III. p. 141. Telefillae in texendo assiduitas laudatur, quae inde a primo diluculo ad opus suum incumbere solebat. — χαλιδά — ἀλκυόνα. quia pecten sive radius in agitando

sonum edit, et cum quasi querulum. Dorvillit sunt verba.
— V. 3. πολλήβολον. Plan. et Vat. Cod. Veram lectionem servavit ed. Mediolanensis *Suidae*, qui hoc distichon laudat in *ἄτρακτος* T. I. p. 373. Idem absque *Suida* intellexerat *Huetius* p. 40. — *καρηβερόντα* ob perpetuam convolutionem, quasi vertigine laborantem interpr. *Broadacius*. Sed est potius fufus in superiore sua parte lanae globo gravatus. De papillis *Paul. Silent.* Ep. VIII. μήλα καρηβερόντα κορύμβοις. *Schneiderus* in *Ind. Script. R. R.* voce *Tela* p. 361. hoc epitheton refert ad *versicillum* capiti fusi additum. — V. 5. πένιας. Vat. Cod. Saltem πένια scribendum erat. — *τολόπας ζόλακα*. Sic *Casull.* LXIV. 320. *Anse pedes autem candentis mollia lanae Vellera virgati custodibant calathifisci.* — V. 7. φιλαργός. Vat. — V. 8. in *Analectis* vitiose excusum κόρην pro κόρη. *Minerva* virgo intelligitur.

§. 13.] XXVII. Cod. Vat. p. 180. Ἀντιπάρων. Planud. p. 426. St. 561. W. Notam de Gallo historiam, sed fusius narrat, quam *Simonid.* CXII. et reliqui, qui eandem dederunt. — V. 1. — 5. in Galli descriptione versatur. V. 1. laudat *Suidas* v. *σηκασάν* T. III. p. 306. sed exemplum pertinet ad *σεσοβημένος*. — V. 2. idem T. II. p. 476. *λυσομανής. ὑπὸ μανίας λελυσημένος.* *Appul.* *Metam.* L. VIII. p. 581. de sacerdotibus *Isidis*: *Cervicet lubricis intorquenses moribus, crinesque pendulos in circum rotantes.* — V. 3. *Suid.* in *ἡκηγός* T. I. p. 351. *ὑποτρύχει κορύμβοις.* De capillis in capitis vertice intortis accipiendum videtur. — V. 4. *Suidas* in *ἄρματα* T. I. p. 134. *ἄβρων καὶ στρ.* legit. *ἄβρων* agnoscit etiam Vat. Cod. et Plan. — V. 5. *ἡμικνω* e conjectura est, quae mihi jam non probatur. Libri omnes habent, ut et *Suidas* (in *κολλῆπις* T. II. p. 384.) *ἰδρις ἄνθε*, quod corruptum videtur. Scribendum censeo *ἄβρος ἄνθε* et superiori versu *χρυσὸν τε στρεπτῶν*. E *Suida* scribendum *ὑπέρτατον*. *Brunch.* Altera conjectura piore non pro-

babilior. Praeclare rem expedit doctissimus *Husckke*, qui corrigit:

Ἰθρὶς ἀνὰρ — —

Hesychius: Ἰθρὶς. ἐπάδων. τομίας. εὐνοῦχος. Vide *Albertum*. Qui plurimas eunuchorum appellationes receuset, *Suidas* in ἀῖθρην, nec hanc omisit: Ἰθρὶς. οὗ λεχθεὶς τεθέρσεται. — πτρεχὼν superscripto a Cod. Vat. — V. 6. ἐλαστρηθεὶς. forma Ionica. Vide *Eustath.* II. 2. p. 1219. 24. et *Valckenar.* ad *Herodot.* L. II. p. 181. 22. Laudat h. v. *Suid.* T. I. p. 708. — V. 7. τῇ δὲ κιν. Plan. τὸν δὲ κιν ἀρρήγματος ἐπιστάθου. Vat. Cod. Fortasse fuit:

τὴν δὲ καὶ ἀρρήγματος ἐπιστάθου.

in hoc antrum etiam leo irruit. Conf. *Dioscorid.* Ep. XI. 7. τοῦ δὲ λέων ἄρουντι κατὰ στίβον. Sic omnia recto ordine procedunt: Gallus antrum subit; leo ejus vestigia sequitur, virum adspicit (v. 9.) et posterioribus insurgens pedibus impetum parat. In vulgata lectione ordo inversus. — V. 8. προκολῶν. Cod. Vat. — V. 11. 12. ap. *Suidam* in σφιδανῶν. στεῖρῶν. λεχυρῶν. T. III. p. 416. — Cod. Vat. σφιδανῶν. — Mox Plan. et Vat. Cod. ὄβριμον. *Suid.* ἑμβριμον. — V. 13. ὀλέως Vat. Cod. sed error emendatus. Initio versus ed. princ. ἤχει. — V. 15. Junge ἐνέγκη θυμὸν ἐν στέροισι. Sed fateor, nihil mihi videri inficetius oculis ἐν μέν. Aliud quid lectum fuisse suspicor. Fortasse: ἀντίχ' ἅπαντα. Sive paulo audaciori conjectura:

ἀντὶς ὁ θαμβήσας φθόγγεν βαρὺν, ὄμμα τ' ἅπαντῶν.

Gravem illum rugitum cum stupore exaudiens, et leonis oculos conspicatus, graviter animo commotus est. Sic haec verba ad amussim respondent verbis v. 11. ὄμμα δ' ἐλίσσας βρυχᾶτα. — V. 18. ἰδίνεσθαι. Plan. et Vat. Cod. Hic quoque versus est ex iis, ubi pentametri caesura in brevem syllabam cadit. Vid. ad *Platon.* Ep. XXX. p. 358. — V. 21. ἐπ' ἡρωέν. Vat. Cod. — Mox βόρεας corrigit *Br.* — V. 23. laudat *Suidas* in ἐνέγκη T. I. p. 160.

XXVIII. Cod. Vat. p. 368. cum lemmate: Ἀντιπά-
 τρου. ὅτι ἡ πρὸς Ἑρμῆν θυσία εὐκολος, ἡ δὲ πρὸς Ἡρακλέα
 δύσκολος. βουφάγος γὰρ καὶ γαστρεμαργός. Planud. p. 56. St.
 80. W. Mercurium loquentem tibi finge, parvo mellis
 lactisve munere contentum deum; cum contra Hercu-
 les, qui frequenter in eadem cum Mercurio ara coleba-
 tur, agnos haedosque sibi exposceret. Conf. *Leonid.*
Tar. Ep. XXIX. — V. 1. εὐκολος vet. quaedam edit. *Hesych.* εὐκολος. εὐχερής. καὶ ὁ ἐναντίας τῷ δυσκόλῳ. καὶ Ἑρμῆς
 παρὰ Μεταποντίους. Priori significato hoc epitheton Mer-
 curio tribuitur tanquam palaestrae praefidi. Hoc loco
 altera significatio locum habet. Vide *Ruhnken.* Epist.
 crit. II. p. 181. — δι δὲ γαλ. Cod. Vat. et Plan. —
 V. 2. θρούνη μέλιτι. ex arboribus collecto melle, quod
 vilius est eo, quod in alvearibus servatur; mel sylvestre,
 ἔγριον, vocant. Vide *Wetsten.* ad N. T. I. p. 258. De
 diis, quibus mel libari solebat, conf. *Boschart.* Hieroz.
 T. II. p. 529. — ¶ 14.] V. 4. ἐν θόος. Non valde
 placet repetitio τοῦ ἐν, quod nullam h. l. vim habet. An
 fuit: καὶ πάντως εἰ θόος ἔ; — V. 5. At, dixeris, lupos
 tamen abigit. — Quid interest, grex utrum per lupos
 an per custodem pereat? — Pro λύκων in Cod. Vat.
 λύκος, in Planud. λύκοις legitur. Haec lectio non sper-
 nenda.

XXIX. Cod. Vat. p. 410. Ἀντιπάτρου. Plan. p. 3. St.
 7. W. Expressum carmen ex *Leonid. Tar.* Ep. XLVII.
 Conf. *Meleagr.* Ep. CXV. Mars nova sibi et splendida
 arma dicata esse conqueritur. — V. 1. βοάγρια. *scuta.*
Eustath. ad II. p. 844. 45. — ἐφθρυκτα. sanguine non
 maculata. Formatum verbum ad similitudinem τοῦ αἵμο-
 φθρυκτος ap. *Homer.* Od. v. 348. — V. 5. ταράμνοις: in
 cubiculis, ubi epulae et convivia habentur. εὐδπλαγὲς idem,
 quod μεθόπλαγξ, hominum epitheto ad locum translato.
 Quare supersedere possumus conjectura V. D. in Misc.
 Obsl. T. V. p. 279. εὐδφλαγξ, vinum spiransibus. —

V. 6. »πλάθειν. Haec est codicum lectio, quam revocavi.
 »Cum verbo conjungenda est praepositio per tmesin di-
 »vulsa: τὰδ' ἔειπεν ἐμπλάθειν ἰ. ε. ἐμπλάθειν εἰσπαλῆξαι τε-
 »ν ῥήμους ἐκταλῆμεν. Deest πλάθειν in Florentina, vacuo
 »relieto spatio; reposuit Aldus in prima editione: at in
 »secunda, nescio unde, dedit κείθει, quod in ceteras
 »propagatum est. Emendatio est, quae necessaria vido-
 »batur, quum non intelligeret, qui eam inexit, quo-
 »modo construenda esset praepositio. * Br. — In Vat.
 Cod. πλάθειν. — V. 7. εἶδε pro εἶδε. Vat. Cod.

XXX. Cod. Vat. p. 395. Ἀντιπάτρου. Planud. p. 322.
 St. 462. W. Argutum Epigramma in statuam Apollinis
 pueri ex aere, Onatae opus. Hanc statuam apud Perga-
 menos fuisse, ex *Pausan.* L. VIII. 42. p. 687. tradit
Schol. ad h. l. — V. 1. Βούπαις. qui pubertatis annis
 proximus est. *Eustath.* in Il. p. 944. 17. *Ρόμηνταις* de
 Nat. Deor. p. 70. Βούπαις ἡλικίαν δ' Ἀπόλλων ἔχει, καὶ
 ἣν καὶ εἰ ἀνδρῶναι εὐειδέσταιροι ἑαυτῶν φαίνονται. κάλλιστος γὰρ
 ἐφθάρηκε, καὶ παρὲς αὐτῶν καὶ λαμπρός. In Cod. Vat. ἀπόλλων et
 in fine vers. ἐλάττω legitur. — Illustre Onatae Aeginetae
 nomen, de quo vide *Junium* in Catal. — V. 2. ἡγλαίης.
 Filli pulcritudo patris dignitatem matrisque venustatem
 arguit. — V. 3. εὐ μάτην. non indigna fuit Latona,
 quam summus Jupiter amaret; nec falsum est, quod
 ajunt, Jovem et capite et oculis praestitisse. κατ' αἶνον.
 Respicitur locus *Homeri* Il. β. ὅμματα καὶ κεφαλὴν ἱκέλος
 αὐτῷ τετρακισμύνη. — V. 5. Ex operis praestantia poeta
 colligit, ipsam Lucinam Onatae in eo edendo et pro-
 gignendo tulisse opem; unde sequitur, Junonem scul-
 ptori Apollinem privignum edenti non succensuisse.
 Hoc argute magis quam bene et probabiliter dictum.
 Vide *Heynium* in Comm. T. X. p. 82. — Nata est
 Ἰωνία hinc, quod artifices opus ad naturae similitudi-
 nem prope accedens fingentes, illud τέκνῳ dicuntur.
 Epigr. *ἐδόξ.* CCXXIV. ὦ βοῦς, ὦ τίταρος' ἐπὶ γαστήρος

ἔπλασε τὰν βούν. Ἄ δὲ Μόρμος χεῖρ οὐ πλάσεν, ἀλλ' ἔτεκε. — V. 6. Εἰλαθυίης. omnes libri. Metri causa Ἐλαθυίης correxit *Huetius* p. 31. Haec forma passim obvia apud *Pindarum*. Vide *Maittaire* D. D. p. 158. B. Brunckiana Ἐλαθυίη quam auctoritatem habeat, ignoro.

XXXI. Planud. p. 324. St. 463. W. Ἄντιπ. Σιδ. In Praxitelis Venerem Cnidiam et Amorem Thespiesensem, quae numina poeta tantam vim habere ait, ut in uno loco posita omnia igne consumtura essent. — V. 2. » Sic » in omnibus libris legitur hic versus, cujus scriptura » forte sollicitanda non est, ob sequens οὐχ ὅτι πέτρων. » Sed mallet: ἄθε που ᾧς φλέξει καὶ θιδν εὖσα λίθου. Br. Non magni pretii conjectura, qua elegans oppositio et membrorum concinnitas penitus tollitur. Noli tamen dubitare, quin depravata sit vulgata lectio. Sensus est: Haec vel lapidem incendat, cum dea sit, καὶ λίθου, θιδς εὖσα; sive: licet dea sit, καί τις θιδς εὖσα. Sive hanc, sive illam interpretationem admiseris, sensus evadet subabsurdus. Scribendum videtur:

ἄθε που ᾧς φλέξει καὶ λίθου εὖσα λίθου.

Haec quamvis lapidea, tamen vel saxum amore incendat. Causa erroris in aperto est. Scribebatur: ΚΑΙ ΛΙΘΟΣ — ubi cum ΛΙ a praecedente ΛΙ absorptum esset, orta est lectio ΚΑΙ ΘΟΣ. Nihil magis in artium operibus mirari solent poetae et sophistae, quam vitae et sensus speciem, inanimis rebus tributam. Plena est exemplorum Anthologia, plenus *Callistratus*. Quare duo loca hic laudasse suffecerit. Epigr. ἀδίσκ. CCCII. Μάλιν καὶ λίθου εὖσα. *Callistr.* Stat. IX. p. 901. ἀλλὰ καὶ λίθος ᾧν εὖχον ἔχουσαν φωνῆς. Gravium autem animi sensuum vim ita significare solent poetae, ut eos vel ad inanimas res permanere dicant. Epigr. ἀδίσκ. DCLVI. τίς λίθος οὐκ εἰδόμενος, εἶδεν φθιμένοιο, Κέσανδρος; τίς πέτρας, δὲ τῆς σῆς λήσεται ἐγγαλῆς; — V. 3. De Amoris ap. Thespiesenfos sta-

tua vid. ad *Leonid. Tar. Ep. XL.* — V. 4. κῆν ψυχῆ
 πῦρ κλέμνῃ. Color fortasse ductus ex nobili *Pindari* loco
 ap. *Atben. L. XIII. p. 601.* in *Pindari Fragm. p. 22.*
 ed. *Heyn.* τὰς δὲ θεοῦ κτῆνας ὅσων μαρμαρίζουσιν ἀθανάτοις
 ὧς μὴ πῦρ κυμαίνεται, Ἐξ κλέμνῃς ἢ εὐδαίμονος κεχάλασται
 μέλαινας καρδίας. Conf. *Wyttenb.* ad *Plutarch. de S. N. V.*
 p. 69. — V. 6. ἴσα μὴ. Non valde dispari acumine Pom-
 pejorum sepulcra divisa esse dicuntur: *jacere Uno non*
posuit tanta ruina loco, ap. *Martialem L. V. 75.* et ap.
Petron. c. 120. *Et quasi non posset tot tellus ferre sepul-*
cra, Divisit cineres.

§. 15.] XXXII. Planud. p. 326. St. 465. W. Ἀντίπα-
 τρι. Ducta ἵννοια ex *Leonid. Tar. XLI.* Nostrium carmen
 imitando expressit *Julian. Aegypt. Ep. XXXII.* Vertit
Aufonius Ep. CVI. hunc in modum:

Emersam pelagi nuper genitalibus undis

Cyprin Apellei cerne laboris opus:

Ut complexa manu madidos salis aequore crinet

Humidulis spumas stringit utraque comis.

Jam tibi nos, Cypri, Juno inquit, et innuba Pallas,

Cedimus, et formae praemia deferimus.

Comparavit hoc nostrum carmen cum Epigrammate
Leonidae, ita ut archetypo praemium decerneret, *Ilgen*
 in *Opusc. phil. Toni. I. p. 35. sqq.* — V. 3. χειρ. Ve-
 neris imago obversabatur *Ovidio*, cum puellae comas
 comparat cum illis, *quos quondam nuda Dione Pingitur*
bumentis sustinuisse manu, *I. Amor. XIV. 33.* *Nymphae*
 ap. *Himer. Eclog. XIII. 21. p. 222.* ἔτι λευκὴν ἐκ τῆς θα-
 λάττης ἀφῆδον ἐξ ἄκρων πλουσίαν στάζουσα. — V. 6. Hunc
 versum in parodiam suam transfudit *Philippus Ep.*
XXXVI. εὐνὴν σοὶ χειρῶν εἰς ἔριν ἐρχέμεθα, monente etiam
Valckenario ad *Theocr. Adon. p. 301. A.*

XXXIII. Planud p. 325. St. 464. W. Ἀντίπατρου.
 Verba hujus distichi satis quidem expedita; sed in sensu

haeremus. Saltem scribendum: ἡ ἄθρ — —. Sive hoc marmor Veneris formam et arma assumpsit; sive Venerus, hanc statuam conspicata, dixit; Sic esse volui. Quibus verbis dea statuæ ejusmodi præstantiam videtur tribuere, qualem ipsa voluerit. *Brodaeus* ad εἰς subaudit *θυρηχθῆσα*. Fortasse recte. Sed, ut dixi, sensus carminis mihi non satis expeditus esse videtur.

XXXIV. Planud. p. 325. St. 465. W. Ἀντιπάτρου. Venerem Spartæ armatam esse ait, ut Spartanam et Martis conjugem. Conf. ad *Leonid. Tar. Ep. L. — V. 1.* Vulgo verba hujus distichi continua serie, sine distinctione leguntur. Recte quidem *Br.* post Σπάρτας distinxit; sed in sequentibus aliquid deesse passus est, quod ad cola melius connectenda requiri videtur. Scripserim:

οὐκ ἄστισι Δ' οἷον ἐν ἄλλοις.

— V. 2. στολίδας. tunicas, ut ap. *Euripid.* in *Helen.* 1379. *Phoen.* 1498. ubi vide *Musgrav.* Ex hoc loco colligit *cl. Visconsi* in Museo Pio-Clem. T. III. p. 9. Venerem plerumque tunicis στολιδωτοῖς indutam fuisse in veteribus statuis. Cnidiae certe Veneris nuditatem turpem nonnullis fuisse visam, idem notavit ad *Tom. I. Tab. IX. not. f. — V. 3. καλύπτρας.* quas vulgo gerit. *Pausanias* tamen L. III. 15. p. 246. Veneris armatae apud Spartanos signum commemorat, καλύπτραν ἐχούσης καὶ πέδας περὶ τοὺς ποσὶ. — V. 4. χρυσίουν ἄκρην. Aureus ramus, quò poëta Venerem vulgo instructam esse ait, fortasse pro pulchro accipiendus est; quo sensu χρύσειον μένος dixit *Rhian.* Ep. IV. et puella χρυσωτέρη Κύπριδος in Ep. ἄδισπ. 732. Florem, liliam inprimis, Venus manu tenet in veteribus monumentis. Vide *Winkelman.* Monim. inediti c. XII. p. 36. Fortasse frons myrti intelligitur, quam Veneri sacram fuisse constat ex *Pausan.* VI. 24. p. 540.

XXXV. Planud. p. 334. St. 473. W. Ἀντιπάτρου. In tres Musarum statuas, trium sculptorum opera. Dedit

nonnulla de hoc carmine *Winkelmann*. Mon. Ined. T. I. in Tratt. Prelim. p. LXVII. — V. 1. τρίζυγες. Nonnisi tres Musae vetustissimis temporibus colebantur, *Μελίτη*, *Μνήμη* et *Ἀοιδή*, docente *Pausan.* L. IX. 29. p. 765. Vide *Davifium* ad Cicer. de N. D. L. III. 21. Tres esse volebant nonnulli propter τρία τῶν μελωδομένων genera; τὸ διάτονον καὶ τὸ χρωματικὸν καὶ τὸ ἑναρμενιον, secundum *Plutarch.* T. II. p. 744. C. Hinc ultimum carminis nostri distichon explicandum venit. Prima illarum Musarum est ἡ κρήναισα τένον, diatonicum moderatur genus; altera, μελωδὸς χρώματος, chromatici generis auctor; tertia, εὐρέτης ἁρμονίας, enharmonici inventrix. — Pro τῶδ' Ed. pr. τῆδ. — V. 4. Καναχὰ edit. vett. omnes usque ad Stephan. Canaches, Onatae aequalis, secundum *Pausan.* p. 688. De ejus arte judicat *Cicero* in Brut. c. XVIII. Frater ei fuit, arte non multum inferior ipso, *Aristocles*. *Pausan.* VI. 9. p. 472. De *Agelada* Argivo, eodemque Onatae aequali vide *Pausan.* VIII. 42. p. 688.

§. 16.] XXXVI. Cod. Vat. p. 484. Ἀντιπάτρον. Planud. p. 357. St. 496. W. ubi ἀγῆλον. Scriptum in templum Dianae Ephesiae, quod eam Olympo et deorum contubernio praeferre ait Antipater. — V. 1. παρ-Θνεῖαν. illum Dianae virginis thalamum, qui ei, ut reliquis diis deabusque, in Olympo exstructus fuit. ἑμβεβαῖα. exstructum, collocatum. Verbo simplici βαίνειν sic utitur *Pausan.* L. III. 7. p. 222. καὶ ὁ πέλεμος οὗτος εὖ τὴν Ἑλλάδα ἤδη βεβηκυῖαν διέσεισεν ἐκ βάθρων. Ex *Xenophonte* βεβηκυῖας τῆς οἰκίας ἐν δαπέδῳ laudat *Bud.* in Comm. L. Gr. p. 120. Quaedam huc facientia vide ap. *Insp.* *Herodoti* L. VII. p. 581. *Schweigb.* ad Polyb. T. VI. p. 445. — V. 3. πέλις Ἀνδρόκλειο, Ephesus ab Androclo, Codri filio, condita. *Strabo* L. XIV. p. 633. et 640. *Pausanias* L. VII. 2. p. 526. — V. 6. τὰν τροφόν. Ephesi enim nata putabatur Diana. Vide ad *Nossidis* Ep. III.

p. 414. — Pro *ἔνταυθ' οἷ* Cod. Vat. elegantius *ἐν ταύτῃ*. — *Ταυροκτόνη*. Callimachus H. in Dian. 110.

XXXVII. Cod. Vat. p. 489. Ἀντίκ. Σιδ. Planud. p. 75. St. 110. W. Conf. *Leonid. Tar. Ep. LVII.* Verò ineunte Priapus nautas hortatur, ut navigationem suscipiant. Nostrium carmen expressit *Agathias Ep. LVII.* — V. 1. *ῥοδίῃ νηϊ*. celeriter et cum strepitu undas secanti navi. *Schol. Apollon. L. II. 1110.* et *Hesych. ῥοδίον. ῥοῦμα. κύμα. τὸ μετὰ ψόφου γινόμενον.* Vide *Musgr.* ad Euripid. *Iph. Taur. 407.* et *Ducker.* ad Thucyd. L. IV. 10. p. 17. ed. Bip. — V. 2. *φρικί.* *Homer. Il. η. 63.* οἷη δὲ Ζεφύροισι ἐχέσκατο πόντον ἔπει φρικέ' Ὀρνυμέναιοι νῆον, μελάνεσσι δέ τε πόντος ὑπ' αὐτῆς. — V. 5. Hinc *Sasyrus Thyill. Ep. V.* σχολοὺς μερῶσδε, ἐφ' ἑλκᾶδα φορτίζεσδε ἡγούρας. — V. 6. *φωλάδες.* Vat. Cod. Quod de bestiis, reptilibus praesertim, usurpatur vocabulum *φωλάς*, in anchoram transtulit poeta, in arena latentem. *φωλάδες ὕδρι* *Nonn. Dion. II. p. 48.* *φωλεθῶν* dicuntur urfi, araneae, reptilia, quae in antris et speluncis degunt. Vide *Salmas.* ad *Solin. p. 223.* *Wesslen.* ad N. T. I. p. 351. — V. 8. *διορμήτης.* Vat. Cod. *διορμήτης.* Plan. Vera lectio non fugit *Jos. Scaligerum.*

XXXVIII. Cod. Vat. p. 393. Planud. p. 10. St. 19. W. Ἀντιπάτρου. Gentile *Sidonii* nomen membranæ Vat. addunt. Platanus, quae longa senectute exaruit, felicitatem suam praedicat, quod vitis ipsam viridantibus pampinis ambiat. Suave carmen. — Vitem platano junctam commemorat etiam *Tball. Miles. Ep. IV.* — V. 3. *ἑρπιδέμους.* Vat. vitioso. Ego, quae olim inter viridantes meas frondes hujus vitis nutriti uvas. — V. 4. *ἀπονελευτέην.* Vat. — V. 5. Tales sibi quisque amicos alat, qui ei vel mortuo gratiam referant. — *μένη.* Eximiam passim praestantiam significat *μένος.* Exempla vide ap. *Wesslen.* in N. T. I. p. 942.

XXXIX. Cod. Vat. p. 451. Ἀντιπάτρου. Plan. p. 1. St. 3. W. Ariae stadiodromi celeritas laudatur et cum Persei pernecitate comparatur. — V. 1. οὐ καταλέγχει. οὐ καταπύχυναι. Schol. Sic hoc vocabulo usus est Pindar. Pyth. VIII. 50. Perseo poetae pedes alatos tribuunt. pennipes Perseus ap. Catull. LV. 24. ubi vide Doeringium. Tarsum (Persea Tarsos ap. Lucan. L. III. 225.) Ariae patriam fuisse, licet discrete non dicatur, dubitari tamen non potest. — οὐν κτίστην. Dionys. Perieg. 868. Τάρσων ὀνομαζομένην, ὅθι δὲ ποτὶ Πήγασος ἵππος Τάρσῳ ἄφαρς χερσὶ λῖπεν οὐνομα. Ammian. Marc. L. XIV. p. 39. Ciliciam vero, quae Cydno amne exultat, Tarsus nobilitat, urbs perspicibilis, quam condidisse Perseus memoratur, Jovis filius et Danaë, ubi vide Valesium. — 1. 17.] V. 3. Hunc ne Perseus quidem currendo praevertisset, νῶτον ἔδειξε, quod in cursus certamine victoribus proprium. — V. 5. ὑσπλήγγων. Plan. — Summam Ariae celeritatem ita describit poeta, ut eum aut ad carceres aut ad metam visum esse dicat, nunquam in medio stadio. Sic Orestes ap. Sophoclem in Electra v. 686. ἄρμον δ' ἰώσας τῇ φέσει τὰ τέματα Νίης ἔχων ἐξήλθε πάντιμον γέρας. Plutus ap. Lucian. in Timon. 20. T. I. p. 90. Bip. ὁπόταν ἀπαλλάττωσθαι θέῃ, πτηνὸν ὄψῃ, παλὺ τῶν ὀρνέων ἀκότερον· ἅμα γὰρ ἔκασεν ἢ ὑσπλήγγῃ, κίχων ἢ δὲ ἀνακηρύττομαι πενικηνὸς, ὑπερπηδήσας τὸ στάδιον, ἀλλ' ἰδόντων ἐλὼτε τῶν θεατῶν. In quibus verbis color ductus ex Epigr. ἔδειξεν. 312. quod nunc mutilum, aliquando integritati restituere conabimur. — In Schedis Krohnianis v. 1. Ἀρίας, v. 3. οὐκ ἂν legitur.

XL. Legitur in Cod. Vat. post titulum, et iterum p. 191. Ἀντιπάτρου. Planud. p. 2. St. 3. W. In Nicophontem Milesium, pugilem, quem Olympiae vincentem ne Jupiter quidem sine metu videre potuit. Partem hujus carminis expressit Philipp. Ep. XLVI. — V. 1. excitat Suidas in τένοτας T. III. p. 447. et iterum cum v. 2, in Ἀτλας T. I. p. 372. ubi σιδιφέους legitur. —

ταύρου βαδὸν τέοντα. Describitur Nicophontis, quem Milesium gigantem appellat poeta, robur. τέων cervix est, secundum Homericum dicendi usum. Vide *Foetus* in Oec. Hipp. v. τέοντας p. 370. In tauro cervix pars validdissima; unde qui Herculem finxerunt statuarii, cervicem imprimis ad tauri similitudinem finxisse existimantur; quae *Winkelmanni* est sententia in Mon. Ined. Tratt. prelim. T. I. p. XLIII, exornata a viro illustri *Ramdohr über Malerei und Bildb. zu Rom* T. I. p. 9. Talem cervicem labor palæstricus efficiebat. *Philostr.* Vit. Soph. II. p. 552. εὐτραφέως ἔχοντα τοῦ ἀγένης· τοῦτ' ἂν ἐκ πόνων ἦκειν αὐτῷ. De Patroclo idem in Heroic. p. 736. IX. ἡ κεφαλὴ δὲ ἐπιβήκει ἐπ' ἀγένης, ὅταν αἱ παλαιότεραι λεκοῦσιν. *Heliodor.* L. VII. p. 368. εὐρεῖ τις ἦ τὰ στήθεα καὶ τοὺς ὤμους καὶ τὴν ἀγένην ὀρθίαν καὶ ἐλαβδίαν ὑπὲρ τοῦς ἄλλους αἶμων. — σιδαιρέου; ὤμους. *Amyclus ap. Theophrastum* Eid. XXII. 46. στήθεα δ' ἐσφαίρωτο παλῶρια καὶ πλατὺ ὥτον Σακεὶ σιδαιρέῃ. *Artemidor.* Oneir. I. 52. σιδαιρέους λέγομεν τοὺς πολλὰ κακὰ ὑπομένοντας. Cum Atlante eur in hac parte comparetur Nicophon, apparet ex *Eurip.* Ion. init. Ἄτλας δ' χαλκείῃσι ὥτοις οὐραὶν ὄθιν παλαίην οἶκον ἐκτείσβην. Conf. *Aeschyl.* in Prom. 428. quem locum nuper praeclare emendavit *Herrmann.* in Obs. crit. p. 14. sq. *Barth.* ad Stat. Theb. L. I. 489. Tom. I. p. 168. — V. 2. κέμαν Ἡρακλέους. Quid sit, quod Herculis comam ab aliorum distinguat coma, docuit *Winkelmann* in Histor. Artis p. 46. et 56. et in Tratt. Prelim. p. LVIII. sq. Ad hanc in Herculis coma proprietatem respicit *Ovid.* in Heroid. IX. 63. *Ausus et hirsutos mitra vedimire capillos.* — V. 3. λόντες ὄμματα. *Philophrast.* Her. XI. p. 718. de Ajace Telamonio: βλέποντες τε χαροποις τοῖς ἐφθαλμοῖς ὑπὸ τὴν κέρον, οἷον αἱ λόντες ἐν ἐκβαλῶν τοῦ δερμῆσαι. *Callim.* H. in Cer. 51. τὰν δ' ἔξ' ὑπερβλέψας χαλεπώτερον ἢ κυναγὲν ὀρεῖσιν ἐν τρυφίσσιν ὑπεβλέπει ἄνδρα δάκνῃ. — V. 5. Jupiter Gigantem se videre putans,

nova sibi bella excitatum iri fortasse existimabat. — V. 6. πυγμήν. Plan.

XLI. Planud. p. 329. St. 468. W. Ἀντιπάτρου. Plures exstant lusus in Amoris vincti imaginem. Vide *Alc. Mess.* Ep. XI. *Satyr. Thyill.* Ep. IV. *Quint. Maec.* IX. *Cri-pagor.* I. — V. 2. πῦρ πυρ. Hinc *Meleager* Ep. LXXVI. φλέγεται πῦρ πυρὶ καίμενον. — V. 3. Ne lacrymas fuhdas; mērito enim haec tibi contigerunt, cum aliorum lacrymis gaudeas.

XLII. Planud. p. 316. St. 456. W. Ἀντιπάτρου. De Niobe, Dianae et Apollinis ira bis septem liberis orbata. — V. 1. *Josf. Scaliger* eleganter corrigit: δις ἑπτάκι τέκνα. idem v. 3. κόραις, ubi vulgo κόρυται habetur. — κόρυται. Diana. ἄρσεν. Apollo. In *Analectis* pro ἄρσενι vitiose ἄρσενι excusum est. — V. 6. Planudeae Codd. teste *Brannckio*, ut libri excusi, λείπεται γηροκόμῃ. In uno λείπεται, superscripto αἰ. Hanc lectionem sinceram esse, cum metri ratio, tum sequens ἄγοντο arguit. — εἰς ἐνὶ λείπεται. *Aelian.* V. H. VI. 10. καταλείφθῃ δὲ Περικλῆς ἐπὶ τοῖς νόθοις. et sic passim. Vide *T. H.* ad *Lucian.* T. II. p. 436. Bip. De γηροκόμης et γηροκομῆν dixit *Eustarb.* ad *Od.* p. 840. 6. γηροβοσκός pro eo usurpavit *Sophocl.* *Aj.* 570. *Eurip.* in *Phoen.* 1445. — §. 18.] V. 10. λίμα λίθος. De lapide Tantali capiti imminente vide ad *Archilochi* fragm. XLIII. p. 177. Adde *Heynium* ad *Pindar.* I. *Olymp.* 89. p. 13.

XLIII. Planud. p. 316. St. 456. W. Ἀντιπάτρου. Hoc carmen expressit *Meleager* Ep. CXVII. Ipsam nobis Nioben poëta exhibet post liberorum mortem externatam, manibus ad coelum sublatis, tanquam minabundam. χρῆμα νένευκας. Vide *Wakefield.* in *Silv. crit.* V. p. 64. — V. 2. διδρον κέμαν. crinibus passis, ut *Baccha* externata. *Arladne* ap. *Ovid.* in *Heroid.* X. 47. *Aus ego diffusus erravi sola capillis; Qualis ab Ogygio concisa.*

Baccha deo. XV. 139. *Illuc mentis inops, ut quam furialis Erichebo Impulit, in collo crine jacente, feror.* I. Amor. IX. 37. *Asrides, visa Priameide fertur Maenadis effusus obstupuisse comis.* Vide *Valcken.* ad *Phoen.* p. 293. — V. 10. »In uno Planudeorum κῆδι περιμένα. super-
«scripto τ. Neutrum verum esse credo. Corruptus lo-
«cus.» *Brunck.* Merito vir perspicacissimus de novissimi
versus sinceritate dubitat, cum Niobe in Sipyli monte
in lapidem conversa non dici possit *apud Plutonium* affligi.
Aliter res se habet ap. *Theocrit.* Eid. α. 103. Δάφνης κείη
κῆδ᾽ αὐτὴν ἐσσεῖται ἄλγος ἔρωτι. Nullus dubito, quin *Anti-*
pater expresserit locum Homericum de Niobe Il. α. 617.
ἔϊθ᾽ Ἀῖδος περ ἰούσα θένῃ ἐκ κῆδεσσι πύσσει. Quare minima
mutatione lego:

πῆρ᾽ ἐσθ᾽ Νιόβᾳ ΚΑΔΕῖ περιμένα.

Epigr. κῆδεσσι. DCLVI. τοῦκας γρηαλίου, στρυγερῇ πένθει
πειρομένους. *Paul. Silens.* Ep. LXXXII. δυστλήτῃ πένθει
δακνόμενον. Conf. *Merrick* ad *Tryphiodor.* 185. *Ovid.*
Metam. VI. 301. *orba resedit Exanimis inter natos na-*
maeque virumque Dirigitque malis. Forma κῆδος aeoli-
cae dialecto propria, (vide *Valcken.* ad *Adon.* p. 204.
B. C.) nec Dorienfibus tamen plane incognita fuit.
Hipparchus quidem ap. *Stobaeum* T. CVI. p. 572. 48.
τὰ δῖα κῆδεσσι.

XLIV. Planud. p. 366. St. 505. W. Sine auctoris
nomine. In nonnullis tamen codicibus hoc Epigr. *Anti-*
patri *Sidonio* tribui monuit *Leo Allatius* de *Patr.* Ho-
meri p. 116. Satis noti distichi in eum poetam, *patriam*
oui Graecia, septem dum dabas, eripuit (quae *Manilii*
verba sunt L. II. 7.) lectionem diversam vide inter Ep-
igram. CDLXXXVI.

XLV. Planud. p. 366. St. 505. W. Ἀντιπάτριον. Ve-
ram Homeri patriam coelum esse, nec eum ex mortali
matre, sed ex *Calliope* natum videri: Hinc expressum.

Ep. *ἄδων*. CCCCLXXXVII. — V. 3. *ἐὺκλερον*. i. e. *εὐτὸν* *χῆ*, *εὐήμερον*. Vide *Hesych.* in *εὐκκλησία*. — V. 4. *Λαπιδίων* est in Edit. pr. et Ald. pr. Seniores *Λαπιδίων*. — V. 6. *πινυτάς* omnes vett. editt. et *ἄνδιχα*. In marg. Wechel. γρ. καὶ ἀμφαδά. Poëta deorum interpretem agens, veram Homeri patriam indicat. Apollinis opus carmina Homerica esse, suspicatur *Philostatus* in Heroic. XVIII. p. 726. cuius verba dabimus ad Ep. Heroic. XIX. T. III. p. 146.

§. 19.] XLVI. Cod. Vat. p. 367. Ἀντικ. Σιδ. Planud. p. 92. St. 134. W. ubi *μημεσούαν* habetur. — V. 2. *μοῦσαν*. Vat. Cod. — Sappho Musarum decima ap. *Platon*, Ep. XII.

XLVII. Cod. Vat. p. 320. Ἀντιπάτρου. Planud. p. 280. St. 405. W. Pauca Erinnae carmina, Musis faventibus scripta, multis multorum versibus anteposenda. Obversabatur poëtae *Asclepiadis* Ep. XXXV. — V. 1. *πυροσκήης*. Erinnae enim Ἡρακλήη, quod solum poëma paulo longius reliquit, non ultra trecentos versus excurrerat. — *τοῦτο τὸ βαινὶν ἔπας*. Fere ut *Melagḗ*. Ep. I. 6. *Σαπφούς βαιὰ μὲν, ἀλλὰ βέδα*. — V. 3. Hinc gloria puellam sequitur, nec Orci premitur tenebris. *Tullius Laur.* Ep. III. γινώσκει, ὡς Ἀἰδω σκότος ἐκφυγον* οὐδέ τις ἔσται τῆς Λυρικῆς Σαπφούς νόστος ἥλιος. — *κλέβωται*. mors non impedit, quominus clara sit et illustris Erinna. Respondet verbum Latinorum *premere*, quod illustravit *Mitscherlich* ad Horat. I. Od. IV. 16. Contra *Sappho* in illustri fragmento de puella ingloria in Anal. I. p. 57. XI. *ἠφανῆς κῆν Ἀἶδα δέμοις φοιτᾶσαι* . . . οὐδέ σε βλέψει πᾶσις πρὶ ἡμαρτὴν νεκρῶν ἐκκαποταμίνων. — Nocti tribuuntur alae ap. *Aristoph.* in *Avibus* 694. οὐδὲ ἡ μελαδύπτερος. Conf. *Winkelm.* in *Monim.* ined. Nr. XXVII. *Heynium* ad *Tibull.* II. 1. 89. — V. 5. Recentiorum poetarum carmina in oblivionem abeunt. Tempus, quod omnia extinguere et in oblivionem adducere videtur ap.

ap. *Diodor.* in Exc. p. 556. 96. ὁ χρόνος, ὁ πάντα μα-
ραίνων τάλλα, ταύτας (τὰς ἑρτάς) ἁθανάτους φυλάττει, καὶ
πρεσβύτερος γινόμενος αὐτὰς ταύτας ποιεῖ νεώτερας Dicit
μαραζόμεθα, se ipsum cum ceteris sui aevi poetis com-
prehendens; ut adeo non necessarium sit, cum *Sonn-
tagio* in Hist. Poët. brev. p. 21. statuere dialogum inter

recentiores poetas et *Anisipatrum*. — ἀνασιπῆται. Cod.
Vat. — μαραζόμεθα. evanescimus. — V. 7. Hoc disti-
chon laudat *Suid.* in λέξιν T. II. p. 462. — κόκνου.
Poëtae eximii imago cyncus, ut notum, (vide *Böttigerus*
in not. ad Horat. p. 158.) hoc loco tanto aptior, quo
brevior ejus cantus esse putabatur. Ex nostro fortasse
loco profecit Auctor *Caïm.* ἄδισπ. DXXIV. in *Erinnam*
κυκλίῃ φθαργμένην ἐτόματι. — κρωγμῆς. ὁ τῆς κορώνης ἦχος.
Eustath. ad Od. Δ. p. 179. 33. De barbarorum canti-
bus *Julian.* in *Misop.* p. 337. C. ἄγρια μέλη, παραπλήσια
ταῖς κρωγμαῖς τῶν τραχὺ βοώντων ὄρεθων. — Pro ἢ Cod.
Vat. ἢδ. — Eandem sententiam iisdem fere verbis expref-
sit *Lucret.* L. IV. 182. *Parvus ut est cynci melior canor,*
ille gruum quam Clamor, in aetheris dispersus nubibus
austri.

XLVIII. Planud. p. 367. St. 506. W. Ἀνσιπάτρου. —
In *Pindarum*, reliquos omnes poetas, ipso *Pane* teste,
superantem. — V. 1. ἁβρηιοὶ αὐλοῖ, ex hinnulorum ossi-
bus factae tibiae, quas etiam ὀστίνους appellant. (vide
Aristoph. in *Acharn.* v. 863.) Thebanorum inventum
ex *Ioba* tradit *Asben.* L. IV. p. 182. *Pollux* L. IV. 75.
Vide quae collegit *Spanhem.* ad *Callim.* H. in *Dian.* 244.
et *Beckmann.* ad *Antig.* Caryst. c. VIII. p. 16. Hinnu-
leorum ossibus postea asinorum ossa substitui coeperunt,
ut docet *Plutarch.* T. II. p. 150. E. quem locum adscri-
bam, ut conjecturam expromam de *Cleobulines* loco lon-
ge corruptissimo: Εἴγε εἰσείης, ὃ ξένε, τοὺς νῦν αὐλοποιούς,
ὡς προέμενοι τὰ ἁβρηια, χρώμενοι ταῖς ἐνείκας, βέλτιον ἤχων

λέγουσιν. Διδ καὶ Κλεόβουλον ἢ πρὸς τὸν Φρύγιον αὐλὸν νεβρο-
γόνος κνήμη κερασφόρον οὐκ ἔξει θαυμάζειν ἔκαστε κρούσεως.
ᾧστε θαυμάζειν κ. τ. λ. *Wysienbachii* Codd. sic legunt:
πρ. τ. Φ. αὐλὸν ἤρξετο κνήμη νεβρογόνος αἶμα κερασφόρου οὐκ
ἔκ τε κρούσεως. Mihi persuasum habeo, postremo vocabulo
ας adhaesisse ex sequenti ᾧστε. Vide, an totus locus sic
possit probabiliter refingi: διδ καὶ Κλεοβουλὴν ὕπρ τὸν
Φρύγιον αὐλὸν ἤρξε τὴν κνήμης νεβρογόνου αἶμα, κερασφόρου οὐκ
ἔκ τ' ἔκρουσε. *Tibiae binnuleae sonitus super Pbrygiam sese
extulit tibiam, et duras aures stupore quodam affecit.*
Junge οὐά; τε κ. ἐξέκρουσε. — Ut ad *Antipatrum* redeam,
simili comparatione utitur vanus ille ap. *Lucianum* rhe-
tor T. III. p. 14. ἐμὶ, dicens, τοὺς γε ἄλλους τοσούτων ὑπερ-
φανοῦντα εὐρήσεις, ὅπως ἢ σάλπιγγι τοὺς αὐλοὺς, καὶ οἱ τέτ-
τιγες τὰς μελίττας καὶ οἱ χοροὶ τοὺς ἐκιδόντας. Conf. T. III.
p. 92. 25. et 199. 90. — V. 3. Conf. not. ad *Platon*.
Ep. XXIX. 6. p. 357. In Pindari pueri labiis apes con-
sedisse, elegans poetarum commentum, quo futuram
pueri in canendo dulcedinem significarent. *Pausan.*
L. IX. 23. qui egregie huc facit: μέλισσαι δὲ αὐτῶν
καθιέδοντι προσπίπτοντές τε καὶ ἱπλάσσοντο πρὸς τὰ χεῖλη τοῦ
κρητοῦ. Conf. *Adian.* V. H. XII. 45. et *Philostroph.* II.
Imag. 12. p. 829. — V. 5. Μαινάλιος. Pan, qui facellum
habebat prope Pindari domum, (Pyth. III. 137. sqq.)
poetae hymnos cecinisse fertur. Ut noster, *Philostroph.*
l. c. φασὶ δὲ τὸν Πᾶνα, ὅτε Πίνδαρος ἐς τὸ παιεῖν ἀφίκετο, ἡμε-
λῆσαντα τοῦ σκιρτᾶν, ἔδειν τὰ τοῦ Πινδάρου. — Pro τὸν αἶο
Sonntag in *Hist. Poët. brev.* p. 19. τῶν corrigit, ut Pan
non unum solum, sed omnino hymnos Pindari cecinisse
dicatur. Comparat *Plutarch.* T. II. p. 1103. Πίνδαρος
κεκοῦν ἤδεναι (Πᾶνα) τι μέλις, ὃν αὐτὸς ἐποίησε. — Ad
hunc versum respexit *Eustath.* p. 1917. ed. Rom. ὡς
δηλοῖ ὁ γραψάς ἐν Ἐπιγράμματι Πινδάρου περὶ τοῦ Πανδὸς τὸ νο-
μῖον λεγόμενος οὐνάκων, ἦγεν ἑκκαθόμενος τῆς σφριγγος.

XLIX. In Planud. p. 66. St. 96. W. *Antipatro* tribuitur. In Vat. Cod. p. 362. *Leonidae Tarentini* nomen prae se fert. Ut *Leonidae* et ut ineditum hoc carmen ex *Grotii* mantissa expromsit *Burmamn*. in Add. ad Anth. Lat. T. II. p. 729. Temporum ratio non obstat, quominus *Leonidae* sit. Hic enim poeta et Aratus Antigono Gonata regnante, circa Olymp. CXXV. floruerunt. — V. 1. In *Arati* de astris carmen. — *δηναιοδός πολυχρονίους*. *Eustath.* ad II. α. p. 96. 4. In hoc epitheto, sed sine causa idonea, haesit *Casaubon*. quem hic aliquid coniecisse ex Schedis Bibl. Bodl. apparet, sed ductus obscuri sunt. — V. 4. ἡλλόμενος, quod e Scaligeri cod. notatum probat *Huetius*, habet unus Planud. codicum ex correctione ab eadem manu, scripto supra α. Editiones aliae ἄλλόμενος. *Br. Casaubonus* adscripsit ὡς ἀλως κυκλούς. In Vat. autem Cod. ἄλλόμενος habetur. In vulgata acquievisse videtur *Grotius*, qui vertit: *Seu vaga sunt seu fixa, quibus pulsatur Olympi Regia, tam multis orbibus implicata*. Stellas quidem novi saltantes et choros ducentes, (vide ad *Dionys.* II. 17. T. II. p. 254.) sed οὐρανὸς ἄλλόμενος nimis absone dictum. Quare probabilis *Brunckii* emendatio: οὐρανὸς κύκλοις ἡλλόμενος, *coelum viis circumdatum*, per quas stellae cursum conficiunt. ἡλλόμενος, συνεχόμενος, σφιγγόμενος, interprete *Proclo* ad *Platonis Tim.* p. 281. Vide *Ruhnken.* ad *Tim.* p. 69. ubi haec glossa habetur: γὰρ ἡλλομένην. συγκεκλιμένην καὶ περιελθμένην. ἡλλόμενος γὰρ οἱ δίσκοι. Fortasse tamen κύκλοις pro κύκλω positum, ἡλλομένου autem *verte: di volvendique* sensu accipiendum est: *coelum in orbe circumactum*. — ἀδίδεται. *stellis coelum aptum*; ut *Ennius* dixit ap. *Macrobi.* in *Saturn.* VI. 1. eumque securus *Virgil.* *Aen.* IV. 482. — V. 5. εἶναι, λεγέσθαι scil. *Secundus* a Jove esse putetur is, qui stellas splendidiore et illustriores reddidit, carmine eas describendo et illustrando scil.

¶ 20.] L. Cod. Vat. p. 380. Ἀντιπάτρ. Plan. p. 100. St. 147. W. Nereides Corinthi, a Romanis everſae, fata lugent. Hoc carmen obverſatum eſſe videtur *Agasbiat* Ep. LXI. — V. 3. δάμαρτις Σιεύφιας. nobiles Corinthi matronae, a Sifypho, priſco Corinthi rege. — V. 5. οὐδ' ἔχνος. *Seneca* Epist. XCI. *Omnium iſtarum civitatum, quas nunc magnificas et nobiles audis, veſtigia quoque tempus eradet. Non vides, quemadmodum in Achaia clariffimarum urbium jam fundamenta conſumta ſunt, nec quidquam exſtet, ex quo appareat, illas ſaltem fuiſſe.* — V. 6. ἐξέφαγεν πόλεμος Br. dedit in *Analeſtis*, cujus eum poſtea poenituit. Scr. cum Plan. πόνεμος. In Vat. Cod. ἐξέφαγεν πόλεμος. — Tempus, quae per-eunt, comedere dicitur, ut in *Anth. Lat. II. p. 445.* vel maxima monimenta *Concurries ſternatque dies, quoque alius exſtat Quodque opus, hoc illud carpet edesque magis.* — V. 8. ἀλκυόνος. calamitatem tuam lugemus. *Halcyon* triſtis et querula. Vide *Bochartum*, qui veterum loca diligenter collegit, in *Hieroz. T. II. p. 219.*

LI Cod. Vat. p. 326. Ἀντιπάτρου. Plan. p. 372. St. 511. W. ubi ultimum diſtichon deeſt. Lemma acceſſit ex Vat. Non ſatis conſtat, hoc carmen in urbem com-poſitum eſſe. Aggeris moli aut caſtello alicui verba poëtae non minus convenirent. Hoc apparet, de magno aliquo, ingentis altitudinis roborisque aedificio agi. Reliqua incerta ſunt. — V. I. ἄπαν ſi ſincerum eſt, conjungi debet cum λίθων, totum ex lapidibus conſtructum. — Ἀσσυρίης Σιμυράμους. (Σιμυράμους Cod. Vat.) Haec non pro circumscriptione ipſius *Babyloniae*, ſed comparative accipienda ſunt: molem haud diſſimilem ei, quam *Semiramis* conſtruxit, *Babyloniam* altiffimis cingens moenibus. — Κόκλῳψ. Ad fabulam de muris urbium *Mycenarum* et *Tirynthis* a Cyclopiſus aedificatis reſpicitur. *Pauſan. L. VII. 25. p. 589. Alpheus* Ep. VIII. ubi *Myenae* Κυκλώπων vocantur πέλοι. *Statius* Sylv. V. 3. 47.

Atque utinam fortuna daret mihi Manibus aras, Par-
 ren-plis opus, aëriamque educere molem, Cyclopus scopu-
 los ultra, atque audacia saxa Pyramidum. — V. 4. ἐγχο-
 πα. Propert. L. III. El. I. 57. Pyramidum summus ad
 sidera ducti. Anthol. Lat. II. p. 449. CCLXII. Tu licet
 extollas magnos ad sidera montes, Et calidas aequas (f. Et
 coelo exaeques) marmore pyramidas. — V. 6. φερῆδεν.
 Schol. qui totum hoc carmen de Semiramidis aedificiis
 interpretatur, huic vocabulo adscripsit, οὕτως εἶπεν διὰ
 τὴν ἀσβεστον. Aut scripsit aut scribere voluit: τὴν ἀσφαλ-
 τον. Si recte scribitur φερῆδεν, de calce macerata et sub-
 acta accipiendum. Sed fortasse scribendum:

φερῆδεν γαίης εὐρυπέδοιο βάρος.

— V. 7. »Lemma et ultimum distichon suppeditavit
 »Cod. Vat. Spatium vacuum in pentametro repletum a
 »recentiori manu, sed inepte, his verbis, νεφέων τεύξεν
 »ἐκ' — probabilius esset εὐραυνῶν νεφῶν νόσσοιο πρὸς γυά-
 »λοις. Sed hoc conjecturis tentare, idem est ac κοσμήνῃ
 »ὄδῃ ἐκτεφθεῖν, quum ex addito lemmate, cujus veritas
 »admodum suspecta, de ipso Epigrammatis argumento
 »minime constet. Ἡράκλεια commune pluribus urbibus
 »nomen. De qua hic agatur, si modo in urbem ali-
 »quam facti hi versus, ego non divinarim.“ Brunck. In
 Codic. Medic. ap. Bandin. p. 102. versus septimus sic
 legitur, ut in Vat. Postremi autem versus nonnisi pri-
 mum vocabulum εὐραυνῶν ibi conspicitur. In Vat. est

Ἡρακλείης.

LII. Cod. Vat. p. 366. Ἀντιπάτρου. Planud. p. 71.
 St. 103. W. Ex omnibus in orbe terrarum mirabilibus
 nihil sibi majus et admiratione dignius fuisse visum
 templo Dianae Ephesiae. Idem color in Epigr. I. Mar-
 tialis. L. I. — V. 2. Ζήν. Plan. Jovis Olympii statua,
 Phidiae opus. — V. 3. Mira lectio in Vat. Cod. πέντε
 π' αἰώρημα. — V. 6. De eodem Dianae templo Callina.

H. in Dian. 249. τοῦδ' οὐτι θεώτερον ἔβηται ἢ ὧς οὐδ' ἀφειδέ-
ταρον' ἴα κεν Πυθῶνα παρέρδοι, *Plin. L. XXXVI. 14. Magni-
ficentiae vero admiratio exstat templum Ephesiae Dianae
ducentis viginti annis factum a tota Asia. — V. 7. καὶ
ἴδε. Vulgo, commate post αἰώς posito. Hoc frustra tue-
tur Huesius p. 9. ubi profert conj. Jof. Scaligeri: καὶ
ἴδε. Nec tamen in Brunckiana lectione acquiescam.
Nihil esset difficultatis, si legeretur:*

κίθα μὲν ἡμαυρώτο κεκρυμμένα, νόστι δ' Ὀλύμπου —
sed hoc hariolari est. — V. 8. ἐπαυρώσατο. Cod. Vat.
et Plan.

¶ 21.] *LIII. Vat. Cod. p. 378. Ἀντιπάτρον. Planud.
p. 56. St. 80. W. In sacellum Veneris marinae. Dea
et nautis et amantibus opem pollicetur suam. Expres-
sum videtur ex Epigr. Anytes V. — V. 1. κόματι πηγῇ.
Homericum. Odyss. ε. 388. ψ. 235. — V. 3. δειμαίνοντι.
Vide notas ad Anytes l. c. p. 425. — V. 4. εἰς ἐμέ.
nautis mea ope salvis. — V. 6. εὖριος πνεύσομαι. tibi aut
naviganti aut amanti placida afflabo. Ambiguo sensu
adhibitum verbum πνεύσομαι, altero proprio, altero figu-
rato. Vide Hyme ad Tibull. II. El. I. 80.*

T. II. p. 528.] *LIII^a. Cod. Vat. p. 485. Ἀντιπά-
τρου. Alterum distichon laudat Alberzi ad Hesych. T. I.
p. 148. — In Niciae tabulam, quae Ulyssis ad inferos
descensum, ad Homericum archetypum adumbratum,
repraesentabat. In Cod. est Νίκω. Sed de veritate emen-
dationis Brunckianae dubitare non patitur locus Plutarchi
T. II. p. 1093. Ε. ὅπου γὰρ εἰ φιλογραφούντες εὐταὶς ἀγοίοντα
τῇ πιθάνότητι τῶν ἔργων, ὥστε Νίκιαν γράφοντα τὴν νεκυίαν,
ἔργων πολλὰς τοὺς εἰκτάς, εἰ ἤριστῃκε. Πτολεμαίου δὲ τοῦ
βασιλέως ἐξήκοντα τάλαντα τῆς γραφῆς συντελεσθῆναι πέμψαντος
αὐτῷ, μὴ λαβεῖν. Non Ptolemaeum, sed Attalum tantam
Niciae pecuniam obtulisse, narrat Plinius H. N. XXXV.
p. 704. 16. Athenis (est) Necromantia Homeri. Hanc*

vendere noluit *Attalo regi talensis LX*, potiusque patrias donavit, opibus abundans. — Pro *κειζώσις* Vat. Cod. *κειζώσις*. — πάσης ἡγλόν ἡλικίης. monumentum omnis futurae aetatis. — V. 3. Scribe *Ἀιδωνῆος*. — *Ὁμήρου*. Homerus enim, ut Ulyssis descensum describeret, Orcum peragravit.

LIV. Cod. Vat. p. 477. *Ἀντιπάτρου*. Planud. p. 303. St. 443. W. — ἦν βραδύς. Si mugire cessat, aeris natura in culpa est, non Myronis ars. Sculptoris igitur artem ait, cum spiritum vaccae inspirasset, aeris naturam tamen penitus vincere non potuisse. Lusus, pro meo quidem sensu, satis frigidus.

LV. Cod. Vat. p. 476. *Ἀντιπ. Σιδωνίου*. Plan. p. 303. St. 443. W. — ἦ β' ὁ Προμηθεύς. Vide ad Epigr. *Erinnae* I. p. 186. — Post *μῦθος* comma ponendum, quod typothetae in edit. Lipf. omiserunt.

LVI. Cod. Vat. p. 477. *Ἀντιπάτρου*. Plan. p. 304. St. 444. W. — εἵνεκ τέχνης. Tua enim ars effecit, ut vel verae et spirantis vaccae vices implere possim. Hoc fortasse distichon observabatur *Gemino* Ep. VI. *μυκάται γὰρ ὁ χαλκός· ἴδ' ὡς ἔμπνεον ὁ τεχνίτας Θήκατο, κἄν ζεύξης ἄλλον, ἴσως ἔρῃσι*. *Aemilianus* Ep. II. T. II. p. 275. *Τέχνης εἵνεκα στίχοι καὶ ἂν λίθος οἷον βρυάζειν*.

LVII. Cod. Vat. p. 476. *Ἀντιπάτρου* Σιδ. Planud. p. 303. St. 443. W. Color, ut in Ep. *Leonidae* Tar. XLII.

LVIII. Cod. Vat. p. 476. *Ἀντιπ. Σιδ.* Plan. p. 303. St. 443. W. Vertit *Ausonius* Ep. LXI. *Errasti attendens haec ilia nostra, juvence. Non manus artificis lac dedit uberibus*. Similiter idem Ep. LIX. *Ubera quid pulsas fringensia matris abenae, O vitule, et succum lactis ab aere petis? Hunc quoque praestarem, si me pro parte parasset Exteriore Myron, interiore deus*.

[§. 22.] LIX. Bis in membranis legitur p. 197. *Ἀντιπάτρου*, et p. 383. ubi *ἄδισποτον*. Sic quoque in Plan. p. 160. St. 232. W. auctoris nomine caret. — *Sidonii*

esse dubito. Narratur vinosae fraus mulieris, quae, cum votorum damnata esset, invenit, quomodo votorum solutionem eluderet. — V. 1. excitat *Suidas* v. σποδὸς T. III. p. 364. Βακχυλὶς ἢ Βάκχον κυλικὸν σποδὸς ἐν ποτὶ νόσῳ κεκλιμένη. In Vat. Cod. loco pr. sic legitur, ut *Br.* dedit: Βακχυλὶς (non Βακκυλὶς, ut ille ait in *Lecht.* p. 126.) ἢ Βάκχον. loco altero ἢ γραῦς ἢ β. — ἐν ποτὶ νόσῳ. Mulierem siccantem calices, κυλικὸν σποδὸν, *Antipater* duxit ex *Leonid.* *Tar.* Ep. LXXXVII. — V. 2. „In „Planudea ζητὶ τοῖον. Illud Ζητὶ in nullo Cod. inveni. „Omnes habent Δι, quod ob pravam pronuntiationem „corruptum est e sincero Δηοῖ, quod exhibet Vat. membr. „[loco pr. altero enim etiam Δι] Δι cum metro repugnaret, mutaverunt editores in Ζητ. *Br.* Vat. membr. loco sec. κεκλιμένη, διὰ τοῖον ἐλάξεν ἔπος. Prius verbum et tria postrema sic etiam Plan. habet. — Cereri vetula nostra hoc votum facit, cui divae solemnia instituebantur jejunia. — V. 3. διάκονα. Plan. In Vat. utroque loco διὰ κῶμα. Hoc fortasse verum. *Febris undas*, i. e. *periculum*, effugere, ab huiusmodi poetarum dicendi genere non omnino abhorret. Sic fere *Lucian.* Ep. XXX. ἀμφικάλυψεν οὐλομένης πονίης κῶμα παλιρρόδιον. De omni vero malorum genere, quae in homines redundant, poetae κωμάτων, παλέγους, χειμῶνος imaginem usurpant. Etiam ap. *Suidam*, qui laudat v. 3. 4. cum parte quinti in ἑρφέμιος T. I. p. 13. veteres editt. κῶμα exhibent. — V. 4. δροσερὰν π. ἐκ λιβάδων. Vat. Cod. loco pr. δροσερὰς λιβάδος loci sec. ut Plan. Nostra lectio est ap. *Suidam* — ἡλιους. Vota faciens mulier, se centum dies nihil praeter aquam potaturam esse significare volebat; postea mentem immutavit, et fallaciam struxit, quam ei supeditabat ambignitas vocis ἡέλιος. — V. 5. ὅπ' ἔλυξεν ἄντην Vat. loco pr. Planud. et Vat. loco sec. nostrum habet. — V. 6 — 8. *Suidas* in μῆχος Tom. II. p. 557. — „Vat. Cod. λοιπὸν γὰρ — τρετὸν habet etiam *Suidas*.

»Prius unice verum est. λεπτόν κέσκιον, *un tamis fin.* tenuis cribrum. πυκνοὺς σχοῖνους *ridicule explicat Brodaeus.* Br. In Vat. Cod. loco pr. τρεῖς, loco sec. λεπτοῦ et in fine πυκνὸν habetur. σχοῖνοι sunt funiculi, ex quibus cribrum contextum.

LX. Cod. Vat. p. 219. Ἀντιπάτρου. Ab alia, antiqua tamen manu Σιδωνίου additum. Plan. p. 285^b. St. 421. W. Septem Sapientum nomina et patria recensentur. Conf. Ep. ἑξήκ. ἔρ. XXX. T. III. p. 149. — V. 2. φὰρ δὲ — ἔχειν. Vat. Cod. quod elegantius vulgata. — V. 4. θαλά. Cod. Vat. — ἔρεσμα Δίκης. Virum eximie justum significat, quo civitatis salus nititur. Viros eximios civitatum columina, ἑστέρματα, crebro vocant poëtae et sophistae. Videatur, qui nec nostrum locum praetermisit, *Rittersbusf.* ad Oppian. I. Cyneg. I. et T. H. in *Lucian.* T. I. p. 422. Bip. — V. 6. φύλακας. *Horat. I. Serm. I. 17. Virtutis verae custos rigidusque faelles.*

LXI. Vat. Cod. p. 530. Ἀντιπάτρου. Plan. p. 188. St. 274. W. In hominem nequam, cynico habitu incedentem, quo nemo ipso indignior. Quare indignantem facit peram, clavam, et quae cetera sunt Cynicorum insignia, ab illo gestata. — V. 1. ἄριστον. clava Herculea *eximium* Diogenis gestamen. Herculem cynicos imitatos esse, constat vel ex *Luciani* Vit. Auēt. §. 8, T. III. p. 89. Bip. Vide *Casaubon.* ad Diog. Laërt. VI. 13. p. 322. Diogenis βέβαλον vocat *Antipater*, quia Cynicorum longe celeberrimus fuit. *Diocles* enim ap. *Diogen. Laërt.* I. c. Antistheni hoc tribuit, ὅτι πρῶτος ἰδὼν τὸν περιβόνα καὶ μὲν αὐτῷ ἐχρήτο, καὶ βέλτερον ἀνέλαβε καὶ πήραν. Alii tamen hoc inventum ipsi Diogeni tribuisse videntur. L. VI. 23. De baculi gestatione ap. veteres nuper quaedam docte monuit *Boettiger in den Vasengemälden*, Fasc. II. p. 61. sq. — Συναπίστον Διογηνέως Vat. Cod. Vulgo junctim βεβουσιπύστου. *Brodaeus* interpretatur, ac si

effet βαρυσκεπιδου. — Ipse Hercules βαρυσκίπων vocatur ap. *Callim.* fr. CXX. p. 488. — V. 3. πεπαλαγμένον. Dictum ad imitationem *Homeri* αἶματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον II. ζ. 268. unde *Theocritus*. Eid. XXV. 224. ἀμφὶ δὲ χαίτας λύχμηρὰς πετάλακτο ζώνη. *Callimachus*. H. in Pall. 8. λύθρῳ πεπαλαγμένα τεύχεα. Gloriabatur autem squalore ineptus Cynicorum grex, quem respicere videtur *Plutarchus*. T. II. p. 82. Β. ἄχρι δὲ οὗ τις ἐπιδεικνύμενος ῥέπον ἢ κηλῖδα χιτῶνος, ἢ διαβροχὰς ὑπόδημα, καλλωπίζεσθαι πρὸς τοὺς ἐκτὸς — ὀλίγον αὐτῷ προκαπῆς μέτεστι, μᾶλλον δὲ οὐδέν. — In Planudea βυθῶντι legitur; pro πεπαλαγμένον autem, quod *H. Stephanus* primus ex Lectionibus Aldinae pr. recepit, ed. Flor. et Ald. pr. πεπλάσμενον. Ald. sec. πεπλαγμένον (quod *Brod.* interpretatur). πεπλαμένον Ald. tertia. *Scaliger* notavit, ut quidem in Schedis Bibl. Gotting. exaratum est, πεπαλμένον. — V. 4. διπλάσιον vulgo. Veram tamen lectionem jam *Aldus* e codd. enotavit; eamque *Brod.* interpretatur. *Diogenem* designans *Horatius* L. I. Ep. XVI. 25. quem duplici panno sapientia velat. Conf. *Diogen. Laërt.* loco supra laudato. Noster Ep. LXXX. de eodem Cynico: ἢ μία τις πήρα, μὴ διπλοῖς. et qui eum expressit *Archias* Ep. XXXIV. ἑλπὴν καὶ σκίπωνα καὶ διπλὸν εἶμα. — Hoc Cynicorum palliam poëta appellat ἀντίπλον νιφάδων, quod fortasse ex *Callimacho* ductum est, qui, ni fallor, de Herculis tegumento, τὸ δὲ σκόλον ἀντὶ καλύπτει γιγνόμενον, νιφετοῦ καὶ βελάνων ἔρμα. ap. *Schol. Sophocl.* ad Aj. 26. De munimento et praesidio ἀντίπλος ponitur in Ep. *Alphibi* XII. ἢ γὰρ ἔμεινον Αἰθέρως ἢ δ' αἰθέρι ἀντίπλος νιφάδων. — V. 5. ἢ tres Aldinae et Vat. ἢν Ascens. et Steph. — V. 6. οὐράνος. ille inter sidera canis. Laudat *Brod.* verba ex supposititia *Diogenis* Epistola: καλοῦμαι γὰρ ὁ κύνων ὁ οὐρανοῦ, οὐχ ὁ γῆς, ὅτι ἐκείνῳ εἰκάζω ἐμαυτὸν. — οὐν σποδίζει. qui in coeno et fordibus volatator. — V. 8. τρέγων. Hircis comparantur philosophi propter barbiam, *Lucian.* Ep. XXIII. Ζη.

lianus in *Misopogon*. p. 339. Α. ἴδωμι γὰρ αὐτὰς τῆν
αἰτίαν, ὥσπερ οἱ τράγοι τὸ γένειον αἰχμν.

§. 23.] *LXII.* Cod. Vat. p. 368. Ἀντιπάτρου. Planud. p. 85. St. 126. W. Historia de merula una cum turdo laqueis capta, sed, quia cantorum genus sacrum, incolumi dimissa. Conf. *Archiam* Ep. XXIII. *Paul. Silens.* Ep. LXXII. — κίχλη et κόσσυφος passim junguntur. Vide *Rbian.* Ep. VI. — V. 1. δισάν. Vat. — V. 2. ἰκκέλα — πάγα. Vat. quod et ipsum locum habet. Laquei, quibus aviculæ capiuntur, ex pilis equinis fieri solent. — V. 3. ἀλλὰ μὲν κίχλης. Vat. — V. 4. δαρειοπίδας. Vat. — Veteres quaedam editt. πλεκτὰς, vitiose. — V. 5. τὸν ἱερὸν. Ap. *Rbianum* quoque l. c. ἱερὸς ὄρεϊς vocatur merula. — ἦν ἄρ' αἰοιδῶν. vulgo. idque verius puto, propter imitationem *Archiae* l. c. ἦ ἄρα πολλὰν καὶ κωφὰ πταίνῃ φροντίβ' ἔχουσι πάγῃ.

LXIII. Cod. Vat. p. 238. Ἀντιπάτρου. In Planud. p. 266. St. 384. W. ἀδέσποτον est. De serpente, quæ, cum hirundinis pullis devoratis ipsam matrem appetere, in flammam incidens combusta est. Ductum videtur ex *Homer.* Il. β. 315. sq. — V. 1. »Planudea in-»code formatum versum cum meliore commutavi, quem »dedit Vat. Cod. Br. Vulgo habetur: Ἀετὶ γυνῆν σε χελιδῶν οὖσαν μητέρα τ. quod emendare conatus *Joseph. Scaliger*, verba transposuit: Ἀετὶ γ. οὖσαν σε χελιδῶν. frustra. Cod. Vat. sic habet, ut Br. nisi quod ibi χελιδόνι legitur; quam lectionem accentu mutato servandam censet *Huschkius*. Est enim forma paulo rarior χελιδόνις, qua utitur auctor Ep. κδεσκ. DCCXXXII. ἡ φαίδρη λαλή τε χελιδόνις. — V. 3. 4. laudat *Suidas* v. κίχης T. I. p. 67. Comparandus *Theocritus.* Eid. XXIX. 12. ποίησαι καλὴν μίαν εἰν εἰς δένδρεω, Ὅππῃ μὲν ἀπὸ ξέταις ἄγχιον ἔρπτον. — αἰδῶνες h. l. pulli, quibus serpens hirundinem privavit. Vide *Spanh.* ad *Callim. H.* in *Jov.* 29. — τετραέλικτος.

Nonnus Dion. L. IX. 256. ἀνχηραῖς τριβλικτον ἔφιν σπειρη-
δὴν θούραις ἤρπασε. Recte igitur *Wesselingius* defendit
lectionem vulgatam in *Herodot.* L. VI. p. 474. 3. δεινὸς
ἔφιν τριβλικτος ἀπώλειτο. — V. 5. 6. laudat *Suid.* in κενυρο-
μένη T. II. p. 318. ubi δαίζων legitur, ut in Plan. et Cod.
Vat. a pr. manu. *Homerus* l. ε. τὴν δ' ἱλαλιζόμενος πτέρυγας
λάβεν ἀμφιαχούαν. — ἄθρεος. ut ap. *Tücheris.* Eid. XXV.
252. ὃς ἐκ' ἐμοὶ λῆς αὐτὸς ἀπὸ περὶθεν ἄθρεος ἄλτο. — ἐκ'
ἄσθμα πυρὸς. quam etiam αὐτμὴν, Latini *auratus* vocant.
Epigr. ineditum: ἔνδιον δὲ φυγόπτης ὀπωρνοῦ κυρὸς ἄσθμα. —
ἄσχαρτεν πυρὸς, τοῦ ἐκ τῆς ἐσχάτης, ap. *Suid.* qui laudat
v. 6. T. I. p. 874. et iterum in ἤριπε T. II. p. 76. —
V. 7. *Suidas* v. ἡλιτοεργός. ὁ τοῦ ἔργου ἀποτυχών. ὡς θάνεν
λιτοεργός. T. II. p. 56. In Plan. est καὶ θάνεν. Vide an
corrigendum sit:

ὡς θάνεν ἡ ἡλιτοεργός.

i. e. ἡ ἡλιτοεργός. *scelesta.* — V. 7. ἠφαιστος. *Vulcanus*
servavit hirundinem simulque punivit serpentem, quae
scelus in *Erichthonii* prolem commiserat. *Vulcanus* pa-
ter *Erichthonii*, qui ipse *Procnes* et *Philomelae* avus
fuit.

LXIV. Cod. Vat. p. 429. Ἀντιπάτρου. Planud. p. 45.
St. 65. W. In canem, qui, cum siti laborans fontem
pedibus effodere frustra conatus esset, mortuus cecidit;
quo facto aqua scaturire coepit. Nulla difficultate impli-
catum censebat *Opfopoeus* hoc carmen, quod tamen in
Planudea gravissimis mendis scatet. — V. 1. Λάμπωνα.
canis nomen. — V. 3. Scribendum ἄρυσσε, monente *Br.*
— τὸ νωθὸς ὕδωρ. Aqua tarda ex occulto fonte non ce-
leriter profuit. ταχύνειν h. l. vi neutra accipiendum,
qua saepissime gaudet, propter id, quod sequitur: εἴτ'
ἐβλυσεν, ὕδωρ scil. — V. 5. πίπτον Cod. Vat. Deinde
idem, plane ut Planudea: αἴτ' ἐβλυσεν παρὰ N. et vers. seq.
καταμένει. Parum aut nihil juvant interpretes; nisi quod
H. Stephanus καταμένειν commodiorem lectionem esse pro-

nuntiat, et *Jos. Scaliger* in marg. Ald. *καταμύων μῆνιν* *ἔθεντ'* corrigit. *Brunckius* suae lectionis auctoritatem non indicavit; ipse igitur eam invenisse videtur. ἡ *ἔρα* probum est, quippe quod proxime accedit ad vulgatum *παρα* alias enim et ἡ *τάχα* legere pollis. Pro *αἰδ'* *ἔβλυσεν* autem ἡδ' *ἔβλυσεν* corrigo. Subaudiendum ex praecedentibus, ἡ *πίδαξ*. — Pro *ἔθισθ'* tres Aldinae et Asc. *ἔθιστ'* legunt.

LXV. Cod. Vat. p. 227. Ἀντιπάρου Σιδ. Planud. p. 237. St. 344. W. ubi gentile non additur. Virtus ad Ajacis tumulum sedens de hominum injustitia conqueritur. Conf. *Aristotel.* in *Peplo* nr. 6. p. 179. — V. 1. 2. excitat *Suidas* v. *Συμβαράς* T. II. p. 211. V. 2. — 4. in *πρόσσω* T. III. p. 117. — *ἐπιρροισίην*. Var. Ajax sepultus in promontorio Rhoeteo. *Quintus Cal.* L. V. 654. *περὶ δὲ σφίσι γαίαν Χεῶν ἀπαιρομένη τοιτμήδες αὐχὲς ἔκαστες*. Vide *T. H.* ad *Lucian.* T. III. p. 407. Bip. *Wasse* ad *Tbucyd.* L. IV. p. 433. Bip. — §. 24.] V. 3. *ἄπλοκ*. Comis detonsis et luctu squalida, ut moerentes solent. Melior hujus versiculi distinctio debetur *Pierfano* ad *Moer.* p. 66. Vulgo enim comma post *κρίσειν* ponitur. — V. 5. Ipsa Achillis arma Ajacis esse mallent, quam Ulyssis. *μῦθοι σχολιοὶ* sophisticam et fraudulentam Ulyssis eloquentiam designant. *σχολιὰ φρεναῖν* dicitur, qui fraudem molitur, in *Scol.* XIV. Tom. I. p. 157. *σχολιὰ δίκαι* de iniquitate *Callimach.* H. in *Jov.* 83.

LXVI. Cod. Vat. p. 226. Ἀντιπάρου. Plan. p. 238. St. 346. W. In Priami tumulum, parvum, ut ab hostibus factum. Ex hoc disticho ductum est illud, quod in nonnullis codd. annectitur Ep. *ἄλυσκ*. DCXIX. in Hectoris tumulum: *εἰ δ' ὀλέσθην ἄθροῖς ἐπ' ἑμὸν κένον, εὖ καὶ ἑμὸν αἰσχος*. Ἑλλήνων *ἐχθροῖς χερσὶν ἐχωννόμεθα*.

LXVII. Cod. Vat. p. 280. Ἀντ. Σιδ. Planud. p. 269. St. 388. W. ubi gentile non additur. Orphei mortem poeta luget. — V. 1. *Suidas* excitat in *θεῶς* T. I. p. 630.

— Ζελλομένως δρόας. Hinc in Ep. ἄδσκ. CDLXXXII. ἀνυδραντο δὲ πέτραι καὶ δρόας, ἃς ἑρὰ τῶ τοκρῖν εἴθελγε λόγγ. Conf. *Philostrot. Jun. Imag.* VI. p. 370. *Callistrati Stat.* VII. p. 898. Fabulam de Orpheo interpretari suscepit *Maxim. Tyr.* Diss. XXXVII. 6. — V. 3. *Suid.* in βρόμος T. I. p. 457. simul cum v. quarto in σερμῶς T. III. p. 411. Loco priorē exhibetur καμάσαις et χαλάζης. Ductus color ex Ep. *Leonidae Tarent.* quod *Br.* male retulit inter Epigr. Alexandrini hujus nominis poetæ nr. XII. — Tempestates igitur, grandinem, nives avertere docuit Orpheus, fortasse iu physicis, qui ipsi tribuebantur, libris. — V. 4. παγεῦσαν Vat. Cod. — V. 7. Ipsae Musae Orpheum sepelivisse et planxisse dicuntur Ep. ἄδσκ. CDLXXXIII. et passim in locis supra laudatis. — V. 7. 8. profert *Suidas* in κλαμκῖν T. I. p. 98. Expressum fortasse hoc distichon ex *Simonidis* Melicis Fragm. I. vid. not. p. 203. *Martialis* L. IX. Ep. 88. de diis agens, qui liberos morte perdidierunt, *Numina cum videas duris obnoxia fatis, Invidia passis exonerare deos.*

LXVIII. Cod. Vat. p. 208. Ἀντιπάτρου. Planud. p. 269. St. 388. W. De Homeri tumulo in litoris arena exstructo. Exstat hoc carmen, una cum Epigr. ἄδ. CCCCXC.VIII. sq. Romae in Mausoleo Augusti, insculptum Termino, cui olim Homeri caput impositum fuit. Hinc editum a *Lipso* in Append. ad Smet, p. 58. ap. *Gruterum* pag. CCCCXIX. 1. et alios. — V. 1. κέρυκα ἑρ. Marmor. *Philiscus* in Epigr. in Lyfiam T. I. p. 184. ἑρτῆς κέρυκα ὕμνον. Themistocles apud *Plutarchum* T. II. p. 185. A. heroas victoribus in Olympiis, Homerum praeconi comparat. Alexander ap. eund. Vit. Al. c. 15. Achillem felicem praedicabat, ἔτι τελευταίας μεγάλου κέρυκος ἔτυχεν. — V. 2. ἑ. δόξης δεύτερον. Marm. βιοτῇ Vat. et *Suidas* in βιοτῇ T. I. p. 434. qui et ἥλιον legit. De viro sapientiae eximiae *Paul. Silent.* Ep.

LXXVIII. ἀλλ' ἐπὶ θερὸν Ἥλιος σελήης μινέντω ἥελμ. Vide not. ad *Melagri* Ep. XXXV. p. 55. — V. 3. πᾶν ἤσαντον. In Vat. Cod. scriptum ἀγέρατον. Sic etiam in marmore antiquo Romae . . . errore, quod plus semel peccarunt librarii. In *Simonidis* Ep. XXXII. ubi in typis expressis libris legitur κείμειδ' ἀγέραντα χερσόμενοι εὐλογίη, Vat. Cod. et tres regii Planudeae habent ἀγέραντα. Vide *Rubnk.* ad *Tim. Lex.* p. 12. (p. 17. ed. nov.) Sibi suam emendationem placere ait *Toup.* ad *Suidam* I. 17. (p. 20. ed. Lips.) cui iudicium suum relinquo; at mihi certissimum est, ἀγέραντον hic sincerum et genuinum esse. Br. *Suidas* in ἀλιβρόδιον T. I. p. 114. ἀλιβρόδιον κύμα θαλάσσης. ἀκήρατον στόμα κόσμου παντός, ἀλιβρόδιος, ξένη, κένουδε κένος. ubi ἀκηράσιον legendum esse contendit *Toupinus*. Eadem est lectionis diversitas in fragm. *Hyperidae* ap. *Stob.* Tit. CXXIV. p. 616. ubi εὐδίζιαν ἀγέραντον scribendum esse, contextus docet. ἀκηράτατον in nostro Epigr. corrigebat olim *Schneiderus* in *Per. crit.* p. 112. *Wakefield*, offensus subita figurarum commutatione, proponit in *Sylv. crit.* T. I. p. 128. Μ. φέγγος Ὀμήρεν ἀκήρατον, ὕμνα δὲ κόσμου πάντες. ὕμνα κόσμου solem significat. *Orphei* H. in *Solem*: κόσμου τὸ περιδρόμον ὕμνα. *Sophocli.* Antig. 104. *Ovid.* *Metam.* IV. 226. *Suidas* in ὕμνα. Ingeniosum hoc. Vulgata tamen mutatione non eget. ἀγέραντον στόμα immortalem poetam significat, cujus carmina per totum mundum quovis tempore floruerunt semperque floreant. — V. 4. ἀλιβρόδιος ex *Suida* ductum. Vulgo enim et in Cod. Vat. ἀλιβρόδια legitur. In Marmore totus versus mutatus est sic: παντός θεῶς τοῦτον δαίδαλον κεχέρτατον.

LXIX. Cod. Vat. p. 207. Ἄντιπ. Σιδων. Planud. p. 268. St. 386. W. Hoc quoque Epigramma conscriptum in Homerij tumulum in insula Io. Conf. *Alc. Messen.* Ep. VII. — V. 1. 2. laudat *Suidas* v. *Μαιονίδας* T. II. p. 512. — τὸ μέγα στόμα. os profundum et alto

sonans. Horat. l. Sat. IV. 43. — φθρυγαμένην Cod. Vat. — V. 3. ναίτης. Vat. Cod. σπιλάς. insula saxosa Ios. — v. 25.] V. 5. νῆμα. Respicitur locus nobilissimus Il. α. 528. Pro 6 Ed. pr. ὅς legit. — V. 6. Αἶαντ. Ajacem naves contra Heclorem defendentem, praecipue Il. XV. — V. 8. δρυπτόμενον. secundum Il. α. 20. ubi Apollo Heclores cadaver servaturus αἰγίδι πάντα κέλυττα, χρυσαίῃ, ἵνα μὴ μιν ἀποδρόμοι ἔλκευτάζων. — V. 9. τηλικόν. Vulgo. Veteres autem Planud. edd. ita ut Vat. Cod. ταλικόν. Color fere, ut in Ep. Zenodori T. II. p. 78. Valckenar. ad Phoeniss. p. 491. comparavit Horatiana l. Carm. XXVIII. Te cobi-bent, Archyas, Pulveris exigui prope litus parva Masinnum Munera. — Peleus in insula Ico sepultus esse dicitur. Schol. Pindari Pyth. III. 167. Ὁ δὲ Πηλεὺς ἐν Κῷ τῇ νήσῳ ἀποχέσας τὸν βίον, εὐκτρίως καὶ ἐκασθόνως ἀπέθανεν ὥς καὶ Κάλῳ μίμαχος μαρτυρεῖ. ubi Brodaeus in Ἰκῷ τῇ νήσῳ correxuit, quod non animadvertit Benslej. ad Callim. fragm. CCCLXXII. Icus una ex Cycladibus. Inter Sciathum et Scyrum positam esse, docet Strabo L. IX. p. 436. quod etiam apparet ex Livio XXXI. 45. med.

LXX. Cod. Vat. p. 209. sq. Ἀντικ. Σδ. Edidit Daniel Heinsius in Carm. gr. p. 144. Wolf. in Fragm. Sapph. p. 160. et Burm. in Addend. ad Anthol. Lat. T. II. p. 727. Reiske Anth. nr. 556. p. 70. Sappho poëtriam laudans Parcas accusat, quod ei non immortalē vitam tribuerint. — V. 1. 2. ut ineditos profert N. Heinsius ad Ovid. II. Amor. XVIII. 26. »μετὰ Μουσῶν ἀθανάτων. Sic apogr. Buher. In marg. notatum: Alii »Μούσας ἀθανάτας. Hoc ad aliam eamque veram lectionem ducit, quam Vat. Cod. esse testatur Dorvill. ap. »Wolfium in fr. Sapph. p. 161. μετὰ Μούσαις ἀθανάταις. »Sic scribendum, tum quia haec praepositionis constructio »magis poëtica, tum ad vitandum ejusdem soni toties »repetiti concursus. Br. In contextu Cod. Vat. legitur Μούσαις ἀθανάταις, supra scriptum Μούσας ἀθανάτας.

Hoc

Hoc probat *Markland.* ad *Statii* Sylv. p. 345. *Reiskius* praeterea ἀθανάτους dedit; ut *Heinsius* Μοῦσαις ἀθανάτοις, — ἀοιδόμεναι. Vat. Cod. — V. 3. σὺν ᾧ. Vat. Cod. In apogr. Lipf. ἔτρεφον. Sapphus, qua nemo amores suavius cecinit, ingenium Venns et Amor nutritivisse dicuntur. De puero venusto *Afclepiad.* Ep. VI. παρὰ τὴν Κόριν ἐν τρέφεσσι, ut mihi quidem emendandum videtur. *Ibycus* ap. *Arben.* XIII. p. 564. F. σὺ μὲν Κόρινς ἃ τ' ὕγαν-νοβλέφαρος Παιδῶ-βοδίοισιν, ἐν ἄνθισι θρέψαν. — V. 4. ἔμπλεκ' apogr. Lipf. Aptē Suadelae tribuitur τὸ πλέκειν στέφανον Πιερίδων, cum una sit Gratiarum, secundum *Hermesias-mactem* ap. *Pausan.* L. IX. p. 781. Gratiae autem in Musarum comitatu sunt. — στέφανον. Vide not. ad *Meleagr.* I. p. 2. — V. 7. ἐκλώσασθε. Homericum: ὡς γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσι, et sic passim. — V. 8. μνησαμέναι δῶρ' ἑλικωνιάδων. Vat. Cod. μνησαμένα dederunt *Heinsf.* et *Wolf.* μνησαμένα *Reisk.* dedit ex Cod. Lipf. Nec temere damnanda lectiq. Vide ad Ep. XXIII. 5. Lectionis ἠησαμένα *Dorvill.* mentionem fecit ap. *Wolfium.* νήθεσθαι ἀοιδὰς dictum, ut carmina deducere ap. Latinos. *Horat.* II. Ep. I. 225. Tenui deducta poemata filo; unde *Columella* L. X. 40. Pierides tenui deducite carmina Musae. et 225. Me mea Calliope — Jam revocat parvoque jubet decurrere gyro, Et secum gracili connectere carmina filo. *Tibull.* IV. El. I. fin. Inceptis de te subtexam carmina chartis. — Hac igitur lectione recepta elegans oritur et arguta antisthefis. — ἑλικωνιάσαι omnes, quos vidi. Fortasse sic in Codice describendo emendaverat *Salmasius.*

LXXI. Cod. Vat. p. 210. Ἀντιπάτρον. In Planudea p. 279. Sr. 404. W. ἄθλων est. *Antipatro* vindicavit *Burm.* in Addend. ad Anth. Lat. T. II. p. 727. Ad verbum vertit nescio quis in Anthol. II. 210. p. 405.

Tantum ego carminibus superavi Sappho puellas,

Maeonides quantum vicerat ante viros.

— V. 1. ἀοιδῶν θηλειῶν. Plan. Et sic legitur in lapide, Vol. II. P. 1.

quem *Jo. Jucundus* Veronensis Pergami in Asia vidit. Vide *Donium* p. 336. — In Vat. Cod. *Αντιπ. Σιδων. ἀνδρῶν θηλειῶν*. sed error emendatus.

LXXII. Cod. Vat. p. 211. *Ἀντιπ. Σιδων.* In Planud. p. 275. St. 399. W. hoc carmen in duo divisum est, ita ut prius in v. 6. terminetur. Jungenda haec esse vidit *Huerius* p. 27. In Vatic. tamen ultimo disticho novum lemma adscriptum est: *εἰς τὸν αὐτὸν Ἀνακρέοντα.* Hic fons erroris. Ceterum conf. *Simonid.* Ep. LIV. LV. *Dioscorid.* Ep. XXIV. — V. 1. excitavit *Suid.* in *τετρακτέριμος* T. III. p. 452. — V. 3. idem in *ἀργυρίαις* T. I. p. 312. Expressi versus ex *Dioscorid.* l. c. *αὐτόματῃ τῇ κερῆϊ ἀναβλύζουσι ἄκρητον, καὶ μακάρων προχοὴν ἵκταρος ἀμβροσίου.* — V. 4. 5. laudat *Suid.* in *μέθῃ* T. II. p. 520. et v. 6. in *χείματτι* T. III. p. 638. Defuncti, quos *Plato* loquentes facit in *Menexeno* p. 248. B. *ἀλλ' εἴ τις θετὶ τοῖς τελευτηκόσιν αἰθεραῖς τῶν ζώων, αὐτὸς ἀχάριστος εἶναι ἂν μάστιγα κ.τ.λ.* *Propert.* IV. El. VI. 33. sq. *Anthol.* Lat. T. II. p. 21. *Si quid adhuc manes, cineres atque ossa sepulta.* Ibid. p. 52. *Si cineres vitae specimen post fata reservant.* Plura hujus generis collegit *Burmannus* p. 101. — V. 7. 8. habet *Suidas* in *διαπλώσει* T. I. p. 564. Hoc distichon etiam *Scaliger* in not. mstis jungebat cum praecedentibus, sed ita, ut illud primo disticho praefigendum censeret. Ingeniosa sane conjectura, quam veram dicerem, nisi sic hoc Epigramma paulo vividiore spiritu inciperet, quam veteres in hoc carminum genere solent facere. Ne quid tamen dissimulem, cum praecedente disticho (5. 6.) hoc nostrum (7. 8.) non omnino bene coire videtur. — *διαπλώσει.* Vide not. ad *Leonid.* Tar. Ep. XII.

§. 26.] **LXXIII.** Cod. Vat. p. 212. *Ἀντιπ. Σιδ.* Adidit auctor lemmatis: *θαυμαστὸν τὸ ὅλον ἐπιγράμμα.* Planud. p. 277. St. 400. W. — V. 1. laudat *Suidas* v. *ἰωνος*

T. II. p. 135. et cum v. 2. in ἄνδρα T. I. p. 187. Pro μήτ' ἐρατῶν in Vat. Cod. vitiose μήτε ἄτε κ. — Mox v. 3. idem omittit. ἕμματα ὕγρὰ δακρυμένα frequenter amantibus tribuuntur, ut *putres oculi* ap. *Horas*, I. Carm. XXXVI. 17. *Antipatro* obverfabantur verba *Leonidae Tyr.* XXXVII. ὁ γέρον Ἀχαιοῖσιν ἐπ' (f. ἐν) ἕμμασιν ὕγρὰ δακρυάς. ubi vide not. — οὖλον καίδοις. De cantu *λεγεῖν* fortasse dictum. Apud *Homerum* II. ε. 749. κολοῖοι οὖλον κακλήγοντες. *Schol.* interpretatur ὄξυ, πυκνόν. Melius tamen de cantu molli et delicato, ἀπαλῶ καὶ μαλακῶ, acciperis. Vide *Hesych.* in οὖλος. — Pro καίδοις ed. Flor. vitiose καίδοις. — V. 4. αἰθόεσσιν. Ed. Flor. et tres Ald. αἰθόεσσιν. Ascens. et Steph. Recte *Br.* lectionem vet. editt. revocavit. Huc facit glossa *Hesychii*: αἰθόεσσιν. ἐναεσίαν. Σοφοκλῆς *Σειῶνι*. Cf. eundem in ἐναῖεσσιν. In *Sophoclis* tragoedia hoc verbum de Sinone facem attollente et vibrante (vide *Heynium* Exc. VIII. ad Aen. II. p. 303.) usurpatum esse suspicor; hoc autem loco poeta nihil dixisse videtur, nisi *Anacreontem* pulchros et splendentes flores in capite gessisse. *Simonid.* l. c. κεφαλῇ ἐφόρεθαι φέρετο Ἀγλαὴν ὠρεῶν βότρυς ἀπ' ἀκρεμόνων. Si quis tamen sic interpretari malit: ἐναεσίαν ἐπέφανον! ὑπερθε καμῆς, nec hoc ineptum. — V. 5. »Μεγίστη contractum »ex Μεγίστη. Vide *Simonid.* Ep. LV. In Cod. Jani »Lascaris scriptum Μεγίστην, μεγίστην *Brodaeus* p. 400. »pro adjectivo habuisse videtur. Haec scriptura nominis proprii defendi potest et ad Aeolicam dialectum referri. Vide *Maittaire* p. 183. Sed quod dedi non mutuo. *Br.* Μεγίστην vulgo et in Cod. Vat. — Εὐρεῖσθην. Ed. Flor. — V. 6. πλόκαμον. Vide *elian.* V. H. IX. et *Maximum Tyr.* in loco a nobis laudato ad *Simonid.* Ep. LV. p. 235. — V. 7. habet *Suidas* in ἐμφίβροχος T. I. p. 149. — V. 8. »Inepte *Planudea* νεκτὰρ ἀπὸ σταλίων. »*Guietus* ad oram libri sui, qui e *Bibliotheca Domus Professae Jesuitarum Parisiensium* in meam transmi-

»gravit, emendabat σταφυλῶν, quod profecto vulgata
 »melius est. Vat. membr. σταλιδῶν. E Suida in στόλιον
 »(T. III. p. 377.) legendum στολιδῶν, quod absque
 »Suida viderat Salmasius. στολιδες idem quod εἴματα v.
 »praecedenti. Supra XXXII. Venus ἐκθαίρει νεοτέρων ἀφρὸν
 »ἂπὸ πλοκάμην.^a Br. *Wakero* in Amoen. liter. c. 8.
 p. 52. sq. *Suidae* lectio probe cognita nihil ad verum
 intelligendum profuit: corrigit enim σταφυλῶν. Aliter
 sensit *Schneiderus* in Per. crit. p. 121. *Opsopoeus* de
 κυλικῶν cogitabat; *Reiskius* in not. mss. de στομάτων. *Ju-*
lius Pollux VIII. 54. Εἴη δ' ἂν τις καὶ στολιδῶν χιτῶν
 στολιδες δὲ εἰσιν αἱ ἐκτεταδες ὑπὸ δεσμοῦ γυγνόμεναι κατὰ τέλη τοῖς
 χιτῶσιν ἐπιπτυχαί. Vide *Salmas.* ad Tertull. de Pall. p. 368.
 et ad Scr. H. Aug. T. II. p. 146. — Eleganter dictum
 κατισπίεσθαι βίωτος, de *vita* Mufis, Baccho et Amori *sacra*.

LXXIV. Cod. Vat. p. 212. Ἀντιπ. Ed. Plan. p. 276.
 St. 400. W. Ex hoc Epigrammate ductum Ep. ἀδίστ.
 DXXVI.:

ᾧ ξένη, τήνδε τάφον τὴν Ἀνακρείοντος ἡμάρην,
 ἐπιθεὶν μοι παριών· εἰμὶ γὰρ εἰνοπότης.

— V. 4. ὁστέα νοτιζόμενα. Potator quidam in Anthol.
 Lat. T. II. p. 34. *Offa merum sitiunt, vino consperge se-*
pulcrum, Et calice epoto, care viator, abi. Lenae iratus
Propertius L. IV. 5. 2. inter gravissima quae ei impre-
 catur mala, *Ex tua, ait, quod non vis, sentiat umbra*
sitim. — V. 5. »In aliis libris legitur: ὡς δ' Διωύσαν με-
 »μελημένος οὐκ αἰ κῆμος. absque ullo sensu: ipsius Ana-
 »creontis persona exprimi debet in hoc versu, ut et in
 »sequentibus. Ineptam lectionem in contextu relinque-
 »re nolui, cujus facilis erat emendatio.^a Br. Facilem
 esse hanc emendationem, apparet; certam et in textu po-
 nendam, omnino nego. In μεμελημένος potius latet μεμνη-
 μένος. Quare haud inepte correxeris:

ὡς δ' Διωύσαν μεμνημένος ὄργια κῆμων.

quandoquidem ego in mysteria comissationum Dionysi initiatus, nec apud inferos Bacchi donis patienter carebo. Ut hic μεμνημένος ὄργια, sic *Achill. Tar. L. V. p. 313.* μνησθῆ-
μεν οὖν; ἢ φίλτατε, τὰ τῆς Ἀφροδίτης μυστήρια. Verbum
μνησθῆναι ab ipsa mysteriorum initiatione ad alias res, qui-
bus quis imbuitur, eleganter transfertur. Vide notata
ad *Seraronis Ep. LIII.* — Ad nostrum locum inprimis
facit *Philodemus Ep. XIX.* κενώματα· τίς δ' ἡμῶτος κώ-
μων; — Nec ὄργια κώμων poetae elegantia indignum vñ
debitur. *Aristophan. Lysistr. 832.* τοῖς τῆς Ἀφροδίτης ὄρ-
γίοις ἐληγμένους. Vide *Dorvill. ad Charit. p. 402.* ὄργια
Μουσῶν. *Aristoph. Ran. 355.* unde *orgia Pieridum Stati-
us V. Sylv. V. 4.* Cf. *Inopp. Propertii III. El. I. 4.* —
Joseph. Scaliger huic versui adscripsit conjecturam κώμην,
qua vitium non tollitur. — V. 6. φιλακρήτου ἀρμονίης.
Carmina mero quodammodo imbuta significari videntur.
φιλακρήτοιο μέθης. *Nonn. Dion. XVII. p. 463.* — V. 7.
ὑποίσω, habitare sustineam. ὑπ' οἴσω. *Vat. Cod.*

XXXV. *Cod. Vat. p. 212.* Ἀντιπ. Σβ. *Planud. p. 277.*
St. 401. W. — V. 2. εὐδα. Ductum videtur ex *Simo-
nide* in *Anacreontem Ep. LV.* βάρβιτον εὐδὰ θανὼν εὐνασεν
ἐν ἁδῷ. — Ejus citharam (κιδάρη *Vat. Cod.*) νυκτῖλαιον
vocat, qua pervigilia celebraverat; unde ap. *Dioscorid.*
Ep. XXIV. κώμου καὶ πάσης κοίτης παννυχίδος. — V. 3.
πίθων ἔαρ. quasi decus et ornamentum Cupidinum. Hinc
Julian. Aegypt. LI. Χαρίτων ἑξαπέπλεον ἔαρ. — V. 4. ἡνε-
κροῦτον νέκταρ ἐναρμόνιον. Hinc *Perfius* in prologo: Can-
tare credas *Pegaseum nectar.* Quae ex nostris carmini-
bus exempla profert *Casaubon.* ad tuendum melos, cor-
rupta sunt et in hac editione emendata, ut mox in sq.
videbis. Br. Tanquam *Anacreontis* haec laudat *Scaliger* in *A. P. II. 15.* Χέρι μοι νέκταρ ἀνύδρον Μελικόν. Vide
Fischer. p. 414. Dulcissimum et praestantissimum har-
moniae genus significari, neminem fugit. Sic *Appalejus*
se *philosophiae crateram unam inexplebilem, nectarream*

bibisse ait, in Florid. IV. p. 363. — V. 5. „Malle
 »ἡθίου γὰρ ἔρ. — et sic scribendum censeo.“ *Br.* Amo-
 rem puerilem, ut videtur, intelligens cl. Editor, non
 penitus persuadet. Comparantibus *Posidippi* Ep. I. ἐγὼ
 σκοπὸς εἰς ἅμα πολλὰς κῆρυγας — non improbable videbi-
 tur, ejusmodi quid fuisse scriptum ab *Anipatro*:

Εἰς σὺ, γέρον, γὰρ ἔρως ἔφους σκοπός.

quod bene respondet sequentibus: εἰς δὲ σε μεῦνον. —
 σκοπὸς ἐκβεβλήσας (*ἐκβεβλήσας* Cod. Vat.) inepte interpre-
 tatur *Orphoerius*. *Brodaeus* difficiles esse vult, asperas,
 in amore non respondentes. Simplicissimum fortasse
 fuerit σκοπὸς ad τόξον σκοπὸν referre. *Hermesiana* Eleg.
 v. 63. Euripidem quoque Amoris sagittis percussum
 esse dicens, eum ἐπὶ σκοπῷ τοπέντα τόξω, ait, νυκτερινὸς
 οὐκ ἀποθέσθ' ὀδύνας. *Reiskius* in not. mstis *εὐκρίας* tenta-
 vit, docente *Schneidero* in *Per. crit.* p. 71. qui ipse δο-
 λικὸς corrigit, ex Ep. *Julian. Aegypt.* XXXI. κοῦρην
 φέρειν δαδάκη φαρύγγην τόξα τε, καὶ δολιχὴς ἔργον ἐκβεβλήσας.

. §. 27.] LXXVI. Cod. Vat. p. 212. Ἄντιπ. Σιδ.
 Planud. p. 277. St. 401. W. — V. 1. ἐβόλῃ. Vat. Cod.
 — μανίῃ παίδων. quo nemo puerorum fuit amantior.
 μανίῃ ζωοτάτη, *perus furor*, ut in Epigr. ἄδισκ. XXV.
 ἄκρητον μανίην ἔπιον. Vide *Gatacker* in *Advers.* Posth.
 c. V. p. 450. sq. *Paul.* *Sil.* Ep. XXXVII. κάλλεος ἀκρήτου
 ζωοπότης θρασύς. — V. 3. »In Planudea corruptissime
 »legitur ἀκμήν εἰ λυρόν μαλίζετα ἐμφὶ βαθόλλῃ. Vir doctus
 »in exemplari Florent. edit. quod habeo, emendabat
 »ἀκμήν ἱμερόεντι, quod nihili est, ob sequens ἡμερα. Paulo
 »melius *Guietus* λειρόεντι, quod accusativus esset pen-
 »dens a μαλίζετα, quo jam refertur ἡμερα. Omnino scri-
 »bendum λειρόεντι relatum ad βαθόλλῃ. Pulcherrimi
 »adolescentis mentio non sine laude fieri debebat. ἀκμήν
 »adverbium est temporis. *Hesych.* ἀκμήν. ἔτι. *Br.* Mi-
 rum, viros doctos, neque *Brunckius* adeo, animadver-

risse, jam *Brodaeum* restituisse λειπόντι, cui lectioni patrocinatur *Salmas.* in Epist. LXXXVII. contra *Casaubonum* disputans, qui in Not. ad *Persii* Prolog. v. 14. priorem in μέλος produci posse contenderat, nostro loco prolato. *Jesepb. Scaliger* tentavit ἀλλίζεται k. v. ἡρέμα. *Huetius* p. 27. ὁ λυρόν τι μελ. — In Vat. Cod. legitur: ἐκμὴν οἱ λυρόθεν μελίζεται. Aut multum fallor, aut scripsit *Ansipaser*:

ἐκμὴν οἱ λόγ' ἔνεργε μελίζεται — —

Haec bene cum seqq. coeunt: *Suaviter adhuc apud inferos ejus lyra Bathyllum canit, — nec Orcus ejus amores exstinxit.* Plane ut *Simonides* de Anacreonte: μόλῃς δ' αὐτὸ λήθη μελιτερπείος, ἀλλ' ἔτ' ἐκείνο βάρετον οὐδὲ θανάτων εὐκτασιν εἰν αἰῶν. — V. 6. αἰδίνεις. Veneris aestu laboras. *Homer.* Od. 1. 415. κόλῳψ δὲ στενέχων τε καὶ αἰδίνων δδόνῃσι.

LXXVII. Cod. Vat. p. 219. Ἀντιπάτρου. Planud. p. 279. St. 403. W. In *Stesichorum*, *Catanae* sepulchrum, *Homeri* animatum anima. — V. 1. 2. *Suidas* excitat in ζακλῆθες T. II. p. 3. ubi Στησίχαρον ζ. ἡμέτερον habetur, ut et in Plan. et in Vat. Cod. ἡμετέρου Br. ex ingenio emendasse videtur. Indicat hoc epitheton multitudinem carminum *Stesichori*, quem *Suidas* XXVI. libros reliquisse narrat. — V. 2. ἐκτέρειον. Plan. et Vat. Cod. *Catanae Stesichorum* sepulchrum fuisse, testator *Suidas* v. Στησίχαρος. — ἐλθεῖν εἰς Κατάνην, καὶ τελευτήσαι, καὶ ταφῆναι πρὸ τῆς πόλεως, ἥτις ἐξ αὐτοῦ Στησίχαρου προσαγορεύεται. Contra *Himeræ* sive *Thermis* ejus sepulchrum fuisse ait *Polix* L. IX. 100. *Eustath.* II. φ. 289. Eadem in urbe fuit *Stesichori* poetae statua senilis, incurva, cum libro, summo artificio facta, *Cicerone* teste in Verrin. II. 35. Etiam hodie *Thermitani* statuam monstrant, quam pro vetere illa, a *Cicerone* descripta, haberi volunt, cum sit statua senatoria, docente *Dorvillio* in Sicul. T. I. p. 24. Epitaphium in *Stesichorum* exstat in Anthol. Lat. T. I. p. 404.:

Ops ego Stesichori Aetnaeis hic ossibus ossa

Clausula iego vasis, cetera mundus habet.

αἰθαιδὸν ἐάπειδον. Catane nimium ardenti vicina Typhoeo. *Sil. Ital.* XIV. 196. Egregie hoc epitheton explicatur loco *Serabonis* L. VI. p. 269. et, ubi Catanae solum cum

Myfia comparat, L. XIII. p. 932. — V. 3. Πυθαγόρου

φύσιν Vat. Cod. In Plan. Πυθαγόρου. Huc facit inprimis *Quintil.* L. X. 1. 62. *Stesichorum, quam sit ingenio validus, materiae quoque ostendunt, maxima bella et clarissimos canentem duces et epici carminis onera lyra sustinentem.* — Si tenuisset modum, videtur aemulari proximus *Homerum* posuisse. — V. 4. ἐν στήθεσι δ. ἀκρόατο. Vat. Cod. Verum videtur δ et reponendum.

LXXVIII. Cod. Vat. p. 325. Ἀντίπ. Σιδων. Planud. p. 278. St. 403. W. Duo postrema disticha hujus Epigrammatis tanquam peculiare carmen edidit *Jeusius* nr. XLIII. quem errorem notavit *Heringa* in Obsl. p. 264. In Ibycum a latronibus interfectum. Historiam, cui hoc carmen superstructum est, narrat *Erasmus* in *Adagio Ibyci Grues.* Chil. I. IX. 22. ex *Plutarcho* T. II. p. 509. F. — V. 1. 2. Offendebant piratae Ibycum in litore deserto insulae, nescio cujus, in quod escende-

rant. — V. 3. ἀλλ' ἐπιβρασμένον Vat. Cod. vitiose. *Volucrum* precatior *Ibycus* ap. *Statium* Sylv. V. 3. 152. — Recte Plan. πολλά, ut *Anton.* Lib. c. VII. p. 50. equi τὸν Ἄλδον καταβιβάζοντων πλείετα ἐπιβράμενον ἀμύνει τοὺς θείους. — Pro ἰκόντο *Jos. Scaliger* ἰκοῖντο corrigit, nescio quare. Hac quidem mutatione non efficitur, ut verba αἱ — θάνατον Ibyci sint; quae *Scaligeri* sententia fuisse videtur, per se minime inepta. *Suidas* in Ἰβυκος T. II. p. 93. Σολλυγῆθις ὑπὸ ληστῶν ἐρημίας ἐξῆν, καὶ τὰς γυναικούς, αἷς ἐτύχαν ὑπερίπτασθαι, ἐκδίκους γενέσθαι. An igitur voluit:

ὧς οἱ ἴκοντο

μέγιστος, ἀλγιστον ἄλλομένῳ θάνατον.

— V. 5. *ποιή τις* vitiosa est lectio Aldinae sec. et tertiae, quas ceterae edict. secutae sunt. Ed. pr. *ποιή τις*, quod et Vat. Cod. confirmat ex *Plutarcho*. l. c. *ἀλεγχθέντες δὲ αὐτὸς ἐπήχθησαν, οὐχ ὑπὸ τῶν γερμένων κολασθέντες, ἀλλ' ὑπὸ τῆς αὐτῶν γλωσσεολγίας, ὥς περ Ἐρινός καὶ Ποινῆς, βιασθέντες ἐξαγορεύσας τὸν φόνον.* — V. 6. Latronibus enim Corinthi (Ἐσσυφίην κατὰ γαίαν) in foro, sive, ut alii tradunt, in theatro sedentibus, cum grues praetervolare, unus eorum ad proxime assidentem, En tibi, dixit, Ibyci vindices. Quod cum et alii audivissent, Ibyco jam diu desiderato, suspicio orta ipsaque res brevi tempore patefacta est. — V. 8. *πεφύβησι*. Vat. Cod. — V. 9. *καὶ ὦν*. Perperam *Brodacus* *Θαῶν* castigat. — *κοιδῶν* Cod. Vat. Agamemnon Clytaemnestram vatis cujusdam fidei commiserat, quem Aegisthus, mulierem corrupturus, ἄγων ἐς νῆσον ἐνήμην, Κάλλιπεν οἰωνοῖσιν ἴλαρ καὶ κύρμα γενέσθαι. *Homer.* Od. γ. 269. sq. ubi vide *Clark*. Hujus sceleris graves poenas ab Aegistho petiverunt *Εὐμενίδες μελάμπειλοι*. *Euripid.* *Alcest.* 843. *Ἄνακτα τὸν μελάμπειλον νεκρῶν Θάνατον*, ad quem locum olim nonnulla dedimus in *Animadvers.* p. 34. sq. — Non praetereundum est, in Cod. Vat. post v. 6. breve relinqui spatium, novo lemmate apcripto: *Εἰς τὸν αὐτόν, Εἰς Ἴβυκον τὸν ποιητὴν ὑπὸ λυστῶν ἐκταρεθέντα*. In autographo scilicet, unde Vat. Cod. descriptus est, in hoc versu novae paginae initium fuisse puta.

LXXIX. Cod. Vat. p. 213. *Ἄντιπ.* Ed. Planud. p. 272: St. 393. W. In Pindari tumulum. Prius distichon profert *Suidas* in *εὐαγγέ* T. I. p. 880. et in *χαλκευτῆς* T. III. p. 650. Utrouque loco *εὐαγγέων* legitur, quod etiam in Plan. et in Vat. Cod. habetur. Hanc lectionem, quam *Toupius* recte explicavit in *Em.* in *Suid.* P. III. p. 559. idem tentavit in *Epist. crit.* p. 118.

εὐαχέων corrigens, ex *Pindari* Pyth. III. 25. εὐαχέα βασιλευσιν ὕμνον. Falsis ratiunculis hanc conjecturam convellere suscepit *Koppius* in *Obff. philol.* p. 89. cui respondet *Toupius* in *Curis* nov. p. 202. εὐαχέων et εὐαχέων pronuntiandum τρισυλλάβως; in utroque enim vocabulo α producitur, ut apparet ex *Leonid. Tar.* Ep. XXVIII. Recte autem vulgatae patrocinator *Brunckius*, docens, verba a fabrilī arte traducta esse — *Pindarum* enim ὕμνων χαλκευτὰν dici —; ut igitur poeta in eadem persisteret metaphora, verius et elegantius epitheton excogitari non posse verbo εὐαχέων. Sunt autem ὕμνοι εὐαχέες *hymni bene tornati*, ut est ap. *Horat.* A. P. 441. ubi vulgatae lectioni, *Et male tornatos incudi reddere versus*, ex nostro loco robor accedit contra *Bentleji* molimina. Nostrium ductum videri potest ex *Aristophan.* Eqq. 527. τέκτονες εὐκαλάμων ὕμνον. Similiter locutus est *Euripid.* in *Andr.* 477. *Antip. Theff.* Ep. XXIV. Πιερίδων χαλκευτὸν ἐπ' ἔκμοσιν. — Vitiose vulgo βαρυόμνων legitur. βαρὺν legendum esse viderat *Jos. Scaliger*, et habet *Suid.* loco sec. et *Vat. Cod.* — Ut hic *Antipater* *Pindarum* εὐακτιγγα propter gravem carminum sonum, sic *Demosthenem* simili de causa *Christodorus* in *Ecphr.* v. 23. δημογέρον εὐακτιγγα appellat. Quaedam hujus generis ex sophistis vide ap. *Wernsdorf.* ad *Himer.* XXII. 6. p. 759. — §. 28.] V. 3. εἰς ἑῶν. *Cod. Vat.* et *Μουσῶν*. In fine carminis ἀπαπλάσας *Plan.* et *Vat. Cod.* Quod *Brunckius* recepit, est ex emendatione *Reiskii.* *Hesych.* ἐκβλάσαι. ἐκβλήσαι. ἐκπιέσαι. βλάζειν γὰρ τὰ κηρία ἐκβλάσαι. et iterum: βλάσαι. καπιέσαι μελίσας καὶ ἐξελάσαι τῶν σμηνῶν, ὅπερ τοῦ τὸ μέλι τρυγῆσαι. Hinc βλάττειν simpliciter pro τρυγῆν, sive, ut *Titmaeus* interpretatur, ἀφαιρῆν τὸ μέλι ἀπὸ τῶν κηρίων. ubi vide *Rubnk.* p. 63. Pro eripere occurrit ap. *Aristoph.* Av. 497. ἐκέβλινε θοιμάτιόν μου. Sensus igitur est: *Pindari* carmina audiens dices, *Thebanos* quoque poetica facultate excelluisse. Poeticam facultatem per σμῆνος ἐκ

Μουσῶν designat; sic enim jungenda verba. Κάδμου θάλαμαι, Thebae. Fortasse praeterea corrigendum: καὶ Κάδμου.

LXXX. Cod. Vat. p. 217. Ἀντικ. Plan. p. 284^b. St. 419. W. Diogenis Cynici vita paucis contenta animusque malis infestus laudatur. — V. 1. 2. excitat Σαΐδας in γυμνήται Tom. I. p. 502. — βλος γυμνήτης non tam *nuda visa*, ut vulgo vertitur, sed *frugalis* potius et paucissimis rebus instructa; quandoquidem Diogenes omnia abjecerat, quae ei ad vitam tolerandam non omnino necessaria esse viderentur. — V. 3. μία ante διπλῶς in Cod. Vat. lineae superscriptum. — V. 6. φαῦλον. Malos et vitiosos, quos per omnem vitam allatravi, etiam apud inferos odio habeo.

LXXXI. Servavit Diogen. Laërt. VII. 29. Ἀθηναῖος ἔθαπην αὐτὸν ἐν τῇ Κεραικῇ καὶ ψηφίσμασι ταῖς προσημέτοις ἐτίμησαν, τὴν κρεττὴν αὐτῷ προσημαρτυροῦντας· καὶ Ἀντίπατρος ὁ Σιδώνιος ἐποίησεν οὕτως· Τήνος ἔδε . . . Hinc receptum est in Append. Planud. p. 523. St. *23. W. Zenonem defunctum ad Olympum properasse ait, sola sibi sapientia et continentia via ad superos munita. — V. 1. κερταῖα. vulgo. Urbis, unde Zeno (κερταῖος) originem ducebat, nomen fuit Κέρτιον. — V. 2. ἐνθάμενος. Non, ut Aloeī filii, Pelion Offsae imponentes. Homer. Odyss. λ. 314. Ὅσσον ἐπ' Οὐλύμπῳ μέμασαν θέμεν, αὐτὰρ ἐπ' Ὅσσῳ Πήλιον εἰνεσίφυλλον, ἐν' εὐρανόσδε ἄμβρατος εἴη. Apte Tour. in Em. ad Suid. P. I. p. 161. comparat Lucian. T. III. p. 34. Bip. καὶ δυνεσέμεθα, ἢ ἔρμη, δὲ ὄντες ἀναδιδῶνι κερταῖαι τὸ Πήλιον ἢ τὴν Ὅσσαν; — V. 3. κέθλαα. vulgo. Duplex prostat Meibomii conjectura, αὐδ' ἄρεθ' ἤρε. et αὐδ' ἔκαμ' ἤρε. Una litera mutata Tourpius scripsit: κέθλαα. Neque Herculis labores exantlavit, quibus ille *nixus*, *arces* assigit igneas. Horat. III. Carm. III. 10. — V. 4. κερταῖον μόνος. vulgo. κερταῖον, in quod Huetsius incidit p. 81.

Meibomius recepit ex emend. *H. Stephani*. *Hercules apud Senecam* in *Herc. Oet.* 1941. *Virtus mihi in astra et ipsos fecit ad superos iter.* De superbis *Rhian.* I. 15. ἡ-
νι' ἡρακλιδὸν τεκμαίρεται οὐλομπόνδε. *meios*, quod ex *Mei-*
bomii conjectura mutatum est, fortasse conservari debe-
bat. Metro non timendum post tot exempla brevis syl-
labae in caesura productae.

LXXXII. Cod. Vat. p. 269. hoc Epigr. *Antipatro Thessalonicensi* tribuit. In Planud. p. 234. St. 339. W. genile non additur. Scriptum est in Hipparchiam, quae abjectis muliebribus artibus, Cynicam vitam sectabatur. Vide de ejus vita *Diogen. Laert.* VI. 87. et 96. et *Magnium* de *Mul. phil.* in *Append.* p. 497. — V. 2.

ἰλάμαν. Vat. Cod. — V. 3. περονήτιδες οὐδὲ βαθόπεπλος σ.
Vat. Cod. et optimus Planud. Cod. quo *Br.* usus est.
Vulgo οὐ βαθόπεπλος. Quod epitheton voci εἰμαρίς, quae
calceamenti genus significatur, cum tribui nequeat,
Salmasius corrigit βαθόπεπλος, idque *Toupius* quoque vi-
dit ad *Suid.* p. 339. εἰμαρίς. εἶδος ὑποδήματος, διὰ τὸ εἰ-
μαρῆς, ὃ ἐστὶν εὐχερῆς βαδίζειν τοὺς ὑποδεσμένους. *Εὐριπίδης*·
βερεβάροις ἐν εἰμαρίσιν. *Etymol. M.* *Toupius* praeterea lau-
dat *Polluc.* IX. 2. *Schol. Apollon. Rh.* L. II. 102. Locus
Euripidis est in *Orest.* 1370. ubi vide *Musgrav.* πέλμα
calcei est *solea*; hinc calceus μονπέλμος, qui nonnisi *ὑπὸ*
soleam habet; ut ap. *Phaniam* Ep. II. βαθόπεπλον autem
auctor emendationis de *calceo altsoleato* interpretatur,
quales delicatiorum et elegantiorum hominum erant.—
Quas poeta h. l. ἡμπεχθνας περονήτιδας vocat, haec vestes
etiam uno vocabulo ἡμπερονήτιδες vocabantur. Vestis
videtur fuisse interior, quae fibulis adstringebatur. *Cas-*
saubon. *Leât.* *Theocrit.* p. 272. ἡμπεχθνη autem est vox
latioris significationis, quae modo pallam designat (ut
τὸ ἡμπεχθνον ap. *Theocrit.* *Id.* XV. 21.) modo quamlibet
vestem. De veste interiore, quales Cynici non gerebant,

usurpavit *Agath. Schol. Ep. V. ἰφροσπρέμην δ' ὅπῃρ ἡμῶν*
Στήθεϊ παλλεύκῃ τήνδε ὀδὸς ἡμπαχόνην. — V. 4. *λεπὸν κα-*
κρόφαλος. unguentum redolens velamen. Vide ad *Nossi-*
dis Ep. V. p. 415. sq. — V. 5. »Editi *ὀδὰς* absque
 »ullo sensu. Eadem docta manus, cujus paulo ante me-
 »mini, in margine exemplaris Florentinae scripsit *πύξην*,
 »ad sensum bene; sed verum est *θυλάς*. Lectio corrupta
 »ex librarii oscitantia, qui ad quadratatum literarum,
 »quibus olim utebantur, formam et lineamenta non
 »satis attendit: *ΟΤΔΑΣ* et *ΘΤΔΑΣ* facile confundi potue-
 »runt, Hoc jam emendaveram ex Hesychi glossa *θυλάδες*,
 »*πύξαι, θύλακοι*, ubi vidē Intpp., antequam Tourpi Em.
 »in Suid. T. III. prodiret, quem vide p. 93. [p. 388.]
Br. Tourpius tamen *θύλας* corripbat. Idem vitium *Rubi-*
kenius exemit fragmento *Callimachi 360. πτωχῶν θυλάς*
ἂν κενή, pro *ὀδὰς ἂν κενά*. Vide Epist. crit. II. p. 188. —
 Vat. Cod. *σκήπτου*. Vide not. ad *Leonid. Tar. Ep. X.* —
συνέμπορον corripbat *Jos. Scaliger*. Hoc vocabulum sen-
 su metaphorico usurpavit *Macedon. Ep. XII. de ense*,
οὗτος ἡμῶν πεθερεῖ συνέμπορος. Navis *συνέμπορος* *ἐνερὶ κέρδους*
ap. Anisiphil. Ep. I. et XLII. — V. 6. *βλήμα καίτας* pro
 circumscriptione cubilis in terra positi habendum est:
 huic habitui conveniens cubile, *χαμαὶ βεβλημένον*, i. e. *τε-*
θειμένον. Proprie *βλήμα*, quodcunque jacitur. *Herodot.*
L. III. p. 212. 47. Eurip. in Suppl. 330. — V. 7.
ἡμὶ δὲ Μ. κάρῃων ἡμῖν Α. Cod. Vat. Bruncii lectio est in
 Plan. ubi tamen non *ἡς*, sed *ἡν* habetur, et *κρέουσαν*. *Κάρ-*
ισον. βέλαιον. Hesychius. Eustath. ad Odyss. p. 790. 28. —
 V. 8. *σοφίῃ* et *δριδερμαίῃς*. Vat. Cod. *δριδερμαίας*. Plan.
 Hipparchia se cum Atalanta comparat, ita tamen, ut
 suam vitam Atalantae vita tanto praestantiozem judicer,
 quanto sapientia venationem superet.

LXXXIII. Cod. Vat. p. 239. sq. *Ἀντικ. Σιδων.*
 Planud. p. 225. St. 327. W. In membranis Vat. v. 3. 4.
 leguntur ante v. I. 2. Sequitur deinde alterum distichon

Ep. *Platon.* VI. Deinde integrum Epigramma a primo versu ad postremum. — Elegans carmen in Laïdem Corinthiam, quae viva quæstum meretricium faciens novi belli incendium prohibuisse videbatur, mortua a Venere et Cupidine desletur. — V. 1. 2. laudat *Suid.* in *ῥεῖται* T. II. p. 208. — *ἀλευργίδι*. Purpura et auro meretrices publice utebantur. *ῥεῖται*. *Aelian.* V. H. I. 19. Colophonii *ἐσθῆτι πολυτελεῖ ῥεῖται καὶ τραπεζικῇ κεντρίᾳ*. — §. 29.] V. 3. *Suidas* in *ἀλιζώνων* T. I. p. 112. et iterum T. III. p. 140. simul cum v. 4. in *Πειρήνῃ* T. III. p. 106. *Ephyreia Laïs* *E gemino dosata mari*. *Claudian.* in *Eutrop.* I. 90. Vide *Burmamn.* ad *Propert.* II. El. V. p. 249. Ex Hyccari tamen Siciliae oriunda putatur. In proximo versu poëta Pirenes fontis mentionem facit, unde Laïs olim aquam hausisse dicitur: *Ἀτταλῆς δ' ὡγγράφος ἔτι παρθένον οὖσαν τὴν Λαΐδα θαλάσσιος ἐκτὸς τῆς Πειρήνης ὑδροφοροῦσαν*. *Athen.* L. XIII. p. 588. C. — In contextu *Vat. Cod.* loco priorē *λευκὴν λευκοτέρην λιβάδος*, vulgata lectione superscripta; altero loco nihil plane varietatis. *λευκὴν ὕδαρ* *Homericum.* II. ψ. 282. *Callimach.* H. in *Jov.* 18. *Ἐρμάνθος Λευκότατος ποταμῶν*. Vide *Spanhem.* ad *Juliani Caes.* p. 42. — V. 5. 6. 7. *Suidas* habet v. *ῥεῖται* T. I. p. 628. ubi *ῥ' ἤ* legitur. — *μνηστῆρες*. *Propert.* II. 5. 1. *Non ita complebant Ephyreæ Laïdos aedes, Ad cujus jacuit Graecia rosa fores*. Vide notas ad *Platonis* Ep. VII. p. 343. — V. 8. *Suidas* in *ἐσθῆτι* T. II. p. 657. Non viva tantum Laïs redoluit unguenta, sed ejus ossa adhuc suavissimum unguentorum exhalant odorem. Crocus et crocinum unguentum in conviviis, theatris et funeribus frequenter adhibebatur. Vide *Salmas.* in *Plin.* p. 76. D. *T. Hemsterb.* ad *Lucian.* T. I. p. 281. Bip. *Philodem.* Ep. XXII. *νεκρῶν χρίματα γυναικὶ μέγας*. In epitaphio pueri auctor Ep. *κίσσιν*. DCXCV. optat, ut ossa suavem odorem spirent. Sed hujus rei alia est ratio. Apud nostrum ad Laïdis luxuriam et ad

unguenta rogo infusa respicitur. *Statius* in *Sylv.* II. 1. 157. *Quid ego exsequias et prodiga flammis Dona loquar, moestoque ardensia funera luxu? — Quod Cilicum flores, quod munera graminis Indi, Quodque Arabes, Pharii que Palaestini que liquores Arsuram lavire comam?* Cf. II. 6. 86. III. 3. 33. — Pro ἥς ἐτι *Suid.* ἥς αἰσ. qui v. 9. 10. laudat in κνώδης T. II. p. 308. et v. 10. iterum in ὄον T. II. p. 214. Prioris ejus editiones pro ἀσθμα vitiose ἄσμα legunt. — V. 11. ἥς ἐτι *Plan.* et *Suid.* in ἀμύξις T. I. p. 147. Ipsa Venus Laïdis mortem luctu profecuta est. ἡθὺς h. l. πρῶτον, παρὶδ* ut *Hesychius* interpretatur. Vide *Schneider.* ad *Nicandri Alex.* 456. p. 224. sq. — V. 12. *Suidas* in λόζῃ T. II. p. 466. De voce λόζειν fuse egerunt *Sallier* ad *Thom. M.* p. 585. *T. Hemsterb.* ad *Lucian.* T. I. p. 177. sq. Amoris singultum plorantis imaginem fortasse duxit *Antipater ex Bionis* Eid. a. 80. ἀμφὶ δέ μιν κλαίοντες ἀναστενάχουσιν ἔρως τὰς κεράμιναι χαίτας ἐκ' Ἀδωνίδι. — V. 13. Laïs nisi concubitus omnibus communem fecisset, novum de ea non minus quam propter Helenam exarsisset bellum.

LXXXIV. *Vat. Cod.* p. 285. *Antipatro Thessalonicensi* tribuit; quod perperam fieri censet *Brunckius*, causam sententiae nullam reddens. In *Planud.* p. 263. St. 380. W. gentile non additur. Scriptum est carmen in matrem et filiam Corinthias, quae, urbe a Romanis expugnata, sese mutuo peremerant. Similia complura in nobilissima illa Corinthi clade facta esse, probabile fit. Notum illud *Diaci*, *Achaeorum praetoris*, facinus, qui, victo a Romanis exercitu, domum properavit, eam incendit conjugemque peremtam in flammis praecipitavit. *Pausan.* L. VII. 16. p. 561. *Aurel. Vict.* de *Vir. Ill.*

c. LX. — V. 1. ῥέδδρα et Βοίσκη. *Vat. Cod.* — V. 2. κεκλιμένα. non succubuimus hostium violentiae. *Hermesianax* El. 54. αἰνερὴν δουρὶ κεκλιμένην πατρίδα. Vide not.

ad *Mnasalc.* Ep. XVIII. p. 411. — V. 4. ἄλκιμον. Nobis ipsae mortem fortiter conscivimus. — V. 5. διὰ σφρακτῆρι. Vat. Cod. — σιδήρῳ. Ed. pr. — V. 6. φειδῶ βίου. quod ignavorum est. *Solon* El. V. 45. φειδωλὴν ψυχῆς οὐδ' αἰμὴν *Tyrtaeus* El. I. 14. θυήσκωμεν θυχῶν μηκέτι φειδόμενοι. Vide quae collegit *Westen.* ad. N. T. II. p. 290. — V. 7. δειρὴν βρόχῳ. Vat. Cod. quod fortasse verum, modo *ἐναυχενίῳ* scripseris:

ἄψα δ' ἐναυχενίῳ δειρὴν βρόχῳ.

Euripid. Mel. 135. βρόχῳ γ' ἄψα στανέγενθ' ἴερην. *Alcest.* 229. βρόχῳ ἴερην οὐρανίῳ πελάσσει. *Sophocl.* Antig. 1221. τὴν μὲν, κρεμαστὴν ἀσπίδος, κατείδομεν βρόχῳ μετώδῃ σινδόνης καθήμενῃ. — In fine vers. Cod. Vat. κμεῖνω. — V. 8. ἄμριον *Plan.* quae et vers. praec. ἦν legit. Mortem liberam generosi servitutis contumeliae nunquam non praetulerunt. *Polyxena* in *Euripidis* Hec. 550. ἐλευθέρην δ' ἔμ', ὡς ἐλευθέρῳ θάμνῳ, πρὸς θεῶν, μεθίντες, κτείναντ'· ἐν νεκροῖσι γὰρ Δούλῃ κεκλιθεῖται, βασιλὶς οὐδ', αἰσχρόνομαι.

LXXXV. Cod. Vat. p. 230. Ἀντίπ. Σιδ. Edidit *Majus* in *Catal. Bibl. Uffenb.* p. 579. *Leichius* in *Sepulcr.* p. 22. *Wolf.* ad *Fragm. Erinnae* p. 21. *Reisk.* Anth. nr. 569. p. 74. Expressum ex *Epigr. Leonid.* Tar. LXXI. — V. 3. ἔχουσι. In marg. γρ. ἔδειμε. Vat. Cod. — V. 4. παρθενίῳ. Vat. Cod. — ἄμματα, zonam virginalent. Hoc distichon protulit V. D. in *Miscell. Obs.* I. 3. p. 130. ὅς περὶν ἄτικτα vitiose exhibens. — V. 5. λοχίον. Vat. Cod. — §. 30.] V. 9. πλεὴν τρίχα. In codicis margine γρ. πολὺν. Sitne hoc varians lectio, an glossa, an emendatio, nescio. Sed πολὺν verum credo. Expressum est hoc Ep. e *Leonidae* LXXI. ubi καὶ δὲ βαδὺ γῆρας ἔκκοιτο, quod his verbis reddere debuit Antipater: ἔλθοις εἰς ὀρθρὴν πολὺν τρίχα. Br. Post ἔλθοι in Vat. Cod. lineae superscriptam δ'. *Reiskius* vertit: *Veniat ille opto ad felicissimam pubertatem (aut senectutem);* graeca verba utram-

utramque interpretationem admittere docens. Quum *ισαδς* ponatur pro *σεμνός*, *σεμνήν τεύχεα* autem pro *canis recte* posueris, emendandi necessitatem non video. *Sanctam parentis canissem* dixit *Stasius* Silv. III. 3. 18. — V. 10. *οὐρίον πλεον*. Metaphora a navigatione ducta, cui Fortuna praeest. Vide ad *Bacchylid* Fr. 1. p. 259.

LXXXVI. Cod. Vat. p. 230. *Ἀντίκ*. Eid. *et δὲ Ἀρχίου*. *Leichius* in Sepulcr. nr. XV. p. 20. *Reiskius*, quia parum a praecedente differt, repetere noluit. — V. 2. *Leich*. *Καλλιτέλους* et v. 6. *Καλλιτέλων*, ut est in Vat. Cod. — V. 7. *ἄνδρες*. Cod. Vat. recte.

LXXXVII. Cod. Vat. p. 271. *Ἀντιπάρου*. Primum distichon et duo postrema protulit *Salmas.* in Plin. p. 859. F. Integrum carmen edidit *Leich*, in Sepulcr. p. 18. *Reisk* nr. 616, p. 93. Continet descriptionem et explicationem cippi aenigmaticis figuris exornati. — V. 1. » In Cod. scriptum *μαστιώ τις ἑαγής ἐπὶ σταλάτιδι πύργῳ*. Quae corrupta a *Salmasio* ita, ut exhibui, emendata sunt, et profecto *Salmasiana* haec lectio multo » melior barbarie, quam invexerunt quidam, qui hoc » epigramma ediderunt. Non mihi tamen omnino satisfacit. Viator, qui hic loquitur, non quaerit, *quis sym-* » bola illa tumulo imposuit, sed *quare* ea aliquis imposuerit. Huic quaestioni, non illi, responsio congrua. » Scribendum *τί τε ἄ τις ἐπὶ* — EX TITLITIZ facile corrupta » lectio *τις ἑαγής* oriri potuit. *τί*, i. e. *διὰ τί* quare? « *Br.* Non accurate Cod. lectionem indicavit *Brunckius*, quae haec est: *τις ἑαγής ἐπὶ σταλάτιδι πύργῳ*. *Reiskius* dedit *τί σιν, ἔστις*, vertens: *quomobrem tuo in cippo, quisquis id fecerit, inciderit sculptam hanc sententiam*. — Cum reputaveris, quanta sit in codd. similitudo literae *α* et *ευ*, *γ* et *ν*, et proinde Codicis nostri lectionem sic tibi finxeris in autographo, unde Vat. fluxerit, scriptam: *τις ἐαγής*, facile mihi concedes, corrigendum esse:

Μαστιώ, τί σίνωνος ἐπὶ — —

Quæro, cur maritus tuus cippo hanc sententiam, sub aenigmaticis figuris reconditam, inciderit? Sic plane Epigr. seq. τοιοῦτ' ἡμῶν ἔργοισιν ἐγάζεον, ἔνθεν ὁ μὲν νοῶς τοιαύτ' ἡμῶν στάλα σύμβολα ταῦτ' ἐβίβαν. — V. 3. Perperam in sine hujus distichi major distinctio posita; sententia continuatur. Sculpta autem fuerunt in hoc cippo lora, fiscella five capistrum, quo equorum ora continebantur, et gallus gallinaceus. Haec omnia ad matronam pertinere poeta negat. De voce κηρὶς vide ad *Philodemi* Ep. XXVII. 1. — οἰκὸς Τανάγρας βλαστῶν. Nihil illustrius gallis Tanagraeis, de quibus nonnulla dedit *Pausan.* L. IX. 22. p. 753.⁴ *Suidas*: Ἀλεκτρυόνα ἀθητὴν Ταναγραίων. οὗτοι γὰρ ὡς εὐγενεῖς ᾄδονται. *Columella* L. VIII. 2. 4, ibique *Schneiderus*. — V. 5. laudat *Alberti* ad *Hesych.* in ὑπερέφιος, ubi ὑπεροφίσσει exhibet, quae est Vat. Cod. lectio. παρθέτος ὑπερέφιος *Apollon*.⁵ *Argon.* L. IV. § 68. — V. 6. τάς ἱστὰς. Vat. Cod. recte. Nec aliter *Reisk.* et *Leich.* Comparandus *Theocrit.* Eid. XXVIII. 1. ὦ φίλῆρθ' ἀλακάντα, δῶρον Ἀθηνάης, γυναῖξί νός οἰκωφελέσσιν εἰς ἐπηβόλος. *Liban.* Orat. V. Tom. I. p. 227. de Diana: εὐ μὲν οὐδὲ ἱστὴν καὶ ἔργα καὶ παλασίαν καὶ ἔργα γυναικῶν ἤξιωσεν ἐφορᾶν — ἀλλ' ἀφῆκεν αὐτὴν ἐπὶ τὰ θεῖα. — V. 7. Sequitur interpretatio signorum. Gallus mulierem indicat mane ad opus surgentem. Iis, quae dedimus ad *Meleagri* Ep. CXXIII. 7. p. 136. adde *Artemidor.* Onirocr. II. 47. ἀλεκτρυὼν ἐν μὲν πένητος οἰκῆ τὸν οἰκοδεσπότην, ἐν δὲ πλουσίῳ τὸν οἰκοῦμενον σημαίνει, διὰ τὸ ἀνιστᾶν τοὺς ἔνθεν ἐπὶ τὰ ἔργα. — V. 10. ἡσυχίης Vat. Cod. ἡσυχίας *Westen.* qui hoc distichon profert ad N. T. II. p. 164. Laudatur in mulieribus silentium et linguae continentia. *Sophocl.* Aj. 294. *Euripid.* Heracl. 477.

LXXXVIII. Cod. Vat. p. 271. Ἀντισ. ΣΔ. Primum distichon protulit *Salmas.* in *Plin.* p. 859. G. Totum carmen *Leichius* in *Sepulcr.* p. 20. *Reisk.* in *Anth.* nr. 617. p. 94. — V. 1. In cippo Myrus insculpta erant

signa: flagellum, bubo, arcus, anser et canis. In pentametro *Brunckius* voces transpositas putat, et hoc ordine ponendas: χᾶνα, βιδν, χαροπὸν γλαῦκα. nam epitheton χαροπὸν non anseribus, sed buboni convenire. In Cod. Vat. est χαροπὸν, quod reponendum, quamvis et χαροπὸν ferri possit. Lineae superscriptum γρ τάνδε θοὸν εκύλακα. — §. 31.] V. 3. εὔτενον. Cod. Vat. quod mutatione non indiget: εὔτενος enim intensam rei familiarum matronam non minus significat, quam εἴτενος. Eadem est lectionis diversitas in *Polyb.* Hist. L. VIII. 7. 2. εὔτενωτέροις καὶ μείζουσι λιθοβολοῖς καὶ βέλαισι τιτρώσκων. Quaedam de hoc verbo notavimus in *Exercitt. crit.* T. II. p. 95. sq. — V. 4. κηδεμένην. *Reisk.* contra codicis fidem. — V. 5. ἀλλ' ἐγέρωχον. τὸ ἐγέρωχον εἶναι de viris, militibus praesertim, in bonam partem passim usurpatum, in mulieris tamen laudem dictum miror. Quare mihi quidem verissima videtur *Reiskii* emendatio: οὐδ' ἐγέρωχον ἀμωσι. neque in servos ferocem. — Apodosis continetur verbis καλᾷστειραν ἔ. ἢ. peccatorum justas ab iis sumebat poenas. — V. 7. In Cod. Vat. versus non integer: τὰν δὲ δόμην φύλακα μ. τάνδ' ἂ. . . . In marg. apogr. Lipf. suppletum et emendatum χανὸς ἄγαλμα. *Reiskius* conjecit χὰν ἄγορεύει, quam *Salmasii* quoque conjecturam esse *Br.* monuit. Structura orationis sententiarumque nexus postulare videtur, ut scribatur:

χὰν δὲ δόμην φύλακας μελεδόμενα τάνδ' ἄγορεύει,
τάνδε ad Myro, sub tumulo sepultam, referri debet. — V. 8. γλαυδὲ ἄδε γλαυκᾷς. Vat. Cod. quod *Reiskius* verbis transpositis emendavit. Facilis emendatio, qua tamen admissa versus paulo durius ad aures accidit. Fortasse legendum:

γλαυδὲ δ' ἔσει γλαυκᾷς Παλλάδος ἐμψέτολον.

ut *Epligr. praec.* Ἰππαστῆρ δ' ἔδε κημὸς καίεται οὐ πολὺ μὲν. — Palladis ministra Myro dicitur propter lanificium.

LXXXIX. Vat. Cod. p. 271. Ἀντικ. Σιδ. εἰς Βεντίδα τὴν κρήσσαν αἰνυγματῖδας, εὐληπτον δέ. Planud. p. 227. St. 331. W. — V. 1. Bis legitur in Vat. Cod. ubi κλοσαν et κλοσα legitur. In Plan. καὶ λάλος αἶ ξ. κλοσα. Pica mulieris loquacitatem significabat. Sycophantam quendam loquacissimum Athenis κίτταν fuisse appellatum, narrat *Aristoph.* in *Av.* 1297. ubi vide *Schol.* — V. 2. φράσαι. Vat. Cod. quod metrum respuit. — κάλξ. Poculum cippo insculptum vinosam indicabat. Vide *Ep. sq.* et *Leonid. Tur. Ep.* LXXXVII. — σύντροφος dicitur, qui familiaritatem cum aliquo contraxit, tum ad res transfertur, quibus quis adfuerit. Hinc fortasse *Antiphillus Ep.* VII. Δημήτρης δὲ μάθην σύντροφον εὐ δέχεται. De Anacreonte noster supra *Ep.* LXXIV. ὁ φιλακρήτου σύντροφος ἁρμονίης. — V. 4. ἄνδρα μίτρας. Forma rarior, nec fortasse alibi obvia, pro ἀνδρῆμα sive ἀναδέρμη ponitur. *Homer.* II. x. 468. varia capitis ornamenta complexus: τῆλε δ' ἑπὶ κρατὸς χεῖς ὀδόντα σιγαλόντα, Ἄμπυκα, κεκρόφαλόν τ', ἠδὲ πλεκτὴν ἀναδέρμην, Κρήδεμόν 3' —. *Mitra* inter vetularum ornamenta inprimis commemoratur, ut ap. *Ovid. Fast.* IV. 517. *Simularas anum, mitraque capillos Prefferat.* Vide *Barmann.* ad *Propert.* IV. El. V. 7. p. 804. Nec tamen vetulis solis propriam fuisse mitram, id quod *Scaliger* videtur putasse ad *Virgilii Copam* v. 1. p. 93. docuit *Barthius* in *Advers.* L. XXXIII. 22. et *Burm.* ad *Anth. Lat.* T. I. p. 708. — V. 5. σταλουργὸς τύμβος ex hoc loco in Lexicis explicatur de tumulo, cui cippus impositus est; nescio quo jure. Analogiae enim leges σταλουργὸν de sculptore, qui cippos facit, explicare fuadent. Legeris fortasse:

τοιάνδε σταλουργὸς ὅθ' ἔκρυψε Βεντίδα τύμβος.

talis fuit *Bissis*, quam hic tumulus, stela instructus, continet. Eadem analogia λυχνούχης vocatur, qui lychnum, πυργούχης, qui turtim sustinet, ut ap. *Polluc.* I. 92. Vide *Schweigh.* ad *Polyb.* T. VII. p. 243. Sed haec mox ex-

pedire conabimur. — V. 6. »Τιμέλου ἄχραντον. Hoc ex conjectura dedi. Planudeae Codd. et veteres edd. habent τὰν τιμελάχραντον, quod in recentioribus mutatum, in qua de causa nescio, in θυμελάχραντον. Vat. Cod. τιμελάχραντον, omisso τὰν. Ex scripturae compendio ortum mihi hoc videtur. εὐ super λ positum, omissum fuit a descriptori, qui duas voces in unam conjunxit. Nomen »Τιμέλος alicubi vidi, ubi vero, nunc non succurrit. « Br. Scaliger in not. mltis coniecit τὰν τε Μελαγχράντου, quod ferri nequit propter τε plane otiosum. Brodaeus vocibus sejunctis τὰν τε μελάχραντον, μελαγχράσαν ἢ μελαγκρεῖον inepte legit. Viri nomen latere, dubitari nequit; sed hoc quale fuerit, sine codd. ope nemo dixerit. In ταυτιμελαχράντου latere suspiceris:

Ἀντιμένω Κράντου (ὡδὲν scil.) —

sed hoc verum esse nemo, nisi vanus et stolidus, sponderit. — V. 7. εἰχομένωσιν. Si recte intelligo hujus distichi sensum, pluralis pro singulari est positus, εἰχομένων, mihi apud inferos degenti eandem sermonis gratiam et voluptatem praebeas. Ad loquacitatem mulieris respicitur. Nec sic tamen sensus satis expeditus. Putabam olim, verba sic accipienda esse: Et tu salve, et me vicissim salvam esse jube. Sed sic αἶδις abundat et μόθων. Tertia igitur superest interpretandi via, eaque omnium verissima. Bittis, quae hic loquitur, viro, qui sculptor fuisse videtur, gratias agit, eumque hortatur, ut etiam in posterum defunctis ejusmodi cippos ponat, qui ipsis quasi facultatem loquendi et se praetereuntibus indicandi tribuant: τὰν αὐτὰν χάριν, eandem, quam mihi tribuisti, facultatem, μόθων, loquendi. Sed sic praecedentia quoque nonnihil immutanda videntur. Videtur igitur *Antipater* scripsisse:

τοῖάνδε σταλευργὰς ἰδ' ἔκρυψε Βιτιτὶς τόμβῳ

[Ἀντιμένως Κράντου] νυμφιδίαν ἄλοχον.

XC Vat. Cod. p. 258. Ἀντιπ. Σιδ. Plan. p. 243. St. 353. W. Maronis, vetula vinosa, calicem in tumulo habens, nec de liberis, nec de marito, quos egenos reliquit, sed de sicco calice dolet. Expressum carmen ex *Leonid. Tar. Ep. LXXXVII.* — V. 5. Vulgo ἔντι τὸ βάκχῳ ἄρμενον. Veram lectionem *Br.* ex Vat. Cod. restituit, olim βάκχῳ scriptum fuisse existimans, terminatione dorica, cujus dialekti vestigium remansit in ἄρξ v. secundo. Ad ἄρμενον *Casaubonus* adscripsit ἄργμενον, interpretandi causa, ut videtur. Pro εἰ, cum in Ald. sec. ὅν legatur, *Jos. Scaliger* ἔν conjecit. Color in ultimo hoc disticho fere, ut in *Simonid. Ep. LV. 5. — 8.*

XCI. Vat. Cod. p. 271. Ἀντιπ. Σιδ. Εἰς τινὰ οἶδ' ὅθεν θῶρον, οὗτινος ἐπὶ τῷ τάφῳ σὺμβολον ἵστατο λέων. Edidit *Leich.* in Sepulcr. p. 12. *Reisk. Anth. nr. 618. p. 95.* — V. 1. τί πρὸς. *Reiskius* pro πρὸς τί metri causa opinabatur positum, et ἀμφιβέβηκας vertit: *stas divaricatis pedibus.* Inepte. Jam ad *Homeri Il. a. 37. ὃς χεῖρ' ἠμφιβέβηκας* Intpp. monuerunt de vero hujus vocabuli sensu. *Aeschyl. VII. c. Th. 176. δαίμονες Ἀντίραιοι ἀμφιβέβηκας πόλιν.* hoc est, ἐνέκοντες. — τί πρὸς mihi depravatum videtur. In Cod. Vat. τὴ lineae superscriptum. Legerim:

Εἰπὲ, λέων, φθιμένοιο τίνος τάφον ἀμφιβέβηκας;

Nihil in Codd. inter se similis vocolis πρὸς et τίνος. — V. 2. Cod. Vat. βουφάγῃ, quod a *Br.* inconsiderate mutatum est. *Simonid. Ep. CXII. βουφάγος δὲ κοίλῃν ἠετραπὸν ἴκτο λέων.* — τίς. Quis dignus fuit, cujus tumulo leo, fortitudinis index, imponeretur? Leonum in fortium virorum tumulis exempla quaedam laudavimus ad *Simonid. Ep. XXXV. p. 222. sq. — §. 32.] V. 3. Τελευτία.* Vat. Cod. quod jam apud *Reiskium* emendatum est, qui monet, hunc Teleutiam certe diversum esse ab Agesilai fratre, quem memoravit *Diodor. Sic. XV. 21.* Fuit nimirum Agesilaus Archidami filius, cum contra Teleu-

tias noster Theodori vocetur filius. Quod si igitur *germanus* Agestilai frater fuit, recte judicavit *Reiskius*. Sed res se aliter habet. Fuit Teleutias *δημότριος ἀδελφός Ἀγησιλάου*, id quod *Diodorus* significare voluit, *Plutarchus* disertè dicit T. III. p. 391. ed. Bry. Tenemus igitur nomen patris Teleutiae, aliunde non cognitum. Is autem ad Olynthum fortiter pugnans occubuit Ol. XCIX. 3. Vide *Xenoph.* Hist. Gr. L. V. 3. 6. p. 291. ed. *Schneider*. — V. 5. *μήτην*. apogr. Lipf. — *φίλον δ' ἐνι*. Cod. Vat. — V. 6. *εἰ* temere omisit *Leich*. — *Dioscorus* Ep. IX. *οὐδ' ἄλκων ὥς δεινός ἐν οὐρεσιν, ὡς δ' Μίκανος τῆς Κριναγέρας ἐν σπύλων πατάγῃ*.

XCII. Vat. Cod. p. 229. sq. *Ἄντιπ.* Σδ. Planud. p. 197. St. 286. W. Aquila, Aristomenis Messenii tumulo imposita, se praestantem Aristomenis fortitudinem significare ait. An revera fortissimi hujus Messeniorum ducis tumulus aquila insidente ornatus fuerit, ignoro; non tamen improbabile. Qui ejus res gestas poëtici coloribus illustraverunt, *Rhianus* inprimis, ni fallor, (vide *Pausan.* L. IV. 24. p. 338.) eum, quum a Lacedaemoniis in Ceadam esset injectus, ab aquila servatum tradiderunt. *Pausan.* L. IV. 18. p. 324. In scuto eum aquilam, utramque alam usque ad scuti ambitum pandentem, gessisse testatur idem L. IV. 16. p. 319. Sepultus est Rhodi, ubi ei Rhodiorum rex, monumento exstructo, insignes honores tribuit. Id. L. IV. 24. p. 338. Postea tamen Messenii in patriam reduci se ejus ossa, a Rhodensibus accepta, in patrio solo condidisse, gloriabantur. L. IV. 32. p. 359. — V. 1. *διόκτορος*. Sed leporem aut capream famulae Jovis et generosae In sylvis venantur aves. *Juven.* Sat. XIV. 81. — V. 4. *ψυδάων*. Ed. Flor. et Ald. pr. — V. 5. Ignavorum tumulis pavidæ insideant columbae. Hic igitur non ad consuetudinem aliquam columbas in tumulis collocandi, sed ad columbarum naturam et indolem, quae aquilarum indoli

prorsus opposita est, respicitur. Passim tamen aves cippis insculptas esse constat. Corvus lapideus, a Marcello tumulo magistri impositus, facete dicto Ciceronis locum fecit, ap. *Plutarch.* T. I. p. 874. B. T. II. p. 205. A. — Excitavit hoc distichon *Suidas* in *πελειάδης* T. III. p. 72. additis verbis, *φθύνε κότες* unde editores hos versus ex fabula quadam desumptos esse arbitrati sunt. Vide *Fabricii* Bibl. Gr. T. IX. p. 837. in *Fabulae*; quod notavit *Brunck.* Lectt. p. 318. ubi lectionem *Suidas* *ἐξεδρεύουσιν* vulgatae praefert. Mihi tamen futurum tempus, a forma insolentiore *ἐφεδρέω*, in hac verborum continuatione non ineptum videtur.

XCIII. Cod. Vat. p. 272. τοῦ αὐτοῦ Ἀντιπάτρου (Σ.δ.) αἷς τινὰ τάφον, ἐν ᾧ σύμβολον ἔνευα κατατάχεται ἐναχάμεντο· ἢν δέ τε οὗτος ὁ τάφος Ἀλεξάνδρου τινὸς Χίου, ἔστι δὲ καὶ αὐτὸν ἀνιγγμανθίδες. Ultimum distichon protulit *Salmas.* ad *Selin.* p. 859. A. Integrum primus dedit *Pauw* in *Diatribae de Aleae Lusu et Dorville* in *Vann. crit.* p. 167. *Leich.* in *Sepulcr.* p. 14. *Reisk.* in *Anthol.* nr. 619. p. 96. Expressum est ex nostro Ep. *Meleagri* CXXIII. — V. 2. *ἠδμαθὲν*. Cod. Vat. mallet *γλυφθὲν*. Sed post viros doctissimos *Dorvillium* et *Reiskium*, qui de hoc carmine optime meriti sunt, aliquid mutare veritus sum. — *Br.* *τμαθὲν* ex conjectura *Guiesii* fluxit. *Herodot.* L. VIII. 22. p. 629. ἐντάμνων ἐν τοῖσι λίθαισι γράμματα. Ap. eundem L. IV. 87. p. 321. Darius ad Bosporum στήλας ἔστησε δύο λίθου λευκοῦ, ἐνταμὼν γράμματα. — V. 3. Falsum est, quod *Dorvill.* ait, in omnibus libris πεντηέτας haberi; in Var. Cod. πεντηήτας legitur, quamvis vitiose. *πίπτειν* proprie de talis, quando jaciuntur. — Novem tali cippo insculpti erant; quorum quatuor efficiebant eum jactum, qui Ἀλεξάνδρος vocabatur. *Hesych.* Ἀλεξάνδρος. ὄνομα βέλων. καὶ κύριον. — V. 5. Quatuor alii monstrabant τὸν ἔφηβον. Vide *Salmas.* l. c. *ἐφήβον* perperam exhibuit *Leich.* Hunc jactum poeta circumscri-

bens, ipsum juventutis florem vocat, in quem scilicet *epheborum* incidit aetas. — V. 6. Qui supererat talus, *Chium* ostendebat jactum. *χῖος* legit Cod. Vat. *χῖον Dorvillius* correxit cum *Panwio*, laudans *Eustathium* p. 1289. Vide not. ad *Leonid. Tar.* Ep. LXXXIV. unde, cur hic jactus *ἀπαυρότερος* vocetur, intelliges. — V. 7. Jam interpretationem periclitatur *Antipater*: sensum fortasse esse hunc, nec regiam dignitatem, nec juventutem impedire, quominus, qui utraque instructi sint, morte superentur. Alexandri nomen viri *σκηττοφόρου* esse posse *σύμβολον*, Chium jactum mortis. — Sed hanc explicationem, quamvis speciosam, ipse tamen statim rejicit. — In Vat. Cod. καὶ δεκαπρωῖαι junctim, non ὅς κἀπρωῖαι, ut quidam putarunt. — V. 9. ποτὶ σκοπὸν. *Meleager* l. c. νῦν δὲ πῶτερκεδς ἐφραδάμαν. Vide not. p. 136. — Mox Cod. Vat. ἰὼν legit, et ἄτεος pro ὡς τις. In apogr. Liph. αὐτοος. *Dorvillius* se Vatic. Cod. lectionem germanam dare putavit, cum ederet: ἰὼν κρηταινὸς ἀντὶς διανοβόλος — in verbis ἰὼν διανοβόλος eam linguae abundantiam esse statuens, quae habetur in locutionibus ἄναις τέκνον, ἄχαλκος κοπίδαυ et similibus; ἀντὶς autem vertit ego ipse; quod tamen in hoc versu perperam abundare videtur. Recte igitur *Br.* recepit conjecturam *Reiskii*: ἰὼν, κ. ὡς τις δ. quae facillima est, et sensum fundit longe expeditissimum. — ἰὼν ἐλθεσθαι ποτὶ σκοπὸν conjectator dicitur, qui animum alicui rei, quae ipsi metae est loco, intendit. *Pindar.* Ol. β. 160. ἔπειτα νῦν σκοπῶ τόξον, ἄγος θυμὸς. τίνα βάλλομεν — ἐνυλίας εἰστοὺς ἰόντας. — V. 12. δὲ ἢ βελγ δ' ἄλει' ἐν ἄλ. Vat. Cod. *Brunck.* exhibuit lectionem *Dorvillii*, qui tamen ε' ante ἄλει' posuit; δ' scribendum esse vidit *Reisk.* — V. 13. ἄμειτα. *Panw* reddit *obscurius, ambigue, aenigmatice*; cui interpretationi vacula εὖ videtur adversari; quare *Dorvill.* vertit: *simul. una. mixtim. indiscretim.* Poëta simul Alexandrum jactum et juvenem Alexandrum; simul jactum Ephebum et simul aetatem

ephebi; jactum Chium et natione Chium talis indicat. Mihi tamen, ne quid diuimulem, haec interpretatio Pauwiana illa non verior esse videtur. Junge: ὡς αὖ εἶπε τὸν ἄκριτα φθίμενον νέον. Quem Parca, nulla tenerae aetatis ratione habita, trucidat, is ἄκριτα φθίνασθαι νέος dici posse videtur *). Hanc ob causam *Theodorid.* Ep. XI. Parcā ipsam ἄκριτον appellat: Οὕτω δὲ Πόλιον τὸν Ἀγήμερος, ἄκριτε Μοῖρα, Πρώϊον δὲ ἥρας ἔθρεπας Αἰολέων. Hoc sensu τὸ ἄκριτον passim copulatur cum τῷ κλοιστῳ. Vide *Lenner.* ad *Phal.* p. 207. Fortasse igitur poëta significare voluit, Alexandrum illum temere projecisse vitam, ἄκριτως καὶ κλοιστῳ, ut ap. *Polyb.* XXVII. p. 381. προεῖναι εἰπὼς αὐτοῦς ἄκριτως. Hanc explicationem quodammodo firmant sequentia: καὶ τὸ κυβευθὲν πνεῦμα, in quibus verbis inconsiderantiae fuisse videtur significatio. *Polybius* ap. *Suidam* κυβεῖν ἐν τῇ βίῃ dixit pro caput temere periculis objicere. Vide imprimis *Garackerum* ad *M. Anton.* l. 8. p. 9. *Elfner.* in *Obsl. Sacr.* T. II. p. 215. Nec tamen scio, an scribendum sit:

ἐκ τε κυβευθὲν

πνεῦμα.

Onofander c. XXXII. στρατεύματι δὲ παντὶ τὴν ἀγῆλον ἔκκυβειν τέχνην οὐ δοκιμάζει. Loca veterum, ubi vita hominum tessellarum ludo comparatur, quaedam collegit *Leibnius*. — πνεῦμα *Dorvill.* sine causa, nonnisi studio *Pauwium* carpendi ductus, repudiavit, et πτῆμα scripsit. — διὰ φθιγγῶν edebatur ante *Reiskium*, cujus emendationem δι' ἀφθιγγῶν *Dorvillius* assensu suo probavit ad *Charis.* p. 410. ubi similia ex *Anthologia* laudavit. His adjice *Ansipbil.* Ep. XVII. de horologio: εἶμα — τρεῖς καὶ ἑγνάσση φθιγγόμενον στόματι. Est in his jucundum oxymoron. Sculptor per mutos talos locutus est, i. e. quid vellet, indicavit.

*) Hanc ipsam interpretationem *Reiskio* quoque placuisse, nunc demum video.

¶ 33.] XCIV. Bis legitur in membranis Vat. p. 380. ubi *Antipatro*, et p. 398. ubi *Philippo-Tbeffalonicensi* inscribitur. Sic quoque in Plan. p. 31. St. 48. W. bis legitur, mutato tantum priore disticho, quod *Philippo* tribuitur. Hoc se sic habet:

Ἡρίθμι πολλὸν ἔλβον Ἀριστίδης δ' πενιχρὸς

τὴν δὲν ὡς ποιμὴν (ποιμὴν Plan.); τὴν βόα δ' ὡς ἐγέλην.

Hoc distichon alteri praeferendum et totum Epigramma *Philippo* adscribendum suspicatur *Brunck*. Scriptum est in Aristidem, qui, cum unam bovem, unamque ovem, quae ejus omnis erat possessio, perdidisset, vitam suspensio finivit. — V. 2. ἤλαυνε edd. quaedam. — V. 3. ἐμὴν λόκος ἔκτανεν, ὡδὲ τὴν δαμ. Plan. et Vat. Cod. loco pr. — V. 4. δ' ἄλετο. Plan. et Vat. Cod. loco sec. — V. 5. περὸν δ' ἰμάντι. Vat. Cod. loco sec. Pro *λυγῶσε* autem idem loco sec. *παθήσε* legit.

XCIV. Cod. Vat. p. 380. Ἀντιπάτρου. Planud. p. 31. St. 47. W. In eodem cum praecedente argumento versatur. — V. 1. ὃ βοκέρριος. quid hoc sit nescio. De hujus vocis natura et significatione altum apud interpretes silentium. — Adjectivum *πενιχρὸς* in disticho supra laudato simile quid hic desiderari et olim lectum fuisse, e quo depravatum *βοκέρριος*, suspicionem movet: aut si hoc rectum est, nomen proprium fuerit *Βόκερρις*, et Ἀριστίδης δ' Βοκέρριος, est Aristides Bocerris filius, quod mihi admódum frigere videtur. *Brunck*. Pro proprio nomine habuit *Grotius*, qui vertit:

Pastor Aristides habuit non multa Bocerrae,

Res ovis una viro, bosque, sed una, fuit.

— V. 4. ἔρεε δὲν. Plan. et Vat. Cod. Nostra lectio igitur ex *Brunckii* conjectura videtur profecta, cujus nos auctori gratiam facimus. Nihil vetat, quominus plures lupi unam ovem laniaverint; sed si vel unius hoc fuerit facinus, licuit tamen poetae plurali numero uti. —

V. 5. ἀδελφε Ald. sec. ex Lectt. Ald. pr. temere assum-
sit. — V. 6. ἐκρέμασεν. Plan. et Vat. Cod.

XCVI. Vat. Cod. p. 307. Ἀντιπάτρου. Plan. p. 80.
St. 117. W. Pyrrhi piscatoris, fulmine in mari percussus,
cymba sponte ad litus rediens, sulfure et fuligine indi-
cium fecit, quo mortis genere dominus perierit. —
V. 1. μονορέτης. Vat. Cod. Pro νηὶ *Joseph. Scaliger* νηὶ
emendavit, quae dativi forma alibi non occurrit. —
φυκία, piscis genus, quod alii *φυνιδιον* vocant. Vide
Asclepiad. Ep. XXVIII. *φυνιδας καὶ μανιδας* jungit *Aelian.*
Hist. An. XII. 28. — *τριχίλη κάβανος*. linea piscatoria ex seta
equina. In Vat. Cod. *καθέτης* legitur. Eadem est lectio-
nis diversitas ap. *Oppian.* Hal. L. III. 77. ubi vide *Schnei-
derum* p. 405. et *Intpp. Hesych.* in *καθιστός*. — V. 5.
λογγός. *Apollon.* Rhod. L. I. 389. *περὶ δὲ εἶπεν ἐκιδὸν κήνυς
λογγός*. — V. 6. Α. *κοῦν ἐν*. Vat. Cod. Illum ut afferret nun-
tium, non opus ei erat ligno illo fatidico, Argo navi
infecto, quod navigantibus deorum voluntatem signi-
ficabat.

XCVII. Vat. Cod. p. 305. Edidit *Jens.* nr. 94.
Reisk. nr. 745. p. 152. In Diodorum Calligenis filium,
qui, multa maria emensus, in portu, dum abundantem
cibum evomeret, e navi excussus erat. — V. 1. Ὀλύν-
θιον. Olynthum a Philippo Macedone funditus eversum
esse, satis constat. Jam cum *Antipater Sidonius*, Philippo
duobus pene seculis posterior, memoret Olynthium ho-
minem, *Reiskius* colligit, Olynthum e ruinis suis resur-
rexisse, idque, quamvis Historicis et Geographis tacen-
tibus, ex hoc Epigrammate effici putat. Sed haec ratio
admodum fallax est. Nunquam enim certis argumentis
probari poterit, *Antipatrum* hoc carmine rem sua aetate
factam narrare. Vetustioris potius poetae carmen, ut in
plurimis aliis, sic in hoc quoque Epigrammate expref-
sisse videri debet. — V. 3. ἔρ' ἡμεῖν Cod. Vat. quod

Reiskius probabiliter emendavit: *καήμεν*. Fortasse tamen fuit: *δαιτὸς ἐκεί τὸ π. ὅτ' ἤμεν*. cum *ibi*, in proa scil., abundanter cibum ejiceret. — *ἃ πόνον*. Quantillum aquae perdidit virum tanto pelago spectatum! *κεκρυμμένον*, *cerni*. *Leonid. Alex. Ep. XV.* *καπὶ δ' ἔσχον Σωθὸς κεκρυμμένην ὕδατι καὶ πόνῳ*. Vide *Gronov.* ad *Cebes.* p. 163. — Postremo hujus Epigrammatis versu lecto, nonne aliquid ad sententiae integritatem in hoc carmine deesse sentis? Nonne verba *τόσσην πελάγην* lectores videntur ad aliquid in praecedentibus remittere, quod tamen desideratur? Cum enim dicit poeta, Tantillum aquae *tan̄so pelago* spectatum virum perimere potuit! aperte significat, nobis de illius viri itineribus constare. Sed unde, quaeso, constare potest, cum ipse nihil ejusmodi praemisit? Hinc, ni fallor, sponte apparet, initio carminis aliquid intercidiſſe, quod tibi jam, optimi Vat. Cod. ope, restituemus. In hoc Cod. nostrum carmen praecedit Epigr. *Diodori Sard. XVI.* quod vulgo definit in verbis *πάσῃ θρῆξας ἀλιήροισι*. In Cod. Vat. distichon additur hoc:

Εἰδὸτα κῆπ' Ἀτλάντα τεμεῖν πόνον, εἰδὸτα Κρήτης
κύματα καὶ πόντου ναυτιλίην μέλανος.

quod cum illo *Diodori* carmine nihil commune habet, sed ad nostrum pertinet, a quo librarii vel imperitia, vel negligentia, cum lemma non suo loco in margine collocaret, avulsū est. Jam totum Epigramma sic legi debet:

Εἰδὸτα κῆπ' Ἀτλάντα τεμεῖν πόνον, εἰδὸτα Κρήτης
κύματα, καὶ πόντου ναυτιλίην μέλανος,
Καλλιγένους Διδάσκον Ὀλύμπιον ἱεῖσι θανόντα
ἐν λιμένι, πρῶτης νύκτερον ἐκχόμενον,
δαιτὸς ἐκεί τὸ περισσὸν ὅτ' ἤμεν. ἃ πόνον ὕδατος
ἄλασι τὸν τόσσην κεκρυμμένον πελάγην!

¶ 34.] *XCVIII.* Cod. Vat. p. 319. Ἀντιπάτρου. Ex *Fenſio* nr. 24. repetivit *Heringa* in *Obſſ.* p. 195. sq.

Reisk. in Anth. nr. 675. p. 122. In Clinaretam, Nicippi et Damus filiam, inter ipsum nuptiarum apparatus exstinctam. Vide not. ad *Meleagr.* CXXV. p. 139.

— V. 1. Πιτανάτις νόμφη. Haec verba, quod *Heringa* monuit, respexisse videtur *Stephan. Byz.* v. Πιτάνη. πόλις Αιολίδος. ὁ πολίτης Πιτανάιος, καὶ Πιτανίτις χώρα καὶ Πιτανίτις νόμφη καὶ Πιταναιῖα. Non tamen propterea Πιτανάτις mutandum videtur, quam formam tuetur *Hesychius* in Πιτανάτης, et alii. — παστὸς torus est nuptialis, quem jam in Clearistae thalamo stratum fuisse ait *Antipater*. Junguntur παστοὶ καὶ θάλαμοι in Epigr. ἀδισπ. DCCX. ἐκ δ' ἐμὲ παστῶν Νόμφην καὶ θάλαμον ἤρπασ' ἄφνης ἔβας. et in alio, quod *Br.* inseruit *Leclt.* p. 303. οὐκ οὐκ νομφίου θάλαμον καὶ παστάδος ἄρης Γυναιμένην. *Philodem.* Ep. XXIV. τὸν ἡμισπαστον ἀπὸ κροῦων ἐμὲ παστῶν. Vide notas ad *Philippi Theff.* Ep. LIV. ubi corrigo:

σεὶ παστὸς φίλος ἦν καὶ ὁ χρυσοκόμης Τμήναιος

καὶ λογυρῶν ἀδελφὸν ἡδυμελεῖς χάριτες.

ubi vulgo σεὶ παῖδ' non satis apte legitur. — V. 3. δ' αἰλόνιον. *Jensf.* quod *Heringa* in διωλόγιον mutare conabatur. *Reiskius* vuculas temere discerptas conjunxit, διωλόγιον, ipse tamen interpretationem suam parum diserte interpretatus. διωλόγιος is dicitur, qui brachia sublata gerit, quales multos videre licet in praeclis monumentis λαμπροδόφρους. Epitheton ab iis, qui faces gestabant, ad ipsas faces translatum est, ita ut fax protensa, sublata significetur. *Schneiderus* tamen διωλόγιος legendum suspicabatur, comparans *Arati* Phaen. v. 202. καλ' ἔμπης καὶ κεῖθι διωλόγιη τετάνυσται. *Schol.*: διωλόγιη. ἐκτεταμένη καὶ ἔχουσα τὰς χεῖρας. — V. 5. ἀημὴ et ἐφ' ἀρπάξασα *Cod. Vat.* — V. 7. ἐκάμαντο. *Vat. Cod.* — In fine carminis membranae θάλαμον praebent; quod variis conjecturis locum fecit. *Heringa* dure et contorte: σ. ἀγχι θυρέτρων ἄλλαστον ἔβας στεγνοτυπῆς θάλαμον. Longe melius quoad sensum *Lipsiensis* editor: οὐχὶ χορεῖαν, ἄλλὰ τ. ἔ. στεγνοτυπῆ

Μέλιμον. Metri difficultates non curabat vir doctissimus. Merito *Brunckius* his conatibus praefererat conjecturam *Musgravi* ad Eutip. Suppl. v. 603. πάταγον corrigentis, quod huic loco unice convenit. Exprimit hoc vocabulum non minus strepitum saltantium et plaudentium in thalami limine, quam planctum lugentium et pectora ferientium. χειροτονῆς πάταγος. *Meleager* Ep. LX. Θάλαμῳ ἐκλαταγθῆντο θόρυβοι. Id. Ep. CXXV. ἔμφω καταπαταγοῦσιν τὰ στήθεα. *Eustath.* in Amor. H. et H. p. 448.

XCIX. Cod. Vat. p. 243. Ἀντίπ. Σίδων. Planud. p. 219. St. 319. W. In Ptolemaeum, regis Aegyptii filium, qui ante regnum initum pestilentiae contagio abreptus periit. *Reiskius* in Not. poët. p. 186. suspicatur, hunc Ptolemaeum filium fuisse Ptolemaei Epiphanis, et fratrem Ptolemaeorum Philometoris et Physconis. Nitiur haec conjectura nomine Andromachi, quem *Antipater* Ptolemaei nostri nutritorem vocat. Jam Andromachum et Nicolaïdam legatos a Physcone Romam missos legitims ap. *Polybium* L. XXXIII. 5. 4. Quum Andromachi nomen inter Graecos minime sit infrequens, sponte apparet, hanc conjecturam non multum habere ponderis; nec tamen in hac incertitudine ulterius progredi licet. — V. 1. ἐπὶ μύρια habet Plan. Vat. Cod. et *Suid.* qui hoc distichon laudat in τέρσι T. III. p. 457. — *Stephanus* notavit etiam pro πλοκάμους ap. *Suidam* μαστοὺς legi; ubi, non indicans: — Vulgata lectio servanda videtur: μύρια εὖ ἐπὶ πατὴρ, μύρια μᾶτῃ τειρομένη. Comma post πατὴρ ponendum. — V. 3. 4. laudat *Suid.* in τειρήνῃς T. III. p. 467. τειρήνῃς — πολλὰ τειρήνῃς ἐλοφύρατο χ. ἐμήσας Ἀνδρομάχης δ. quae lectio orta videtur ex ea, quam Planud. et Vat. Cod. habent, Ἀνδρομάχης, quaeque ap. ipsum *Suidam* reperitur v. ἀναφάρδν T. I. p. 612. ubi ἐμήσας legitur, terminatione mascula et forma vulgari, quam Vat. quoque Codex et Planud. tuerentur. — V. 5. Inveteratum hujus versiculi vitium εἰσφ

δάφατο χ. in quo cum Planud. conspirat Vat. Cod. qui conjunctim *ἐανυῖδάφατο* legit, et *Suidas* ὁ. δάφατο T. I. p. 513. et v. *ἐανῶ* T. I. p. 665. nemini interpretum suspectum fuit ante *Scaligerum*, qui in notis mītis *ἐὰν ἀλάφατο* (voluit ἀλάφατο) praeclare restituit. Hanc *Scaligeri* emendationem ignoravit *Huesius*, qui p. 22. *ἐὰν κατεδάφατο* correxuit, partem certe veri probe intelligens. Plane sic, ut *Scaliger*, hunc locum emendandum vidit *Bensleyus*, cujus correctionem *Kusterus* laudat ad *Suid.* v. δάφατο, unde *Br.* eam accepit. *Hesych.* ἀλάπτειν. τίλλειν. λαπτίζειν. καλάπτειν. Sed emendationis veritas inprimis apparet ex *Callim.* H. in Dian. 76. στήθεος ἐκ μεγάλου λαίης ἀνέβητο χείτης, ὀλοφας δὲ βίβρι. Quod ante oculos habuit *Nonnus* Dion. XXI. p. 558. ἀνδρὸς ἐμπαικάντων πύμην ἄλοφς Πολυξῆς. Vide *Ruhnken.* Epist. crit. p. 145. — V. 6. Εὐρώπας δόμος. *Propert.* L. I. El. 6. 4. *Ulcetrisque domos vadere Memnonias.* L. II. El. 8. 20. Et domus insactae te tremis Arabiae. ubi vide *Burmamn.* — V. 7. 8. Hoc ante oculos habuit *Crinagoras* Ep. XXXVIII. ubi scribendum videtur:

Καὐτὴ δὲ ᾧ ἤχλυεν κρήσπερος ἀντίλλουσα
μήνη, φέγγος ἰδὼν νυκτὶ καλυψαμένη.

Vulgo πένθος legitur. Apud nostrum correxerim:

καὶ ᾧ αὐτὰ —

— V. 8. 9. Vat. Cod. in contextu omittit; adscripti sunt margini. — V. 9. 10. excitat *Suid.* v. *Θοιήτωρ* T. II. p. 209. neglecto Dorismo. λοιμὸς *Θοιήτωρ*, quia pestis contagione serpit; de quali morborum genere *Θοιῶσθαι* usurpant. *Eurip.* in Phil. ap. *Aristot.* Poët. 12. φαγέδαινα, ἣ μου εἴρεκα *Θοιῶται* ποδός. Simili metaphora *Philoctetis* morbus διάβροτος et ἀδνηφάγος νόσος vocatur in *Sophocl.* Phil. v. 7. et 313. Idem in *Trach.* 770. οἷα φοίνικες ἔχθρ᾽ ἐχίδνης ἰδὲ ὡς ἀλαινύτο. Vestimentum venenatum πλυραῖς προσημαζόν ἐκ μὲν ἐσχάτης βίβρισκε εἴρεας.

— V. 10.

— V. 10. *ἐκκνιτρον*. Vat. Cod. — V. 11. Te post mortis tenebras non Orci receperunt tenebrae; tales enim reges non Orcus sibi vindicat, sed Jupiter ipse in Olympo collocat. Similia de Christianis praesertim passim in Epitaphiis. Conf. Ep. *ἀδτετ*. DCLXXXIII. et sq. quod *Gregorii* est *Theologi* Conf. not. ad Scolion VII. p. 297. et ad *Simonid.* Ep. XXXIII. p. 221. Inprimis comparandus *Theocrit.* Eid. XVII. 45. *πάν' Ἀφροδίτα, Σοὶ τήν κ' ἐμὴν λήτο· σέθεν δ' ἔνικεν Βερνίκια* *Εὐειδὴς Ἀχέροντα πολύβροτον οὐκ ἐπέρραεν κ. τ. λ.* quem locum ante oculos habuit *Nonnus* Dion. XII. p. 334. *Ζῶσι τοι, Διώνυσε, τιδὲ νόος· οὐδὲ πικρῆσι Πικρὸν ὕδωρ Ἀχέροντος.*

C. Vat. Cod. p. 244. *Ἀντιπύτρον*. In Planud. p. 203. St. 295. W. *ἀδην* est. Dicitur scriptum esse in eos, qui cum Leonida ad Thermopylas occubuerint. Mirum est, quod illi dicuntur adamasse *ἀδαν ἐνόπμιον*, mortem somnium, seu, ut somnium, *Broduco* interprete. Aliud quid olim scriptum fuisse, probabile est. Putabam:

οἷδ' ἀδαν ἐτέρξαντες ἐνόπμιον — —

mortem in pugna et armis. Supra Epigr. LXXXIV. *ἀδαν ἄλκιμον εἰλόμειθα. ἐνόπμια παύγνια* dixit *Plato* de LL. VII. p. 796. Hac lectione totius distichi sensus valde erigitur. Hi, quod mortem appetiverunt fortium virorum, non, ut ceteri, columnam, sed ipsam virtutem virtutis suae monumentum acceperunt. Huic autem conjecturae merito confido, cum *Casaubonum* in eandem incidisse videam. — Pro *ἀπερ ἄλλαι* Vat. Cod. *ἀπερ ἄλλος. ἄλλος* etiam *Aldina* pr. et *Ascens.* legit. In altero versu malim:

ἀλλ' ἀρετὰν μὲν κ' ἀρετᾶς ἔλαχον.

Haec uncialibus scripta *ΑΡΕΤΑΝΜΝΑΜ* quomodo in *ΑΡΕΤΑΝ ΑΝΤ* abire potuerint, sponte apparet. *Simonides* Ep. XLVII. *κἀλλιστον δ' ἀρετῆς μὲν ἔλπιον φθίσμενοι,* Idem Ep. XL. *κατ' εὐεργεσίας μὲν ἐπέθηκε τόδε.*

Vol. II. P. 1.

G

¶ 35.] *CI. Cod. Vat. p. 244. Ἀντίπ. Σιδ. Εἰς τοῦδε ἐν Ἰσσοῦ Πελοῦν πεπταμένους ἐν τῇ πρὸς Ἀλέξανδρον τὸν Μακεδὸνα μάχῃ. Plan. p. 200. St. 291. W. — V. 1. προβο-
λῆσιν Plan. προβολᾶς, quae vox de murorum munimen-
tis proprie usurpatur, de rupibus et saxis prominenti-
bus explicat *Salmas.* ad *Solin.* p. 604. sq. nixus prae-
sertim loco *Harpocr.*: προβολαι. αἱ εἰς θάλασσαν ἐγκείμεναι
πέτραι, καὶ εἶναι ἄκται τινες *Loca Demosthenis*, ad quae
Harpocratio respexit, laudat *Valesius* p. 65. qui *Polybii*
quoque locum excitat, L. I. 53. ubi προβολῇ eodem sen-
su occurrit. Vide *Schweigh.* T. V. p. 285. Nihil igitur
est in hac lectione, quod merito vituperes. Cum tamen
Vat. Cod. προμολῆσιν praebeat, hanc lectionem *Br.* prae-
tulit. *Suidas*: προμολῆσιν, ἐξοχαῖς, ἀκρωτεῖαις. *Damaget.*
Ep. V. παρὰ προμολῆσιν Ὀλύμπου. — V. 3. 4. laudat *Sui-
das* in αἶμα T. II. p. 666. — 15. ἐπεμῖδα. *Vat. Cod.**

*CII. Cod. Vat. p. 251. Ἀντίπ. Σιδ. Plan. p. 221. St.
322. W. In puerum, venti impetu de navis tabulato
deturbatum. — V. 2. θρεῖσάμενος. *Vat. Cod.* — V. 3. θ-
ρηξ ἐτόμως. Boreas vere Thracius, i. e. ferus, saevus,
humanitatis expers. *Thrace* ap. *Stasium* Theb. V. 84.
saeva vocatur. *Impia Thracum pectora* ex *Horatio* nota
Epod. V. 14. — De Borea Thraciae vide not. ad *Simo-
nid.* *Ep. CV.* p. 266. — V. 5. ἀνοικτεῖσμων omnes edd-
vett. usque ad *Stephanum*. Crudelitatis poeta accusat Ino,
Melicertae matrem, quae, sui filii a Nereïdibus servati
inmemor, puerum, Melicertae aequalem, non serva-
verit. Ino navigantibus opitulari putabatur. *Orpheus H.*
in *Leucoth.* LXXIII.*

*CIII. Cod. Vat. p. 427. Ἀντίπ. Σιδ. Plan. p. 19. St.
30. W. In vernam puerum, qui in mare delapsus perie-
rat. — V. 3. ἐπεί. Omittit poeta commemorationem rei,
quam eventus docet. Puer cum ad maris litus prorēpsis-
set, fluctibus absorptus est; quo facto παλὺν ἔπις περὶ*

μαζόν, paulo plus bibit, quam materna ipsi mamma solebat porrigere. — Frigidum carmen.

CIV. Cod. Vat. p. 280. Ἀντιπάτρον, εἰς Ἀρετιμίαν τῆν Κνιδίαν μετὰ τὸ τακτὴν τελευτήσασαν. Planud. p. 234. St. 340. W. Hoc carmen expressit *Heracclides* Ep. I. p. 261. — V. I. Ἀρετιμίαις. Vat. Cod. et ἑκάτοιο vitiole. — V. 2.

Διμήνην. Vat. Cod. ἡδὼ Planud. — V. 3. Vat. Cod. ἡδὼ a pr. man. SuperSCRIPTUM ἡδὼν, quod fortasse verum. *Tymn.* Ep. VI. ἤλετο δαίμονι Ἀρετιμίας· τὸ δὲ Μοῖρα κατ' ἔργον βρόχος ἔδην. ut nos quidem hunc locum corrigendum putamus. *Wakefield* in *Sylv. crit.* T. II. p. 13. conjicit: ἄρτι τῷ φ. quod vulgata deterius est. — V. 4. Διμήδεις. Mulieres Cnidiae. De Rhodiis agens *Strabo* L. XIV. p. 965. C. Διμήδεις δ' εἶδον, ὥσπερ καὶ Ἀλκαταράσσειος καὶ Κελδίας καὶ Κῶν. Ut hic *Anzipater* mulieres Cnidias *Aretemiadi* in Orco obviam venientes fingit, sic *Statius* de *Priscilla* apud inferos adventu in *Sylv.* L. V. I. 253. si quando pio laudata marito Umbra venit, jubet ire faces *Proserpina* laetas, *Egressasque* sacris veteres *Heroidas* antris *Lumine* purpureo tristes luxare tenebras, *Sertaque et Elysios* animae praesternere flores. — V. 5. ἐλίνουσα. Proprie qui unguibus genas radant, ἐλίνουσι dicuntur *περιτάς*. Hoc loco paulo generaliori significatione accipitur, ut ap. *Euripidem* in *Troad.* 509. δακρυόεις καταξανθεῖσιν. quae verba idem plane significant ac δακρυόεις ἐκτῆκεν χροά ap. eund. in *Helena* 1435. Vide *Abresch.* in *Aeschyl.* L. II. p. 264. Non igitur opus est emendatione *Gilberti Wakefield* l. c. ἐλίνουσα corrigentis. — V. 6. ἀγγεῖλαι· καὶ ἑκατέρωθεν Vat. Cod. quod vulgatae praeferendum. ἀγγεῖλαι h. l. pro λέγειν simpliciter. — V. 7. ὀδίνουσα. Vat. Cod. Προτίκος Aldina sec. τίκων. In marg. Plan. εὐρέκτορας καὶ φίλαι. unde *Brunchius* eleganter corrigit:

διπλὸν ὀδίνουσα, φίλαι, τέκος —

quam correctionem non improbare debebat doctissimus *Wakefield*. Comparandus *Ausonius* in *Parent.* XXIII. 17.

*Quatuor ediderat nunc facta puerpera partus: Funera sed
tumulis jam geminata dedit. Sit satis hoc, Pauline pater;
divisio facta est. Debetur matri cetera progenies.* Conf.
Epigr. *ἄδων.* DCCXXX. Similia collegit Burmann. ad
Anthol. Lat. T. II. p. 51. — V. 8. *Ἐφρονί* tentat Scaliger;
male. *Εὐφρον* tuetur *Heraclic.* I. c. *Εὐφρονος ἄλθον εἰς
ἀλχος.* — Si tamen pro *φθιμένοισι* alicubi reperiretur
φθιμένη, id lubenter amplecterer.

¶ 36.] CV. Vat. Cod. p. 232. *Ἀντίπ. Σιδων.* Planud.
p. 240. St. 349. W. In aucupem, quē, dum avibus
struebat insidias, vipera mordens occiderat. — V. 1. 2.
laudat *Suidas* in *βιοτοῖα* T. I. p. 435. et in *ψήρα* T. III.
p. 704. Loco priore *ὕψιντρον* legitur, *βιοτοῖα* vocatur
grus, quae in Thracia praecipue nasci putabatur. Dis-
cussurae dicebantur ad Hebrum congregari indeque in
Aegyptum pergere. Vide *Bochartum* in Hieroz. T. II.
p. 70. sq. Sementem sequuntur, terasque, cum grana
deficere vident, relinquunt. Hinc *ἐπὶ σπέρματος ἀρπάζουσα*.
Grues autem fundis deficiebantur. *Virgil.* Aen. L. XI.
578. *Tela manu tenera jam cum puerilia torsit, Et fun-
dam tereti circum caput egit habena; Strymoniamque
gruem, aut album deiecit olorem.* — *κῶλα* *ὕστερον* *ῥινού*
fundam circumscribunt. — V. 3. 4. *Suidas* in *ἀποθῆν*
T. I. p. 274. et in *κῶλα* T. II. p. 361. tandem in *ῥινού*
T. III. p. 260. Tertium versum solum in *χειμαστῆρ*
T. III. p. 664. Idem laudat v. 5. 6. in *οὐτήναιρα* T. II.
p. 743. et v. 6. in *δωδεκά* T. I. p. 744. De diplade vi-
dendus *Aelianus* H. A. VI. 51. — V. 7. *ἰδ'* in Vat. Cod.
lineae superscriptum, *ἰδε;* ibidem *λέουσιν* legitur. —
V. 8. *τοῦμποςίν.* Vat. Cod. — Veteres edd. et duo regii
Planudeae *πῆμα* exhibent. Ap. *Stephanus* *κῶμα*. Ducta
sunt verba ex *Homer.* II. A. 347. *οὐκ ἴδ' ἐν τῷδε κῶμα κελύ-
δεται ἄβριμος ἔκταρ.*

CVI. Cod. Vat. p. 286. *Ἀντίπ. εἰς Δάμιδα τὸν Νη-
παῖα* *ἰανηγδὲν ὑπὸ ψύχνης τελευτήσαντα.* Planud. p. 255. St.

369. W. — In Damidem nautam, qui in ipso portu nive crebro cadente perierat. — V. 1. Δῆμις δ Νησαιεύς Vat. Cod. In Planud, regio optimo δ Νησαιεύς. In cod. *Jani Lascaris* δ Νικαιεύς et superscriptum Νικαιεύς. Vide de hac forma Stephanum Byz. in Νίκαια. Sed hanc lectionem emendanti librario deberi suspicor. Vaticani aliorumque Codd. lectio eo ducit, ut corrigendum dicas:

Δῆμις δ Νησαιεύς — — —

Vide *Steph. Byz.* in Νόσση. Similiter peccatum est in Epigr. *Antipbili* XLI. ubi lectio Vat. Cod. γλαῦκος δ νηαίοιο in Νηαίοιο mutanda et de freto Nessaeo explicanda est. — V. 5. Navem simul cum hominibus et omni onere salvam in portum perduxit. ἀσκηθεὶς omnes vet. edd. praeter *Stephan.* qui tamen ipse in notis intellexit, melius scribi ἀσκηθεὶς. Hoc verum. — V. 6. ἤ μύσας. Plan. Junctim ἤ μύσας legendum censebat *Stephanus*, apostrophen esse putans. Huic opinioni nonnihil patrocinator versu sequ. ἴδου, ut in Cod. Vat. ed. Flor. Ald. pr. et Ascens. legitur. Sed vel sic apostrophe locum non habet post κέρθανεν. ἤ μύσας, non ἤ μύσας, legebat *Brodaeus*, qui vertit: flecto, inclino, cado; et *Opfopoetus*: cum inclinasset, se scil. Hanc lectionem *Brunckius* inconsiderate mutavit, μύσας corrigens, quo recepto non satis video, quomodo metrum salvum esse possit: μύσας | δ πρὸς | βῦς ἴδ' | ὡς λιμε | να — cum ἤ μύσας et metro et sensui satisfaciatur. ἤ μύσειν dici potest is, qui sedens somnum capit, inclinato capite. *Apollon. Rhod.* L. II. 581. οἱ δ' ἰσιδόντες ἤ μύσαν λοξοῖσι καρήσασιν. *Homer.* II. 9. 306. μή μιν δ' ὡς ἐτίρωσιν κάρη βάλεν, ἥ τ' ἐνὶ κήπῳ καρπῷ βριθομένη, νοτίησι τε ελαυνῶσιν. ὧς ἐτίρωσιν ἤ μύσας κάρη πῆλημι βαρυνθέν. *Id.* II. τ. 405. ἄφαρ δ' ἤ μύσας καρήσας. — In Cod. Vat. vitiose ἤ μύσας δ πρ. — Pro ἴδου, quod *Aldus* in suis Codd. invenit, ἴβου exhibet *Ed. Ald.* filior.; quod pro mero typographorum errore habendum est. ἴβου tamen huic loco etiam conveniret.

CVII. Cod. Vat. p. 265. sq. Ἀντιπάτρου. Plan. p. 243. St. 354. W. In Polyxenum quendam, qui, cum a coena per noctis tenebras domum rediret, de lubrica via delapsus periit. Expressum videtur ex *Leonid. Tur. Ep. LXXV.* — V. 1. Διόνυσον. Cod. Vat. — V. 5. Hinc Polyxenum Smyrnaeum fuisse intelligitur. Quo loco autem perierit, non dicitur. Certe non in loco patriae propinquo, ut apparet ex verbis ἐκδὲ Σμύρνης, et ex Archetypo: ἔντι δὲ γαίης Πατρίδος ἐθνεῖν καίμη ἐφεισάμενος, An v. 3. pro ἀγρόδε (Ed. Flor. ἀγρόδε) olim Ἀργείδε fuit?

§. 37.] *CVIII.* Cod. Vat. p. 308. Ἀντιπάτρου. Plautud. p. 252. St. 365. W. Aristagoras, postquam famosissima quaeque maris loca salvus praeternavigaverat, in ipso portu naufragium fecit. — V. 1. Σάλαττα bis, vulgo, Mare ubique mare, ubique ferox et perfidum. Similiter *Petronius c. XLII. Sed mulier est mulier! milvinum genus.* si recte emendavimus. — V. 2. ὄξειας. *Casauhonus* adscripsit: *cautes vel insulae.* Proprie ὄξειαι sunt rupes asperae in mari exstantes. *Lucian. T. VIII. p. 162. Bip. ἀπόβουροι δὲ εἰς πέτρας καὶ ὄξειαι, παρασηγόμεναι τῷ κλύσματι.* *Pollux L. 1. 115. χοιράδες, ἀκρὴ χειμέριοι, ὄξειαι.* Sed hoc loco nomen proprium regionis cujusdam naufragiis infamis requiritur. Nec dubites, quin scribendum sit:

καὶ ὄξειας ἢ λὰ μινφόμεθα.

Sunt enim Oxiae insulae in mari Ionio, prope Echinadas. Vide *Strabon. l. X. p. 458.* *Stephanus Byz. in Ἀρτέμιτα.* — ἴσσι δὲ πλησίον τῶν ὄξειων νήσων νῆσος Ἀρτέμιτα. ῥιανός ἢ Θεσσαλικῶν (fort. ῥιανός ἐν Θεσσαλικῶν δ. vide *Fabric. Bibl. Gr. IV. p. 658.*) Νήσοις ὄξειαι καὶ Ἀρτεμὶς ἀπέρχων. ubi *Pincdo Ἀρτεμὶν* corrigit. — Has igitur regiones temere prae aliis incusari ait. ἢ λὰ. *Callimach. ap. Etym. M. ἢ λὰς, μάταιος.* — ἢ λὰ μὲν βέβαιος, ἐχθρὰ δὲ πεισθόμενα. — V. 3. τοῦ.οι. ἔχουσι. ὄνομα in talibus praetextus est. ὄνομα καὶ πρῶτονμα jungitur ap. *Polyb. l. XI.*

6. 4. μετ' ὀνομάτων καλῶν *Thucyd. L. V. 89. Vide Dorvill. ad Charit. p. 82. — Inst.* Quod nisi ita se haberet, quomodo, quales, factum esset, ut me, his omnibus vitatis, portus Scarphaeus obrueret? — V. 5. νόστιμον. Jam totam rem concludit poeta: Secunda fortuna est, quae reditum efficit; hanc sibi quisque precator. εὐπλοῖη νόστιμος, secunda navigatio, quae in locum destinatum ducit, εὐτήριος, ἀνακομιστικὸς, ut *Hesych.* interpretatur v. νόστιμον ἡμεῶν. Passim ὄριος est *salutaris, secundus* simpliciter, nullo ad vocis originem respectu habito. Vide *Spanhem. ad Callim. H. in Cer. 134. — ὡς τὰ γε πόντου πόντος.* Nam mare quidem ubique sui simile esse, mea experientia edoctus scio. *Propert. L. II. El. XIX. 64. An quisquam in mediis persolvas vota procellis, Cum saepe in portu fracta carina natus.* L. III. 5. 50. *Ventorum est, quodcunque paras: haud ulla carina Consensit: fallis portus et ipse fidem.* — In Edit. Lipsi. vitiose ἐκπλωὴν excusum.

CIX. Cod. Vat. p. 408. Plan. p. 21. St. 33. W. Gorgo vetula gravi tonitru perterrefacta ad focum mortua concidit. — V. 1. χαιμέριον. Plan. et Vat. Cod. In edit. *Hieronymi de Boscb* χαιμέριον video excusum, quod consulto factum esse non puto. — ἄνθρωπος Vat. Cod. — V. 2. ἐξεπάταξε. terrore percussit, attonitam reddidit. *Homer. Od. ε. 326. εὐ γε τις φρένας ἐκπεπαταγμένης ἔσσι. ἐκπεπληγμένης. ἱκέρων. Hesych.* — V. 3. κατήμυσε. exstincta est, oculos clausit. *Callimach. Ep. XLV. κατήμυσ' ἐκίτων Εὐγέρας ἐν χερσίν.* Plene Auctor Ep. ἔδωκε. DCLX. καθεὶς τὸς γλυκεροῦς ἱμῶσας. *Philo Tom. I. p. 645. 31. καμύσαντες τὸ τῆς ψυχῆς ὄμμα.* Vide *Merrick ad Tryph. v. 15. Interp. Thomae M. p. 175. — πνέμονα ψυχῆς πν.* pulmonibus subito contactis frigore. Laudat *Brodaeus Galenum* περὶ αἰνῶν συμπτ. καὶ ἀπὸ θανάτου ἢ τινος ἐπὶ φέβοις ἐξαίφνης, ὅταν ἡσθινὸς φέβει ψυχῆριον ἰσχυρῶ πάθει κατασχεθῇ κατασχεθῇ τε καὶ καταπνιγῇ. — V. 4. πρέφαις. Se-

cundum Tryphonem T. II. p. 451. *πρὸς τὸν οὐκ ἀπορῶ θάνατος*. Senis, casu extincti, historiam narrans *Antipbil.* Ep. XXXV. ἦν γὰρ ἴταιμος εἰς ἑλθὲν, θαλάσῃ δ' ἡ πολὺ πρὸφασεν.

CX. Cod. Vat. p. 280. Ἀντιπάτρου. Planud. p. 287^a. St. 415. W. In Artemidorum, duodecim annorum puerum, praematura morte matri ereptum. — V. 1. σήμετι. Vat. Cod. — V. 2. δωδεκέτην. Vat. Cod. ita tamen, ut in lineae superscriptum sit. — γράμασ. Idem. — V. 3. εἰς ante πῶρ ὀmittit Vat. Inepta lectio πόνος εἰς πόνον, quam corrigens *Guil. Canter.* Nov. Le&t. II. 1. εἰς σποδὸν reponendum iudicavit, probante *Brunckio*. Idem *Jos. Scaliger* adscripsit margini. — V. 4. ὦλεθ' ὁ Παμμίλεος γενομένου κάματος. Cod. Vat. In his saltem verum ὦλεθ' ὁ —. — V. 5. ὦλετ' ἀπειθής. Si sincerum, idem est ac ὦφαντος ἔχετο, ἡφανίσθη. Sed de sinceritate lectionis dubitare nos cogit et versus inconcinnitas et Vatic. Cod. scriptura: ὦλετο ἀποθνήσκειν — unde facili opera eliciamus lectionem vulgata et doctiorem et elegantiolem:

ὦλετ' ὁ ἀποθνήσκειν τέφρῃς σέθεν.

ποθνήσκει pro ποθνήσκει usurpavit *M. Argentar.* Ep. XXXII. ὁ τῆς ποθνήσκεις ἐπιμισθίας αὐτὴν ἐπείσκεις πέμπων. — ἀκαμπτὸν non vulgari significatione accipiendum est, quo durum et inflexibilem notat, sed de loco dicitur, unde nemo revertitur. Ducla metaphora ab equis cursoriis, qui in fine curriculi dicuntur κάμπτεσθαι* et auriga equos circa metam flectens κάμπτει. *Theocrit.* Eid. XXIV. 118. καὶ περὶ νόσσαν κεφαλῆς κάμπτοντα τροχῇ σέριγγα φυλάζει. Vulgaris circumscriptio viae ad inferos. ἀβυσσὸς τοῦ χῆρος. *Nonnus* Dion. XXX. p. 772. εἰ πέλει νεβητός. οἶμος ἀνοστήτοιο βρεθέρου. *Caesull.* III. 10. Qui nunc is per iter tenebrosissimum Illuc, unde negant redire quenkquam. *Philetas* ap. *Stob.* p. 599. κτερεὶν εἰς ἑλθὲν ἦνσεν, τὴν εὐπὴν τις ἐναντίον ἤλθεν δέττης. Eodem sensu *Hermesianax* ap. *Asben.* XIII. p. 597.

ἐπλευσε δὲ καὶ καὶ ἐπειθε χερσιν. — V. 7. ἱψηβαίην vulgo et Vat. Cod. Deinde tres Aldinae λαθὼν legunt, cum ὅτιος jungendum; Ascens. et Steph. revocaverunt lectionem Ed. Fl. λαθόν. — Vat. Cod. ἡλαθς legit, quod vulgatae fortasse praefendum. — κωφὰ κένις. Catull. CII. Ut se postremo donarem munere mortis, Et mutum nequidquam alloquerer cinerem.

CXI. Cod. Vat. p. 238: Ἄντικ. In Anth. Planud. p. 266. St. 383. W. ἄδελον est. In formicae tumulum, prope aream exstructum. Prius distichon laudat Suid. in ἄλωας T. I. p. 124. et in δουραθῆς T. I. p. 631. — Versam 2. 3. 4. idem in ἡρία T. II. p. 75. — δουρ. δρυάτω. parva magni formica laboris. Horat. I. Serm. I. 33. — V. 3. Vulgo σταχυοφόρος. Ap. Suidam σταχυοφόρος. Nostrium est in Cod. Vat. Ad sententiam conf. notas ad Meleagr. Ep. CXX. p. 133. — Pro κροταλῇ Schneiderus mallet κρουαλῇ. Θαλῆμη est μυχθε, ὅτι, ipsum sepulcrum, in agro.

Praeter haec Epigrammata in Cod. Vat. Antipatro Sidonio tribuitur Epigr. Anytes XX. Cerealii III. ἡδὲκ. CCXXVII. CCXXVIII.

DAPHITAE GRAMMATICI

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ.

T. III. p. 330.] De Magnesia agens Strabo L. XIV. p. 958. A. κῆται ἐν πεδίῳ, ait, πρὸς ὅροι καλουμένη Θώρακα ἢ πέλις· ἐφ' ᾧ σταυρωθέντι φασὶ Δαφίταν τὸν γραμματικὸν, λοιδορήσαντα τοὺς βασιλεῖς διὰ στίχων· Περιφόροι — καὶ λέγοντες δ' ἐκπεσὶν αὐτῷ λέγεται, φυλάττεσθαι τὸν Θώρακα. Alii historiam paulo aliter narrant; de qua diversitate dicemus in Historia Poët. Anthol. Rex, quem Daphitas conamelliis laceffisse dicitur, fuit Attalus, is, ut videtur,

qui sibi primus regium nomen arrogavit. Hunc cum cetera regia familia appellat πορφυρέους μάλκτας, i. e. servos flagellorum vibicibus terga signata habentes, propter Philetacrum, Lyfimachl eunuchum, qui primus Pergamum a Lyfimacho avertit, filique subiecit, ingenti gaza, quae ipsius fidei a Lyfimacho commissâ erat, occupata. Propter hanc causam poeta ejus successores ἀποβλήματα γάζης Δ. vocat, quasi scobem et purgamenta dixeris. In πορφυρέους ludicra est ambiguitas. Simul enim ad vibicum colorem, simul ad purpuram regiam respicitur. De Philetaero ejusque familia diserte tradidit *Sirale* L. XIII. p. 925.

DAMAGETAE EPIGRAMMATA.

¶ 38.] I. Inducendum est hoc distichon, quod librarii errore *Damagetae* tributum est, cum pars sit Epigrammatis *Antipatri Sid.* XXV. ubi vide notas.

II. Cod. Vat. p. 194. Primus, quod sciam, edidit *Reiskius* in Anth. nr. 495. p. 42. Revertit *Toup.* in Cur. nov. p. 165. Arfinoë, Ptolemaei filia, Dianae comae suae cincinnum dedicat. Plures tamen fuerunt hujus nominis puellae in Ptolemaeorum familia, inter quas illa, quam Philadelphus in matrimonium duxit, notissima. — V. 1. laudat *Suidas* in ἀκλήντας Γ. I. p. 117. unde veram lectionem recepit *Reiskius*. Nam in Cod. Vat. ἀκλήντας habetur, quod *Br.* in Analect. in ἀκλήντας mutavit; in Lectt. ἀκλήντας restituendum censet. — V. 2. 4. ap. *Suid.* in πλοῦτον T. III. p. 132. cujus lectionem τὸν ἀνέθηκε πλοῦτος a *Toupio* lectioni Vat. Cod. non sine causa idonea praelatam esse censet *Brunckius*. — V. 4. ἡμερτοῦ πλοκάμουν. Sic cod. noster et *Suidas*: subauditur ἀπὸ vel μέρος. Emendabat *Salmasius* ἡμερτὸν

»πλῆκταμον, quod minime necessarium est." *Br. Tourpin* *ἡμετέρας πλῆκταμον*; corrigebat. Idem vir doct. in marg. apogr. Lipf. notavit.

III. Anth. Plan. p. 2. St. 4. W. Spartanus luctator, nescio quis, gloriatur, se non arte, ut Messenios et Argivos, sed corporis vi et robore pollere. Praeclare ad hoc carmen illustrandum facit locus *Plutarchi*, a *Brodaco* excitatus, T. II. p. 233. E. τοῖς παλαιούσι παιδοτρέβας οὐκ ἐφίστατον οἱ Λακεδαιμόνιοι, ἵνα μὴ τέχνης, ἀλλ' ἀρετῆς ἢ φιλοτιμίας γένηται. Apud Argivos autem ars palaestrica inprimis floruit. *Diosim.* Ep. V. Ἀργείων ἂν πάλα, οὐ Λιβύων. Cf. *Theocrit.* Eid. XXIV. 109. — ἀπὸ Μεσσήνας. *Brodacum* impugnat *Burmianus* Sec. ad Numism. Sic. in *Dorvillii Sicul.* T. II. p. 300. quod hunc locum de Messeniis, Peloponnesi incolis, acceperit. Messenen Peloponnesi nunquam a veteribus *Μεσσηνίων* appellari, quod nomen Messanae Siciliae proprium fuerit. Quod si verum est, *Μεσσηνίας* scribendum; Siculos enim arte luctandi excelluisse, nemo tradidit. Sed apud *Nicandrum* quoque *Colophonium* Ep. III. *Μεσσηνία* scribitur, ubi, nisi omnia fallunt, de Messene Peloponnesi agitur.

Ex Tom. III. p. 331.] III^a. »Planud. p. 309. St. »449. W. Damagetac tribuitur hoc Epigr. quod multo »recentioris pessimiue poetæ esse videtur. *μῆζον* in »2. vers. (sic enim in Flor. edit.) contra metrum; quod »autem reposuerunt *μῆζον*, contra syntaxin est. Ineptā »est *ταυτολογία* in 4. vers. *ὅπερ ζῆλός καὶ βία*, cuius »vitium paulisper minueretur, scribendo *ὅπερ φύξις καὶ »βία*. Nihil in toto carmine, quod non ex aliis emendatum; Cura, qua v. 2. emendavi, superfedere potuisssem." *Br.* Scriptum est, cujuscunque tandem auctoris fuerit, in Herculem cum leone Nemaeco pugnantem; in quo argumento versatur etiam *Archieus* Ep. XXVII. Praeter tautologiam versus quarti non video, quid nos

in hoc carmine tantopere offendere debeat, ut illud ex *Damagetae* carminibus eximendum esse statuamus. Interpolatum tamen videtur et depravatam. — V. 2. *καλὸν δ' μὲν θυρῶν μείζον*. Vulgo. Metri vitium tollere conantes *μείζον* nonnulli dederunt. Hic desideramus melioris codicis opem. Nostra lectio audax est et mire vitiosum *Brunckii* commentum, cui talem versum excideret potuisse miror. Nihil in talibus mutari tutius. — V. 3. *ἕμμα λοξόν*. *Gregor. Nazianz.* in Vita sua p. 28. D. *κάτρηι — λοξὸν βλέποντες ἐμπόροις τοῖς ἑμμάσιν συνήπταν*. *Theocrit.* in *Hercule λεοντοζώνη* v. 241. *ὃ δὲ μ' εἶδε περιγληνώμενον ἔσσεις θῆρ ἄμοττε*. — V. 4. Non dubito, quin interpolatus sit hic versus. Fortasse scribendum:

— ὑπὲρ ζωῆς αἰνέβηαι σφετέρως.

five:

— — — αἰνολέτῃ σφετέρως.

Leonem Nemaeeum *αἰνολέοντα* vocat *Theocrit.* Eid. XXV. 168. et *θυρεὼν αἰδὼν* 205. — V. 6. Omnem circa Nemeam regionem leonis illius timor desertam reddiderat. *Theocrit.* l. c. 218. *εὐδὲ μὲν λυθράπων τις ἦεν ἐπὶ βουεὶ καὶ ἔργοις φαινόμενος σπορίμοι δ' αὐλάκος, ἔστιν' ἐρῶμεν*. Ἀλλὰ κατὰ σταθμοὺς χλωρὸν δῖος εἶχεν ἑκάστον. — Pro *Nemēa* tres *Aldinae Nemēx* legunt.

IV. Cod. Vat. p. 286. Edidit *Jensius* nr. 54. *Reisk.* in *Anth.* nr. 704. p. 134. *Thymodes* filio *Lyco*, qui in fluctibus perierat, cenotaphium exstruit. — V. 1. *θυμώλης Jens.* unde *Reisk.* *θυμοκλῆς*. — V. 3. *εὐδὲ φέρε δ' θνείην ἔλαχεν κόνιν*. Hoc tam indubitanter pronuntiarī miror. Verisimile erat, naufragi corpus in litore alibi putrescere; certum non erat. Quare recte v. 5. *εἰθ' οὐα ποῦ*, ubi ille *forasse* insepultus jacet. Haec efficiunt, ut scribendum censeam:

εὐδὲ τάχ' ἐθνείην ἔλαχε κόνιν.

Triste est et parvum fortunae munus, in terra peregrī-

na humari; sed ne hoc quidem Lyco contigisse probabile est. — V. 4. νήϊς ἢ γήσαν ποντίδος τις ἔχῃ. *Jensius*. unde *Bernardus* in Epist. ad Reisk. p. 507. infeliciter corrigit: ἢ γυῖσος ποντίας ὅστις ἔχῃ. Veram lectionem,

quam *Br.* ex codice dedit (ubi νῆας legitur) absque codice perspexerunt *Lenncp.* et *Rubnkenius* in Ep. crit. p. 121. *Reiskius*, reliqua recte corrigens, κατὰ νηϊδὲς (Bithyniae aut Phrygiae litus, *Schol. Apoll. Rh. L. I. 1116.*) perperam scripsit. Codicis tamen lectionem idem retineri posse putans, de monte Ithacae Νῆϊον cogitabat. *Bruckius* verba κατὰ νηϊδὲς interpretatur κατὰ νηῶν δεκτικῶν, litus, ubi naves stationem habent. Sed tum prorsus inepte suspicatur poeta, naufragi corpus infsepultum jacere in litore navibus frequentato. Adde, quod omnino ad miserationem faciendam non ejusmodi litus, sed potius saxosa aliqua et deserta regio fingi debebat. Et sic in hoc argumento passim fieri video. *Anzip. Thess. Ep. LXVI.* κείνη ἐν ξίνῃ γυμνὸς ἐπ' ἡδὺν ἢ αὐτὸς γὰρ πρὸς πέτρῃσι. *Zonas Ep. IX.* ἀλλὰ εἴ' ἐρημιῶν τε καὶ ἄξινοι πλατυμῆνες Δῖξοντ' Αἰγυπίας γυῖστος ἡνέες. *Archias Ep. XXXIII.* ἢ γὰρ ἀλιγῆκτοίς ὑπὸ δειράσει, ἐγγυδὶ πόντου Δουμένιος, ξένης χερσὶν ἔκουσα τάφου. Quae cum ita se habeant, veram lectionem in νηϊδὲς latere suspicor. Alii aptius epitheton circumspeciant. — Ποντιάδων *Rubnkenius* et *Reiskius* de nomine proprio insularum Ponti Euxini acceperunt; *Bruckius*, ut videtur, de appellativo. Hoc melius. Non multum quidem ponderis hoc epitheton habet; sed multa occurrunt hujus generis et hoc ipsum vocabulum ap. *Euripid. Iph. Aul. 253.* ποντίας νῆας. — V. 5. πάντων κτερίων. ne parva quidem pulveris munere accepto. — Ἀξίλου. in litore inhospitali, ubi nemo de humando naufrago cogitaverit. Si Ποντιάδων recte scribitur, verba Ἀξίλου Αἰγυπιαῶν ad maris Euxini, quod otiose Ἀξίλου vocatur, litora referenda sunt.

¶ 39.] V. Cod. Vat. p. 209. Planud. p. 269. St. 388. W. sine auctoris nomine. Comparandum Epigr. *Ansip. Sidon.* LXVII. et Epigr. *Palladii* in Anth. Lat. T. I. p. 99. — V. 1. 2. *Suidas* laudat in προμελησεν T. III. p. 190. Ut de omni Orphei vita, sic etiam de ejus sepulcro diversa traduntur. Fuerunt, qui eum Dii in Macedonia sepultum dicerent. *Diogen. Laërt.* Prooem. § 5. *Pausan.* L. IX. p. 769. ἴδοντι ἐκ Διου τὴν ἐπὶ τῷ ὄρει, καὶ ἐτάδια προσηλυθῶσι εἰκοσι, κίων τε ἐστὶ ἐν δεξιᾷ, καὶ ἐπὶ θῆμα ἐπὶ τῷ κίονι, ὕδρια λίθου. ἔχει δὲ τὰ ἐστὰ τοῦ ὄρειος ἢ ὕδρια, καθὰ οἱ ἐπιχώριοι λέγουσι. — V. 3. *Suidas* v. κπειρῶς T. I. p. 261. In Cod. Vat. εὐν ἄμ' divifim. — V. 4. ὑλαινόμεν ἀγέλα. Vat. Cod. ἀγέλη Planud. — V. 5. ἐπτότε. Cod. Vat. μυστηρίδας Εὐκχέου. Erat in Helicone Orphei statua, adstante Τελετῇ. πεποιήται δὲ περὶ αὐτὸν λίθου τε καὶ χαλκοῦ θῆμα ἀκούοντα ἔδοντος. *Pausan.* l. c. p. 768. *Damageses* noster mysteria Orphica cum Bacchicis confundit; quae illis recentiora fuisse, dubitari non potest; — V. 6. ἡρώδη ποδὶ. heroico metro primus aptavit verba. Fuerunt igitur, qui Orpheum pro hexametri inventore haberent. Primos versus heroicos ἢ vaticibus Delphicis concinnatos esse, tradit *Plin.* H. N. VII. 57. Haec res ejusmodi est, ut vel vetustissimi Graecorum scriptores nihil certi de ea pronuntiare potuerint. — V. 7. 8. *Suidas* in ἀκλήτων T. I. p. 83. et in κλέμενος T. II. p. 333. οὕτω λέγεται ὁ Ἄιδης, ἢ ὅτι πᾶντας προσκαλεῖται εἰς αὐτόν, ἢ ὅτι ὑπὸ πᾶντων ἀκούμενος. *Pausan.* L. II. 35. p. 195. Apud Hermionenses e regione templi χθονίας templum κλυμένου esse narrat: κλυμένον δὲ οὐκ ἄνδρα Ἀργεῖον ἐλθεῖν ἔργω ἐς ἑρμῶνα ἡρώδημα τοῦ θεοῦ δὲ ἐστὶν ἐπὶ κλησῖς, ἐστὶν ἔχει λόγος βασιλεῖα ὑπὸ γῆν εἶναι. *Aristodic.* Epigr. II. p. 260. ἠδὲ γὰρ λευκῶνας ἐπὶ κλυμένον πεπότησιν, καὶ δροσερὰ χερσὶς ἀνδρῶν φερσεφόνας. Veterum loca de Clymeno collegit *N. Heinsius* ad *Ovid.* Fast. VI. 757. — βαρὺ νόημα καὶ ἀκλήτων θυμὸν Plutoni similiter tribuit *Virgil.* Georg. IV. 469.

regemque tremendum Nesciaque humanis precibus mansuescere corda. Non satis apparet, quid in vulgata lectione offenderit *Pierfonum*, qui in Verisim. p. 87. τὸν κινέλητον αὐτοῦ corrīgere tentavit. Non valde quidem elegaus est vulgata, nec tamen propterea correctiōne indiget. Minime enim *Damagetes* melioribus Anthologiae poētis accensendus est.

VI. Bis legitur in membranīs p. 242. et p. 274: Anth. Plan. p. 199. St. 289. W. In Aristagoram, Theopompi filium, qui, pugna pro urbe Ambracia suscepta, perierat. Ad quod aevum haec historia referenda sit, ignoramus. *Schneidero* tamen iudice ad illud tempus pertinet, quo Philippus, Demetrii filius, cum Epirotis urbem Ambraciam vi expugnavit, narrante *Polybio* l. IV. 61. T. II. p. 144. sq. Si hoc Epigramma ex antiquiore poēta expressum est, putaveris, scriptum esse in Lacedaemonium (Δαερικὸν ἄνδρα) aliquem ex iis, qui anno septimo belli Peloponnesiaci Ol. LXXXVIII. 4. ab Ambraciae civibus praelidii causa arcessiti fuerant, ut est ap. *Diodor. Sic.* XII. 63. Tom. I. p. 520. — βαδερύμας. i. e. βενθός. ut *Suidas* interpretatur, hunc versum laudans Tom. I. p. 439. ubi φεῖγιν ἔθελεν legit. Eadem est lectionis diversitas ap. *Antip. Sidon.* Ep. XXII. 7. — V. 2. sic ut hic et in Planudēa legitur in Vat. Cod. loco pr. Longe diverso modo ibid. loco sec. τινδόμεν ἢ τὸ φγγῖν εἶλετ' Ἀρηίμειος. — Omissum est μάλλον ante ἢ, cuius ellipsis exempla dedit *Abresch.* in Animadv. in Aesch. T. II. p. 19. Vide not. ad *Meleagri* Ep. CVI. p. 117. — V. 3. νῖδς τ' εὐπόμεου. Vat. Cod. loc. pr. νῖδς δ' εὐπ. loco sec. Nostri est in Planud. — V. 4. Pro εὐ ζῶας Vat. Cod. loco sec. εὐχ ἦβας, quod elegantius.

VII. Cod. Vat. p. 273. Planud. p. 201. St. 293. W. Scriptum in Gyllin, Lacedaemonium, qui, tribus Argivis interfectis, ipse periit. Hunc Gyllin eundem esse putant,

Quatuor ediderat nunc facta puerpera partus: Funera sed tumulis jam geminata dedis. Sis satis hoc, Pauline pater; divisio facta est. Debetur matri cetera progenies. Conf. Epigr. Ἀντ. DCCXXX. Similia collegit Burmann. ad Anthol. Lat. T. II. p. 51. — V. 8. Ἐκφρον tentat Scaliger; male. Εὐφρον tuetur Heraclid. l. c. Εὐφρονος ἥλθεν εἰς ἀλγος. — Si tamen pro φθιμένοις alicubi reperiretur φθιμένη, id lubenter amplecterer.

¶ 36.] CV. Vat. Cod. p. 232. Ἀντ. Σιδων. Planud. p. 240. St. 349. W. In aucupem, quē, dum avibus struebat infidias, vipera mordens occiderat. — V. 1. 2. laudat Suidas in Βιστορία T. I. p. 435. et in φήρας T. III. p. 704. Loco priorē ὑφ' αὐτὴν legitur. Βιστορία vocatur grus, quae in Thracia praecipue nasci putabatur. Dissiduae dicebantur ad Hebrum congregari indeque in Aegyptum pergere. Vide Bochartum in Hieroz. T. II. p. 70. sq. Sementem sequuntur, terasque, cum grana deficere vident, relinquunt. Hinc σπέρματος ἀρπάζουσα. Grues autem fundis deficiebantur. Virgil. Aen. L. XI. 578. Tela manu tenera jam tum puerilia torfit, Ex fundam tereti circum caput egit habena; Strymoniamque gruem, aut album deiecit olorem. — καὶ αὖ ἐστροφαῖν βοῦν fundam circumscribunt. — V. 3. 4. Suidas in ἀποθῆν T. I. p. 274. et in κῆλα T. II. p. 361. tandem in βοῦν T. III. p. 260. Tertium versum solum in χερμαστῆς T. III. p. 664. Idem laudat v. 5. 6. in οὐτήναια T. II. p. 743. et v. 6. in ἐνδεα T. I. p. 744. De diplade videndus Aelianus H. A. VI. 51. — V. 7. ἰδ' in Vat. Cod. lineae superscriptum, ἰδε; ibidem λέγουσιν legitur. — V. 8. τοῦμωσίν. Vat. Cod. — Veteres edd. et duo regii Planudeae πῆμα exhibent. Ap. Stephanus πῆμα. Ducta sunt verba ex Homer. Il. λ. 347. οὐκ ἔστι τόδ' οὐκ πῆμα κελύδεται ὄρεος ἔκταρ.

CVI. Cod. Vat. p. 286. Ἀντ. εἰς Δάμωνα τὸν Νηπαία ναυηγὸν ὑπὸ ψύχην τελευτήσαντα. Planud. p. 255. St.

369. W. — In Damidem nautam, qui in ipso portu nive crebro cadente perierat. — V. I. Δῆμις δ' Νησαιεύς. Vat. Cod. In Planud. regio optimo δ' Νησαιεύς. In cod. *Jani Lascaris* δ' Νησαιεύς et superscriptum Νησαιεύς. Vide de hac forma Stephanum Byz. in Νηκία. Sed hanc lectionem emendanti librario deberi suspicor. Vaticani aliorumque Codd. lectio eo ducit, ut corrigendum dicas:

Δῆμις δ' Νησαιεύς — — —

Vide *Steph. Byz.* in Νόσσα. Similiter peccatum est in Epigr. *Anisphili* XLI. ubi lectio Vat. Cod. Γλαυκός δ' νηαίοιο in Νησαίοιο mutanda et de freto Nessaeo explicanda est. — V. 5. Navem simul cum hominibus et omni onere salvam in portum perduxit. ἀσκηθεὶς omnes vet. edd. praeter *Stephan.* qui tamen ipse in notis intellexit, melius scribi ἀσκηθεῖς. Hoc verum. — V. 6. ἡ μύσας. Plan. Junctim ἡμυσας legendum censebat *Stephanus*, apostrophem esse putans. Huic opinioni nonnihil patrocinatur versu sequ. ἔδνε, ut in Cod. Vat. ed. Flor. Ald. pr. et Ascens. legitur. Sed vel sic apostrophe locum non habet post κέρθανεν. ἡμύσας, non ἡμυσας, legebat *Brodaeus*, qui vertit: flecto, inclino, cado; et *Opsopoeus*: cum inclinasset, se scil. Hanc lectionem *Brunckius* inconsiderate mutavit, μύσας corrigens, quo recepto non satis video, quomodo metrum saluum esse possit: μύσας | δ' πρὸς | βῦς ἔδ' | ὥς λιμὲς | να — cum ἡμύσας et metrum et sensui satisfaciatur. ἡμύσειν dici potest is, qui sedens somnum capit, inclinato capite. *Apollon. Rhod.* L. II. 581. οἱ δ' ἐκιδόντες ἡμυσαν λοξοῖσι καρήσιν. *Homer.* II. 9. 306. μήκων δ' ὥς ἐτέρωσε κάρη βάλεν, ἥτ' ἐν κήφῃ καρπῷ βριθομένη, νείκεϊ τε ελαρινῶσιν. ὧς ἐτέρωσε. ἡμυσας κάρη σήλημι βαρυνθέν. Id. II. τ. 405. ἄφρη δ' ἡμυσας καρήσιν. — In Cod. Vat. vitiose ἡμύσας δ' πρ. — Pro ἔδνε, quod Aldus in suis Codd. invenit, ἔβν exhibet Ed. Ald. filior.; quod pro mero typographorum errore habendum est. ἔβν tamen huic loco etiam conveniret.

CVII. Cod. Vat. p. 265. sq. Ἀντιπάτρου. Plan. p. 243. St. 354. W. In Polyxenum quendam, qui, cum a coena per noctis tenebras domum rediret, de lubrica via delapsus periit. Expressum videtur ex *Leonid. Tur. Ep. LXXV.* — V. 1. Διδυσεῶν. Cod. Vat. — V. 5. Hinc Polyxenum Smyrnaeum fuisse intelligitur. Quo loco autem perierit, non dicitur. Certe non in loco patriae propinquo, ut apparet ex verbis ἐνδὲς Σμύρνης, et ex Archetypo: ἀντὶ δὲ γαίης Πατρίδος ὄψεσθαι καίμην ἐξισάμενος, An v. 3. pro ἀγρεῖς (Ed. Flor. ἀγρεῖς) olim Ἀγρεῖς fuit?

v. 37.] CVIII. Cod. Vat. p. 308. Ἀντιπάτρου. Planud. p. 252. St. 365. W. Aristagoras, postquam famosissima quaeque maris loca salvus praeternavigaverat, in ipso portu naufragium fecit. — V. 1. θάλαττα bis, vulgo. Mare ubique mare, ubique ferox et perfidum. Similiter *Petronius* c. XLII. *Sed mulier est mulier! milvinum genus.* si recte emendavimus. — V. 2. ὄξειας. *Casaubonus* adscripsit: *cantres vel insulae.* Proprie ὄξειαι sunt rupes asperae in mari exstantes. *Lucian.* T. VIII. p. 162. Bip. ἀπόβοροι δὲ αἱ πετραὶ καὶ ὄξειαι, παραγυγόμεναι τῷ κλύματι. *Pollux* L. 1. 115. χοιράδες, ἄκρι χειμεῖοι, ὄξειαι. Sed hoc loco nomen proprium regionis cujusdam naufragiis infamis requiritur. Nec dubites, quin scribendum sit:

καὶ Ὀξίας ἡλεὰ μεμφόμεθα.

Sunt enim Oxiae insulae in mari Ionio, prope Echinadas. Vide *Strabon.* L. X. p. 458. *Stephanus Byz.* in Ἀρετήματα. — ἔστι δὲ πλησίον τῶν Ὀξειῶν νῆσος Ἀρετήματα, ῥιανός εἰ θεσσαλικῶν (fort. ῥιανός ἐν θεσσαλικῶν d. vide *Fabric.* Bibl. Gr. IV. p. 658.) Νήσοις Ὀξείησι καὶ Ἀρετμῇ ἀπέρχων. ubi *Pincdo* Ἀρετμῇ corrigit. — Has igitur regiones temere prae aliis incusari ait. ἡλεὰ. *Callimach.* ap. *Egym. M.* ἡλεῶς, μάταιος. — ἡλεὰ μὲν βέλας, ἐχθρὰ δὲ πεισθύνει. — V. 3. τοῦ·οι· ἔχουσι. ὄνομα in talibus praetextus est. ὄνομα καὶ πτόσχημα jungitur ap. *Polyb.* L. XI,

6. 4. μετ' ὁριμέτων καλῶν *Thucyd.* L. V. 89. Vide *Dorvill.* ad *Charit.* p. 82. — *Idem.* Quod nisi ita se haberet, quomodo, quaeso, factum esset, ut me, his omnibus vitatis, portus Scarphaeus obrueret? — V. 5. νόστιμον. Jam totam rem concludit poeta: Secunda fortuna est, quae reditum efficit; hanc sibi quisque precator. εὐπλοῖη νόστιμος, secunda navigatio, quae in locum destinatum ducit, σωτήριος, ἀνακαταστίνος, ut *Hesych.* interpretatur v. νόστιμον ἡμας. Passim ὤριος est *salutaris*, *secundus* simpliciter, nullo ad vocis originem respectu habito. Vide *Spanhem.* ad *Callim. H. in Cer.* 134. — ὡς τὰ γε πόντου πόντος. Nam mare quidem ubique sui simile esse, mea experientia edoctus scio. *Propert.* L. II. El. XIX. 64. *An quisquam in mediis persolvat vota procellis, Cum saepe in portu fracta carina natet.* L. III. 5. 50. *Ventorum est, quodcunque paras: haud ulla carina Consensuit: fallis portus et ipse fidem.* — In Edit. *Lipf.* vitiose ἐπλωῖη excusum.

CIX. Cod. Vat. p. 408. Plan. p. 21. St. 33. W. Gorgo vetula gravi tōnitru perterrefacta ad focum mortua concidit. — V. 1. χειμερίον. Plan. et Vat. Cod. In edit. *Hieronymi de Boscb* χειμερίον video excusum, quod consulto factum esse non puto. — ἄνθρωποι Vat. Cod. — V. 2. ἐξανάταξι. terrore percussit, attonitam reddidit. *Homer. Od. σ.* 326. σὺ γε τις φρένας ἐκπεπαταγμένος ἴσθι, ἐκπεπληγμένος. ἴκθρων. *Hesych.* — V. 3. κατήμυσε. exstincta est, oculos clausit. *Callimach. Ep.* XLV. κητέμυσ' ἐκείνων Εὐγένης ἐν χερσίν. Plene *Auſtor Ep.* ἀόσση. DCLX. καὶ θεὸς τόδε γλυκεροῦς ἔμυσας. *Philo Tom. I.* p. 645. 31. καμήσαντες τὸ τῆς ψυχῆς ἔμυσαν. Vide *Merrick* ad *Tryph.* v. 15. *Inſpp. Thomae M.* p. 175. — πνέμονα ψυχθεῖσα. pulmonibus subito contactis frigore. Laudat *Brodaeus Galenus* περὶ αἰτίων συμπτ. Καὶ ἀπείθανον ἦν τινὲς ἐπὶ φέβοις ἐξαιφιδίοις, ὅταν ἀσθενὲς φέσει ψυχάριον ἰσχυρῶ πάθει κατασχεθῇ κατασβεσθῇ τε καὶ καταπνιγῇ. — V. 4. πρέφαις. Se-

cundum *Tryphonem* T. II. p. 451. *πρῶτον οὐκ ἐπεὶ θάνατος*. Senis, casu extincti, historiam narrans *Ansribil.* Ep. XXXV. ἣν γὰρ ἴτοιμος εἰς ἁίδην, ἐκάλει δ' ἡ πολὺ πρόφασιν.

CX. Cod. Vat. p. 280. Ἀντιπάτρου. Planud. p. 287^a. St. 415. W. In Artemidorum, duodecim annorum puerum, praematura morte matri ereptum. — V. 1. σήματι. Vat. Cod. — V. 2. δωδεκῆτην. Vat. Cod. ita tamen, ut v lineae superscriptum sit. — γούστῃ. Idem. — V. 3. εἰς ante πῦρ ὀmittit Vat. Inepta lectio πόνος εἰς πόνον, quam corrigens *Guil. Canter.* Nov. Lect. II. 1. εἰς σποδὸν reponendum iudicavit, probante *Bruckio*. Idem *Jos. Scaliger* adscripsit margini. — V. 4. ἄλεθ' ὁ Παμμέλειος γινωσκόμενος κάματος. Cod. Vat. In his saltem verum ἄλεθ' ὁ —. — V. 5. ἄλεθ' ἀπειθήεις. Si sincerum, idem est ac ἀφαντος ἔχιστο, ὑφανίσθη. Sed de sinceritate lectionis dubitare nos cogit et versus inconcinnitas et Vatic. Cod. scriptura: ἄλετο ἀποθνήσκει τέφρις — unde facili opera eliciamus lectionem vulgata et doctiorem et elegantiozem:

ἄλετο θ' ὁ ποθινὸν τέφρις εἶδεν.

ποθινὸς pro ποθινὸς usurpavit *M. Argensar.* Ep. XXXII. ὁ τὰς ποθινὰς ἐπιμισθίας αὐτὸν ἰταίρας πέμπων. — ἄκαμπος non vulgari significatione accipiendum est, quo durum et inflexibilem notat, sed de loco dicitur, unde nemo revertitur. Ducla metaphora ab equis cursoriis, qui in fine curriculi dicuntur κάμπτεσθαι* et auriga equos circa metam flectens κάμπτεται. *Theocrit.* Eid. XXIV. 118. καὶ περὶ νόσον κεφαλῆς κάμπτοντα τροχῷ σέριγγα φυλάξαι. Vulgaris circumscriptio viae ad inferos. ἐκδοτήτος χώρος. *Nonnus* Dion. XXX. p. 772. εἰ πᾶσι νόστιμος αἶμας ἀνοστήτοιο βρεθρῶν. *Catull.* III. 10. Qui nunc is per iter senebricosum *Illuc*, unde negans redire quenquam. *Philetas* ap. *Stob.* p. 599. ἐτραπὸν εἰς ἁίδην Ἦνυσσιν, τὴν εὖπε τις θανόντων ἔλθεν εἶδεν. Eodem sensu *Hermesianax* ap. *Asben.* XIII. p. 597.

ἐπ' αὐτοῖς δὲ καὶ ἐπιθῆτα χῆρεν. — V. 7. ἐφηβείην vulgo et Vat. Cod. Deinde tres Aldinae ἐλθὼν legunt, cum πένος jungendum; Ascens. et Steph. revocaverunt lectio- nem Ed. Fl. ἐλθὼν. — Vat. Cod. ἡλθες legit, quod vul- gatae fortasse praefereendum. — καὶ ἄ κένις. Catull. CII. *Ut te postremo donarem munere mortis, Et mutum ne- quidquam alloquerer cinerem.*

CXL Cod. Vat. p. 238: Ἄντικ. In Anth. Planud. p. 266. St. 383. W. ἄθλον est. In formicae tumulum, prope aream exstructum. Prius distichon laudat Suid. in ἀλῶας T. I. p. 124. et in θυγατρὸς T. I. p. 631. — Versum 2. 3. 4. idem in ἡρτα T. II. p. 75. — θυγα- τργάτα. parva magni formica laboris. Horat. I. Serm. I. 33. — V. 3. Vulgo σταχυήφορος. Ap. Suidam σταχυο- τρέφος. Nostrium est in Cod. Vat. Ad sententiam conf. notas ad Meleagr. Ep. CXX. p. 133. — Pro ἀροτριῇ Schneiderus mallet ἀρουρίῃ. Θαλάμη est μυχός, ὅπῃ, ipsum sepulcrum, in agro.

Praeter haec Epigrammata in Cod. Vat. *Antipatro Sidonio* tribuitur Epigr. *Anytes* XX. *Cerealii* III. ἡδίστη. CCXXVII. CCXXVIII.

DAPHITAE GRAMMATICI

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ.

T. III. p. 330.] De Magnesia agens Strabo L. XIV. p. 958. A. κείτω ἐν πεδίῳ, αἰτ, πρὸς ὅρει καλουμένη Θώρακη ἢ πέλις· ἐφ' ᾧ σταυρωθῆναι φασὶ Δαφίταν τὸν γραμματικὸν, λοι- ποδοξήσαντα τοῦ βασιλέως διὰ στίχου· Περιφέρειαι — καὶ λέ- γουσιν δ' ἐκπεσεῖν αὐτῷ λεγεται, φυλάττεσθαι τὸν Θώρακα. Alii historiam paulo aliter narrant; de qua diversitate dice- mus in Historia Poët. Anthol. Rex, quem Daphitas con- tumeliis laceffisse dicitur, fuit Attalus, is, ut videtur,

qui sibi primus regium nomen arrogavit. Hunc cum cetera regia familia appellat πορφύρεος μάλας, i. e. seruos flagellorum vibicibus terga signata habentes, propter Philetacrum, Lyfimachi eunuchum, qui primus Pergamum a Lyfimacho avertit, sibi que subiecit, iugenti gaza, quae ipsius fidei a Lyfimacho commissa erat, occupata. Propter hanc causam poeta ejus successores ἀποβλήματα γάζης Δ. vocat, quasi scobem et purgamenta dixeris. In πορφύρεος ludicra est ambiguitas. Simul enim ad vibicum colorem, simul ad purpuram regiam respicitur. De Philetacero ejusque familia diserte tradidit *Sirralo* L. XIII. p. 925.

DAMAGETAE EPIGRAMMATA.

¶ 38.] I. Inducendum est hoc distichon, quod librarit errore *Damagerae* tributum est, cum pars sit Epigrammatis *Ansipatri Sid.* XXV. ubi vide notas.

II. Cod. Vat. p. 194. Primus, quod sciam, edidit *Reiskius* in Anth. nr. 495. p. 42. Reperit *Toup.* in Cur. nov. p. 165. Arsinoë, Ptolemaei filia, Dianae comae suae cinnamum dedicat. Plures tamen fuerunt hujus nominis puellae in Ptolemaeorum familia, inter quas illa, quam Philadelphus in matrimonium duxit, notissima. — V. 1. laudat *Suidas* in ἀκκόντας Γ. I. p. 117. unde veram lectionem recepit *Reiskius*. Nam in Cod. Vat. ἀκκόντας habetur, quod *Br.* in Analekt. in ἀκκόντας mutavit; in Lectt. ἀκκόντας restituendum censet. — V. 2. 4. ap. *Suid.* in πλόκεν T. III. p. 132. cujus lectionem τὸν ἀκκόντας πλόκεν a *Toupio* lectioni Vat. Cod. non sine causa idonea praelatam esse censet *Brunckius*. — V. 4. ἡμερῶν πλοκάμεν. Sic cod. noster et *Suidas*: subauditur ἀπὸ vel μέγος. Emendabat *Salmatius* ἡμερῶν

»πλάκαμον, quod minime necessarium est.^a Br. *Toupinus* *Imperatoris* *πλάκαμον*; corrigebat. Idem vir doct. in marg. apogr. Lipf. notavit.

III. Anth. Plan. p. 2. St. 4. W. Spartanus luctator, nescio quis, gloriatur, se non arte, ut Messenios et Argivos, sed corporis vi et robore pollere. Praeclare ad hoc carmen illustrandum facit locus *Plutarchi*, a *Brodae* excitatus, T. II. p. 233. Ε. τοῖς παλαιοῖσι παιδοτρέφας οὐκ ἐφίστανον οἱ Λακεδαιμόνιοι, ἵνα μὴ τέχνης, ἀλλ' ἀρετῆς ἡ φιλοτιμία γένηται. Apud Argivos autem ars palaestrica inprimis floruit. *Diosim.* Ep. V. Ἀργείων ἡ πάλα, οὐ Λιβῶν. Cf. *Theocrit.* Eid. XXIV. 109. — ἀπὸ Μεσσήνας. *Brodaeum* impugnat *Burmianus* *Sec.* ad Numism. Sic. in *Dorvillii Sicul.* T. II. p. 300. quod hunc locum de Messeniis, Peloponnesi incolis, acceperit. Messenen Peloponnesi nunquam a veteribus *Μεσσην* appellari, quod nomen *Messanae* Siciliae proprium fuerit. Quod si verum est, *Μεσσήνης* scribendum; Siculos enim arte luctandi excelluisse, nemo tradidit. Sed apud *Nicandrum* quoque *Colophonium* Ep. III. *Μεσσηνα* scribitur, ubi, nisi omnia fallunt, de Messene Peloponnesi agit.

Ex Tom. III. p. 331.] III^a. »Planud. p. 309. St. 449. W. Damagetac tribuitur hoc Epigr. quod multo »recentioris pessimique poëtae esse videtur. *μεῖζον* in »2. vers. (sic enim in Flor. edit.) contra metrum; quod »autem reposuerunt *μεῖζον*, contra syntaxin est. Ineptum »est *ταυτολογία* in 4. vers. *ὅπῃς ζῶῃς καὶ βιοτῶς*, cujus »vitium paulisper minueretur, scribendo *ὅπῃς ψυχῇς καὶ »βιοτῶς*. Nihil in toto carmine, quod non ex aliis emendatum, Cura, qua v. 2. emendavi, superfedere potuisssem.^a Br. Scriptum est, cujuscunque tandem auctoris fuerit, in Herculem cum leone Nemaee pugnantem; in quo argumento versatur etiam *Archieus* Ep. XXVII. Praeter tautologiam versus quarti non video, quid nos

in hoc carmine tantopere offendere debeat, ut illud ex *Damagetæ* carminibus eximendum esse statuamus. Interpolatum tamen videtur et depravatum. — V. 2. *καλὸν δ' μὲν θηρὴν μεῖζον*. Vulgo. Metri vitium tollere conantes *μεῖζον* nonnulli dederunt. Hic desideramus melioris codicis opem. Nostra lectio audax est et mire vitiosum *Brunckii* commentum, cui talem versum excideret potuisse miror. Nihil in talibus mutari tutius. — V. 3. *ἔμμη λοξόν*. *Gregor. Nazianz.* in Vita sua p. 28. D. *κάτρει* — *λοξὸν βλέπαντες ἐμπόρεις τοῖς ἔμμησιν συνήπτον*. *Theocrit.* in *Hercole λεοντοζόνῃ* v. 241. *ὃ δὲ μ' αἶδε περιγληνάμενον ἑσσοῖς θῆρ ἄμοτες*. — V. 4. Non dubito, quin interpolatus sit hic versus. Fortasse scribendum:

— ὑπὲρ ζωῆς πειθήναι σφετέρως.

five:

— — — πεινέστω σφετέρως.

Leonem Nemaëum *πεινέοντα* vocat *Theocrit.* Eid. XXV. 168. et *θηρὸν αἰὶν* 205. — V. 6. Omnem circa Nemaëam regionem leonis illius timor desertam reddiderat. *Theocrit.* l. c. 218. *οὐδὲ μὲν ἀνθρώπων τις ἴην ἐπὶ βουαὶ καὶ ἔργois φαινόμενος σπορίμοις δι' αὐλάκος, ὅστις ἔρριμν*. 'Αλλὰ κατὰ σταθμοὺς χλωρὸν δῖος εἶχεν ἱκαστον. — Pro *Νεμέῃ* tres *Aldinae Νεμέῃ* legunt.

IV. Cod. Vat. p. 286. Edidit *Jensius* nr. 54. *Reisk.* in Anth. nr. 704. p. 134. *Thymodes* filio *Lyco*, qui in fluctibus perierat, cenotaphium exstruit. — V. 1. *θυμώλης Jens.* unde *Reisk.* *θυμουλῆς*. — V. 3. *οὐδὲ γὰρ ὀθνεῖν ἔλαχεν κόνιν*. Hoc tam indubitanter pronuntiarum miror. Verisimile erat, naufragi corpus in litore alibi putrescere; certum non erat. Quare recte v. 5. *ὅθ' ὄγε πον*, ubi ille fortasse insepultus jacet. Haec officiant, ut scribendum censcam:

οὐδὲ τάχ' ὀθνεῖν ἔλαχε κόνιν.

Triste est et parvum fortunae munus, in terra peregrari.

παι humari; sed ne hoc quidem Lyco contigisse probabile est. — V. 4. νήϊς ἢ γήϊον ποντιάδος τις ἔχει. *Jensius*. unde *Bernardus* in Epist. ad Reisk. p. 507. intelciter corrigi: ἢ γαῖας ποντίας ὅστις ἔχει. Veram lectionem,

quam *Br.* ex codice dedit (ubi ^Mνῆς legitur) absque codice perspexerunt *Lenneq.* et *Rubkenius* in Ep. crit. p. 121. *Reiskius*, reliqua recte corrigens, ἡκτὴ νηϊδς (Bithyniae aut Phrygiae litus. *Schol. Apoll. Rh. L. I. 1116.*) perperam scripsit. Codicis tamen lectionem idem retineri posse putans, de monte Ithacae Νήϊον cogitabat. *Brunckius* verba ἡκτὴ νηϊδς interpretatur ἡκτὴν νηὶν δεκτικὴν, litus, ubi naves stationem habent. Sed tum prorsus inepte suspicatur poeta, naufragi corpus insepultum jacere in litore navibus frequentato. Adde, quod omnino ad miserationem faciendam non ejusmodi litus, sed potius saxosa aliqua et deserta regio fingi debebat. Et sic in hoc argumento passim fieri video. *Antip. Tbeff.* Ep. LXVI. καὶ σὺ δὲ ξένη γυνὴς ἐπ' ἡϊόνι *H σὺ γὰρ ποδὲς πέτεσθαι. *Zonas* Ep. IX. ἀλλὰ σ' ἀρημαῖοι το καὶ ἄξινοι πλατυμῶνες Δίξοντ' Αἰγαίης γαίτονες ἡϊόνες. *Archias* Ep. XXXIII. ἢ γὰρ ἀλιγνήκτοισι ὅσδ' δευράσιν, ἐγγυδὶ πόντον Δυσμενέος, ξέρον χερσὶν ἐκέρσῃ τάφου. Quae cum ita se habeant, veram lectionem in νηϊδς latere suspicor. Alii aptius epitheton circumspiciant. — Ποντιάδον *Rubkenius* et *Reiskius* de nomine proprio insularum Ponti Euxini acceperunt; *Brunckius*, ut videtur, de appellativo. Hoc melius. Non multum quidem ponderis hoc epitheton habet; sed multa occurrunt hujus generis et hoc ipsum vocabulum ap. *Euripid.* Iph. Aul. 253, ποντίας νῆας. — V. 5. πάντων κτερίων. ne parvo quidem pulveris munere accepto. — ἡξέλου. in litore inhospitali, ubi nemo de humando naufrago cogitaverit. Si Ποντιάδον recte scribitur, verba ἡξέλου αἰγιαλοῦ ad maris Euxini, quod otiam *Λέξινον vocatur, litora referenda sunt.

¶ 39.] V. Cod. Vat. p. 209. Planud. p. 269. St. 388. W. sine auctoris nomine. Comparandum Epigr. *Ansip. Sidon.* LXVII. et Epigr. *Palladii* in Anth. Lat. T. 4. p. 99. — V. 1. 2. *Suidas* laudat in *προμολήσιν* T. III. p. 190. Ut de omni Orphei vita, sic etiam de ejus sepulcro diversa traduntur. Fuerunt, qui eum Dii in Macedonia sepultum dicerent. *Diogen. Laert.* Prooem. § 5. *Pausan.* L. IX. p. 769. ἴεντι ἐκ Διὸς τὴν ἐπὶ τὸ ὄρεα, καὶ στάδια προσηλυθῶσι εἰσεσι, κίων τὲ ἔστι ἐν δεξιᾷ, καὶ ἐπὶ θῆκα ἐπὶ τῷ κίονι, ὄρεα λίθου. Ἐχει δὲ τὰ ἑστῶτα τοῦ Ὀρφείου ἢ ὄρεα, καὶ οἱ ἐπιχώριοι λέγουσι. — V. 3. *Suidas* v. *ἡπειρώτα* T. I. p. 261. In Cod. Vat. ἐν ᾧ divifim. — V. 4. ὑλάνομεν ἀγέλα. Vat. Cod. ἀγέλα Planud. — V. 5. ἐπὶ ὄρε. Cod. Vat. μυστηρίδας βάκχου. Erat in Helicone Orphei statua, adstante *Τελετῇ*. πεποιήται δὲ περὶ αὐτὸν λίθου τε καὶ χαλκοῦ θῆκα ἀκρότητα ἔδοντος. *Pausan.* l. c. p. 768. *Damagetes* noster mysteria Orphica cum Bacchicis confundit, quae illis recentiora fuisse, dubitari non potest. — V. 6. ἡρώε ποδί. heroico metro primus aptavit verba. Fuerunt igitur, qui Orpheum pro hexametri inventorē haberent. Primos versus heroicos & vatibus Delphicis concinnatos esse, tradit *Plin.* H. N. VII. 57. Haec res ejusmodi est, ut vel vetustissimi Graecorum scriptores nihil certi de ea pronuntiare potuerint. — V. 7. 8. *Suidas* in ἀκέλητον T. I. p. 83. et in κλώμενος T. II. p. 333. οὕτω λέγεται δὲ Ἄιδης, ἣ ὅτι πάντας προκαλεῖται εἰς ἑαυτὸν, ἣ δὲ ὑπὸ πάντων ἀκουόμενος. *Pausan.* L. II. 35. p. 195. Apud *Hermionenses* e regione templi *χθονίας* templum *Κλωμένον* esse narrat: κλώμενον δὲ οὐκ ἄνδρα Ἀργεῖον ἐλθεῖν ἔγνω ἐξ Ἑρμιόνης ἡγοῦμαι· τοῦ θεοῦ δὲ ἔστιν ἐπικλήσις, ὅτινα ἔχει λόγος βασιλεῖ ὑπὸ γῆν εἶναι. *Aristodic.* Epigr. II. p. 260. ἡδὲ γὰρ λειμῶνας ἐπὶ Κλωμένον πεπότησιν, καὶ δροσιστὰ χερσὶν· αὐτὸς θεα φρεσιφθίνας. Veterum loca de *Clymeno* collegit *N. Heinsius* ad *Ovid.* Fast. VI. 757. — βαρὺ νόημα καὶ ἀκέλητον *Θομὰς* *Platoni* similiter tribuit *Virgil.* Georg. IV. 469.

regemque tremendum Nesciaque humanis precibus mansuescere corda. Non satis apparet, quid in vulgata lectione offenderit *Pierfonum*, qui in Verisim. p. 87. τὸν ἀνέλετον αὐτοῦ corrīgere tentavit. Non valde quidem elegans est vulgata, nec tamen propterea correctione indiget. Minime enim *Damageses* melioribus Anthologiae poetis accensendus est.

VI. Bis legitur in membranīs p. 242. et p. 274: Anth. Plan. p. 199. St. 289. W. In Aristagoram, Theopompi filium, qui, pugna pro urbe Ambracia suscepta, perierat. Ad quod aevum haec historia referenda sit, ignoramus. *Schneidero* tamen iudice ad illud tempus pertinet, quo Philippus, Demetrii filius, cum Epirotis urbem Ambraciam vi expugnavit, narrante *Polybio* L. IV. 61. T. II. p. 144. sq. Si hoc Epigramma ex antiquiore poeta expressum est, putaveris, scriptum esse in Lacedaemonium (Δαριεὺς ἄνδρα) aliquem ex iis, qui anno septimo belli Peloponnesiaci Ol. LXXXVIII. 4. ab Ambraciae civibus praetidii causa arcessiti fuerant, ut est ap. *Diodor. Sic.* XII. 63. Tom. I. p. 520. — ροαδρῶμας. i. e. β:ηδῶς. ut *Suidas* interpretatur, hunc versum laudans Tom. I. p. 439. ubi φεῖγειν ἤθελεν legit. Eadem est lectionis diversitas ap. *Antip. Sidon.* Ep. XXII. 7. — V. 2. sic ut hic et in Planudēa legitur in Vat. Cod. loco pr. Longe diverso modo ibid. loco sec. τινόμεν ἢ τὸ φουγῆν εἶλετ' Ἀρηίμενης. — Omissum est μᾶλλον ante ἢ, cujus ellipsis exempla dedit *Abresch.* in Animadv. in Aesch. T. II. p. 19. Vide not. ad *Meleagri* Ep. CVI. p. 117. — V. 3. οὐδὲ τ' εὐκόμῃου. Vat. Cod. loc. pr. οὐδὲ δ' ἔπει. loco sec. Nostrium est in Planud. — V. 4. Pro εὐ ζῶα; Vat. Cod. loco sec. οὐχ ἤρας, quod elegantius.

VII. Cod. Vat. p. 273. Planud. p. 201. St. 293. W. Scriptum in Gyllin, Lacedaemonium, qui, tribus Argivis interfectis, ipse periit. Hunc Gyllin eundem esse putant,

qui vulgo Othryades appellatur. Sed si nobilem illam Argivorum Spartanorumque de Thyrea pugnam respexit noster, traditionem a vulgata longe diversam secutus esse videri debet. Vide ad *Simonid.* Ep. XXVI. — V. 1. ὕμνον. Vat. Cod. ὕμν. ed. Flor. — V. 3. ἄνδρα δ' ὃς Ἄ. Vat. Cod. et in fine versus ἄλκον. Miror, *Brunchium* tam patienter tulisse inutile fulcrum, inter *vōds* et *ἄλκον* intrusum. Scribendum videtur:

ἄνδρα; ὃς Ἀργείων τρεῖς ἔκτανε, καὶ τὸν ἴστανε.

Posteriorem hanc emendationem confirmat conjectura *Jos. Scaligeri*, qui etiam in capite versus *ἄνδρ'*, ὃς emendandum censebat, ἄνδρα; mihi quidem videtur verius.

VIII. Cod. Vat. p. 274. Planud. p. 202. St. 294. W. In Machatam, Achaeum, qui in pugna contra Aetolos perierat. Viri nomen vulgo *μαχητὰ*, ut adjectivum, scribitur; quod emendavit *Scaliger*. Planudeae interpretes tamen hoc carmen referunt ad Machatam illum, de quo *Polybius* multa narrat Libro IV. In qua conjectura egregie falsi sunt. Noster enim Machatas Ἀχαιῶδες ἄνδρ' diserte vocatur; ille, quem *Polybius* commemorat, Aetolus fuit. Vide L. IV. 34. et 36. Passim hoc nomen occurrit. *Μαχάτα* cujusdam sororem Philippus, Amyntae fil., in matrimonio habuit, narrante *Atben.* L. XIII. p. 557. C. Machatam *περὶ τοὺς τῶν Ἰπαιρωτῶν*, qui Tito Flaminio viam monstravit, qua hostes circumveniret, commemorat *Plutarch.* Vit. T. II. p. 405. — Ceterum Achaei cum Aetolis bellum gesserunt Ol. CXXXIX. 4. anno U. C. 534. — V. 1. Docte *Jos. Scaliger* legendum suspicatur: *Πατρῆων περὶ λυῖδα*. Fuit enim *Patrae* urbs Achaiae. Vide *Berkel.* ad *Steph. Byz.* p. 632. L. *Holsten.* p. 247. Probabilitatem huic conjecturae conciliat, quod ex *Polybio* discimus L. IV. 6. 9. Aetolos eodem, quod supra designavimus, anno Patrensiis agros populosos esse. Tum λυῖς accipiendum de praeda, quam Aetoli conati

conati fuerant abigere, Machata aliisque prohibentibus.
Mihi etiam olim scribendum videbatur:

ἄλλο δὲ πατέρων παρὰ λῆϊα —

peristi majorum tuorum agros et possessiones defendens. —

V. 3. ποῦδ' ἦβας. Vat. Cod. — χαλεπὸν. Color est, ut ap.
Phalaecum Ep. IV. εἰν ἄλλ' δ' οὐ πως Εὐμαρὸς εἰς πολλὴν ἁνδρὸς
ἰδεῖν κεφαλάν.

V. 40.] IX. Cod. Vat. p. 292. Plan. p. 202. St.
294. W. In Chaeronidam, qui pro fossa, nescio qua,
in Achaeorum agro propugnans, ab hostibus interemtus
fuit. — V. 2. μῦθον. Miror *Casauhonum*, qui adscriptit
νέκυν, quod hic certe locum non habet. — V. 3. τάφον.
Vat. Cod. — τῇ τότε νυκτί. nocte, qua periisti. — V. 5.
ἢ ἄλλος κελδεῖ. Quin haec verba corrupta sint, dubitare non
sinit prima in ἄλλος producta. Scribendum ἄλλος, i. e. Elis,
Peloponnesi regio. Dorismum, qui olim hic obtinebat,
mutarunt, pro more suo, librarii. Scripserat poeta:

ννὸς μὲν ἄλλ' ἐρετᾶς σε διακρίδων ἄλλος κελδεῖ.

In ἐρετᾶς subauditur ἐλέκα. Br. In eandem conjectu-
ram incidit *Joseph. Scaliger* in not. mltis; eamque ex-
pressit *Grotius*: *Aeternum meritis Elide nomen habes*.
Elis virtutem tuam, quam in suam civiumque suorum
perniciem experta est, celebrabit. Elei in bello contra
Achaeos ab Aetolorum partibus stabant. Ad quam
vero pugnam, referendum sit carmen, non facile dictu
est. *Opsopoeus* quidem Chaeronidam pro Aetolo habens,
de Aetolorum circa Aegiram pugna agi existimavit; de
qua vide *Polyb.* IV. 58. T. II. p. 137. sq. Sed ista
pugna non fuit circa fossam, sed circa acropolin; nec
Eleorum in ea partes fuisse videntur. Equidem non
dubito, quin respiciatur pugna quaedam, aliunde for-
tasse non cognita, circa eam regionem, quae proprie
τάφρος et τάφρος μεγάλη vocabatur, illustris clade Mes-
siorum a Lacedaemoniis ibi accepta. Vide *Pausan.* IV.

Vol. II. P. 1.

H

17. p. 321. et 323. *Polyb. I. IV. 31.* — Pro *ἡλίου* Cod. Vat. *ἡλίου*. — V. 6. *ξένου*. In peregrina igitur terra Chaeronidas obiit. *Lycophr. 296.* *πυκνοὶ κυβιστηγῆρες ἐξ ἰδωλίων Πηδῶντες αἰμάξουσιν ὀθνεῖαν κόνιν.* quod expressum ex *Euripid. Phoen. 1162.* sqq. ubi cum legatur: *ξερὴν δ' ὀθνεῖαν γαῖαν αἵματος βοῆς* — apud nostrum quoque *ξερὴν κόνιν* non incommode legi posse putabam ad *Anystes Ep. XV. p. 432.* Licet tamen in vulgata acquiescere. — Non committendum, quod *Casaubonus* vers. quintum sic legendum censebat: *οὐ μὲν ἀλλ' ἑρπύς ἐε διακρίδων αἰδὼν ἡλίου.* *Scaligeri* inventum melioris est commatis.

X. Cod. Vat. p. 292. Plan. p. 209. St. 305. W. Duo Charini filii, Thebani, a Thracibus interemti, rogant praetereuntes, ut patri nuntium de morte sua ferre velint. — V. 1. *πρὸς Ζηνὸς* vulgo. quod ex *Left. Aldinae* pr. in sequentes edd. venit. Ed. pr. enim, Ald. pr. et *Mscul.* *πρὸς διδὸς* legunt, quae est etiam Cod. Vat. lectio. *Salmasius* emendavit *πρὸς ἐε Δ.* — V. 3. *Πολόνικον*. Vat. Cod. et Plan. — V. 4. *ἄμμι*. nihil mutant Codd. „nec necesse est reponere *ἄμμι*, quod volebat *Reisk.*“ *Br.* *ἄμμι* conjecit *Jos. Scaliger*; nec *Brodacus* aliter legit. Sed tum profecto *ἄμμι*, quod etiam *Schneidero* in mentem venit. — V. 5. *ὑπὸ Θρηκῶν*. Sic Vat. Cod. „Planud. *ὑπὸ Θρηκῶν*, quod alii in *ὑπὸ Θρηκῶν*, alii in *ὑπὸ ὀθνεῖων* mutabant, quia manifesto corrupta erat vulgata „lectio. Sed absque codice difficile erat genuinam assequi.“ *Br.* *ὑπὸ Θρηκῶν* tamen praeclare assecutus est *Brodacus*; fortasse etiam *Casaubonus*, ex cujus schedis enotatum reperio *Θρηκῶν* sive *Θρηκῶν*. — ἀλλὰ τὸ κ. Praeclara *ἔννοια*. Non nostram mortem, sed orbam ipsius senectutem lugemus. *ὀρφανίη. Eurip. Ion. 790.* *τὸ δ' ἄμμι ἀπικνον ἔλαβεν Ἄρξ βίστεν ὀρφανίη δ' ὀρφανούς δόμους οἰκῆσιν.*

XI. Cod. Vat. p. 323. Planud. p. 231. St. 336. W. In rett. edd. *ἡγήσεν* est. Ap. Stephan. *ἡγήσεν*, οἱ δὲ Δημόκων

του. Auctoris nomen recte legitur scriptum in membranis Vat. — Theano Appellichi conjux moribunda absentem maritum desiderat. — V. 1. ὕστατον Φ. Vat. Cod. omisso Δ, quod Br. inseruit. Vulgo ὑστάτιον, Φάναια — quod verum videtur, ita tamen, ut scribatur:

ὕστατιον, Φάναια, κλυτὰ πάρις, τοῦτο Θεανὴ
εἴπ' ἔπος, ἀτρέχων νύκτα κατερχομένη.

Color ductus ex Epigr. Simmiae III. ὕστατα δὲ τὰδ' ἔειπε φίλαν ποτὶ μητέρα Γοργὴ δακρυόεσσα. Recte autem mihi scriptisse videor: τοῦτο Φ. εἴπ' ἔπος. Leonid. Tar. Ep. LXI. τῇ δ' ἔπος ἐκ γαίης τέθειν ἄπυε. Apollonid. Ep. XX. τοῦτο δ' ἔπος τότ' ἔλεξαν. — V. 2. εἴπας Vat. Cod. ἀτρέχωνος νόξ. Orci tenebrae. Homer. Il. ε. 425. δι' αἰθέρος ἀτρέχωνοις. — V. 4. εἰκίστ' et πέρις Cod. Vat. Prius, in hoc praesertim poeta, non omnino spreverim. — V. 5. μόνος. Membr. Vat. — V. 6. Vulgo βαλοῦσα. In marg. Wechel. λαβοῦσα, quod Vat. Cod. confirmat. Tibull. l. El. I. 60. Te spectem, suprema mihi cum veneris hora, Te teneam moriens deficiente manu.

XII. Hoc carmen, quod ἀγλαν est in Plan. p. 244. St. 354. W. in Vat. Cod. p. 258. nostro poetae vindicatur, ubi lemma: εἰς Πραξιτέλην τὸν ἀγαλαμπέκοινον τὸν ἐκ σῆς Ἀνδρον. Huic lemmati si fides habenda est, tenemus Praxitelis patriam, de qua aliunde nihil commemorari video. Mihi tamen hic testis non valde idoneus videtur; nec in ipso Epigrammate est, quod ejus sententiam confirmet. — V. 3. ἱκανὴ μερίς, musicae facultatis eximie particeps. De voce μερίς vide ad Tymn. Ep. IV. ἱκανὸς ἀνὴρ, qui operi suscepto sufficiat; ut ap. Longin. π. γ. τ. p. 13. Timaeus ἀνὴρ τὰ μὲν ἅλλα ἱκανός. ap. Platonem in Gorg. p. 514. D. ἱκανοὶ ἱατροί, medici nomine suo digni, quos ἱκανοὺς τὴν ἰατρικὴν τέχνην ἀνδραὶ vocat Xenoph. κ. π. I. 6. 15. ἱκανὸς ἱκανὸς ap. eund. IV. 3. 14; — V. 4. κερήνους. bonus et verax. Theocrit. Ep. XX. εἰ δ' ἐστὶ κερήνους

το καὶ παρὰ χρηστῶν. Id. Eid. XX. 19. εἴπατέ μοι τὸ κρήνουν.

THEODORIDAE EPIGRAMMATA.

§. 41.] I. Cod. Vat. p. 182. Θεωρίδα. Edidit *Kuster*. ad Suid. Tom. I. p. 666. *Reisk.* in Anthol. nr. 472. p. 30. Nautae ingens scolopendrae frustum, a fluctibus in litus ejectum, diis dicant. — V. 1. 2, laudat *Suidas* in ἔρμης. et in κυκῇ T. II. p. 391. Male in apogr. Lipf. κυκῆπουν legitur. — κυκῆδα; eleganter de mari turbato. *Alciphron* L. I. 10. p. 36. ἀνέμοι βροντὴν κυκῆσιν τὰ πέλαγος ἐπαγγέλλονται. Hinc translatum ad pericula gymnici certaminis ap. *Sophocl.* in Electr. 732. παρὰς κλύων ἴστανται ἐν μέσῳ κυκῆμενον. — V. 2. «Minime necesse est cum Kustero scribere ἱακυνθούς. In hac voce, ut fere in nominibus propriis omnibus, v modo longum, modo breve. *Dionys.* in Perieg. 379. φῦλα ἱακύνθων τετραμνημένα μέσῳ τριῶν. Sic ap. *Apollon. Rhod.* βέβρυκες μεδιὰν modo corripit, modo producit. In Cod. scriptum ἐντὶ σκοπέλοις, quod relinqui poterat, licet constructio cum quarto casu sit usitatio. «*Br.* Apud *Suidam* σκοπέλους habetur, nec aliter lego in apogr. Spallett. — V. 3. 4. *Suidas* in βουφάγων T. I. p. 450. ubi recte habetur σελάχους, cum in membranis Vat. σελάγους legatur. Vitiose in apogr. Lipf. ἥς τὸ δ' ἁ. β. σελάγους, quod etiam *Reiskium* in errorem induxit. In eodem apogr. ἀνέστη et κοίτανος legitur. — σελάχη primus *Aristoteles* vocavit pisces, qui pro spina cartilaginem habent et animal pariunt, secundum *Plin.* H. N. IX. 24. Etymologia vocabuli est ap. *Galenum* de Alim. 3. Cf. *Suidam* in σελάχων et *Foesium* in Oecon. Hipp. p. 338. — V. 4. δαίμασι diis marinis, Ino praesertim et Palaemoni, ut apparet

ex *Antip. Sid.* XIV. quod carmen *Theſſalonicenſis Anti-*
patri et ex nostro expreſſum puto. — βοφόρες εὐκτόρες,
 naves onerariae; nihil amplius, *Reiskius* de alia hujus
 vocabuli interpretatione non cogitare debebat.

II. Cod. Vat. p. 182. Θεοδωρίδα. ἐπὶ κοχλῆς θαλασσίῃ.
 Hoc quoque carmen primus edidit *Kuſter.* ad *Suid* T. II.
 p. 407. *Dorvillius* in *Sicul.* T. I. p. 13. *Reisk* in *Anth.*
 nr. 474. p. 31. *Dionysius*, *Protarchi* filius, *Nymphis*
cochleam marinam dono affert. — V. 1. *Suidas* in λε-
 γόμενος κοχλιοειδὲς τόπος. — σημαίνει δὲ καὶ τὸ πᾶν ἐντρογι-
 δον Νυμφῶν ἐνᾶνθημα. Posteriora haec etiam in *Lex. Coislin.*
 leguntur p. 235. — In Cod. Vat. legitur εὐκτόρες, ut ap.
Suidam, ubi *Kuſter.* εὐκτόρες corrigit, idque in Cod. ha-
 beri affirmat. In apogr. *Lipſ.* εὐκτορες item ex emendatio-
 ne legitur. Metro timens *Dorvill.* εὐκτορες ὁ λ. Parum
 jucunda tautologia in verbis εὐκτορες (cf. *Antip. Sid.* Ep.
 XIV. 8.) et εὐκτορες. Vix tamen quidquam novandum
 eſſe putaverim, cum nec verſ. 3. et 6. a putida repetitio-
 ne eorundem verborum immunes ſint. — V. 2. *Suid.*
 T. I. p. 37. in ὑγρόν. ὁ ἐπὶ τῆς ἄγρας. idem, quod
 ἄγρην. vocabulum aliunde non cognitum. — Pro
 αὐτόματος, quod *Suidas* acceptum ferimus, membranae
 αὐτόματος exhibent. — V. 3. *Nymphae* *Nalades* in antris
 praecipue colebantur, ut docet *Goens* ad *Porphyr.*
 p. XXIV. ubi duo poſteriora hujus carminis diſticha ex-
 citavit. *Suidas* ἐντρογίδες. ταῖς τοῖς ἄντροις φιλοχρηστούς.
 Ejusmodi antri, *Nymphis* ſacri, (νυμφαῖον vocant) de-
 ſcriptionem ſatis illuſtrem dedit *Longus* L. I. p. 5. —
 V. 4. πελοριάδες. Inventa erat illa cochlea ad *Pelorum*
 ſive *Pelorida*, *Siciliae* promontorium. *Cochlearum*
Peloritanae carnes in deliciis fuiſſe, teſtas vero a
 ludentibus uſurpatas, docet *Dorvill.* in *Sicul.* p. 13.
 Earum carnes alvum emollire, narrat *Plin.* H. N. XXXII.
 31. — V. 4. laudatur ap. *Suid.* in πελορίαν T. III. p. 73.
 V. 6. in ἐντρογίδες T. I. p. 235. — σημαίνει ποσὶς.

*Apollon. Rhod. L. II. 349. σελισθε πῆρεν σποινωπὴν — τρη-
χίης σπιδάσσιν ἐργαμένην. —* Postremi hujus distichij
color ductus ex *Callim. Ep. XXXI. de concha Arfinoae*
dicata: ἐκ τ' ἐπισσιν παρὰ θῆρας ἰουλίδος, ἔφαρ γένωμαι σοὶ τε
περικλυτὸν παλγιν, Ἀρσινίδα.

III. In Cod. Vat. p. 195. tributum est hoc Epi-
gramma *Theodoro*. Θεόδωρον ortum est ex compendio
scripturae in nomine Θεόδωριδα: aut ab oscitante libra-
rio sic scriptum pro Διοδώρον, quod probabilius est.
Διόδωρος a Christianis saepe in Θεόδωρος mutatum. *Br.
Diodori Zonae* stilum hoc carmen redolet. Eodem modo
nomina Θεόδωρον et Θεόδωριδα confusa sunt in Ep. XI.
Argumentum his verbis indicat *Brunckius*: Postquam
Calliteles ex ephebis excessit et palaestram frequentare
desiit, gymnasticam supellestilem Mercurio dedicavit ob
peractam ordinate et modeste ἐφηβοσύνην, *juventutem*. —
V. I. 2. *Suidas* laudat in πένταλον T. III. p. 102. et in
πικυθίντα p. 115. Utroque loco πένταλον exhibet, (quae
Vat. quoque Codicis scriptura est) idque interpretatur
πικυμα ἐξ ἑλίου πικυθίν; quae non tam interpretatio quam
conjectura vocanda est. πένταλον *Salmasius* inter descri-
bendum emendasse videtur; idque ex apogr. Lipsi. edi-
dit *Reiskius* Anth. nr. 500. p. 44. Eadem est lectionis
varietas in loco *Dioscoridis*, prolato a *Bod. a Strapel* ad
Theophr. p. 441. ἡ πένταλος epheborum gestamen. Vide
notata ad *Meleagri* Ep. IX. p. 24. sq. — Ceterum Cod.
Vat. versu praeced. πικυθίντα habet, quod mutatum in
πικυθίντα. Idem εὐχάδιον. Lana bene carminata εὐχάντος.
εὐχία ξάβου est ap. *Homer. Od. x. 423. Cf. Eustath. II. a.*
p. 62, 16. Notandum, veteres pileos ex lana confecisse.
πῖλος ipse nomen ducebat ἀπὸ τοῦ ἑλίου πεπικυμένου, ut
bene monuit *Schol. Homeri II. x. 265. et Etymol. Mag.*
πῖλος: τὸ ἐξ ἑλίου εὐργαμένον. Exquisita de hoc vocabulo
dedit *Gracv. in Lectr. Hesiod. XII p. 60. sq. — V. 3.*
Suid. in πένταλον T. III. p. 100. Fibula chlamydem, quod

item epheborum gestamen, ut docuimus ad *Meleagr.* Ep. IX. in humeris tenebat. Egregie huc facit locus *Luciani* in *Amor.* Tom. V. p. 306. ed. Bip. ubi mulierum fucō simplices puerorum munditias opponit: ἑρδραιο ἀνοστὰς ἐκ τῆς ἡζόγιου νοσήτος, τὸν ἐπὶ τῶν ὀμμάτων ἐπὶ λοιπὸν ὤπιον ἀπονήδμενος ἴδωσι λιτῶ, τὴν ἱερὰν χλαμύδα (sic lege cum vet. editt. Chlamys vocatur ἱερὰ propter puerorum sanctitatem. *Grævius* et *Solanus* h. l. corruerunt.) ταῖς θωρακίαις περιβαίει σὺνδράφας, ἀπὸ τῆς περὶ τῆς ἱερίας ἐξέρχεται. — Poëta noster fibulam vocat δίβολον, quia binis dentibus utramque chlamydis laciniam mordet. — Vat. Cod. στεγγίδα habet, et *Suidas* quoque corrupte: περιὴν. πέρην. (falsa interpretatio. Vide *Polluc.* VII. 54. et *Spanhem.* ad *Callim.* H. in *Apoll.* p. 96. sq.) καὶ δίβολον περιὴν καὶ στεγγίδα, ταυσεῖν τέξον. — Strigilis sive στελεγγίδος usus in gymnasiis, quippe qua, antequam ingrederentur balneum, sordes in palæstra collectas destrangebant, Ferreae plerumque, apud Spartanos autem e calamis factae, ut discimus ex *Plutarch.* T. II. p. 239. B. apud Agrigentinos aureae. secundum *Aelian.* H. V. XII. 29. Confer *Raderum* ad *Martial.* XIV. 51. p. 922. Sordes derasas γλοιὸν vocabant. *Hesych.* στελεγγίς. ξόστρα. στέγγισμα. & ἀπὸ τῶν ἀποξυσμάτων γλοιός. Hinc ap. nostrum γλοιόπτης χλαμύς. Inter instrumenta, ferris, qui pueros comitantur, portanda, strigilem et sphaeram recenset *Aristophan.* in *Γέρη* ap. *Suid.* T. III. p. 377. Εἰ παῖδες αἰετὸν δέ, σφαῖραν καὶ στελεγγίδ' ἔχοντα. — Quod deinde commemoratur τέξον ταυσεῖν, non est arcus iustendi nazus, ut *Reiskius* vertit, sed arcus cum nervo. ταυσεῖν est nervum arcui aptare. — περιβλήν. chlamydem attritam et sordidam. Utrumque cave ne in dei, cui haec chlamys dicatur, contumeliam accipias. Gaudere deum volebat puer, vestimentum ei appendens, cui tam multa exercitationum palæstricarum vestigia inhaerebant. — V. 5. οὐχὶς *Reiskius* interpretatur de rudibus, quibus batuc-

bant, qui artes palaestrictas excolerent. Proprie tamen rudis, qua gladiatores, (ad hos enim hoc exercitii genus pertinebat) in illa pugarum quasi meditatione utebantur, *μάχος* est. et *ξίφος ξόλον*. ut ap. *Dion. Cass.* T. II. p. 1219. 55. ubi vide *Reimarum*. *Böttigerus* in literis ad me datis *αχίζας* de *sagittis* interpretabatur, quo sensu hoc vocabulum passim occurrit in versione *vñ 4*. Vide *Bidlii* Lexicon ad Sept. Intpp. v. — V. 5. *Suidas* in *σφαίρα* T. III. p. 415. ubi epitheton *ἀέθρον* interpretatur τὴν ἐν βαλλομένην. Non satis commodum hoc verbum videbatur *Reiskio*, qui in versione expressit conjecturam *ἐκθύρον*, quod multo minus aptum. — V. 6. *δῆρα φιλονέκτου δῆρον ἐφημοσύνας*. Cod. Vat. Pro *δῆρον* *Reiskius* emendavit *δαῖμον*, quod admisit *Toupius* ad *Suid.* P. III. p. 461. ubi praeterea *φιλονέκτου* corrigit. Secundum eum *φιλονέκτος ἐφημοσύνη* est *jaculatio*, quae a scopo aberrare non solet. *ήμοσύνη*. βαῖσις. ἐκέντισις. *Hesych.* Merito *Βρηνκίης* in *Leclt.* p. 132. praetulit lectionem apographi sui *φιλονέκτου ἐφηβοσύνας*, *juventutis modeste petraίας*, quam tamen perperam pro ipsa Cod. scriptura habebat. Quamquam *ἐφημοσύνη* et *ἐφηβοσύνη* nonnisi pusillo apice distant.

IV. Cod. Vat. p. 168. In *Planud.* p. 342. St. 481. W. sine auctoris nomine prostat. *Gorgus* *Dianam* precatur, ut agrum suum a furibus defendat, votis aditis. Est igitur ad *Ἀρτεμιν εὐταίραν*, ut *Dioscori* Ep. II. *Φωσφόρος, ὃ εὐταίρῃ, ἐπὶ Παλλάδος ἱεῖαθι κλήρη, Ἀρτεμι, καὶ χάριν φῶς ἰὺν ἐνδρὶ δίδου*. — V. 2. laudat. *Suid.* in *κλήρῳ* T. II. p. 332. — V. 3. in *ἐπιήρησι* T. I. p. 826. et iterum in *νομία* T. II. p. 629. — Pro *εἶον* duae Ald. et *Ascens.* *εἶω* — quod *Stephanus* praetulit. *εἶον* est in *Ed. pr.* *Vat. Cod.* et *Suid.* Utamque formam poetae adhibent, et *εἶω* non apud *Dorices* tantum, sed etiam ap. *Homerum* occurrit II. v. 363. — ¶ 42.] V. 3. ἐν

βίβλιν. Vat. Cod. ^{κα.} νομειν. Id. Theocrit. Ep. IV. καὶ θὺς ἐπι-
βίβλιν χιμαῶν καλόν.

V. Cod. Vat. p. 168. Plan. p. 439. St. 573. W. Puer
Apollini sacra facit, comam ponens. — V. I. 2. laudat
Suidas v. κρόβυλος T. II. p. 380. ἔλικας κῆμος duobus ex
Callimachi H. in Del. 296.

"Ἦτοι ἀηλιάδες μὲν, ὅτ' ἐλόχης ὑμῶνας

"Ἦθα κροῶν μορμύσσεται, ἤλικα χαίτην

Παρθενικαῖς, παῖδες δὲ θύρας τὸ πρῶτον ἰοῦσιν

"Ἀρσενος ἡθόλεισι ἀπαρχόμενοι φέρουσαι.

ut *Stephanus* hunc locum feliciter constituit, iudice *Ruhn-
kenio* Epist. crit. II. p. 163. ubi et nostrum Epigr. com-
parat et *Nonn.* Dion. p. 356. — Ephebos comam et
barbam Apollini aliisque numinibus totondisse, allatis
exemplis docuit *Brodacus*; et jam satis nota res. — δ
κρόβυλος. Mirum in modum Intrpp. fluctuant, utrum δ
κρόβυλος hoc loco nomen sit proprium, an cincinnum
significet. Hoc Scholia sequuntur et *Brodacus* primo qui-
dem versu, nam v. 5. κρόβυλον de pueri nomine inter-
pretatur. Illum olim *Brunckio* probabile visum, qui in
Analektorum contextu κρόβυλος, initiali majore, et versu
seq. κῆρον exhibendum curavit; cuius facti cum eum
postea poenituisset, κῆμος ex Codd. et *Suida* revocavit,
idque pro pueri nomine habuit. *Suidas* tamen parum
aut nihil opis affert, cuius verba et corrupta et confusa
sunt: Κρόβυλος, δ μάλλ' ἐκ τῶν παίδων καὶ δ ἀλκαμος, ἐν δι-
βάσει (fort. ἐν πρῶτῃ διβάσει) εἰ τὸν χρυσὸν τίττηται φο-
ρεῦντες, ἀνδρῶνα. δ ἐκ τῶν τεχνῶν πεπλεγμένους κῆμος. ἐν
ἐπιγράμματος. "Ἄλλως Κροῦβύλος κῆριον. Vera huius
carminis interpretatio pendet a sensu postremi distichi,
ubi *Br.* κροῦβύλον corrigit vertitque: *Apollo*, hunc puerum,
qui pervenit ad finem crobyli, i. e. ejusmodi crinium
plegmatiss, quod tibi jam dedicas, ad virilem aetatem velis
pervenire. Quae quam dura quamque inepta sint, nemq,

qui hunc locum rite perpenderit, non intelliget. Nihil expeditius, nihil disertius verbis: *θάλας τὸν Κρόβυλον εἰς τέλος ἄνδρα*, *Crobylum ad virilem aetatem perducas*; contra Brunckiana et emendatione et interpretatione nihil contortius. Hinc mihi apparere videtur, *κρόβυλον* etiam vers. I. pro nomine proprio habendum esse. Nec profecto tam infrequens tamque raro obvium. Erat Crobylus, pulchritudine conspicuus, Corinthi, Alexandro M. regnante. Vide *Plutarch.* T. IV. p. 32. ed. Bry. Hege-
sippus quidam cognomine Crobylus ap. eund. T. II. p. 187. E. ed. Frcf. Crobylus *ἐφοικίδες* occurrit ap. *Clement.* Alex. Strom. VII. p. 530. ed. Wirceb. Alius ap. *Aeschin.* Or. c. Timarch. p. 86. Vide Schol. p. 733. Reisk. ed. — Jam vero quid fiet vocabulo *κῆμος* versu secundo; quod *Kusterus* ad Suid. l. c. de juvenili lascivia interpretatur; male. Inveteratum est mendum, quippe quod jam *Suidas* reperit, qui tamen, quod saepe jam monuimus, in plerisque cum Vat. Cod. conspirat. Recte *Jos. Scaliger* emendavit *κῆμος δ' τετραέτης*. — Pro *κῆμος* Cod. Vat. *κῆμος* habet, in marg. γγ. *κῆμος*. Hoc etiam ap. *Suidam* reperitur. Verum videtur *κῆμος*, quod cum proprium sit de tonsura orium, non sine suavitate quadam ad comae tonsuram translatum est. — V. 3. *αἰχμητὴν*. Vat. Cod. Plan. et *Suid.* qui hoc distichon protulit in *τυροφόρον* T. III. p. 519. Ap. eundem v. *πλακῆς* T. III. p. 122. quaedam verba ex utroque versu leguntur. — *κῆμος* omnes vet. edd. In Stephan. *κῆμος*. Gallum gallinaceum Apollini pro beneficiis suis voverat *Tull. Laurea* Ep. I. Cf. *Satyrll. Flacc.* Ep. II. Soli enim sive Apollini sacer erat; quare Idomeneus, genus a Sole deducens, gallum gallinaceum in scuto gerebat. *Pausan.* L. V. p. 444. — *πλακῆς* *τυροφόρον*. In ed. pr. *τυροφόρον*. Est placenta caseo inspersa, *Theocrit.* Eid. I. 58. *τυροῦντα μέγαν λιουκοῖο γάλακτος*, *Hesych.* *τυροῦντα*, *πλακῆς*. — V. 5. *εἰς τέλος*. I. e. *τέλειον*

Idem. Illustravit hanc locutionem *Gilb. Wakefield* in *Sylv. crit.* T. II. p. 50.

VI. Cod. Vat. p. 168. Planud. p. 440. St. 573. W. *Brunchius* lacunae indices asteriscos initio carminis posuit. Quam enim verbum *ἔχει* non habeat, quo regatur, aliquid intercidisse probabile est. Charisthenis coma deabus Amarynthiis dedicatur. — V. 1. 2. laudat *Suidas* in *αὐτοθεύων* T. II. p. 358. ubi *χαρισθέντι* legit. — *ἐν τέττιγι.* Veteres Athenienses cicadam auream in crinibus gestasse, satis constat ex *Thucyd.* L. I. 6. p. 18. ubi vide *Hudson.* et *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. IV. 22. — V. 2. *Ἀμαρυνθιάς.* *Pausan.* L. I. 31. p. 78. *ἔστιν Ἀμαρυνθίας ἐν Ἐδβοίᾳ, καὶ γὰρ οἱ ταύτῃ τιθεσιν Ἀμαρυνθίαν Ἀρετήν, ἔορτῃν δὲ καὶ Ἀθηναῖοι τῆς Ἀμαρυνθίας ἄγουσιν, εὐδὲν τι Ἐδβοίων ἀφανέστερον.* Templum *Ἀρετῆδος Ἀμαρυνθίας* commemorat *Strabo* L. X. p. 687. C. et festum *Ἀμαρυνθιάς* *Schol. Pindari* Ol. XIII. 159. Hinc colligo, *κοῦρας Ἀμαρυνθιάδας* Nymphas esse Dianae Amarynthiae. — V. 3. 4. *Suidas* in *παλικῆς* T. III. p. 164. primis hexametri versibus omiſſis. *χαρισθέντα* si sincerum est, ad *τέττιγα* et *τρίχῃ* referri debet. *Brodacus* *χαρισθέντι* legit. Is, qui illa dona ponebat, simul taurum immolabat diis. *χαρίν τε δῶν* igitur sensu latiore accipiendum pro *dedicare*, respectu tamen habito ad hostiam simul immolandam. — *ἴσον ἑτέρῃ.* *Homer.* Il. ε. 5. *ἑτέρῃ ὀπρωτῇ ἐναλλήκιον, ἴσῃ μάλιστα Λαμπερὸν παμφαίνουσι λαλουμένους Ὀδυσσεύς.* *Astyanax* *ἑλλήκιος ἑτέρῃ καλῇ.* Il. ε. 401. *Pallas* ap. *Virgil.* *Aen.* L. VIII. 589. *Qualis, ubi Oceani perfusus Lucifer unda — Exsulis os sacrum coelo.* Similiter *Martialis* *Polytimum* post crines detonsos splendentem laudat L. XII. 86. *Talis eras, modo tonsa Pelops, positisque nitebas Crinibus, ut totum sponsa videret ebur.* — V. 4. *ἵππος, παλινδρῶν.* decussa puerili lanugine. *πᾶσι* et pueri et puellae ap. poetas. *Hesych.* *πᾶς.* — καὶ τοῦδε νέους καὶ τὰς νέας καὶ παρθέτους. Sed sic non video, quam vim habeat com-

paratio ὡς ἔπκοι. Putabam aliquando, haec verba ex glossa vocis πωλινδν forte adscripta in textum irrepsisse. Sed sic nodus inciditur potius, quam solvitur. Verba etiam sic jungere licet: πῶς λάμπει ὡς ἔπκοι ἀποσιτάμενός χροῦν. At quid χροῦς equi? An spuma circa os collecta? ut ἄλλος χροῦς de maris spuma ap. *Homer.* *Od.* 2. 226. De coma enim circa humeros equi volitante χροῦς vix accipi potest. *Boettigerus* a me consultus χροῦν πωλινδν de sordibus accipiendum censobat, quae aqua abluuntur. *Theodoridam* fortasse respexisse *Homerum* II. 2. 508. sqq.

VII. Planud. p. 316. St. 456. W. Describitur Nio-
bes luctus de liberis ab Apolline et Diana interentis.
Conf. not. ad *Meleagr.* Ep. CXVII. p. 127, sq. — V. 3.
Vulgo ἔτρεσε. Hoc recte emendavit *Br.* Idem vidit *Vir*
doctus in Schedis Bibl. Bodl. — δυωδεκάταια. Alii non
duodecim, sed quatuordecim liberos numerant. Toti-
dem, ut noster, numerat *Pherecydes* ap. *Schol. Eurip.* in
Phoen. 162. Vide cl. *Sturz* in *Fragm. Pherec.* p. 141.
Libanius Tom. I. p. 234. R. Νῖβη θρηνήσασα κέρως ἔξ
τετοξινύμενης. — V. 5. μαιγμένον. Pars corporis jam in
lapidem abierat; altera adhuc naturalem servabat colo-
rem. Hinc *Meleager* l. c. μᾶτην εὐρεσκυχὸς εἰς πέτρην
λθός. — V. 7. Has voces edere videtur *Sipylus*: Gravis
mortalium linguae morbus inest. Hoc ductum ex *Eurip.*
Orest. v. 10. de *Tantalo*: ἡδόλαστον ἔχει γλῶσσαν, ἀλεξι-
στην ὕβριν. — Mox vulgo ἀεχάλινος legitur. Lingua, quae
sibi temperare nequit, ἀεχάλινος. *Eurip.* *Bacch.* 385.
ἀεχάλινον στομάτων ἄνθρωποι τ' ἀφροσύνας τὸ τέλος δυστυχίᾳ.
Hinc *Theodoridam* sententiam derivasse, nemo dubitabit.
Cf. *Epigr. ἀδισπ.* CCLV. *Joann. Laurent.* 2. p. 2. χαλι-
νῆσαι τὴν ψυχὴν θεωπεῖται τὰ λθγία. Χρὲ δὲ χαλινῶσαι ψυχὴν
βροτὸν οὐτα νοῦτον.

1. 43.] VIII. Cod. Vat. p. 611. Ἐπὶ τῷ ἑστίῳ τρι-
μέτρῳ ἀμικτρον ἀπὸ τοῦ ἐκτετραμετρικοῦ μέτρου. Primus hoc

carmen edidit *Koenius* ad *Gregor.* de *D.* p. 119. post eum *Toup.* in *Addend.* ad *Theocr.* p. 395. Scriptum: in *Mnasealcam*, poetam elegiacum, qui inflatus tumidusque vocatur. Ad v. 1. respexit *Strabo*, quod *Bruckius* monuit, L. IX. p. 632. A. "ἔστι δὲ καὶ ἐν τῇ Σικυονίᾳ δῆμος Πλαταιῶν, ὅθεν περ ἦν Μνασάλκης ὁ ποιητής." *Μνασάλκης* τὸ μῦθον τοῦ Πλαταιῶδα. unde metri causa restituendum τῷ Πλαταιῶδα sive Πλαταιῶδα. — V. 2. Cod. Vat. τῷ Ἀργεοποῦ. — V. 3. πλάτας Cod. Vat. Quaedam apogr. πλάτας. Hoc pro genuino habet *Toupius*, et *Simonidis* tabellam interpretatur, laudans *Aristoph.* in *Thesm.* 777. τὴν ἐν καὶ δὲ πῆρην Ἐκ τοῦ Παλαμίδους ὡς ἐκαῖνος τὰς πλάτας ῥίψα γράφον. Idem poetam captasse jocos censet ex alliteratione: *Plataeensis* *Mnasealcas* fuit, et idem ἐκροσπάρωμα πλάτας. At si hoc modo joculari voluit poeta, nihil ejus joco frigidius. *Jo. Pierison*, cujus conjecturas ex schedis laudat *Koenius*, σπάδας legebat; interpretatione non addita. Vox σπάδην cum alias significationes habet, tum etiam de palmarum ramo usurpatur ap. *Herodot.* VII. 65. p. 541. *Polluc.* L. 138. p. 94. ubi simili errore φείνας σπάδην. Nihil, ut mihi quidem videtur, hac lectione aptius. *Mnasealcae* poetis non nisi ramulus de *Simonidis* procera palma decerptus; quo imitator *Simonidis* fuisse significatur. Jam vides, satis commode dici σπάδης ἐκροσπάρωμα, cum nihil sit durius quam ἐκροσπάρωμα πλάτας. Eadem ratione in *Meleagri* Prooemio *Simonides* εὐάνδης κλέμα vocatur, et de *Arato*: εὐφροσύνης φείνας κλέμας πρωτογόνους Ἰλίκας. — Pro ἤ in nonnullis apogr. ἤ legitur. Errorem correxit *Koenius*. — V. 4. καὶνα τε καὶ γὰρ καὶ πικροθυστερία, Cod. Vat. Pro γὰρ apogr. nonnulla γὰρ praebent. Pessime corruptum locum *Jo. Pierison* in hunc modum tentabat: καὶνα τε καὶ γὰρ καὶ πικ. *Bruckii* lectio ex *Toupii* correctione profluxit, qui haec notavit: καὶνα καὶ ἐπικροθυστερία finitima verba et ejusdem tumoris, bambi et inanitatis sunt. Nam ἀήνοδες res comica

et ridicula est. De qua viri docti ad *Aristophanis* *Ranas*,
Ampullam vocat *Horatius*. (A. P. 97. cf. l. Epist. III. 14.)
 Hinc *ληκυθίζειν* et *Musa* *ληκυθίας* ap. *Herbasfionem*, de
 qua *Bensl.* ad *Callim.* (Fragm. CCCXIX.) et *κομπολακύθης*
 ap. *Aristoph.* in *Acharn.* 589. ubi Schol.: ἐπὶ τοῦ λα-
 κεύειν ἐν παραγῶγῃ γέγονε τὸ ληκυθίων. *ληκυθίζειν* γὰρ τὸ
 πρὸς βροχὴν καὶ φασγῶν. ἔχον γὰρ ἡποταλὴ καὶ ὁ λήκυθος, ἐπὶ
 καὶ αὐτὴ πρὸς φασγῶν. πάντα γὰρ τὰ πρὸς φασγῶν λέγονται ποιεῖ.
 Cf. etiam *Etym. M.* in *κομπολακύθης*. Haec *Tournius*.
 Vocem *ληκυθίας* agnoscit *Hesych.* qui κοιλώφωτος inter-
 pretatur. — In *Tourpii* lectione displicet γὰρ, quod hic
 locum non habet, nec in codice est. Nihil igitur vetat,
 quominus in hoc versiculo experiaris ingenium. Codicis
 scripturam ΚΑΙΝΑ ΤΕ ΚΑΙΓΑΝ rimantibus non inepta
 videbitur conjectura nostra:

καὶ τὸ ΚΑΙΓΑΝ κρηπιδόστρετον,
inanem strepitum et clamorem edens. *κλαγγή* de inconditis
 avium majorum, porcorum canumque vocibus usurpatur.
γερῶν κλαγγή est ap. *Homer.* II. γ. 3. *Odyss.* ζ. 412.
κλαγγή δ' ἄσπετος ὥστε εὐδὲν αἰλιζομένων. *κλαγγή* κινῶν est
 ap. *Leonid Tarent.* Ep. VI. *Mnasalcae* igitur *Musa* κινῶ
 κατὰ κλαγγὴν vocatur, quae alta voce verba fundit ina-
 nia. — V. 6. *διθυραμβοχάνα* exhibet Cod. Vat. quod in-
 tactum reliquit *Koen.* et *Pierfon.* *διθυραμβοχάνα* *Tourpii*
 inventum est. *χώνη* est *infundibulum*. Vide *Foef.* *Oecon.*
Hipp. p. 413. Dicitur igitur *Mnasalcas* *dithyrambos*
 tanquam ex *infundibulo* (quod angustum collum habet)
 ebullivisse. — V. 7. *ζέον* Cod. *ζέη* emendavit *Pierfon*,
 qui etiam ultimum versum tentat *τύμπανον γ' ὃ φαίην*,
perperam, iudice *Tourpio*. Dicit enim *τύμπανον* *φασγῶν*, ut
δουδὲν φασγῶν, *λήκυθεν φ.* et similia, quod hominis magnum
 quid et inane spirantis. Disertius sic explicaveris: *τύμ-*
πανον φασγῶν is dicitur, qui tantum spiritum fundit, ut
 tibi *tympanum* exaudire videaris. Eadem analogia *Græc-*
cl eum, *cujus* obtutus *Martis Gorgoniæ* speciem re-

fert, Ἄρα, Γοργόνα βλέπειν dicunt. τύμπανον autem bene de νενοφάρῳ. Quintil. Inst. Or. V. 12. 21. nos, qui oratorum studemus effingere, non arma, sed tympana eloquentiae demus? Cf. Crescoll. Theatr. Rhet. III. 27. Thef. Gron. X. p. 172. De muliere eloquentiam et eruditionem ostendente Juven. Sat. VI, 440. Verborum tanta cadit vis: Tot pariter pelves, tot tinsinnabula dicas Pulsari, jam nemo tubas, nemo aera fatiges: Una laboranti poteris succurrere lunae. Ad rhetores tumidos Virgilius in Anth. Lat. T. I. p. 426. CCXLIII. 5. Ire hinc inanis cymbalum juvenutis. Nota paroemia ἐπὶ τῶν πολλὰ λαλοῦντων, a Menandro, ut videtur, primo usurpata, τὸ Διδαναίων χαλκίων. Vide Schozzum ad Zenob. VI. 5. p. 153.

IX. Cod. Vat. p. 267. Εἰς Εὐφωρίωνος τάφον τοῦ μιστοῦ τῶν Ἑλληνικῶν μυθολογικῶν ἢ τελεσιουργημάτων. Primus edidit Holsten, ad Steph. Byz. p. 248. Majus in Catal. Bibl. Uffenb. p. 582. Reiske in Anth. nr. 608. p. 90. In Euphorionem poetam Chalcidensem hoc carmen compositum esse, censebat Reiskius. Vide de eo Tourp. in Ep. crit. p. 132. sq. et imprimis Heynium ad Virgil. Tom. II. p. 298. — V. 1. ποιῆσαι. Vat. Cod. Haec verba vix aliter quam de eximia facultate poetica, qua Euphorion excelluerit, accipi possunt. — Πειραϊκοῖς σκέλαι. In apogr. Lips. vitiose Πειραϊκῶς legitur. Pro σκέλαι Majus σκαλέτοις conjectit; quem errorem humane excusat Reiskius. Diodor. Sic. T. I. p. 629. 5. ὅτε τὰ μακρὰ σκέλη καὶ τὰ τεῖχη τοῦ Πειραιῶς περιελθόν. ubi Wesselingius hoc distichon excitavit. — Difficultatem movet hoc, quod Euphorion Chalcidensis a Suida in Syriae urbe sepultus esse narratur. In nostro igitur Epigrammate de cenotaphio, intra Piraei crura exstructo, agi censebat Schneiderus in Anal. crit. p. 7. Reiskius Euphorionis ossa fortasse ex Syria Athenas translata esse suspicatur. Euphorion enim πρὸ Θέσσι Atheniensis fuit. — V. 3. ἀλλὰ οὐ. Cod. Vat. et Holst. Mystae Euphorioni malum punicum;

sive aliud malum, sive myrti ramum dari jubet. τῆς μίης usum fuisse in mysteriis, apparet cum ex celeberrima illa de granis mali punici, a Proserpina comesis, fabula, tum ex *Acbill. Tat.* L. III. p. 65. ubi cum Jovem Casium ποινῇ manu tenere dixisset, addit: τῆς δὲ ποινῆς ὁ λόγος μυστικός. *Pausan.* L. II. 17. p. 148. descripta Junone Polycleti, quae ipsa quoque malum punicum manu tenebat, τὰ μὲν οὖν, ait, ἐς τὴν ποινὴν (ὑποβητότερος γὰρ ἐστὶν ὁ λόγος) ὑφεσθῆμεν. — Myrtis vero initiati coronabantur. *Ap. Aristoph.* in *Ran.* 329. chorus Iacchum celebrat ἀμφὶ κρατὶ βρέοντα στεφάνον μύρτων gerentem. *Schol.*: μυστικῆς στεφάνῃ στεφανοῦντο οἱ μυστημένοι. — ὁ δὲ Ἀπολλώνιος καὶ τοῦδε θεσμοθέτου φησὶ διὰ τῆς μυστικῆς στεφάνου ὅτι οἰκῶς ἔχει πρὸς τὸ φανερὸν ἢ θεῷ, καὶ ὅτι τοῖς χθονίοις ἡνέρωτο. *Schol.* in *Sophocl.* *Oedip.* Colon. 713. ὁ δὲ Ἰετρος τῆς Δήμητρος εἶναι στέμμα τὴν μυρτίνην καὶ τὴν σμύλακα. — At *Reiskius* negat, μύστην hoc loco vulgari sua significatione accipiendum esse; *Musarum* enim *sacerdotem* significari. Hoc si dicere voluit *Theodoridas*, miror, eum sententiam non paulo disertius explicuisse, addito *Μουσῶν* similive verbo. Equidem non dubito, quin in muneribus, quae Euphorioni offerri jubet, ad mysteria proprie dicta respexerit. Jam vero mala et myrtus in aliis quoque mysteriis, Veneris nimirum, usum habent, quod nemo ignorat. (Vide ad *Platon.* *Ep.* IV. p. 340. De myrto *Kuhn.* ad *Pausan.* VI. 24. p. 514.) Hinc καὶ γὰρ Ζεὺς δὴν ἐφίλει, nam, dum viveres, indulgebas amori. Euphorionem ab Alexandri, Euboeae regis, conjugē amatum fuisse, narrat *Suidas* in *Εὐφορίων* T. I. p. 915.

X. Cod. Vat. p. 323. ἔστι δυσνόητον διὰ τὰ σφάλματα. Edidit *Pierſon.* ad *Moer.* p. 409. *Fenſius* nr. 41. *Reisk.* nr. 691. p. 131. Sensum optime expedit *Toup.* ad *Suid.* P. III. p. 452. Scriptum est carmen in Cineſiam, foeneratorem; qui cum membris integris obliſſet, juſtus voca-

vocatur debitor, quippe qui morti omnia rite perfolverit. — V. 1. ἄχυνε τ' ἀκίπνῳ. Cod. Vat. unde *Pierſon* fecit: ἄχυνε τ' ἄ. in quod etiam *Reiskius* incidit. Noſtrum eſt ex emendatione *Toupii*. Idem in fine verſus λάτρε acute correxit, cum in membranis eſſet ἄγρε. Quaedam apogr. ἄγρε. Trapezita dicitur famulus Mercurii, rei pecuniariae praefidis. — V. 2. ἐκτίσῃ. Opportune comparavit *Pierſon* *Aeſchinem* Socraticum in *Axioch.* p. 1305. D. εἴτα λαθὼν ὑπεσῆλθε τὸ γῆρας, εἰς ὃ πᾶν εὐρήσῃ τὸ τῆς φύσεως ἐπίκρητον καὶ δυσκαλῶς· καὶ μὴ τις θάττον ὡς χρεὼς ἀποδιδῶν τὸ ζῆν, ὡς ἐβουλεύατο ἡ φύσις ἐπιστᾶσα ἐνεχυράζει τοῦ μὲν θῆν, τοῦ δὲ ἀκοῆν. Ex veterē philoſopho procul dubio derivatus ſimilis *Plutarchi* locus T. II. p. 106. F. διὰ καὶ μειρῶν χρεὼς εἶναι λέγεται τὸ ζῆν, ὡς ἀποδοθῆναι, ὃ ἐδανείσαντο ἡμῶν εἰ προπότερος· ὃ δὲ καὶ εὐκόλως καταβλητέον καὶ ἑτενάραι, ὅταν ὁ δανείας ἀπαιτῇ. Cum quibus comparanda ſunt, quae in eundem ſenſum dicuntur p. 116. B. Anthol. Lat. T. II. p. 26. Reddere depoſitum lex eſt: ideoque petenti *Corpus humo*, manes reſtituoque polo. — V. 3. γῆραι τ' \ at. Cod. (non, ut *Br. ait*, γῆραι τ') et ſic *Jeſſius*. *Reiskius* γῆρε τ' recte emendavit, idque ipſi *Brunchio*, cum Lectiones ſcriberet, verſimilium videbatur commento *Toupii* γῆραι τ'. Senectutis mentio obliteranda non erat, πάντα ἄρτια, corpore integro, nulla ejus parte ſenectutis onere debilitata ad inferos deſcenderat. *Philophrat.* Vit. Soph. L. I. p. 494. λέγεται δὲ ὁ *Torgias* μὴ καταλυθῆναι τὸ σῶμα ὑπὸ γῆρας, ἀλλ' ἄρτιος καταβῆναι, καὶ τὰς αἰσθητικὰς ἡβῶν. Id. p. 515. διετέλει γὰρ καὶ ἐς γῆρας βαδὶς ἀνέριος καὶ ἄρτιος. Hieronymum narrat *Lucian.* T. III. p. 224. 89. ἄρτιον εἶτα ἐν ταῖς συνοδείαις, καὶ πᾶσι ταῖς αἰσθητικαῖς μηχαναῖς γενόμενον τῶν πρὸς ὑγίαν ἑλλειψῇ. — V. 4. Ἀχέων. Recte dedit *Reisk.* et *Pierſon*; cum in cod. ſit ἄχυν. παντοβίης Ἀχέων exhibuit quoque *Albert.* ad *Heſych.* in καταρέκτης T. II. p. 183.

XI. Cod. Vat. p. 274. sq. Θεοδώριδα. In Plan. p. 214: St. 311. W. edit. Flor. Aldina pr. et ed. filior. Aldi Θεωδωρεν habent. Θεοδώριδεν tamen in Cod. invenit Aldus. Cf. ad Ep. III. — In Pylum, Agenoris filium, immatura morte extinctum. ἄκριτα Μοῖρα, iniqua, nihil inter fenes juvenesque discriminis statuens, ἀλβυστα. Vid. T. H. ad Lucian. T. I. p. 179. et ad *Antip. Sidon.* Ep. XCIII. — πρῶτον Ἰθρίσας. veluti cum flos succisus aratro *Languescit moriens. Virgil. Aen. IX. 435. Euripid. Hyplip. Fr. IV. ἀναγκασὶς δ' ἔχει βίον θνήσκειν, ἄστε κάρκινον ἐν ἄχυν.* Conf. *Eichstaedt de Dram. Sat. p. 148.* — Ἀλομένη. Thebanus fortasse fuit. Cf. *Damaget. Ep. X. 2.* — Vulgo ἦρας legitur. — V. 3. βλον κόνας. quasi canes, qui vitam mordeant et lanient. *Brodaeus.* cujus interpretationem improbat *Ruhnkenius* Epist. crit. I. p. 93. ubi corrigit: κῆρας ἐπιστάσας, Ἄιδον κόνας — comparato imprimis *Apollonio Rb. IV. 1665. θάλας δὲ κῆρας θυμοβόρους, Ἄϊδα θοῆς κόνας, αἱ περὶ πᾶσιν ἥερα διενέουσιν ἐπὶ ζωοῖσιν ἄγονται.* κόνας autem vocari ministros, qui deorum mandata exsequantur, post *Dan. Heinsium* ad *Hesiod. p. 89.* magna cum eruditionis copia demonstrat. Alia etiam exempla proferens *Schneiderus* Per. crit. p. 86. *Ruhnkenii* tamen emendationem impugnat. κῆρας varias esse mortis causas, quas fatum hominibus immittere dicatur. κῆρας βλον, ut ap. *Hipparch. Stobaei* in Flor. p. 574. 47. πολλὰ κῆρας κατὰ πάντα τὸν βλον πεφύλακται. et *Democrit. p. 534. 4. vitam* dicit πολλῶσι κῆροι συμπεφυμένῃ καὶ ἀμυχανίῃσι. Conf. *Valckenar.* ad *Hippol. p. 283. C.* — Vulgo ἐπιστάσας legitur.

v. 44.] XII. Cod. Vat. p. 321. Θεοδώριδα. In *Buheriano* apogr. *Dioscoridi* tributum invenit hoc distichon *Br.* Error describentis inde ortus, quod *Dioscoridis* Epigramma praecedit. Edidit *Alberti* ad *Hesych. v. Δῆρη* T. I. p. 935. *Fenstius* nr. 30. *Reiske* in *Anth. nr. 681. p. 125.* — Cod. ἀντίφαγον vitiose. ἀντίφατοι. ἐν πολλοῖσι

πεφονευμένοι. *Hesych.* — κλαίω *Jans.* temere omisit. *Reiskius* κλέω dedit, Cod. lectionem non ignorans. Durisculum enim putabat, lapidem plorare cadaver ipsi subiectum. Sed cippo haec verba tribui non plane necessarium esse videtur.

XIII. Cod. Vat. p. 290. Planud. p. 205. St. 299. W. In Dorotheum, Sofandri filium, qui pro Phthia propugnans perierat. — V. 1. τέλμα. Audacia et ad deos evehit et in Orcum detrudit mortales. *Euripid.* ap. Stob. Tit. XLIX, p. 355. οὐκ ἐνιστὶ στίφανος, οὐδ' εὐανδρίαν, εἰ μὴ τι καὶ τολμᾷσι κινδύνου μέγα. Οἱ γὰρ πένοι τίκτουσι τῶν εὐανδρίαν. Lege εὐδαξίαν, ut est in alio ejusdem poetæ fragmento ex Archelao nr. VII. *Horat.* III, Od. II, 21. *Virtus recludens immeritis mori Coelum.* — V. 2. πυρεός. Vat. Cod. — V. 4. »Σηκὼν μεσέθι καὶ χιμάρας. Ineptè »Oplopoeus, in medio stabulorum et caprorum. Dubium »non est, quin haec locorum sint nomina, circa quae »commissum proelium, in quo fortiter dimicavit Dorotheus. Sed ubinam terrarum haec loca? *Plinius* L. IV. initio: In Epiri ora castellum in Acrocerauniis Chimaera. Ab hoc castello longiori intervallo distat Sicum in Dalmatia prope Salonam, ut ad Theodoridae Σηκοδὲ referri possit. In Vat. Cod. scriptum χιμάρας. Probabile est, nomina esse ignobilium in Thessalia vicorum. *Brunck.* *Casanbonus* in notis mstis tentavit μεσέθι τῆς χιμάρας, unde non multum lucramur. ἔπλετοθι, interemptus est, ut ap. *Apollon. Rhod.* L. I. 617. οὐκ οἶον εὐν τῆσθι δαδὲ ἔπλετοθι κινέας.

XIV. Cod. Vat. p. 290. Plan. p. 225. St. 340. W. ubi vulgo Θεωδορίαν. Recte hoc nomen scribitur in Edit. pr. In Phaenaretam, Larissaeam, primo quem edidit partu exstinctam. — V. 1. εὐρέσασθαι. pro εὐρὲς simpliciter, respectu habito ad τῶν σπέρων, sub terra conditam. — V. 3. vitiose excusum in edit. Lips. προτετέκεν. Corr. προτετέκεν. — In fine Ed. Fl. et Ald. pr. τοκήας.

XV. Cod. Vat. p. 324. integrum carmen servavit, cum in Plan. p. 253, St. 366. W. nonnisi prius distichon legatur. Ex Gruterianis Excerptis protulit *Burmamn.* ad Anth. Lat. T. II. p. 390. — In Timarchum naufragum. — V. 1. Κληίδες sive Κλειίδες insulae prope Cyprum, quarum situm accurate descripsit *Strabo* L. XIV. p. 1000. C. Ad *Herodotum* L. V. 108. p. 432. 79 ἐκ τῆς Κλειίδος ἦσαν ἐπὶ τὴν Σαλαμῖνα πεζῶν· τῆς δὲ νηυὲς οἱ Φοίνικες περιέπλων τὴν ἄκρην, αἱ καλέονται Κληίδες τῆς Κύπρου — — *Wesselingius* nostri loci non immemor fuit. — ἐσχατιαὶ Σαλαμῖνος. pro periphrasi urbis, in extrema Cypri ora (ἐν ἐσχατιαῖς) positae, habenda sunt. — V. 3. κύνων δὲ οὐ. Cod. Vat. Ap. *Burm.* δ' οὐδ' ἀμφὶ μ. Praeferenda *Brunckii* lectio. Ne cineres quidem tuos parentes acceperunt sepeliendos.

XVI. Cod. Vat. p. 248. In Planud. p. 257. St. 371. W. *Antipatro* tribuitur. — ναυαγοῦ vulgo. In Ed. pr. ναυηγού. — V. 2. ὀλλόμεθ' Plan. ὀλλόμεθ' Cod. Vat. — Quamvis hic naufragi vides tumulum, ne tamen idcirco a mari abstineas; alii enim nautarum servantur, alii pereunt. Ego quidem cum naufragium facerem, ceteris navibus nihil mali accidebat. Hoc expressit *Leonid. Alex.* Ep. XL.

XVII. Cod. Vat. p. 290. Planud. p. 262. St. 378. W. In Theodotum juvenem. — V. 1. Planud. κηδεμόνες μ. δ. εἰς τὸ θανάτῳ κέκυσαν. quod ne graecum quidem. In Vat. Cod. legitur κηδεμόνων μ. δ. ἐκθανόντων. Pars igitur lectionis *Bruckianae* ex conjectura fluxit satis probabili. *Diodorus* Ep. IX. Ἀστανίην δὲ μέγ' ἤκαχε, ἣ οὐ μάστιγι θύκτῃ τὸν ἥβητῃ κακὸν ἠίδεον. — V. 45.] V. 3. θηρόλων. vert. edd. omnes, praeter *Ascens.* quae *δαυόλων* legit, quod *Stephanus* recepit. Vat. Cod. ἀλιόλων. *Brunckius*, unde suam lectionem duxerit, non indicavit; sed sic *Jes. Scaligerum* in not. mstis emendasse video.

XVIII. Cod. Vat. p. 283. Plan. p. 215. St. 313. W. Θεοδωρίτου. De Heracliti philosophi sepulcro prope viam. — V. 2. εἰ δὲ δὲν. Cod. Vat. quod fortasse verum, servato ἔχον, ut legitur in Planud. Vide *Dorvill.* ad Charit. p. 643. — V. 3. Expressa sunt haec ex *Leonid. Tar.* Ep. LXVII. μνήμα δὲ καὶ τάφος αὐτὸν ἀμαξιότατος ὀδύσσῃ, ἄξιον καὶ τροχὸν λιτὴ παραξένου. — In Cod. Vat. est ἐτρίψεν καλαῖς ἴσον. Desidero in hoc disticho particulam, quae illud priori disticho oppositum esse significet. Fortasse scribendum:

ἀλλ' αὐτὸν μ' ἐτρίψε κρύβαις ἴσον.

κρύβη idem quod κρυάλη, παραθαλάσσιος ψῆφος; ut est ap. *Hesychium*. — V. 4. τέταμαι pro καίμαι illustrat *Dorville* l. c. — *Alvoldy* vitiose ed. Flor. Ald. pr. et Asc. — V. 5. Quamvis cippo carens, tamen mortalibus nuntio, me divinum illum populi latratorem tenere, i. e. Heraclitum. Vide not. ad *Meleagr.* CXVIII. p. 130. Male *Brodacus*: *Heraclitum, cynicum quendam philosophum*; cum de illustri illo Ephesio agatur.

POSIDIPPI EPIGRAMMATA.

7. 46.] I. Cod. Vat. p. 575. Edidit *Albersi* ad *Hesych.* v. ἰσὶδχην T. II. p. 52. *Klosz* ad *Tyrt.* p. 62. *Warson* ad *Theocrit.* T. II. p. 90. *Brunckius* in omnibus conspirat cum *Schneidero* in *Per. crit.* p. 70. Amores, non sine ironia quadam, ut mihi quidem videtur, exhortatur, ut omnes ipsum spiculis configant suis. — V. 1. βάλλαις pro πολλοῖς. Cod. Vat. Apographa etiam depravatus εἰς ἄμα β. unde *Guiero* legendum videbatur: εἰς ἑμὲ βάλλειν. i. e. θυμὸν σκοπεῖς ὅμιν καίμαι, ἔκκοιμαι. *Warson* corr.: εἰς κατὰ πολλῶν. Nostrium, quod a *Salmasio* videtur profectum, reperitur in contextu apographi

Lipf. — *Lucian.* Amor. §. 1. Tom. V. p. 257. Bip. ἀχθῶμαι τε, καὶ τοὺς σοὺς ἔρωτας, εἰς πλατὺς εὐρέθης (sic recte, legit Gesnerus pro εὐρέθης) σκοπές, ὅτι πάπαναι διγυόμενος. Conf. *Ansip. Sidon.* Ep. LXXV. 5. — V. 2. φείσιν² *Wars.* — ὣν γὰρ *Albers.* — V. 3. ἐν ἀνδράποισιν ἀπογρ. Lipf. Color est, ut ap. *Virgil.* Aen. IV. 93 *Egregiam vero laudem et spolia ampla referzis, Tuque puerque tuus: magnum et memorabile numen. Una dolo Divum si femina vincta duorum est.* ἐνομνεσθαι, illustres ac celebres, illustravit *Elsner* in *Obss. sacr.* p. 90. — μεγάλη λαδὴ. *Guicetus* adscripsit: ἐμοῦ τοῦ βαλῶν πλήρους. Non aliter accepit *Schneiderus* l. c. Videtur poeta se pharetram Amorum dicere, quia omnia sua tela in eum consumferant. Simile, sed minus ineptum acumen est ap. *Ovid.* II. Amor. IX. 35. *Figge, puer: positis nudus tibi praebeor armis. Hic tibi sine vires, hic sua dextra facis. Huc, tanquam jussas, veniunt jam sponse sagittae; Vix illis prae nota pharetra sua est.* Huc facit *Paul. Silens.* Ep. XX. μηκέτι τις πτήξει πτόθου βέλος· λαδὴν γὰρ εἰς ἐμὴν λάβρος. ἔρωτος ἐξουέμεσεν ὄλην.

II. Vat. Cod. p. 587. Nemo, quod sciam, hoc carmen ante *Br.* edidit. — Poeta se, dum sobrius sit, satia contra Amorem, quamvis mortalem contra deum, valere ait. Pro εὐεπλον Vat. Cod. εὐεπλος legit; et προσὲ junctum. — Delideramus in his versiculis justam verborum antithesin. Opponuntur sibi θνητὸς ἰὼν et πρὸς σὲ, θεὸν scil. Sed εὐεπλον in altero membro non habet, quod ipsi opponatur. Ex comparatione Epigrammatis *Rufini* XXIII. quod hinc expressum, suspiceris, lectum fuisse:

Εἰς μούνον καὶ πρὸς σὲ μαχίστομαι.

Fortasse tamen alterum antitheseos membrum in sequ. disticho quaerendum. Te armatum non timeo; nam dum non ebrius sum, Rationem mecum pugnantem habeo. — λογισμέν. Vide not. ad *Meleagri* Ep. LVI. p. 72,

III. Cod. Vat. p. 589: Edidit *Wolf* in *Frags*: Sapph. p. 242. *Wesseling*. in *Diodor. Sic.* T. I. p. 393. *Falcken.* in *Adon.* p. 391. C. Callistium meretricula Venerem sibi propitiam precatur. — V. 1. *Spaubemius*, qui hoc distichon profert ad *Callim.* H. in *Del.* 21, p. 338. ἢ, ἵνα et ἐτοιχοῖς habet. ἐτοιχοῖς, ut Homericum ἐπιβίβηκας, colendi significationem habet. *Casull.* Carm. XXXVI. 12. quae sanctum Idalium — colit, quaeque *Amatbunta* quaeque *Golgos.* *Virgilius* Epigr. VI: a *Parbōn*, o sedes quae colit Idalias. — *Μίλητον.* Venus tutelare Mileti numen, ubi habebat templum ἐν καλῶσις. *Theocrit.* Eid. XXVIII. 4. πόλιν ἐς Νεῖλιον ἡγλαάν, ὅππῃ Κόρυδος ἔρδν καλῶσι χλωρὸν ὕφ' ἀπαλλῆ. ubi fortasse metri causa ἐπακτίω sive ὕπαλ καλῶ legendum est. De Venere Milesia vide *Spaub.* ad *Callim.* in *Dian.* 225. p. 330. — V. 2. καὶ καλόν. Insetto articulo suaviores decurrent numeri:

καὶ τὸ καλὸν Συρίης ἱπποκρέτου δάπεδον.

Venus inter Syros insigni honore colebatur. *Pausan.* L. 14. p. 36. *Lucian.* T. IX. p. 86. Bip. Templum Veneris, quod Ascalone fuit, omnium antiquissimum putabatur, secundum *Herodotum* L. I. 105. p. 53. Vide, quae de Venere Syria eleganter disputavit *Manso* in *Dissert. mythol.* p. 5. sqq. et p. 156. sq. — V. 3. ἢ τὸν —, Sic corr. in *Ed. Lips.* pro ἢ τὸν.

IV. Cod. Vat. p. 115. Edidit *Reiske* in *Misc.* *Lips.* T. IX. p. 455. nr. 350. Lepidum carmen amatoris ad *Philaidem* meretricem, quae, quemcunque amatorem amplexibus cum maxime fovebat, eum omnium maxime se amare profitebatur. — V. 1. *πιδανῶς.* Cod. quod *Reisk.* correxit. — δάκρυον. membr. δακρύοισι. apogr. *Dresd.* — V. 3. τοῦτον ἔσθ' *Reisk.* ex Cod. Sed recte *Brunckius* τοῦτό γ' ἔσθ'. Hoc loco particula γ' necessario requiritur. — Vitiose apogr. *Lips.* παρ' ἐμεῦ κίχλωσι. Vera lectio non latuit editorem *Lipsiensem*.

¶ 47.] V. Cod. Vat. p. 119. Exhibuit *Reisk.* in Misc. Lips. IX. nr. 364. p. 472. Poëta, vino madens, per noctis tenebras Amore duce ad Pythiadem meretricem venit, eamque, ut se in domum recipiat, precatur. Hoc certe argumentum *Brunckius* sibi finxisse videtur. Sed res incerta, ut mox docebimus. — V. 3. *ἰνὸν καλῶσαι.* Cod. Vat. quod *Reiskius* servavit, vertens: *sine te, per Jovem, huc vocari*; e lecto tuo scil. huc ad fores tuas. Hanc interpretationem vereor ut sermonis incholes ferat. *Brunckium* recte emendasse puto *ἐκὶνὸν*. — V. 3. *αἴε δὲ σμυῖον.* E Salmastii emendatione. In cod. scriptum est *αἴε*. Br. Sed haec lectio commodum sensum non habet. Varia frustra tentanti mihi visum est, fieri posse, ut Codicis lectio servetur: *ἐκὶνὸν*. Carmen ab initio mutilum est. Poëta, quod acute intellexit *Reiskius*, servum suum ad meretricem praemittere videtur, verbis, quae ille nuntiet, mandatis. Hoc mandatum priore continetur distichō. Deinde haec addit: *ἐκὶνὸν*. plane ut *Asclepiad.* Ep. XXVII. 11. 12. Ede signum, quo me agnoscat, hominem nimis audacem et vini et amoris impotentissimum. Pro *ἔλθεν* Cod. Vat. *ἔλθεν* habet. *διὰ κλωπῶν.* *Reisk.* *Tibull.* I. El. II. 25. *Venus — non sinis occurras quisquam, qui corpora ferro Vulneres, aut rapta praemia veste petant.* *Propertius* media nocte ad puellam vocatus L. III. 14. 5. *Quid faciam? obductis commissam mene tenebris? Ut sineam audaces in mea membra manus.* — Praesegrenda tamen Cod. lectio *διακλωπῶν*, i. e. *κλωπώμενος*, allans à *tâtons*, ut Br. interpretatur. — Amore duce puella *pedibus praetentat iter, suspensa timore, Explorat coecas cui manus ante vias.* ap. *Tibull.* II. 1. 77. — V. 4. *ἑρμῆν*. *Ovidius* I. Amor. VI. 9.

*As quondam noctem simulacraque vana timebam:
Mirabar, tenebris si quis iturus erat.*

*Risit, ut audirem, tenera cum matre Cupido,
Es leviter, fies tu quoque fortis, ait.
Nec mora, venit Amor, non umbras nocte volantes,
Non timeo striclas in mea fata manus.*

VI. Cod. Vat. p. 119. Ποσειδάων & Ἀσκληπιάδου, Posidippo soli inscribitur in Plan. p. 473. St. 614. W. Asclepiadis tamen potius esse, facile crediderim, propter illius Ep. XIV. ubi Νικῶ occurrit. — Cleander Nicus in mari natantis amore captus, votis ad Venerem sacris affectus est, ut puella potiretur. — V. 1. ἐν Παφίᾳ κ. vulgo. *Opusorum* tamen Παφίᾳ legisse, ex ejus interpretatione apparet. Ceterum nihil hoc versu ineptius, quo Cleander nonnisi *unam Nicus genam* conspexisse dicitur. Scripturae depravationem praeclare ostendit Cod. Vat. qui παρ' ἡδύμ. legit, quod vel absque codice conjectura affectus est Anonymus Bibl. Bodl. Sed hoc nondum ad emaculandos hos versus sufficit. Scribendum est, nisi me omnia fallunt:

Σὺν, Παφίᾳ Κυθήρῃ, παρ' ἡδύμ. εἶδε Κλέανδρος
Νικῶ ἐν χαρποῖς κόμῃσι νηχομένην.

Hujus emendationis veritatem arguit Epigr. finis: οὐκ ἀτελεῖς γὰρ ἔδχα, τὰς καίης εὖξαι' ἐν' ἡδύμ. Recte autem dedimus Νικῶ νηχομένην, partim auctoritate Vat. membranarum nixi, in quibus perspicue scriptum νηχομένην. — V. 3. καίόμενος libris invitis scribendum esse censet Br. Schneideri sententiam amplexus. In fine ἀνθρ. Plan. ἀνθρακος de Veneris actu iterum Ep. VIII. Fortasse etiam in Ep. ἀέσπ. XXII. ubi legendum suspicor:

ἀνθρακὴ διὰ πάντας ἔλαν κατέτηκ' Ἀεῖβαζος
τὴν Κυθόν' ἃ πέτρα θρυπτομένη θέρεται.

Cod. ἀθρ. μ. exhibet. Conf. Asclepiad. Ep. XIII. 4. — V. 5. ἐναυάγει. Hinc fortasse Macedon. III. τὸν ναυηγὸν ἐν' ἡπείρῳ φαίνεται. Epigr. ἀέσπ. LXVI. κόρη, κῆρδ' ἐν ἡπείρῳ ναυηγόν, φίλῃ, εἶπον ἀπελλόμενον. Non solum in re amā-

toria, sed in aliis quoque conditionibus naufragium dicuntur facere, quibus res male cedit. *Alciphron* L. I. 18. p. 69. Πάυσος εἰς ταῦτα δαπανώμενος, μὴ εἰς ἐκτὸς τῆς θαλάττης ἢ γῆς ναυηγῶν ἀπαφῆναι, φιλοῦσα τῶν χρημάτων, *Philo* Tom. I. p. 678. ἔκρουσαντες τε καὶ ναυαγῆσαντες ἢ περὶ γλῶτταν ἄθρονεν ἢ περὶ γαστέρα ἀπληστον. *Patrimonio naufragus* est ap. *Ciceron.* pro Sull. c. XIV. *Horat.* II. Serm. III. 18. *Postquam omnis res mea Janum Ad medium fracta est.* — V. 6. εἵχεσαν. Hujus flexionis unicum e probato scriptore exemplum affert *Maittaire* n. p. 225. En tertium e *Scymno* Chio 694. — τῆς καὶ τῆς Σάμου Ἐκδιζήμενοι τινες συνοίκοις εἵχεσαν. Br. Similes verborum formas collegit *Reisk.* ad *Constant.* *Porphyr.* Cerem. p. 48. — V. 7. οὐκ ἔταλεις εὐχαί. Vota, quae ille in maris litore concepit, exitu non caruerunt. Comparat *Toup.* in *Cur.* nov. p. 262. *Sophocl.* *Philost.* 780. καὶ οὐκ ἔταλεις, μὴ ἔταλεις εὐχαί. τέκνον. — καί τις. Veneris in litore: quoniam Venus in litoribus colitur. Vide not. ad *Anyses* Ep. V. p. 425.

VII. Hoc carmen in *Vat. Cod.* p. 116. ita ut in *Planud.* p. 451. St. 586. W. titulum gerit: Ποσειδίππος ἢ Ἀρχιπιδάδου. Alterius tamen poetae nomen in *Ed.* pro non conspicitur. In *Irenen*, puellam eximie formosam. — V. 1. εἶδον. Amores, ex Veneris thalamo prodeuntes, *Irenium* viderunt, omnibus gratiis ornatissimam. Me in his nonnihil haerere fateor. Causae et temporis expressam significationem desidero. Quid est enim, quod Amores ex Veneris thalamo prodeant? An forte fortuna accidit, ut prodeuntes *Irenium* videant? An ejus videndae causa prodeunt? Nonne dicendum erat, quo tempore, quave opportunitate hoc factum esset? Vide igitur, an ἀρχομένην scribendum sit. *Irenium*, ut altera *Pandora*, in ipsis Veneris penetralibus omni venustate ornata et dotata, inde procedens Amorum in se convertit oculos, quorum adspectus et ipse ad augendum pueri

lae decus faciebat. — V. 3. 4. laudat *Suidas* in λόγῳ T. II. p. 465. qui servavit lectionem βριθαιμένην χαρίτων, in vett. edd. in θαλάμῳ depravatam. Una Ascens. καρίτων. unde *Stephanus* χαρίτων. — ἱερὸν θάλας. Vide ad *Meleagr.* Ep. LXXXVIII. p. 102. — λυγροῦ omnes edd. vett. Non solum ad splendorem cutis, sed etiam ad perfectam omnibusque numeris exactam puellae pulcritudinem significandam faciunt verba οἷα λυγρὸν γλυπτήν. Statuis formosī formosaeque comparari solent. *Euripid.* Hecuba v. 560. Vide *Dorvill.* ad Charit. p. 12. sq. Ad nostrum locum faciunt inprimis Horatiana, ex graeco fonte derivata: *Glyceræ nixor Splendens Pario marmore purius.* I. Carm. XIX. 6. Anthol. Lat. L. III. 171. *faci micat rubenti Ex vibras Parium nixens colorem.* — V. 5. πολλὰς χερσὶν vulgata lectione πολλὰς elegantior est. Sed cum hanc non Planud. solum, sed Vat. quoque Cod. et *Suidas* (qui hoc distichon excitat in ἀρετῶν T. I. p. 336.) tueatur, certae Critices leges eam in contextu servari jubent. — ἦσαν. *Suid.*

VIII. Cod. Vat. p. 119. Plan. p. 473. St. 615. W. Conqueritur poëta, quod Venus et Amores nunquam non gravissimis eum cruciatibus afficiant. — V. 1. τί μ' ἱεῖσται. quid me, cum vix ex incendio evaserim, iterum ad novos amoris cruciatus perpetiendos excitatis? Cf. *Horat.* IV. Carm. I. 1. sq. — Sic haec commode explicari possunt. Nondum tamen me poenitet conjecturae, quam similes loci confirmant:

τί μ' ἱεῖσται, πρὶν πῶδας ἄραι

ἔκ πυρός, εἰς ἱεῖσται Κόρυδος Ἀθηναίων;

Propert. L. III. El. IV. 39. *Me quoque consimili in passum torquerier igni.* Epigr. ἁδτα. III. Οὐ μοι θάλας ἔστιν ἑκατόν, ἀλλ' ἑμὲ πύρρει Ἄρσενος ἑρῖστα θάλας ἐκ Ἀθηναίων. quod geminum germanum est. ἱεῖσται ponere, imponere passim. *Theocrit.* Eid. VII. 104. ἀλλήλων τέτοιαι

φίλος ἐς χεῖρας ἑρσέναι. Euripid. in Heracl. 603. λάβειν
 πῆς ἔδραν μ' ἑρσέναι. — Ceterum Vat. Cod. post δάνειον
 inserit μὲν, et in fine versus ἀλγῆ, cui superfer. γῆ. ἔρμ.
 — V. 4. » In Vat. Cod. ut et in Plan. ἄλγος δ μὴ κρίνουν.
 » sed ex correctione. Aliud quid fuit antea. Apparent
 » voces ἄλγος et κρίνουν, sed media deleta a correctore re-
 » positum δ μὴ. Legendum δ μὴ κρῖνουν. Ordo est: *καὶ*
οὐδὲ μοι ἐξ Ἀφροδίτης πόθος, δ μὴ κρῖνουν ἄλγος κοινὸν τῷ
ἄγοντι. Epigramma est παιδικόν, quod non intellexit
 » bonus Planudes. « Br. At nec in Cephalae collectione
 leguntur ἐν τοῖς παιδικαῖς; nec facile Brunckius pruden-
 tibus de sententiae suae veritate persuadebit. Hic locus
 multos exercuit. Scholia Wechel.: *καὶ μοι ἄλγος ἐστὶ λή-*
ψει, ἐντὶ τοῦ, καὶ μοι λύπην προσεῖν δ ἐξ Ἀφροδίτης πόθος.
ἦτοι ἔρως δ μὴ κρίνουν τὸ κοινόν, τὸ δὲ ἄγοντι, ἐντὶ τοῦ ἐμοὶ
τῷ ἄγοντι, τοῦτέστι φέρουσι κατὰ μετάληψιν. τὸ δὲ κοινὸν κρίνουν
διὰ τὸ μὴ ὑπὸ τῆς ἑρμηνείας ἀντιεῖναι. Simili ratione Ano-
 nymus Bibl. Bodlej. hunc locum expedire conatus est:
ἔστι δέ μοι ἄλγος δ πόθος δ μὴ κρίνουν κοινόν, τοῦτ' ἔστιν, δ μὴ
ὅν κοινός, ἄγοντι, ἦγουν ἐμοὶ τῷ φέρουσι, τὸν ἔρωτα δηλαδὲ.
 Scaligeranus codex ap. Huertium p. 47. correctionem
 praebebat hanc: δ μὴ κρῖνουν κοινὸν ἄγοντι πόθος. Eandem
 reperio in notis mstis *Jos. Scaligeri*. Quem sensum singulis
 verbis subjecerit *Grotius*, non satis apparet ex ejus
 versione, quam *Burmamnus* edidit ad Propert. p. 21.

Me Venus exercet semper, succedit Amori

Ilicet ex causa qualibet oritur Amor.

Schneiderus in notis mstis suspicabatur: κοινὸν ἄγωνα πό-
 θος. eo fere sensu, ni fallor, quem expressit *Propert.*
 L. I. 1. 31.

Vos remanete, quibus facili deus annuis ore,

Sitis et in tuto semper amore pares.

In me nostra Venus noctes exercet amaras,

Et nullo vacuus tempore defuit Amor.

Wyttenbach. in Bibl. crit. II. 2, p. 6. ἄλγος· ὃ μὴ κραίνας
καὶνός ἀλλ' ἔστι πάθος, interpretatione non addita. Nullus
me Anthologiae locus minori cum fructu gravius exer-
cuit. Ponam tamen ex variis conjecturis eam, quae
mihi et contextui et poetae ingenio maxime videtur
consentanea:

καὶ νέον ἐξ Ἀφροδίτης

ἄλγος ἔμελ', κινδύν' κινσμενὸν ἄγουν τε πάθος.

Semper mihi novus aliquis a Vēnere dolor, et urticae mor-
fibus afficiens desiderium nascitur. κινδύν' κινσμενὸν in re ama-
toria non ineptum judicabunt comparantes Ep. Arzemo-
nis II. p. 79. in puerum: ἄλλ' ἔτι μειδιδων, ὅτι δ' οὐ φίλος,
ἔρα μελίσσεται ἔσμεν καὶ κινδύνος καὶ πυρός ὑψάμεθα. Urti-
cam pro irritamento libidinis posuit Juvenal. Sat. XI.
165. Irritamentum Veneris languentis, et acres Divitis
urticae. Pro quavis cupidine id. Sat. II. 128. ubi vide
Intpp. Cf. Foef. in Oecon. Hipp. κινσμενὸν p. 208.

¶ 48.] IX. Cod. Vat. p. 584. Neminem scio, qui hoc
carmen ante Br. ediderit. »Vereor, ut integrum sit hoc
»carmen. Post πεπονημένη in v. 3. reliqui distichi pars et
»sequentis initium deesse videntur. Tum scribendum
»ἄλλ' ἀθροίζει seu potius ἀθροίζει. Br. In Vat. Cod.
junctim ἀλλὰθροίζει. Huic lectioni si unius literae muta-
tione subveneris, non opus erit de carminis integritate
dubitare. Scribendum puto:

ἄλλ' ἀθροίζει.

labores et aerumnas, τοὺς τοῦ ἔρωτος πόνους, consemnit. Jun-
guntur ἄλγος et ἀθλῶν in carmine T. III. p. 146. XVIII.
— Jam reliqua videamus. ὃ πάθος animam vinctam
spinis imponit, ignem ei subjiiciens. ὃ Μουσῶν τέτταξ
anima est Musarum artibus probe instructa. Poetae ci-
cadis comparantur propter cantus suavitatem. Cf. Epigr.
ἀδύτα. CCCCLXVIII. Εἰ κόκκυξ τέτταρος ἔστι λεγυρότερος
αἰνῆς, ἴσον ποιεῖ καὶ ὅγῳ Παλλὰδιον δένανται. — καμίζειν θάλασσαν

i. e. spinis tanquam lecto imponit. Comparandus inprimis, qui passim poëtas epigrammaticos compilavit, *Eustathius* de *Hysm.* L. III. p. 84. καὶ νῦν τὸν ἔρῳτα τὴν ἀνθρώπων ἐκείνῳ ὄχῳ καὶ ὡς ἐπὶ πυρᾷ ἐπταύμενος πυρὶ ἐτρεφέμενος ἦν. Erat poenae genus ap. veteres, huic, quod *Posidippus* describit, haud ab simile, secundum *Platon.* in *Polit.* X. p. 519. D. τὸν δὲ Ἀρδιαῖον καὶ ἄλλους συμπεδί-
σαντες χεῖρας τε καὶ πόδας καὶ κεφαλὴν καταβαλόντες καὶ ἐκείνους, εἴλοντο παρὰ τὴν ὁδὸν ἐκτὸς ἐπ' ἀσπαλάγῳ κἀμπετοντες. Vide *Rubnk.* ad *Tim.* p. 160. — Ceterum in *Vat. Cod.* τὴν M. τέτιγγα habetur. — V. 3. βῶβῳ. *Cod.* Color est, ut in *Epigr. ἁδισκ. XLVII.*

τὸν γὰρ ἐπαυδήσαντα πόνους καὶ ἔρῳτι δαμέντῳ

οὐδὲ διδὸς τρέχει πῦρ ἐπιβαλλόμενον.

*Anima in philosophorum scriptis probe exercitata, labores ab Amore ipsi impositos nibili pendit. Maxim. Tyr. Diss. XIII. 5. ἡ μὲν οὖν ἐλατὴ ψυχὴ καὶ διαπονημένη καὶ ἡσκημένη ἡμελεῖ καὶ ὡς τάχιστα ἐξίεται γυμνασθῆναι. Synesius in Dione p. 62. B. τῇ τοῖς ἀδιδασκώτοις τῶν βιβλίων ἐγγυ-
γυμνασθῆναι.*

X. *Cod. Vat.* p. 595. Edidit *Reiske* in *Not. ad Anth.* p. 246. et hinc *Warton* ad *Theocrit.* II. p. 156. — V. 1. Poëta in computatione ministrum jubet duo pocula in *Nannus* et *Lydae* honorem, toridemque in honorem *Antimachi* et *Mimnermi* infundere. τρεῖς δὲ Nanno. ut ap. *Meleagr. Ep.* XCIX. ἔχει τὰς Παιδοῦς. Notissima *Nanno*, *Mimnermi* amafia, de qua vid. *Rubnk.* ad *Hermes.* v. 37. p. 291. De *Lyda*, cujus nomine *Antimachus* carmen inscripsit, cf. *not. ad Asclepiad. Ep.* XXXVI. — In exitu versus καὶ φερειμένου *Vat. Cod.* Hanc lectionem *Reiskiam* pro genuina habuisse miror, dum vertit: cum seorsim cujusque singula. Nec tamen *Bruncii* emendatio ferenda est. Epitheton *Antimachi* nomini additum ostendit, *Mimnermum* quoque epitheto a poëta fuisse ornatum. Scribendum puto:

καὶ φιλακρήτου

Μικνέμευ, καὶ τοῦ σφόδρον Ἀντιμάχου.

Hoc epitheton poetam decere apparet, qui *sine amore jocisque nil iucundum* censebat, ut est ap. *Horas*. I. Epist. VI. 65. De eodem *Hermesiana* El. v. 35. in loco depravatissimo:

Μικνέμεος δὲ, τὸν ἥδὼν ἐς εὐρετε, πολλὰν ἀνατλάς,
ἤχον, καὶ μαλακοῦ πνιῦμ' ἀπὸ πενταμέτερον,
καίτε μὲν Ναντεῦς, χαλῶ δ' ἐπὶ πλάτῃ κῶλη,
πνημθεὶς, κῆρους στεῖχ' ἀνακρενέων.

Sic haec fortasse legi debent. Poetae comissiones agentī tribuitur κῶλην χαλῶν propter numeros impariter junctos, quibus ille primus usus esse dicitur. Notus *Ovidii* locus L. III. El. I. 8. *Venis odoratos Elegia nexa capillos* & *Es, puto, pes illi longior alter eras*. Tribuuntur nonnunquam scriptoribus, quae ipsorum operibus propria sunt. Ut *Horatius* Dorsenni in scribendo negligentiam notans, *Adspice, ait, Quam non adstricto percussas pulpita focco*. II. Epist. I. 174. Sed haec obiter. — V. 3. ἐμὲν Cod; ἐμοὶ Reisk. Pro ἰαντεῦ, quod *Bruckii* inventum esse videtur, membranae iterum ἐκείνου exhibent. An fuit:

τὸν δ' ἔκτον ἰόντον.

in sequenti autem versu:

ἔπας, ὅστιν' ἔχον ἔτυχε.

Sextum poculum deliciis tuis infunde, ejus, quem deperis, nomine appellato. Theocriti. XIV. 17. ἰδοὺ ἐπεχέουσαι ἀκρατὲν, ὅστις ἔχει ἑκάστος· ἰδοὺ μὲν ἄστις εἶπεν. — V. 7. 8. »Hoc distichon, quod ita in Cod. scriptum est, ut id exhibui, manifesto corruptum est. Conjecturam meam in textum inferre nolui, quam hic proponam: Κύπρι· σὺ γὰρ ἑραστὴς Νέφην τ' εἰδυθεὶς τ' εὐχαρὶς ἔστιν ἐμῶς.« *Br.* Sed, hac conjectura admitta, postremum distichon cum praecedentibus vix coit. Adde, quod relinquitur difficultas in verbis μετὰν ὅστις χεῖλονε πτόμα, Κύπρι· quae ad quod poculum referenda sunt, non

facile dictu est. Si ad praecedens, cur Venerem alloquitur? sin Veneris poculum significare voluit, aliquid ad sermonis integritatem requiritur. Hinc suspicor, in κέρει τάλλα latere κύπελλα, et poetam hunc sensum voluisse efficere: Jam Amoris pocula non, ut cetera, numerabimus. Huic sensui verba carminis accommodare conatus sum, sic scribens:

— — Μνημοσύνης δέκατον

μοστέον ὑπὲρ χεῖλους πίεμα· τὰ κύπελλα δ' ἔρως
εἰσαθέντ' ἐριθμεῖν ναιχὶ λίην ἄχαρι.

Amoris pocula ebrios numerare, nimis ineptum foret. Plurima igitur ei se fufurum esse, nullo calculo inito, significat. Non tamen tantum huic conjecturae tribuo; ut eam pro genuina poetæ manu haberi velim. Viderint alii.

XI. Cod. Vat. p. 106. Edidit *Wolf* in *Fragm. Sapph.* p. 232. *Dorville* ad *Char.* p. 371. *Reisk.* in *Misc.* Lips. IX. p. 144. nr. 322. Oblitus philosophorum de recte vivendo praecepta, vino et amori indulgere sibi proponit. — V. 1. Κερεπὶ λάγυνε. lagena fictilis. Vasa fictilia, quae ap. Atticos fiebant, (δ' Ἀττικὸς κέραμος *Athen.* L. L. p. 28. C.) in magno ap. veteres honore fuisse, monuimus ad *Leonid. Tar.* Ep. LXXXVII. — πολύδροσον. rorulentum Bacchi laticem. *Simonid.* Ep. LIV. in *Anacreontem*: καὶ μιν διὰ πύργοι νοταρὴ δρόσος. — V. 2. βαῖνα. Cod. Vat. — συμβολικὴ. Erat convivium, ubi de symbolis coenabant. — V. 3. εἰνάσθω *Wolf.* qui ineptè corrigit εἰνάσθω. — Zenon δ' εὐφδε κύπελος. Ergo non poetæ tantum, sed alii quoque scriptores cum oloribus comparantur. *Reiskius* tamen de *canis* Zenonis poetam cogitasse suspicabatur. πολύχρως κύπελος est ap. *Euripid.* in *Bacch.* 1361. et chorus senum in *Herc. fur.* 692. κύπελος αἶς, γέρον ἁοιδὸς Πολυῶν ἐκ γενέων Καλαδήμω. In simili ad potandum exhortatione item Zeno cum Ceantho jun-

jungitur, in Ep. Marci Argent. XIX. *Εἰ δὲ εἰς Ἀθήνας*
σοφίης νόος, ἴσθι Κλεάνθης καὶ Ζήνων ἔδην τὸν βαρὺν ὡς ἔμο-
 λον. Erat autem Cleanthes, Zenonis auditor, quasi ma-
 jorum gentium Stoicus. Cic. Acad. Qu. L. IV. 126. Hinc
 Claudianus de Fl. Mallii Theod. Conf. 88. Stoicos
Cleanebeam turbam appellat

XII. Vat. Cod. p. 114. *Ποσιδίππου καὶ αὐτὸ κῆμεν καὶ*
μαθητὰς μιστόν. Reisk. in Miscell. Lipf. T. IX. p. 321.
 nr. 347. Meseagri nomine inscripsit, cujus poetæ Epi-
 gramma praecedat in Codice. Ex Dorvillii schedis pro-
 tulit Burmann. ad Sicul. T. II. p. 556. Convivium
 poeta instruens, puerum mittit, qui majorem vini co-
 piam potaturis suppeditet. Conf. Asclepiad. Ep. XXVII.
 et XXVIII. — V. 2. *γνομένοις.* Cod. — Pro *ἐν Χίῳ*
Brunckius verbis transpositis *Χίῳ ἐν* legendum censet.
 In *Χίῳ* enim, contracto ex *Χίῳ*, priorem syllabam sem-
 per produci. Suidae locum v. *Ἀθήναιος* 'Ὁ Χίος ἴσιν τε-
 γνῶναι νικῆσας Ἀθήνας ἐκάστη τῶν Ἀθηναίων ἰδίας Χίον κρη-
 μων, Reiskius quoque laudavit. Ductus est ex *Arben*. L. I.
 p. 3. F. — V. 3. *Ἀσπιδίον.* oenopolam puta. — V. 4.
 Cod. *ἡμῶς.* Nostram lectionem Posidippo restituit Reis-
 kius ex Suida T. II. p. 60. *ἡμῶς* ἡμῶντος. ἡμῶς
 δὲ πῖτος, ὃ τοῦ ἡμῶς αὐτοῦ ἰδαίου ἔχον. ἐν Ἐπιγράμματι
ἡμῶς π. . . . In Schedis Dorvill praeterea *ἴσιν* erat. —
 V. 6. *ὥρας πέμπτης.* De die igitur potaturi erant. Vulgo,
 quod Reiskius ad h. l. monuit, hora nona demum com-
 porationum fiebat initium. Horat. l. Ep. VII. 71. Qui
 prius accumbebant, *de die convivia facere* dicebantur, ut
 est ap. Casull. XLVII. 6. ubi vide cl. Doering p. 143.
Potores liquidi media de luce Falerni ingeniose emen-
 davit Bensley ad Horat. l. Epist. XVIII. 91. quem
 consule.

¶ 49.] XIII. Servavit Planud. p. 346. St. 486. W.
 In Lyssippi Sicyonii Occasionem. Nobilissimam hanc sta-
 tuam descripsit Callistratus c. VI. Cf. Exercitatt. crit.

T. II. p. 37. sq. Veterum loca collegit *Junius* in *Catal. Pict.* p. 114. *Politianus* in *Misc.* c. XLIX. *Wernsdorf.* ad *Himer.* Eclog. XIV. p. 240. sq. In *Ausonius* Ep. XII. quod ex carmine, huic nostro simillimo, conversum est, haec statua perperam Phidiae tribuitur.

Cujus opus? Phidiae, qui signum Pallados, ejus,

Quique Jovem fecit, tertia palma ego sum.

— V. 3. *ἡ δὲ ἄρα β.* *Himerius* l. c. *ἔφηρον* a statuario fidum esse ait, *περὶ τὸν τὸ εἶδος, οὐχ ὡς μεταξὺ οὐδὲ γῆς ἄνω κορυφίζουσαι, ἀλλ' ὥστε, δοκῶν ἐκτελεῖσθαι τῆς γῆς, λαμβάνει κλίπταιν τὸ μὴ κατὰ γῆς ἐκτελεῖσθαι.* — V. 5. *ἐνέον.* *Phaedrus* L. V. §. in descriptione Occasionis, *cursum*, ait, *volucris pendet in novacula.* Proverbialis locutio *ἐν ἐνέον* *ἐκτελεῖσθαι* sculptorem commovisse videtur, ut deam *novacula* instrueret. *εἰδῆρον* simpliciter vocat *Himerius*. Hujus autem rei nec *Callistratus* meminit nec *Ausonius*. — Ceterum *ἐξῆς* passim de tempore adhibetur. Vide *Dorvill.* ad *Charit.* p. 663. qui laborantem distinctionem vers. 7. §. emendavit. Nam in *Plan.* verba *ἢ ἄτα* interroganti tribuuntur, nunc, ut ap. *Brumchium*, Occasioni. Sed cl. *Sonnzag* in *Histor. Poët.* brev. voculas *ἢ ἄτα* ab hoc loco alienas esse censens, *καίτοι* legendum esse suspicabatur; cui emendationi cave fidem habeas. Non sine elegantia et gravitate *ἢ ἄτα* in hunc modum poni solet; et vim habet fere hanc: Quid est quod quaeras? nullam ob aliam; ut apparet, causam, nisi ut obviam facti coma apprehensa me retineant. — *Phaedrus* l. c. *Quem si occuparis, seneas; elapsam semel Non ipse possis Juppiter reprehendere.* — In sine v. 10. Cod. Vat. in quo hoc carmen recentiore manu paginis in fronte agglutinatis adscriptum est; *ἔξῃσθαι* et v. 11. *τοῦτον ὁ τ. με διέπλεον* legit; posterius, ut in *Planud.* unde procul dubio descriptum est. Emendavit errorem *Dorvill.* l. c. — *ἡ προθύρα*. in templi vestibulo me posuit, ut mortales docerem.

XIV. Planud. p. 314. St. 454. W. Legebatur olim hoc Epigramma, vel saltem pars ejus ap. *Himerium* Orat. XIV. 14. p. 634. Οὐ γὰρ δὴ Λυσίππῳ ὀνομά το ἔδιδον καὶ δόξαν Ἀλεξάνδρος ἔπ' ἐκείνου πλατύνοντας, ὥς καὶ αὐτὴν τὴν ποιήσιν εὐδὲρα θαυμάσῃ τὸ φιλοτέχνημα. Ἡ οὖν ἡκούσα τὸ Ἐπίγραμμα τὸ ἐπὶ εὐάντος τῆς Ἀλεξάνδρου λεγόμενον, τὸ Λυσίππῳ πλάσσει Σικανίῃς . . . χεῖρ. Fuit, qui lacunam voce *δαδάλῃ* implendam censeret; quod non satis caute probavit *Wernsdorffius*, quod poeta artificem ab artificio potius quam ab audacia commendare deberet. Sed solent artificibus, poetis, scriptoribus ea tribui, quae ipsorum operibus propria sunt. Epigr. *ἀδίστ.* CCXCV. in Ajacem Timomachi, ὃ γράψας εἶδ' οὐ μαινόμενον, καὶ συνελυσσέθῃ χεῖρ ἄνιερ. Recte igitur *Lyffippo*, qui *animosa signa* fingebat (*Propert.* III. 7. 9.) χεῖρ *θαυμάλην* tribuitur. Comparandum imprimis Epigr. *Archelai* I. et Ep. *ἀδίστ.* CCCIX. — V. 2. πῦρ δρᾷ. De *Hercule Euripides* in *Syleo* fr. IV. εἰ δ' εἰσεῖν Πῦρ τις δέδοικεν· ἔμμα γὰρ πυρὸς ἡμῖν, ταῦρος λείοντος ὥς βλέπων πρὸς ἑμβολήν. — V. 4. βοῦς. non pro convicio habendum. Etiam *taurus fortis* et *robustus*, sed nihil ad *leonem*.

XV. Servavit *Ashen.* L. X. p. 412. E. Θεαγένης δ' ὁ Θάσιος ἀθλητὴς ταῦρον μένος κατέφαγεν, ὥς Ποσειδάωνος φησιν ἐν Ἐπιγράμμασιν· καὶ περὶ . . . Hinc *Eustathius* ad *Odyss.* p. 206. 36. Θεαγένης γοῦν, φασὶν, Θάσιος ἀθλητὴς (I. ἀθλητὴς) ταῦρον κατέφαγε μένος· ὃς καὶ φησι παρὰ τινι ποιητῇ, ὥς ἔφαγον Μένειον βοῦν, ἦγον Λυδὸν, πάτερ γὰρ βρώμεν οὐκ ἂν ἔπασχε Θάσιος. Illustis fuit ille incredibili palmarum multitudine, quas in variis certaminibus acceperat. Mille et quadringentas fuisse, narrat *Pausan.* L. VI. II. p. 478. Mille et ducentas numerat *Plutarcb.* T. II. p. 811. D. unde *μοριόθλος* vocatus est ab Oraculo, quod servavit *Dio Chrysost.* Or. XXXI. Tom. I. p. 617. *Reisk.* Quae ap. *Pausaniam* de *Theagene* narrantur, eadem *Suidas* de *Nicone* pugile narrat T. II. p. 625. — In nostro

carmine sententiarum nexus aut nullus est, aut certe parum perspicuus; quare penitus adsentior cl. *Heynio*, qui illud integrum esse dubitabat in *Comment. T. X. p. 103.* — V. 1. *Καί τις* vulgo, quod *Casaubon.* emendavit. Devoravi quondam ex pasto bovem Mæonium. Idem fecerat Hercules, *ταυροφάγας* propterea appellatus; idem et alii. Exemplum voracitatis congeffit *Casaubon.* p. 704. — V. 2. *οὐκ ἂν ἐπέχε.* Haec indicare videntur, Theagenem, quod patria ipsi non sufficeret ad victum, in peregrinas terras abiisse. Quare γὰρ ad *Μυθίων* referendum. Theagenem vitam mendicando sustinuisse, quod *Casaubonus* ait, his quidem verbis minime efficitur. — Quae sequuntur, *δέσκα φαγὼν, ἐν' ἐπύρειον*, non magis mendici conditionem significant. Sensus est, ejus famem nunquam fuisse expletam; nam, toto bove devorato, plura tamen petebat. Hinc fortasse factum est, ut manu porrecta fingeretur. — V. 3. *Θευτύλης* et *Ἰβυρίν.* vulgo. — Plures statuas *Χίρας* *περίσχευμένων* ex antiquitate recenset *Heynius* l. c. — Ceterum Theagenis statuae, quae ap. Thasios erat, vis aegrotos sanandi tribuebatur, quod, praeter *Pausaniam*, *Lucianus* narrat in *Deor. Conc. §. 12. T. III. p. 534.*

Ex T. II. p. 528.] XV^a. Servavit hoc Epigramma *Tzerza* in *Chil. VII. 662. p. 133.* unde emendatum dedit *Vossius* de *Histor. gr. p. 187.* in *Oper. T. IV. Tzerza* *Posidippo* auctore tradit, in *Libycorum* draconum capitibus lapides inveniri *ἀγανερίας*, in quibus modo currus modo alius rei figura insculpta videretur; nec tamen figuram apparere prius, quam lapidem in ceram imprefferis. *Philostrophus*, ubi dracones Indicos describit, in *Vit. Apellon. L. III. 8. p. 100.* lapidum quoque illorum virtutes commemorat; sed nihil de figuris; ut nec *Plinius* H. N. XXXVII. 57. p. 789. *Dracontites sive Dracontia e cerebro fit draconum: sed nisi viventibus abscisso nunquam gemmescit, invidia animalis mori sen-*

scientis. Igitur moriensibus amputant. — Esse autem colore translucido, nec postea poliri aut artem admittere. Attigit hunc locum *Salmas.* ad Solin. p. 275. D. — V. 1. οὐ περ. Non in fluminis litore, sed in capite draconis hic lapis repertus est. — ἀπαύγων. γένεια βοστρυχώδη draconibus Indicis tribuit *Philostatus.* — V. 2. κεφαλῇ Τζετα et mox λευκῇ, quod Inpr. latinus cum κεφαλῇ junxit; et sensu et metro refragante. λευκῇ adverbii vicem implet. λευκῇ φαληριῶντα, lapidem albescentem. *Eustath.* II. p. 321. 52. πέτρην φαληριῶσα, παρὰ Λυκάφρονι, ἣ λευκῇ νῆσος. καὶ κείμενα παρ' Ὀμήρῳ φαληριῶντα, τὰ λευκῇ. II. v. 799. κυρτῇ, φαληριῶντα. — Parum eleganter τὸ γλυφὲν ἔρμα ἐγλύφετο, ut facile suspiceris, aliud olim epitheton hic lectum fuisse. — V. 4. λυγέλου. Hoc poeta videtur dicere: Currum in hoc lapide latentem non iis, quibus scalptores vulgo utuntur, instrumentis factum, sed quasi lyncei oculi obtutu intus in ipsis lapidis visceribus sculptum esse. — V. 5. Colon non in hexametri fine, sed post γλῶσσαι ponesidum erat. Obscurum distichon. ψεῖδος χεῖρς accipio de ejusmodi fallacia, quales praestigiatōres et psephopaeistae observantibus struunt, dum spectatores videre cogunt, quod non videant, contra, quae videant, non cernere. Hujusmodi igitur fallaci ludo similem videri ait imaginem in interiore parte lapidis; in ipsa enim ejus area non conspici. — πρέβολος πλατὺς lata lapidis superficies. Ignoro, an πρέβολος eodem sensu occurrat alibi; nec tamen linguae analogia hanc significationem respuit. — V. 7. εἰ καὶ. Τζετα. — πῶς δ' ἀδουργές. Hoc mirabile, quomodo oculi, qui intenta acie hanc imaginem intra lapidem tam artificiose elaborarunt, tantam intentionem ferre potuerint.

XVI. In Cod. Vat. p. 416. prostat cum lemmate: Πασιδίππου, εἰ δὲ Πλάτωνος τοῦ Κυρκεῦ. In Plan. p. 16. St. 27. W. titulus est: Ποσειδίππου, εἰ δὲ Κράτητος τοῦ Κοινοῦ. Sic quoque in *Stob.* Tit. XCVI. p. 530. Gesn. 411. Grot.

Vere igitur ἄδηλον est. Poëta varias vitae conditiones recensens, omnibus multum malorum admixtum videt; ut igitur optimum sit, aut omnino non nasci, aut quam primum mori. Parodiam hujus carminis dedit Metrodorus Ep. I. T. II. p. 476. Julian. Aeg. Ep. XLIII. Agathias Ep. III. Aeschines Socr. in Axiocho c. XI. ποῦ καὶ τίς ἴλαμενος ἐπιτέλειται ἢ τέχνην ἀδύνατον καὶ τοῦ παροῦτος χαλεπανεῖ. Imitatus est hoc carmen Ansonius Eid. XV. cujus initium et finem adscribam.

*Quod vitae sectabor iter? si plena tumultu
Sunt fora: si curis domus anxia: si peregrinos
Cura domus sequitur: mercantem si nova semper
Daniua manens: cessare vetas si turpis egestas:
Si vexat labor agricolam, mare naufragus horror
Infamat, poenaeque graves in coelibe vita,
Et gravior cautis custodia vana maritis:
Sanguineum si Martis opus: si turpia lucra
Focnoris, et velox inopes usura trucidat.
Omne aevum curae: cunctis sua displicet aetas.
— — — — — Ergo
Optima Grajorum sententia: quippe homini ajuns
Non nasci esse bonum, natum aut cito morte potiri.*

— V. 1. τάμος. vulgo et in Vat. Cod. τάμυ corrigit Brunck. ad Aristoph. Plut. 438. p. 291. e cod. regio Stobaei. — 7. 50.] V. 4. ἴχνη. Vat. Cod. — V. 5. οὐκ ἐπὶ τῷ. Terent. Adelph. V. 4. 13. Duxi uxorem; quam ibi miseriam vidi? Nati filii; alia cura? — V. 6. ζῆς ἱτ' ἐρημότροπον. Steph. cum Ed. pr. et Ald. pr. In Cod. Aldi, quem Ald. sec. et tertia sequuntur sunt, ἐρημότροπος legitur. Sic quoque Vat. Cod. ζῆς Br. recepit ex marg. Stobaei. In ed. Trincav. ζῆς ἱτ' ἐρημότροπος. Apud Metrodorum quoque l. c. ζῆς ἱτ' ἐλαφρότροπον. — V. 9. τοῦ δουλοῦ. Plan. et Vat. Cod. — ἢ τὸ γένεσθαι μήποτε ἢ τὸ θάνατον a. Vat. Cod. — Apud Stobaeum ἢ ἄρα τὸν πάντων

τὸ δὲ λαίω ἢ γ. μήποτε ἢ θανάτων. In Plan. sic est, ut Br. exhibuit. *Sophocles* ap. *Stobaeum* Tit. CXIX. τὸ μὲν γὰρ αἰὼς κρείσσον ἢ τὸ ζῆν κακὸς, cujus generis multa collegit *Westen.* ad N. T. H. p. 264. sq. Vide not. ad *Bacchyl.* fr. VII. p. 281. *ινολας*, quam *Posidippus* his verbis expressit, auctorem *Silvium* facit *Cicero* in *Tusc.* Qu. I. 48. *Non nasti homini longe optimum esse; proximum autem quam primum mori.* Vide *Harduinum* ad *Plin.* L. VII. Prooemium T. I. p. 369.

XVII. *Asbenaeus* L. X. p. 414. E. Ἡράκλειτος ἐν τῇ ξενίζοντι Ἑλλήνι φησὶ τινὰ γυναῖκα πλείστα βαρβακύνει. — Ποσειδώνιος δὲ ἐν Ἐπιγράμμασι Φυλδμαχόν. εἰς ἐν καὶ τὸδε ἐπεγραψεν Φυλδμαχόν. Hoc Epigramma, quod insigniter depravatum est ap. *Asbenaecum*, *Brunckius* edidit ad mentem *Toupii* in *Epist. crit.* p. 121. Statim in primo carminis limine nomen viri depravatum est. Scribendum *Φυρδμαχόν*, ut legitur in antiquissimis libris et in *Epitome*. *Phyromachium* cum *Corydo*, et ipso belluone, jungit *Asben.* L. VI. p. 245. E. Ejusdem familiae est *Eurbanes* ap. eund. L. VIII. p. 343. B. ubi vulgo depravate legitur:

Τίς ἐκ μέσων τὰ θερμὰ δευδὲ ἀρπάσκει;
Παῦ Κόρυδες ἢ Φυρδμαχος ἢ κοίλου βία;

Manifestum est, latere nomen tertii alicujus belluonis, Fortasse:

ἢ Διοκλοῦς βία.

De *Diocle* vide p. 344. B. sive:

ἢ Κλειοῦς βία.

ut significetur nobilis illa ἀφοφάγος, de qua diximus ad *Hedyl.* Epigr. IV. (T. II. p. 527.) Alius est *Phyromachus*, de quo *Alexis* in *Tarentinis* loquitur L. IV. p. 161. C. — παρώνην παντοχίην *Toupius* interpretatur cornicem παντοχίον, quae noctu vescitur. *Artemidor.* IV. 58. τὰ δὲ νυκτερινὰ καὶ μηδὲν ἐν ἡμέρᾳ πρόσσεντάς τι, μοιχοῦς

ἢ ἐλεπτας ἢ νυκταρινὴν ἔχοντας ἐργασίαν. ὡς γλαυξ — ἀπὸ κορώνης. καὶ τὰ ὅμοια. Sed sic nihil hoc epitheto frigidius. *Salmasius*, qui hoc Epigr. protulit ad *Solin.* p. 858. E. πανδοχικὴν (vulgo enim παννοχικὴν legitur) emendat: *cornicem tabernariam*. *Salmasii* vestigiis insistentes corrigendum suspicor:

Φυρέμαχον, τὸν πάντα φαγεῖν βέρον, οἷα κορώνην,
πανδοχείου ἴ' ἄτην, ἥγας ἔχει κάπετος.

Homo vorax et helluo, qui omnia capit et deglutit, *macelli pestis et perniciēs* vocatur, πανδοχείου ἄτη. ut ap. *Horat.* I. Epist. XV. 31. *Maenius* — *Perniciēs et sempestas barbarumque macelli*, *Quidquid quaeseras, ventri donabas avaro*. Verba οἷα κορώνην ad voracitatem hominis referenda sunt. Vir doctus ap. *Huesium* p. 80. παννοχικὴν αὐτῇ —, quod graecum esse merito dubitabat doctissimus Praeful. Ipse corrigit: οἷα κορώνην πάννοχον, ἐν ταύτῃ ἥγας ἔχει κάπετος. *Weston* denique in *Hermesian.* p. 32. in *Toupii* concedens sententiam, παννοχικὴν ἡκτῇ ineptō tentat, quod cornices nocturnae ad mare degant. Cf. *Homer.* Od. ε. 67. — ἥγας κάπετος est cavitas, rima terrae, forte exorta, cujus opportunitate nisi erant ad *Phyromachum*, vilissimum hominem, sepeliendum. ἥγας δὲ ἐκ πύργου: est ap. *Apollon. Rhod.* L. IV. 1448. Vide *Arnoldi* Lect. gr. p. 233. — V. 3. ἐν τρέχει *Casaub.* restituit pro εὐτρέχει. lacero panno penulae Pellenicae, quas penulas crassas fuisse constat ad arcendum frigus. Ap. *Pindarum* Ol. IX. 146. ejusmodi vestis ψυχρὰν εὐδία-νον φάρμακον αὐρᾶν vocatur. Intus floccis lanæ instructae erant. *Pindar.* Nem. X. 82. ἐκ δὲ Παλλάνος, ἐπιστάμενοι νότον μαλακῶσι κρηναίῃς. Cf. *Polluc.* L. VII. 67. *Schol. Aristoph.* Av. 1421. *Smidas*: Παλληναῖος χιτὼν. ἐπὶ τῷ παλαιῷ (fort. παχίῳ) φορούμενον ἱμάτιον. — V. 4. καὶ χρεῖα εἰς τήνην vulgo. Nostra lectio est ex emendatione Viri docti ap. *Huesium*. Nec aliter emendavit *Salmasius*, qui totum hoc distichon sic restituit, ut *Br.* dedit. Seq. enim

versu εἰπόντες αἱ προκύν legitur. Stela fossae fuit imposita, quam poeta ab Attico quodam inungi coronarique vult. Causam adjicit: αἱ ποτε σοι προκύν συννώμασε, si quando tecum comissionibus interfuit. Parasitum, qui, dum viveret, regem suum ubique comitatus erat, illius *προγονem* sive anteambulonem vocat. Non acquievit in hac emendatione *Weston*, sed corrigere conatur: καὶ γράφε εἰς Δῆκον, Ἀττικὸν, καὶ σκ. Εἰ ποτε σοι προφαγών σ. » Sed tu, Attice, inscribe hujusce conditorium titulo et coronam adde, si quid ante alios comedens, si helluq niste tecum unquam comissatum iverit. Inepte. — ἤλαθ. Jam ipse homo describitur. ἀμαυρὰ βλέψας. *Paul. Silens.* Ep. L. ἀπὸ χθόνος ἐκκρημνὸς ἦν ἡλθε κατ' ἐφθαλμῶν θυσσὸν ἐκτενέον. — ἐκ πάλιν ἐκιδῶ. liventibus superciliis, aetate fortasse, fortasse etiam plagis. — *Salmasius* scripsit ἐκ πάλιν. — V. 7. 8. Nihil his versib. corruptius. ὁ τριχὺ διαφθέρας et in fine ἀναίκεν ἤλαθ' ὅτε καλλιέτην *Casaubonus* tentavit: ὅτε διαφθέρας. — τῶν τότε ἀναίκεων ἡ. ἰ. τὰν ἀκέραιον. fractis auribus (ut pugil: vide *Winkelman*, *Anmerkungen zur Gesch. der K.* p. 55. et passim.) et plagis cooperitus ex *Lenaeis* ludis recta in foveam descendit. Putabat nimirum *Casaubonus*, *Phyromachum* pugilem fuisse, et ἀγῶνης ἀναίκεος proprie de certaminibus in *Bacchi* honorem habitis accipiebat. Quod mihi fecus videtur. Ludi illi *lenaei* sive *Bacchici*, quos poetas significat, *compotationes* sunt, in quibus etiam certamina, ἀγῶνες, sed potandi, non pugnandi, instituuntur. In ejusmodi *compotatione* parasitus noster exspiraverat. Quod si igitur in praec. versu πάλιν de oculis plagarum impetu lividis accipiendum est, de plagis cogitare debemus, quibus parasiti in conviviis solebant affici. — *Weston* conjecit ὅτε διαφθέρας, de oculis et caestus contusionibus sugillatis cogitans. *Toupinus* ad suam emendationem firmandam *Lucianum* comparavit in *Tim.* 8. T. I. p. 115. διμελήτης καὶ διαφθέρας, ὥς ἐρεῖ,

ἀπολιπὼν ὑπ' αἰσχύνῃς τὸ ἄστυ, μεθεὶς γυνεργαί, μελαγχολοῦ
τοῖς κακοῖς. Quae quamvis ingeniosa sunt, non tamen
propterea *Salmasii* emendatio penitus rejicienda videtur;
qui ἄθρεξ, ἐφθειρος scribendum censebat. Prius certe vo-
cabulum propius abest a vulgatae ductibus, quam *Toupiis*
ἄχρεε. — μονελήκυθος is est, qui nihil praeter lecythum
habet; quo sensu etiā αὐτολήκυθος dicitur. Inprimis
huc facit *Erymōl. M.* αὐτολήκυθος ὁ πῆγος ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ
τοῦδε λεκιδίου φέρειν εἰς τὰ βαλανεῖα, οἱ δὲ ἄστυα παρὰ τὰς
συμβολὰς ἐν τῷ λεκιδίῳ ἔχειν καὶ περιφέρειν εἰς τὰ συμπεσια,
ἢ ὅς αὐτὰ τὸ λήκυθον μόνον ἔχοντες. Vide *H.*
Valesium ad *Harpocr.* p. 102. et *T. H.* ad *Polluc.* X. 62.
p. 1221. — In fine carminis *Salmasius* corrigit ἡλθ'
ὡπὸ γαῖν vel ὑπὸ γαῖν ὅπην. Felicius *Toupius* ὡπὸ κοίλῃς
ὅπην — quam emendationem age exemplis adstruamus.
Sophacl. in *Antig.* 1323. νομφεῖον ᾄδεν κοίλῃν εἰσβαίνουσιν. ἰπ
Ajace 1403. καλ' εἰ μὲν κοίλῃν κάπετον χερσὶ ταχύντα.
Philost. in *Vit. Apoll.* VI. 11. p. 249. χθόνιοι βέρονε
ἀσπάζονται καὶ τὰ ἐν κοίλῃ τῇ γῇ θρόμνα. *Babrius* ap. *Suidam*
T. III. p. 633. φυλάδες κοίλης. *Araus* ap. *Plutarch.*
de *Sol. An.* T. II. p. 967. ἡ κοίλης μέρμηκας ἔχῃς.

XVIII. In membranis Vat. bis legitur: p. 231.
Ποσίδιππον. p. 283. sq. Καλλιμάχον. In Planud. p. 220. St.
301. W. uni *Posidippo* tribuitur. Legitur etiā in Col-
lect. Epigr. *Callimachi* nr. LXIX. p. 331. Scriptum est
in puerum trimum; qui cum in puteo imaginem suam
vidisset, in aquam delapsus est, postea tamen in matris
sinu exspiravit. — V. 1. τριετῆ Vat. utroque loco. —
'Αρχιδάκτα. Vat. loco pr. 'Αρχιδάκτα loco sec. In Pla-
nud. 'Αετυδάκτα. — V. 2. μετῆς. Vat. loco pr. *Visae*
corruptus imagine format Rem sine corpore (κατὰ τι χεῖμα)
αἰμα. *Ovid. Metam.* L. III. 416. — ἐπ' ἰσκάσσει. Vat.
utroque loco. — V. 3. ἔκασσε et εὐεπτομένη. Idem loco
pr. — V. 5. γούνοι. Vat. pr. loco. — V. 6. ποταμὸν δού-

Ibid. — *Sophocl. Electr.* 510. παντιεθής Μόρτιλος ἔκασ.
μάτη. Vid. *Valcken. ad Hipp.* p. 314. D.

7. 51.] XIX. Cod. Vat. p. 246. Plan. p. 245. St.
355. W. Naufragus se prope mare sepultum esse con-
queritur; nihilominus tamen iis, qui ipsum sepelive-
rint, gratias agit. — V. 1. ἀνενθε. Vat. Cod. — V. 2.
Brunckius ναυηγῶ τλήμων legendum censet; sine causa
idonea. Licuit ποῖρæ epitheton τοῦ ναυηγῶ ad ejus tu-
mulum transferre. Decebat vos miserum naufragi tu-
mulum procul a mari erigere. — V. 3. καὶ αὐτῶς. Vat.
— V. 4. «Corruptum est ἐκτέρετε, quod arguit Codd.
«varietas. Vat. ἐκτέρετε. Planud. reg. optimus ἐκτέρετε.
«Scribendum ἐκτέρετε. Est aoristus 2. verbi κτερίζω, unde
«κτερίζω. Verbum in aoristo esse debet.» *Br.* Hanc
emendationem jam *Brodacus* commemorat. Etiam *Josf.*
Scaliger in not. mssis ἐκτέρετε sive ἐκτέρετε legit. In Ed.
Flor. Ald. pr. et tertia ἐκτέρετε. Vulgata ἐκτέρετε in
Ald. sec. primum reperitur. Non acquiescebat in *Brun-*
ckii emendatione *Gilbertus Wakefield*, qui in Addendis
ad Bion. et Mosch. II. 36. ἐκτέρετε corrigit.

XX. Servavit *Asben.* L. XIII. p. 596. C. unde *Wol-*
fus retulit in *Fragna. Sapph.* p. 102. *Asbenasi* verba
haec sunt: Εἰς δὲ τὴν Δωρίαν τὸδ' ἐκείνη τὸ ἐπιγεγραμμένον Πα-
σιδῖππος, καὶ τοὶ ἐν τῇ Αἰθιοπία πολλὰ αὐτῆς μνημονεύσαντες
ἴσμεν δὲ τὸδε· Δωρίαν *Posidippi* Aethiopia an alibi
commemoretur, dubito. Vide *Fabricii* Bibl. Gr. T. II.
p. 490. Fuit Dorica meretrix Naucratis, quam Cha-
raxus, Sapphus frater, deperibat, unde Sappho eam διὰ
τῆς ποιήσεως διέβηλλε, ὥς πολλὰ τοῦ Χαράξου νοσησμένην,
quæ *Asbenasi* sunt verba. Maxime huc facit *Strabo*
L. XVII. p. 1161. D. pyramidem describens: Λέγεται
δὲ τῆς ἰταίρας τάφος γεγονῶς ὑπὸ τῶν ἑραστῶν, ἣν Σαπφὴ μὲν ἔ-
τῶν μελῶν ποιήτρια καλεῖ Δωρίαν, ἑρμηνειν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς
Χαράξου γεγονῶσαν, εἶπεν κατὰγοντες εἰς Νάουκρατον Αἰθιοπίας κατ'

ἁμφοτέρων· ἄλλαι δ' ὀνομάζουσι ῥοδόπην. (ῥοδόπις est ap. Herodot. L. II. 135. p. 168.) Ad Charaxi amores et sua in Doricam carmina, respicientem facit poetriam Ovidius Heroid. XV. 63.:

*Ar sis inops frater, victus meretricis amore,
Mistaque cum turpi damna pudore tulit.
Factus inops agili peragis freta caerulea remo;
Quasque male amisit, nunc male quaeris opes.
Me quoque, quod monui bene multa fideliter, odit.
Hoc mihi libertas, hoc pia lingua dedit.*

De Rhodopide vide Perizon. ad Aelian. V. H. XIII. 33.

— Difficile sit cum his de Dorica narrationibus nostrum carmen conciliare, quod Brunckius ad Tonpii (Epist. crit p. 121.) mentem emendatum dedit. — V. I. ε' ἀπαλὰ κοσμήσατο δεσμῶν vulgo. Nostra lectio Casaubono debetur. Male Gallicus Athenaei interpres T. V. p. 127. vertit: *le nocud qui liait ses cheveux, et une robe qui exhalait des parfums exquis, faisaient jadis la parure de sa personne.* Nec tamen primum hunc versum Casauboni conjecturis perlanatum esse crediderim, quibus sententiarum nexus subabsurdus existit: Jamdudum quidem vittae crinales et pectoralis fascia tua ossa ornaverunt; sed adhuc Sapphus carmina manent. Nisi dicere voluit: Tu quidem jamdudum periisti, sed adhuc Lesbiae illius poetriae carmina florent. Depravatam ap. Athenaeum scripturam δεσμῶν μὲν ἀπαλὰ κοσμήσατο δεσμῶν — sic fortasse paulo audacius licebit refingere:

Δωρίκα, ἐς σποδίην σπατάλη μὲν ἱβήσατο δεσμῶν.

Vittae crinales illas, quibus te olim ornasti (σπατάλη), in cinerem quidem abierunt. Hoc contextui saltem aptissimum. Ductus color ex Callimachi Ep. XLVII. — καλλὰ ἀδ' μὲν πον, Χεῖν' Ἀλκαμένησσι, τετράπαλη σποδίη· Αἱ δὲ πικρὴ ζήλοντι ἀνδρῶν. Quod autem scripsi σπατάλη δεσμῶν, et a vulgata proxime abest, nec elegancia caret,

Agasbiat Ep. III. μαχλάδος οἰμάξεις χρυσομανῇ σπατάλῃ.
Id. XXVII. χεῖρα περισείγξω χρυσοδέτῃ σπατάλῃ. *Macedo-*
ninus Ep. V. τὴν χρυσοσπατάλῃ σπειμένην σπατάλῃ. *Etiam ap.*
Philodemum Ep. XXII. olim lectum fuisse suspicor:

λευκοῖων σπατάλῃ καὶ ψάλματι.

pro vulgato λευκοῖους πάλι δαΐ. — V. 3. ἤποτε. vulgo. —
 Mox εὐγχευς vulgo inepte vertitur *concolor* (vino nimirum, quod matutino jentaculo bibebatur) idque secutus est Gallicus interpres: *aussi vermeille que le vin qu'on boit dans la coupe du matin, tu enlaçais le beau Charaxus dans ses bras.* Sed εὐγχευς hoc loco a χρεῖς, *cutis*, derivandum, puellam cum amante cubantem, *εὐγχευτίζουσαν*, significat. *χεῖζειν* in hac re usurpatur ap. *Theocrit.* Eid. X. 18. Vide *Valken.* ad Phoen. p. 545. — V. 5. *Σαπφῶ αἰ δὲ* vulgo. *Casaubonus* *Σαπφῶς αἰ δὲ μ.* Melius *Τουρίπυ* *Σαπφῶς*, quod formatum ad analogiam τοῦ Λητώος α Λητώ. — *λευκαὶ σελίδες*, candidae, i. e. *illustres*, *chartae*. *λευκαὶ*, *λαμπραὶ*, est ap. *Hesych.* in *λευκαὶ φερίε*. Vide *Heynium* ad *Pindar.* Pyth. IV. 194. p. 270. — *φθγγόμεναι*. *Catull.* LXVII. 46. *Haec charta loquatur anus*, ubi vide *Interpp.* — Distinctionem emendavit *Casaubonus*. Vulgo enim post *σελίδες* comma ponitur. Deinde v. 7. ἔστ' ἄν εἴη N. v. 8. γυγάνη. Haec omnia emendavit *Casaubonus*. — Haereo in verbis *εὐνομα εὐν μάλα ποστέν*. Qui enim poeta Doricae nomen, in Sapphus carminibus traductum et laceratum, felix et beatum praedicare potest? Dixeris, *Posidippum* aliam quandam traditionem secutum esse. At res in Sapphus carminibus diserte expressa esse debuit. Nec ironia locum habere videtur. Num fuit:

εὐνομα εὐν μάλα ποστέν.

talis enim fama meretrici convenit. Nihil tamen definire ausim. — *ἔστ' ἄν*. tuum nomen manebit, dum na-
 ves secundo Nilo in mare deferentur. *Naucratis* empe-

rium Aegypti celeberrimum, quod Graeci inprimis mercatores frequentare solebant. *Athen.* L. XI. p. 480. E.

XXI. Ex *Athenaei* L. VI. p. 318. D. relatum est in Append. Anth. Plan. p. 520. St. 22. W. *Athenaeus* laudato Epigrammate *Callimachi* XXXI. haec scribit: Ἐγραψα δὲ καὶ Ποσειδῶντι: εἰς τὴν ἐν τῷ Ζεφυρίῳ τιμαμένην Ἀφροδίτην τόδε τὸ Ἐπίγραμμα· Τοῦτο Scriptum in templum *Arfinoës Zephyritidis* a *Callicrate* nauta in litore maris exstructum. Positum erat hoc templum in promontorio haud procul a *Nicopoli*, (vide *Strabon.* L. XVII. p. 1152. B) non ad *Nili* ostium, sed in ipso litore maris. Hinc colligo, poetam non ποταμῷ scripsisse, sed

Τοῦτο καὶ ἐν πόντῳ καὶ ἐπὶ ἡθρῇ — —

haec enim sibi invicem opponi solent. — τῆς Φιλαδέλφου. *Ptolemaei Philadelphi*, fratris sui, conjux. — V. 5. ἢ δὲ καὶ vulgo. quod *Brunckius* praeter necessitatem mutavit. — V. 6. ἐκλιπασθῇ. *Ovid.* *Heroid.* XIX. 159. Quod timeas non est: auso Venus ipsa favebit: Sternes et aequoreas, aequore nata, vias. Vide not. ad *Anysis* Ep. V. p. 425. et ad *Addati* Ep. VI.

PHANIAE EPIGRAMMATA.

§. 52.] I. Edidit *Dorville* ad *Charit.* p. 310. Poëta inter pocula puerum, jam in ipso adolescentiae limine collocatum, hortatur, ut tempore utatur, et severus esse desinat. In *Vat. Cod.* p. 573. φανίου inscriptum. — V. 1. καὶ ἑμῶν. Cur hanc sibi deam potissimum advocet, ignoro. An pro mera interiectione alibi occurrit, ut καὶ ὅσα, et similia? — ἢ σισυγίῳ. Conf. ad *Leonid.* *Tar.* Ep. XXXVII. Tom. II. p. 95. — V. 2. βραδὺς. Dictum videtur pro: βραδὺν χρόνον ὁ αὐτὸς ἔχεις ἄχου, parum tempo-

ris superest, quo amore dignus videri possis. — V. 3. *πὺρ τρίχα*. sic Cod. et Dorvill. Salmasius emendabat *πύρρ' ἔξ*, quae vox an graeca sit, nescio; ex analogia *πύρρ' ἔξ* scribendum esset, quod non admittit metrum. — Sed proba est Cod. lectio et nihil mutandum. — *Br.* *μυρὸς ὅπ' τρίχα*. femora pilis quasi victa et superata. — V. 4. *λοιπὸν*. In quibusdam apographis *λοιπὸς* et versa sequ. *ἐκ' ἔχνης* legi, *Dorvillius* monuit, qui de significatione adverbii *λοιπὸν* nonnulla dedit: *Jam nos Cupido ad aliam flammam inuisat.* — *μανίη* de vehemente amore ap. *Antip. Sid.* LXXVI. ἡ παλὺν ζηρετάτη μανίη. *Philodam.* Ep. XIV. ἡμετέρης δεσπότηδος μανίης. *Theocrit.* Eid. XI. 11. ἤρατο — ὀλοαῖς μανίαις. — V. 5. *ὅτε δ' ἂν Dorvill.* In nostro apogr. *δ' ἂν* omittitur. — *σπινθήρος*. nonnullas ignis, quo puer nos incendebas, scintillae. *Servato* Ep. XXXVIII. ὀφθαλμοῖς σπινθήρας ἔχεις. ubi vide not. — *ἔχνηον* simili ratione dixit *Isidorus Schol.* T. II. p. 474. *ὅς εὖ ζεῖ προτέρης ἔχνηον ἐγλαίης.*

II. Cod. Vat. p. 197. Edidit *Kuster.* ad *Suid.* T. II. p. 319. *Reisk.* in *Anthol.* nr. 526. p. 319. *Callon*, ludimagister, senio confectus, professionis suae insignia Mercurio dedicat. — V. 1. 2. laudat *Suid.* in *νέμεσι* T. II. p. 597. In membranis legitur *πρὸ πάρος γουμῆς καὶ νῦν καὶ παρὰ κείραν.* *Suidas* prius hemistichium omisit; in fine *παρὰ κείραν* exhibet. *Salmasius*, qui hoc distichon protulit in *Biss. de Homon. Hyl.* latr. p. 5. D. *πρὸ κείραν* pro Cod. lectione venditat. Sic etiam *Kuster* exhibuit. Probabilem esse hanc emendationem, apparet ex *Martial.* L. XIV. 80. *Invisae nimium pueris gratas quoque magistris, Clara Prometheo munere ligna sumus.* *νέμεσις* enim est *ferula*, quam ob usum, quem ludimagistris praebebat, *minacem* vocat *Columella* X. 119. Idem v. 21. *nec manibus mixtae ferulas.* Vide *Bodaeum a Scap.* ad *Theophr.* L. VI. p. 582. Adde *Philostrat.* Vit. *Soph.* L. I. p. 483. *Ferularum medulla autem igni confect.*

vando et alendo inferviebat; unde Prometheus ignem diis ferulae ope subduxisse putabatur. *Schneiderus* in *Per. crit.* p. 18. comparat *Nicandri* Alexiph. 272. τῶν δὲ νάρθηκος νεάτην ἐξαίρουσιν ἡδὺν, ὅσπερ Προμηθεύσει κλοπῇ ἀντιόχετο φάρης. ubi vide ejusdem notas p. 164. Minime igitur admittenda est conjectura *Reiskii*, qui πυροκάνταν legit, ferulam igne duratam et ambustam significari censens, quo fortius feriret scilicet. — Lorum, *λύαντα*, quod simul cum ferula commemoratur, eidem usui infervuisse probabile est. Servos loris esse caesos, nemo ignorat. — Pro *πλάκτορα* in antiquis *Suidae* edd. *πλάγκτορα* legitur. — V. 3. ap. *Suid.* in κίρκος T. II. p. 319. κίρκον ἄτ' εὐολκων. In membr. Vat. sic legitur, ut ap. *Br.* Hanc lectionem *Kusterus* interpretatur de vase oleario curvo et inflexo, a similitudine accipitris dicto, rostrum aduncum habentis. *Reiskius* εὐρυόπαν conjicit, εὐρύαν δὲ ἔχοντα, annulum intelligens amplo foramine, per quod funis trajiceretur, quo ludimagister contumaces pueros alligaret. κίρκον *annulum* significare non dubito. πάντα γὰρ ἐπιμαρπὴ κίρκω λήγονται. Vide *Lenner.* in *Origin.* T. I. p. 407. *Herodes.* L. II. p. 120. 8. Hinc κίρκω, *annulo circumdo*, ap. *Aeschyl.* in *Prom.* 74. σέλη δὲ κίρκωσεν βίβλ. Epitheto εὐόλκων autem quid faciendum sit, non video. Sinceram esse lectionem, non puto. Si annulus, quem *Callon* Mercurio dedicat, eum ipsi usum praestiterat, quem *Reiskius* voluit, scribendum existimaverim:

κίρκον τ' εὐόλκον φιλοκαμπία.

annulum incurvum, astraglorium. — *μειόπικλον* *Suidas* tuetur hoc distichon proferens v. *συγχίδα* T. III. p. 390. Veteres tamen ejus edd. *μειόπικλον* habent. In apogr. *Lipf.* *μειόπικλον* habetur. — In membr. et ap. *Suid.* *συγχίδα*. Hoc in *συγχίδα* mutavit *Salmasius*, qui sic exhibet scriptum ad *Tersull.* de *Pall.* p. 414. *συκχας* id esse videtur, quod alii *συκχας* vocarunt. *Pollux* L. VII. 86. ἡ δὲ *συκχας* ἀρρητιδὴ μὲν εἰσὶν, ἀνέμενται δὲ ἐκ τοῦ συνέχειν τὸν πόδα. *Hesych.*

Hesych. Συγκάδες. είδος υποδήματος. εύκλει Φεργία υποδήματα. — De πέλμα alibi diximus. — Fortasse etiam *solea* ad puerorum castigationem referenda, secundum ea, quae de magistrorum in discipulos severitate dixit *Cresollus* in Theatr. Rhetor. V. 6. Thef. Gronov. X. p. 221. sqq. ubi etiam de *solea*. — V. 4. στεγανὴν ex *Suida* in contextum venisse videtur. In membranis enim στεγανὴν reperitur. *Reiskius*, accentu mutato, scribit στεγάναν, ut sit στεγνὴ, κάλυμμα. Ejusdem analogiae est στεφάνη. Sed vide, an poeta scripserit:

καὶ στέφανον κρατὶς ἐρημυκόμεν.

pileum, calvi capitis segumentum. *Leonid. Tar. Ep. XI.* καὶ πῖλον κεφαλῆς οὐχ ὀείας στέφανον. — V. 5. 6. laudat *Suid.* in παιδεὶς T. III. p. 66. ubi σέμβολον ἀγωγῆς legitur. Pro παιδεῖς *Reiskius* παιδείας habet. — πολὺ καμάτω gravi senectutis pondere. *Theocrit. Ep. II.* γῆραι νοσοφόν βριζομένης καλῆμης. Non minus bene scripserit *Phaenias*: πολλῷ — καμάτῳ. ut *Philipp. Theff. Ep. XXII.* ἔν τρωμος ἤδη δεξιτερὴν, πολλὰς ἐχθόμενος (sic scribendum, non βριζόμενος) καμάτοις. sive δολιχῷ — καμάτῳ, ut *Ep. κδιστ.* LI. τρεμερὴν ὑπὸ γῆρας ἔκνη Χαῖρα καθαρμόζων ἐκ δολιχῶν καμάτων.

III. *Vat. Cod. p. 197.* sq. Primus edidit *Kusterus* ad *Suidam* T. II. p. 421. unde illud repetivit et illustravit *Schwarzius* de Ornament. Libr. Diss. VI. p. 229. ed. *Leuschneri.* *Reiskius* in Anthol. nr. 527. p. 57. Aceftondas scriba, cum inter vestigalium coactores receptus esset, prioris conditionis instrumenta Musis appendit. — V. 1. Ἀκευόνδας. apogr. Lips. — σμίλαν scalpellum, quibus calami finduntur. γλόφανον καλῆμαν, πλατῆος γλωχίνα σιδήρου appellat *Damocharis Ep. II. T. III.* p. 69. σμίλαν δοιάνην ἐκροβελῶν γλωφίδα *Philipp. Ep. XVII.* Vide, quae larga manu affudit *Schwarzius* l. c. p. 208. sq. *Salmasius*, ubi κάλαμον γλόφειν et σμιλεῖν illustrat, hoc

distichon profert ad Solin. p. 735. B. — V. 2. habet *Suidas* in *επὶ γγος* T. III. p. 364. et in *ψαλτορα* T. III. p. 701. ubi male *ἔχεν*. Cod. Vat. *ἔχεν*: unde ortus error. Ceterum ap. *Lexicographum* non minus quam in Cod. *καὶ κνιδίων* divisim scribitur. *Brunckium* decepit apogr. Idem voculam *καὶ* non fetens, *ψαλτορα τῶν κνιδίων* corrigendum proponit. Alii *tmelin* maluerunt statuere *ἀποψαλτορα*, praeunte *Salmasio* ad Solin. p. 917. C. ubi, de *Cnidii* arundinibus agens, hunc versum iterum excitat. *Plinius* H: N. T. II. p. 26. *Charsisque servians calami, Aegyptii maxime, cognatione quadam papyri. Probatores tamen Cnidii, et qui in Asia circa Anaiticum lacum nascuntur.* *Ausonius* *Epist.* VII. 50. *Cnidiae sulcus arundinis.* Conf. *Vossium* ad *Catull.* p. 89. et *Schwarz.* p. 214. sq. *Spongia* et abstergendis calamis et literis in tabula delendis inserviebat; nota res. Vido *Interp. Martialis* ad L. IV. Ep. X. — V. 3. laudat *Suidas* in *αελ*: T. III. p. 297. *κάνημα φιλόθεον* illustrat *Paul. Silent.* Ep. LI. *ἡγμένα γραμμῆς ἐκπλῆτος κανῶνα.* *Damochar.* Ep. II. *κάνη γραφίδων Ἰστυάτων φύλακα.* — In fine hujus vers. Cod. Vat. *ἔργματι λυίας συμμέτρη κ. τ. εὐμέλανο β.* quam lectionem *Reiskius* exhibuit, in versione latina miram, quam excogitavit, conjecturam exprimens: *ἔργμα τ' ἰλίας ἀμρόδενον κόττας ἡμελωνβερχίδα.* quod secundum ipsum auctorem significat: *opus palustris cubilis nodis nexum, astramento mersile.* *Brunckius* *πογέλας* ex *Salmasii* conjectura exhibuit, quam ipse tamen ejus auctor non sequitur ad Solin. p. 644. B. ubi h. v. laudat. *ἔργμα* ipsius est editoris inventum. Ad *τελείας γραμμῆς* subaudit *Schwarzianus*, qui probe intellexit, *συμμέτρη* scribendum esse. *γραμμῆ* *συμμέτρητος* foret linea, quae literarum situm definit. Elegantius est *πογέλας*, etsi, vere sic emendatum esse, affirmare nolim. *Julian. Aegypt.* Ep. X. *ἐκπλῆτος γραφίδου ἀπιδύοντα πογέλας τίνδε μόλιθον ἄγων, καὶ μελίθον κανῶνα.* — *ἔργμα* valde blanditur.

Cum literae lineâ, quae ope regulae ducitur, quasi nitantur, *ἰσίδονται*, ipsa regula recte vocatur *ἴσμα* sive *ἴσισμα πορείας*, fulcimentum itineris, per quod literae quasi incedunt. ἢ ἐπὶ μεζούται γραμματος ἀρμονίῃ. *Paul. Silens. Ep. LII.* — Mox *Kusterus* ἐν μελάνῃ βροχίδα exhibuit, contra *Cod. fidem*. — Quid βροχίς h. l. significet, nemo dixit interpretum. *Ap. Anisipatrum Sid. Ep. LXII.* pro *laqueo* ponitur; quod ab h. l. alienissimum est. *Schneiderus* in *Lexico Gr.* a βρέχιν. derivat, et *atramentarium* significare existimat. In reliquis tamen carminibus, ubi instrumenta artis scriptoriae enumerantur, cum *regula*, *κάνη*, *plumbum*, quo versus signantur, ἀρθο conjungitur. *Damocbaris* l. c. γραμματικῇ πλήθοντα μέλασματι κυκλομέλιβρον καὶ κανένα —. *Paul. Sil. Ep. LI.* τὸν τροχόντα μέλιβρον, δεῖ ἀτραπὸν οἷδε χαράσσειν ὅρθῃ παρὰ τὸν ἰσθμὸν κανένα. Hoc plumbum *Pbaniam* quoque significasse, vix dubito; sed an depravatam sit v. βροχίδα, quidve reponendum sit, non dixerim. — V. 5. *Suidas* in *λεάνταιραν* T. II. p. 421. ad quem locum *Porcius* emendandum censebat καρκίνον τε ποροῦχον, sensu non minus quam metro reclamante. In apogr. *Lipf.* reperitur κανένα τ' εὐαίρον χαλκισταίραν κ. quod *Reiskius* ex *Kusteri* exemplo emendavit. *Schwarzius* vertit *forpicem*, quae spiram habet. σπειροῦχα vocari, quia duae forpici partes forte per spiram conjungerentur. At forpici mentio in hoc carmine non valde desiderabatur; magisque aridet conjectura *Salmasii*, qui τὸν διαβήτην (*le compas*) significari existimat. Huic sententiae etiam *Br* favebat. Aliiter *Reiskius*, qui, quia ap. *Hesychium* κάρκινος explicatur δασυς τις, κάρκινι σπειροῦχα de voluminibus membranae interpretatur, quae, taeniis decussatim sese secantibus, colligata essent. In plurimis aliis, quae hinc expressa videntur, ejusdem argumenti carminibus nihil tale occurrit. — *λεάνταιρα κίστρις*. pumex membranis laevigandis adhibitus. *Philipp. Ep. XVII.* καὶ τὴν παρὰ θῖνα

κίστην ἀρχιμεδὸν πόντου τρημαίνοντα, λίθον. Ejusdem erat usus in acuendis calamis. Vide Schwarz, p. 212. — V. 6. Laudat hunc versum Dorvill. in Vann. crit. p. 142. ubi de colore καλλὰν agit. Vide, quae notavimus ad *Meleagr.* Ep. CXXIII. p. 135. πλινθία Schwarzius p. 229. interpretatur de conspicio e vitro viridi, quali scribae nostris quoque temporibus ad tuendos oculos utuntur; πλινθία forte a forma quadrata dici existimans. At Guetus ap. Dorvillium l. c. *laterculum* sive *cotem Veneti coloris* interpretatur. Quae si vera est interpretatio, cotem intellige, qua scalpellum obtusum acuebant scribae. — V. 7. φιλολόχην corrigit Schwarzius vertitque: *Postquam tenuis panes lucratu est quaestus lucubrationis*. Scribarum enim quaestum φιλόλογον esse, *lucernatum amantem*. Sed φιλόλογος μάζα est placenta esu jucunda, qua h. l. victus paulo lautior significatur, qui scribae nostro, postquam ταλάνης factus erat, contigit. — V. 8. ἄρμεν' ἐκέρμασεν. Kuster. ἐκέρμασεν suspicabatur Schwarz. Sed in Cod. est ἐκέρμασεν.

¶ 53.] IV. Cod. Vat. p. 198. ἀλυσάλλον. Integrum carmen primus dedit Reiskius in Anthol. p. 58. nr. 529. unde illud emendatius protulit Toup. in Cur. nov. p. 240. Alcimus, postquam, terrae colendae labore fere confectus, thesaurum invenerat, instrumenta Minervae dedicat. — V. 1. 2. cum particula tertii exhibuit Kusterus ad Suid. T. I. p. 38. vers. 2. cum parte praecedentis Suid. in φάρσος T. III. p. 582. — ἀγρεῖφον Cod. Vat. litera v erasa; et sic legitur in apogr. Lipsi. Suidas tamen ἀγρεῖφον legit, cujus haec sunt: ἀγρεῖφον γρηφὴν ἐργαλείον, δι' οὗ συνάγουσι τὴν χεῖρην. Ἄλκιμος ἀγρεῖφον καὶ κροδόντιδα καὶ φιλοδόκον φάρσος ἄμα στ. χ. δ. *Rastrum densibus vacuunt* interpretatur Kusterus; Reiskius autem rastrum, cui dentes distantes interjectisque vacuis spatiis distincti sunt. Hunc sequitur Br. — In fine vers. Cod. Vat. (Gothanum saltem apogr.) φιλοδόκον. φιλοδόκον ap. Sui-

dam utroque loco. — V. 2. *ἄμα* Cod. et *Suid.* quod *Reiskius* frustra explicare conatur. Veram lectionem indagavit *Toup.* *Suid.* ἄμα· ὀρυκτικὸν ἔργον αἰὶν· ἃ ἡμῶς πωρῶμεν λέγομεν εὖκ ὀρῶς Vide inprimis *Salmas.* ad *Script. Hist. Aug.* T. II. p. 392. Hujus instrumenti nonnisi *frustum* (φάρος), manubrio etiam destitutum, Alcimus dedicat. De φάρος vide *Toupium* in *Em.* ad *Suid.* P. III. p. 536. ad quem locum *Tyrtobizius* in *Not.* ad *Toup.* Tom. IV. p. 424. sponte sua in ἄμας incidit. — στελεβν. τὸ τοῦ πελίκου ἔδλον. *Hesych.* — V. 3. »In Cod. scriptum: *ἑρθευτῖαν, στήμον τε.* Ap. *Suidam* legitur *στεινραν τε. ἑρθευτῖαν στερεὰ* nihil aliud esse potest, quam »validum, rigidum membrorum vinculum, quod ab hoc »loco alienum videtur. *μονορόχης ἔρυξ.* instrumentum »fossorium unius dentis. gallice *Pic.* »*Br.* *στειράν τε* exhibuit *Reiskius*, (ex *Suida*, qui h. v. laudat v. *ἑρθευτῖαν* T. I. p. 330.) vinculum illud esse existimans, quo equis et bobus pascentibus pedes anteriores constringuntur, ne aufugiant. Sed hoc a fossoris conditione alienum est. *Toupius κρατερὰν τε* legit, compedes, quibus servorum fossorumque pedes constringuntur, interpretatus. Ad Cod. lectionem *στήμον τε* nihil propius accedit, quam

στυβαράν τε.

unde facile *στειραν* fieri potuit. *ἑρθευτῖαν* autem, nisi me fallit opinio, tabulae sunt sive asseres pedum planta paulo majores. Hos enim fossores, ubi solum aequandum est, pedibus subnectunt, iisque induti terram calcant. — *εφῶραν.* mallei genus, quo glebae frangebantur et comminuebantur. — Post vers. 3. Cod. Var. legit versum 2. Epigr. *Leonid. Tar.* XII. quod proximum a nostro locum occupat. *ἔρυξ. λαοξείων σκαῖος.* *Hesych.* *Glossae:* *ἔρυξ. sarculum. lig. dolabra. ὀρυπα. fossorium.* Epitheton autem *μονορόχων* *Toupius* derivat de *ἔρυξ*, suis rostrum, quo terram fodit et subvertit: hinc *eryx*, unum rostrum sive aciem habens. — V. 5. ἄλκν

στῆρας dedit *Reisk.* Nostrium est in Cod. Occae intelligendae videntur. — V. 6. βαπτάς. corbes contextas, quibus terra egerebatur. — V. 7. »τάχ' αὖ δ'. E Salmasii emendatione, quae proba esse videtur, nam particula αὖ jam est in sequ. versu. κ' εἰς est pro κεν εἰς Ἀἶθαν, quod accentus positione indicavi. In Cod. scriptus hic locus, ut ap. Suidam in κεφαλῆα T. II. p. 405. Sin, scribendum est: ἐπὶ τάχ' αὖ δ' πολυκαμπῆς ἰξὺς εἰς Ἀἶθαν. Br. Legendum, servato τάχ' αὖ, quod Salmasianae emendationi omnino praesferendum: .

ἰξὺς κὺς Ἀἶθαν ὥχεται κ.

i. e. καὶ εἰς Ἀ. vel ad Orcum descendisset. De καὶ εἰς in κὺς coalescente vide *G. Koen.* ad Corinth. p. 88. — Ceterum hujus loci color ductus est ex *Cratetis* Fragm. VIII. στείχης δὲ φίλα κέρτων, βαλνίς τ' εἰς Ἀἶθαν δόμους κυφὸς διδύμῃσιν.

V. Cod. Vat. p. 198. Edidit *Oudendorp.* ad *Thom. Mag.* p. 251. *Reiske* in *Anth.* nr. 531. p. 59. Emendatus *Toup.* in *Epist. crit.* p. 104. Mercurio et Minervae, in eadem forte ara positis, egenus quidam homo bellaria quaedam cibique reliquias pro munere offert. — V. 1. »Μαλε in Cod. γεραιῶν, a quo magis recedit *Toup.* »πῖ γεραιῶν. Br. Quum in apogr. *Liphsien* φέρεις σοι γεραιῶν habeatur, *R.* corrigit: τάχ' σοι πεπαιῶν τ. calathus vimineus novis maturis plenus. Sed verum esse φέρεις, nos dubitare non sinit *Epigr.* praeced. ubi φέρεις ἄμας legimus. — V. 2. *Suidas*: Ἰνὸς δ' φοῦρος — ἰνιστάλειου φούρις τούτῃσι πλακοῦντος. T. II. p. 140. quod, nisi hoc carmine cognito, nemo emendare potuit. In Cod. est ἰνέοντα. *Reisk.* ἰνέοντα dedit: fragmentum pinguis placentae in furno coctum. ἰνέοντα *Toupinus* emendavit in *Em.* in *Suid.* P. II. p. 180. ἄγον ἰνέον meminit *Athen.* L. III. p. 109. C. — φούρις placentae genus ex melle et caseo, docente *Eustathio* ad *Odyss.* x p. 533. 52. Vide ad *Adiacum* *Epigr.* I. — V. 3. laudatur a *Suida* in εὐκον

T. III. p. 392. et iterum cum v. 4. in *δρόπη* T. I. p. 630. — „In Cod. *ἄτ' ἐφουλκός δρόπη*, [*ἐφουλκός δρόπη* „potius] quod manifesto corruptum. Emendabat *Salmasius*: *ἐπιουλός*, *ἐφ' ἧς ἔστιν ἰουλος*. *lanuginosa*. Qua ratione labes augebatur potius, quam tollebatur. Quis enim unquam in mensa lanuginosas olivas vidit? — *Br.* Nostrium est ex emendatione *Toupii*, qui eam sic interpretatur: *δρόπη* sive *δροῦπη* est vox romana. *Arben*. L. II. p. 56. *Εὐκολίς σπῆλαι, δρυπετῆς τ' ἰλῆαι, ταύτας τ' αὐτῶν δρόπας λέγουσιν*. *Phanias* autem τὴν δρόπην vocat *ἐφουλκίδα*, i. e. *coenae appendiculam*; olivae enim in mensis secundis. De *δρυπετῆς* notabimus quaedam ad *Longin.* Epigr. I. p. 200. — V. 4. „*δρόψα*. Cod. *δρόψα*. Mihi „in mentem venerat *δρόψα* *fragmina* a *δρόπη* *frango*. „Sed vox haec auctoritate caret. Vereor ut *δρόψα* *Toupii* hic bene conveniat, qua voce notatur *cortex*, *ρυ-* „*tamen*. Casei frustum deo dicare, pii hominis est, sed „irrisoris donum est casei cortex. *κυκλίδες* si vox graeca „est, juxta analogiam generis est feminini et cum *τυροῦ* „construi non potest. Scribendum forte *κυκλίδων*. „*κυκλίδες* habet codex noster. Ap. *Suidam* legitur *κυκλίδων*. „*δων*. Nec *κυκλίδες* nec *κυκλίδος* in lexicis reperire est. — *Br.* In Cod. Vat. legitur *δρόψα κυκλίδων*. Nec aliter *Oudem-* „*dorp.* nisi quod *δρόψα* dedit. *Suidas* interpretatur: *τυροῦ* „*περιφερῶς* *ξόσματα*. Non video, quid in Codicis lectione „tantopere reprehendendum sit. *δρόψαν* a *δρόπη* (i. e. *ξω,* „*rado*) derivandum, alibi quidem non occurrit; sed „quam multa sunt in his carminibus *ἄπαξ* *λεγόμενα*! *δρό-* „*ψαν* ramentum est, *κυκλίδων* *τυροῦ*, de orbe casei dera- „sum, casei itaque formae orbicularis. — V. 5. *Suidas* in „*Θωμῆς* T. II. p. 201. „*Κρηταίς*. Sic in Cod. et ap. *Suidam*. „*ἐντετριβένος τ' ἐρεβινθου*. praeclara *Toupii* restitutio. In „Cod. scriptum *τε σοῦπα*. Apud *Suidam* *τερ* *Θωμῶ.* „Suspicabatur *Salmasius*, vocem *σοῦπα* ex aliquo *Cereris* „nomine, quod quaerendum esset, corruptam esse.

ἡ θωμὴς βοῖστας ἐντριβέας ἤγουν τῆς ἀμήνητος σαρδὸς εἰς τρεῖς
 πρῶτον διαιρέτης. Hesych. θωμὴς, σταχθὼν σαρδός. Br.
 Tourpius hunc locum sic explicat: ἡ ἀκτὴ κρητικὴς farina
 ἢ Cresica, quod vellem non attigisset cl. Reiskius. Ari-
 stippus in Epist. ad Antisth. ap. Allat. p. 25. τῶν δὲ
 ἐλεγχθῶν ἐκτριβέας ὧν ἔχεις εἰς τὸ χεῖμα καὶ τῶν ἀλφίτων τῶν
 κρητικῶν. ita scribendus est iste locus. Recte autem jun-
 guntur ἀκτὴ et ἐκτριβέας. Porphy. in Vit. Pythag. καὶ
 ἡ σφοδρὴ ἐκτριβέας, καὶ πολλὰς φύλλων, καὶ ἀλφίτων, καὶ
 κρητικῶν, καὶ ἐκτριβέας. Quin et turpiculi quid hic videretur
 subesse. Nam ἐκτριβέας verbum praetextatum est. Haec
 ille. Qui quod de nequitia latepte in his verbis suspica-
 tur, id ab hoc loco alienissimum est. ἀκτὴ de farina no-
 tum. Hoc sensu legitur in fragmento Alexidis comici
 ap. Asben, L. III. p. 124. A. quod sic fortasse corrigi
 debet;

ἀκτὴς δὲ, τῆς καὶ ἡμέραν τροφῆς, πάλιν
 γλιχόμεθα τὴν μάζαν, ἵνα παλλευσθῇ παρῇ,
 ζυμὴν δὲ ταύτην μέλανα μηχανώμεθα.

Placentas e farina candidissimas esse volumus; ex eadem
 tamen jus nigrum conficimus. Temere Casaubonus voca-
 lum ἀκτὴς hinc removebat. — In Phanias nostri carmine
 Reiskius lectionem Cod. βοῖστας in βοῖστων mutabat; existi-
 mans, punicum malum ἐντριβέας vocari, quia, ad maturi-
 tatem perductum, in plures partes diffinditur. Crinaga-
 ras Ep. VI. ἐκτριβέας τε βοῖστας ἐκτριβέας. Sed tum saltem
 scribendum: ἐντριβέας τ' ἀπὸ βοῖστας Θ. At nec hoc, nec
 Tourpii emendationem veram puto. Acutiores videant. —
 V. 6. ἐπὶ δασυλῶν. Vat. Cod. Et hujus vocabuli forma
 insolentior est, pro ἐκδασυλῶν, ἐκδασυλῶν. — Hic, ut in
 reliquo carmine, agnoscimus imitationem Epigr. Leoni-
 dae Tar. XIII. ubi inter alia est: καὶ σπονδὴν τὴν δ' ὀνο-
 μασμένην. — V. 7. μάζαν. apogr. Lips. Seq. vers. Reiskius
 αἰγυμῶν exhibuit. Sana est Cod. Vat. lectio. Idem ἐργα-
 σθεὶς et ἐργάτους. Utitur hoc epitheto de arietibus

Sophocl. in *Aj.* 237. δύο κρυταδας κρυος ἀνελών. — Qui haec munera Mercurio et Veneri offert, se iisdem diis, ubi haec propitio numine accepissent, maiora olim in litore oblatorum esse promittit.

VI. Cod. Vat. p. 200. Edidit *Kuster* ad *Suidam* T. I. p. 85. *Reiske* in *Anth.* nr. 535. p. 61. Emendare conatus est *Toup.* in *Em.* in *Suid.* P. III. p. 450. Carmen scriptum in *Eugathem*, tonforem, qui similis *Alfino* illi ap. *Horatium* I. Sat. III. 130, quem item tonforem fuisse *Bensley* docuit, arte relicta, in *Epicuri* hortos transierat; postea vero, fame prope consumptus neque sapientior factus, relictam tonstrinam repetivit. — V. I. Λακιδανός. *Thessalus*. Λακιδῶ. Θεσσαλίας πόλις. *Sterb.* *Byz.* — ἑσπερίδα. Speculum ubique inter instrumenta tonstrinae numerant. *Plutarch.* T. II. p. 42. B. οὐ γὰρ ἐν κουρείου μὲν ἀναστάντα δὲ τῷ κατόπτρῳ παρασηύηται καὶ τῷ κεφαλῇ ἄψασθαι, τὴν περιτομήν τῶν τριχῶν ἐπισυνοποιῦντα. *Lucian.* T. III. p. 124. τοῦς κουρείας — ἐν τῷ καὶ μαχαίρῃ καὶ κατόπτρῳ σύμμετρον ἔχοντα. Epitaphium tonforis ap. *Gualtherum* in *Tab. Ant. Insc. Sic.* p. 41.

Ars speculi, pecten, perieris novacula, zibac,

Et simul hic mecum cuncta sepulchra jacent.

Seneca de *Brev. Vit.* c. 12. *Quis est istorum — qui non comsior esse malis quam honestior? Hos tu otiosos vocas, inter pectinem speculumque occupatos.* — φιλίδειρον εινδόν, nisi in hoc contextu, de linteo capitis velamento acciperem. Sed h. l. lintenm videtur esse, quod in pectore et circum humeros tondendorum ponitur. Hoc φιλίδειρον vocatur, quia crines de capite et barba detonsos excipit. — V. 2. φᾶρος ὑπὸ ξέριον Cod. Vat. πταρὸν φᾶρος ὑπεξέριον edidit *Reiskius*, qui πταρὸν pro adjectivi forma habendum existimans, πανσῆlem et explicabilem πανσῆciām interpretatur. Vide not. ad *Constantin.* *Ceremon.* p. 48. D. — Nostra lectio *Toupia* debetur, cui

πετάσων φάρσες ἐπιζυρίου est frustum, reliquiae pilei *tonforii*. Tonforibus tamen petasos prae aliis usurpatus fuisse, aliunde non constat. — V. 3. *Suidas* in *καίτην* T. I. p. 85. καὶ ψήκτραν καίτην κατέπτυσεν. nec aliter habet in ψήκτραν T. III. p. 703. et in φάσγανον T. III. p. 582. ubi hunc versum cum sequ. profert. Hac depravata lectione in errorem inductus est *Kusterus*, ut Codicis sui lectionem *δονακῆτιν* (sic enim est in Vat.) prae illa contemneret, et *καίτην* corrigendum putaret. Sed errorem agnovit et correxit idem in Diatribe Anti-Gron. p. 45. ubi *δονακῆτιν* corrigit, comparato loco *Plutarchi* de Lacon. Instit. p. 239. A. ἐπὶλεγγῆσθαι ἐπὶ σιδηραῖς, ἀλλὰ καλαμναῖς ἐχρῆντο. quo usus est etiam *Reinesius* in Var. Leñt. p. 147. *Schneiderus* in Not. mssis monuit, per *strigilem* medicamenta in aurem aliasque corporis partes instillari et infundi; iisque veteres ad vinum et aquam hauriendam usos fuisse, teste *Aristoph.* in Thefm. 556. et *Schell.* ad Eqq. 580. In tonstrina tamen τὴν ἐπὶλεγγῆδα adhibitam esse putō ad deradendum smegma, quo capillus et barba inungebantur. — *λεποκόπτους* emendavit *Toup.* *cultelli manubriis destituti*. In Cod. *λεποκόπτους* habetur; ap. *Suid.* v. *εὐλάνυχας* T. III. p. 394. *λεποκόπτους*. in φάσγανον autem p. 582. *λεποκόπτους*. — V. 4. *εὐλάνυχας ὄνυχας*. Vat. Cod. et *Suidas*. *στάνυχας* jam *Salmasius* emendavit, nec aliter *Reiskius* et *Kuster.* ad *Hesych.* v. *στάνυχας*. *στάνυξ* cultellum h. l. significat. Sed quid impedit, quominus et *ὄνυχας* verum sit, quod eodem sensu usurpatur? Vide not. ad Epigr. *Anytes* I. Tom. I. p. 422. *Phaniam* huiusmodi alliterationibus delectatum esse, apparet ex Ep. IV. ubi est *μενοειρόχαν ἔργα*. — In *εὐλάνυχας* ultima syllaba vi caesurae producit. Erat autem tonforum ungues et paronychia demere. Unde *ὄνυχιστήρια λεπτὰ* inter instrumenta tonforum recenset *Pollux* L. X. 140. ad quem locum *Salmasius* dubitat, utrum haec instrumenta *εὐλάνυχας* sive *εὐλάνυχαι*, an *ὄνυχας* in Epigrammato

nostro vocentur. Mire! — V. 5. *ἴππους δ' Ἰταλίας*. ξ. Cod. Vat. quod R. in *εὐσταλίας* mutavit, epitheto et ad *ἑρθον* et ad *ἑρὰ* referendo: utrumque enim leve gestatu esse atque complicatile. Nostrum est ex conj. *Τουρπί*, qui se veram lectionem vidisse existimabat, quia in Epigr. *Philippi* XII. reperitur: *ἰστὰς δὲ πῶς ὤλεθεν εἰς ἄλιν πτόσας*. At nihil est inter utrumque locum similitudinis; nec intelligi potest, cur in mare potissimum instrumenta sua abjecerit Eugathēs. Tu lege sine haesitatione:

ἴππους δὲ ψαλλίνας, ἑρὰ καὶ ἑρθον.

In Codd. ψ saepe sic pingitur +; vide *Villoison*. in Anecd. p. 165. unde facile fieri potuit, ut cum τ commutaretur. Hinc factum *σαγαλίδας*. Est autem ψαλλίς, *forfex*, inter haec instrumenta non ultimum. *Pollux* L. II. 32. *ἔλεγον δὲ τι οἱ κωμικοὶ καὶ κοίρατοι διπλῇ ἐπὶ τῶν καλῶ λωπισσομένων. τὴν δὲ μάχαιραν ταύτην καὶ ψαλλίδα κεκλημέναι.* Idem L. X. 140. *καὶ ψαλλίς δὲ τῶν κουρέων ἐκτεθῆναι, ἣν καὶ μίαν μάχαιραν καλοῦσι, καὶ ἑρθὲν . . .* *Julian. Anricens.* Ep. II. in hirsutum: *ἀμνητὸς πολὺς ἔστι τὴν κατὰ δάσκειον ὄψιν· τῷ σε χρεὶ δροπάνουσι καὶ οὐ ψαλλίδεσσι κερήναι.* *Hesych.* ψαλλίξαι. κοῖρα. Hinc ψαλλιστὴς, *tonsilis*, quod vocabulum illustravit *Salmas.* in Script. Hist. Aug. T. I. p. 83. — V. 6. *κηπολόγους*. Cod. Vat. quae si vera est lectio, de Epicuri sectatoribus accipi debet, qui magistri morem imitati in hortis docebant. *ἄλατο εἰς κηπολόγους ἔπιμαρτυροῦν.* Sive scribendum: *ἄλατο κηπολόγος*. In Epicuri se disciplinam commisit, ut et ipse *philosophus ex horro* fieret. — *κηπολόγου* ex *Salmasii* fortasse emendatione in nonnulla apogr. venit, inter quae apogr. Lips. non est. — V. 7. *ἤκουεν*. Vat. Cod. De paroemia *ὄνος λόγος ἀκούων* vide *Erasmus* Chil. I. 4. 35. — V. 8. *στέργυς*. *Kuster.* male.

§. 54.] VII. Cod. Vat. p. 199. Planud. p. 62. St. 89. W. Phantias piscatorem hortatur, ut, si quid delicatoris cibi ceperit, de rupe descendens, hoc ipsi ven-

dat. — V. 1. καλαμιστής, quod ap. Theocritum Eid. V. IIII. messorem significat, h. l. de piscatore usurpatur, a κλάμος, arundo piscatoria. Cf. Theocrit. XXI. 43. — ξέρειν forma HomERICA. Odyss. 4. 402. Cf. Enstasib. ad II.

p. 24. 35. — πετρεας. Vat. — V. 2. λάβειν ἄρχαν vulgo. Nec aliter in Vat. Cod. Eleganter *Tourpius* in Epist. crit. p. 16, vocabulis melius divisīs: λάβ' εὐαρχον, *Egyptol. M.* εὐαρχος. οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ κόκκος διὰ τὸ ἐπίτευχθε καίσεαι τὸ δένρον τοῦ Ἀχιλλεύου. καὶ γὰρ οἱ μεταβαλοὶ εὐφραμίζονται τοὺς πρώτους ἀνηγὰς εὐαρχοὺς καλοῦσι. Idem vocabulum attigit *Berkelius* ad Steph. Byz. p. 424. — *Casaubonus* in Not. mss. ἄρχαν προέκρινεν i. conjecit. — V. 3. μελανουρίε nihil diversus videtur a μελανούρη, qui ex sparorum est genere, et hodie parvi aestimatur. Vide *Camus* Notes sur Aristotle p. 499. — μεμύραν sive μεμύραν. Vide *Oppian.* Halieut. l. 100. Hic piscis hodieum eandem appellationem servat, monente *Dubamel* Traité de Pêches P. II. Sect. 4. ch. 2. — κίχλην cum ἐλάφῃ jungit *Leonid. Tor.* Ep. XCIII. — Is piscis, quem *Phanias* ἀμαρίδα appellat, recentiores Graeci *marida* vocant. Magnum hujus generis numerum Massiliae capi, eosque ibi sale condiri, notavit *Camus* l. c. p. 775. — V. 5. πόντον ἀθάλασσε μετέν. Vat. Cod. Nec hoc plane sincerum, nec quod vulgo legitur. Naevus videtur haerere in αὐτόν τ'. — Σε ὀψαφόνον profitetur *Phanias*, qui non carnem, sed pisces, θαλάσσιαν, magni faciat. Quae sequuntur, *Tourpius* ita accipit, ut poeta se mari delectari dicat, quod pisces alat, cibum jucundissimum. ψαφαρέν κλάσματος ἐπάτην enim cibum esse suavissimum et delicatissimum. Satis probabiliter. Sed hunc sensum, cum in ipsis verbis quaerimus, intelligimus laborare. ἐπάτην pro voluptate, τέρεν, positum illustravimus ad *Meleagr.* Ep. II. et *Nicondri* Ep. I. ψαφαρέν. εὐθραυστον, *Suid.* Ap. *Hesychium*: ψαφαρέν. ξέρειν εὐχρηρέν. ἐσθλόν. ἰσχυρόν. Potest igitur κλάσμα ψαφ. φε

ossa tenui et delicata accipi, quae in lingua posita facile comminuitur et tantum non liquefcit; sed vereor, ut contextus hanc explicationem ferat. Est potius h. l. victus aridior (ξηρὸς), qualis est panis, quem victui de piscibus posthabet Ph. Ut illum igitur quodammodo gratiorem et jucundiorē reddat, se pisces quaerere ait. sic ἀπάτην ψ. κ. ad taedium aridi cibi fallendum et superandum. Utinam teneamus, quomodo *Grosius* haec verba aut correxerit, aut explicauerit. Vertit ea in hunc modum:

Nam mare, non carnes cordi mihi: piscis amore

Me spectas alios in mare ferre cibos.

Ceterum haud scio, an hoc distichon melius post v. 2. collocetur. Continuatur enim descriptio τοῦ ἰμπελὸς, et oppositio est in verbis αἶτε εὐ γ' — σμαρίδα et χαλκίδας ὅν δὲ φέρει, quae melius apparet tertio disticho post primum posito. — Pro ἀπάτην Cod. Vat. ἀπάταν legit. — V. 7. χαλκίδας. Viliorem fuisse piscem, spinisque horrentem, ex h. l. cognoscitur. Alibi enim nihil de eo reperio, quod cum *Phaniae* iudicio conveniat. Fuerunt, qui eum pro halece haberent. Vide *Camus* Notes f. A. p. 183. sq. qui rem incertam esse pronuntiat. — ὀστρεός idem est procul dubio, quem alii ὀστρεὸν vocant, quod ipsum h. l. reponendum esse existimabat *Scaliger* in not. mss. et *Schneiderus*, quem vide ad *Asian.* V. H. VI. 32. p. 197. τῶν ἁπανθυσίων generi annumeratur ap. *Aristotelem* H. N. IX. 37. — φιλοκαθίδας Cod. Vat. — ἀδάγρει. Inter eas est formulas, quibus contemtrum significabant veteres; quarum nonnullas explicuit *Valcken.* ad Hippol. p. 178. B. — λιθινὰ φέρουσα. ut vel durissima quaeque deglutire possim; quod voracis est et heliconis.

VIII. In Planud. p. 216. St. 314. W. Θεοφάνους est. • πλείον γράμματικόν inscribit Vat. Cod. p. 292. In Mantitheii cenotaphium, a patre ipsi exstructum. — V. 1.

πολυκλαύτου ἐπὶ παιδὶς *Brunchius* revocavit ex veteribus Planudeae edit. cum quibus Vat. Cod. conspirat. Prima edit. Ascens. πολυκλαύτου — παιδὶ, eamque secutus est *Stephanus*. — V. 2. Α. ἔχον, vulgo. Nostram lectionem Vat. Cod. servavit. — V. 3. οὐνομα, nihil nisi inane ipsius nomen sepelivit, cum ipsius viri reliquiae in parentum manus non pervenerint. Mantitheum naufragio periisse, suspicor; miror tamen, poetam hoc non disertius indicasse. Nisi fortasse olim scriptum fuit:

ἤλυθε ναυηγῶν λείψαντα — —.

CHAEREMONIS EPIGRAMMATA.

V. 55.] I. Planud. p. 205. St. 298. W. In. Vat. Cod. p. 321. ζτ. ἐπὶ ἀδιδγυστέον ἔστι τὸ ἐπιγραμμα. A Planude, sive etiam a librariis interpolatum videtur. In Vat. enim Cod. prius distichon sic concipitur:

τοῖς Ἀργεῖ παρδενισμὸν χεῖρας, ἴσα δὲ τεύχεα
συμβέλαμεν· Θυρέαι δ' ἦσαν ἀεὶ δαλὰ δορεῖ.

In edit. pr. Plan. χεῖρῶν omittitur. Cum hoc Epigramma scriptum sit in Spartanos et Argivos, qui de agro Thyreatico pugnaverunt, nullus dubito, quin in παρδενισμῷ lateat Σπαρτηῶν ἴση. Fortasse igitur scribendum:

Ἀργεῶσι καὶ Σπαρτηῶν ἴση χεῖρας — —

Totidem manus eorum fuerunt, qui Sparta, quam eorum, qui Argis hac venerant; eademque arma commisimus. — Mox Θυρέαι probum est. Non minus enim plurali quam singulari numero hujus oppidi nomen effertur. *Stephanus Byz.* v. Θυρία. . . λέγεται καὶ πληθυντικῶς [καὶ] κατὰ συνήθειαν Θόρη. Sic scribendus locus, ubi vulgo καὶ desideratur. Sic etiam in *Lensuli Ep.* II. p. 166. *Brunchius* edidit: Θυρέαι δ' ἦσαν ἀεὶ δαλὰ δορεῖ. quamvis ibi Cod. Vat.

Θυρίτα exhibet. — V. 3. ἀπεφάσιστα. quovis praetexto, quo pugna relicta domum reverteremur, abjecto, avibus mortem nostram nuntiandam mandavimus.

II. Cod. Vat. p. 321. Primus edidit *L. Holsten.* ad St. Byz. p. 141. *Jensius* nr. 29. (*Reisk.* Anthol. p. 125. nr. 680.) Ille carminis initium mutilum exhibuit: κλειν-
σεν τοι μαι ὑπερ —, cum in Vat. Cod. habeatur: κλεινῶσεν
τοίμοικλειος ὑπερ. In fine idem ἀμφιτεμένεμος. Hinc *He-
ringa* in Obfl. p. 199. emendare conatus est: κλεινῶσεν
οἶμοι κλεινός — ἀμφιλόχων γὰρ ἐκ' ἀποφθίμενος. *Reiskius*
autem: κλεινός εὐ τυ μαι ἄκλειος ὑπερ θυρίδας δ. τ. κ. Ἀμφι-
λόχων γὰρ ἀμφιτεμένεμος. quae mera est scabrities. Cod.
Vaticani lectiones exhibuit *Dorvill.* ad Charit. p. 365.
nihil ipse correctionis expromens. *Brunckius* carminis
initio expressit acutam et elegantem emendationem
Ruhnkenii in Epist. cr. p. 119. qui pentametrum sic ex-
hibet scriptum: Ἀμφιλόχων γαῖαν ἐπεσάμενος. Praeferen-
dum ἀμφιλόχων, incertam, cujus gentis esset, multaeque
adeo rixae causam. Sed in fine versus *Brunckium* Ruhn-
kenianae emendationi suam praetulisse miror. Codicis
lectio γαῖαν ἀμφιτεμένεμος, plane eo ducit, ut legamus:

γαῖαν ἐπεσάμενος.

sic enim malim pro ἐπεσάμενος, ut corruptae lectionis
dubius quam maxime inhaereamus. *Nicomach.* T. II.
p. 283. ἐρατὴν πάτραν καί μιν' ἐπεσάμενος. Vide *Hemsterb.*
ad Hefych. v. ἐπίεσασθαι γῆν. Nomen *Cleuas* occurrit
ap. *Livium* L. XLIII. 21. 23. ap. *Strabon.* L. XIII.
p. 832. *Etymol. M.* p. 498. l. 32. κλέης καὶ κλεινός καὶ
προπῆ Δωρικῇ Κλεῖας.

III. Cod. Vat. p. 281. »Editum a Du Fresne in
»CP. Christiana P. II. p. 193. sine lectionis diversitate.
»Non videtur ejusdem Chaeremonis esse, qui superio-
»rum fuit auctor.« *Br.* Athenagoras rhetor commemo-
ratur ap. *Ammian.* Epigr. I. ubi vide not. Post Εὐρύκλεον

Cod. Vat. s' inserit. An carminis initium periit? —
 ἄνευ μοίρας brevis aevi virum.

DEMODOCI EPIGRAMMATA.

¶ 56.] I. Cod. Vat. p. 539. In Planud. haec tria Epigrammata deinceps leguntur p. 168. St. 244. W. Prius hoc distichon ductum est ex Epigrammate *Phocylidis* X. (T. II. p. 522.) quod *Demodocus* leviter immutavit. In fine vers. minoris vulgo καὶ περ. δὲ χιός. quod Vat. quoque habet. Sed χιός priorem producit. Orta lectio ex verbis archetypi: καὶ προκλήεις Δέριος. Ceterum quid *Demodocus* in Chiis tantopere reprehenderit, difficile sit conjectura assequi. — In eadem Codicis Vaticani pagina *Demodoco* tribuitur hoc distichon:

Πάντες μὲν Κίλικες κακοὶ ἄνθρωποι· ἐν δὲ Κίλικιν
 εἷς ἑκαθὲς Κιόρχος· καὶ [Cod. δὲ] Κιόρχος δὲ Κίλικι.

II. Cod. Vat. p. 539. Legitur etiam apud *Constantin. Porphy.* L. I. Themat. II. p. 7. ed. *Bandur.* una cum sequente. — Quam viles apud veteres Cappadoces fuerint, quippe quos ad servitutem natos arbitrabantur, satis constat. Veterum loca collegit *Brodacus.* *Demodocus* eos h. l. ut malignos et veneni plenos traducit. — V. I. καὶ αὐτὴ. Cappadox ille itaque periit, sed una cum eo vipera quoque, venenato ipsius sanguine gustato, exstincta est. Melius itaque et probabilius noster, quam *Lessingius* Epigr. LXXXIII. T. I. p. 50. qui hoc distichon imitatus, cum sententiam acutiorem reddere conaretur, aculeum revera retudit.

III. Cod. Vat. p. 539. *Constantinus Porph.* L. I. ultimum distichon omisit. Vide *Banduri* in Not. p. 8. —
 V. I. Codd. *Constantini*: Καππάδοκες φαῖλοι μὲν ἔσονται·
 εἷς τινος

είνεα φ. — ζώνη, cingulum militare, ipsam militiam denotat. Cappadoces, homines ignavos, in bello etiam ignaviores esse solito, ait. — V. 3. δρᾶζοντες ex Ald. pr. et Ascens. recepit *Stephanus*. Veteres enim edd. reliquae δρᾶζοντες. — In interpretatione verborum μεγάλη κήνη et *Opsopoeus* a vero aberravit, nec *Brodaeus* verum vidit. Recte *Grotius*:

Quod si praeterea sumat his serve curules,

Illicet evadit pessimipessimina.

κῆνη carrucam significat, quatuor equis junctam aureisque laminis inductam, qua magistratus utebantur insigniores. Jam κῆνη ponitur pro ipso magistratu, fortasse praefectura urbium provinciarumque imperio. Vide *Reiskium* in Notis ad Constant. Porph. Ceremon. p. 116. — Cum vocabulo φαυλεπιφαιλύτατοι, risus movendi causa ficto, *Huetius* p. 17. comparat *Nicarchi* λεπτεπιλεπτότερος in Ep. XVI. — V. 5. μὴ τετράκις. Ne, quaeso, patere, Cappadocem quarta vice ejusmodi magistratum inire, ne omne humanum genus paulatim in Cappadocum mores et indolem delabatur.

HIPPIAE ELEI EPIGRAMMA.

¶ 57.] In lucem protraxit hoc carmen *Gualterus* in Inscript. Sic. p. 27. ed. Panorm. p. 6. ed. Messan. Hinc *Muratorius* in Thesaur. p. 748. 4. *Dorvill.* ad Charit. p. 186. Tractaverunt illud *Placid. Reynam* in Notit. Urbis Messanae P. I. p. 162. et *Leibius* in Misc. Lips. T. I. p. 500. et iterum in Curis secundis p. 51. Apte *Gualterus* comparaverat *Pausaniam* L. V. 25. p. 442. ubi narratur naufragium triginta quinque puerorum Mamertinorum, qui Rhodium ad festum ibi celebrandum missi, una cum chori magistro in illo freto perie-

runt. Horum statuæ positæ Olympiæ ἔργα Ἡλείου Κάλωνος. Antiquum autem Epigramma, eodem *Pausania* tradente, has statuas significabat ἀναθήματα εἶναι τῶν ἐν πορθμῷ Μεσσηνίων· χρόνῳ δὲ ὕστερον Ἱππίας δὲ λεγόμενος ἐπὶ Ἑλλήνων ἐοφθες τὰ ἐλιγύλα ἐπ' αὐτοῖς ἐποίησεν. Hujus loci auctoritate igitur *Brunckius* hoc Epigramma *Hippias* tribuendum censuit. Conjectura probabilis, quamvis non omnino certa. Quod si tamen *Hippias* sunt versus, *Platonis* carminibus in I. Vol. praeponendi erant. Ceterum cum hoc Epigramma Messanae ad Fretum Siculum inventum sit, *Dorvillius* suspicatur, Messanenenses exemplar hujus inscriptionis, quæ Olympiæ erat, in sua civitate collocandum curasse. — V. 3. 4. apud *Gualt.* sic leguntur: αὐτὸς ἔχει ποθὲς ἐν καὶ . . . τρυφελαυτερίων· τοῖς οὐτο καλὸν κοσμεῖ περικείμενον εὐνομα τύμβους ἐν γλυκὺς ἐσθ-
μαῖν καὶ φθιμέναις ζήνους. Idem tamen in *Omissis* sic eundem locum exhibet: αὐτὸς ἔχει ποθὲς ἐν καὶ . . . τρυφε-
λαυτοῖς μ. . . ματα μυρομένη οὐ etc. in fine autem: καμφθι-
μέναισιν ἔως. unde *Leichius* p. 51. haec extudit:

αὐτὸς ἔχεις πένθην ἢ καὶ τύμβον
δάκρυσι τρυφε λαυτοῖς ὀμμάτα μυρομένη.
ἐν τῷ καλὸν κοσμεῖ περικείμενον εὐνομα τύμβους.
ἐν γλυκὺς ἐσθ' ἡμῖν καὶ φθιμέναισιν ἔως.

*Ipse senes nūde eram et tumulum Exstruxit, tristi-
bus lacrymis oculos perfusa. Non pulcrum appositum no-
men tumulos ornat, Non dulcis nobis etiam inter mortuos
amor est. Parum feliciter. Brunckius* exhibuit correctiones *Dorvillii*, quæ, quamvis ingeniosæ, longius tamen absunt a literarum in marmore ductibus, ut iis confidere queas. Fortasse fait:

πάντας τ' αὐτὸς ἔχει πορθμὸς, καὶ εἰκόνας αὐτὸς
μοῖρης τρυφε λαυτοῖς μνήματα μυρομένης —

Similiter *Schneiderus*, qui minori versui sic succurrebat:
τρυφε λαυτοῖς μοῖρης μνήματα μυρομένης. — V. 5. Unus has

imagines fecit, unus, cujus pulchrum nomen hunc cippum ornat, quemque nos etiam apud inferos amore prosequimur. Nomen artificis, quod his verbis circumscribitur, κάλλων fuit; hinc εὖ καλὸν εὐνομα. Similes proptiorum nominum periphrases vidimus ad *Meleagr.* Ep. I. 24. et 44. *Dorvillius* comparavit Ep. ἀδιστ. CXC.

EURIPIDIS EPIGRAMMA.

Vide Tom. I. p. 319.

ARCHELAI EPIGRAMMATA.

¶ 58.] I. Cod. Vat. post titul. Ἀρχελαίου ἢ Ἀσκλη... ίδου (Ἀσκληπιδίου). Sic quoque Planud. p. 314 St. 454. W. In statuam aeneam Alexandri, Lysippi opus. Hinc expressum Ep. Incert. CCCIX. Consulendum Ep. *Pofidippi* XIV. Posterius distichon excitat *Plutarch.* T. II. p. 331. A. et p. 335. B. qui locus inprimis huc facit: Λυσίππου δὲ τὴν πρώτην Ἀλέξανδρον πλάσαντος, ἃν βλέποντα τῷ προσώπῳ πρὸς τὸν οὐρανὸν, (ὥστε αὐτὸς εἰσθεὶ βλέπειν Ἀλέξανδρος, ἡσυχῇ παρεγκλίων τὸν τράχηλον) ἐπέγραψέ τις οὐκ ἀπιθάνως αὐδασούντι. . . . Idem in Vita Alexandri c. IV. T. I. p. 666. B. Τὴν μὲν οὖν ἰδέαν τοῦ σώματος οἱ Λυσίππειοι μάλιστα τῶν ἀνδριάντων ἐμφαίνουσιν. . . . καὶ γὰρ αὐτοὶ μάλιστα πολλοὶ τῶν διαδόχων ὕστερον καὶ τῶν φίλων ἀπεμμεύοντο, τὴν τ' ἀνάσσειν τοῦ ἀρχέως εἰς εὐάνυμον ἡσυχῇ κεκλιμένου, καὶ τὴν ὀργήτητα τῶν ὁμιλούντων, διατητήρηκεν ἀκριβῆς ὁ τεχνίτης. Ex his locis sua hausit *Tzetza* in Chil. XI, 368. — V. 2. Ἄσαι. . . . χαλκός. Vat. Cod. — V. 3. αὐδάσαντο vulgo. Nostrium est ap. *Plutarchum*. — αὐδασ. . . . κάλλιος. Vat. — V. 4. ἡμοὶ omittit Cod. Vat.

Ex Tom. III. p. 330.] II. Servavit hoc carmen *Ansig. Caryst.* c. XCVI. p. 146. ed. Beckm. Ἰδίον δὲ καὶ

τοῦτο νεκρὸν τινον, τοῦ μυελοῦ σπέντες, ἐκ τῆς βλάκας ἐφθία
 γίνεσθαι, ἔν τε τοῦ τελευτῆν τεθνηκότος ἐλευσσαι τὴν ὁρμήν
 κ. τ. λ. Vulgarem hanc ap. veteres opinionem fuisse,
 apparet ex *Plin. H. N. X. 66. p. 579. Anguem ex me-
 dullis hominis spinæ gigni, accipimus a multis. Quum*
Cleomenes Spartanus Alexandriae cruci affixus esset, et
serpens prope eum apparuisset, res miraculi loco habita
est, populo Cleomenem diis exaequante, ἄχρις οὖν κατέ-
παυσεν αὐτοῦς οἱ σοφώτεροι, δίδοντας λόγον, ὡς μελίττας μὲν
βόες, σφῆκας δ' ἵπποι κατασπέντες, ἐξανθοῦσι, κύνες δ'
ἔναι τὸ αὐτὸ παύοντων ζωογονοῦνται· τὰ δ' ἀνθρώπινα σῆματα,
τῶν περὶ τὸν μυελὸν ἰχθύων συβλήν τινα καὶ σάβασιν ἐν αὐτοῖς
λαβόντων, ἔφικε ἀναδιδῶσι. Plutarch. Vit. Cleom. c. 39.
T. V. p. 203. ed. Tubing. — V. 1. Xylander edidit
σφαργίζεσθαι, quod Meurs. in σφαργίζεσθαι mutavit; non
satis apparet, quo sensu. Nam nec signandi nec confir-
mandi significatio hic locum habet. Niclas, V. clar., qui
Antigonum Car. criticis instruxit et exornavit notis, σφα-
ργίζεσθαι corrigit; comparans Hesiod. Theog. 706. ἐν
δ' αἰνέοι ἐνοσί τε κύνι δ' ἄμα σφαργίζεν. ἡχούντας συνετά-
ρασεν. Sensum igitur vult esse: Acuum omnia persurbare
ac permiscere. At in verbo σφαργίζεσθαι strependi et
sonandi dominatur notio, quæ ab h. l. aliena est. Vi-
dendum igitur, an pro ταράττειν simpliciter occurrat. —
V. 4. δὲ ad νέκυος referendum videtur: qui ex hoc mon-
stro (serpente illo puta, quem hominis medulla prog-
ruit) novum ducet spiritum. At certe ex ejusmodi
serpentibus homines denuo fieri, Archelaum dixisse, pa-
rum sit credibile. Quare post τέρας incidendum puto,
δὲ autem referendum ad ἔφικε, qui ex illa medulla (τέρας
vocat propter effectum,) novum spiritum sumit, vitalem-
que naturam ex defuncto ducit.

Ex Tom. III. p. 330.] III. et IV. Etiam hæc duo
 disticha servavit *Antigon. Caryst. c. XXIII. p. 35. φασὶ*
δὲ καὶ τὸν κροῦδαῖον σκορπίου γενεῆν καὶ ἐκ τῶν ἵππων σφῆκας

γενναῖοθαι. In alterius distichi v. 2. Xylander edidit: σφήκας δὲ ζώων. quod *Meursius* emendavit. *Pisides* in *Mundi Opif.* v. 1312. Οὐδ' ὅς τις λέγουσιν ἐκ μὲν Ἰππου σήψος Σφήκην κόψειν, δὲ ἔνον δὲ κανθάρων, βοῆς δὲ τὴν μέλισσαν τὴν φιλεργάτην. quae derivata sunt ex *Aeliano* H. A. II. XXXIII. p. 62. ed. *Schneid.* Plurimum huc facit *Varro* de R. R. L. III. 16. p. 236. ed. Bip. *Primum apes nascuntur partim ex apibus, partim ex bubulo corpore putrefacto. Itaque Archelaus in Epigrammate ais, eas esse βοῆς φθιμένης πεποτημένα τέκνα. Idem, Ἰππων μὲν σφήκας γενεὰ, μέλισσαν δὲ μέλισσας.*

PHILOXENI EPIGRAMMA.

Cod. Vat. p. 410. Primus edidit *Salmasius* Exers. in *Plin.* p. 648. F. Inter *Jensian.* nr. 140. *Reisk.* Anthol. nr. 791. p. 171. *Dorvill.* ad *Charit.* p. 433. In *Tlepolemum Polycritis* filium, qui *Mercurii* signum in *stadii* carceribus posuerat. — *Salmasius*, qui ad *repagulam*, quo *stadium* claudabatur, duos *hermulas* exstitisse arbitrabatur, qui fune demisso *repagulum* solverent, ex hoc carmine censebat effici, ut *Tlepolemus* *hermularum* in carceribus ponendarum auctor fuerit. Hunc vero *Tlepolemum* eundem esse suspicatur, qui ap. *Pausaniam* L. V. 8. p. 395. *Lycius* fuisse dicitur. *Μόρα* enim *Lyciae* oppidum. — V. 1. ἔρμα. Sic est in Cod. Junge: τληπ. ὅθεν ἔρμα, ὥστε εἶναι τοῖς ἱεροδρόμοις ἔρμα ἀφετήριον. *Mercurii* signum, unde *stadiodromi* currendi initium facerent. Haec autem meta *ἔρμα* vocatur propterea, quod lapide ibi posito signata erat. Quaecunque enim vel aliis rebus fulcro sunt, vel ipsae aliquo fundamento firmiter nituntur, *ἔρματα* appellantur. Sed *Dorvillius* non *ἔρμα*, sed ἔρμα legit, idque longe elegantius esse judicat: *Tlepolemus*

Mercurium posuit Mercurio. 'Ερμῆς enim et ipsum deum significat et statuam, seu truncum Hermae, solitum adhiberi pro meta, carceribus, repagulis, initio curriculum. — V. 2. *ἱερὸν δρόμον* stadiodromi sunt. *Ἰενσις ἱερὸν δρόμον* conijcit, quam conjecturam *Dorvillius* refutavit. — Nomen *Πολυκρίτων*, quod in Cod. est, *Reiskius* in *Πολυκρίτων* mutavit, sine causa idonea. *Polycrisi* nomen est ap. *Polybium* L. IX. 34. 10. — V. 3. haereo in verbis *δις δέ κ' ἀπὸ σταδίων*, quae *R.* vertit: *ad spatium viginti stadiorum*; sensu parum expedito. An *στάδιον* pro *νίκῃ ἐν σταδίῳ* positum? ut poeta dicat, *Tlepolemum* post viginti victorias, e cursu certamine reportatas, hanc statuam posuisse? Alii videant. — *ἐπαγώνιον* cum 'Ερμῆν jungendum. *ἐπαγώνιον* ap. *Dorvillium*, vitiose.

DURIDIS EPIGRAMMA

[V. 59.] Bis legitur in Cod. Vat. p. 430. sq. 432: in Planud. p. 101. St. 150. W. ubi Δούριδος 'Ελαίτου legitur. 'Ελαίτου exhibet Cod. Vat. et *Stephan. Byz.* qui hoc carmen profert v. 'Εφεσος p. 282. 'Η δὲ πόλις ἐν κοίλῳ τόπῳ κατοικισθεῖσα, χειμῶνες κατακλύσθη, καὶ μυστὶν ἀποθανόντων Λυσίμαχος τὴν πόλιν μετέθηκεν, ἵνα νῦν ἐκάλουε δὲ 'Αρσιόχην αὐτὴν ἀπὸ τῆς γυναικὸς 'Αρσιόχης. οὗ τελευτήσαντος ἢ πρότερά κλησεῖς ἀναλίσθη. φέρεται δὲ Δούριδος ἐπιγράμμα τοῦ 'Ελαίτου εἰς τὸν κατακλυσμένον οὕτως: 'Ηρίαι . . . *Lyfimachum* post hanc calamitatem *Ephesiis* persuasisse narrat *Strabo* L. XIV. p. 640. ut in novas sedes concederent. Coëgissee hunc regem *Ephesi* incolae, ut ad maris litus habitarent, ait *Pausan.* L. 1. 9. p. 23. VII. 3. p. 528. *Salmasius* vulgatis meliora se daturum professus in *Exercit.* Plin. p. 569. E. F. pusillam rem in fine emendavit; in reliquis nihil mutavit. — V. 1. *κοιῶσα*. *Wechel-*

nae vitium servavit *Salmas.* Hunc versum e. sequente laudat *Eustasb.* ad *Dionys. Perieg.* v. 828. — V. 2. *ἀστεμφὲς* fatali illa et crudeli nocte. *ἀστεμφὲς* enim sive *ἀστεμφὲς* est τὸ ἀμετακίνητον, ut interpretatur *Eustasb.* ad II. p. 178. 7. τὸ τραχὺ, τὸ χαλεπὸν, secundum *Hesychium.* — V. 3. Totam regionem ita devastatam fuisse significat, ut Libyae potius deserta referret, quam cultissimi illius agri, quod Ephesus olim conspicua fuerit, praeberet speciem. — Pro *μακρῶν*, quod ex *Salmasii* emendatione profluxit, vulgo legitur *μακάρων*, in Plan. ap. Steph. Byz. et in Vat. Cod. utroque loco. Non offendit haec lectio *Grosium*, qui vertit — *et seculi sui melioris opes.* Gravior tamen sensus evadit ex nostro: *μακρῶν ἐξ ἐτῶν κτίσθαι*, opes inde a multis annis congestae et collectae. — V. 5. *αὐτῆρος*. Diana inprimis, tutelare Ephesi numen. *ἑρπετον*. Plan. et Vat. Cod. *ἄμμα*. vulgo in Plan. *ἄμμα* legendum esse, jamdudum viderant *Brodaeus* et *Opfop.* nec aliter habetur in Vat. Cod. et ap. Steph. Byz. *Jos. Scaliger* tamen in *ἄρμα* inciderat. — V. 6. *πᾶσιν* vulgo ap. Steph. Byz. — V. 8. *πενταμένοντι*. omnes, praeter *Salmasium*. Vulgata lectio accipienda de fluminibus extra litora effusis latoque adeo alveo manantibus. Si legis *καὶνα* — *πενταμένα*, opes sunt et divitiae direptae et per undas dispersae. Aliud quid *Grosium* in mente habuisse, suspicari licet ex ejus versione:

*Omnia cum ventis cumque amnis illa voluta
In mare fluxerunt, ut levis unda soles.*

Legit itaque:

εἰς ἅλα εὖν ποταμοῖς ἑδραμε εὖν τ' ἐνερπὲς.

XENOCRATIS EPIGRAMMA.

Anth. Plan. p. 327. St. 467. W. Mercurius conquiritur, quod, palaestrae cum praesit, sine manibus pedibusque fingatur. — V. 2. τὸ πολεβὸν δηλοῖ τὸ μὴ ἔχειν ἐλάττητα. *Eustasb.* II. p. 917. 18. Apte *Brodaeus* excitat *Plutarch.* T. II. p. 797. F. διὰ καὶ τῶν Ἑρμῆν τοὺς προσβυτέρους ἄχειρας καὶ ἄποδας, ἐντεταμένους δὲ ταῖς μορίαις δημιουργοῦσιν. Causam hujus rei allegoricam affert *Cornelius* de N. D. p. 167. πλάττεται καὶ ἄχειρ καὶ ἄπους ὁ Ἑρμῆς — ἐπεὶ (ὁ λόγος) αὐτὸς ποδῶν οὐτε χειρῶν δαίται πρὸς τὸ ἀνῶσαι τὸ προκείμενον αὐτό. adde *Dion. Cassium* LIV. T. I. p. 739. II. ibique *Fabricium*. — V. 3. χειρονομεῖν. πικτυῶν. *Suid.* quo sensu hoc vocabulo usus est *Pausanias* L. VI. 10. p. 475. σκιμαρχοῦντος δὲ ὁ ἀνδρὶς παρέχεται σχῆμα, ὅτι ὁ Γλαῦκος ἦν ἐπιτηδείατος τῶν κατ' αὐτὸν χειρονομῆσαι ποφυάς. Initio procul dubio hoc verbum de iis usurpatum est, qui in saltatione manus rite moverent; deinde generatiori significatione adhibuerunt veteres. De Hippoclido pedibus gesticulante *Herodot.* L. VI. p. 498. 7. τὴν κεφαλὴν ἐρείσας ἐπὶ τὴν τρέπεζαν ταῖσι σκέλεσι ἐχειροβόμησε. — V. 4. ἀμφοτέρων ἐς βάσιν. utroque, quo ambulem, pede orbatus, vertit *Brodaeus*. Vix recte. Junge potius *ἐντάμενος ἐς βάσιν* (pro ἐν βάσει) ἀμφοτέρων ἐρφαυός: cum sic manibus pedibusque orbatus in basi collocatus sim.

PARRHASII PICTORIS

FRAGMENTA.

¶ 60.] I. et II. Servavit *Atthens.* L. XIII. p. 543. D. E. Καὶ Παρρήσιον τὴν ζωγράφον πορφύραν ἀμύχλασμα, χρυσεὺν στέφανον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἔχοντα ἰσχυροῦ κλαδευχὸς ἐν ταῖς

βίαις. οὗτος γὰρ παρὰ μέλλας ὑπὲρ τὴν γραφικὴν πρυφύσας, λόγῳ τῆς κρεττῆς καταλαμβάνεται, καὶ ἔγραψε ταῖς ὑπ' αὐτοῦ ἐπιτελευμέναις ἔργαις·

ἄβροδιαίτας ἀνὴρ κρεττὴν τι σέβων τάδ' ἔγραψε.

καὶ τις ὑπεραλλήσας ἐπὶ ταύτῃ παρέγραψε·

ἰαβροδιαίτας ἀνὴρ.

ἐπέγραψε δὲ ἐπὶ πολλῶν ἔργων αὐτοῦ καὶ τάδε·

ἄβροδιαίτας . . . τέχνης.

ἡύχασε δ' ἀναισθήτως ἐπὶ ταύταις, ὅτε οὐκ ἀπιστο ταῖς κλύουσιν λέγων·

φημὶ γὰρ . . . βρετοῖς.

Ad subscriptionem illam, qua Parrhasius utebatur, Plinius respexit H. N. XXXV. p. 693. 16. *Fecundus artifex, sed quo nemo insolentius et arrogansius sit usus gloria artis. Namque et cognomina usurpavit; Abrodiaetum se appellando, aliisque verbis principem artis et eam ab se consummatam.* De Parrhasii mollitie et delicato cultu quaedam ex Theophrasto narrat Aelian. L. IX. c. XL ubi Perizonius *Asbenasi* locum interpretatur. — V. 1. Haud scio, an melius scribatur: *κρεττὴν δὲ σέβων. Vir delicatus quidem, virtutis tamen amans.* Particula μὲν in priore membro frequenter omittitur. — V. 3. In verbis *ἐς γ' ἀνέφρων* mire inepta mihi videtur particula γ. Fortasse scribendum:

ἐς νῦν ἴφρων.

Quod ἐξολαθόμενν praecessit, huic correctioni non obstat. Hoc poeta ex sua persona dicit; de Parrhasio pictore tanquam de tertio quodam agens. Vulgo distinctione hic versus laborat. — Negat Valckenar. ad Herodot. p. 727. 21. graece dici τὰ πρῶτα φέρειν, dicendum esse φέρειν. Praeter nostrum tamen sic quoque locutus est Eustath. de Hyfm. IX. p. 400. τὰ πρῶτα τῶν ἐν Ἀδελφώμει φέρων. — Ceterum primum hujus Epigrammatis versum *Asbenasi* iterum laudat L. XV. p. 687. 13. ubi τάδ' ἔγραψεν habetur.

PHILEMONIS FRAGMENTUM.

¶ 61.] Anthol. Plan. p. 117. St. 169. W. *Vitae Euripidis* hos senarios addidit *Thomas Mag.* quos *Opso-poeus* ex Philemonis Comoedia duetos suspicatur. Huic sententiae suffragatur *Clericus* in *Fragm. Philem. nr. LXX.* p. 365. — Habentur hi versus etiam in *Vat. Cod.* p. 436.

ZENODOTI EPHESII EPIGRAMMATA.

I. Anthol. Plan. p. 38. St. 56. W. *Ap. Srob.* in *Flor. T. LXI.* p. 289. *Gesn. 253.* *Grot.* In Amoris statuam prope fontem collocatam. Poëta ante oculos habuit *Ansip. Sidon.* Ep. V. *Μὴ κλαίῃς τὸν ἔρωτα δόκει, Τηλέμαχ' ὄρεται, κλαίειν, Μὴδ' ὀλίγη πάσαισι ὕδατι πῦρ ἰκναιέ.*

II. Anth. Plan. p. 218. St. 318. W. ubi *ἀδελόν.* *Vat. autem Cod. p. 253.* *Ζηνοδότου, οἱ δὲ ῥιανού,* inscribit. In Timonis tumulum, quem ipse Timon sentibus obstrui et obduci optat, ne vel avis ad eum accedat. Expressum videtur ex *Hegeffippi* Ep. VIII. ubi vid. *Not. T. II.* p. 176. — V. 1. *τερηχίην.* Alii contra rogant superstites, ut tumulum a vepribus purgare velint. Vide ad *Leonid. Tar.* Ep. LXXXIII. T. II. p. 138. Idem color est in contraria sententia ap. *Philodemum* Ep. XXXI. *ὄψε κατὰ στήλης, ἱερὰ κύν, τῇ φιλοβάκῃ Μὴ βάτον, ἀλλ' ἀπαλλὰς λευκοῖν κάλυκας.* — V. 2. *ἄγρια κῆλα,* Plan. et *Vat. Cod. κῆλον.* *ἔταρει εἶδες κύνθης φασίν, ἥτις κυρθεῖσα αὐτῶνος γίνεται.* *Eustath.* ad II. p. 923. 7. Etiam pro *σκλόφ* ponitur. *κῆλα.* *ξόλα ὠξυμμένα.* *Hesych.* Hoc sensu vocabulum accepit *Br.* cujus haec esse videtur emendatio: *fera spinarum impedimenta.* Haec lectio si ex *cod. fluxit,* me-

ritō in contextum recepta est; sin ex conjectura, eam minime necessariam esse arbitror. καλα pro pedibus saepenumero obvium ap. veteres. Jam vero plantis et arbutis, quae per terram serpunt, pedes poetæ tribuere solent. *Philippus* Ep. XLV. λέβριον, ἐρημητῶν, σκολιὸν πόδα, πιστὸν, χορεύσας. Sed vide, quae notavimus ad *Simmias Theb.* Ep. I. Tom. I. p. 330. sq. Notanda epithetorum permutatio, pro σκολιὰ ἡγρίας βάρου καλα. Sed sic solent poetæ. — V. 4. ἐρημέω est in nonnullis editt. — V. 6. γνήσιος. amatus et desideratus. Conf. *Reiskium* ad Constant. Ceremon. p. 89.

III. Duñi sunt hi senarii ex *Stobaei* Florileg. Tit. II. p. 30. Gesn. p. 111. Grot. — V. 1. κηρύσσεται αἰὲς ἡ ἀρετή. *Stob.* Scribendum; κηρύσσει αἰὲς ἡ ἀρετή. In ἡ κ — fit synizesis. Sic apud eundem *Stobaeum* p. 70. καλ' ἡ φρόνησις ἡ ἀγαθὴ, θεὸς μέγας. et p. 79. ὅτι δ' ἔλεθρον ὁ θείον ἡ καλὸν αἶψα. Vide *Toup.* Cur. Nov. p. 261. (ed. v. *Lipf.*)^a *Brunck.*

ARCESILAI EPIGRAMMATA.

§. 62.] I. Servavit *Diogen. Laërt.* L. IV. p. 246. unde relatum est in *Append. Planud.* p. 527. St. 24. W. Scriptum in victoriam ab Attalo ex certaminibus Olympicis reportatam. — V. 2. αὐδᾶται. κηρύσσεται. In stadio Olympico, simul cum victoris nomine, ipsius patria praeconis voce celebrabatur. — V. 4. πολλὸν ἀοιδότην. aliis scilicet victoriis. — Pro θνατῷ vulgo ap. *Diogen.* θνατῆος legitur. Illud est in Msc. regio.

II. Ap. *Diogenem* l. c. Εἰς Μηϊδωρον τὸν Εὐδάμην ἐδὲ πᾶν εὐσεβέστατον ἐρώμενον. *Appendix Planud.* p. 527. St. 25. W. — V. 1. Thyatira, Macedonum colonia. Vide *Strabon.* L. XIII. p. 625. — V. 3. ἴσα κλέυθι. Ἀναχα-

gorae hoc dictum tribuitur ap. *Diogen. Laërt.* II. 11. πρὸς τὸν δυσφοροῦντα, ὅτι ἐπὶ ξήνης τελευτᾷ, Πανταχόθεν, ἴφη, θμεία ἔστιν ἢ εἰς ἄδου πατάβας. Paulo aliter Cicero in Tusc. Qu. L. I. 43. *Praeclare Anaxagoras: qui cum Lampfaci moreretur, quaerensibus amicis, vellesne Clatomenas in patriam, si quid accidisset, auferri, Nihil necesse est, inquit; undique enim ad inferos tantundem viae est.* ubi vide *Davisi*um, et quae notavimus ad *Tymn.* Ep. V. — V. 4. ὡς δὲ δὲ ἀνδρῶν correxisse dicitur *Huetius* p. 81. fed aliud quid scripſisse doctissimum praefulem probabile est. In vulgata subaudiendum ἴφη. Depurationem suspicabatur quoque cl. *Wakefield* in *Sylv. crit.* T. I. p. 53. ἢ δὲ τὰ πάντων πάντοθεν μ. — V. 5. Εὐδάμου. Hujus viri mentionem facit *Plutarch.* in Vita Philopoem. c. I Ἦδη δὲ τοῦ φιλοποιομένου ἀντίπαιδος ὄντος Εὐδάμος (vulgo Ἐκδήμος) καὶ Δημοφάνης, οἱ Μεγαλοπολίται, διεδέξαντο τὴν ἐπιμέλειαν, Ἀριστοτέλῃ συνήθεις ἐν Ἀκαδημίᾳ γεγονότες καὶ φιλοσοφίαν μάλιστα τῶν καὶ ἑαυτοὺς ἐπὶ πολιτείαν καὶ πράξεις προαγαγόντες. Cum in Εὐδάμος media syllaba necessario producat, vide, an scribendum sit:

σημα δὲ ε' Εὐδάμος τὸ δ' ἔριξεν κριφραδὲς, ἢ εδ —

ε' pro sei positum. — V. 6. Verba πολλῶν πινεστῶν πρὸς φιλοσοφίαν paroemiae speciem prae se ferre, notavit *Menagius*. Sensus esse videtur, Eudamum a Menodoro, tanquam virum ingenuum et vere amicum, pluris esse habitum, quam maximas opes; πινεσταί enim apud Thessalos nobiles pars divitiarum erant, sicuti hodie in Russia servi glebae adscripti. De penestis vide *Harpocras.* p. 285. et *Valcken.* ad *Ammon.* p. 192. Servos poëta viro ingenuo, multos uni opponit.

DORIEI EPIGRAMMA.

§. 63.] Relatum est in Append. Planud. p. 519. St. 21. W. ex *Asbenaeo* L. XI p. 412. F. ubi, post quaedam ingentis voracitatis exempla laudata, *φύλαρχος δὲ φησιν, αἰτ, ἐν τῇ τρίτῃ τῶν Ιστοριῶν, τὸν Μίλωνα ταῦρεν καταφαγεῖν κατακλιθέντα πρὸ τοῦ βωμοῦ τοῦ Διός. διδ καὶ ποιῆσαι εἰς αὐτὸν Δωριέα τὸν ποιητὴν τάδε· τοῖες ἦν. . . .* Hoc Epigramma, ni fallor, respexit *Solin.* p. 6. B. *Milonem quoque Crotoniensem egisse omnia supra quam homo valet. Etiam hoc proditur, quod istu nudae manus taurum fecit victimam: eumque solidum, qua mactaverat die, absumpsit solus non gravatim. Super hoc nihil dubium: nam factum elogium exstat.* Vide *Salmasium* p. 27. C. D. Quae de Milone vulgo narrabantur, in Aegonem transtulit, nonnullis mutatis, *Theocris.* Eid. IV. 35. — V. 6. *πρὸς Δεῖν.* Haec *Asbenaes* interpretatur sic: *κατακλιθέντα πρὸ τοῦ βωμοῦ τοῦ Διός.* Ante Jovis aram et in ipso Jovis Olympici adspectu taurum devoravit. — V. 8. *Σuspiceris πάντα κατ' ἦν.* Sed vulgatam, in qua particula *οὖν* valde elumbis est, tuetur *Eustath.* ad Od. p. 206. 38. *Περὶ δὲ Μίλωνος τοῦ Κροτωνιάτου φησὶ Δωριεύς, ὅτι, ἐν ἐπόμενους βούν, εἰς κρέα τόνδε κόψας πάντα κατ' οὖν μῦθος ἐλάσασθαι βού.*

ARCHIMELI EPIGRAMMATA.

§. 64.] I. Illatum in Append. Anth. Plan. p. 519. St. 21. W. ex *Asben.* L. V. p. 209. C. Scriptum est in sumtuosissimam navem, quam, ostentationis causa constructam, Hiero Ptolemaeo dono misit. Hujus navis structuram et ornamenta accurate descripta vide ap. *Asben.* l. c. p. 206. C. Similis magnificentiae navem,

Ptolemaei Philopatoris fortasse, (conf. *Asben.* L. V. p. 203. sqq.) descripsit *Maxim. Tyr.* Diff. I. 3. in qua fuisse ait *παστάδας καὶ εὐνὰς καὶ δρόμους*. Novissimam vocem sollicitat *Marklandus*; sed temere. Satis eam tuetur *Asben.* p. 207. D. κατὰ δὲ τὴν ἀνωτάτω πύλον γυμνάσιον ἦν καὶ περίπατοι, σύμμετρον ἔχοντες τὴν κατασκευὴν τῇ τοῦ πλοίου μεγέθει. Archimeli nostri carmen magnificentius, quam pro ejus praestantia, remuneratus est Hiero. *Asben.* p. 209. B. Ἰέρων καὶ Ἀρχιμήδην, τὸν τῶν Ἐπιγραμμάτων ποιητὴν, γράψαντα εἰς τὴν ναῦν Ἐπιγράμμα, χιλοῖς πυρῶν μεδίμοις, οὓς καὶ παρῆκεμψεν ἰδίους δαπανήμασιν εἰς τὴν Πειραιᾶ, ἐτίμησεν. — V. 3. ἠδρυόχων. trabes erectae carinam sustentantes, quibus ea imponitur, quando exstruendae navis exordiuntur opus naupegi. *Eustath.* ad *Homer.* p. 1878. in fin. ubi v. 3. 4. hujus carminis laudat. *Brunck.* in *Not.* ad *Aristoph. Thesm.* v. 52. — V. 5. Ἀἴνας. *Antip. Sidon.* Ep. LI. χῶμα — Ἀθυῖας Ἰσον ἐρίων. Quae sequuntur, ex eodem poeta derivata sunt: ἢ ποῖοι χθονὸς νῆες ἀνυψώσαντο ἰσχυάντες. Haec de mole dicta, nemo facile reprehenderit; de nave, eadem longe ineptissima sunt. — V. 9. τριεπίκτους. Intelligit triplicem navis contignationem. *Θύραξ. πύργος. Hesych. Suid.* Sic *Horat.* I. Epod. v. 1. 2. *Ibis Liburnis inter alta navium, Amice, propugnacula.* ubi vide *Intpp.* — Navis, poeta ait, summis antennis et velis coelum contingit, ipsum corpus suum intra nubes condit. In *νεφῶν* haerebat *Jos. Scaliger*, qui *ὑφῶν* conjecit, improbante *Casaubono*. Aliter judicat *Brunckius*, cujus haec sunt: „Parum congruum est epitheton *μεγάλων*. Quumque jam dixerit „*ἄστρων γὰρ φαῖναι καρχήσι*, nubium mentio fere inutilis videtur. Ideo Scaligeri emendationem probō, repōnentis, *ἐντὸς ἔχει ὑφῶν*, quod hujus loci sententiae non adversatur. Triplex enim contignatio Terrigenis ad „coelum scanfuris scalae instar erat. Vide Scaligerum ad *Catulli Carm. de Nupt. Pel. et Th.* v. 10.“ *Emen-*

dationis necessitatem plane non video. Nubes sideribus inferiores; recte itaque poeta ait, antennas sidera, ipsum navis κότες autem nubes attingere; imo ejusmodi acumine, quod in meliore poeta vix tuleris, nihil versificatore nostro dignius. μεγάλων non valde aptum est epitheton; fateor; sed quid impedit, quominus lenissima mutatione unius literae corrigamus:

Θύρακας μελάνων ἔντ' ἔχει νοσέων.

— V. 11. Anchorae hujus navis funibus nituntur, quales ii erant, quibus Xerxes Hellespontum junxit. Hi funes quam crassi fuerint, diserte docet *Herodotus* L. VII. 36. p. 527. 20. Rem auxit Τεττ. Chil. I. v. 599. — V. 15. Hinc *Casaubonus* intellexit, navis inscriptionem fuisse hanc: ἱέρων ἱεροκλέους βασιλεὺς Συρακοσίων τοῖς τε ἄλλοις Ἑλλήσι καὶ ταῖς νήσοις τοῦτο τὸ σιτηγὸν πλοῖον. Subaudiendum: κατασκευάσατο. — V. 16. δοροφόρον. *Arben*. In Excerpt. *Hoeschel*: καρπῶν πλῆνα δοροφόρον. Emendavit *Casaubonus* δοροφορῶν. Sed prior lectio videtur verior. Navis ipsa, frumento onusta, vocatur πλῆνα δοροφόρος καρπῶν. Tum ad accusativum subaudiendum verbum ἔπιμψε.

II. Cod. Vat. p. 215. Ἀρχιμήδους. σκωπτικόν. ut exhibuit etiam *Dorvillius* ad *Charit.* p. 387. qui primus hoc carmen integrum edidit. Nam in *Planud.* p. 274. St. 395. W. postremum distichon desideratur, et auctoris nomen deest. Scoticum esse, inepte pronuntiat lemmatis auctor, quem medii distichi sensus fefellisse videtur. In laudem Euripidis scriptum est, cujus orationem, quamvis specie facillimam, nemo facile cum successu imitandam suscepit. — V. 1. ἐπὶ βάλλον. Vat. Cod. — δόρυβατον οἶμον. Similiter *Oppian.* *Cyneg.* L. 1. 20. τρυχίαν ἐπιστίβωμεν ἡταρδόν, τὴν μερόπων οὐρανὸν τίς ἔρξ' ἐτάτῃσιν. δοιδάτῃ. — δοιδάτῃς formatum ad analogiam τοῦ ὕμνοδοτου. de quo vide ad *Melaegr.* Ep. I. T. I. p. 3. —

V. 3. διενθ μ. γ. ι. καὶ ἐπιβόθας. Vat. Cod. Melius hoc loco *Planudes*: λείη — quod verum esse, oppositionis lex et norma evincit. *Dioscori* Ep. VII. λείη μνάμα παρὰ τριόδου. Ductus color ex loco celeberrimo *Hesiodi* Op. et D. 290. μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐπ' αὐτὴν, καὶ τρηχὺς τὸ πρῶτον ἐπὶ δ' εἰς ἄκρον ἵκηται, ῥηιδίη δ' ἥπειτα πέλει, χαλεπὴ περ ἐοῦσα. — ἐπιβόθος. Cum, quae vulgo huic vocabulo significatio tribuitur, ad hunc locum nihil faciat, *Dorvillius* eleganter emendavit ἐπικροτός via frequentata, multum rotis pulsata, et ideo adplanata. Vocem usurpat *Xenoph.* de Off. Mag. Eq. c. III. 14. ἐν τῷ ἐπικρότῳ ἐν Ἀκαδημίᾳ ἱπποδρόμῳ, ubi *Brodaeus* tamen ἱπποκρότῳ malit. — Mox Cod. Vat.

H

ἦν δὲ τις α. Εἰςβαίνει, et in exitu pentametri ἐκτόλος. Ad vulgatam lectionem inprimis facit *Lucian.* V. Hist. L. II. 30. Tom. IV. p. 289. Bip. ἥς δ' ἐπέβημεν, τοιάδε ἦν κύκλω μὲν πᾶσα κρημνώδης καὶ ἀπὸ ξυρῶς, πέτραις καὶ τράχυσιν κατασκληκυῖα προῖμεν διὰ τινος ἀκινδύνου καὶ σχολῆων μεσσης ἡτραποῦ. *Barnesius* in Vita Euripid. §. XX. ἐκτόλου legendum conjicit. — V. 4. 5. »Ultimum distichon »δυσνόητον sane. Videtur Tragoediam Medae, ut summi »artificii drama laudare. Sed pentameter mihi obscurus »manet, licet verba aperta. An manſit in metaphora? »Et si alias quidem Euripidis tragoedias quis velit aemu- »lari, asperam inventurus sit viam, licet appareat levis »et facilis: at si tentet Medeam, praecipitatum iri ta- »lem poetam et omni poetica gloria privatum iri.« Haec *Dorvillius*. Vitium videtur haerere in χωράξῃς. Quid, si legeris:

ἦν δὲ τὰ Μηδείης Αἰγυπτοῦ οὐ παραβέβηκε,

ἀμύμων κτελεῖ νέεσθαι — —

τὰ Μηδείης est Medae historia, qualem *Euripides* in celeberrima illa tragoedia exposuit; ipsam igitur tragoediam significat. Nisi enim Medeam superaveris, ignotus et inglorius inter umbras versaberis. Quare tibi suadeo,

Vol. II. P. 1.

N

ut totum illud tragoedias scribendi negotium omittas.
Facile ὁπαρεῖν in ἄρεα abire potuit. ἀμνήμων καλεῖται ductum
ex Sapphus carmine Fr. X. ap. Br. κατ' ἀνοῖσαν δὲ κλέσκει·
οὐδὲ τι μνησθέντα εἶδεν ἴσασταί.

DEMETRII BITHYNI DISTICHA.

¶. 65.] I. II. Duo haec Epigrammata leguntur in
Vat. Cod. p. 477. et in Plan. p. 304. St. 444. W. sine
lectionis diversitate. Prius distichon expressit *Ausonius*
Ep. LXIII.

*Me vitulus cernens, immugiet: irrues in me
Taurus amans: pastor cum grege mittet agens.*

HERODICI BABYLONII EPIGRAMMA.

Servavit *Asbenaeus* L. V. p. 222. A. unde *Stephanus*
illud in Appendicem retulit p. 524. *Wecheliani* idem
inferuerunt Libro II. c. X. p. 199. et iterum repetitive-
runt in Append. p. 23. In Grammaticos, nugarum
captatores, invehitur. Facit ad sensum hujus carminis
locus in *Wolfsi* Prolegg. in Homer. p. CCXXXV. »Post-
quam Zenodoti et aliorum in optimos versus et uni-
versa carmina grassantium, libidinem nimium sensissent
»vetusta monumenta, ars ista jure coepit in crimen et
»reprehensionem modestorum et prudentium incurrere,
»notarique a multis censoria insolentia et acerbitas et
»frigida cura rerum minutissimarum.« Conf. inprimis
Ansiphani. Epigr. V. *Philippi* Ep. XLIII. XLIV. —
V. 1. φέγγει. Ex Homero haec ducta. Il. β. 159. ἄργυρον
φέγγοντα ἐκ' αὐγῆς νύκτα θαλάσσης. In vers. sq. fortasse re-

spicitur *Alc. Meff.* Ep. XXII. 6. — V. 3. γυνωσόμενους. qui in angulorum tenebris et sordibus versantur. *Lucian.* in *Pseud.* 24. Tom. III. p. 181. de verbis obsoletis agens: πῶ γὰρ ταῦτα τῶν θιβλίων εὐρίσκεis; ἐν γυνία πῶ τάχα τῶν λαλέων τινὲς ποιητῶν κατορυγγμένα, εὐρεῖσθαι καὶ ἀρχαίων μιστά. — V. 4. τὸ σφῶν καὶ σφῶιν. vulgo ap. *Asbepocum.* καὶ τὸ σφῶν correxit *Pierfop.* ad *Moer.* p. 340. — V. 5. δυσπρόφητοι. δυσάρεστοι. δύσκολοι. δυσμετὰ πεμποι. ut *Eustath.* interpretatur ad Il. p. 1111. 41. laudans *Hesiod.* in 'Ε. καὶ 'Η. 722. Cf. Il. π. 748. — V. 6. ὡς *Wechel.* 'ελλάς. *Herodicus* se *Aristarcheis* illis praeponit seque dignum iudicat, ut, illis ex Graecia relegatis, in eadem terra maneat floreatque.

PTOLEMAEI REGIS EPIGRAMMATA.

¶ 66.] I. Saepe hoc carmen est editum. Primus dedit *Fulvius Ursinus* in *Virgilio* c. Gr. coll. p. 15. ed. *Valck.* Emendatius ex suis conjecturis *Victorius* ad calcem commentarii Isagogici *Eratosthenis* s. *Hipparchi* εἰς τὰ φαινόμενα. unde id sumsit *Fabricius* in *Bibl. Gr.* T. IV. p. 92. ed. nov. *Fellus* in *Vita Arati* fol. 3^a. *Scaliger* ad *Manil.* ubi graecos *Phaenomenorum* auctores recenset, p. 7. Cum *Grotii* versione *Burmans.* in *Addend.* ad *Anth. Lat.* T. II. p. 729. — *Arati* carmen *Hegesianactis* et *Hermippi* operibus ejusdem argumenti longe praeferendum esse iudicat poeta. — V. 3. σκοπῶ δ' ἅπο πάντες ἄμαρτον 'ΑΛΛ' ἔτι λεπτόλογος ε. 'Αρατος ἔχει *Ursin.* Sic, ut hic legitur, hoc distichon existat ap. *Fellum* et *Scaliger.* cum in notis ad *Manil.* tum in iis, quas edidit *Villoisfon.* Epp. *Vivar.* p. 79. — τὸ λεπτόλογον ἐκστρεφον. acutae subtilitatis principatum *Aratus* obtinet. In hoc enim poematum genere, quod in artium tractatione

versatur, praecipue laudatur τὸ λεπτὸν sive ἡ λεπτοσύνη, *subtilis tenuitas*. Cf. Nót. ad *Callim.* Ep. XXXV. T. II. p. 290.

II. Cod. Vat. p. 455. Planud. p. 67. St. 96. W. Suspicabatur *Srephanus*, in titulo scribendum esse εἰς Πτολεμαίων. Deinde haec notavit: *Synesius* in libello περὶ δώρου (ad Paeonium p. 311. D. ed. Petav.) hujus Epigrammatis mentionem faciens, τὸ μὲν ὕστερον, ait, τὸ τετράστιχον, ἡρχαῖόν ἐστιν, ἀπλούστερον ἔχον Ἀετρονομίας ἑγκώμιον. Οἷδ' ἔτι — V. 1. In Catal. Codd. Bibl. Laurent. T. I. p. 489. hic versus sic legitur: οἷδ' ἔτι θνητὸς ἔφην καὶ ἐφήμερος. — θνητὸς etiam Cod. Vat. — V. 2. πυκνὰς. Cod. Laur. ἰχθυὶν πυκνὰς. *Synes.* Utroque loco in v. 3. ordine inverfo legitur: ἐπιψαύω χαίτας ποτὶ. — V. 4. διοτρεφέας. Plan. διοτρεφέας. *Synes.* Ζηὶ διοτρεφέας. Cod. Laur.

III. Cod. Vat. p. 252. Plan. p. 218. St. 317. W. Timon tumultum suum praetereuntibus mortem imprecatur. Expressum ex Ep. quod *Leonidae Alexandrino* tribuit *Br.* nr. XXXIX. T. II. p. 198. sed quod aut *Tarentini* aut *Antipatri* est.

ZENODOTI STOICI EPIGRAMMA.

[78.] Ex *Diogene Laërt.* L. VII. 30. p. 383. ubi diserte *Zenodoro* tribuitur, relatum est in Append. Plan. p. 527. St. 25. W. *Suidas*, qui postremum distichon profert v. Κάδμος Μιλήσιος T. II. p. 217. tanquam *Zenonis* laudat. — Exstat in Vat. Cod. p. 224. — Laudatur Zeno, rigidae virtutis veraeque libertatis inter homines auctor. Facit huc *Varro* ap. *Nonium* v. *Desubulare*, quem locum, praeunte *Lipso* in *Antiq. Lect.* I. p. 19. sic corrigo: *Viam veritatis Zenon moenisse, duce*

virtute; hanc esse nobilem; alteram Carneadem defubulasse, bona corporis secutum. — V. 1. *ἡρώου*. Vat. Cod. a pr. man. Vett. *Diógen*, editiones *κτῆρας*. — Frugalitatis, paucis iisque, quae natura flagitat, contentae, fundamenta posuisti. De *αὐταρκείᾳ* vide *Gatacker*. ad Antonin. p. 24. et p. 85. — V. 3. *λόγον*. Sapientiam virilem primus invenisti. Zenonis philosophia eorum sententiae opponitur, qui finem bonorum non in virtute, sed in voluptate ponebant. — *ἐνθλήσω* *Stephano* debetur; vulgò *ἐναθλήσω* legitur. *Meibomius* *ἐναθλήσω*. Vir doctus in Cod. Scalig. ap. *Huetium* p. 81. *ἐθλήσω*. Ipse *Huetius* *ἐναθλήσω*. Post *προνοίᾳ* incidendum esse, monet *Lennepe*. ad *Phalar*. p. 149. Cui obtemperans, necesse est, *αἰρεῖν* cum *λόγον* arcte coniungas. Si verba recte intelligo, *ἐνθλήσω* *προνοίᾳ* significant: tu providentiae propugnasti, quam Stoici inprimis divinae naturae solebant adungere. — Zenonis autem disciplinam poëta *πάτερᾳ* *ἐλευθερίᾳ* vocat, quandoquidem sapiens solus recte liber vocatur, nec dominationi cujusquam parens, neque obediens cupiditati: recte invictus, cujus etiam si corpus constringatur, animo tamen vincula nulla injici possint; ut *Cicero* ait de Stoicorum philosophia agens, de Finib. L. II. 75. Non omittendum, lectionem *ἐνθλήσω* confirmari a *Suida*, qui h. l. laudat v. *ἄτρεστος* T. I. p. 374. — *ἐλευθερίᾳ*. Vat. Cod. et *Suid.* (In ed. Lips. corrige: *αἰρεῖν*, *ἡρώου*.) — V. 5. *ἦν καὶ Κάδμ.* *Suidas* vitiose v. *Κάδμος* T. II. p. 217. *Menagius* legendum suspicabatur *ἦν καὶ κ.* — Negat *Lennepe*. l. c. formulam *τίς δ' ἐθόνος* eo sensu, quo hic ponitur, usurpari. Legendum itaque: *εἰ δὲ πάτερ Φοῖνιξ, οὐδέ τις ἐθόνος* ἦν καὶ —. Si patria Phoenix, nil refert, erat etiam Cadmus (Phoenix), ille, a quo etc. *Jo. Goropius Becanus*, teste *Pansino* ad Mich. Apostol. p. 378. correxit: *ἔστι πάτερ Φοῖνιξ* τ. δ. φ. εἰμὶ δὲ Κάδμος. — Ceterum color, ut ap. *Meleagr.* Ep. CXXVII. *εἰ δὲ Σόφος, τί τὸ θαῦμα; μὲν, ἔτι, πατρίδα κέμεν Νάλο*.

μεν. — Pro κείνος *Meibomius* κλεινός tentat, citra necessitatem. Vulgata etiam gravior.

CORNELII SYLLAE EPIGRAMMA.

Ex Lectt. p. 267.] »Servavit *Appian.* de Bell. civ. »L. I. p. 411. Cornelius Sylla Veneri coronam aut »securim dedicat. In τένδε intelligitur στέφανον, vel »πύλακον; nisi forte olim τοῦδε, ad utrumque referen- »dum, scriptum fuerit.« *Brunck.* Huic conjecturae pa- »trocinatur latina inscriptio ap. *Pisbeum* L. IV. p. 146. et in *Anthol. Lat.* T. I. p. 39. LXIV.

*Haec tibi, diva Venus, deponit munera Sylla,
Ut somno monitus, Martis armatus in armis,
Pugnantem atque acies armatas inter agentem.*

Grosii versionem protulit *Burm.* ad *Anth. Lat.* T. II. p. 705. — Sylla se sub singulari Veneris tutela esse existimabat, quare tropaea inscripsit: Κερήλιος Σύλλας ἑκαφρόδετος. *Plutarch.* T. II. p. 318. D.

ARTEMONIS EPIGRAMMATA.

V. 79] I. Edidit *Dorville* ad *Chariton.* p. 196. In formosum puerum, sive Demum sive Echedemum appellatum, quem poeta Apollini comparat. In *Cod. Vat.* p. 5-6. lemma est: ἄδην, οἱ δὲ Ἀρτέμιονος. — V. 1. Apollo in insula Delo, Echedemus Athenis imperium habet. — αὐχένα. De locis altis et montosis, quae per angustum tractum porriguntur. Conf. *Wesseling.* ad *Herodot.* L. I. p. 35. 86. — V. 3. »Scriptura Codicis est: »Κερκεσίαν δ' ἔχει Ἀθῆναι. Divisas sic voces in nomen pro-

»primum 'Εχέδημος conjungi volebat *Bubereus*, qui carmen hoc in Atheniensem Δῆμον factum cenfebatur, Pyri- lampis filium, de quo videndus *Mecursius* Attic. Lectt. »IV. 5. Nihil est in ipso carmine, quod huic opinioni »adversetur; at obstat sequens, in quo idem nomen »'Εχέδημος occurrit." *Brunck*. Lectt. p. 318. Idem in Notis ad *Aristophanis* Vesp. 98. T. II. p. 205. ἔχει Δῆμος exhibuit, Vaticanas quoque membranas sic exhibere affirmans. In quo fallitur. Codex habet, ut *Dorvillius* edidit, 'Εχέδημος, quam scripturam sequens Epigr. confirmat. *Echedemi* nomen Atheniensibus non incognitum fuit. Cf. *Livium* L. XXXVII. 7. — ἔχει ex superioribus facile suppleri potest. — V. 4. Hunc versum respexit *Alberti* ad Hesych. v. ἀβρεκεμῆ. — ἔλαμψεν. vi transitiva positum, ἰδὼκε λαμπρὸν ἄνθρωπον. ut ap. *Antip. Tbeff.* Ep. XIII. λάμψου φέγγος ἀκουσίτου. — V. 5. Athenae, quae virtute et armis mari et terra regnabant, nunc pulchritudinis quoque imperium exercent. *Julian. Aegypt.* Ep. III. ἔλα- λάθα νικήσασαν ὑπέρβιον ἀσπίδα Μήδων Λαίης θῆκεν ἔφ' κάλλει λιθίνῃ. — In fine Vat. Cod. ὑπανάγαγετο.

II. Cod. Vat. p. 587. ἄνθρωπον, εἰ δὲ Ἀρτίμωρος. Pri- mum hujus carminis distichon edidit *Watson*. ad Theocr. T. II. p. 103. Argumentum, propter medii distichi de- pravationem, obscurum est. — V. 1. λάτρη et παρὰ φαιήν Cod. Vat. Bene emendatum παρὰ φλιήν. *Watson*. φλιῆς dedit. Finge tibi puerum in angulo prope januam latentem furtimque prospicientem interdum. — V. 3. »In Codice valde depravata est hujus distichi scriptura:

»δαίμων καὶ γὰρ μοι ἐνὸς οἴκου ἦλθε φρενέτην

»αἰτάων καὶ δόος ἦχετ' ἡλεκτρούνας.

»quod dedi, e *Salmasii* conjectura est. Sed in vers. quarto »αἰτῶν nihili est. Scribo αἶσαν, i. e. φέρον. Tum mallet: »καὶ δειοδὸς ἦγετ' ἡλεκτρούνας, ducebat, comites habebat." *Br.* At haec nec *Salmasio* nec *Brunckio* digna. Si insomnium

vidit poëta, quid, quaeso, in eo inerat, quod ipsius animum timore percelleret? Si vero puer pharetram gerens gallosque gallinaceos secum ducens, secundum philosophiam *δυναστευτικὴν* aliquid mali portendebat, id a poëta disertius explicandum erat. Sed non opus est, diu in his conjecturis refutandis immoremur. — Rem ipsam spectemus. Ea, de quibus hoc carmino agitur, in patria Echēdemi domo facta esse videntur. Puer, a patre custoditus, ut se tamen amanti morigerum gereret, custodiam fallens, descenderat ad januam, ibique latens, non sine gravi timore, partem noctis cum amante transegerat. Hoc argumentum si probabiliter a nobis fingitur, verba depravatissima sic restituenda suspicor:

*δειμαίνων· παῖς γὰρ μεσονύκτιος ἦλθε ΘΥΡΕΤΡΩΝ,
εἴτ' ἄλυν κλάδους ἤχετ' ἡλεκτρονέρος.*

Haec, ni fallor, sensum efficiunt valde commodum, et a Codicis scriptura proxime absunt. *δειμαίνων* cum praecedentibus arte jungendum est. *Tibull. I. El. VI. 59. Haec mihi te adducis tenebris, multoque timore Conjungis nostras clam satisurna manus.* Conf. *Marc. Agens. Ep. XIII. — μεσονύκτιος*, ut *Theocrit. XII. 69. Ιερία δ' ἦθ' οἱ μεσονύκτιον ἐξικάθαιρον.* Cf. *Eid. XXIV. 11.* et quae collegit *Westen.* ad *N. T. I. p. 624. Θόρυπον* pro *θόρυον*, forma apud poëtas obvia. *Homer. II. β. 415. Tibull. I. Eleg. IX. 43. Saepe insperanti venit tibi munere nostro (puella) Ex latuis clausas post adoperta fores.* *Propert. L. II. VII. 92. Furtim misero janua adoperta mihi.* — *εἴτ' ἄλυν*. Vix quidquam poterit reperiri, quod propius accedat ad Cod. lectionem *αἰτῶν*; quantillum autem interfit inter *καίδοις* et *κλάδοις*, in oculos incurrit. Vocabulum *κλάδων* de galli cantu recte dici posse, nullus dubito. cum non solum de quovis strepitu, verum etiam de sono musico usurpetur. *κλάδων ἱππασίου λόγος.* *Euripid. Iphig. T. 1129. — Puer, audito galli*

gallinaei cantu, in thalamum rediit. Multa his similia ap. veteres exstant; sed unum laudasse suffecerit *Lucianum* T. III. p. 42. Puella εὐελθούσα περιβάλλει τὸν γλαυκίαν, ὡς ἂν ἡμιανέστατα ἐρῶσα, καὶ συνὴν ἄχρι δὴ ἀλεκτρυόνων ἡκούσαμεν ᾄδόντων. — Ille autem puer minus constanti erat animo, sed modo arridebat amanti, modo infestum in eum monstrabat animum: ἄλλοτε μειδιδὺν, ἑτὶ δ' οὐ φίλος. — Pro ἄρα in Cod. Vat. est ἀνά. In marg. apographi Lips. ἀλλὰ legitur. — Amorem suum poeta apium examini, urticae et igni similem dicit, quandoquidem animum tranquillum esse non patiatur. De libidinibus, quae animum irritant et exstimulant, *Juvenal.* Sat. XI. 165. *Irritamentum Veneris languentis et acres Divitis urticae.*

DIODORI ZONAE EPIGRAMMATA.

§. 80.] I. Vat. Cod. p. 513. cujus auctoritate *Diodoro* tribuitur; nam in Plan. p. 180. St. 264. W. ἄγλαν est. Sensus perspicuus. Postulat poeta, sibi dari poculum testaceum, qualia in Attica praeferunt. (vid. ad *Leonid.* Tar. Ep. LXXXVII.) et in Samo fingebantur. — V. 2. γυνῆν. Plan. Vat. Cod. — ὧρ' ὧ. Vat.

II. Cod. Vat. p. 159. Edidit *Kuster.* ad *Suidam* v. λυπερὴ T. II. p. 474. *Reiske* in Anth. nr. 409. p. 6. *Toup.* in Em. ad *Suid.* P. II. p. 255. *Heronax*, macri agelli possessor, *Cereri* et *Horis* primitias quasdam offert. — V. 1. 2. 3. laudat *Suid.* in λικμαίη T. II. p. 447. V. 2. et 3. iterum in ἐλιγχεσίη T. II. p. 676. — *Ceres* λικμαίη, quae grana ventilantibus praeest. — Ἐν ἀόλακο-φορτίειν divisim Vat. et *Suid.* — Pro πενιχερῆς, quae est Cod. lectio, ap. *Suid.* in λικμαίη legitur πενιχερῶν, unde *R.* πενιχερὸν fecit. Idem ἐλιγχεσίης edidit. Sed vera est lectio, quam Cod. praebet, ἐλιγχεσίη, de agro angustis

finibus circumscripto. — V. 3. »ἀλαρήταις. Sic docte et »vere *Reiskius*, qui simul *Suidam* emendat, cujus forte »in integrioribus Codd. exemplum hoc reperiretur: nam »verisimile est admodum, eum huc respexisse in hac »glossa, quae sic scribenda est: ἀλαρήταις. αἱ τὰς ἀλας »φυλάσσοντες. Male legitur: αἱ τοὺς ἀλας. In apogr. Bu- »heriano scriptum ἀλαρήταις. In margine haec notata: »In Msc. est ἀλωῖταις. Forse legendum ἀλωῖται, gemisivi- »doricus ab ἀλωῖτης. ἀλωῖταις ἐτάχως. ἀλωῖται ἐτάχως. »Suum δωρεῖται sibi habeat Toup, quo omnino carere »possumus: nam in his dedicatoriis Epigrammatibus »nihil frequentius ellipsi verborum donandi, dedicandi, »consecrandi etc. quod ipse alicubi etiam vir doctissi- »mus observavit. Br. In Cod. Vat. est ἀλωῖταις. ap. »*Suid.* ἀλωῖταις. *Kusterus* conjecit: μείραν ἀλίσθεν καὶ — »primitius farinae et spicarum; ipse huic conjecturae dif- »fident. *Tyrwibiss* in Not. ad Toupium Emend. T. IV. »p. 420. ἀλωῖταις conjicit. *Secundus* Ep. II. ἱπποῖς ἀλωῖταις. — V. 4. ὅς περὶ Vat. Cod. ὅς περὶ *Kuster.* δωρεῖται *Reiskii* »inventum est: δωρεῖται πάντων σπερμάτων. legumina ex omni »genere seminum prognata. *Suidas*: ἡ ἐκ τῶν δωρεῖται μῆλις. — Haec munera ponit ἐπὶ πλακίνου τριπόδος, in tabula »marmorea, tribus pedibus fulta. — V. 5. πέπαστο. Vat. »in marg. γρ. πέπαστο, quae scioli sunt emendationes, de »metro male solliciti. — V. 5. 6. *Suidas* in γεώλεφον. »ἔρος, ὄψμα γρ. T. I. p. 475, in λυκρὴ T. II. p. 474. in »πέπαστο T. III. p. 76. *Reiskius*, cum in apogr. Lips. de- »scribentis vitio γεωφιλῆς reperisset, γεωφιλῆς edidit, quod »ipse a γαλλεύς derivat. Unice vera est scripturā Codicis.

III. Vat. Cod. p. 144. nomen auctoris adscriptum non habet. *Zonae* tribuitur auctoritate Planudeae p. 430. St. 564. W. Priapo primitiae quaedam ex horto consecrantur. Expressit hoc carmen *Philipp.* Ep. XX. — V. 1. excitat *Suidas* in ἀετιχηνή Tom. I. p. 339. —

malum punicum paulo ante ruptum, quod maturitatis signum. *ἔσχετον βοῖδιν* vocat *Crinagor.* Ep. VI. — *ἐστίνου.* Infra Ep. VI. *μάλων χροῦν ἐπικερπίδων.* Quod poster *χροῦν* appellat, ap. *Philipp.* l. c. *λεπτή ἄχνη* vocatur. De malis lanatis sive cydoniis agitur, quae *λασιμαλλὰ* dicuntur. *Hesych.* *λασιμαλλον* μήλον τὸ ἔχον χροῦν. Vide *Bod. a Scap.* ad Theophr. L. IV. p. 340. Ubi de malis cydoniis agit *Asben.* L. III. p. 82. A. B. *Nicandri* locum laudat ex *Ἑτεροουμένειοις*

ἀντίχ' ὄγ' ἐκ Σιδόντος ἢ Πλείστου ἀπὸ κήπων
μήλα ταμῶν χλοῶντα τύτους νομήεσθε Κόδμου.

Scribendum puto *χροῶντα*. De Acontio videtur agi, qui ad decipiendam Cydippen cydonio malo usus esse dicitur ap. *Aristaenet.* L. I. Ep. X. p. 23. In eadem pagina corrigendi sunt versus *Antigoni Carystii*:

ἦν δέ μοι ὤφειλον πολλὸ φίλτερος ἢ λασιμήλων
πορφύρεων, Ἐφύρη τάτερ αὖξεται ἡνιμοίεσθ.

Vulgo: *ἦν δέ μοι ὤ. π. φ. ἢ λασιμήλων*. Fraudi fuit librariis genitivus post comparandi particulam, quae in hoc schemate abundat. Vide *Abresch.* *Auct. Diluc. Thucyd.* p. 414. — V. 2. ap. *Suid.* in *ἑνὶς* T. III. p. 272. *ἐπ' ὀμφάλιον* divisim Vat. Cod. *ὑπομφάλιον* non est *rotundum*, ut Brodaeus explicuit, sed *umbilicatum habentem*. *Nicandri* Schol. in *Alexiph.* 348. *ὀμφαλίεσσαν, ἢ τὴν τῷ ὀμφαλῷ προσεζάνουσαν, ἢ τὴν ἐκ σῶκων τῶν ὀμφαλοῦς ἐχόντων.* *τὰ γὰρ σῶκα κάτω ὅπως ἔχουσι δίκην ὀμφαλοῦ, δι' οὗπερ δ' ὅπως αὐτῶν βοῖ.* *Br.* Ficum cum pediculo lectam interpretatur *Schneider.* ad *Nicandr.* p. 188. De ficum umbilico vide etiam *Bodaeum* ad Theophr. L. IV. p. 382. — V. 3. laudat *Suid.* in *πιδανίων* T. III. p. 112. ubi *συνκορβῆγα.* quod *Br.* restituendum censet. In Planud. editt. vett. *πυκνορβῆγον.* In Ascens. *πυκνορβῆγον.* Cod. Vat. *πορφύρεαν τε β. μεθυπήδακα πυκνορβῆγα.* — Uvam purpuream, succo tumentem, abundantem acinis. De *μεθύν*

πιδανα vide ad *Philodemi* Ep. XVIII. 7. — V. 4. Ap. *Suid.* in *Ἀντίδορον* T. I. p. 222. τὸ τοῦ δέρματος δέρμα. ἐν Ἐπιγρ. καὶ κέρυνον χλωρεῖς *Ἀντίδορον* λ. Sic plane legitur in Cod. Vat. et hinc *Br.* χλωρεῖς sumsit pro vulgato λευκῆς. *Philipp.* Ep. XX. καὶ κέρυνον χλωρὸν ἐκφανὲς ἐν λεπίδων. *Ἀντίδορον* esset recens *excoriatum*; sed in Planud. et ap. omnes alios *Ἀντίδορον* legitur. Quam vim praepositio in hac compositione habere possit, non video; an fuit *ἐμφιδόρον*? — V. 5. ap. *Suid.* in *Ἀγροιώτης* T. I. p. 41. una cum v. 6. in *Περίπλος* T. III. p. 172. In Vat. Cod. *Ἀγροιώτα. ἡμὸν νοστήδουγγι.* Hoc ad Priapi veretrum referri non potest. Inepta est Brodaeii explicatio. *μονοστήδουγγε* est *μονόξυλος, ex uno stipite dolatus* — Quis Horatii Priapum ignorat? e ficulno trunco factum? *Br.* In Vat. Cod. superscriptum *μυῖε ποδι*, et in marg. ἐπὶ ἐν ποδὶ ἱστάμενος. *στήδουγγε* δὲ λέγεται πᾶν εἰς ὃςδ' ἀγγον' καὶ ὁ τῆς σὺνδ' ὀδός. *Λυκίφρων' στήδουγγε δέδουκε' τὸν κτανόντ' ἡμίνατο.* Recte *Schoellast* explicuisse v. *στήδουγγε*, apparet ex versu *Sophocl.* ap. *Aelian.* H. A. VII. 39. cerva attollens *κραισφύρους στήδουγγας εἶπεν ἱκέλος.* De Priapo bene peculiatu locum interpretatur *Salmas.* ad *Scr. Hist. Aug.* T. I. p. 813. qui *Huetium* in errorem induxit, ut p. 41. suspicaretur scribendum esse *ἐνοστήδουγγι*; nam Priapum partis obsoecationis magnitudine cum asino certare.

IV. Bis in Cod. Vat. legitur, p. 161. et p. 191. Planud. p. 434. St. 568. W. *Telefon*, venator, *Pani* belluae exuvias cum clava dedicat, ut ipsi venanti in posterum faveat, rogans. — Expressum est carmen ex *Leonid.* *Tar.* Ep. XXXIV. — V. 1. τοῦτό τοι Vat. loco sec. — *Ἀγροιάδος.* Vat. loco pr. *Ἀγροίης πλατάνου* est ap. *Leonidam.* Primum hoc distichion laud. *Suidas* in *Ὑλισίης* T. III. p. 528. v. secundum idem in *Λυκαβλάστης* T. II. p. 469. ubi *τελέβων.* male. Utroque loco ed. *Mediol.* *ἐκρέμας τ.* recte scribit. In edit. *Anthol.* *Aldin.* pr. et sec. nomen *τελέβων* penitus delideratur. —

¶ 81.] V. 3. 4. *Suid.* in κόνιες T. II. p. 356. Clavae ex oleastro solebant fieri. Cf. Not. ad *Leonid. Tur. Ep.* XI. — V. 4. χειρὲς. Vat. loco pr. — V. 5. βουνίτα. Vat. utroque loco. πᾶν βουνίτης, qui in collibus colitur. Conf. *Eustath.* II. λ. p. 831. 32. et *Valcken.* ad Herodot. IV. p. 352. 41. — V. 6. *Brunck.* hunc versum sic edidit, ut in Plan. legitur. Vat. Cod. scriptura discrepat. Loco pr. habetur: εὐάγρει τῷδε πέτασσαν ὄρεος. Loco sec. εὐάγρει τῷδε πέτασσαν ὄρεος. Fuitne igitur:

καὶ εὐάγρει τῷδε πέτασσαν ὄρεος.

ei montem feris refertum pande, Vulgatam tamen praetulerim.

V. Cod. Vat. p. 408. Plan. p. 26. St. 40. W. Vetat Epigramma, ne quis quercus, unde primum hominum genus prodierit, excidere velit. — V. 1. τῶν βαλ. Plan. τὰν β. τὰν μ. Vat. Cod. — V. 4. πρῖνον ἢ κόμαρον. Haec passim junguntur. *Amphis ap. Athen.* L. II. p. 50. F. φέρεσι ὁ πρῖνος κύβλους, ὁ κόμαρος μιμαίκυλα. *Eupolis ap. Macrobius Saturn.* L. VII. 5. capras induxerat de victus copia jaclantes, πρῖνον κόμαρον τε πτῆθους ἀπαλοῦς ἐπὶ τρεῖς γούσας. De κομάρῳ nonnulla collegit *Bod. a St.* ad Theophr. L. III. p. 242. — V. 5. A quercu securim prohibe, nam majores nostri tradiderunt, nos e quercubus procreatos esse. Hominum ex quercubus originem attigit *Virgil.* Aen. VIII. 315. Haec nemora indigenae Fauni Nymphaeque tenebant, Gensque virum truncis et duro robore nata. *Juvenal.* Sat. VI. 12. Homines, qui rursus robore nati Compositivè luto nullos habuere parentes. κοκκύς. (vulgo κοκκίς.) εἰ πάντες καὶ εἰ πρόγονοι. *Hesych.* Ionicum esse vocabulum, notavit *Erytmol. M. Suidas* v. κοκκίς. αἱ πρόγονοι, ἀφ' ὧν κοκκίσι καὶ κημήνῃ ἐρχήσιν. quem locum *Toupius* tentavit in Emend. P. II. p. 232. parum feliciter. In voculis ἀφ' ὧν auctoris nomen latere videtur, fortasse Εὐφροσύνη. — In Plan.

κοκυλῆ, accentu in ultima posito. — Pro ἐντὶ Cod. Vat. ἔντι.

VI. Cod. Vat. p. 392. sq. Planud. p. 85. St. 124. W. Apes exhortatur, ut diligenter mella conficiant. Comp. Niciae Ep. VII. *Antipbili* Ep. XXIX. — V. 1. εἰ δ' ἄγετα. Plan. — V. 2. ἡ θύμῃ. Vat. Cod. ἡ θόμῃ. Plan. male; nam θόμος priorem corripit. Pro περὶ δὲ Ed. pr. πενὶ δὲ. Huic vocabulo quis sensus tribuendus sit, non constat: *rugosos ramusculos* vertit *Opsop. furculos Brodaeus*; quae hariolatio est. περικυλῆα a κυλῆεν derivatum antepenultimam debet producere, ut κυλῆ, quod metri leges in hoc versu non patiuntur. Depravata videtur scriptura, nec tamen probabilem emendationem reperio. — V. 3. μέλιτος ἡ ἁσπαφαιτιδικαῖον Vat. Cod. — V. 5. ἄγγα. Pro alvearibus posuit *Phocylides* v. 163. si vera est emendatio *Rubnkenii* scribentis:

κάμνει δ' ἡρόδοτος ἁριστοπένης τε μέλιτα
ἡ κοίτης πέτρης κατὰ χοιράδας ἡ δούκασιν,
ἡ δρυὶς ἀγγυλῆς κατὰ κοιλάδας, ἔνδοσι σίμβλων
σμήνῃσι μερίσσεια κατ' ἄγγα κηροδομοῦσα.

— V. 6. μελισσοσύας. Cod. Vat. — ἐπικυφῆλιος, a κυφῆλη. Pan apium custos. ut et Pan partem suam accipiat, et is, qui mel alvearibus eximet, et vobis quoque pars relinquitur. — καπνίσας. Si quando sedem augustam servataque πύλλα Thesauris relines; prius haustu sparsus aquarum, Ora fove fumosque manu praetende sequaces. *Virgil. Georg. IV. 228.* — βλεστηρίδι χεῖρ. ἀπὸ τοῦ βλεττειν. Vide ad *Antip. Sid. Ep. LXXIX.* Male *Stephanus* ex *Ascens.* recepit βλεστηρίδι. Vera lectio est in Ed. Flor. et Ald. pr.

Ex Tom. III. p. 331.] VII. Cod. Vat. p. 451. Elegantissimum hoc Epigramma *Br.* primus edidit. Pan Nymphas rogat, an *Daphnin* lavantem viderint, et an

ipsis pulcher sit visus. — V. 1. In Cod. Vat. non est, ut *Br.* ait, *ναρκίστες*, sed *Νηρηίδες*, et in marg. *δινηίδες*. Illud reponendum. Lectio marginalis ipsa illius scripturae vestigia habet clarissima. — De forma vocis *Νηρηίδες* vide *Valckenar.* ad *Ammon.* p. 163. sq. — V. 2. *χθιζόν* & *ὥς ἡ κόμην*. In marg. *κόμην*. *ὑπαχνιδίαν* si rectum est, de quo forte quis ambiget, quum nullibi, quod sciam, haec vox reperiatur, significabit, lanugini cutis adhaerentem. *ἄχνη* enim est lanugo. Pronum esset reponere *ὑπωματίαν*. *Br.* Tum vero *κόμην* ievocandum. Sed *ὑπαχνιδίος* mihi quidem longe videtur elegantius. Est autem *κόμης ὑπαχνιδία*, pulvis, tanquam *ἄχνη*, sive lanugo quaedam, corpori inhaerens. — V. 3. *σειριδικανθός* invenit *Br.* in apogr. suo. At in nostro *σειριδικανθός* est, nec

sequenti versu *μάλλα παρήδα* reperio, sed *μάλα παρηίδα*. Hinc *Schneiderus* suspicatur *καλὰ παρηίδα*. *Rufin.* Ep. XI. φορίσσετε χιονέν σάρεξ. *Musaeus* v. 58. ἄκρα δὲ χιονίων φορίσσετε κύκλα παρειῶν. — V. 5. *ἐγὼ* Vat. Cod. et mox *μεῖνον* *ἐγνώσθην* et *κραιδίην*. Sensus est: Dicite mihi, an vobis pulcher fuerit visus? an ego, sicuti pedibus incedo hircinis, sensu quoque et iudicio, non humano, sed hircino sim praeditus?

VII. Cod. Vat. p. 259. Edidit *Reiske* in *Anth.* nr. 593. p. 82. Charontem poëta monet, ut Adonidi, delicato puero, ad inferos descendenti manum porrigat. — V. 1. *Ἰδὲ* Cod. Vat. et sic *R.* edidit, qui Charontem designari censet, nisi forte vertendum sit: Invisi, non conspiciende mortalibus. *Br.* *ἰδὲ* edidit, hanc vocem cum *βᾶρειν* jungendam esse ratus: *κελαινὸν Χάρων, δὲ κοπιεύεις ἰδὲ βᾶρειν νεκρῶν ἐλαυνόμενῃ ἐν τῷ ὕδατι κ. λ.* Nam *ἐλαυνόμενῃ* quoque ex conjectura dedit, pro *ἐλὼν ἐδύτης*. *Salmasius* conjiciebat *αἰδῶ* (*αἰδῶν Χάρων*) et *ἐλαυνέδυνεν*. Aliam viam, haud paulo meliorem, institit *Schneiderus* in not. mst. ubi et *ἰδὲ* et in fine pentametri *ἰδὼν ἐδύναις*

τὸν κ. corrigendum proponit. *Leonidas Tar. Ep. LIX.* Ἰδὲν λυπηρὰ διηκόνω, τοῦτ' Ἀχέρεντος τῶν δὲ πλάσις περιθμίδι κυανέη. *Archias Ep. XXXIV.* αἶδες ᾧ νεκρυγὰ κεχαρμένα δάκρυσι πάντων, ὅς βαδὶ περιθμύεις τοῦτ' Ἀχέρεντες ὄδω. — Non omittendum, quod Vat. Cod. a pr. man. κωπεύω habet, et v. 3. ἐκβαίνοντι. v. 4. Χάρον. v. 5. θῆναι. — *Reiskius* verba ἔχων ὀδόντας, sic enim exhibuit, ad Charontem refert, qui cymbam non sine sudore impellat; memor fortasse querelarum laboriosissimi senis in Contempl. §. 1. *Luciani Opp. T. III. p. 31. ed. Itip.* Deinde idem scribit τὸν κινύραν. In proximis *Reiskium* scriptura apogr. Lips. πλάσι in errorem induxit, ut θραύει corrigeret; eidem mox debetur θῆναι. Quamvis fortasse acquiescendum est in *Schneideri* emendatione, nondum tamen me poenitet conjecturae, olim propositae in *Emendatt. in Epigr. Gr. p. 24.*

Ἄιδος ὅς ταύτης καλαμῶδεος ὕδατι λίμνης
κωπεύεις νεκῶν βῆριν, ἔχοντι δόας
τῷ Κινύραν τὴν χεῖρα βακτηρίδος ἐμβαίνοντι
κλίμακος ἐκτείνας, δίξο κελαινὸν Χάρον.

Ad v. καλαμῶδεος conf. *Propert. II. El. XX. 71. Jam licet et sedeat Stygia sub arundine remex.* ubi vide *Intrpp.* et *Rubnk. nium* ad *Hermesian.* v. 5. p. 286. — In ἔχοντι δόας finge tibi puerum delicatulum, qui nec sandalia ferre, neque nudis pedibus per litoris arenam incedere potest. Inprimis huc facit *Philostroph.* *Epist. XXII.* μαλακώτερον διττέθης ὑπὸ τοῦ σανδαλίου. θλίβει σὲ, ὡς πέπεισμαι. δεινὰ γὰρ δακεῖν σάρκας ἀπαλὰς αἱ τῶν δερμάτων καινότητες. et paulo infra: τί εὖν οὐκ ἐνυκτέθης βαδίσεις; τί δὲ τῇ γῇ φθονεῖ; λαβῆτι (l. βλαβῆτι) καὶ σανδάλια — νοσεύοντων ἐστὶ φορέματα. — δὲν pro dolore, aerumna, passim ap. poetas obvium. V. *Suidam* in κροκάθεια. *Aeschyl. Prom. v. 524.* δὲν ἐμβύχας βαρεῖαν. *Apollon. Rhod. L. I. 120.* — V. 3. βακτηρίδος — κλίμακος, quae verba cum ἐκτείνας iungenda sunt, idem quod τῆς ὑποβάθρας, scalae navalis.

Dor.

Dorvill. ad Charit. p. 597. *Manum a scala porrige in gratiam filii Cinyrae, eumque in cymbam accipe.* — Simili humanitate Charontem excepturum esse Glauciam puerum, auguratur *Statius* II. Silv. l. 186. *quin ipse avidae trux navita cymbae Interius steriles ripas et adusta subibit Litora, ne puero dura ascendisse facultas.*

¶ 82.] VIII. Cod. Vat. p. 214. Διοδώρου. Nusquam antea editum carmen in Aristophanis cippum scriptum est. Ipse poeta comicus *μνάμα κεχαίης χοροστασίας*, monumentum veteris comoediae, vocatur.

IX. Cod. Vat. p. 267. Ζωνᾷ Σαρδιανῶν. εἰς τινα ἔμπειρον ναυηγῆσαντα καὶ ἐπὶ ψάμμεν ταφῆς εὐμοιρῆσαντα. In Plan. p. 254. St. 368. W. Ζωνῶ est in lemmate, quod *Fabricius* Bibl. Gr. T. II. p. 726. in Ζωνᾷ mutandum esse monuit. Pius quidam viator, naufragi cadaver in litore offendens, illud parvo pulveris munere impertit. — V. 1. ἐπὶ ἀμύσσομαι. Cod. Vat. In talibus ἐπαμύσσεσθαι aggerere, congerere significat. Ulysses Od. ε. 482. εὐνὴν ἐπαμύσσοτο χειρὶ φλάσσειν ἐδέρειν. Vide *Eustath.* p. 353. 4. Apollon. Rhod. L. I. 1305. Τήνμ' ἐν ἀμφιρότῃ πέφινε καὶ ἀμύσσοτο γαῖαν Ἄμφ' αὐτοῖς. Vide imprimis *Valckenar.* ad Herodot. L. VIII. p. 630. 12. et *Dorvill.* ad Charit. p. 366. sq. — *Wakefield* in Sylv. crit. T. II. p. 100. corrigit: ψυχρά σοι κεφαλὰ. — V. 3. σου Vat. Cod. — V. 4. ἡ ἀλεξάντη. Corruptelae suspicione non vacat. ἡ ἀλεξάντη in Vat. Cod. scriptum. Mirum est eum, qui hominis incogniti cadaver fluctibus in litus eiectum sepulturae mandat, hominis hujus matrem nomine compellere posse. Forte scribendum: εἶδεν ἀλεξάντου τὸν μηδρον εὐνάλιον. Sed neque hoc placet. Pro εἶδεν Flor. εἶδεν [et sic Vat. Cod.] in duobus Planudeae codd. etiam observatum. Br. *Wakefield* l. c. corrigit: εἶδεν ἀλεξάντη σοὶ σορὸν εὐνάλιον. Curabat tibi tumulum litorelem. Comparat idem *Euripid.* Rhéf. v. 199. ubi ἐπιδῶν Vol. II. P. 1.

curandi et prospiciendi significatione occurrit. Sed huius loci diversa est ratio. Mihi olim in mentem venerat scribere:

οὐ γὰρ εἰς μήτηρ ἐπιθύμῃσι κακῶν
εἶδεν ἀλλήκτον σῆμα τῶδ' ἐνὶ ἁλυσιν.

Non enim matri tuae, ad cenotaphium tuum ploranti, contigit, ut hoc fluctibus laceratum et in undis jactatum corpus videres; sed jaces in deserto litore — —. Elegia ad Iivian v. 95. At miseranda parens suprema nec oscula fixit Frigida nec fovit membra tremente sinu. Non animam apposito fugientem excepit biazu, Nec traxis caesas per tua membra comas. ἄλλεκτον σῆμα, ut λαΐψανον ξωθὺν ὑπὸ σπλάδι in Epigr. Antip. Sid. XIV. Vide, quae de hoc vocabulo collegit Markland. ad Suppl. p. 150. et Tour. ad Suid. P. III. p. 375. — V. 5. ἡϊόνες. Sic Vat. Cod. et Planudeae regius optimus. Editiones ἡϊόνες. Unde probabiliter Reiskius: δέξοντ' Ἀλγαιὴς γελόντες ἡϊόνες. quod aliis lectionibus praefendum cenleo, modo scribatur: δέξαντ'. πλαταμῶνες ipsa litora non sunt, sed ὕφαλοι πέτραι, δμαλαὶ πέτραι ἐλλογον ἐξέχουσιν πτῆς θαλάσσης, littorales rupes; ut exponunt Grammatici veteres. Eae ἡϊόνες dici non possunt. Tum quid sunt ἡϊόνες γελόντες γαίης, tanquam si litus terra non esset? Br. In conjecturam, qua R. textum sanavit, inciderat etiam Jos. Scaliger in not. mst. Huic non praefenda suspicio cl. Wakefield: δέξονται γαίης γελόντες ἡϊόνες. In Vat. autem Cod. a pr. quidem manu ἡϊόνες legitur, sed deinde ἡϊόνες correctum. — V. 7. μέριον βραχύ. Horat. I. Carm. XXVIII. Pulveris exigui prope litus munera. — πολὺ. Cod. Vat. — Pro ἔχα μὲν Plan. conjunctim ἐχέμεν, i. e. ὥστε αἱ ἔχουσιν. Praefenda scriptura Vat. Cod.

Diodoro nostro Vat. Cod. tribuit Epigr. Heliodorῆ T. II. p. 306.

PHILODEMI EPIGRAMMATA.

¶ 87.] I. Cod. Vat. p. 595. Edidit *Dan. Heinsius* de Sat. Horat. II. p. 224. et ex eo *Sam. Petitus* in Obss. L. I. p. 93. Ex *Dacierii* Versione Horatii idem repetivit *La Monnoye* in Menagianis T. III. p. 371. Poëta meretricis et ingenuae puellae amore inflammatus. hanc sibi magis desiderabilem videri ait. — V. 5. «Δημέριον. in Cod. Quod variis emendationibus et expositionibus locum dedit, quibus sensus et venustas carminis perit. Petitus demonstravit scribendam esse Δημέριον. Δημέριον et Δημέριον idem nomen. Hoc ὑποκοριστικόν. Λέξω τὴν παρέχον ὄρεμον ποσειδοσύην Δημέριον. Br. *Moneta* in Menagianis l. c. ἢ γὰρ ἵτοιμα suspicatur legendum: *paratam Venerem amo, sed magis desidero diu negata gaudia.* Nihil hic mutandum. Sententia est, qualis apud *Ovidium* II. Amor. XIX 3.

Quod licet, ingratum est; quod non licet, acrius urit.

Ferrens est, si quis quod finis alter amat.

Callimach. Epigr. I. μίστω καὶ περιφορῶν ἐρώμενον — επικαίω πάντα τὰ δημόσια. Idem Ep. XI. χούμδε ἔρως τοιόδε τὰ μὲν φεύγοντα διώκειν οἶδε, τὰ δ' ἐν μέσση κείμενα παρπάττει — Quod ap. *Philodemum* τὸ φυλάσσεσθαι vocatur, *Horatio* sunt *interdicta*, valle *circumsata*, quae matronarum amantem *insanum reddere* ait. I. Serm. II. 96.

II. Cod. Vat. p. 104. Planud. p. 469. St. 610. W. Quatuor se puellas amasse ait, nomine Δημῶς appellatas, unde sibi *Philodemi* nomen fatale esse suspicatur. — V. 3. Pro Ἀσιακῆς Cod. Vat. ὑτιακῆς legit, quod suspicionem facit, aliud quid in hoc versu olim lectum fuisse. Nomen urbis vel provinciae desideratur. Plura conjici possunt. Fortasse:

καὶ πάλι Ἰππικτικῆς Δημῶς περὶτον.

Demus fortasse Hyccarica, ut Laïs. Vide *Asben*. L. XIII. p. 588. B. C. et *Burmann*. ad *Propers*. II. El. 5. p. 249. — V. 5. Ipsae igitur Parcae me Philodemum appellarunt, ut me nunquam non Demus cujusdam teneret deliderium. *Es semper causa est, cur ego semper amem. Sive isa nascenti legem dixere sorores, Nec data sunt vitae fila severa meae.* Sappho in Epist. ap. *Ovid*. XV. 30. Protefilao Parcas hoc nomen tribuisse, ut futurum ejus casum significarent, dixit *Ausonius* Ep. XX. 4. *Protesilae tibi nomen sic Fata dederunt, Victima quod Trojae prima futurus eras.* Cum *Philodemo* cf. *Meleagrum* Ep. XXXI. Vide Not. T. I. p. 51. sq.

III. Cod. Vat. p. 95. Edidit *Reiskius* in *Misc*. Lipsf. IX. p. 114. nr. 291. Poëtae cum meretrice perquam humana colloquium. — V. 1. καὶ εὐχαίρει. apogr. Lipsf. — Mox in puellae responso Cod. Vat. non τί δὲ, ut R. sed εὖ δὲ exhibet. Haec et quae proxime sequuntur, obscuriora sunt. *Reiskius* vertit: *Quo nomine oportet te citare?* — *Quid vero hoc ad te? Nondum hoc quaere.* — *Seria es?* — *Neque tu esto serius.* Sed haec non bene cohaerent. Verborum ordo fortasse nonnihil turbatus est. Certe nihil obscuritatis remanebit, si scripseris:

α. τί δὲ σε καλεῖν; β. εὖ τί τοῦτο;

α. μὴ εὖ φιλοπευδοῦς. β. μήτε εὖ.

A. *Quo nomine appellanda es?* B. *Quid hoc quaeris?*

A. *Ne tu tantopere festines.* B. *At nec tu.* Finge tibi

puellam porro euntem; quare amator eam retinet ver-

bis μὴ εὖ φιλοπευδοῦς. Eadem illa retorquet: nec tu tam

festinanter agas. Elegans in his ambiguitas, qualem,

diverbia amant. Festinatio viri in eo se declarayerat,

quod statim post primam salutationem puellam rogave-

rat nomen. — V. 3. αὖτις τὴν φιλοῦντα. eum semper ha-

beo, qui me habere cupiat. — V. 4. εὖτ' ἂν εὖ π.

apogr. Lipsf. unde R. εὖτ' ἂν εὖ. vertens: *anne vero*

sponte tua venies? Optime Valckenar. in Diatr. p. 286. B. αἷτα πόσου παρίσῃ; quo mihi pretio aderis? Eodem modo, praepositione suppressa, Antip. Sid. Ep. VI. δεαχμῆς εὐδράτην τὴν Ἀτθίδα — ἔχει. Siraso Ep. LXXVI. οἶδα τὸ ποῦ, καὶ πῶς, καὶ τίνι, καὶ τὸ πόσου. Muchon ap. Asben. L. XIII. p. 580. D. μεράκιον ὃ καλῶς, φησὶ, πόσου ἰστης, φράσσον. ut eleganter correxit Lennep. ad Phalar. p. 95. 1. Lectione Vat. Cod. ὤγῃ servata Schneiderus in Per. crit. p. 105. hunc versum sic correxit, ut ap. Br. legitur. — V. 5. Viro puellae aliquid arrhabonis offerente, id illa recusat; quod cum hic admiretur, ut rem a meretricum consuetudine alienam, puella illecebris artibusque suis confisa, tantum sibi pretii paciscitur, quantum ipsi post rem peractam fuerit visum. — V. 7. ποῦ γίνῃ. ubi habitas. mittam, qui te arcessat. καταμάνθανε. Reisk. haec sic accipit, quasi puella amanti domicilium suum digito indicet. Si res Londini, Parisiisve ageretur, meretriculam viro tabellam porrigere dixeris, in qua et nomen et mansio perscripta esset. — V. 8. πρόσγω. De puero nimis morigero Siraso Ep. XXVI. ἐπιδουσον Ὀφρύσει, καὶ φανερώς αὐτὸς ἐρεῖ, πρόσγω, οὐ γὰρ ἀνάβλησις.

7. 84.] IV. Hoc carmen Philodemo tribuitur auctoritate Planud. p. 470. St. 611. W. Vat. Cod. p. 140. τοῦ αὐτοῦ inscribit (i. e. Ἀντιφίλου, cujus carmen praecessit) ἢ μᾶλλον φιλοδήμου. — V. 1. τί τοι Plan. — V. 3. μετὰ σοῦ. aliquem, qui te arcessat. Sed hoc sensu praepositio μετὰ cum accusativo jungitur. Vide Brunck. ad Apoll. Rh. I. 4. Quare Scaliger in not. mss. ε' οὖν correxisse videtur. At hoc languet. Interpretare igitur: mittam tecum, cui domum monstres. — V. 4. ὕγλαινε. Dicebatur, ut χαῖρε, sed eo discrimine, ut hoc matutino potissimum tempore, illud vespertino adhiberetur. Vide Thom. Mag. v. Χαίρειν p. 909. Hinc Siraso Ep. XIX. Ἐσπερίην Μοῖρῃς με, καὶ ἢ ὕγλαινομεν ἄραν — ἡσπάσατο. — εἰδ' ὕγλαινε λέγεις. nec salutem quidem reddis? Hoc imita-

tus est *Strato* Ep. XXVIII. ubi superbientem describens puerum, ἄχρι τίνος ταύτην τὴν ὄψιν τὴν ὑπερπικρὴν, Μέντορ, τηρέσεις, μὴδὲ τὸ χαῖρε λέγων. — V. 5. πρὸς ἐλεύσομαι. Vat. Cod. — οἷα μαλᾶσαι. et te duriores emollire scio, pecunia scil. data. *Marc. Argens*, Ep. X. ἀλλ' ἔμπεδον αὐτὴν ἀγροῦται, ἢ ἐπιπέμω Κύπριος ἰχθυήσας ἀργυροῦς σκόλας.

V. Cod. Vat. p. 104. Φιλοδήμου εἰς τὴν αὐτοῦ μοιχαλίστα νυκτὸς πρὸς αὐτὸν ἐλθοῦσαν. *Reiske* in Misc. Lips. IX. p. 137. nr. 316. Mulier loquitur, quae, conjūge relicto, nocte intempesta ad inertem amasium venerat. — V. 1. τὴν ἰδὼν κλέπτουσα edidit R. *Schedae Lacroz*. ἰδὼν, ut est in Vat. Cod. unde etiam κλέψασα. Hunc versum profert *Alberti* ad *Hesych.* in συνῶν. — V. 2. Depravata lectione versus praecedentis in errorem inductus *Reiskius* ἔλθεν dedit. Deinde πικρὴ τ. ψακάδι. In Cod. Vat. est πικρὴ τ. ψακάδι. Nihil hic interest, ψακὸς an ψακὸς scribatur. Vide *Interpp. Moeridis* p. 419. Retinenda igitur scriptura Codicis. *Tibullus* de artibus agens, quas Venus amantes doceat, L. I. El. II. 23. Nunc doces hoc omnes, sed, quos nec inertia tardat, Nec vetas obscura surgere nocte timor. — Non mihi pigra nocens bibernas frigora noctis, Non mihi, cum multa decidit imber aqua. — V. 3. »Bona est versus tertii scriptura; non retinenda tamen *Salmalii* conjectura: τοῦτον αἰσχροῦ καὶ τανύμαθον, quod, ob verbi praesertim significantiam, »praefendum videtur.« *Br. Reiske* dedit ἐν εὐπρεπέσει, quod merito repudiavit *Toupius* in Em. in *Suid.* P. III. p. 456. qui tamen, omisso in fine interrogandi signo, parum recte haec verba interpretatur sic: dicit puella, se media de nocte ad Philodemum clam marito venisse, sed ita frigore et pluvia defatigatam, ut nihil agerent. — Est potius vir, qui αἰσχροῦ jacet, de quo puella conqueritur: Hanc igitur ob causam noctis pericula, frigus et pluviam non extimui, ut nunc segnes et inertes jaceremus, et minime ne, ut amantes decet? Desidero τα

men in hac interrogatione particulam ἄρα. Fortasse fuit:

τοῦνεκ' ἐν ἀπρόκτοις ἄρα κείμεθα;

ἐν ἀπρόκτοις pro ἀπρόκτοι. Apte Tournius comparat *Diogen. Laert.* IV. 2. 3. de Phryne: καὶ τέλος πολλὰ ἐκλιπαρούσα, ἀπρακτος ἀναστῆναι. Similem reprehensionem Cynthiae suae refert *Propert.* L. II. El. XII. 5. *Illa meos somno lapsos patefecit ocellos Ore suo, et dixit: Siccine lente jaces?* Idem II. XI. 13. *Nec mihi jam fastus opponere quaeris iniquos Nec mihi ploranti lenta jacere potest.* i. e. ἀπρόκτος. Hoc vocabulo de seignibus et inertibus utitur *Manesbo* L. IV. 517. *νυχθήμερος τε πέλουςι καὶ ἀπρόκτοι καὶ ἀτολμοι.* Plura, quae huc pertineant, collegit *Dorville* in *Charit.* p. 159. — Verba ὡς εἶδεν — ad λαλεῖντες, non ad totam enuntiationem referenda sunt. Amantes se invicem verbis et grata loquacitate juvare decet. *Ovidius* III. *Amor.* XIV. 24. *Illic nec voces, nec verba juvenantia cessant.* Art. Am. II. 705. *celeberrima verba loquensur, Nec manus in lecto larva jacebit iners.*

VI. Cod. Vat. p. 140. Planud. p. 467. St. 607. W. In amantem (qualem se Petala habere ait ap. *Aristaenes.* I. Ep. XXXVI. p. 162. *ἐγὼ δὲ ἡ τάλαρα θρηνησδὼν, οὐκ ἐραστὴν ἔχω*) qui, postquam multis et precibus et lacrymis a puella id, quod petierat, consecutus est, iners et cunctabundus sedet, nec occasione sibi oblata fruitur. — V. I. *περιεργα* θεωρεῖ. In re amatoria passim. *Serapo* Ep. XVII. *τίς καλὸς οὐ περιεργα βλέπει;* *Achilles Tat.* p. 9. *περιεργότερον ἔβλεπον τὸν ἔρωτα.* Idem p. 50. *ἤδη δὲ καὶ αὐτὴ περιεργότερον εἰς ἐμὲ βλέπειν ἔδραμόμετο.* *Philostroph.* Epist. LIII. p. 940. *meis oculis συνέγνωκα δεινὴν περιεργίαν.* *Aristaenes.* L. II. Ep. XXI. p. 105. *περιεργος διατελλὼ πρὸς τὰ γυναικα πανταχῇ, οὐχ ἵνα τούτων ἄψαιμι.* — V. 3. *ταῦτα μὲν ἔστιν ἐρώμετος.* *Xenoph.* *Ephes.* L. III. 2. p. 54. *καὶ τὰ πρῶτά γε τοῦ ἔρωτος ἰδοιορεῖ φιλήματα καὶ ψαύματα καὶ πολλὰ παρ' ἐμοῦ δάκρυα.* *Aristaenes.* L. I. Ep. XXVIII.

p. 68. τότε μὲν ἐρώσης ἅπαντα πράττει, καὶ μοι τὸν πόθον
 ὑφάπτει πολὺν. — V. 4. Quum dico, en, tecum cubo, tu
 autem iners jaces, tum profecto nihil amantis habes.
 Et Planud. et Cod. Vat. μένεις ἀπλῶς. ἄπλους Br. recepit
 ex conjectura Tourii in Em. in Suid. p. 433. *Meleager*
 Ep. LXIX. συμπέζει πάντας ἐρωτοπλόιν. πλῆυν, ἐρέττειν et
 alia verba de re nautica petita passim ad rem veneream
 transferuntur. Vide Not. ad *Anziphili* Ep. I.

VII. Cod. Vat. p. 84. Edidit D. Heinsius in Car-
 min. Gr. p. 143. Wolf in Fragm. Sapph. p. 250.
 Reiske in Miscell. Lipf. IX. p. 139. nr. 318. Poëta
 noctem cum puella transigens, lunam rogat, ut Veneris
 mysteria radiis suis illustrare velit. — V. 2. δι' ἐντέρεων
 θυεσίων. Veteres fenestras lignis vermiculatis claudere
 solebant. Habebant tamen etiam fenestras lapide specu-
 lari clausas. Vide Salmas. ad Solin. p. 770. sq. quem
 fugit locus illustris ap. Philonem in Leg. ad Caj. p. 599.
 15. — V. 4. ἀθανάτῃ. Cod. Vat. quod positum ex more
 poetarum pro sol. Brunckius, cui fortassis generalis
 enunciatio huic loco accommodatior videbatur, ἀθανάτου
 dedit. Hoc jam Heinsio obverfabatur, qui vertit: aman-
 tum Haud pudor est magnos furta videre deos. — V. 4.
 20 Scriptum in Cod. ἀλβιζαῖς καὶ τήνδε καὶ ἡ. Salmasii emen-
 25 dationem recepi. Br. At haec emendatio nullius assis-
 est. Sensus est in scriptura Codicis: Scio, Luna, te et
 hanc (puellam) et me felices praedicare. Non enim
 ignara es horum furtorum et voluptatis, quae inde per-
 cipitur. Nam tuum quoque pectus inflammavit Endy-
 mion. Leander ap. Ovidium Epist. XVII. 59.

Luna fere tremulum praebebat lumen cunsi,

Us comes in nostras officiosa vias.

Hanc ego suspiciens, Faveas, dea candida, dixi;

Et subeant animo Latmia saxa tuo.

Non sinat Endymion te pectoris esse severi.

Fleite, precor, vultus ad mea furta suos.

VIII. Cod. Vat. p. 105. φιλοδήμεον τωδαστικὸν ἐπὶ τινὶ
ἔρῳτι σαφὲς καὶ πολλὰ παραχομὲνον ταῖς ἑταίραις. Edidit
Reiske in Misc. Lipf. IX. p. 140. nr. 319. — V. 1.
Falsum est lemma graecum, quod primum hoc distichon
de meretricum sectatore interpretatur. De moecho
potius agitur, qui in matronas insanit, nec solum, ut
eas corrumpat, multum impendit pecuniae, verum et-
iam gravissima quaeque pericula subit. βινεῖ φρίσσων.
Horatius I. Serm. II. 38. de moechis agens, audire est,
ait, operae pretium,

ut omni parte laborent:

utque illis multo corrupta dolore voluptas.

Atque haec rara, cadat dura inter saepe pericla.

In eodem argumento versatur fragmentum Xenarchi ap.
Athenae. L. XIII. p. 569. C. quod sic scribendum est:

Καὶ τῶνδ' ἑκαστὸν ἴστιν ἁδαις, εὐταλας,
μεθ' ἡμέραν, πρὸς ὁσπέραν, πάντας τρέπουσ.
τὰς δ' εὐτ' ἰδεῖν ἔσθ', οὐδ' ἐρῶντ' ἰδεῖν σαφῶς.
ἀλλ' ὅδ' ἐτετραμνιόντᾳ καὶ φοβούμενον
δεδότα τ' ἐν τῇ χερὶ τὴν ψυχὴν ἔχονθ',
ὅπως ποτ', ὃ δέσποινα ποντία Κύπρις,
βινεῖν δύνανται, τῶν δρακονταίων νόμων
ἐπὶ τῶν ἀναμνησῶσι παρατετιλημένοι.

Vide Valckenar. in Diatr. p. 208. E. — καὶ, καὶ τὸν. De
hac ellipti alibi dictum est. — ¶ 85.] V. 3. δραγμαῖς
τ. δ. τῇ Λ. Vat. Cod. Duodenos amplexus quinque
drachmis emo, et praeterea pulchriorem puellam ha-
beo, et palam id facio, nec vereor, ne, dum fusuo, vir
rure recurrat. Horat. I. Serm. II. 127. Bene praecepit
Diogenes Cynicus ap. Pseudo-Plutarch. T. II. p. 5. C.
εἰσαλθὲ εἰς πορνείον πον, ἵνα μάθῃς, ὅτι τῶν ἀναξίων τὰ τίμια
οὐ διαφέρει. — V. 6. κείνου. moechi illius. διδόμενος. Vide
ad Marc. Argentar. Ep. XVI. Clemens Alex. Cohort.
p. 13. 30. ὁ Ζεὺς τοῦ κριτοῦ τοῦ διδόμενος ἀπεσκάσας.

Horatius l. c. Quin etiam illud Accidit, ut cuidam restes caudamque salacem Demeseret ferrum.

IX. Hoc Epigr. *Reiskius* reperit in apogr. Lipf. in fine Sepulcralium nr. 651. (p. 111.) et in Schedis Lacrozianis. In has unde venerit, penitus ignoramus; a Vat. enim Cod. abest. Nec in aliis apographis esse videtur, cum illud et *Heinsium* et *Bentlejum* latuerit, utrumque in Horatii elegantiss ex graecorum Epigrammatum fontibus illustrandis admodum sedulum. Fraudem recentioris graeculi suspicatur *Chardon de la Rochette* in Museo Encyclop. Ann. IV. T. I. p. 563. Elegans tamen Epigramma, nec vetere poeta indignum. — Philodemus, qui simul Romanam puellam paulo severioris ingenii et Corinthiam lascivissimam amare fingitur, meretriculam matronae praeferendam existimat. — V. 4. καὶ κερυφάλου. Immutavit poeta locutionem paroemiacam ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, qua plures post *Homerum* usi sunt. *Talos a vertice pulcher ad imos. Horat. II. Ep. II. 4.* — V. 5. χόδον παρῆχει. Hinc *Seraso* Ep. XLII. τὸν εὐθὺ θάλλοντα καὶ παρῆχοντα χόδον. Proprie de meretricibus et pueris meritoriis παρῆχειν. — V. 6. πλαστούργ. Idem de muliere impudica *Tibullus* I. El. IX. 63. *Illā nulla queat melius consumere noctem, Aut operum varias disposuisse vices.* Lusus in Priap. III.

*Obscoenis rigido deo sabellas
Ducens ex Elephantisidos libellis,
Dat donum Lalage: rogatque, sentses,
Si pictas opus edat ad figuras.*

Quae hic figurae sunt, apud *Philodemum* τόποι vocantur. De Elephantide ejusque libro vide *Interpp. Sueronii* ad Tiber. XLIII. *Fabric.* Bibl. Gr. T. VI. p. 811. — V. 7. τί δὲ μέν. Sched. Lacroz. ἄν dedit *Reisk.* quod cum ἐπιτάλαις soloecum est. si correxit *Toup.* in Em. in Suid. P. II. p. 158. — Ἀισον αἶσιν, apogr. Lipf. πᾶσιν μ'

αἰρεῖν. Schedae Lacr. Hoc merito probavit *Toupius* prae *Reiskii* μ' αἰρεῖν. Piso autem, quem hic poëta alloquitur, Lucius ille Piso est, in quem *Ciceronis* exstat oratio. cf. cap. XXVIII. — V. 8. εἰν ἑξέσθῃ. Corinthiam mihi puellam sumo. γ' ἄλλος apogr. Lips. In marg. γάλλος. et comparatio loci Horatiani I. Serm. II. 120. Eandem notam Lacroz, schedae exhibent. Haec lectio, fateor, levem fraudis suspicionem excitare possit; certe, qui fraudem infucare voluisset, non aliter egisset. Nemo ignorat *Horatii* verba:

*Illam, post paulo; sed pluri; si exierit vir;
Gallis hanc, Philodemus ait; sibi, quae neque magno
Stet pretio, neque cunctetur, cum est iussa venire.*

Inepte *Toupius* dubitat, an *Venusinus* poëta mentem *Philodemi* recte ceperit; sibi enim lectionem apogr. Lips. πῶν δ' ἄρα γ' ἄλλος ἔχει veriozem videri. In quo neminem sibi assentientem habebit, qui fruges a glandibus discernere didicerit. Sed sic nonnunquam vir acutissimus ipso acumine suo in transversum rapitur. — Ceterum hoc loco reperto — modo sincerum sit carmen — refellitur et eorum conjectura, qui ap. *Horasium*, *Philo, demus*, ait, legendum putarunt, et *Bensleji* opinio, qui maiorem distinctionem post *Gallis* ponebat. Similis color ap. *Martialem* L. IX. 33.

Hanc volo, quae facilis, quae palliolata vagatur:

Hanc volo, quae puero jam dedit ante meo:

Hanc volo, quam redimit rosam denarius alter:

Hanc volo, quae pariter sufficit una tribus.

Poscentem nummos et grandia verba sonantem

Possideat crassi mentula Burdigali.

X. Cod. Vat. p. 104. sq. Εἰς φιλένιον ἵτασαν. Planud. p. 469. St. 610. W. In puellam, amantibus, saepe nulla mercede accepta, in omnibus morigeram. — V. 1. 2. 3. laudat *Suidas* in μαγνίτῃ T. II. p. 480.

Puellae nomen incertum. In Vat. Cod. hoc versu legitur Φιλάνιον, ut in lemmate; versu quinto autem Φιλαίνιον. Planud. utroque loco Φιλαίνιον, quod nomen passim occurrit in Anthol. Vide Indicem. — Parvam quidem et subnigram puellam esse ait; eandem tamen haec vitia

H

multis virtutibus compensare. — σελίνων. Cod. Vat. σελίνων verum est. τὸ εὖλον apio tribuitur ap. *Philostrophum* II. Icon. VI. p. 818. κότινοι καλοὶ καὶ κατὰ τὴν τῶν σελίνων εὐλότητα. De crinibus crispis cogitasse videtur *Philodemus*. *Theocritus*. Eid. XX. 23. χαῖται δ' οἷα σέλινα περὶ κροτάφοισι κέχυντο. *Lucian*. in Imag. §. 5. T. VI. p. 31. ed. Bip. ποιητῶν — εὖλους τινὲς πλοκάμους ἀναπλεόντων, καὶ σελίνους τοὺς μὴδ' ὅλως ὄντας εἰκαζόντων. Similis est comparatio ap. *Alciphron*. L. III. I. p. 274. βοστρόχους ἔχει βρώων εὐλοστέρους. Crispis capillis praeditum *Archilochus* τριχουλον, *Telephilla* εὐλοκίκεναν appellavit secundum *Pollucem* L. II. 23. — V. 2. „καὶ μνοῦ. Sic *Suidas* in μνοῦς. „(T. II. p. 569.) Male in Anthologia legebatur καὶ „ἡμνοῦ, quod *Salmasius* jam emendaverat, et postea vidit „etiam sagacissimus *Toup*. ad *Suidam*. P. II. p. 269. „Lipf. — Quod autem *Kusterus* in *Suida* v. μαγνότερα „ediderit ἡμνοῦ, id mirari subit. Si e Msc. cod. petita „haec lectio, monere debuisset; sin, supinam negligentiam prodit: nam *Suidas* in hoc loco ex altero corrigendus erat, aut repraesentanda *Mediolanensis* editionis lectio, quae habet καὶ μου. „Br. μνοῦς est lana prima, pilus tenerrimus. *Suid.* μνοῦς. ἡ ἀπαλὴ θριξ. *Hesych.* ἔριον ἀπαλώτατον, καὶ ἡ πρώτη τῶν ἡμνῶν καὶ πάλιν ἐξάνθησις καὶ τὸ λεπτότατον πτερόν, κυρίως δὲ τῶν χηλῶν. *Pollux* l. X. 38. εἴποις δ' ἂν οἶμαι καὶ χνοῦν καὶ μνοῦν ἐπὶ τῶν μαλακῶν. ubi vide *Jungermannum*. — V. 3. κιστοῦ. quae quum loquitur, tot habet illecebras, ut Veneris cingulum induisse videatur; vel cujus voces etiam plus philtri habent, quam Veneris κιστός. *Alciphron* L. I. Ep. 38.

p. 178. ὅσῃ ταῖς δαμάλαις αὐτῆς σειρήνες ἐνδρύντο. ὥς δὲ ἡδὲ
 τι καὶ ἀκῆρατον ἀπὸ τῶν φιλημάτων νύκταρ ἴσταζεν. ἐπ' ἀκροῖς
 μοι δοκίῃ τοῖς χεῖλεσιν αὐτῆς ἐκάθισεν ἡ Πειθώ. ἅπαντα ἐκείνη
 γὰρ τὸν κιστὸν ὑπεζώσατο. Hinc hortulos suos irrigavit *Ari-*
staenet. L. I. 1. p. 4. — *Plutarch.* T. II. p. 141. C. ἄμαχον
 εὖν τι γίνεται — ἡ γυνή — ἃν ἐν αὐτῇ πάντα θιμένη καὶ προῖκα
 καὶ γένος καὶ φάρμακα καὶ τὸν κιστὸν αὐτὸν, ἥθει καὶ ἀρετῇ
 κατεργάσθηται τὴν εὐνοίαν. *Himer.* Or. III. §. 8. p. 440.
 οὐδ' εἰ τὸν κιστὸν ἔχων τὸν Ὀμήρου φθέρξατο. — V. 4. παντὶ
 suspicatur *Jos. Scaliger* in not. mss. male. Non hoc lau-
 dat *Philodemus*, quod Philaenium omnibus, sed quod
 sibi omnia, quaecunque poposcerit, praebeat. Rem ex-
 tra dubium ponit *Macedon.* Epigr. IV. περὶ τοῦ ἐμοῦ ἐξέμ-
 παντα, καὶ οὐκ ἀλλοτρίων ἐμοῦ Κόπριδι παντοῖς σώματος
 ἀπτομένον. — καὶ αὐτῆσιν πολλάκις φειδομένη. Ridiculi
 „sunt vulgati interpretes, quorum explicatione nihil
 „ineptius. Alter, prius dans quam rogetur. Alter, preces
 „minime expectans. Immo, pecuniam minime poscens.
 „Gratis saepissime copiam corporis sui faciens.“ *Br.* De
 verbo αὐτοῦ, in hac re usurpato, cf. not. ad *Asclepiad.*
Ep. I. T. II. p. 21. — ἄχρῃς ἄν. Se non semper eam
 amaturum promittit, sed usque dum aliam hac etiam
 perfectiorem repererit.

XI. Cod. Vat. p. 91. φιλοδέμεον εἰς Ἡλιοδώραν τὴν
 ἑταῖραν. Plan. p. 468. St. 608. W. Quamvis utroque in
 loco *Philodemo* hoc carmen tribuitur, *Heliodorae* tamen
 nomen et totus scribendi character efficit, ut illud *Me-*
leagri esse suspicer. — V. 2. τοῦ περὶ. cruciatuum, quos
 olim perpeffa est, probe memor.

Π. 86.] XII. Cod. Vat. p. 511. Neminem scio,
 qui hoc carmen ante *Br.* ediderit. De virium suarum
 deminutione conqueritur. — V. 2. οἱ μοι καὶ ταῦτα. Vat.
 Cod. et sic schedae Lacroz. ex quibus *Reiskius* hoc carmen in
 suas schedulas retulit, φθίμῃ μοι corrigens. Ex *R.* igitur

conjectura sic edidit *Brannckius*, (vide Praef. nostr. p. XXIII.) quam nec certam, nec verisimilem existimo. Continuandam puto orationem, et fortasse corrigendum:

— — ἐς ἕλιον

οἶμαι καὶ τοῦτ' ἀπὸ μᾶλα βραδύ — —

Sic haec bene cohaerent: *et semel tantum, et lento motu; quin sacpenumero ne ad finem quidem res perducitur.* — V. 4. τὸ τεμερίον. Sic cod. τὸ τοῦ τέματος μεθέρion. Nisi forte τεμερίον legendum est. Pro ἡμισανδς, quod genuinum non videtur, reponendum censeo ἡμιτελής. Br. Utinam vera lectio tam clare appareat, quam sensus loci. Significare voluit poeta, se in medio nonnuncquam Veneris stadio corruere, (ἡμισυ καλεσθον κυπερίδης ἀνδρας. *Paul. Sil. Ep. XII. 4.*) quum olim puella officium suum tota nocte valere experta fuerit, ut *Propertius* loquitur L. II. XVIII. 24. *Rufinus* Ep. V. ἔκλυτος ὑπανάφ' ὅντα πέμματα πόνυ. Quare vide, an scribendum sit:

παλλάκι δ' ἦδη

ἡμιτελής θήσκει, οὐδ' ἐπὶ τέμμερ ἔκλυ.

Postrema haec probabilitate non carent. τέμμερ. πέρας. πέλος. *Hesych.* In his omnibus subaudiendum τὸ βραδύ. *Martial. L. III. Ep. LXXIX.* Rem peragit nullam *Servius*, inchoat omnes; Hanc ego, cum fuit, non puro perficere. — V 5. Similes querelas *Ovidius* fundit *Amor. III. El. VII. 17.* cum iners juxta amicam jacuisset: *Quae mihi ventura est, 'siquidem ventura' senectus, Cum desit numeris ipsa juvenis suis?* et mox: *Exigere a nobis angusta nocte Corinnam, Me memini numeros sustinuisse novem.*

XIII. Cod. Vat. p. 106. Plan. p. 469. St. 610. W. Animae suae a Xanthippe, jam pubescere incipiente, magnum auguratur incendium. — V. 1. λαλιῶ. Vat. Cod. male. — κωτλον ὄμμα. oculi disertī et loquaces. λαμερὲ ὄμματα vocat *Meleager* Ep. L. — πῦρ πατρεχόμε-

ven. *Haec est venturi prima favilla mali. Propert. L. I. IX. 17. Conf. Ep. XV. — V. 3. ἐκ τίνος. ex qua causa. Plane huc facit idem Propert. II. El. I. 75. nec causam, nec apertos cernimus ictus, Unde zamen veniant tot mala, caeca via est.*

XIV. Cod. Vat. p. 513. unde emendatum et aucto-
ri suo vindicatum edidit *Dorville* ad *Charit. p. 529.*
Nam in *Plan. p. 180. St. 264. W. ἀδόκετον* est et mu-
tilum. In edit. pr. plane desideratur. Insequentes edd.
illud ex *Lectionibus Aldinae* pr. receperunt. — Poëta,
jam medio vitae suae spatio peracto, se amoris adhuc et
voluptatibus indulgere fatetur. — V. 2. βέβητον. Vat.
Cod. Notanda locutio βέβητον ἐπὶ τῆς, *vizae pagina*, pro
vitae summa. Ducta videtur metaphora a tabella, in
quam rationes referuntur. — V. 3. Similis color ap.
Tibull. L. I. El. I. 71. Jam subrepes intus aetas, nec ama-
re decebit, Dicere nec cano blandisias capise. — Hunc
vers. omittit *Planud.* — V. 4. εὐνιτῆς. Hinc *Apollonid.*
Ep. I. ἀλλ' αἶψ' ἐπελγόν ἢ εὐνιτὴ προτάφων ἀπύεται ἡμετέρων.
Sera et sapientior aetas ap. Ovid. I. A. A. 65. — V. 5.
μέλλονται. Aldinae edd. — Mox veteres quaedam edd.
ἀπλίστην. — V. 7. 8. desiderantur in *Planud. αὐταὶ*
suspiciatur Br. in Lectt. p. 318. κορωνίδα γράφειν dicun-
tur scribae, cum librum ad finem perduxerunt; est igitur
finem imponere. Optat *Philodemus*, ut *Musae*,
sub quarum tutela vitam agit, *Xanthippes* amorem sibi
coronidis loco scribant, in eoque ipsam desinentem fa-
ciant. De locutione *κορωνίδα γράφειν* live *ἀπυτῖναι* dispu-
tavit *Schwarz* de *Ornam. Libror. p. 76. sq. — Μούσαι*
διεπ. μαν. Propert. L. I. El. IX. 41. Sunt igitur Musae,
neque amanti tardus Apollo: Quis ego fretus amo.

XV. Cod. Vat. p. 105. *Planud. p. 468. St. 608. W.*
In *Lytidicen*, puellam tenera aetate adhuc, sed jam
omnibus splendentem veneribus. — V. 1. κάλλους sunt

rosae, quae h. l. vernantem puellae pulcritudinem significant, γυμνόν. quia se nondum penitus prodit, nondum tota e calice prorupit. — βότρυς. Nigrescit uva, cum ad maturitatem pervenit. Lyfidicen igitur viro nondum maturam esse ait. Saepissime ab uvis metaphorae ad aetatem significandam traducuntur. *Onestes* Ep. I. puellam, quam velit, describens, εἶη, ait, μήτ' ὀμφαξ, μήτ' ἄστρα φῶς. Similiter in Ep. κόρην. LXIX. ὀμφαξ οὐκ ἐπέλευσας ὅτ' ἦς σταφυλή, παρεπέμψω. De *πρωτοβόλων* dictum est ad Ep. *Platonis* VI. 4. — V. 3. τόξα. Pro *sagittis* passim. — v. 87.] V. 5. Fugiamus, dum Amores spicula nondum imposuerunt nervo. — Mox pro μεγάλης, quae est Cod. Vat. lectio, Planud. πολλῆς legit. Res eodem redit. — *Plato* Ep. VI. ἃ δειλοί, νεώτατος ὑπαντιόσσαντες κυλινδρῶς *πρωτοβόλου*, δι' ὅσας ἤλασσε πυρκαϊῆς. Obversabatur hoc carmen *Antipilo* Ep. II.

XVI. Cod. Vat. p. 91. Plan. p. 468. St. 608. W. Poëta quamvis se in Cydillae amore nullis non periculis obnoxium esse sciat, amoris tamen impotentiae resistere nequit. Cydilla igitur matrona fuisse videtur. Cf. not. ad Ep. VIII. *Pseudo-Plutarch.* T. II. p. 5. B. de juvenum perditorum flagitiis agens, ἤδη δέ τινες, ait, καὶ τῶν νεανικωτέρων ἄπτονται κακῶν, μοιχεύοντες καὶ καταφθορεύοντες, καὶ μίαν ἡδονὴν θανάτου τιμώμενοι. — V. 1. ὑποκάπιος. *Theocrit.* Eid. XIV. 37. ἄλλος τοι γλυκίων ὑποκάπιος. — V. 3. παρὰ κρ. Vat. Cod. — παρὰ κρημίδι πόντον τέμνειν paroemiae speciem habet de iis, qui caput magnis periculis obijciunt. *Non ego per praecepta et acuta cacumina vadam.* *Ovid.* A. A. I. 381. — τέμνειν πόντον eleganter, ut *viam secare* ap. Latinos. *Lucian.* T. VI p. 50. ed. Bip. οὐδὲ βῶν πρῶτος ταύτην ἐτεμύμεν τὴν ὁδόν. *Eurip.* Phoen. v. 1. ὃ τὴν ἐν ἄστροις οὐρανοῦ τέμνειν ὁδόν. Conf. *Gottleber.* ad *Thucyd.* II. 100. p. 407. *Elsner.* Obss. Sacr. T. II. p. 311. sq. — κόβρον βίπτειν εἰ ἀναβιβττεῖν plures illustrant. Vide not. ad *Antip. Sid.* Ep. XCIII. et *Dorvill.*

ad

ad Charit. p. 88. — Hunc versum cum parte praecedentis laudat *Suid.* v. *κόρος* T. II. p. 389. — V. 5. οὖν, quod me in vulgata magnopere offendit, a Vat. Cod. abest, quod corruptelae suspicionem auget. Fortasse legendum:

ἀλλὰ τί μοι πλέον ἔστιν; ἄγαν θρασύς — —

Quanta incurram pericula, non ignoro. Quid autem? nimis audax, nimis violentus est amor, qui, cum amantem aliquo trahat, nullum prorsus timorem novis. — V. 6. πάντων, ἢ. et φόβου. Plan. et Vat. Cod. — φόβον praeberet Ed. Flor. pr. ἀρχὴν adverbialiter est positum, quod fraudi fuit librariis. Vide *Lepper.* ad Phalar. p. 82. sqq. — οὐδ' ὄναρ. Graviter negat. Cf. notas ad *Callim.* Ep. XV. T. II. p. 272.

XVII. Cod. Vat. p. 88. φιλοδέμῳ εἰς Φιλανίδα τὴν νεώτεραν. Plan. p. 467. St. 608. W. ubi ultimum distichon deest. Elegans carmen. Philaenida ancillam, lucerna accensa, exire jubet poeta ex thalamo, in quo eam puella cubat. A versu quinto ipsam puellam alloquitur. — V. 1. τὸν ἐργάστα — λόχρον. μετέτην λόχρον vocat *Pompejus* Ep. II. p. 105. Hinc *Meleager* Ep. LXXI. λόχρον ἐνιστάτω; dixit, ubi vide notas. Adde *Burm.* ad Anthol. Lat. T. I. p. 684. — τῶν ἀλαλήτων. eorum, quae silentio premi et occultari volunt, qualia sunt Amoris mysteria. Hoc sensu vocabulum ἀλαλήτων accipiendum esse, contextus docet; nec etymologia obstat. *Tibull.* I. El. II. 33. *Parcite luminibus, seu vir, seu femina fias Obvia: celari vult sua furta Venus.* — V. 2. ἐκμεύουσα. affundens oleum. μεύειν dicuntur, quae repleta sunt et saturata. *Homer.* II. XVII. 390. βοείην — μεύουσαν ἑλαιοφῆ. Attigit *Toup.* in Not. ad *Hesych.* T. I. p. 255. — V. 4. πυκτὴν. Vulgo. πυκτὴν. Vat. Cod. Hoc in πυκτὴν mutandum videtur. Intelligitur janua valvata, δικλή. πτόχαι autem sunt tabulae, quibus janua operitur. Vide

Vol. II. P. 1.

P

Salmaf. in Plin. p. 651. F. — Nec tamen spernenda. *Br.* emendatio πηκτῶν θύρας, quod nititur auctoritate *Hesychii*: πηκταὶ θύραι, καὶ εὐπηκτοὶ καὶ εὐθύραι. Confer *Rufin.* Ep. XXVII. τὸ πρὸ θυρῶν σφίγγου. — In fine versus

θύρας. *Vat. Cod.* — V. 5. φίλῃ et φιλεῖσθαι ἀκοιτίς *Vat. Cod.* — Hunc versum a *Br.* penitus emendatum esse, valde dubito. Quid enim est ξανθῶ? quo sensu accipiendum est? Vix verbum reperiri poterit, quod apte supplatur. Deinde hoc me male habet, quod puella, in cuius amplexus poëta se ruere fingit, his appellatur. Pro meo sensu oratio ad ancillam continuatur, usque ad verba: εὐ δ' ᾧ φ. κ. Quare vide, an poëta scripserit:

καὶ εὐ φέλαξ αἰ δώμα'. Σὺ δ' ᾧ φ. κ.

Et tu quidem, o Philaeni, custos in domo maneat. — Tu autem — . Ancillae excubias in limine agentes passim obviae. — Jam his omnibus dispositis puellam ad peragenda Veneris mysteria exhortatur. τὰ λειπόμενα. *Cetera quis nescis? lassiquequievimus ambo. Ovid.* I. Amor. V. 25.

XVIII. *Cod. Vat.* p. 89. »Hujus Epigrammatis duo tantum disticha, primum et tertium, in vulgata Anthol. »leguntur. p. 468. St. 609. W. Philodemo valde, iussensus fuit Planndes. Secundum integrum exstat apud Suidam in λόγινα (T. II. p. 465.), quod unde decerptum esset, mirum non est ignorasse Kusterum; et partim in κωνοειδές. (T. II. p. 365.) Hinc corrigendus Suidas, nap. quem male legitur: περιτρομάδες. *Br.* Charito, sexaginta annorum mulier, sed adhuc multis veneribus conspicua, hoc carmine laudatur. — V. 1. Vulgo corrupte in Plan. λυκάβαντος ἐς ὄρας. *Jos. Scaliger* in notis mss. ἰώρας emendavit, nescio quo sensu. *Huetius* p. 46. triplicem proponit conjecturam: sive τελαὶ λυκάβαντος ἐς ὄρας. sive πῆλαι λυκάβαντος ἡ. ᾧ. sive πελαὶ λ. ἡ. ᾧ. Veram lectionem *Vat. Cod.* dedit. Vulgaræ tamen patrocinatur *G. Wakefield* in Sylv. crit. T. III. p. 57. qui hanc

locationem *τελεῖ δὲ ὥρας*, venit ad sexaginta anni tempestates, exquisitae venustatis esse affirmat. Dicitur enim *τελεῖν δὲ*, ut *ἄνθιν*, omisso *δῶδν*, quod *W.* illustrat in *Sylu. crit.* T. II, p. 2. *Musgr.* ad Hippol. 750, et *Markland.* ad Suppl. 1142. — In mulieris nomine est diversitas

lectionis. Cod. Vat. *χαριτω*. In Edit. Fl. et Ald. pr. *χαρι- κλω*. Reliquae Ald. *χαριτω*. — V. 3. 4. omittit Plan. pudori consulens. — *κν* Vat. Cod. — *ἀγδιν*. Vide ad *Anep. Sid. Ep. XXIV.* Lucilius ap. Nonium v. *Stare*: *Hic corpus solidum invenies, hic stare papillas Pectore marmoreo.* quem locum apte comparavit *Toup.* in Cur. nov. p. 249. ubi tria priora hujus carminis disticha ex Cod. protulit. *Paul. Silenz. Ep. VIII.* quod et ipsam in vetulam venustam conscriptum est: *μαζὸν νεκρῆς ὄρεθρον ἡλικίης.* *Sororiantibus papillis conspicuam mulierem uno vocabulo ελαρδιασθον* appellavit *Rufin. Ep. XIX.* — V. 4. *ἱετυνα*. Vel nullo strophio papillas ambiente et erigente, stant tamen firmæ et solidæ. Ejusmodi *μαστοῖς* opponuntur *mammæ inclinatae*, ut ap. *Propert. L. II. El. XII. 21*: *Necdum inclinatae prohibent te ludere mammæ.* Cf. *Burm. ad Anth. Lat. T. I. p. 516.* — *περιτρομάδος* est in Vat. Cod. *περιτρομάδος* *Suid.* quod *G. Wakefield* in *περιτρο- χμάδος* mutat. Acquiescendum est in lectione Codicis. — V. 5. *ἡμβροσίη*. Ed. Fl. Ald. pr. et tertia et Vat. Cod. Ed. Ascens. *ἡμβροσίην*. — V. 6. *πάσας*. Edd. vett. præter *Stephan.* quæ *πᾶσιν* exhibet. *πᾶσαν* (sic) Vat. Cod. *πᾶσαν* etiam *Wakefield* legendum suadet, jungens *πιδὼ πᾶσαν*, *coram, qualis quantaque sis, suadelam.* — *ἐπιστάζει*. Ald. pr. et Ascens. In marg. Vat. Cod. *γρ. ἀπὸ*. Suavior est vulgata lectio et gravior. — V. 7. 8. absunt a Planud. »Ultimi distichi hexameter valde corruptus est in mem- »branis, quarum scripturam hic repræsentabo, ut de »mea emendatione judicent eruditi, et meliorem affe- »rant, quibus mea non placuerit; talis autem est: *ἀλλὰ*

»τιδης ἐργῶντας ὅσοι μὴ φεύγῃ' ἐρασταί. Cetera e Cod.
 »Vat. meliora dedi. Br. In apogr. Gothano non τιδης,
 sed πιδους legitur. In Brunckiana lectione primum me
 offendit particula γε, quam in hoc loco nemo facile de-
 sideraverit; deinde ἐργῶντας, quod, sic nude positum,
 mihi quidem non satis commodum videtur. Jejunus
 enim evadit sensus, si succi plenas verteris, (quis enim
 non succulentum corpus macilento praetulerit?) sin
 prurientes et libidinosas, vereor, ne hoc contextui parum
 conveniat. Perspicacissimus Wakefield corrigit:

ἀλλὰ τιτθους ἐργῶντας ὅσοι μὴ φύγῃ' ἐρασταί,

δαῦρ' ἴτε τρεῖς ἐτέων λυθόμενοι δεκάδας.

Metro se non timere scribit; posse enim priorem in
 τιτθους corripī, aut τιθους emendatī; idem enim τθῆ et
 τιτθῆ, τιθς et τιτθς. At si hac ratione sanandus sit lo-
 cus, saltem scripserim:

ἢ τιτθους ἐργῶντας — —

Ceterum eadem emendatio sese obtulerat cl. Eichstaedt,
 qui eam mecum per literas communicavit. Hoc unum
 mihi in hac lectione displicet, quod poeta sic ad singu-
 lam partem venerum Charicles delabitur, cum jam an-
 tea et hujus et aliarum partium mentionem fecerit.
 Optime sic res procederet, si tertium distichon abesset;
 sed cum poeta post papillarum commemorationem etiam
 ambrosium cutis odorem, oris suadelam, reliquasque
 innumeras mulieris gratias praedicaverit, mirarer, si
 nunc iterum de papillis sermonem faceret. Quare res
 conditius quiddam latere suspicor. Fortasse in lectione
 codicis, ἀλλὰ πιδουεργῶντας ὅσοι μὴ φύγῃ' ἐρασταί, latent
 haec:

ἀλλὰ μεθυσπαργῶντας ὅσοι μὴ φύγῃ' ἐρασταί.

Yetulam, succi plenam, cum acino uvae, bacchico li-
 quore turgente, comparat. Supra Ep. XV. de puella:
 οὐδὲ μελαιναὶ βότρυς ὁ παρθέλιους πρυμνοβολῶν χάριτας. Gala-
 team suam Cyclops ap. Theocrit. Eid. XI. 21. φιαρτωμένην

esse ait ὄμφακος ὠμῶς. In ipsa igitur imagine nihil est, quod a *Philodemi* nostri elegantia abhorreat. Jam singula verba videamus. *ῥῆγες* sunt uvarum acini. Hi ubi tument, *σπαργῶν* dicuntur et *ὄργῶν*. *Aristaen.* L. I. Ep. III. p. 19. *ῥῆγες δὲ αἱ μὲν ὄργῶσιν, αἱ δὲ περικύζουσιν.* *Pollux* L. I. 230. ἐπὶ φυτῶν καὶ δένδρων κατὰ φύσιν ἔχει ἀκμάζον, ἔργῶν, σπαργῶν. Vide *Rubken.* ad *Tim.* p. 234. Recte autem *μαρσπαργῶν*, *uva mustis tumens* (*Quid.* I. *Amor.* XV. 11.), ut ap. *Diodor. Zon.* Ep. III. *καρφόρεόν τε βέτρυν, μεθυπίδαμα, πυκνοῦργον.* Ipsa vitis ἡμεῖς *μαρσπάρης* ap. *Simonid.* Ep. LIV. *Acinum turgentem ebriosum, μαδόντα,* appellat *Catullus* XXVII. 3. *Posthumiae ebriosa acina ebriosioris.* — Ut autem hoc loco mulier juvenili vigore florens et succulenta eum uva tumente comparatur, sic contra vetula *avis aridior passis* est in *Lusibus* XXXIII. ubi *Burmannum* consule.

¶ 88.] XIX. Cod. Vat. p. 103. Planud. p. 468. St. 609. W. Poëta, canis admonitus, pristinam licentiam relinquit, et ludum incidit. — V. 2. ἀλλ' ἔμεινον. Haec paulo gravior reprehensio; sed facile repellitur, culpa in Amorem conjecta. Sic poëta in *Anth. Lat.* L. III. Ep. CXVII. *Instixit et stimulis ardentibus, instixit actum, Sive fuit fatum, seu fuit ille deus.* — Non-omittendum, in *Plan.* *καυόμενος* legi, pravaque verborum distinctione omnem hujus distichi tolli elegantiam. — V. 3. ἱππιδῶ. *Brodaeus* supplet *ἔρω;* in quo *Opsopocum* sibi consentientem habet. — *μαλακὴν θελῆ.* Juvenilem aetatem indicat. *Horas.* I. Ep. VII. 25. *reddes Fortē latus, nigros angusta fronte capillos.* Male in *Plan.* post *θελῆ* distinguitur. — *συντρεῖ.* Idem dixit Ep. XIV. 4. — V. 5. παίζειν ὄρα καί τοι. Sic Latini *ludere*, ut *Horas.* I. Ep. XIV. 35. *Nec luisse pudeas, sed non incidere ludum.* Ad sensum facit idem II. Od. III. 13. *Huc vina — ferre jube — Dum res et aetas et sororum Fila trium patiuntur atra.* — V. 6. λωοτέρως. Vulgo.

XX. Cod. Vat. p. 102. qui *Philodemo* hoc carmen vindicat, quod in Planud. p. 484. St. 628. W. ἀγνων est. Puellae, a se relictæ, pristinas, quibus frustra usus fuerit, minas in mentem revocat. — V. 1. φιλεῖν πάλη conjecit *Jos. Scaliger* in not. mst. Eadem est sententia in Ep. ἀισπ. XXXVII. Est hoc ex viri boni officio, amicis et benevolis omni ratione bene facere, hostes contra quovis modo laedere. De Thespiesio *Plutarch.* de S. N. V. p. 85. ed. *Wysienb.* οὗτε γὰρ δικαιοτέρον περὶ τὰ συμβόλαια γινώσκουσιν ἄλλον Κίλικας ἐν ταῖς τότε χρόνις γινόμενον, οὗτε πρὸς τὸ θεῖον δειώτερον, οὗτε λυπηρότερον ἐχθροῦς, ἢ βεβαιότερον φίλοις. Conf. *Lucas.* in Exercitt. Academ. Spec. III. p. 153. sq. — τὸν με δάκοντα. eum, qui me laeserit. *Musonius* ap. *Stobæum* XIX. p. 170. 25. καὶ γὰρ δὲ τὸ μὲν σκοπεῖν, ὅπως ἀντιδίδῃται τις τὸν δάκνοντα καὶ ἀντιποιήσῃ κακῶς τὸν ὑπάρξαντα, θηρίων τινος, οὐκ ἀνθρώπου δέσν. — V. 3. λίην. Plan. et Vat. Cod. — μὴδ' ἐρεθίζει, majore distinctione in versus fine posita, et v. seq. μὴ θέλῃ Planud. legit. Anonymus Bibl. Bodl. emendavit: ἐρεθίζειν τ. β. καὶ θέλῃ. sive ἐρεθίζει τ. β. μὴδ' ἔλῃ. Veram lectionem ex schedis Tryll. restituit *Schneider.* in Per. crit. p. 10. Similiter *Propertius* perfidæ puellæ minatur L. II. El. IV. 3. ubi scribo:

Haec merui sperare? dabis mihi, perfida, poenas,

Nobis Archilochi, Cynthia, virus eris.

Inveniam tamen e multis fallacibus unam,

Quae fieri nostro carmine nota velis,

Nec mihi tam duris insultes moribus, et te

Vellicet: bene sero flebis amata diu.

Pro ἐτέροντα Schedae Tryll. ἐτέροντα. male. — V. 5. ταῦτ'. Plan. — ἴσα πάντα. *Horat.* III. Od. VII. 21. *Scopulis surdior Icarī voces audit. Euripides Medea* v. 28. ὥς δὲ πτερός ἢ θαλάσσιος κλέδων ἀκούει νοσητοῦμένη φίλων. Similia vide ap. *Valcken.* in Hippol. p. 196. C. — V. 7

τοὶ γὰρ. Vat. Cod. qui etiam in fine versus vitiose habet παύροις et v. sq. ἡμεῖς ναϊάδος. Nulla causa erat, cur *Br.* vulgatam παύροις lectioni Codicis postponeret. Non enim optative haec efferuntur, sed indicative. Id, quod poeta puellae jamdudum minatus erat, jam factum est: ipse in alius puellae amplexibus haeret, illa autem κλαίονσα παύρει. Canum proprium est vocabulum παύρειν. *Theocrit.* Eid. VI. 10. Conf. *Valchen.* ad *Ammon.* p. 231. 13. Translatam significationem illustravit *Stanlei* ad *Aeschyl.* T. II. p. 765. — ἐν κόλποις ἡμεῖς. *Tibull.* I. El. IX. 79. ad delicias suas: *Tunc flebis, cum me vincit puer alter habebis, Et geret in gremio regna superba suo.* *Ovid.* Amor. L. II. 2. 62. in gremio judicis illa sedes.

XXI. Cod. Vat. p. 106. Planud. p. 469. St. 610. W. Puellae opicae veneres mente admiratione percussa celebrat. — V. 1. ὃ Vat. Cod. per totum hoc carmen; male. Haec fortasse obversabantur *Horatio* l. Serm. II. 92. ne corporis optima *Lyceis* Consequere oculis, *Hypsaea* caecior illa, Quae mala sunt, spectes: O crus! o brachia! Verum depygis —. *Ovid.* I. Amor. V. 19. Quos humeros, quales vidi teigique lacertos! Forma papillarum quam fuit apta premi! Quam castigato plantis sub pectore ventis! Quantum et quale laevis, quam juvenile femur! — V. 2. κτεῖς. *Pollux* L. II. 174. αἰδοῖα καὶ τῶν γυναικῶν. ὦν τὸ μὲν σὺμπαν κτεῖς, ἐπίστιον. *Clement.* Alex. Coh. ad Gent. T. I. p. 36. κτεῖς γυναικῶς. ὃ ἔστιν εὐφύμως καὶ μυστικῶς εἰπεῖν, μέγαν γυναικῶν. — V. 3. ὦμοι. Vat. Cod. — V. 5. ὃ κατὰ τιχ. Vat. Cod. Veram lectionem servavit *Planudes*. Hinc *Automedon* Ep. III. ἐρχομένη τὴν κακότηχοις Τεχμασίην ἐξ ἀπαλῶν κινυμένην ὀνόχων. Talem in se lasciviam a *Phaone* laudatam esse ait *Sappho* ap. *Ovid.* Her. XV. 45. Haec quoque laudabas: omnique a parce placebam, Sed cum praecipue, cum fit amoris opus. Tunc te plus solito lascivia nostra juvabas, Crebraque mobili-

tas, aptaque verba joco. — V. 5. περί ἄλλων, Vat. Cod. — κλάμεθα ex Brodaci emendatione in contextum venit. In vett. edit. κλάμει legitur; in sola Ascens. κλάσμεν, unde Canserus Nov. Lect. IV. 27. p. 234. κλάμαι emendandum proposuit. Quum in Vat. membran. ἢ τῶν ἰσχυρῶν φ. legatur, majoris corruptelae oritur suspicio. — V. 7. Codd. et libri excusi εἰ δ' ὀπικὴ καὶ φλωρῶ. ὀπικὴ vox est Latina, quam graece usurpavit Philodemus. φλωρῶ nec Graecum nec Latinum est. φλωρῶ etiam scripsisse video Martinium in Lex. philol. quem vide in Opicus. Br. φλωρῶ est ex emendatione Brodaci, qui apte comparat Ovid. Heroid. XV. 35.

Candida si non sum, placuis Cepheia Perseo

Andromeda patriae fusca colore suae.

ubi N. Heinsius Philodemi versus excitavit. Idem II. A. 643. Nec suus Andromedae color est obiectus ab illo, Mobilis in gemino cui pede penna fuit. τὸ φλωρῶν est in vitio coloris. Theocrit. Eid. II. 88. καὶ μὲν χερὲς μὲν ἐμῶντες ἐγίνετο πολλὰς ἰδέσθαι. φλωρῶς. ξανθῶς. Tamen hoc ipsum vitium amantibus nonnunquam placere ait Plutarch. T. II. p. 84. F. οἱ ἐρῶντες καὶ τραυλότητας ἀπαύζονται τῶν ἐν αἵματι καὶ ἀχρότητας. — Pro φλωρῶ Huetius p. 46. φλωρῶ dubitanter proponit. Et in hoc fortasse vocabulo reconditus quid latet. — Opicum inter convitia fuisse, quibus Graeci Romanos peterent, apparet ex loco Caronis ap. Plin. H. N. XXIX, 1. 7. Nos quoque dictis barbatos, et spurcius nos quam alios Opicos appellatione vocant. Juvenal. Sat. III. 207. divina Opici rodebant carminum mures. ubi Schol.; ὀπικῶν Graeci dicunt de iis, qui imperite loquuntur. Alii Opicos dicunt eos, qui foedam vocem habent. Idem Sat. VI. 455. de muliere putide docta: Nec curanda viris opicae castigas amicae. Schol.; Imperite, male pronuntiansis.

[V. 89.] XXII. Cod. Vat. p. 512. Poëta se caras illas delicias, quibus opulenti utuntur homines, vinum

Chium, unguenta pretiosa, meretricem magna mercede conductam, et quae his sunt similia, relinquere, ait, viliori voluptate nec care emenda contentum. — V. 2. laudat *Salmasius* in Exerc. Plin. p. 745. E. et 747. F. qui utroque loco sic exhibet, ut est ap. *Br.* In Cod. tamen legitur: καὶ π. δὴ σμ. ἔχην Συρίην. Haeremus in voce λευκοίνους, quam in λευκίον mutandam esse puto. Idem suspicabatur cl. *Schneiderus*, cui nec λευκοίνους displiceret, i. e. στεφάνους. Nec deī hic locum habet, sed δὴ scribendum, ut versu seq. Si audaciori esse liceat, scripserim:

λευκοῖν σπατέλην, καὶ ψάλλματα — —

Vide ad *Posidippum* Ep. XX. Sed erunt fortasse, qui illud κάλλι, in sequentibus toties repetitum, nec hoc loco obliterandum esse existiment. Ceterum τὸ λευκίον, quod est e praestantioribus floribus coronariis, opponitur τῷ ναρκίσσῳ vers. 5. flori viliori. Infra Ep. XXXI. φῶς — τῷ φιλοβάκῃ καὶ βάτον, ἀλλ' ἀπαλὸς λευκοῖν κάλυκας. *Lycidas* ap. *Theocrit.* Eid. VII. 62. amici reditum celebraturus ἀνέστιον ἢ ἰσθδέντα * ἢ καὶ λευκοῖν στέφανον περὶ κρατὶ φυλάσσων. *Theophrastus* ap. *Asben.* L. XV. p. 680. E. στεφανωματικά δὲ ἀνθή καταλέγει θεόφραστος τάδε* ἴον, διὰς ἀνθεῖ, ἔφυον, φλόγα, ἡμεροκαλὸς. πρῶτον δὲ τῶν ἀνθίων ἐκφαίνεσθαι τὸ λευκίον. — Vinum Chium reliquis omnibus anteponunt cum alii, tum *Hermippus* ap. *Asben.* L. I. p. 29. E. ubi de vino Thasio:

τούτων ἐγὼ κρίνω πολὺ πάντων εἶναι ἄριστον
τῶν ἄλλων οἶνον μετ' ἡμέρονα Χῖον ἄλυτον.

— V. 2. σμάρην Συρίην est ex pretiosissimis unguentis. Vide *Salmas.* l. c. et p. 367. D. — V. 3. καὶ ἔχην. Vat. Cod. — διψάδα πόρην, sive bibulam, sive cupidam et rapacem. Verbum διψᾶν de appetitu vehementiore usurpatum illustravit *Albersi* in Obsf. phil. p. 29. et *Wuesten.* ad N. T. L. p. 288. Maxime huc facit *Artemidor.* Oneirocr. I. 68. τὸ μὲν γὰρ διψᾶν οὐδὲν ἄλλα ἐστὶν ἢ ἐπιθυμεῖν.

δίψα Ἀφροδίτης de voluptatis desiderio dixit *Oppian.* Hal. I. III. 56. δίψα γυναικῶν ἔχει σι. *Erycius* Ep. VI. — V. 5. πλαγιαύλων γέσσαι. Notanda locutio. Proprie γέσαι dicuntur, qui alicujus rei gustum praebent. vide *Valcken.* ad *Herodot.* p. 532. 77. Si igitur vera est lectio, πλαγιαύλων γέσσαι vertendum: tibiarum mihi cantum percipiendum date. Insolentius tamen dictum. — V. 6. προκίνοις μύσαι. Crocinum igitur unguentum, *Philodemi* quidem aevo, inter viliora numerabatur. — V. 7. πνεύμονα τήξατε. Vide not. ad *Erasosth.* Ep. I. T. II. p. 312. — V. 8. φιλάδα. meretricem e lupanari. Reptilia, quaeque sub terra latent bestiae, ἐν μυχοῖς γῆς φιλεῖσθαι dicuntur. αἱ τοιαῦται δὲ φιλάδες λέγονται, ὅτι φιλοῦσιν. *Eustath.* ad *Od.* λ. p. 431. 49. Vide ad *Ansip.* *Sid.* Ep. XXXVII. *Horatius* II. Od. XI. 21. *Quis devium scortum eliciet domo Lyden.* — Loca autem, ubi volutantur ferae, (φιλεῖ) et meretricum diverticula a Latinis eodem vocabulo *lustra* appellata esse, nemo ignorat.

XXIII. Cod. Vat. p. 512. De convivio, ubi de symbola coenabatur. Cum servo loqui videtur poeta, cui, et quid adsit apparatus, et quid praeterea comparandum sit, indicat. — V. 2. βομβηκούς. Hanc vocem lexica ignorant. Diminutivum esse videtur vocis βομβός. Bombos inter alia olera in coenae apparatu commemorat *Anntian.* Ep. XX. θρίδακος, πρήσα, βομβοί. Sed vide in primis *Asben.* L. II. p. 63. sq. ubi *Alexidis* locus est sic leviter corrigendus:

πίνας, κάρβον,
βομβός, κοχλίας, κήρυκας, οὐδ', ὑποκίλια,
πασαῦτα τούτων ἂν τις εὖροι φάρμακα,
ἐξὼν ἰταίρας, χρεῖτερα χρησιμώτερα.

— V. 3. ἐκάτιον. jecur, anserinum fortasse, quod magni faciebant veteres. *Plin.* H. N. X. 27. T. I. p. 555. ubi vide *Harduinum.* *Asben.* L. IX. p. 384. — V. 5. ὠόν,

Ovis veteres coenam auspiciatos esse et terminasse, docent *Interpp. Horatii* l. Serm. III. 6. Conf. Not. ad *Asclepiad.* Ep. XXVII. 8. — εἰμυαλα i. e. σάνδαλα (vid. *Hesychium* v.) in coenae apparatu non facile expectasses. Sed tenendum, Romanos, ad quorum mores *Philodemus* sese composuisse videtur, soleas non gestasse, nisi in tricliniis et coenaculis. Vide *Turneb.* Advers. XXIV. 17. Hanc ob causam tribulis ap. *Horatium* L. I. Ep. XIII. 15. ad coenam properans soleas sub ala portat. Cf. *Gellium* L. XIII. 21. — V. 6. τῆς δεκ. ex *Reiskii* emendatione recepitur videtur *Br.* Sic enim ille in Schedis correxit, eum in Cod. καὶ legatur. Hora decima igitur convenire statuerant. Vide ad *Posidipp.* Ep. XII. 6. ἄρας γὰρ πέμπτης πάντες ἐθροίζεμεθα.

XXIV. Cod. Vat. p. 493. Plan. p. 41. St. 60. W. Venerem poeta precatur, ut ipsum fluctibus agitatam in portum deducat. — V. 1. γαλαναίη. Plan. et in fine vers. δικαίαις. Utrumque ex Vat. Cod. mutatum est. — V. 3. κροκαίων. Vat. Cod. Se νεβυμφον coactum esse ait sponsam et thalamum relinquere. Miror, *Jos. Scaligerum* pro κροκαίων tentasse βοδών. Thalamus ap. veteres croco spargebatur. *Antip. Sidon.* Ep. XCVIII. ἦδη μὲν κροκείαις — παστὴς ἔσω θαλάμων. Obversabatur poetae locus de Protefilao, a quo καὶ ἡμφιδρυφῆς ἄλοχος φυλάκη ἐλάλειπτο καὶ ὄμιος ἡμιτελής. — V. 4. νεφόμενον. Cod. Vat. — Hunc versum dubites utrum proprio sensu accipias, an allegorico. Fortasse poeta unum ex nobilibus Romanis in Galliam secutus erat; quare illius regionis frigus ipsum animum suum penetrasse ait. At χιόνες Κελτικαὶ paroemiae vim habent. Frigidi cujusdam scriptoris orationem describens *Lucian.* de Hist. Scr. §. 19. T. IV. p. 181. Bip. τοσαύτη ψυχρότης ἔστιν ὑπὲρ τὴν Κασπικὴν χιόνα καὶ τὸν κροσταλλον τὸν Κελτικόν. *Petron.* c. XIX. ubi Encolpius, terrore perculsus gravi, *Ascyrtos* quidem, ait, paulisper obstupuit: ego autem frigidior bieme Gallica factus, nullum

potui verbum emittere. ubi recte comparant *Theocrit.* Eid. II. 106. *πᾶσα μὲν ἐφόχθην χιὼνος πλῆον.* — In hunc sensum *Schol.* in edit. Wech. *Philodemi* versum accepit: *διδόκτα. εἰ γὰρ φοβούμενοι φεῖττουσι καὶ βιγούσι.* Finge tibi poëtam in medio mari versantem et tempestatibus vexatum. — V. 5. *ἡμιφά. stultee. inepte.* Non is erat *Philodemus*, qui gloriaretur nihil tale dixisse. Scribendum *ἡκούφα*, i. e. *superbe. οὐδὲν* pro *οὐδὲν* e *Cod. Vat.* repositui. *Brunck. Ansipbil.* Ep. XLIII. *κούφον ἴπος*, dictum temerariae confidentiae, qua nihil est quod deorum iram magis excitet. *Tibull.* I. El. II. 79. *Num Veneris magnae violavi numina verbo, Et mea nunc poenas impia lingua luit.* — In *Masomedis* Hymno I. *Nemesis τὰ κούφα φρονήματα θνατῶν ἐπείχειν* dicitur. — V. 6. *αἶο πάλῃσι.* Sub Veneris enim tutela mare. Duplicem interpretationem dedit *Schol.* alteram allegoricam, quandoquidem amantes passim dicuntur in Veneris undis versari. Cf. *Epigr. ἑδίστ.* XXXI. Not. ad *Meleagri* Ep. XXIX. Simplicior et, ut mihi quidem videtur, verior est eorum interpretatio, qui ipsum mare intelligunt. — V. 8. *Ῥωμαῖκοῖς.* Romam itaque revertitur poëta, nescio ex quibus regionibus. At vulgata lectio minus certa est. In *Cod.* enim *Vat.* legitur: *ναῖκακοῖς ἥδη δεσπότῃ.* In qua lectione quidvis potius quam *Ῥωμαῖκοῖς* latet, quod *Planudis* fortasse inventum est. Lubrica in ejusmodi locis conjectura; sed vide, an scribi possit:

ἡντικακοῖς ἥδη, δεσπότῃ, πρὸς λιμένας.

Philodemus nimirum ex Italia in Graeciam proficiscente. Actium in Acarnania jam antiquitus nobilis propter portum urbs. Vide *Strabon.* L. X. p. 693. B.

II. 90.] XXV. *Cod. Vat.* p. 206. Edidit *Dorville* ad *Charit.* p. 181. *Reiske* in *Anth.* p. 66. nr. 546. Deos maris rogat, ut se salvum in Piraeum conducant. — V. 1. *γλαύκῃ.* *Vat. Cod.* quod *Reisk.* in *γλαυκοῦ*

mutavit. Nostrum dedit *Dorvillius*. — Pro εὐ te apogr. Lipf. εὐ δέ. — V. 3. Νηρηίδων. Cod. Vat. in quo vocabulo aut synizesin admittendam aut Νηρηίδων scribendum existimat *Dorvill.* — V. 5. φοροῖτε *Dorv.* — φυγόντα, proficiscentem; nihil amplius. — V. 6. γλαυκὸν π. Παιρῆας. Vat. Cod. In marg. ap. Lipf. γρ. γλαυκὴν ζωὴν ἐπὶ γλαυκέρῳ. *Dorvill.* et *Reisk.*

XXVI. Cod. Vat. p. 549. *Philodemo* hoc carmen vindicat. In Plan. p. 132. St. 191. W. ἄηλον est. Scrip-
tum in aströlogum mollẽm, ineptum et gulosum. — V. 5. »ὄχινός. Hoc pertinet ad arietem, quod animal »stolidum est et salax. μαλακὸς ad Geminos, quorum con-
»junctio masculam Venerem notat. ὀφιοφάγος ad pisces,
»qui voraces et ipsi proprie ὄψα vocantur.« *Huesius*
p. 14. — V. 6. μαλακὸς ἐστὶ, vitiose Vat. Cod.

XXVII. Cod. Vat. p. 186. φιλοδήμου, οἱ δὲ Ἀργενταρίου. Soli *Philodemo* tribuitur in veteribus Planud. edd. et in Steph. p. 412. In Wechel. autem p. 547. auctoris nomen omis-
sum est. Charmus, Lycini fil., victoria in Iudis Isthmicis parta, Neptuno frena, phaleras, et quae alia ad equorum usum pertinent, dedicat. — V. 1. 2. laudat *Suidas* in κηρὸς T. II. p. 308. versum secundum iterum in στέργοις T. III. p. 372. φιλοδήμου κηρὸν hinc profert *Heinsius* ad Hesych. in δῶνες. μυκτηρες. Quid sit κηρὸς, diserte docuit *Eustasb.* ad Od. ω. p. 833. 21. Circumligabatur equorum aliarumque bestiarum ori, ne morderent; nonnunquam etiam homines sibi κηρὸς alligabant, quando opus faciendum erat summa cum munditie. Conf. *Xenophon* de Re Equ. V. 3. p. 116. ed. *Zeun.* et *Schol. Aristoph.* Equ. 1147. Hoc instrumentum, quod Latini *capistrum* vocant, quia nares ambit, φιλοδῶν appellatur. — V. 2. ὀδοντοφόρον. Fuisse videtur lor-
um, dentibus distinctum, pectora equi ambiens, quale

ornamentum et hodie equis adhiberi solet. — V. 3. καὶ εὐνὴν ῥάβδον. Plan. *Brunchius* exhibuit emendationem *Salmasii*, quam *Brodaeus* occupavit κοῦσινην legens. εὐνὴν *Jos. Scaliger* quoque in not. mstis. Idem tamen ap. *Huetium* p. 38. καὶ εὐβόνην καὶ ῥάβδον. In Cod. Vat. ita legitur, ut in Planud. — V. 5. ψήκτραν. *Sophocles* in *Oenomao* ap. *Polluc.* L. X. 56. in fragmento a *Brunchio* omisso, quod sic emendandum videtur:

διὰ ψήκτρας σ' ἐρεῖ
ξανθὴν καθαιρέουθ' ἵππον ἀρχιμῆρας τρέχας.

— V. 7. Λυκίσκου. Vat. Cod. Fortasse idem est *Lycinus*, cujus mentionem fecit *Pausanias* L. V. 2. p. 454. Spartanus fuit: ἀγαγὼν δ' ἐς Ὀλυμπίαν πάλους καὶ αὐτοδουκασθέντος ἔνδε δὲ αὐτῶν, καθήκεν εἰς τῶν ἵππων τὸν ἐρέμεν τῶν τελείων παῖδες πάλους καὶ ἑνὶκα δι' αὐτῶν. Commemoratur etiam *Lycinus*, qui in pugilatu victoriam inter pueros retulit. *Pausan.* VI. 7. p. 470.

XXVIII. Anthol. Plan. p. 337. St. 477. W. Scriptum est in statuam, quae simul *Pana*, *Herculem* et *Mercurium* referebat. *Winkelmann.* Monim. Ined. T. II. p. 48. hoc non de una, sed de pluribus statuīs accipiebat, (un gruppo) in quo sibi non assentientem habet *Hegeimius* in *Comment.* X. p. 90. qui animadvertit, hoc signum male cum *Hermerote* confundi ab *Harduino* ad *Plinium* H. N. XXXVI. 4. 10. De more veterum plurium deorum signa in unum conflandi egit *Huetius* ad h. l. p. 32. Huic mori fortasse locum dedit nobilissima ap. *Homericum* descriptio II. β. 479. μετὰ δὲ κεῖται Ἀγαμέμνων, Ὀμματα καὶ κεφαλὴν ἱκέλος διὰ τερπικεράων, Ἄρει δὲ ζώνην, εἰς τὸν δὲ Ποσειδάωνι. — §. 91.] V. 5. Est, quae ad homines invitandos valeat, commoditas, quod uno sacro tres sibi deos faventes reddere possunt.

XXIX. Cod. Vat. p. 504. *Philodemo* vindicat carmen, quod in Plan. p. 122. St. 175. W. ἀδύλον est. Te-

nēbris sensum hujus carminis involvit depravata primi versus lectio, τὴν πρότερον θυμέλην, quam *Brodaeus* de delicijs et veluti scenico apparatu (tabulae), aut etiam de magno illo quaestu, quem is, de quo agitur, olim fortasse in scena fecisset, interpretatur. Sed hoc hariolari est, non interpretari. *Θυμέλης*, *scenae*, ab hoc loco prorsus aliena est mentio. *Joseph. Scaliger* in notis mss. de puella *Θυμέλη* cogitasse videtur; sic enī hoc vocabulum, initiali majore, scribi jubet. At nec hoc ad rem facit. Scribendum puto:

τὴν πρότερον φίσκην μὴτ' ἑμβλίπῃ, μὴτε παρέλθῃ.

Divites praecoces amare fructus, et, quae suo tempore nummo enituri essent, ante tempus aurō emere, satis constat. Haec stultitia hoc carmine tangitur. *Caricas praecoces ne aspicias, nec praetereas*, ne eorum aspectus salivam moveat. *πρότερον* in hac re fere solemne est. *Hesych.* *πρότερον*. σῦκον *πρασμάζον*. τῶν φισάλων σῦκων multi veterum mentionem fecerunt. Vide *Athenaeum* L. III. p. 75. B. C. *Aristoph.* in *Acharn.* v. 802, τί δαί; φισάλης *ισχάδας*; ubi *Schol.*: τῆτος *Μεγαρίδος*. ἄλλοι Ἀττικῆς γένος δὲ συκῆς ἢ φισάλος. *Hesych.* φισάλα. εἶδος σῦκων, καὶ ἡ συκῆ, ἑμμένονας. τινὲς δὲ *ισχάδας*. *Caricas Atticas* cum aliquando vidisset *Xerxes*, juravit, se non prius praestantissimas has φισάλας gustaturum esse, quam terra, quae tales fructus ferret, potitus esset. Quare *Eusebius* in *Chron.* L. I. p. 53. 14. Ὁ Μηδικὸς πόλεμος ἐπαύσατο, διὰ φισάλας *ισχάδας* συστὰς Πέρσαις καὶ Ἀθηναίοις καὶ πᾶσιν Ἕλλησιν ἐκ' αὐτοῦ. φισάλας δὲ ἄμμος τῆς Ἀττικῆς. Confer *Potterum* ad *Clem. Alex. Paedag.* L. II. p. 164. 7. 8. De voce φισάλας quaedam collegit *Bod. a Stap.* ad *Theophr.* L. IV. p. 387. — V. 2. Ad macellum mittitur homo inops, ubi famem omaso, drachma emto, expleat. *δραχμῆς*, ὄνεια scil. — *κολοκορδέκολα*, ἡ χολὰς καὶ ἔντερα καὶ *χορδὰς*. *Schol.* Obscurum vocabulum, a *κόλον* derivandum, quod intestina significare apparet ex *Hesych.* v. *κίλον*. Sed

quae sint καρδέκλα, penitus ignoro. Fortasse hoc vocabulum labis non immune; fortasse saltem καρδέκλα scribendum a καρδία, quod *Schol.* significat. — V. 3. Hic procul dubio cum *H. Stephano* et *Jos. Scaligero* scribendum ἐν γίνεται. Totum autem versum propter antithesin, quae est in verbis ἢ δ' ἀναμείνῃς, sic concinnaverim:

νῦν σῦκον δραχμῆς ἐν γίνεται.

Nunc una ex illis praecocibus ficibus drachmia emitur; quod si expectaveris, mille eodem pretio emes. — V. 4. τοῖς πτωχοῖς. Haec paroemiae habent speciem. — Deum τὸν καίρῳ *Menander* dixerat, secundum *Pallad.* Ep. CXVIII. εὖ γε λέγων τὸν καίρῳ ἔφησ' ὁ δαδν, εὖ γε, Μένανδρε. *Sophocl.* *Electr.* 179, χρόνος γὰρ εὐμαρὴς δαδς.

XXX. Cod. Vat. p. 428. Plan. p. 53. St. 76. W. Ex poetae sodalizio Antigones et Bacchius subitanea morte extincti erant. Hoc tam inopinato casu graviter afflicti; se epularum apparatu non delectari ait, nec ad litus epulandi causa, ut antea, iturum esse. Perperam *Opfopoeus* existimavit, poetam sodales dehortari, ne in litus ad epulandum descendant, quod heri duo ex amicis suis fracto litore perierint. — V. 1. Inest in his veris descriptio, quod anni tempus potissimum ad fructum vitae invitat. — καυλοῖο male Vat. Cod. καυλοῖς κρέμβῃς cum lente et cochleis commemorat *Antomed.* Ep. VI. *Martial.* L. X. 48. in descriptione apparatus coenae: *Et faba fabrorum, prototomique rudes.* *Columella* L. X. 369. *Sed jam prototomos tempus decidere caules.* Cf. *Bod. a Stap.* ad Theophr. L. VII. p. 775. — V. 3. ζαλαγιῦσα. Vat. Cod. et Plan. *Jos. Scalig.* in not. mss. σελαγιῦσα corrigit; *Stephanus* λαλαγιῦσα et ζαλαγιῦσα legi monet; posterius vocabulum derivat a ζα et ἡλῶτος. λαλαγιῦσα legendum vidit *Lascares*, qui tamen μαινῇ pro herbae genere habuit, quae secta sonum quendam ederet. μαινῇ nihil diversa videtur a μαινίς, qui piscis est e sparorum genere.

genere. Vide *Gerner.* de Aquatil. p. 612. *Schneider.* ad *Aelianum* H. A. XII. 28. p. 394. Sunt quidam pisces, qui sonum putantur edere, quorum nonnullos recenset *Aelian.* X. 11. — *ἀλτρυγες*. calsus bene falsus et vixdum coactus. — V. 4. *ῥεδάνου*. lactuca sativa, quae distinguitur a *ῥεδανύου*. Vide *Salmas.* in *Plin.* p. 896. *Bod. a Stapel* ad *Theophr.* VII. p. 778. Hujus folia cur *ἁφε-φας* appellantur, non satis apparet; *Schneiderus* malit *ἁφριφας*. — V. 5. *ἄνθος*. Homines gulae et voluptatibus dediti, in litore convivari solebant. Inter voluptatis instrumenta *ἄστας* commemorantur ap. *Ciceron.* c. *Caelium* §. 35. *Accusatores quidem libidines, amores, adulteria, Bajas, ἄστας, convivia, commessationes, cantus, symphonias, navigia jactant.* Magis etiam illustris est locus in *Verrinis Or.* V. §. 96. *Ac primo ad illa aestiva praetoris accedunt, ipsam illam ad partem litoris, ubi iste per eos dies, tabernaculis positus, castra luxuriae collocaras. Ἀστας et voluptates* conjungit *Cicero* Epp. ad *Famil.* IX. 6. — Hunc versum cum sequente laudans *Salmas.* ad *Ser. Hist.* Aug. T. I. p. 157. *ἁφριφας* de zeta interpretatur, quae prospectum maris habeat. — *ὡς αὐτ.* ut olim, eodem anni tempore, nunquam non solebamus facere. Nisi fallor, in fine hujus distichi interrogandi signum ponendum est. Quod si feceris, sensus existet fere hic: Tempus anni nos ad pristinas voluptates renovandas invitat. Quid est igitur, quod non ad *ἄστας* properemus ibique in locis amoenis epulemur, ut antea? Non cessare debet, si quis vita frui capiat. Ipsa vitae brevitates et rerum vicissitudines nos admonent, ut ne fruendi opportunitatem nobis patiamur elabi. Habemus exempla, eaque non longe quaerenda, quae nos fragilitatis nostrae admo- neant, *Antigenem* et *Bacchium*, qui heri (paulo ante) luserunt, hodie sepeliuntur. — Hanc poetae mentem esse, *Brodaeus* quoque existimasse videtur, cum scribit:

Vol. II. P. 1.

Q

ἐχθρὸς ἱπαιζόν. paucis ante diebus. Quum brevis sis vitae humanas cursus, cur voluptates aspernamur?

XXXI. Vat. Cod. p. 240. εἰς Τρυφήν ἐταῖραν τοῦ Σαβανῶν ἔχουσ ὀφθαλμοῦν. Plan. p. 226. St. 329. W. Nihil falsius lemmate Vat. Codicis. Scriptum est in mortem Trypherae, puellae, dum viveret, delicatissimae. In ejus tumulto suavissimos flores poeta nasci optat. — V. 1. laudat Suidas v. ἡθός T. III. p. 255. ubi recte legitur Τρυφίτας pro Τρυφίτης, quod est in Plan. et Cod. Vat. Tryphera est puellae nomen ap. Meleagr. Ep. LXVIII. Asclepiad. Ep. XXVIII. Ep. ἡθός. DCCXXI. — Quod autem sequitur vocabulum Τρυφίτων, ab interpretibus pro nomine proprio habitum, Toupius in Em. in Suid. P. III. p. 406. ex amantium blanditiis esse docuit. Πλακῆς Afin. III. 3. 103. Dic igitur me anaticulam, columbulam, vel casellum. — V. 2. habet Suidas T. III. p. 272. σαβανῶν. διενυσταυῶν. Ibidem σαλμαυῶν interpretatur ἱταυῶν. Diceretur igitur Tryphera flos meretricum Bacchicarnum. Quid Baccho, Σαβαζίη, cum meretriculis sit commercii, non satis apparet. Vix enim, et ne vix quidem admittenda est Brodasi explicatio, quae Thyadum instar παρνεῖν atque debacchari consueverunt, sese coagitantium. Veriorem interpretationem nobis suppeditat Hesych. Σαβανός. ὁ σαθρός. Χῆς, ubi Intrpp. nostrum locum afferre non neglexerunt. Jam vero τὸ σαθρὸν non solum de rebus, quae propter vetustatem labuntur et corrumpunt, sed omnino de marcidis et languescentibus usurpatur, ut putris ap. Latinos, quod τῷ σαθρῷ ad amissim respondet. — ἄνθημα pro ἄνθος positum satis adstruxit Brodacus; Dorvillius tamen ad Char. p. 717. pro ἄνθημα accipere malit. In quo fallitur. Graeci rem eximiam et inter alias excellentem ἄνθος, ἄνθη, (vide Fischer. ad Anacr. Fragm. I. 4. p. 328.) non ἄνθημα appellare solent. — V. 3. καὶ Κυβέλη καὶ δοῦρος ἐνέπρετον. Sic Salmas. ad Hist. Aug. p. 493. (T. II. p. 823.) pro cor-

rupto δούμος recte δούπος reposuit, quae emendatio multo probabilior est ea, quam Toup. ad Suid. III. 115. (p. 406.) protulit. Sed librorum omnium καλόβη mutandum non erat. Hoc quidem perperam interpretabatur Scaliger ad Copam, quem jure reprehendit Salmonasius; sed ideo genuina lectio ejicienda non erat, quam etiam in vetustissimis membranis reppererat, et quam ipse recte exponit. Καλόβη est πιαστὰς seu θάλαμος Matris Deūm, circa quam saltabant hujuscemodi mulieres ministrae et θαλαμηπόλοι Cybeles cum tympanis et crotalis caputque jactabant bacchabundae. Reponendum itaque ἢ καλόβη καὶ δούπος ἐνέπρεπεν. Jam est in seq. vers. Κυβέλη, nam ea est μήτηρ Θεῶν. Depravata est etiam lectio Ep. VI. Satyrii Thyilli, quod suo loco videbitur. Br. δούπος correxit etiam Jof. Scaliger in not. mst. ἢ Κυβέλη καὶ δούπος dubitanter Brodaeus. ἢ Κυβέλη καὶ κύμος Tourpius, qui se sic eleganter correxisse gloriatur. καλόβη aediculae erant in interiore et secretiore aedium parte, in quibus deorum simulacra et pulvinaria erant. Vide not. ad Dioscorid. Ep. VII. — Mox Planud. ἢ φιλοπαίγμων Στωμυλὴ μήτηρ. ἢ ἐφίλησεν Θεῶν. et sic Vat. Cod. — Interpretes cogitabant de Theone, sophista, hominum mordacissimo. — Nihil hac lectione ineptius. Θεῶν ad marg. Cod. sui emendavit Jof. Scaliger. — V. 5. ἑμφι γυναικῶν Tourpius esse vult scorsim a mulieribus; Trypheram enim Veneris sacra non in conventu mulierum, sed clanculum cum commilitone suo celebrasse. Quae vix vera interpretatio. Junge potius τὰ ἔργα ἑμφι γυναικῶν, quae est periphrasis sacrorum, quae mulieres celebrant. ἔργα. τὰ τῆς Ἀφροδίτης ἔργα dixit Aristoph. Lylistr. 832. — V. 6. ἄψαμνα. Vat. Cod. a pr. man. Trypheram venustate et illecebris proxime ad Laïdem accessisse ait, — V. 7. 8. Similia vota passim. Ex nostro fortasse expressam Ep. 11. DCCV.

Ex Lectt. p. 144.] XXXII. Cod. Vat. p. 454. Hoc carmen, quod *Brunckius* sic exhibuit, ut in Cod. est, praeterquam quod ibi non *μυρόχρως*, sed *μυρόχρως* habetur, *Schneiderus* in Schedis sic ingeniose restituit:

Ξανθή, κηρόπλαστε, μυρόχρως, μουνοτρέφει,
 εύλαλε, δεπτερόγων καλὸν ἔγαλμα Πέδων,
 ψάλλον μοι χερσὶν δροσίναις μέρον· ἐν μουνοκλίνῃ
 δεῖ με λιδομήτη, δασοτὶ, πετριδίῃ
 εὐδαίνεθαι πάντας πουλὸν χερσὶν· ἤδε πάλιν μοι,
 Ξανθήριον, ναί, ναί, τὸ γλυκὺ τεύτε μέλος.

Cum his versibus coniungendum est distichon, quod *Br.* dedit in Lectt. p. 145. (in ed. Lipf. p. 79. nr. XXXIV.) tanquam peculiare carmen; in Vat. autem Cod. non separatim, sed coniunctum cum illo carmine legitur.

οὐκ αἰεὶς, ἄνθρωπε, τεκογλύφος; ἐν μουνοκλίνῃ
 δεῖ ε' ἔβριον ναίειν, δόρυμορ, πετριδίῃ.

Hoc Epigramma sic ex *Schneideri* mente emendatum, scriptum est in puellam Xantharium, quam poeta rogat, ut sibi carmen canat, quo avari et foeneratores futuri facti admoneantur. Videamus singula. — V. 1. puella vocatur *κηρόπλαστες*, tanquam e cera formata, (ut ap. *Sophocl.* *Ξανθῆς μελλισσὴς κηρόπλαστον ἔργον*, in *Schol.* ad *Eurip.* *Phoen.* 116. et *Clem. Alex.* *Strom.* VI. p. 565. sq.) propter pulcritudinem. Imaginibus ex marmore cerave fictis pulcri pulcraeque comparantur. Fortasse etiam ad colorem solum respicitur. Pro *μυρόχρως*, cujus cutis unguentis uncta est, *Br.* *μυρόχρως* suspicabatur. Cod. lectionem haud facile mutaverim; *μυρόχρως* idem, quod *ιδόχρως*; nam quodcunque suave et jucundum est, *μέρον* vocatur. — Etiam epitheton *μουνοτρέφει* ad puellae pulcritudinem non minus quam ad doctrinam citharistriae referendum videtur. — V. 2. *εύλαλε*, ἢ *λαλῶ*, jucunda garrulitas, nonnunquam in laudem dicitur. *Ρούβην.* Ep. cr. II. p. 297. — *καλὸν ἔγαλμα*, alatorum Cupi-

dinum decus et ornamentum. In hunc sensum vocem ἀγαλμα acceperim, ut in *Musaeo* v. 8. λόχον ἔμετας ἀγαλμα. ubi vide *Heinrich.* p. 41. sq. — V. 3. Quum forma δρῶσις alibi non occurrat, suspiceris, scriptum fuisse δροσμίς, sive

χειρὶ βαιναις.

ut ap. *Theognid.* v. 6. φοίνικας βαινῆς χερσὶν ἐψαψαμένη. *Ovid.* l. A. A. 622. *teneres digitos.* Sed nolim huic conjecturae multum tribuere. δροσίδην et δρῶσιμον de rebus delicatae teneritate insignibus usurpatur. Vide *Spanhem.* ad *Aristoph.* *Nub.* 974. *Strato* Ep. L. ἡ τρυφεροῖς ἐφύξει περὶ χεῖρας, ἡ κατὰ μὲρ ἑλίσσει δροσίδην. ubi sibi invicem respondent epitheta. — ψάλλον μοι μέρον. Fatuma mihi fatale, i. e. carmen de morte cane. Nisi forte fuit: ψάλλον μοι χ. δ. μέλος. Quae sequuntur, pro carmine ipso habenda sunt. Fortasse etiam scribendum:

ψάλλον μοι χερσὶν δροσμίς μέρον· ἐν μ. — —

manibus unguento delibutis. Hoc simplicissimum. — V. 4. πετρίδιμ. De sepulcro in rupe exciso mox dicemus. — V. 7. 8. (Ep. XXXIV. in ed. *Lips.*) *Br.* edidit ex emendatione *Salmasii* in *Plin.* p. 850. A. qui tamen τῶκων γλόφος legit. In *Vat. Cod.* sic habetur:

οὐ καὶ εἰς, ὠδρυφὸς τοκογλυφὸς ἐν μετακλίμῳ

δεῖ σε βίου καὶ δόμοιο πετρίδιμ.

Philodemus non sine gravitate ad foeneratores convertitur, et ab iis quaerit, an illius carminis sententiam recte perceperint, quae ejusmodi est, ut mortales ab omni divitiarum colligendarum studio deterreat. Fortasse nulla fere mutatione legendum:

οὐκ ἔτις, ὠδρυφὸς δ' τῶκων γλόφος — —

Audisne, homo, te appello, qui foenus computas dignis? — τοκογλόφος sive τῶκων γλόφος comica fuisse videtur appellatio foeneratorum. Vide *Bergler.* ad *Alciph.* l. I. 25. p. 102. Vide ad *Pallad.* Ep. LXXXVI.

Longe diversam viam in hoc Epigrammate emendando instituit Vir doctus, qui *Philodemi* nostri opus de Musica ex Voluminibus Herculanensibus edidit, in Prolegg. p. 5. 6. qui illud in hunc modum corrigere conatus est:

Σάνδ', ὦ κηροπλάστη, μυροβόε, μουσπερεσκε,
 εὐλαλε, διπτερόγυν καλὴν ἄγαλμα Πόθων,
 φίλου μοι χειρὶ δροσίμαις μέρον, ἐν μονοκλίνῳ
 δεῖ με λιθομήτῃ δὲ ποτὶ πατριδίῳ
 εὐδοῖν ἐθελήτως πουλὸν χρένον· ἄδο πάλιν μοι
 ξανθάριον, καὶ καὶ, τὸ γλυκὺ τοῦτο μέλος.
 οὐκ ἔστις, ὠνδρωπὶ τοκογλόφος; ἐν μονοκλίνῳ
 δεῖ σ' ἄβιον καλεῖν, δόρυμαρ, πατριδίῳ.

Auctor harum emendationum toto hoc carmine poetam verba ad apem facere existimat, in qua opinione et ipse olim fui, antequam elegantes *Schneideri* correctiones videre contigerat. Huic sententiae lectiones accommodavit ille. — V. 1. Apis vocatur κηροπλάστης, mellis sive cerae opifex. πλάττειν proprie de apibus. *Antipat. Sid. XLVIII.* ξουθὸς περὶ χεῖλεσιν ὁρμὸς ἔπλασε κηρόβητον, Πίνδαρον, σείω μέλι. Idem vir doctus proponit ξανθοῦ κηροῦ πλάστη, quod minime elegans. ξανθαὶ et ξουθαὶ passim vocantur apes; ut in fragm. *Sophoclis* supra laudato, ap. *Theocritis. Eid. VII. 142.* Πλάσων. Ep. XXIX. — μυροβόε, quae unguentum fundis. Unguenti autem nomine τὸ μέλι significari, arbitratus est V. D. — μουσπερεσκε sic ruetur: »Si toti Epigrammati eam tribueris sententiam, quam »supra adscripsimus, continuo fatearis oportet, nostrum »poetam novam sibi apis formam procudisse. Quam »enim tantum βομβοῦσαν Theocritus dixit, ipse εὐλαλεν »appellat, ejusque bombum, revera ineptum et molestum, non modo γλυκὺ μέλος dicit, sed et παραμυθητικὸν »sibi esse affirmat. Quid porro mirum, si tam bene apte- »que sibi canentem μουσπερεσκεν vocet? Quid cerebroso »facies poetae? Ad hanc explicationem confirmandam

laudat *Meleagr.* Ep. CXII. ubi locusta *κρουαλή μουσα* vocatur; ejusd. Ep. XC. ubi culex *φιλομουσος* occurrit; et *Mnasalc.* Ep. X. — Imaginem, qua poeta in pentametro utitur, V. D. non attigit; etsi haec quoque probabiliter exornari possit. *ἄγαλμα Πέδων* in hoc contextu non foret, ut supra haec verba interpretati sumus, *ornamentum*, sed *imago, simulacrum Cupidinum*. Quis non meminerit carminis Theocritei XIX. 7. τὸ δ' οὐκ ἴσον ἰσὶ μελεσσαι; Ὅς τινὲς μὲν ἴων, τὰ δὲ τραύματα ἄλκινα ποιεῖς; et *Meleagri* Ep. CVIII. *Straton.* Ep. LXXXVIII. Similitudo est in eo, quod et apis et Amor spiculis vulnerat. — V. 3. *ψίλον*. Nihil vetare ait emendationis auctor, quominus hoc verbum, quod vulgo *denudare, deglabrare* significat, pro *attenuare* accipiatur. Unguenti autem majus fuisse pretium, cum attenuatum esset. At, si nihil aliud, usus dicendi vetat, ne sic legamus. Nunquam veteres verbo *ψίλω* hac significatione usi sunt. Mox recte V. D. *ἀρσενικαίς*, quod nos supra ab eo mutuati sumus. — *Brunchius*, quod supra monere negleximus, pro *ψίλον* conjecit *σπείρον*, post hoc vocabulum aliquid excidisse putans. Recte monuit academicus Neapolitanus, fieri non posse, ut apis unguentum roscidis manibus fundere dicatur. Fingere autem poetam, sibi audito apis bombo succurrisse, ejusdem ministerio mel ad cadaver suum condiendum apparari: qua recordatione ipsum minime perterritum, quinimo exhilaratum, utpote cui mors nihil posset surripere, eam rogare, ut festinet ipsi unguentum elaborare. Deinde docere instituit, τὸ μέρον h. l. vel absolute mel esse; vel certe unguenti genus, quod melle inprimis constaret. Quasdam autem gentes melle ad condienda cadavera usos esse, constat ex *Lucretio* L. III. 904. De Assyriis *Strabo* L. XVI. T. II. p. 1082. B. πάντες δὲ ἐν μέλιτι κηρὶ περικλάσαντες. Judaeos autem, in quorum terra *Philodemus* degebat, sepulcris in saxo excisis usos fuisse, nemo ignorat, nisi

qui historiam de Christi sepultura ignorat. — V. 5. *δεῖν ἐθανάτους* Brunch. illustrat allato versu *Lucretii* L. III. 882. *mortalem vitam mors quod immortalis ademit*. Majorem in hoc vocabulo emphasin frustra quaerebat Neapolitanus editor, qui vertit: *immortalium deorum instar*, qui itidem in marmoreis loculis inertes nullaque re indigentes sedent. Poëtam igitur apem hortari, ut hominum suum iteret, quem sibi gratum esse affirmet, quandoquidem mortem laborum finem in animum sibi revoceat. Propterea eum quasi *ἐπιμυθεύμενον* ad foeneratorem sese convertentem rogare, cur ipse hujusmodi suffurum non exaudiat, qui memoriam illius temporis ipsi refricet, cum sibi tantopere pecuniae inhianti, omnibus vitae commodis orbato in arca lapidea habitandum sit. — Male excusum est in v. 4. *δέ ποτε*, cum V. D. procul dubio *δέ ποτε* voluerit dari. — V. 8, praeter *Salmasianam* lectionem aliam profert, quae propius accedit ad scripturam Codicis: *δεῖ σὺ μοῖν ἀλκῆ*. Sed verbum *μοῖν* huic contextui minus accommodatum.

Ex Lectt. p. 145.] XXXIII. Hanc carminis particulam *Brunckius* repetivit ex *Salmasii* Not. in *Histor.* Aug. T. II. p. 633. Integrum carmen, quod exstat in *Vat. Cod.* p. 513. primus protulit editor Neapolitanus *Philodemi* de *Musica* in *Praef.* p. 10. In Codice sic habetur:

Αὔριον εἰς λιτὴν σὺ καλεῖσθαι, φίλτατε Πίσων,
 ἐξ ἐνάτης ἔλκει μουσοφίλης ἵταρις,
 εὐκλῆδα δεικνύζων ἐνιάσειον· οἱ δ' ἀπολαύψης
 οὔδ' ὅσα καὶ Ἡρακλίου χρονοῦνι πρότεσσιν,
 ἀλλ' ἐτάρους ὄψει παναληθέας, ἀλλ' ἐκαστοῦ
 Φαιήκων γαίης πούλδ' μελιχρότερα.
 ἦν δέ ποτε στρέψης καὶ ἐς ἡμᾶς ἱμῖνα Πίσων
 ἄξομεν ἐκ λιτῆς εὐκλῆδα πιστότην.

Philodemus *Pisonem* invitat, ut secum vicessimum mensis diem coena celebret. Praeclare monuit Neapolitanus

editor, agi hoc carmine de anniversario festo, quod Epicurei in magistri sui natalibus celebrare solebant, unde *Εκδιεταί* appellati sunt. Sed non solum natalem suum, sed vicissimum quemque lunae diem epulis celebrari per testamentum iusserat. Cicero de Fin. L. II. §. 101. *Quaero autem, quid sit quod, cum dissolutione sensus omnis exstinguatur — tam diligenter tamque accurate caveas et sancias, ut Amynomachus et Timocrates, beredes sui, de Hermachi sensentia dens, quod satis sit ad diem agendum natalem suum quotannis, mense Gamelione: itemque omnibus mensibus vicesimo die lunae dens ad eorum epulas, qui una secum philosophari sint, ut et sui et Metrodori memoria colatur.* Vide inprimis Menagium ad Diog. Laert. X. 18. p. 454. Philodemum vero ex Epicureorum fuisse familia, novimus ex Ciceronis Or. in Pison. c. 28. et 29. — Domum suam sive coenaculum *καλιίδα* vocat; sic enim appellantur aediculae ex ligno exstructae, quae eadem sunt *καλιαι*. Vide not. ad *Apolonid.* Ep. IX. — Pro *ἱταρίς* editor *ἱταρος* corrigit. — Invitat autem eum, ut *bora nona* coenatum veniat, quo tempore negotiosi homines et sobrii inibant coenam. Conf. *Salmasium* ad Scr. Hist. Aug. l. c. — V. 3. *ἡπολείψης*. Vix sincerum. Saltem scribendum *ἡπολείψαι*, et seq. vers. *πρόποις*. Quod si sumina et Chium vinum deerit, amicos invenies sinceros et acroamata exaudies, Phaeacum acroamatis longe jucundiora. *εὐδαινα*. Quanti Romani sumina fecerint, multa veterum loca declarant. Vide *Interpp. Martialis*. L. XIII. 44. — V. 5. *ἑπακούσεις* legendum. — V. 6. *Φαιήκων*. Comparat editor *Homer.* Od. 9. 248. *αἰεὶ δ' ἡμῖν δαῖς τε φίλη, κλέδες τε χοροὶ τε.* — V. 7. 8. Editor in his verbis praederaistici quid sibi animadvertere visus, efflagitationem illam *τοῦ τέλειον ἔμματα εἰς αὐτὸν* (nam edidit *τέλειον*) nihil aliud esse putabat, nisi turpis rei modestam sollicitationem. Inepre. Philodemus, Graculus, Pisonem, virum nobilem eumque Romanum ad

coenam invitat; qui si venerit, poetamque, *qui aquam praebet*, placidis adspexerit oculis, ille sibi coelum digito attigisse videbitur. Sensus est igitur, quem ille in versione latina minus recte reddidit: Si in me converteris oculos, illud anniversarium non exiguum et tenue, sed pingue et opimum festum a nobis celebrabitur. In his igitur verbis summas est reverentiae, qualis clientem erga patronum decet, significatio *).

ARCHIAE EPIGRAMMATA.

¶ 92.] I. Cod. Vat. p. 97. Edidit *Reisk.* in Misc. Lipf. IX. p. 124. nr. 300. Optat, ut Amor omnia tela in se unum effundens, postea non habeat, quomodo alios configat. Haec fortasse ante oculos habuit *Lucian.* in Amor. §. 2. T. V. p. 257. Bip. ἔγωγ' εὖν ἄπασιν αὐτῶν κενὸν ἡκολαλαῖψθαι φασίγτραν νομίζω, κἄν ἐπ' ἄλλον τινὰ πτήναι θαλάσσειν, ἀνοπλος αὐτῶν ἢ δεξιὰ γυλασθήσεται. *Propert.* L. II. El. X. 1. Non tot Achaemeniis armantur Susa sagittis, Spicula quos nostro pectore fixis Amor. — V. 1. τὸ κρήνουν. Vat. Cod. Super scriptum γρ. τὸ κρήνουν. Male *Reiskius* hunc versum distinxit, puncto post *περὶ μὲν* me posito. — τὸ κρήνουν eleganter pro *κρήνους*, i. e. ἁλῶθης. Vide *Valcken.* in Decem Eid. Theocr. p. 68. — V. 3. ἔλθεις corrigit *Br.* — V. 4. ἔχεις Cod. Vat. Fuisse videtur ἔλθεις et ἔχεις. *Reiskius* tamen ἔχεις ex apogr. Lipf. protulit. — Ad sensum conf. *Paul. Silens.* Ep. XX.

*) His scriptis in manus mihi venit libet bonae frugis plenissimus, *Magasin encyclopédique*, qui Parisiis prodit cura Viri cl. A. L. Millin. In ejus Tomo V. nr. 20. nostrum carmen edidit et illustravit Vir eruditissimus *Chardon de la Rochette* p. 483. sqq. qui ultimum distichon sic, ut nos, interpretatur, Neapolitani editio. is sententia repudiata.

II. »In Planud. p. 481. St. 624. W. hoc distichon »subjungitur alteri, quod cum eo nullam sententiam »rationem habet. Duo diversa sunt Epigrammata, sin- »gula unius distichi. Alterum est Capitonis et legitur »infra p. 199. « *Br.* In Vat. Cod. p. 101. inscriptum: »ἄλλον. εἰ δὲ Ἀρχίου. Peculiare hoc carmen esse, intel- »lexit *Jos. Scaliger*. Nihil sibi loci relictum esse ait ad »nova Amoris tela recipienda. Sed hoc distichon distin- »ctione laborare, vix dubito. *εἰς* ipse est poeta sive »illius animus. Jam, quaeso, quid est, quod dicat: Para, »Venus, tela et ad me vulnerandum accede. *Alium* »enim vulneris locum non habeo. Distinguendum vi- »detur:

καὶ εἰς σκοπὸν ῥευχὸς ἔλθῃ

ἄλλον· ἐγὼ γὰρ ἔχω τραύματος εὐδὲ τόπον.

Suadet igitur Veneri, ut alium tandem scopum figat. *Propert.* L. II. IX. 18. *Si pudor est, alio trajice tela tua.* — V. 2. ἐγὼ γάρ. Sic fere Hercules ap. *Eurip.* in *Herc. Fur.* 1245. γίμω κακῶν δὲ, κοῦντ' ἴσθ' ἄτην τιθῆ. Similis color in *Ep. Macedonii VIII.*

Λέξον, ἔρως, κραδίης τε καὶ ἥπατος· εἰ δ' ἐπιθυμῶς

βάλλειν, ἄλλο τι ποῦ τῶν μελέων κατέβα.

III. Cod. Vat. p. 97. *Archiae* vindicat. In Plan. p. 486. St. 631. W. sine auctoris nomine legitur. Expressum videtur ex *Ep. Leonid. Tar.* LIII. — V. 1. δὲ τὸν Cod. Vat.

IV. Cod. Vat. p. 175. Ἀρχίου γραμματικοῦ. Edidit *L. Holsten.* ad *Steph. Byz.* p. 145. *Reisk. Anth.* p. 20. nr. 452. »Expressum est ex *Tymnis Ep. I.* Inde hic »versu 2. recte scriptum *Μίκκος*. Hic Codex habet *Παλ- »λαναῖος*, at in *Tymnis* carmine *Παλλαναῖος*. Utrum ex »altero emendandum sit, dicat, qui *Miccum* hunc »aliunde sibi notum sciverit, cujas fuerit, quod ego »prorsus ignoro. Utroque in loco *Παλλαναῖος* scribendum

esset, si de gentilibus nominibus vera tradidisset Stephanus in Παλλήνη, quem redarguit Holstenius. *Br.* Vide not. ad Ep. Tymn. I. In apogr. Lipf. hoc quoque loco Παλληνάιος scribitur. De diversitate orthographiae in hoc vocabulo vide *Wesseling.* ad Diodor. Sic. T. I. p. 572. — V. 2. ἐριβριμέταν. Vat. Cod. a pr. man. ubi pro nomine viri σμικρὸν legitur, ex glossa procul dubio, quam ante *Br.* correxerat *Reiskius.* *Holstenius* Νικέας. — V. 3. ἡ ποτα. Vat. Cod. — In fine vers. ap. Lipf. ἔμειπτο. — V. 4. στοναχῆς. pugnae signum canens. εὐνομίης. pacis. Vide *Verbeyk.* ad Anton. Liber. IV. p. 24. ubi εὐνομίῃ opponitur πόλεμος, ἔριδι, στάσει. *Antip. Sidon.* Ep. XI. in eodem argumento: Ἄ πάρος αἰματὲν πολέμου μέλος ἐν δαί σάλπινγι καὶ γλυκὺν εἰρήνης ἐμπροχέουσα νόμον.

V. Cod. Vat. p. 178. Edidit *Kuster.* ad Suid. v. κερεόβαλον T. II. p. 292. *Reiske* in Anth. p. 25. nr. 461. et hinc *Toup.* in Ep. crit. p. 98. Expressum est ex Ep. *Antipatri Sid.* XXI. cum quo illud in singulis comparavit cl. *Ilgen* in Opusc. phil. T. II. p. 80. sqq. Quatuor Aristotelis filiae Veneri munera afferunt. — V. 1. Μάλο in Ed. Lipf. βίτωνα. Majori initiali scribendum. — In Cod. Vat. πολυπλεγκτὲν τε φ. *Kuster.* et *Reisk.* πολυπλεκτον. Sed sic χαίτας est sine epitheto, quod *Toupius* ei tribuit πολυπλέκτου scribendo, ex *Antip. Sid.* l. c. φιλοπλέκτοισι κόμης σφινγκτήρα. — Nostrium ante oculos habuisse videtur Auctor Ep. ἐδισκ. CXV. τὸν τε κόμας ῥότορα κερεόβαλον. — V. 2. laudat *Suid.* in κερεόβαλον T. H. p. 292. — V. 3. In contextu Cod. Vat. omittuntur verba inde a νότον usque ad Ἡράκλειον τόδε, quae tamen in marg. leguntur antiqua manu scripta. In nonnullis apogr. desiderantur, ut in eo, quo *Kusterus* usus est. — νότον κεύθουσιν ἄημα. Vat. κεύθουσα νόημα. ap. Lipf. unde *Reiskius* τινέουσιν ἄημα dedit. Hujus vestigiis insistent *Toupius* nostrum invenit. Ducta est stibelli descriptio ex *Dioscorid.* Ep. XII. πινίδα τὴν μαλακώσιν καὶ περὶ αὐτὴν ἐγχεῖται.

Cum *ἡδὴ κήματι, vento factitio*, comparandus Nonn. Dionys. L. III. p. 108. ubi nutrix pallio moto ventum facit infantibus, καὶ ἴσθιες καύματος δερμὴν Ἀντίπατον φέουμα χλὴν ποιητὸς κήτης. — V. 4. ἡμνομένην. Vat. Cod. Doricam terminationem servat Suid. in μαλὲρὸν T. II. p. 486. — §. 93.] V. 5. προκαλ. προσ. velum tenuissimum, tanquam ab aranea textum. *Antipater Sid.* l. c. ἔργον ἐραχναίῳς νήμασιν ἰσθμορον. — ἀρπεδόνες, quod de laqueis passim occurrit, de reti hoc loco accipiendum est. *Apollonid.* Ep. XV. ἀρπεδόνην καὶ στάλικας jungit. De serum filis *Pausan.* VI. 26. p. 519. τὰ δὲ ἄλλα ἀμασται ταῖς ἐράχλαις — ἡγγιγνταί τε ὑπὸ πλησμονῆς καὶ ἀπεθανόντες αὐτὰ τὸ πολὺ τῆς ἀρπεδόνος εὐρίσκουσιν ἴδον. Hunc vers. cum praeced. laudat Suid. in ἀρπεδόνι T. I. p. 336. — V. 7. αἰ δέ. Ap. Lipsf. σπέρημα. Vat. Cod. — Quo sensu verba περιεφορέῃς δερκόντος accipienda sint, vide ad *Antip. Sid.* l. c. — V. 8. ἐνικαμένα. Ap. Lipsf. — V. 9. 10. Ad verba *Herodoti* L. II. p. 169. 79. φιλονεὺς δὲ αὐτὸς ἐν τῇ Ναυκρατί. ἀπαφρόδιτοι γίνεσθαι αἱ ἱταῖραι — *Wesselingius* hoc distichon excitat sic ut ap. *Kusterum* et *Br.* scriptum. In Vat. Cod. legitur: αἱ γυναικὲς Ναυκρατίδες.

VI. Cod. Vat. p. 172. Plan. p. 432. St. 566. W. Argumentum hoc carmine tractatum primus tractasse videtur *Leonidas Tar.* Ep. XIX. Carmina, quae in eodem versantur argumento, recensuit *Hgen* in Opusc. phil. T. II. p. 65. sqq. — V. 1. θαλάσσης a man. sec. Vat. Cod. — V. 3. πύργος. Idem a man. pr. — V. 5. πρὸς αἰαίσιον. Idem. — V. 6. πλατοῖς. Plan. — Ἀγρεός. δ Πάν. *Hesych.*

VII. Cod. Vat. p. 143. Plan. p. 431. St. 565. W. Primum distichon laudat *Suidas* γ. ἐκονήτης T. III. p. 335. — V. 1. In ed. Lipsf. vitiose εἵναιμι pro εἵναιμοι excusum. — V. 2. ἀποστασίας. Plan. et Vat. — τρισεξ.
Plan. et Suid. — V. 3. δάμνη. et Πύργος. Vat. — πύργος

ιδ. Idem. — V. 5. *δε αἰθρας*. Idem. — *τὸν δ' ἔτι*. Vat. et Plan.

VIII. Cod. Vat. p. 172. Plan. p. 432. St. 566. W. — V. 1. 2. laudat *Suidas* T. I. p. 432. *βιαρκός*. *της εἰς τὸ ζῆν ἐπαρκούσης*. — V. 3. *Πηγες*. Vat. a pr. man. — *δειραχθῆς*. Vat. Plan. et *Suid.* qui h. v. excitat T. I. p. 534. in *δειραχθῆς*. τὸ τὴν *δειρὴν* ἐλγῶν. *Brunckius* tamen *δειραχθῆς* genuinum esse censebat. *Philippe* Ep. VIII. καὶ πάνας *δειραχθῆς*. *Ansip. Sid.* Ep. XVII. *ἐνασπαστοῦς τε δειραχθῆς*. — *πετανῶν*. Vat. — V. 4. *ὕλανθμον*. Cod. Vat. — V. 5. *αἰθρας*. Plan. — V. 6. καὶ *πελάγευς* καὶ γὰρ. Vat. Cod.

¶ 94.] IX. Cod. Vat. p. 173. Plan. p. 432. St. 566. W. — V. 1. *εὐρεται* καὶ κ. Vat. — V. 2. vulgo *σοι τὰδε π. δ.* Necjaliter est in Vat. Cod. γάρ igitur ex *Brunckii* correctione legitur. Haud facile dixeris, quid olim hic lectum sit; nam totum hoc hemistichion, *σοι τὰδε πᾶν ἴδισαν*, ductum esse videtur ex Ep. *Alexandri Aetoli* I. — V. 3. *Πηγες*. ut supra, Vat. Cod. — V. 4. *ἔκρεν*. Vulgo et in Vat. — V. 5. *ὑπερτασεν* Vat. — V. 6. *αὐτὸν δ' ἔν π. ἄρουν εὐστειχον ἄρουν ἔχει*. Vat. Vulgo *ἄγγεν*.

X. Cod. Vat. p. 174. sq. *ἀνάθημα τῷ Πριάμῳ παρὰ Φιντύλῳ*. Edidit *Kuster.* ad *Suid.* T. I. p. 462. *Reisk.* Anth. p. 19. nr. 450. *Phintylus* piscator, senectute confectus, instrumenta artis *Priapo* ponit. Expressum ex *Leonid. Tar.* XXV. Similia plura sunt in *Planud.*

L. VI. c. 3. — V. 1. *δινυῖα Πριάμῳ*. Vat. Cod. *Kuster.* comparavit Ep. *ἔδεν*. CXXVIII. *δέξο ἐαγηναισιο λίνου τετρημένον ἄλμυ λείψανον*. — V. 2. *ἐκρέμασεν*. Vat. — V. 3. 4. laudat *Suidas* in γάρμῳ T. I. p. 462. ubi *ἐκπύει* est, ut in Vat. Cod. — *Reisk.* ex ap. *Lips.* *ἐκπύει* dedit. In Ep. *ἔδεν*. supra laudato; καὶ βαθὺν *ἐκπύει* πεπεδημένον ἄμματος χαίτης — *λεμνοφυῇ δέναντα*. — V. 5. *Suid.* in *τετρά-*

ιστον T. III. p. 506. Arundinem *admodum longam* significare videtur. Reliqua hujus versiculi cum v. 6. idem excitat in *φωλλας* T. III. p. 591. et in *βολας* T. I. p. 440. Totum hunc versum sibi vindicavit Auctor Ep. Incert. supr. l. — *βόλον* h. l. aut rete aut nassam esse, in aqua depressam, similitum locorum docet comparatio. Suberini enim cortices nassis et retibus aptabantur, ut, in aquae superficie natantes, illorum in fundo sedem indicarent. *Philipp.* Ep. XXII. ἀπαγγελάτω δὲ κόρτον φελλόν. Idem Ep. XXIII. τὸν καὶ φελλοῖς κόρτους ἐλαγχόμενους. *Julian.* *Aeg.* Ep. VI. φελλοὺς κόρτων μάρτυρας ἐναλίην. *Plutarch.* T. II. p. 592. ὥσπερ τοὺς τὰ δίκτυα διασημαίνοντες ἐν τῇ θαλάσσῃ φελλοὺς δεῖναι ἐπιφερομένους. Ex his locis simul apparet, quam temere *Reiskius* textum immutaverit, legens: φελλόν, ἀλικρευφίην σήμ'. ἀναδόντα βόλον. *jaichum undis abdisorum sursum edens indicium.*

XI. Cod. Vat. p. 147. Plan. p. 423. St. 557. W. Tres Xuthi et Melitae filiae artis textoriae instrumenta, quibus pauperem vitam diu sustentaverant, Minervae dedicant. Expressum est hoc carmen ex *Leonidae Tar.* Ep. IX. *Anrip. Sid.* XXVI. — V. 1. καὶ εὐλαία Vat. Cod.

a pr. man. — V. 2. ^{αγ} ξουθον. Vat. Cod. — V. 3. *Suidas* laudat in *ἀράχνην νῆμα* T. I. p. 309. et cum v. 4. in *ἄτρακτον* T. I. p. 373. et in *μέτρος* T. II. p. 567. *Leonid. Tar.* l. c. τὸν μετρίων καὶ δίνων ἄτρακτον. — Fufos simul cum longa colo. ἡλακάνη pars *ἀτράκτεν*, ut videtur. — V. 5. *Suidas* Tom. III. p. 147. in *πολυσαθῆς. ἡ πλειστήκης ὑπὸ σάθης ἐνεργηθῆς*. — *πίπλοι πολυσαθῆς* sunt concutes, bene condensatae vestes. Vide *Salmas.* ad *Scr. Hist.* Aug. T. II. p. 410. — V. 6. *τριτάτη*. Vat. Cod. — V. 8. *σοὶ* in Vat. Cod. lineae superscriptum. Parum suaviter ad aures accidunt haec: *ταῦθ' αἰ σοὶ σοὶ*, quorum fortasse olim reperietur emendatio.

¶ 95.] XII. Bis exstat in Planud. L. IV. c. 7. et c. 11, utroque loco sine auctoris nomine. Scire velim, qua auctoritate a *Brunchio* tributum sit *Archiae*; nam a Cod. Vat. abest hoc carmen cum omnibus aliis, in quibus artis opera describuntur. Si unus ex Planudeae Codd. quibus cl. editor usus est, *Archiae* nomen adscriptum habuit, id indicandum erat. — Scriptum est in aprum Calydonium ex aere. — V. 1. ἦννε. vulgo. — V. 3. θηκτόν. omnes veteres edd. praeter Stephan, quae θηκτόν habet, quod Wechel. receperunt. Poëta expressisse videtur locum *Hesiodi* in Scut. 388. Θήγει δὲ τε λευκὸν ὀδόντα δοχμίδος, κφεδς δὲ περὶ στήμα μαστιγώντες λείβεται, ἔσσε δὲ εἰ περὶ λαμπρόντι ἔκταν, Ὁρθὰς δ' ἐν λοφίῳ φέσσει τείχεας ἡμφί τε δειρήν. Similis est apri descriptio ap. *Homer.* Il. v. 473. φέσσει δὲ τε νῶτον ὕπερθε· Ὁφθαλμὸν δ' ἄρα εἰ περὶ λαμπρόντι· αὐτὰρ ὀδόντας Θήγει. Cf. Il. λ. 415. *Philostratus* I. Icon. XXVIII. p. 803. Ὁρθὰ δὲ αὐτόν καὶ τὴν χαίτην φέιττοντα, καὶ πῦρ ἡμβλέποντα, καὶ εἰ ὀδόντας αὐτοῦ καταγοῦσιν ἐφ' ὤμας. — V. 5. δειδευμένα. Vulgo. — οὐκ ἔτι. Plan. — Non amplius mirandum, cum tam terribilis fuerit aper Calydonius, si delectorum juvenum turbam perdidit. Secundum *Homer.* Il. ι. 546. πολλοὺς δὲ πυρὸς ἐπέβη· κλογείνηε.

XIII. In Planud. p. 326. St. 465. W. In Apellis Venerem Anadyomenen. Expressum ex *Leonid. Tar.* Ep. XLI. et *Antip. Sidon.* XXXII. ubi vide not. — V. 2. γυμνὴν. Sic in Ep. *Platoni* tributo nr. IX. πῶ γυμνὴν εἶδ' με Πραξιτέλης; — V. 4. De puellae capillis *Ovid.* I. Amor. XIV. 33. *Illis consulerim, quas quondam nuda Dione Pingitur buxanti fustinuisse manu.*

XIV. Anth. Plan. p. 321. St. 460. W. Λευκιανὸν, εἰ δὲ Ἀρχίου. Confer cum eleganti hoc carmine Ep. ἡδίστη. CCLXXIV. — V. 2. ἐντίτυπον φθογγάν. *Satyr. Thyill.* Ep. II. μέλειται Ἀχὼ Ἀντιόχου — ἔπα. *Julian.* Epist. LIV. p. 441.

p. 441. ὅτι ἐστὶν ἡχώ φωνῆς ἐκ ἀέρος παλῆξιν ἀντίτυπος ἡχώ, πρὸς τοῦμπάλιν τῆς ἀκοῆς ἀνταντακλωμένη. Vide *Elinerum* in Obsl. sacr. T. II. p. 407. sq. — φδομένην est in ed. pr. et Ascens. φσομένην in Aldinis. — V. 3. Variarum vocum vocalem imaginem; ut *Virgil.* Georg. IV. 50. *Pfissacus* — *loquax*, humanae vocis imago. *Ovid.* II. Amor. VI. 37. Locus montanus πάντων τῶν λεγομένων μιμητὴν φωνῆς ἀπεδίδου. *Longus* L. III. p. 87. 20. — V. 4. ὅσα λέγεις. quae audita reports, ut ait *Ovid.* III. Metam. 369. Epigr. κλέττ. her. XXIX. p. 149. ὅποιόν κ' εἴπῃσθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσῃς.

XV. Cod. Vat. p. 362. Ἀρχίου, οἱ δὲ Παρμενίανος. Uni Archiae inferibitur in Plan. p. 50. St. 73. W. Ingeniose Echo docet, sua lingua nullam acquiorem esse. — V. 1. γλώσση vulgo. τὰν λ. Vat. Cod. et Plan. Conf. *Ovid.* III. Metam. 356. *Vocalis Nymphae*, quae nec reticere loquenti, Nec prior ipsa loqui didicit, resonabilis Echo.

¶. 96.] XVI. Cod. Vat. p. 490. Plan. p. 76. St. III. W. Priapus in Bosporo Thracico collocatus, se nautis, qui numen implorent suum, praefens auxilium ferre et propterea ab iisdem nunquam non donis et honoribus coli gloriatur. — V. 1. κυμοπλήγος. Vat. Cod. — V. 4. κατὰ πρῶμης. ventum secundum, πῶμπιμον, a puppi flantem, quem inde προμυαῖον appellabant; cui oppositus πνῦμα ἐκ πρῶμης, ut ap. *Sophocl.* Phil. 640. Cf. *Dorville* ad Charit. p. 115. — V. 5. κῆκισον. Sic Vat. Cod. perasperam. Scripturam hanc temere et inconsiderate secutus sum. Frequentissime in veteribus libris occurrunt κῆκισα et composita, unico σ et producto ι. Defendi posset auctoritate Herodiani Grammatici ap. Eustathium cum alibi, tum p. 1819. l. 39. ἡ δὲ κῆκισα, κοινότερον μὲν διὰ δύο σ' γράφεται. Ἡρωδιανὸς δὲ θέλει ἀπὸ μέλλοντος αὐτὴν γινωσκμένην τοῦ κῆκισα κῆκισω, δι' ἵνα τε γράφασθαι σ, καὶ ἔκτασιν λαβεῖν τοῦ ι. Sed falsum est. Cum enim futurum

11 *κλεω* primam corripiat, *κλεα* inde deductum eundem
 12 syllabae modulum servare debet. Recte itaque Etymol.
 13 M. Auctor: *κλεω, κλεω, κλεα. τὸ κλ βραχὺ. τὰ γὰρ*
 14 *διὰ τοῦ κλε βήματα τὸ βραχὺ ἔχουσι.* Hinc ubi metri lex
 15 syllabam productam requirit, *κλεαα* scribendum est.
 16 Productur: in *κλεω*, deducto a praesenti *κλεω.* — *Brunck.*
 — V. 7. *Aram meam nunquam non odoribus et victi-*
mis ornatam videbis. Eadem sibi fieri narrat Priapus
ap. Catullum nr. XIX. 10. Florido mihi ponitur picta
vere corolla Primis, et tenera virens spica mollis arista.
 — *Sanguine banc etiam mihi, sed tacebis, aram Barba-*
tus linis hirculus, cornipesque capella. — Mox vulgata
 ἐν δ' ἐκαστέρῃ, quae sensum non habet, emendata est ex
 Cod. Vat. qui paulo ante v. 6. *ἐμὲν* legit. — *τιμή.* Idem
 ait *Thanatos ap. Eurip. in Alceste. 54. Vide Valck. ad*
Hippol. p. 161. D.

XVII. Cod. Vat. p. 490. Plan. p. 57. St. 82. W.
Priapus rudi arte elaboratus, se piscatoribus et nautis
opem ferre ait, numenque suum adeo operibus potius
quam forma manifestum fieri. — V. 1. *ἐν ἀγυαλίῳ*
divisim Plan. et Vat. Cod. — *χελὴ* proprie portus bra-
 chia, sed saepe etiam, significatione paulo generaliore,
 aggeres, moles, curvamine quodam in mare productae,
 sive natura sive artis opera, quae verba sunt *Dorvillii*
ad Charit. p. 116. sq. — V. 2. *αἰθυλάς οὐκ ἐστὶν ἐν τριπλά-*
Vat. Cod. et Plan. nisi quod hic ἐν τριπλάς legitur; quod
Brodaeus de mergis nunquam in Priapi, falce eos deter-
rentis, adspēctum venientibus interpretatur; et sic Gro-
tius: Cujus in adspēctu mergus adesse timet. His nimirum
 obverfabantur haec *Tibulli l. El. l. 17. Pomosque ruber*
custos ponatur in hortis, Terreat ut saeva falce, Priapus,
aves. Sed non satis apparet, cur Priapus in litoris arena
 positus, ubi nulla pomorum cura, mergos terrere dica-
 tur. Quare melior sensus ex *Brunckii* lectione emergit,
 ubi deus Hellespontiacus se in hac regione avibus

inestum esse negat. Jam litora mergi inprimis frequentare solent. Paulo aliter *Jes. Scaliger* in not. mst. *αἰθυσίας οὐχ ὅτις ἀντιβέην*. Si quid mutandum, nostram lectionem praefereendam censeo. — V. 3. *φεξέε*. capite fastigiato, ut fere in monumentis conspicitur. *Homer.* Il. β. 219. *φεξέε ἔην κεφαλῆν*. Cf. *Eustath.* p. 156. 44. — *ἄρκους εἰσενεν*. vitiose Vat. Cod. et mox *ξέσσειν*. Ego haec, ego arte fabricata rustica, Ego arida, o viator, ecce populus. *Catull.* XX. 1. 2. Lusus in *Priap.* LXIV. 9. *me terribilem deum fuste Manus sine arte rusticae dolaverunt*. Ejusmodi enim deorum signa *properanti false dolabantur*, ut *Propertius* de Vertumno ait IV. 2. 59. — V. 6. *πνοίῃς*. quovis vento perniciosior. Comparatio passim obvia. Vide *Valcken.* in *Diatr.* p. 108. B. — V. 7. *τὰ θύοντα*. De piscibus sunt qui accipiant. Quod secus videtur. Opis, quam piscatoribus *Priapus* affert, satis in praecedentibus facta est mentio; idem vero praeterea nautis opitulari solet. Quare *τὰ θύοντα καὶ ὕδατος* naves esse videntur, per omne mare quae currunt. *Leonid. Tar.* Ep. XC. *Λιβυκοῦ μέσσα θύον πλεῖστες*. — V. 8. *γνωτὸν τόπον*. Deorum indoles ex eorum operibus cognoscitur. *τόπος* est signum, quo quid cognoscitur; vestigium alicui rei impressum; nonnunquam etiam rudis rei delineatio, quam sibi describit artifex. Vide *Alberti Obs.* phil. p. 428. *Θεῶν τόπον*, divinam speciem, dixit *Rufin.* Ep. XI. *καθὼς γνωτὸς ἐνιστι τόπος*. *Meleag.* Ep. LIII. ubi vide not. p. 70. De caractere accipiendum in locutionibus *τὸν τόπον νοεῖν*, *ἀγνοεῖν*, de quibus nonnulla dedit *Toup.* ad *Longin.* p. 308. sq.

XVIII. Cod. Vat. p. 227. sq. Planud. p. 237. St. 344. W. Continetur his versibus laus Ajacis, cui, cum summa virtute pro Graecis pugnasset, virtutis praemium, Achillis arma, fato jubente, detracta esse poeta affirmat. — V. 1. *ἐναιρεμένην* corrigere tentat *Opfopoeus* et *Brodatus*, qui hanc vocem cum *νημα* conjungit ver-

titque, *quas ab incendio servavit*. Similiter *Jos. Scaliger* in not. mst. *ἑναιρομέναισιν*. Jam *ἑναιρῖν* de rebus usurpaci, pro *perdere*, docet locus in *Odyss.* T. 263. *μηκέτι νῦν χρεῖα καλὸν ἑναιρῖν*. ubi *Eustathius* hoc verbum per *ἑφαιρίζειν*, *αλεχόμενιν* interpretatur. Vix tamen putaverim, hac emendatione opus esse.¹ οἱ *ἑναιρομένοι* Achivi sunt a Trojanis caeli, pro quibus Ajax, ne a Trojanis spoliarentur, propugnavit. Hoc autem fiebat potissimum scuto praetento. Jam lege *Il.* ε. 132. *Αἴας δ' ἄμφι Μενoitιάδῃ σάκος εὖρεθ' καλὸψας ἑστῆκε*. Ad hunc locum respexit *Archias*. In *Sophocl.* *Ajace* 1269. Teucer conqueritur, quod Agamemnon beneficiorum, quae ab Ajace acceperit, plane sit immemor. — οὐ εὖ πολλὰ κίς τῶν σὲν προτέρων προῦκαμες ψυχὴν δόρι. — Jam versu secundo alterum laudis argumentum est illustis pugna ad naves, ubi solus Ajax naves ab Hectoris impetu defendebat. Conf. *Il.* XV. 415. sqq. Rem tragico spiritu persequitur *Sophocles* in *Aj.* v. 1273. sqq. — Pro *ὑπέρμαχον* *Vat. Cod.* *ὑπέρμαχος*; versu sq. autem *αἰὲν* (cum *Plan.*) et *ἀεὶν*. *Suidas*, qui hoc distichon excitavit v. *ἑναιρῖν* T. I. p. 740. *αἰὲν* quoque legit. Nihil hac vocula in hoc contextu languidius; nec fieri posse puto, ut herois, qui hoc carmine celebratur, nomen in decem versibus ne semel quidem ponatur. Probanda igitur *Brunchii* lectio, cujus fontem, ut multis aliis in locis, hic quoque indicare neglexit. — Ceterum *ἀεὶν*, quod membranae *Vat.* offerunt, non respuendum. Vide *Maittaire* de *Dial.* p. 361. C. — V. 3. *ἄσεν*. *Vat. Cod.* — Laudat h. v. *Suidas* in *χειρμίδι* T. III. p. 664. — V. 5. *προβλής*. *προβλήτι*. τότῃ προβεβλημένῃ καὶ προνευσθεῖς εἰς τὴν θάλασσαν. *Etyim. M.* Ducta fortasse comparatio ex *Il.* ο. 618. *ἴσχεον γὰρ πυργήδων ἀρηρότας, ἥτε πότῃ Ἥλιβατος, μεγάλη, πολὺς ἄλδς ἐγγυε δοῦσα*. Conf. *Virgil.* *Aen.* X. 693. *Sophocl.* in *Aj.* 1212. καὶ πρὶν μὲν οὖν ἐνινχίου δειμάτος ἦν μοι προβολὰ καὶ βάλαν θύβρις Αἴας. — V. 6. *ἰδρυθεῖς*. *Vat. Cod.* — *λαίλαπτι*.

Tempestatibus similes pugnae. Multa hujus generis ex vet. collegit Klotz. ad Tyrt. IV. 8. — §. 97.] V. 7. De hac ὄπλων κρείσσει, in qua Ajax Ulyssii, fortior versutiori, cedebat, veterum loca collegimus ad Tzetzae Posthomer. v. 481. sqq. — V. 9. τὰδ' ἤμπελακεν. Peccavit quidem, sed fato jubente peccavit. ἤμπελακεν. Vat. Cod. Idem mox εὖ εἶ pro vulgato τερῶ. Nemo dignus erat, qui de tali viro referret victoriam; hinc factum, ut se ipse occideret.

XIX. Anth. Plan. p. 350. St. 489. W. In annulum ex jaspide viridissimo, cui boves insculpti. In Vat. Cod. p. 479. τὴν ἱάσπιν legitur. χλοηκομένον, quasi herbam pascensibus subjiens. Conf. Ep. Platonis XVII.

XX. Cod. Vat. p. 371. Ἀρχίου νεωτέρου. Edidit Jepsius nr. 108. Reiske p. 157. nr. 759. — V. 1. membranae καρυνίων. Reiske καρβόκου emendavit. Nam Corycum esse nomen urbis in Cilicia; Corycium esse promontorium et antrum urbi vicinum. Posse quoque καρυνίαν, πάλιν sc. legi. Priorem hanc conjecturam metri lex respuit; nam in καρβόκου media corripitur. Optima est Br. lectio καρυνίων, Coryciorum urbem. Vide Steph. Byz. p. 499. ed. Berk. — V. 2. Ad ὀσίη in marg. scribitur νῦν τῷ θυσιῇ. Quam glossam Reiskius ex conjectura in textu posuit. Suidas: ὀσίαν. κηδεῖαν. τὴν ἐπὶ νεκροῖς τιμὴν. — λιτὴ ὀσίη est igitur honor modicus, parvum munusculum deo ab homine, ut suspicari licet, paupere allatum.

XXI. Cod. Vat. p. 413. Ἀρχίου Μιτυληναίου. Planud. p. 30. St. 46. W. Stobaei Floril. T. IX. p. 99. Gesn. 59. Grot. In corvum a scorpione, quem rapturus erat, percussum. — V. 1. μελάντερος. Gesn. ἡ μελάμπτερος. Sic ap. Stobaeum legitur in Florilegio Grotii. Perperam ἡ Planudea μελάντερος. Vat. Cod. μελάντερον. unde genuinam lectionem esse credo μέλαν πτερόν. numerienallage πνομῶν τὰ μέλανα πτερὰ ἐν αἰθίρῃ. Brunck. In μελάμπτερος

inciderat etiam *Jos. Scaliger* in not. mlt. et *Musgrav.* ad Euripid. Alceſt. 846. — Pro *νυμῶν* Ald. pr. et Junt. *νυμῶν*. *Soter* in Epigr. quae ex Planudea excerpta dedit 20. 1525. *νυμῶν*, procul dubio ex conjectura. — V. 2. *εἶδε*. *Scopb.* male. Aldinae omnes *εἶδε* legunt. — V. 3. *μέγας*. Ed. Fl. Ald. pr. et Junt. *μέγαν* ex Lectt. Ald. pr. in contextum venit. Et sic Vat. Cod. Conatus indicatur, non factum. — V. 4. *ἐν κέντρῳ*. vitiose Vat. — V. 5. *ζῶας μὲν*. Idem. — *τῷ ὄσσῳ*. Plan. et Vat. C. — Inepta lectio, cui nihil respondet in altero enuntiationis membro. Quare *Br.* leni mutatione — nam ex Codd. profectam esse emendationem dubito — *ὡς ἐν* scripsit. Eandem conjecturam in *Jos. Scaligeri* schedis reperio.

XXII. Cod. Vat. p. 316. *Ἄρχιου Μικυληνίου*. Plauud. p. 220. St. 321. W. Nymphae *Marsyam* in pinu suspensum lugent, quod dulcem tibiae cantum, quo ipsas olim delectaverit, non amplius auditurae sint. Frustra Interpretes in hoc carmine ironiam quaesiverunt. Quos falsa, quam de *Marsya* imbibérant, opinio sefellit. Non contemnendus ille musicus, quamvis nihil ad Apollinem. *Hygin.* Fab. CLXV. quas (sistulas) *Marsyas*, *Oeagri filius* (*Hyagnis fil.* corrigit *Seldenus* ad Epoch. Gr. p. 1496. Si quid mutandum, *Olympi* potius scripserim.) *pastor*, unus ex *Satyris* invenis; quibus assidue commoletando, sonum in dies suaviorem faciebat. De *Marsya* vide not. ad *Dioscorid.* Ep. XV. — V. 1. *αὐτῆς*. *Marsyae* pellis *Celaenis* in acropoli monstrabatur suspensa, ubi *Marsyae* fluvii fontes. *Herodot.* L. VII. 26. p. 523. 99. *ἐν τῇ καὶ ὁ τοῦ Σαίληντος Μαρσύου ἡσυχία* (ἐν τῇ πάλαι omittendum judicat *Valcken.*) *ἐνακρέμαται*. Conf. *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. XIII. 21, et *Zenonium* ad *Xenoph.* Ἄ. κ. L. I. 2. 8. p. 11. Locis, quos hi attulerunt, adde *Agarbiam* L. IV. p. 128. ed. Vulc. *ἐποδᾶν αὐτῇ τὸ δῆμα καὶ ἐπὶ δένδρευ φρεμύδων*. Anthol. Lat. T. I. p. 100. Ep. CXXXVIII. *Aerio vicus dependet Marsya ramo, Nativusque probat pectora*

sensa rubor. — V. 1. θήριον 1. δέσμας. Vat. Cod. — θήριον δέμας. Satyri enim θήρις. — V. 3. αλώγ. Vat. Cod. — ἀνάθειον ἔριν. gravem et fatalem. Vide *Eustatb.* ad Il. p. 1489. 33. *Ruhnken.* ad Tim. p. 30. — V. 4. Κελαινήτην. Vat. Cod. — κρύνα. Rupem illam procul dubio, ubi *Nymphas Marfyae amore resentas considerare* poëtae dixerant, tradente *Curzio* L. III. 1. 2. — V. 6. τῷς πάρος et in fine ^{3a} πεισόμενον. Vat. Cod.

Ψ. 98.] XXIII. Cod. Vat. p. 414. Plan. p. 84. St. 124. W. Historia de merula simul cum turdis in laqueos incidente, sed liberata. Expressum ex Ep. *Ansip. Sid.* LXII. ubi vide not. — V. 1. » In Planudea legitur ἀδ-ηταις, quod nihil significat, et depravatam videtur ex » διηταις, unde δισσαῖς scripsi. » Br. αὐταῖς etiam membr. Vat. Vix vera *Brunckii* emendatio. In talibus enim ἀδ-ηταις idem est, quod ἄμα, nisi plane abundare dixeris. *Homer.* Il. 1. 194. ταφὼν δ' ἐκέρουσεν Ἀχιλλεύς Αὐτῷ ἔδν φέριγγι. *Xenoph.* κ. π. L. II. p. 46. ὁ δὲ νεανίας ἐκείνος εἶπετο τῷ λοχαγῷ αὐτῷ ἔδν τῷ θύρακι. *Asben.* L. XIII. p. 575. Ε. καταλιπὼν ἐν τινι τόπῳ αὐτῷ ἄρματι τὸν ἄρματη-λάτην. Plane abundat αὐταῖς ap. *Theocris.* Eid. VII. 70. αὐταῖσι κυλίεσσι καὶ ἐς τρύγα χαῖλας ἐρεῖδων. — V. 2. νεφέλας. λίου νεφεοειδὲς κέλην dixit *Paul. Silent.* Ep. LXXII. νεφέλας et νέφρα, retia tenuissima. Vide *Flaccianus* p. 10. — V. 3. θάμνξ. Vat. Cod. — θάμνγξ. λεπτὸν σχοῖνον. θάμνγ-γας, δέσματ. ἔρματ. σχοῖνα. χορδαί. σπαρτία. πινάβινα. *Hesych.* Primitus retis limbum designasse, suspicatur *Arnaldus* in *Leët.* gr. p. 185. Vide *Fischer.* ad *Anacr.* p. 359. *Scaligerum* ad Festum v. *Thomices.* — V. 4. αὐ μεθῆκε. Vat. Cod. αὐθι μεθῆκε. Plan. — V. 5. ἱερὸν. Vat. — ἱτυμον Vat. et vett. edd. omnes. ἱτόμως Steph. — In fine vers. πολλῇ. Vat. Cod. — *Ansipater* l. c. ἦν ἄρ' ἐκείνῳ φειδῶ κῆν κωφαῖς, ξῆνι, λινεσταςίαις. — πτηνῶν. Vulgo.

XXIV. Cod. Vat. p. 361. Ἀρχίον Μιτυλην. Planud. p. 45. St. 65. W. Equi sortem poeta conqueritur, qui, post multas victorias ex gymniciis certaminibus reportatas, molam agere cogebatur. — V. 1. ἀλλοπόδων. Ex *Simonid.* ap. *Aristot. Rh. L. III. 2.* χαίρειτ' ἀλλοπόδων θάγατρος ἵππων. Similia collegit *Bocharius* in *Hieroz. II. c. IX. p. 161.* — Αλιτός. a pedum pernicitate. *Oppian. Kyn. L. I. 280.* de equis Hispaniae: κείνοισιν τάχα μόνος ἀντίον ἰσοφαιζοι Αλιτός αἰθερίοισιν ἐπιθύνων γυάλοισιν. De nominibus equorum vide *T. I. P. I. p. 405.* — V. 2. κῶλα. Equorum itaque in certaminibus pedes taeniis ornabantur. Vide *Brodaeum.* — V. 4. πτανοῖς. *Harpyiae,* equi, ap. *Hesiod. Theog. 268.* αἱ β' ἀνέμων ποιεῖσι καὶ εἰωνοῖς ἅμ' ἔπονται Ὠκυρὴς πτερόγισσι. *Apollon. Rhod. L. IV. 220.* Αἰήτης ἵπποισι μετέτρεπεν, οὓς οἱ ὄπασσαν Ἡέλιος ποιεῖσιν ἰσιδεμένους ἀνέμοιο. Hujus et similibus comparisonum fons est in *Homer. II. XVI. 149.* XIX. 415. — V. 5. νεμέτ. vitiose *Vat. Cod.* — V. 7. δειρή et χαλινόν *Cod. Vat.* — κλοιῷ. Loco freni nunc ligneo collari instructus sum, κλοιὸν (vide ad *Antip. Sid. Ep. XVII.*) itaque hujusmodi equi in cervicibus gerebant, unde lora, ni fallor, alligabantur. — V. 8. Vulgo ἐλᾷ et ὀκρυόεντι *Vat. Cod. ἐλαῖ*, quod eodem redit. *καὶ Casaubonus* emendavit in not. mst. et *Jo. Pierſon.* ad *Moer. p. 18.* ὄνοι ἐλαῶντες sunt ap. *Aelian. in H. A. XII. 34. Plutarch. T. II. p. 157.* τῆς ξένης ἤκουον φθοῦρας πρὸς τὴν μόλῃν, ἐν Λέσβῳ γενόμενος ἄλει, μόλα, ἄλει. Huc facit *Aesopi Fab. CXCHII.* γέμων ἵππος ἐπράθη πρὸς τὸ ἀλέθειν· ζευχθεὶς δὲ ἐν τῇ μόλῃν στενάζων εἶπεν· Ἐν πόλιν θρόμων ἐς οἶους καμπήρας ἔλθον. Haec pro recepta lectione afferri possunt. Non tamen valde offendor vulgata ἐλᾷ. Proprie quidem lapis molaris ἐλαύνεται, quo facto fruges κλήθονται, franguntur. Jam igitur poetae licebat dicere: καρπὸν ἐλᾷ λίθῃ, pro λίθον ἐλαύνων τὸν καρπὸν ἐλαῖ. Sic solent poetae. — V. 9. ἴσαν. *Vat.* — Elegia in *Maecen. v. 69. Impiger Alcide,*

multo defuncte labore, Sic memorant curas se posuisse tuas.
 Conf. Ovidii Heroid. IX. § 1.

XXV. Hoc carmen, quod idem argumentum, sed longe brevius et elegantius, enarrat, in Planud. p. 48. St. 69. W. *Λέωντος* inscribitur. In Vat. Cod. p. 361. auctoris nomen non additur; sed lemma est: *Εἰς τὸ αὐτὸ δημοῖον*. Qua igitur commotus auctoritate *Brunckius* hoc carmen inter *Archiae* poemata retulerit, non constat; sed conjecturam potius quam Codicis cujusdā auctoritatem secutus esse videtur. *Ilgem* Vir. cl. qui in *Opusc. philol.* T. II. optime de *Archiae* carminibus meruit, p. 73. *Archiae Anziocheno* illud tribuere malit; nisi potius pro *Λέωντος Λεοντίου*, vel etiam *Λεωνίδου* corrigendum sit. Hoc enim poeta dignum, ejusque nomen cum *Leonis* nomine confundi; verisimile denique, ex hoc exemplari superius carmen expressum esse. Jam vero, *Archiam Leonidae* imprimis scrinia compilasse, ex multis exemplis patere. — V. I. ὦ νῆρ, ὃ τὸ πρὶν Διὶ. Vulgo. Et sic in Vat. Cod. ubi τὸ lineae superscriptum. Nec hoc placet, neq̃ *Brunckianum*. Loco vocabuli *νῆρ*, quo facile carere possumus, equi nomen lectum fuisse probabile est. Longe sine dubio elegantior foret lectio sic:

Ὁ πρὶν ἐπ' Ἀλφειῷ στεφανηφόρος Αἰτῆς, ὃ πρὶν —

Vix tamen putaverim, librarios tantopere a veritate aberrasse. Quare vide, an corrigi possit:

Ὁ πρὶν ἐπ' Ἀλφειῷ στεφανηφόρος, ἱερὸν δὲ πρὶν
 δισδάκι κερυχθίδος Κασταλίδος παρ' ὕδαρ.

Junge *ἱερὸν παρ' ὕδαρ*, Vocabulum *ἱερὸν* primam syllabam modo producit, modo corripit. Recte autem et ex poetarum consuetudine *Castaliae* aqua vocatur *sancta*. *Senec.* *Oedip.* 276. *Frondifera sanctae nemora Castaliae*. Idem 220. *Sancta fontis lympba Castalii stetit*. — V. 4. *πηγῆς*. Vat. et Plan. Non dubito, quin legendum sit:

ὃ πρὶν πταυῖς ἴσα δραμὸν τ' ἰνέμοις.

Duplex est comparatio, altera alterâ gravior, cum equus primum aves, deinde etiam ventos currendo aequare dicatur. Sic plane *Hesiod.* in *Theog.* 268. quem locum supra laudavimus. — V. 6. σταφάνων ὕβρι. Vulgo. Notum est in Vat. membranis.

¶ 99.] XXVL In Plan. p. 120. St. 173. W. hoc carmen cum alio in Medeam, quod *Br.* retulit inter Ep. *Leonidae Alex.* nr. XXXI., *Archiae* inscribitur, sed falso. In Vat. Cod. p. 414. utrumque *Leonidae* est illius, et quidem *Ἰεφύφων*, quo lusuam genere ille oblectabatur. Error inde ortus, quod in Anthol. Constantini, unde Planudes suam excerptit, *Archiae* Epigramma (nr. XXIII.) proximo loco praecessit. — Scriptum in hirundinem, quae in tabula Medae imaginem exhibente nidum construxerat. — V. 2. γραπτής νοουστρεφούς πυκτίδα. Vat. Cod. — νοουστρεφούς. Ald. pr. — *Suid.* πυκτίον. τὸ βιβλίον. τὸ πινυκτίδιον. Idem πυκτίς. tabula. *Jof. Scaliger* tamen mallet πυξίδα. πυξίδα. διπτυχα. *Hesych.* — V. 3. Sperasne, fore, ut, quae ne suis quidem liberis perpercerit, ea tuis pullis praestet fidem? — Idem argumentum, sed diversa ratione, tractavit *Philippus* Ep. LIII.

XXVII. Plan. p. 308. St. 448. W. Ἀρχῶν nomen omissum in Ed. *Jani Lascaris*, accessit in Ald. pr. unde in sqq. edd. pervenit. — Monentur agri Nemeaei incolae, leone interfecto ne amplius timeant. Tum ad Herculem conversus poeta, eum, ut Junonis iram placare pergat, hortatur. — V. 1. ταυροβόρει. Frequens ap. poëtas leonum epitheton. Conf. *G. Wakefield* in *Delect.* Trag. T. II. p. 195. — Quum Hercules, leonis quaerendi causa, in agrum Nemeaeum venisset, οὐδὲ μὲν ἀνθρώπων τις ἦν ἐπὶ βουεὶ καὶ ἔργοις φαινόμενος — Ἀλλὰ κατὰ σταθμοὺς χλωρὸν δῖος εἶχεν ἵνακτον. Carmen inter *Theocrit.* XXV. 218. Iqq. — V. 4. λογχόμενος. Fauces leoni prae-

cludens Hercules passim in priscae artis monumentis occurrit. Auctor carminis modo laudati v. 266. ἤρχον δ' ἐγκρατίως, στιβαρῶς σὸν χεῖρας ἐρείσας ἔξέπιθεν. — V. 5. Jam licet greges iterum in pascua educi. Comparanda similis imago regionis ab hostium incurfionibus liberatae ap. *Theocrit.* XVI. 88—93. — V. 7. πάλιν. Haec non satis perspicua sunt. ἴσως potest esse scutum, quo nonnulli Herculem armaverunt. Vide not. ad Ep. *Theocriti* XIX. Sed pronum est de leonis exuviis cogitare, quibus thoracis loco utebatur. Tum sensus: Iterum atque iterum arma fume, (clavam, arcum, leonis pellem) novisque semper facinoribus editis Junonis novercae iram placare studeas. Hac enim arte *vagus Hercules Enisus arces assigis igneas*, ap. *Horat.* III. Carm. III. 9. 10.

XXVIII. Cod. Vat. p. 235. Planud. p. 264. St. 380. W. In picae loquacissimae mortem. — V. 1. 2. *Suidas* T. I. p. 231. in ἀντίφθογγον, ἔμοιον, hoc distichon proferens, legit ὁ πάρος κ. ἀπεκλήξασα, ut Vat. Cod. In idem incidit *Jos. Scal.* in not. mst. Hoc restituendum. II. κ. 276. ἐρμῖου — κλέξαντος ἄκουσαν. II. μ. 207. αὐτὴς δὲ κλέξας τέτυτο. — Pica pastoribus, piscatoribus et lignariis respondens et quodammodo cum iis certans fingitur. Similiter *Theocr.* XVI. 94. ἄλκα τέτυξ Ποιμένας ἐνδύς παφυλαγμένος, ἰδοῦσι δένδρον ἄλκι ἐν κυρμένωσιν. — V. 3. πολλὰς δὲ — sic codices, Florentina, et *Suidae* princeps editio, apud quem integrum hoc distichon v. 302. legitur v. κερτέμος. (T. II. p. 302.) ubi male pro κέρξασα legitur κέρξασα. Nescio an non melius scriberetur: οἷά τις κχὰ κέρτεμος. Br. — V. 3—6. *Suidas* iterum laudat v. ἐντρεῖν T. I. p. 232. et v. 5. 6. in ἐγλωττία T. I. p. 31. Si quid mutandum sit, malim eequidem:

πολλὰς δὲ κέρξασα, πολλόθραος οἷά τις κχὰ,
κέρτεμος ἐντρεῖς χεῖλασιν ἄρμονίαν.

quae epithetorum structura poetarum consuetudini et

elegantiae accommodatissimæ. Vulgo πολλὰκι δὲ legitur. In Vat. Cod. ἐντ' ἡδοῖς. — V. 5. *Suidas* neglecto do-
rismo μιμητὴν ζῆλον ἀνυπαμύνει. — μιμητῆς ζῆλος, illud voces
cum hominum tum bestiarum imitandi studium. *Ovid.*
II. Amor. VI. 1. *Psittacus Eois imitatrix ales ab Indis.*
et 23. *Non fuit in terris vocum simulantiore ales, Red-
debas blaeso tam bene verba sono.* *Statius* II. Sylv. IV. 2.
*Humanæ solers imitator, psittace, linguae — affatus etiam
meditataque verba Reddideras: at nunc aeterna silentia
Lerbet Ille canorus habes.*

XXIX. Cod. Vat. p. 238. Planud. p. 265. St.
382. W. In cicadam a formicis confectam. In prioribus
duobus distichis color ductus ex Ep. *Meleagri* CXI. et
Mnasalc. Ep. X. — V. 1. χλαρεῖς. Vulgo. — πύκνης.
Vat. Cod. a pr. man. — §. 100.] V. 3. 4. excitat
Suid. v. ἐξδν T. II. p. 120. qui ἐχέτω legit, ut est in Ed.
Flor. et Aldin. omnibus, ἐχέτω Steph. dedit ex Ascens.
— V. 4. τερπνότερον. Vat. Cod. *Suidas* et Plan. Nec te-
mere spernenda haec lectio. Neutrum τερπνότερον ad to-
tam enuntiationem referendum est: τοῦτε τὸ κρέατος
μολπὴν εὐνόμεως τερπνότερον χέλουος. Similis est generis enal-
lage ap. *Aristoph.* in *Acharn.* 1115. πόττερον ἐκρίδες ἡδιδόν
ἐστιν ἢ κίχλη. — V. 6. *Suidas* v. ἀπρσοῖδης T. I. p. 304. —
ἀμφ' ἐκάλυψε. Cod. Vat. — V. 7. 8. *Suidas* in *Μαιονίδας*
T. II. p. 512. Cicadam, voce musica pollentem, cum
summo poetarum comparat. συγγνωστόν. Non tam in-
digne hoc fatum ferendum est. — ποίησας ὕμνων, *Anti-
pater Theff.* Ep. XXIV. ὕμνων εὐπότερον Ὅμηρος ἔχει. *Her-
mesianax* El. v. 28. ἡδιστον πάντων δαίμοινα μουσοπόλων.
Propert. I. El. VII. 3. *Atque ita sim felix, primo concen-
dis Homero.* — Fabula de Homeri morte satis nota.
Vide ad *Alc. Messen.* Ep. VII. — V. 8. ἰθάν. Vulgo et
in Vat. Cod.

XXX. Cod. Vat. p. 238. sq. Bis *Kusterus* exhibuit
ad *Suidam* T. III. p. 230. et p. 459. *Reiskius* Anth.

p. 76. nr. 574. Lemma in Cod.: ἄρχιον εἰς δελφῖνα ἐκ-
 βραθεντα ἐκ θαλάσσης ἐν τῇ χέρσῃ. — Imitatus est auctor
 Ep. Anytes XII. — V. 1. ἄλμας ex correctione legit Vat.
 Cod. — Mox *Kusteri* et apogr. Lips. vitiosam lectio-
 nem ποιήσεις optime emendavit *Reisk.* ποιήσεις, quod
 nunc ipsae membranae confirmant. *Erycius* Ep. VII.
 κόνες ἀνιγερμονες ἐκτελασαν ὄψα μέγαν. Interpretationis
 loco est *Oppianus* Hal. V. 433. εἰ δ' ἔκτασθαι ἐκείσονται
 θυμαρτὴ δελφῖνες φεβέουσι. — V. 3. οὐδὲ πρὸς εὐτρεγίαι.
 »Sic recte *Reiskius*. Scriptum in Cod: οὐδὲ πολυτρεγίαι.
 »*Oppian.* ἄλ. ε. 455. de delphino: καὶ κελαδεῖν Τερπὶ-
 »μενος σύγγγῃ λιλαίετο πᾶσιν αὐτοῖς Μίσγασθαι. *Plinius*:
 »*Delphinus non homini tantum amicum animal, verum et*
 »*musicæ arti; mulcetur symphonias cantu et præcipue*
 »*hydrauli sono.*» *Br.* Vide, quae notavimus ad *Arionis*
 Hymnum, Vol. I. P. I. p. 179. sq. — V. 4. ἀναβήσας.
 Vat. Cod. — V. 5. 6. laudat *Suidas* in πρῆνες T. III.
 p. 171. sic: ἡ τάρταρον ἴσον πρῆνι Μαλεῖς, ἥ ἐκυκύθη κῦμα
 πολυψάμμους ἔσεν ἐπὶ ψαμάθους. Sic pentameter legitur in
 Cod. Vat. Initio hexametri autem idem legit ei, quod
 in ἡ mistandum, ut *Kusterus* loco priorē edidit. ἴσον
 πρῆνι. *Lucian.* T. III. p. 254. καὶ τὸ κῦμα πολλάκις αὐτῷ
 ἰσοτέγῃσι τῇ σκοπέλῃ. — V. 6. »Scriptum in Cod. κῦμα
 »πολυψάμμους ἔσεν ἐπὶ ψαμάθους. quod manifesto corru-
 »ptum. Emendabat *Salmasius* πολυψήφους ἔσεν ἐπὶ ψαμά-
 »θους. Quum non mala esset *Toupii* lectio, ab ea disce-
 »dere nolui. Plurimis tamen modis emendatio tentari
 »poterat, et quod mihi optimum videtur proponam:
 »πολυψάμμους εἰ ἔσεν ἐπ' αἰγιαλοῦς. Conf. Anytes Ep. XII.
 »ex quo hoc expressum.» *Br.* *Reiskius* dedit πολυψάμμον
 εἰ ἔσεν ἐπὶ ψαμάθους. quod secundum ipsum auctorem *litus*
planctuosum significat. *Toupius* πολυζάντους scripsit, *litus*
a maris fluctibus verberatum, ex *Qu. Maecii* Ep. VIII.
 ἀλιζάντοις χορᾶσι. At hoc epitheton, quod rupibus egre-
 gie continet, quas unda verberando excavat et tantum

non lacerat, arenae litoris minus accommodatum videtur. Certe in tanta rei incertitudine tam incerta conjectura admittenda non erat. — V. 7. §. laudatur a *Suida* in τῆς T. III. p. 459. ubi, haud aliter ac in Cod. Vat. ἀφρετὰ habetur. ἀφρετὰ apogr. Lips. quod *Reisk.* pro ἀφρετὰ, i. e. ἀφρετῶς, positum autumans, *Toupius* induxit, ut ἀφρετὰ scriberet idque cum πείρα jungeret: *usque ad fines incognitos oceani*. His somniis longe exquisitiorem esse lectionem Codicis, serius intellexit cl. editor, cujus haec sunt: »Non est autem, »quod ridicule somniabat *Kusterus*, vox composita »ἀφρετῆς, ab ἀφρεῖ et ἔδω: sed nomen verbale ab ἀφρεύω, »ut ἐρχηστῆς ab ἐρχέω; et sicut hoc non significat *coleos* »*edentem*, ita nec illud *spumam edentem*. Spuma maris »non vescuntur delphini, sed minoribus piscibus, quos »praedantur: at lascivientes aquam spargunt et spu- »mam excitant. Post *ἐλκων* delendum comma et ponendum post ῥῶταις.« In ed. Lips. hujus loci lectio et interpunctio ad *Br.* mentem emendata est. — Pro Νηγιδας Cod. Vat. Νηγίδας. Delphini *ἡθέρματα* Nereïdum vocantur ap. *Arion.* in Hymn. v. 9. Thetis coesula *pisces frenatos* *veſta* nota ex *Tibull.* L. I. El. V. 46. ubi vide ill. *Heynium.* *Maschi* Europa v. 114. Νηείδες δ' ἠέδονεν ὕπ' ἐξ ἄλδς, αἱ δ' ἄρα πᾶσαι κηταῖς νότοιςιν ἐφύμενοι λοτχώντο. Conf. elegantem *Lenzii* commentarium ad *Caesullii* Epithal. v. 14. p. 95.

XXXI. Cod. Vat. Ἀρχίου Μετῶλ. In Plan. p. 16. St. 27. W. gentile non additur. Laudat poeta morem Thracum infantes recens natos lugendi, defunctos contra felices praedicandi. Facit huc inprimis *Herodot.* L. V. 4. p. 374. τὸν μὲν γινόμενον περιιζόμενοι οἱ περὶέκοντες ὀλοφύρονται, ἔσα μιν δεῖ, ἐπειτα ἐγένετο, ἀναπλησάμεν κακὰ, ἀνηγόμενοι τὰ ἀθρησκῆα πάντα κᾶρια τὸν δ' ἀπογινόμενον παίζοντες τε καὶ ἡδόμενοι γῇ πρύπτονσι, ἐκλυγοντες, ἔσαν κακῶν ἐξαλλαχθεῖς ἔστι δὲ πᾶσα εὐδαιμονία. Ad quem

locum docta notavit *Valckenarius*. In hanc sententiam *Plutarch.* T. II. p. 107. C. τοιοῦτον δὲ τοῦ βίου τῶν ἐνθρησκῶν ὄντος, πᾶς οὐκ εὐδαιμονίζειν μᾶλλον προΐκει τοῦς ἀπολυθέντας τῆς ἐν αὐτῇ λατρείας ἢ κατοικτεῖσθαι τε καὶ θρηνηῖν, ὅπερ οἱ πολλοὶ θρῆσι δι' ἡμεῶσαν. Versus *Euripidis* ex *Cresphonte*, in quibus eandem sententiam persequitur, latinos fecit *Cicero* in *Tusc. Qu.* I. 48. Nam nos decebat coetus celebrantes domum *Lugere*, ubi esset aliquis in lucem editus, *Humanae vitae varia reputantes mala: At qui labores morte finisset graves, Hunc omni amicos laude et laetitia exsequi.* Ex his fontibus *Archieus* Epigramma suum derivavit. — V. 4. Μῆρος, idem qui Θάνατος. Hic μέρτες mortales — omnibus obscuras injicit illa manus. — V. 6. φθίμενος *Vat. Cod.* a pr. man.

XXXII. *Cod. Vat.* p. 224. Ἀρχίου Μανιδέως. *Plan.* p. 239. *St.* 346. *W.* In *Hectoris* cippum. — V. 3. πατὴρ μὲν περ *Vat. Cod.* — V. 4. ὃ ξέν' vulgo. Sed omnes edd. vett. praeter *Ascens.* ξέν' legunt.

§. 101.] XXXIII. *Cod. Vat.* p. 247. sq. Ἀρχίου Βουζαντ. *Plan.* p. 257. *St.* 371. *W.* Naufragus conqueritur, quod, cum in litore maris sepultus sit, ne defunctus quidem quiete fruatur, maris sibi infesti nunquam non exaudiens strepitum. In simili argumento versatur *Ansip. Theff. Ep.* LXIX. et *Posidipp. Ep.* XIX. — V. 2. ἄγγυονος ἡδύας, litora, in quibus primum inhumatus jacuerat, dulcis illius somni, qui humatis contingit, expers. At etiamnum, postquam sepulturam nactus est, in eadem sibi conditione videtur, qua tum fuerat. Sic haec explicanda videntur; quamvis fateor, vel sic aliquid difficultatis superesse. Fortasse pro ἡδύων aliud quid olim lectum fuit. Quanto expeditior esset sensus, si legeretur:

ἄγγυονος λήσσωμαι ἴστων.

Ne defunctus quidem maris obliviscar, quo perii, cujus nimirum strepitus usque aures meas implet. Sic *Ansip-*

ter Theff. l. c. καὶ νέκυν ἀπρηύντος ἀνίστη με θάλασσα. Quod hic ἀπρηύντον mare appellat, illi est ἄγρυπνον. — Ἴονίον, πόντου scil., ut ap. Theacr. Schol. Ep. II. ἄτρομος Ἴονίον τέμα θαλασσοπύρρι. Diodor. Ep. XVI. ἔρροις, Ἴονίον πολυπτοίητε θάλασσα. — V. 3. Vulgo ποτὶ χοιράσι, ut in Ep. Qu. Maecii VIII. Nostrium est in Vat. Cod. δειράδες, οἱ τραχώδεις τόποι τῶν ἐρῶν. Suid. Etiam de rupibus prope mare. Eurip. Iph. T. 1090. παρὰ τῆς πετρίδας πόντου δειράδας, et 1240. ἀπὸ δειράδος ἐναλίας. Anstipater l. c. ἱερμαίη κρυπτὸν ὑπὸ σπιλάδι. — V. 4. ξείνου. Vat. Cod. — V. 5. Junge ἄλω καὶ ἐν νεκύεσσι. — V. 6. δοῦπον ἐπιτρέμενον. Vulgo. Longe gravior est Vat. lectio. — V. 7. με κατ' ἔναυσεν. Vat. Cod. Ne mors quidem me liberavit a molestiis. — V. 8. θανάσι. Sic membranae Vat. unde Brunckius emendavit τολύγ.

XXXIV. Cod. Vat. p. 217. sq. cujus auctoritate Archiae tribuitur. Nam in Plan. p. 284^b. St. 420. W. sine auctoris nomine prostat. Expressum est hoc carmen ex Leonid. Tar. Ep. LIX. ubi vide not. — V. 3. laudat Suid. in καμάντων T. II. p. 236. εἶδμεν καμάντων dixit Homer. Od. λ. 475.

Ex Tom. II. p. 528.] XXXV. Hoc carmen, quod in Vat. Cod. p. 226. et in Plan. p. 239. St. 347. W. auctoris nomine caret, tanquam incognitum dignumque, quod Anthologiae infereretur, ex Cod. Msc. in quo Archiae tribuitur, Barneſio prolatum est ad ll. w. 729. — Trojam poeta ait cum Heclore, Pellam cum Alexandro concidisse. Urbes et terras igitur virorum gloria, non viros patria sua celebrari. — V. 1. τρεῖς. Vat. — χοῖρας ἐντ. Non amplius Danaorum impetum sustinuit. — V. 3. ἐν ἐπώλετο. Vat. Cod.

TULLII LAUREAE EPIGRAMMATA.

¶ 102.] I. Cod. Vat. p. 572. Duo priora hujus carminis disticha *Reiskius* protulit in Notit. Poët. p. 226. sq. Poëta, cum Polemo puer, quem in deliciis habebat, se in iter daret, vota ad Apollinem fecerat, si puer rediisset salvus. Ille barbatus rediit; quare se voti damnatum esse negat ille. In eodem argumento versatur *Flaccus* Ep. II. et *Strato* Ep. XII. XIII. Ex his carminibus *Br.* scribendum censet v. 1. ἐνῆλθεν. v. 3. μέξεν. v. 6. ἤλθεν ἔχων. De re perfecta enim sermonem esse: ἤλθε δὲ εὖν παύγωνι. Aliter temporum rationem non constare. — V. 1. *Reisk.* χαρτέσσους. In versu minore lacuna est in Cod. Vat. οἷσα καίρενα πεμπόμενος (sic). Hanc inepte explevit, qui Buherianum Cod. scripsit: οἷος ἂν ἡμεῖς κ. In Gaulmini apogr. margine οἷος ἀπόλλαι σοι κ. *Brunckius* *Salmasii* conjecturam recepit. *Reiskius* legit: οἷος ἀνῆρε, νεὺν καίρενα. Quae omnia valde jejuna sunt. Felicius res successit *Schneidero*, qui in schedis sic corrigat:

Εἴ μοι χαρτὸς ἔμδς Πολέμων καὶ σῶος ἐνέλθαι,
οἷος ἔην, Δήλου καίρενα, πεμπόμενος,
μέξεν, οὐκ ἀπόφηνι, τὸν ἐρθεβόην ἐπὶ βαιμοῖς
ῥεν, ὅπ' (malim δὲ) εὐχολαῖς ἀμολόγησα, τοῖς.

— V. 5. ἡ ante πλέον in Cod. omittitur. Supplevit *Reisk.* in apogr. sui margine. — V. 7. 8. In apogr. Lips. hoc distichon hoc loco omissum, insertum est Epigrammati *Scyrbini* I. (post versum secundum), quod in membranis in eadem pagina legitur. *Klosius*, qui *Scyrbini* carmen edidit ad *Tyrtaeum* p. 79. non intellexit, quam alienum hoc distichon ab illo carmine esset. In Vat. Cod. τῆς θυσίης πρὸς εὖν legitur, quod recte emendatum est in marg. apogr. Gaulmini. *Klosius* prorsus inepte: πρὸς θυσίης εὐξάμενος.

II. In Plan. p. 247. St. 358. W. Σταυλλου inscribitur. Cujus erroris causa praeclare patet ex Vat. Cod. p. 250. ubi legitur: Σταυλλου Λαυρεα. De piscatore, qui, cum tempestate in undis periisset, paulo post manibus abrosis in litore inventus est. — V. 1. ἀλτρευτες. De hominibus passim. ἀλτρευτοιο γίγντες Theocr. Eid. I. 45. H. I. de cymba, fluctibus multum quassata. Notanda vox κύβη, hac significatione rarius obvia. Arben. L. XI. p. 482. E. ἔτι δὲ καὶ πλεῖον ἡ κύβη, Σοφοκλῆς ἐν Ἀνδρομέδῃ φησὶν ἡ ἰπποισιν ἡ κύμβασι ναυστολεῖς χθόνα; ubi vide Brunck. et Interpr. Hesych. in κύβη, νεὸς εἶδος. — V. 3. ἐκ abest a Cod. Vat. — κατ' ἴδους. Vat. — V. 4. Idem mare eundem mane eiecit in litus. — κρουάλην vulgo. Accentum mutavit Br. ut hoc vocabulum adjectivi vim indueret, de quo jam Huetius p. 23. cogitavit, cui primo ἡένης aridebat.

§. 103.] III. Cod. Vat. p. 210. Plan. p. 279. St. 404. W. Sappho loquitur. Tumulum ab hominibus sibi exstructum brevi deletum iri; mortalia enim opera diu durare non posse; sed carmina, quae ab ipsis Musis accepisset muneri, nomen suum ad omnem posteritatem propagatura esse. — V. 3. 4. laudat Suid. in λεξικῶν T. II. p. 438. — V. 5. Μουσέων αἰτήσης χ. Vulgo. Stephanus, ut metro succurreret, Μουσαίων scripsit. Nostrium est in membranis. Quod si pretium mihi ex honore, a Musis mihi habito, statueris, facile intelliges, me Orci tenebras effugisse. — ἐννέδι. Ex hoc uno loco, ni fallor, constat, Sapphus carmina lyrica in novem libros descripta fuisse. Octavum τῶν μελῶν librum laudat Pseudo- in Bibl. Cod. CLXI. p. 176. Ceterum color idem, qui in Epigrammate in Herodotum ἀδισκ. DXXXII. Ἡρόδοτος Μούσας ὑπεδέξατο τῷ δ' ἄρ' ἐκάστη Ἀντὶ φιλοξενίας θύβαν ἔδωκε μίαν. — V. 7. κῆρα σκότος. Vulgo. Similia passim poetæ de gloria, praestantissimo laborum suorum praemio. Ovid. I. Amor. XV. 7. Mortale est quod quaeris

*opus: mihi fama perennis Quaeritur, in toto semper ut
urbe canar. Vel illustrissima monumenta Concursiet, ster-
netque dies, quoque altius exstet Quodque opus, hoc illud
tarpes edetque magis. Carmina sola carens fato, mortem-
que repellunt; Carminibus vives semper, Homere, tuis.*
Anthol. Lat. III. p. 448. *Martialis* L. X. Ep. 2. *At char-
sis nec furta nocent, nec secula praesunt, Solaque non no-
runt haec monumenta mori.*

SCYTHINI TEII EPIGRAMMATA.

§. 104.] I. Cod. Vat. p. 572. *Εκυθίου*. Ex apogr.
Lips. edidit *Kloz.* ad *Tyrtaeum* p. 79. Quum ad poetam
venisset puer pulcherrimus et venustissimus, ille sibi
gravissimos ex amoris, quo se correptum sentit, flammâ
cruciatu auguratur. — V. 1. *ἡλθες μοι*, Vat. — Pro
ἡλθες *Br.* in not. ad *Apollon. Rhod.* I. 215. p. 14.
ἡλθες legendum suspicatur; nomen pueri ductum de
nomine amnis in Attica celeberrimi. Hoc ipsum *Reiskius*
monuit in apogr. sui margine. — V. 3. Sedecim annos
natus, quae aetas ad amores puêriles accommodatissima.
Strato Ep. IV. *ἔστι κελεύειν δὲ θεῶν ἔτος*. — V. 4. *πάσας*
καὶ μ. Vat. Cod. et *Kloz.* — V. 5. Haec omnia poeta
ἐν ᾧ proferre videri debet. Laudat vocem mellitam;
labia ad osculandum veluti formata, et *ἀμεμπτόν τι πρὸς*
τὸ ἔλδον λαβεῖν. His verbis lucem affundit *Stratonis* Ep.
XCVII. — Ex verbis *καὶ πρὸς ἀναγνώμην* suspiceris, illu-
sum puerum Scythino magistro fuisse traditum, qui eum
legere et recitare doceret. Quam saepe Grammatici
opportunitate ipsis oblata ad flagitia abusi sint, plures
veterum dicunt. Conf. *Straton.* Ep. XXIX. — V. 7.
Formulam *τί πάθω*; et *τί γὰρ πάθω*; illustravit *Valcken.* ad
Phoeniss. p. 335. *Brunck.* ad *Arist. Lysistr.* 884. —

Quae sequuntur, φαίνε γὰρ ὅτι μόνον, ad puerum referenda videntur: dicunt enim, eum amantibus nihil nisi adspectum concedere, eum amantes nonnisi intueri. Fortasse tamen aliquid latet. — V. 8. χερσὶ μαχῶν. Satis facete rem turpem et flagitiosam expressit.

II. Cod. Vat. p. 604. Nemo, quod sciam, ante Br. edidit. — Comparandus Ovid. III. Amor. VII. 65. *Nostra tamen jacuere velut praemortua membra Turpiter, besterna languidiora rosa. Quae nunc ecce rigent intempestiva valentque, Nunc opus exposcunt milisiamque suam. Quis istac pudibunda jaces, pars pessima nostri?* Lusus in Priap. LXXXIII. *Silente nocte candidus mihi puer Tepense cum jaceret abditus sinu, Venus fuit quiesca, nec viriliter Iners senile penis exxulit capus.* Serrao Ep. LVIII. Νῦν ὄρεθῶ, κατάρτε, καὶ αὐτονοῶς, ἡνίκα μηδὲν ἡνίκα δ' ἦν ἐχθρὸς, αὐτὸν ὅλως ἐνέπνευς. — V. 2. ἐνέπνευς αὐτὸς ὦν. Vat. Cod. In apogr. Lips. ἐνέπνευς δ' ὡς ἴδον. — V. 3. μοι ἀβέστῃ a Cod. — V. 4. Malim ἂν ὄρεθον. — V. 5. 6. In apogr. Lips. hoc distichon a superioribus sejunctum est. In eodem vitiose: ἴλαος χ. ἐπ' ἡμετέρης.

POMPEJI JUNIORIS EPIGRAMMATA.

§. 105.] I. Cod. Vat. p. 362. Πομπηίου, εἰ δὲ Μάκρον νεώτερον. Eandem inscriptionem habet Plan. p. 99. St. 146. W. De Mycenis, temporis vetustate dirutis et everfis. Ipsa urbs loquitur. Quantum olim valuerit, Trojae ruinas indicare et Homeri testimonium. Conf. Alpbet Ep. VIII. Munatii Ep. T. II. p. 240. — V. 2. ἀμυνομένη σκ. rupe nuda obscurior et ignotior. ἀμυνομένη, imminuere, pulchritudine et splendore detracto, ap. Simonid. Ep. XV. — V. 3. ἥς ἐκείνησα τοῖχα. Proprie de victore, qui pede superbo dirutae urbis cineres et rui-

nas calcat. *Horat. Epod. XVI. 11. Barbarus' beu cineres infistes victor, et Urbem Eques sonante verberabis ungula.* Omnino autem verbis κατεῖν et κατακατεῖν adhaesit contemnendi et despiciendi notio. *Hesych. κατεῖναι, καταφρονήσασθαι.* Vide *Fischer.* ad *Anacr. p. 101.* — V. 6. *Μαιονίδης.* Homeri, tanti praeconis, testimonium mihi sufficit. Vide *Wasse* ad *Tbucyd. L. II. p. 423.* ed. Bip. qui hoc distichon, sed vitiose scriptum, laudat.

II. Cod. Vat. p. 240. Plan. p. 225. St. 328. W. In Laïdis tumulum. — V. 1. τὸ καλὸν ἄνδρ. Sic *Theocrit. Eid. III. 3.* ubi vide *Valcken.* — V. 2. laudat *Suidas* in *Λαίρῃ* T. II. p. 437. Mulier, cui praestantissima a Gratiis munera obtigerant, τὴν καρίτων λαίρῃ δρέψασθαι dicitur. Similiter poëtae Musarum flores dicuntur decerpere; cujus generis nonnulla collegimus ad *Nossid. Ep. XI. T. I. P. I. p. 420.* — V. 3. ἡδρόμεν in omnibus libris est. *Suidas* (in *χρυσοχάλινον* T. III. p. 694.) aut memoria lapsus, aut pravo deceptus Cod. habet φῶς in *χρυσοχάλινον*, quam vocem inepte interpretatur λαμπρὸν, ἡτρεπνόν. Versum vertit *Kusterus*: non amplius aureum nadspicit lumen solis. χρυσοχάλινος δρόμος est cursus, qui aureis equorum frenis regitur. Epitheton hoc cum ἡδόμεν bene, cum φῶς neutiquam conjungi potest. — Br. Epitheton χρυσοχ. quod proprie ad ἡελίου pertinet, more poëtarum ad alterum substantivum translatum est. — V. 5. 6. profert *Suidas* in *Ζηλώματα* T. II. p. 7. et in *κλέματα* T. II. p. 335. Utroque loco *Kusterus* πεδονῶντων exhibuit. At in Ed. Mediol. et in Anthol. edd. omnibus πεδονῶντων legitur. — μύσθην λόχων. nocturnae Veneris clandestinum testem. Sic *Meleager Ep. CXIV. λόχων, κόρη φίλη, μύσθην εἰν θίτο πανυχίδαν.* Vide ad *Meleagri Ep. LXXI, p. 87.*

AELII GALLI EPIGRAMMATA.

V. 106.] I. Vat. Cod. p. 95. τοῦ δικαίου γάλλου ἐπι-
 γραμμα δεικνύτατον. Edidit Reiske in Miscell. Lips. IX.
 p. 117. nr. 293. Hinc Toup. in Epist. crit. p. 79. —
 Meretrix loquitur, quae pariter sufficiat una tribus, ut
 est ap. *Martial.* IX. 33. — V. 1. Apogr. Lips. εἰ τριῶν.
 duet emendavit Reiske. & *Schneiderus* in Peric. crit. p. 7.
 quod Cod. Var. confirmat. — πρὸς δὲ τάχος. Cod. λέχος
 Toup. — *Brunckius* de hujus versus lectione totiusque
 carminis sensu in hunc modum disputat: „In cod. scri-
 ptum εἰ τριῶν, contra manifestum epigrammatis sensum.
 „Lyde haec tres subibat personas, quas tribus meretri-
 cibus, singulis singulas, partitus est *Lucianus* Ep. I.
 „Hic autem φιλοφροσύνῃς is est, quocum rem habebat
 „*Lucianus* Laïs, quae quaestum faciebat ἐκ τῶν οὐρανίων.
 „Recte distinctus est in cod. tertius versus. In primo
 „cl. Toupii emendationem recepi. In altero disticho,
 „quod planum et perspicuum est, fatebatur vir piaē
 „memoriae, se nihil intelligere: divinarat tamen τριῶν
 „librario deberi, qui ipse nihil in hoc carmine viderat,
 „cujus hic est sensus, oratione sin eleganti, saltem pu-
 „dica expressus: Haec ego, quae duobus operam do,
 „habeo aliquid adhuc, quo tertium, si venerit, deti-
 „neam. Tria enim haec praestare possum. Itaque si
 „festinans duobus comitatus accesseris, non ideo subsiste:
 „tertio locus est. — τῷ μὲν — τῷ δὲ in secundo versu duet
 „in primo adstruunt.“ *Br.* — Priorum hujus carminis
 verborum mutatio nititur opinione de sinceritate scri-
 pturae in vers. 2. At haec in cod. paulo discrepat ab ea,
 quam *Br.* dedit:

τῷ μὲν ὑπὲρ μηδὲν, τῷ δ' ὑπὲρ τοῦ ἐπιδοῦν.

unde in apogr. Lips. τῷ δ' ὑπὲρ τὸ ἐπιδοῦν. *Schedae* Tryl-
 lisch. ὑπὲρ τῶν ἐπιδοῦν. *Brunckius* *Reiskii* emendationem

recepit; temere, ut mihi quidem videtur. Minima mutatione *Tyrwhitt.* in Not. ad *Toupii* Em. in Suid, T. IV. p. 426.

τῇ μὲν ὑπὲρ νηδὺν, τῇ δ' ὑπὸ, τῇ δ' ὀπίθεν.

Sic tres sunt, quae Veneri operantur in una muliere. Primus est ὁ φιλοβριστης, qui partes superiores petit, τὰ ὑπὲρ τὴν νηδὺν (quae ultra ventris limites sunt posita); alter legitimae Veneri litat, ὑπὸ τῆς νηδύος; tertius denique τὰ ὀπίθεν sibi vindicavit. Hinc efficitur, ut vera sit cod. lectio: ἡ τριπλὴ λειτουργεῖσα. — Jam vero secundum distichon mihi non tam sincere scriptum videtur, quam *Br.* Festinationis enim nulla causa; unde verba εἰ σπειόμεναι in mendo cubare existimo. Nec *Schneiderus* in lectione Codicis acquiescebat, sed legendum proposuit in *Pet. crit.* p. 8. εἰ σπειόμεναι ἐθέλων, σὺν δυοὶ ἤκε τάχος. Sed ne sic quidem difficultas tollitur. Paulo audaciorrem proponam conjecturam, probabilitate tamen, ut mihi quidem videtur, non destitutam. Legam:

εἰ δ' ἀπιστεῖς, ἐλθὼν σὺν δυοὶ, δαῖγμα δέχου.

Quod si mihi denegas fidem, cum duobus aliis veni, ut, me vera praedicare, experimenso edoctus intelligas. Quantillum interfit inter εἰσπειόμεναι et εἰσπιστεῖς, inter ΜΗΚΑΤΕΧΟΥ et ΔΕΙΓΜΑΔΕΧΟΥ, sponte apparet. Similis color ap. *Lucian.* T. III. p. 292. πᾶραχε γούνη, ὡς Λέκωνα, εἰ ἀπιστεῖς, καὶ γνώσῃ οὐδὲν ἀνδρῶσάν με τῶν ἀνδρῶν. — Voce δαῖγμα hoc sensu usus est *Eurip.* *Suppl.* 354. λαβὼν δ' Ἀδραστὸν δαῖγμα τῶν ἐμῶν λόγων. *Electra* v. 1174. τρέπεται δαίγματος ἐθέλων προσδεγμάτων. Ut autem noster dixit δαῖγμα δέχου, sic idem Tragicus in *Or.* 245. τὸ πιστὸν τόδε λόγων ἐμῶν δέχου.

II. Anth. Plan. p. 307. St. 447. W. In Tantalum scypho insculptum, quem, cum vinum scypho infusum nunquam usque ad ejus labia ascenderet, ad perpetuam sitim damnatum esse poeta ait. Hoc igitur symbolo silentium mortalibus commendari docet. Noti versus

Ovidiani II. Amor. II. 43. *Quaeris aquas in aquis et poma fugacia capras Tantalus: hoc illi garrula lingua dedit.*

MYRINI EPIGRAMMATA.

7. 107.] I. Cod. Vat. p. 161. Edidit *Kuster*, ad Suid. v. κρέντορες T. II. p. 369. *Albersi* ad Hefych. v. θνήπολος. *Reiske* in Anthol. nr. 413. p. 9. Diotimus Papias, sacro facto, rogat, ut greges ipsius augere velint. — V. 2. laudat Suid. v. βουχίλου T. I. p. 450, et in κρέντορες l. c. Temere *Guyetus* βουδήλου tentavit. In Cod. Vat. βουχίλου. — Est Arcadia boves nutriens, α χιλός. Vide *Eustasb.* ad II. α. p. 12. 4. — Versu praec. Cod. Vat. χαροπαῖς, quod in nonnullis apogr. emendatum est. — πάνες plurali numero dixit etiam *Columella* X. 427. et *Propert.* III. El. XV. 34. *Capripedes calamo Pantes bianse canent.*

II. Cod. Vat. p. 190. Edidit *Kuster*, ad Suid. in θέριστρον T. II. p. 187. *Reiske* Anth. nr. 504. p. 47. *Brunckius* hoc carmen dedit scriptum ad mentem *Toupiis* Em. in Suid. P. III. p. 539. Est in Statyllum, hominem mollem, qui, cum ad inferos descensurus erat, apparatus mollietiei suae Priapo dedicavit. — V. 1. στρατόλλιον ἀνδργύνον. Recte intellexit *Reiskius*, hominem pathicum significari, qui, quia muliebria patiebatur, ἀνδργύνος vocatur. ἀνδργύνους ἑρμίας dixit *Lucian.* Amor. 28. Tom. V. p. 290. ed. Bip. Hoc hominum genus quasi ornatu fuerit, et quam impudenter mollietiem suam iactaverit, ex multis veterum locis apparet. *Petron.* c. XXI. *Ultimo cinaedus supervenis, myrtea subornatus gausapina, cinguloque succinctus.* et mox de eodem c. XXIII. *Perfluebani per frontem sudantis acaciae rivi, et inter rugas malarum tantum eras cretae, ut pularis, de-*

sectum parietem nimbo laborare. — Eundem hominem, qui in Veneris sinistrae servitio consenuerat, Παφίης δρῶν μαλακὴν appellat *Myrinus*; Graecis enim quicquid annosum δρῶς appellatur, monente *Reiskio* et *Toupio*. Hic laudat *Artemidorum* II. 25. δρῶς δηλοῖ καὶ πρεσβύτην διὰ τὸ πολυετής. De vetula *Horat.* IV. Carm. XIII. 9. *Amor — intransportabilis transvolat aridas quercus.* — V. 3. 4. profert *Salmas.* in *Plin.* p. 193. B. et inde *Bod. a Stapel* ad *Theophr.* L. III. p. 239. Idem habet *Suidas* in *Θέριατρον*. *Θέριατρον ἱμάτιον*· τὸ ἐκ κύνου βαφὴν καὶ ὁ. θ. Καὶ τοὺς ἀνδρολιπαῖς κ. π. Idem T. III. p. 567. ὕστινος. βάμματος εἶδος· τὰ κύνου βαφέντα καὶ ὕστινοιο *Θέριατρα*. In *Cod. Vat.* legitur τὰ κύνου β. κ. ὕστινοιο (man. rec. corr. ὕγλυνοιο) — et v. seq. τοὺς ἀνδρολιπαῖς. Emendatiorem lectionem *Kuster.* et *Reisk.* in apographis suis repperunt. — *Θέριατρα*, ut est ap. *Theocrit.* Eid. XV. 69. sive *Θέριατρα*, tenuia vestimenta fuerunt, quae per aestatis calorem induebantur. *Harprocras.* Σάριον ἐκάλουν λεπτὸν ἱμάτιον ἀπαθήτρον, εἶον *Θέριατρον*. Eadem nihil fortasse a *Ταρκυντινῶσι* diversa fuisse, suspicatur *Valcken.* in *Adonias.* p. 368. C. — ὕγλυνοιο. Fuit color hyssiginus e coccino purpureoque commistus. De purpura agens *Plinius* IX. 65. p. 528. *Quin et terrena miscere coccoque zinctum Tyrio tingere, ut fieret hyssiginum.* ubi vide *Harduinum*, et *Salmasium* l. c. — V. 4. τερδολιπαῖς. Optima depravati vocabuli ἀνδρολιπαῖς emendatio, quam *Salmasio* deberi suspicor. — Ceterum hominem muliebris elegantiae crines supposititios gestasse, non miraberis. Talibus Galli quoque ἀνδρόγυνοι instructi fuerunt. — V. 5. *Suid.* T. III. p. 588. φαῖκὰ ἐν Ἐπιγράμματι· φαῖκὰ δ' αὐτ' εἶναι. ubi *Lexicographum* prava *Codicis* sui lectione in errorem inductum fuisse apparet. φαῖκὰς *Toupius* idem fuisse putat, quod φαῖκασιον. *Eratosth.* ap. *Polluc.* L. VII. 90. πάλιν ποτιῆραντος καὶ λαφροῦ φαῖκασίου. — V. 6. τερτοδύην κ. παμβανιδυν. *Cod. Vat.* et depravatus etiam *Kuster.* κεντρίδα. *Reiskius*, qui

recte κοιτάδα dedit, haec poetica licentia existimabat dicta, pro κοιτάς ἢ δεχρίον παμβακίδων τρυτών. Intelligi autem lintea carpta, quibus chirurgi in vulneribus obligandis utuntur. His autem Statyllium usum fuisse ad condendas in illis tibiaram ligulas, quae a vi quacunque paulo majore laedi potuissent. *Toupius* γρυτοδόκην emendat, arculam interpretatus, in qua mulieres suppellectilem suam asservabant: nam Graecos ejusmodi mercimonia γρύτην appellare. Vide *Salmas.* ad *Scr. H. A. T. II.* p. 535. *Hesychius*: Γρυμμία. ἰσθός. καὶ ἡγγυῖον, σκευοθήκη, ἐν ᾗ ἡ γρύτη· ἤδη δὲ καὶ τὰ λεπτὰ σκευάρια, ἃ καὶ γρύτην λέγουμεν. *Schol.* ad *Aristoph.* *Plut.* v. 17. γρύτη· τὰ λεπτὰ σκεύη. καὶ γρυτοπόλης, περὶ οὗκ εἴρηται παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ἀλλ' ἀντὶ τούτου ῥητοπόλης. — Ceterum *Suidas* T. I. p. 414. βάμβαξ. ἢ πάμβαξ. καὶ παμβάκις. τὸ παρὰ πολλοῖς λεγόμενον βαμβάκιον· ἐν Ἐπιγρ. καὶ τὴν τρυτοδόκην κοιτάδα παμβακίδων. Eadem repetit in πάμβαξ T. III. p. 11. Idem denique T. III. p. 513. τρυτοδόκη. ἡ θήκη τῆς τρυτόνης. Vocem βαμβακίδων sic interpretatur *Toupius*: »Est βάμμα »sive βάμβα fuscus muliebris sive zinctura, qua homines »molliusculi et elegantiores in capillis colorandis et cute »curanda uti solebant. *Hesych.* βάμβα. τὸ χεῖμα καὶ μέσση »τι γένος. βάμβα Κυζικηνόν. Κυζικηνοὶ διὰ τὸ Ἴωνες εἶναι δεικνύμενοι ἐπὶ μαλακίᾳ. βάμμα Σαρδιανικόν. τὸ φοινικοῦν. διὰ »φορεὰ δὲ ἦν τὰ ἐν Σάρδεσι βάμματα. *Etymol. M.* βάμμα »Κυζικηνόν. τὴν ἐκμάσσητον ὡς χημοσύνην Ἀπτικοὶ λέγουσιν. διὰ »τὸ τίλημα. (l. τίλημα) λεκάνητο γὰρ ἐπὶ μαλακίᾳ. τίλλειν »in obfcoenis est. Atque hinc βαμβάκις, mulieres zinctrices et depilatrices, quae a cute et capillis erant scilicet. »βαπτρίας vocat *Eupolis* ap. *Polluc.* VII. 1. Idem βαμβάκις et βαμβακίστρια, ut φαμακίς et φαμακίστρια. »*Hesychius*: βαμβακίστρια. μαγγανίστρια. οἱ δὲ φαμακίστρια. »τὸ δὲ βαμβάκιος χεῖν, φαμακίας χεῖν. Vulgo βαμβάκιος »legitur. Quare per κοιτάδα βαμβακίδων nihil aliud intelligendum quam cista tinctoria sive arcula, qua mulier

res istae tinctrices pigmenta, unguenta et reliquam suam supellestem, quam γρότην Graeci appellant, recondebant." Haec *Toupius*. — V. 7. ἑταίροις. *Vat. Cod.* — ἐν προθύρῳ. in vestibulo sacelli, Priapo sacri.

III. *Cod. Vat. p. 318. Planud. p. 283^a. St. 410.W.* Tabulae pictae argumentum hoc carmine enarrari suspicor. Thyrsis, qui Nympharum greges solebat pascere, in pini umbra dormit; prope adstat Amor, pedoque fumto, pastorem agit. Pro Amore sollicitus poeta Nymphas monet, ut Thyrsidem expergesciant, ne Amor ferarum praeda fiat. — V. 1. ἡ τὴν ν. *Vat. Cod.* — V. 3. εὐνοῖα *Vat.* et τὴν πίνον. — V. 4. Dii nonnunquam pastoribus adesse eorumque munera finguntur fuscipere. *Anton. Liber. c. XXII. p. 142.* de Terambo, musico praestantissimo: ἐγίνετο δὲ αὐτῷ θρέμματα πλείστα, καὶ αὐτὰ ἐποιμαίνειν αὐτὸς, Νύμφαι δὲ συνελάμβανον αὐτῷ, διότι αὐτὰς ἐν τοῖς ὄρεσιν ἔδειν ἑταίρειν. — V. 5. Apud *Hesych.* ex hoc loco pro λυκοθρασύς *Toupius Em. in Hesych. T. IV. p. 335.* corrigit: λυκοθρασύς. θρασύς. — V. 6. γένηθ' ἢ "E. Vulgo.

§. 108.] IV. *Vat. Cod. p. 518. Plan. p. 134. St. 193.W.* Vetulae, quae juvencula videri volebat, consilium dat poeta, quomodo repuerascere possit. *Martial. L. 101.* comparat *Lessing.* de Epigr. Tom. I. Opp. p. 298. sq.

Mammæ atque tatas habes Afra: sed ipsa tatarum

Dici et mammarum maxima mamma potest.

— V. 1. ὦ τερψικλεί' ἑστ. ὦ est interjectio admirantium, docente *Schol. ad Aristoph. Plut. v. 896.* unde *Suidas*: ὦ, ἐπὶ ἄνθρωπον θαυμάστιον. Jam finge tibi vetulam, infantium in morem omnia admirantem, ore balbutiente et blaeso. Quae cum frequenter illa interjectione ὦ, ὦ, utatur, poeta hoc maligne interpretatur sic, ut eam anteriorum suorum numerum clamare dicat. Litera τ autem

inter numeros designat CCCC. In Cod. Vat. τετρακίδει legitur. — V. 2. τρυφερά λαί. tu, quae mollis, delicata, tenera, et altera Laïs videri cupis. Sic malim, vetulam a poeta Laïdem vocari, ut eam irrideat; si quis tamen existimaverit, illud ipsum vetulae nomen fuisse, non valde refragabor. — κεράν ἐκάβη. Vat. Cod. cui debetur optima lectio λαί, cum in Plan. legatur: τρυφερά πεντακέρων ἐκάβη. ἑλαφος τετρακίδωνος est in fr. *Hesiodi ap. Plutarch.* T. II. p. 415. C. unde plures profecerunt, quos comparavit *Rubnken.* in Ep. crit. I. p. 112. sq. inter alios *Alciph.* I. Ep. XXVIII. τρικέρωνος καὶ τετράκωνος γαστέριον, ut emendavit *Dorvill.* ad Charit. p. 444. probante *Valcken.* in Praef. ad Phal. Ep. XII. — Nova nec inficeta compositione noster κερωσεκάβη, cujus anni ad cornicis et Hecubae annos accedunt, vel Hecubarum decrepitisissima. — V. 3. μάμη. Vat. Cod. *Eustath.* ad Il. ξ. p. 457. 41. οἱ παλαιοὶ ἠκούως μάμην καὶ μαῖαν. μάμην γὰρ Ἀττικοὶ καὶ μαμμαῖαν τὴν μητέρα καλοῦσι. — Similiter de vetula in Lusibus nr. LVIII. 3. Quae forsitan potuisset esse nurix Tisboni Priamique Nestorisque, Illis ni pueris anus fuisset. *Martial.* L. X. 39.

Consule te Bruto quid juras, Lesbia, natam?

Mensiris; nata es, Lesbia, rege Numa.

Sic quoque mensiris. Namque, ut tua secula narrans,

Ficta Prometheo diceris esse luso.

Idem L. X. 67.

Pyrrhae filia, Nestoris noverca,

Quam vidit Niobe puella canam,

Laertes aviam senex vocavit,

Nutricem Priamus, socrum Thyestes;

Jam cornicibus omnibus superstes —.

— V. 4. λέγῃ πᾶσι τὰτᾶ. *Commode Brodaeus* advocavit *Nonium* II. 97. Quum cibum ac potionem suas ac papas vocans, matrem matrem, patrem tatam. Plures hanc

vocem illustrarunt, quos vide ap. *Gesner*. in *Thef.* v. *Tata*. Adde *Scaligerum* in *Leſſt.* Aufon. L. I. c. 29. et *Fabric.* in *Bibl. Gr.* T. III. p. 58. ed. nov. Eſſe eam puerorum balbutientium et nutricularum, cum infantibus blaefo ore loquentium, ſponte apparet. Quare vetulae noſtrae Myrinus ſuadet, ut omnes viros patres, idque balbutiendo appellet, quo magis puella et juvencula videatur. Balbutire autem moris fuiſſe inter puellas elegantiores, ex *Ovidio* conſtat III. A. A. 293. ubi de puellarum artibus agit:

Quid? cum legitima fraudatur litera voce,

Blaefaque fix juffo lingua coacta ſono:

In vitio decor eſt, quaedam male reddere verba,

Discunt poſſe minus, quam poruere, loqui.

Conf. not. ad *Aſclepiad.* Ep. VI. Tom. II. p. 25.

ARISTOCLIS EPIGRAMMA.

Servavit hos verſus *Aelian.* in H. A. XI. 4. Vide *Murfii* Graeciam ſeriatam in *χθονία*. *Gronovii* *Theſaur.* Antiq. T. VII. p. 865. ſq. et *Schneider.* ad *Aelian.* l. c. p. 347. *Hermionae*, nobili *Argolidis* urbe, (vide *Waſſe* ad *Thucyd.* T. II. p. 438. ed. Bip.) *Ceres* *Chthonia* colebatur multis cum caeremoniis, quas deſcribit *Pauſan.* II. 35. p. 194. ſq. Hic ſcriptor inter alia haec habet: τοῖς δὲ τὴν πομπὴν πέμπουσιν ἔπονται θύλειαν ἐξ ἀγέλης βοῦν ἄγοντες διειλημμένην δεσμοῖς τε καὶ ὑβρίζουσιν ἔτι ὑπὸ ἀγριότητος. ἰδόντες δὲ πρὸς τὸν ναὸν, οἱ μὲν ἴσθι φέρεσθαι τὴν βοῦν δὲ τὸ ἱερὸν ἀνῆλθαι ἐκ τῶν δεσμῶν, ἕτεροι δὲ ἀναπενταμένους ἔχοντας τίως τῆς θύρας, ἀπειδὴν τὴν βοῦν ἰδόναι ἐντὸς τοῦ ναοῦ, προσέειπεν τῆς θύρας, τέσσαρες δὲ ἰδὼν ὑπολειπόμενοι γράδας αὐτῶν τὴν βοῦν εἰς αὐτὴν κατεργαζόμενοι. Cum igitur *Aelianus* ex *Aristocle* noſtro narrat, *Cereris* *Chthoniae* ſacerdo-

tem bovem, quem nec decem viri domare possint, ad aram ducere minime reluctantem, eumque solam conficere, id de tauro post pompam intra templum incluso accipiendum est. Boni ominis habebatur, victimam sacerdotem sponte sequi et ad aram properare. *Aelianus* de hostiis narrans, quas Indi ad Plutonis antrum mactare solebant, H. An. XVI. 16. τὰ δὲ ἄγεται οὗτο δασμοῖς ἐπαγόμενα, οὗτο ἐλαυνόμενα ἄλλως, ἐκόντα δὲ τὴν ἑδὴ ταύτην κούει, ἔλξει τοὶ καὶ ἰῶγγι κωρρήτη. οἷτα ἐπιστάντα τῷ στομίῳ ἐκόντα ἀμπεδῶ. Illustre illud Cereris Chthoniae templum dirutum est a piratis, Pompeji aetate mare Aegaeum infestantibus. *Plutarch.* Vit. Pomp. XXIV. p. 165. Nostrium carmen ex *Aeliano* repetivit *P. Leopardus* Emend. V. 19. p. 193. — V. 2. παρ' Ἑρεχθίδαις. propter mysteria Eleusine celebrata. — ἐν δὲ τι . . . μέγα *Aelian.* claudicante metro. *Gennerus* τοῦτο addidit, quod tuetur *T. Hemsterbus.* ad *Lucian.* T. I. p. 230. ed. Bip. ubi formulam μέγα τι explicat, qua Graeci rem memorabilem et admirandam significabant. θαῦμα debetur *Gronovio*, — V. 3. κρατερ' malit *Brunckius.* — ἀφειδὴ ταύρων, non parcentem viribus, indomitum. — V. 8. κλέρεσ. ex Cod. Medic. Vulgo κλέρεσ. Rogat poeta Cererem, ut Hermionenensium agros florentes et frugiferos reddat. De κλέρεσ vide ad *Diozimum* Ep. II. T. II. p. 159.

PISONIS DISTICHON.

Cod. Vat. p. 567. Planud. p. 168. St. 244. W. ubi Ἀντιόχου inscribitur. Ex Galatia horum versuum auctor ne flores quidem decerpandos esse ait, cum ex illius regionis sinu Erinnyes enatae sint. μηδ' ἄθιστα, quandoquidem flores esse putantur, qui, coronis intexti, capiti noceant, de quibus inter Graecos scripserant Mne-

sitheus et Callimachus, tradente *Plinio* L. XXI. 9. T. II. p. 235. Quid sit autem, quod Piso in Gallograecia tantopere viruperet, ignoro equidem. *Brodaeus* ad *mel rabi-*
dum, τὸ μακρυμενον μέλι, putat respici, quod etiam *Pont-*
cum vocatur. Vide *Beckmann.* ad *Aristot.* Mir. Aufc. 17. p. 43. sq. — V. 2. *ἡνθέρων* vulgo. In Vat. *ἡνθέρωνος*.

ANTIPATRI THESSALONICENSIS

EPIGRAMMATA.

¶ 109.] I. In Vat. Cod. p. 510. τοῦ ἀντρέ. Praecessit autem *Antipatri Sid.* Ep. I. In Plan. contra p. 173. St. 253. W. ubi *Thessalonicensis* Epigr. XLV. praecessit, etiam τοῦ ἀντρέ inscribitur. Vini Italici (Λύκονος) in hoc carmine commemoratio animum fere ad Thessalonicensem auctorem inclinat. Nec tamen hoc momentum satis grave. — Scriptum carmen in Heliconem, pincernam, cujus se unum poculum pluris facere ait, quam mille pocula aquae ex fonte Heliconio. — V. 1. ὕδωρ εὐκρίδες. *canorum laticem*, qui canendi facultatem inspirare putabatur. Similiter *pallidam Pirenen* Persius dixit in Prolog. 4. quae pallidos doctosque facit. — V. 4. ἀπορημένας. Quia poëtae, ut Heliconis scopulos superent, multum difficultatis superare debent. — V. 6. Ante ἡ supplendum μάλλον, ut in *Melagor.* Ep. VI. ubi quaedam de hac ellipsi notavimus.

II. Cod. Vat. p. 92. Plan. p. 480. St. 623. W. Eximie ap. Homerum Venerem appellari auream; auro enim omnia in amore impedimenta tolli; nihil ferentibus omnia clausa esse. Similis lusus ap. *Ovid.* II. A. A. 278. — V. 1. καλός. vert. edd. usque ad Ascens. — *ἔρι* vulgo. Male. Omnia quidem praeclare ab Homero dicta, illud autem, quod Venerem vocavit auream,

omnium praeclarissime. — V. 2. *Μαυινίδας*. Vat. Cod. — V. 3. τὰ χάρματα. nummos. Vide *Salmas.* ad Scr. Hist. Aug. T. II. p. 337. et 518. — φίλος. Pro vocativo habendum est; de quo dicendi usu vide *Koen.* ad Gregor. p. 47. *Valcken.* ad Phoen. v. 1332. — οὗτος θυρωρὸς ἐν ποσὶν. nec janitor tibi impedimento erit. *Ovid.* III. Amor. VIII. 31. sqq. *Me prohibet custos: in me timet illa maritum. Si dederim, tota cedit uterque domo.* Ap. *Propert.* IV. El. V. 47. *lena puellam fraudem dolosque docens, Janitor, ait, ad dantes vigilet: si pulser inanis (ὁ οὐδὲν φέρων), Surdus in obductam somniet usque seram.* — Ad nostrum autem locum imprimis facit *Tibullus* L. II. 4. 30. Postquam tenues vestes lapidesque pretiosi in honore esse coeperunt,

clavem janua sensit,

Et coepit custos jannuis esse canis.

Sed pretium si grande feras, custodia victa est,

Nec prohibens claves, et canis ipse taces.

De canibus, quos veteres in aedium custodiam nutrire solebant, nonnulla dedit *Casaubon.* ad Theophr. Char. IV. p. 55. nostri loci non immemor, ut nec *Gatacker.* in Advers. misc. posth. 38. p. 827. Ap. *Aristoph.* in Thefm. 414. mulier conqueritur, quod viri, Euripidis in mulieres conviciis incensi,

— ταῖς γυναικωνίτισιν

σφραγίδας ἐμβάλλουσιν ἤδη καὶ μοχλοῦς,

τηροῦντες ἡμᾶς, καὶ προσέτι Μολοττικῶς

τρέφουσι, μορμουκεῖν τοῖς μοχοῖς, κύνας.

In *Antipatro* nostro *Br.* pro δέδωκεν malit ὕλας. Hoc plane conveniret cum loco *Tibulli*: — *et canis ipse taces.* Nec tamen necessaria emendatio. δέδωκεν positum pro δέσσει. Quod si canis postibus alligatus est, nihil tamen prohibet, quominus adulterum latrando abigat. — V. 5. ἐνέμεν. Si sine muneribus veneris, ipsum reperies *Cerberum*.

berum. — Lectio *πλεονέκτης* *ο* *πλούτου* mihi parum videtur elegans. Legerim:

ὁ πλεονέκτης

πλούτου, τὴν πείνην —

Postrema haec optime expressit *Grosius*, cujus versionem *Burmannus* protulit ad *Propert.* p. 798. *facitis quos mala pauperibus!* Nec admittenda *Orsopoei* conjectura, *Παφίην* pro *πείνην* legentis: qua mutatione omne hujus dicti acumen perit.

III. Cod. Vat. p. 92. *δὲ πᾶσας τὰς ὕλας ἢ ἔδονα ἀπαύζεται, καὶ χωρὶς χρυσῶ ἰταίρα οὐχ ἀλίσσεται.* Edidit *Reiske* in Misc. Lips. IX. p. 106. nr. 183. unde *Toup.* in Cur. nov. p. 286. Sensus carminis est, quem his verbis inclusit *Tibullus* II. 3. 49. *Hic, heu, divitiis video gaudere puellas; Jam veniant praedae, si Venus optas opes.* — V. 1. *ἡγεύετον.* Ap. Lips. vitiose. — V. 2. *τὰ νῦν.* Cod. Vat. — V. 5. *Νέστορ.* Nestorem quendam poeta alloquitur. Causa non est, cur haec lectio vitiosa videatur. *Toupius* tamen corrigit: καὶ τοὺς ἡγευέτους οὐ ποτ' ἀποστρέφεται Νέστορ ἢ Παφίη. *senes bene nummatorum.* Huic conjecturae calculum adjicit *Br.* eamque in textu ponendam censet; in qua sententia a se discrepantem habet *Thomam Tyrwhitt* in Not. ad *Toup.* Em. in *Suid.* T. IV. p. 429. Et sane *Toupii* lectio aliquid inferat, quod ab argumento hujus carminis alienum est. Hodierinae puellae, ait, et aurum accipiunt, et argentum et quodvis denique nummorum genus. Senes sint, juvenesve, qui pecuniam afferant, hoc loco non quaeritur. Inter alia praecepta, quibus lena puellam imbuit ap. *Propert.* IV. 5. 53. etiam hoc est: *Aurum spectato, non quae manus adferat aurum.* Aliter tamen sentiebat illa ap. *Aristaenetus* L. I. Ep. XVIII. p. 46. τοὺς περισβύτας [f. καὶ π.] παντελῶς ὑπερβαίνει καὶ πείρωθεν ἀποφύγεις· ἢ τις ἡμέραν προτείνει Ταντάλου θυσανφίδι, οὐχ ἡκατὸν ταῦτα παρὰ

μάθῃεν κρήναις πρὸς ἀναφρέδῃτον ποταμὸν. Qui locus mihi alium in mentem revocat ejusdem scriptoris L. I. Ep. X. p. 27. Ἀκόντιος οὐκ ἂν ἡλλάξατο τὸν Μίδου χρυσόν, οὐδὲ τὸν πάντα πλοῦτον λεοσθάσειεν ἡγαῖτο τῷ κέρει. Nihil inficetius verbis τὸν πάντα πλ. post *Midae* inprimis *aureum*. Repone: τὸν ταυτάλου πλοῦτον. Vide *Paroemiographos* in ταυτάλου τάλαντα. — V. 6. χρυσοῦ Vat. Cod. — Danaë's fabulam in eundem modum interpretatur *Horatius* III. Carm. XVI.

§. 110.] IV. Cod. Vat. p. 550. Ἀντιπ. Θεσσαλ. — Alterum distichon protulit *Valcken.* in *Adon.* p. 210. ubi pro γοῖ, γοῖ, legendum censet γοργοῖ, quam conjecturam merito repudiat *Brunckius*, e cujus longiore nota ea adscribam, quae ad rem faciunt. » Lectorem docere » debuisset vir doctissimus, quare hic γοργοῖ scribendum » sit, et unde pendeant illi in primo disticho accusativi. » Ni mutilum est carmen et distichon deest, quo inchoa- » batur, integrum autem esse credo, mordicus retinendi » sunt adverbia detestandi et abominandi γοῖ, γοῖ, quae » si graeca non sunt, aut in his, quae ad nos pervene- » runt, graecorum scriptis non occurrunt, forte sunt » Syriaca, graece ab Antipatro adhibita, ut ελεον et » ναυδονε in *Melcagii* Ep. CXXVI. Hoc extra controver- » siam est, recepto γοργοῖ nullam in his constructionem » fore, nisi hic γοργοῖ interjectio fuerit seu adverbium, » cujus exempla proferenda essent. « Haec *Brunckius*; qui hoc carmen *Sidonii* esse suspicatur. Abominandi particulas esse γοῖ. γοῖ, etiam *Lacrocius* judicavit, qui lectores remittit ad *Amirae* Gramm. Syr. p. 449. — V. 1. τὴν ξυστὴν ἰ. γ. Locustae ad instar, cui *Apollonius*, Ep. XXV. ὁμοῖα ῥῆτα tribuit. Conf. *Theocrit.* Eid. X. 18; — V. 3. αἰετῶδες. quod pastorum genus infimum et for- didissimum. Sed ne talis quidem, quamvis ebrius, cum *Lycaenide* rem habere velit. παρειμυκῶς haec dici, appa- ret ex verbo φασί. De caprariorum immoderata lascivia notus locus est *Theocriti* Eid. I. 86. sqq. ubi *Sabel.* et

22 αἰπὸλοι λάγνοι. Huc spectat etiam proverbium αἰπὸλος ἐν καύματι, ap. *Suid.* v. Λυδὸς ἐν μεσημβρίᾳ.

V. Cod. Vat. p. 88. Ἀντίκ. Θεσε. Plan. p. 480. St. 624. W. Poëta cum Chryfilla cubans Aurorae irascitur et gallo gallinaceo, quod ipsum e puellae amplexibus abigant, Comparandum Ep. *Meleagri* LXXII. *M. Argentarii* VIII. — V. 2. φθονεῖν. Plan. et Vat. Cod. — V. 3. φθονεῖσθαι. Vat. Cod. — V. 4. εἰς - ὄρεον. Haec vix aliter possunt accipi, quam de puerorum coetu, qui poëtae scholas frequentabant. *Ovid.* I. Amor. XIII. 17. ad Auroram: *Tu pueros somno fraudas iradisque magistris.* ubi et haec occurrunt cum proximis comparanda: *cum refugis* (Tithonum), *longo quia grandior aetate*, *Surgis ad invisas a senectute rotas*; *Cur ego plectar amans, si vir tibi marces ab annis?* — A nostro tamen Tithonus conjugem primo mane e lecto nuptiali exturbare fingitur.

VI. Cod. Vat. p. 374. Ἀντίκ. Θεσεαλ. Plan. p. 50. St. 72. W. Quum astrologi poëtae praedixissent, eum sex et triginta annos impleturum esse, ille triginta annorum aetatem sibi sufficere ait. Expressum carmen ex Ep. *Ἀδισκ.* CCCCVII. quod archetypum esse nullus dubito. — V. 1. τρεῖς. Vat. Cod. — V. 3. βιοτῆς ὅρος. Hunc terminum natura statuit verae vitae, quae juvenilis aetatis tempore continetur. Sic Ep. *Ἀδισκ.* I. c. εἰ γὰρ χρόνος, ἄνθος ἀριστὸν ἡλικίης. Respicitur autem ad vulgarem opinionem de γενεαῖς. Vide *Schol. Homeri* II. α. 250. *Alberti* ad *Hesych.* v. γενεά. *Wesseling.* ad *Herodot.* L. II. p. 173. 16. — Verba εἰ δ' ἐπὶ τοῖς Νέστορι mihi obscuriora esse fatcor. εἰ videntur esse εἰ ἄνθρωποι, ἐπὶ τοῖς, βιοῦντες, scil. qui illum vitae terminum superant, Νέστορι, εἰκελὸς εἶσι. Sed hoc quam durum sit, apparet. Fortasse interpretatio melius succedet, si ad εἰ subaudias χρόνος, quae illos annos sequuntur tempora: Νέστορι respondet τῷ ἀνθρώποις in praecedente enuntiatione. Sic *Grosius* haec verba videtur accepisse: *Hoc satis, haec*

hominum visa est, quæ tempora restant, Nestoris; ad manes ivit et ille tamen. Quo jure autem Antipater annos, qui tricesimum annum sive primam aetatem excurrunt, Nestoreis annis annumeret, ipse viderit. Auctor incert. h. c. verius et elegantius:

ἡμεῖς μὲν τοῦτοι σὶν· ὁ γὰρ χρόνος, ἄνθος ἄριστον
ἡλικίης· ἴθις γὰρ ἡ τριγέρον Πόλιος.

cum quibus comparandus *Propert.* II. El. X. 45. *Nam qua tam dubiae servetur spiritus horae? Nestoris est visus post tria secula cinis.*

VII. Cod. Vat. p. 537. Ἀντιπάτρου. Nec Planud. p. 143. St. 207. W. gentile addit. Argutum carmen in hominem impuri oris, sed quod ab Interpretibus minus recte acceptum est. Nec Planudēs verum sensum perspexit, qui illud in caput *de δυνάμει* retulit. Longe majus flagitium Pamphilo nostro objicitur. — οὐ προσέχω. non quidem fidem habeo iis, qui te spurcum esse dicant, quamvis fide non indigni sint. Male *Casaubonus* in schedis οὐ φιλέω tentavit, quo hujus loci acumen perit. Ad καὶ τοὶ τίποτοι τινες subaudi λέγουσι. — Facetum hoc, quod, cum se illi zumori fidem habere neget, Pamphilum tamen impensius rogat, ne eum osculetur. Lusus est in ambigua significatione verbi φιλεῖν. Simile est *Nicarchi* Ep. XXV. Conf. *Lucian.* T. III. p. 179. sq. ed. Reitz.

VIII. Cod. Vat. p. 566. Ἀντιπάτρου ἢ Νικάρχου. In Plan. p. 143. St. 208. W. ἀθέωπον est. *Nicarcho* potius tribuendum esse judicabat *Schneiderus*. Illius est hoc (XXIV.): Οὐ δύναμαι γινῶναι, πότερον χαίρεις, Θειδάρη, ἢ βδαῖς· πρὸς γὰρ Ἰσὺν πνεῦμα κάτω καὶ ἄνω. — V. 3. Cum spiras, pedere, nec ex ore, sed ex inferiori regione vocem videris emittere. — V. 4. τὰ κάτω ἄνω γέγονε. Solemnem locutionem de rerum conversione et confusione apte et facete ad rem ridiculam significandam convertit. Vide *Wesseling.* ad *Herodot.* p. 194. 58. *Abresch.* ad *Aesch.* T. II. p. 94.

¶ III.] IX. Anthol. Plan. p. 300. St. 440. W.
 Ἀντιπάτρου. Cotyn regem poëta Jovi potentia, Phoebo
 pulchritudine, Marti virtute comparat. Plures hujus
 nominis reges fuerunt in Thracia. Vide *Fabricium* ad
 Dion. Cass. T. I. p. 749. 33. Hoc loco is videtur intelli-
 gendus esse, quem *Suidas* ex *Polybio* narrat viram fuisse
 κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν ἐξέχοντα καὶ πρὸς τῆς πολυμικτῆς χρείας
 διαφέροντα. Is Cotys Perseo favebat Macedoniae regi, cum
 bellum adversus Romanos instrueret circa Ol. CLII. 1.
 Cf. *Livium* L. XLII. 29. et *Diodorum* T. II. p. 577.
 qui eum insignibus ornat laudibus. Qui hunc aliosque
 hujus nominis reges commemorarunt, laudat *Fabric.* ad
 Dion. Cass. T. I. p. 749. et *Schweigh.* ad Polyb. T. VII.
 p. 600. *Reiskius* in Not. Poët. p. 189. eum malit intel-
 ligi, quem Caligula Armeniae praefecisse dicitur ap.
Dion. Cass. T. II. p. 915. ubi vide *Fabric.* — V. 1. Cotys
 regum progenies diisque similis. Obversabatur poëtae
 locus celeberrimus de Agamemnone ap. *Homer.* Il. 9.
 478. sq. — Verba ἐκταλὴ ἐδραλὴ non bene cum reliquis
 coeunt. — V. 3. Quaecunque regibus ornamento sunt,
 tibi fata larga manu impertiverunt. — V. 4. ἔργον. ma-
 teria, in qua poëtae sese exercerent. — V. 5. 6. Quae
 illi dii singula habent, eadem tibi contigerunt cuncta.

X. Cod. Vat. p. 203. Ἀντιπάτρου. Edidit *Boivin.* in
 Mém. de l'Acad. des Inscr. T. III. p. 357. *Kaſſer.* ad
Suid. T. II. p. 284. in καυσίῳ, ubi Lexicographus pri-
 mum distichon excitat, ut et in ἐκέπαιον T. III. p. 327.
 unde illud laudavit *Passer.* in *Archaeol.* L. III. 4.
 p. 445. *Gronov.* Ap. *Reisk.* Anthol. p. 64. nr. 451.
 ἀδελφον inscribitur. — Pisoni, Thracibus bellum inferen-
 ti, causia offertur dono. Est is L. Calpurnius Piso, qui,
 Thracibus in arma accensis, bellum intra biennium pro-
 fligavit et provinciae Macedoniae securitatem reddidit,
 circa A. U. 743. Vide *Fabric.* ad Dion. Cass. T. I. p. 765.
 — V. 1. 2. Ex *Suida* hoc distichon profert *T. H.* ad Polluc.

X. p. 1347. et *Gatacker* in Misc. adv. posth. p. 692. E. ubi multa de causia. Pilei genus erat, cum latis umbellis, solem arcentibus. Macedones eam solebant gerere, et qui solis radiis expositi erant. Hinc *Plaut.* Mil. glor. IV. 4. 42. *ornatu nauclerio causiam habeas ferrugineam.* Vide *Valck.* in Adon. p. 345. B. Regum Macedoniae causia diademate cincta fuit, unde *Duris* ap. Athen. L. XII. p. 536. sq. τὴν καυσίαν ἔχουσιν τὸ διάδημα τὸ βασιλικόν. *Eustath.* Od. α. p. 30. 50. Plura, quae huc faciunt, dedit T. H. ad Lucian. T. III. p. 358. Caracalla, qui se ad Alexandri M. habitum componebat, προῖσι ἐν Μακεδονικῇ σχήματι, καυσίην τε ἐπὶ τὴν κεφαλὴν φέρον καὶ κρηπίδας ὑπεδόμενες, *Herodian.* L. IV. 8. 5. — V. 2. quae et nives a capite arceat et galeae loco sit. Idem color est in fragm. *Callimachi* CXLII. de leonis exuviis: τὸ δὲ σκόλον ἐνδὲρ καλόπτερον γυγνόμενον, νιφετοῦ καὶ βαλέων ἔργον. Idem de pileo fr. CXXIV. εἰλες ἡμῶν δὲ οἱ κεφαλῇ νύον λιμονίανθεν μεμβλωκὸς πλάγμα περίτρεχον ἄλλαρ ἔκαστο. ut haec restituerunt duumviri, *Valcken.* ad Adon. p. 344. P. *Toup.* ad Suid. p. 357. — V. 3. καὶν. *Lucr.* IV. 1122. *vestis — sudorem exercita potas.* — V. 4. ἡμαθ. sic Vat. Cod. — ἡλθον est in membranis, et ap. *Boivin.* *Kuster.* ἡλθον. — V. 5. κρέμει. A nominativo κρεῖξ formatur κρέμα ap. *Hesiod.* ἔ. κ. ἡ. 538. Hoc loco κρέμει ipsam significant causiam ex lino textam. *Suidas:* κρέμει. ῥοδάνη καὶ κρεκόφαντες, ὅτι διὰ κρέμεις ὀφείνεται. — V. 6. ὅπ' ἡξάμεθα. Vat. Cod.

XI. Bis exstat in membranis p. 186. et 479. ut etiam in Plan. p. 362. et 444. St. 501. et 577. W. Nusquam gentile *Antipatri* nomini additur. Pylaemenis galea Pisoni dono offertur. Pylaemenes is esse videtur, quem Paphlagonum ducem fuisse ait *Homer.* Il. β. 851. Hujus enim milites, post Trojam everfam, antequam in Venetiam penetrassent, in Thraciam venisse narrat *Strabo* L. XII. p. 819. B. Hujus igitur herois galeam, nescio

ubi servatam, dignum Pifone munus existimat *Antipater*.

— V. 1. κέρει. Cod. Vat. — V. 2. φόβει, i. e. φοβερά. —

V. 3. ἔχρει δ' ἄλλαις. Vat. et Plan. altero loco. — V. 4.

χαίτας. Vat. Cod. loco pr. — κέρει. Idem loco sec.

XII. Cod. Vat. p. 450. Ἀντιπάτρου sine gentili. *Jensius* nr. 49. Anth. Reisk. nr. 729. p. 146. Alexandri gladius, e ferro Macedonico conflatus, Pifoni traditur. — V. 1. τὰ πρὸς κ. i. e. ἄλκιμος εἶναι διδασκόμενος ἀπὸ τῆς Ἀλεξάνδρου χειρὸς. — V. 3. τοῦτο δὲ φωνὴ χαίρων, δ. Reiske. Prava distinctio. Sed φωνὴ est in Cod. — Gaudet gladius, quod ex fortissimi viri haereditate in fortis viri manum pervenerit.

§. I12.] XIII. Cod. Vat. p. 187. Ἀντιπάτρου. Plan. p. 426. St. 561. W. Pifoni poeta in Saturnalibus ce-
reum dat muneri. Hoc pauperes clientes fecisse, constat ex *Macrob.* Sat. I. c. 7. *Inde mos per Saturnalia missis-
dis cereis coepit.* Varro de L. L. IV. p. 19. ed. Bip. ubi *Scaliger* hoc Epigr. profert et explicat. — V. 1. κηροχί-
τανα. candela cero quasi induta. Prius distichon excita-
vit *Suid.* in τυφύρεα. τυφωικήν. T. III. p. 520. et in πα-
πύρην p. 23. *Toupius* Em. in *Suid.* P. III. p. 505. λύχνην
τυφύρεα interpretatur lychnum ἐκ τύφης factum. Ut a
κλίνη κλινέης, sic a τύφη τυφύρης. Est autem τύφη herba
palustris, quae lucernis faciendis inserviebat, de qua
Strabo L. V. p. 346. τύφη δὲ καὶ πάπυρος ἀνθ' ἧς τι πολλὰ
κατακομίζονται ποταμοῖς εἰς τὴν Ῥώμην. Vide *Intrpp.* — Ver-
ba λεπτὴ παπύρη accipienda sunt de scirpi cortice, e quo
candelae fiebant, teste *Plin.* XVI. 37. T. II. p. 30.
*Scirpi fragiles palustresque, ad segulum segetesque, e quib-
us detracto cortice candelae luminibus et funeribus ser-
vium.* Naturam papyraceam hic cortex habebat, qui
semper intelligi debet, ubi de papyro lychnis adhibito
agitur, docente *Salmas.* ad *Solin.* p. 705. G. et ex eo

Bod. a Scapcl ad Theophr. L. IV. p. 430. et p. 454. Schol. Juven. Sat. I. 155. Nero Christianos saeda, papyro, et cera supervestiebat, et sic ad ignem admoveri jubebat, ut melius arderent. Recte Burmann. nostrum carmen admovit carminibus duobus in Anth. Lat. T. II. p. 462.

*Lensa paludigenam vestivit cera papyrus,
Lumine ut accenso dent alimenta simul.*

et:

*Ut devota piis clarescant lumina templis,
Niliacam texit cerea lamna budam.*

Ceterum *παρόρη* h. l. mediam corripit. Latini eandem syllabam constanter producant, Atticorum in eo consuetudinem secuti, si fides *Moeridi* p. 3 t 1. — V. 3. ἡ δὲ μ' ἔσθ'. quod si me accendens preces ad Saturnum fundet. Hoc veteres dicebant *lucem Saturno facere*, interprete *Scaligero* l. c. — Vulgo *κρουεῖσθαι* legitur, quod jam *Scaliger* in *κρουεῖσθαι* mutavit. Idem voluisse *Huetius* p. 40. ubi *κρουεῖσθαι* legitur, nullus dubito. Nitiur autem haec lectio auctoritate membranarum et *Suidae* T. I. p. 89. *κρουεῖσθαι. τὸ εἰς θεοῦ ἀποῶς ἐρχόμενον. ἡ δὲ μ' ἔσθ'.* Male ibi *ἐσθ' ἔσθ'.* — φέγγος *κρουεῖσθαι* flammam boni ominis esse puto, quae preces, coram candela conceptas, ad deorum aures pervenisse indicabat.

XIV. Cod. Vat. p. 43 I. Ἀντίπατρος. In Plan. p. 35 St. 52. W. gentile non additur. *Jos. Scaliger*, qui hoc carmen tanquam *Sidonii Antipatri* opus profert ad Hieron. Chron. p. 152. scriptum putabat in M. Lucillum, qui hujus poetae aetate de Bessis triumphavit. *Opfopoeus* autem de *Philippo* putabat agi, Demetrii filio, quem item bella cum Bessis gessisse constat. Nihil statuebat *Huetius* p. 6. Sed recte monuit *Brunckius* post *Reiskium* Not. Poët. p. 188. hoc quoque carmen in L. Calpurnium Pisonem scriptum esse, de quo vide ad Ep. X. Nec reliquorum carminum comparatio nos de hujus conjecturae

veritate dubitare patitur. — V. I. Ipsum poema loquitur, quod *Ansipater* de rebus a *Pifone* gestis composuisse videtur. Quae enim v. 3. 4. dicuntur, vix aliter quam de carmine epico explicari possunt. Nec aliter accepit *Reiskius* l. c. et *Huetius*. — Θεσσαλονίκη, μήτηρ — —. Huc faciunt verba *Strabonis* in Excerpt. L. VII. p. 509. B. ἔτι μετὰ τὸν Ἀξιὸν ποταμὸν ἡ Θεσσαλονίκη ἐστὶν πόλις, ἡ πρότερον Θέρμη ἐκαλεῖτο· κτίσμα δὲ ἐστὶ Κασσάνδρου· ὃς ἐπὶ τῷ ὀνόματι τῆς ἑαυτοῦ γυναικὸς, παιδὸς δὲ Φιλίππου τοῦ Ἀμόντου, αἰδμασε· μετόπισθε δὲ τὰ περίεξ πολέχρια εἰς αὐτήν. Hanc ob causam pro metropoli Macedoniae habenda urbs. Vide *Spanb.* de Ufu et Praest. Num. T. I. p. 653. — V. 5. ἀλλὰ μοι. Plan. et Vat. Ut dii mortales, sic tu quoque preces meas audire digneris. Quis enim tam occupatus est, qui Musis aurem non praebeat?

XV. Cod. Vat. p. 448. sq. Ἀντιπάρου εἰς ποτήριον. Plan. p. 67. St. 96. W. Theogenes *Pifoni* bina pocula mittit sphaerica, in quorum altero borealis, altero australis sphaerae stellae expressae erant. — V. I. Διόγενες Vat. Cod. a pr. man. — *Brunckius* haec refert ad Theogenem Apolloniatam mathematicum, de quo *Suenson.* in

Vit. Aug. p. 457. — V. 3. σφαῖραν τομήμαθ'α. Vat. Cod. — In fine vers. ἄμην, ut in Plan. — V. 4. τὰ B. Vat. Cod. — V. 5. » Inepte et contra Epigrammatis sensum in » Plan. legitur μὴκέτ' ἐς ἄρκτον ἐπὶβλεπε. Lectionem Vat. » Cod. dedi, quam probavit Holstein ad Stephanum » p. 301. cui frustra obloquitur vir doctissimus ad Calli- » machi Epigr. XXXV. Falsum est quod ait primam in » nomine proprio Ἀρατος syllabam longam esse. Immo » natura brevis est. Theocritus ipsum hunc de quo hic » agitur, Aratum Solensem plus semel compellat, cor- » repta semper prima syllaba: Eid. VI. 2. VII. 102. » 122. Supra in Ptolemaei Epigrammate: ἀλλὰ τὸ λεπτο- » λόγου ἀκρίπτεον Ἀρατος ἔχει. Quandoque etiam producit

»prima, tum ob licentiam, in nominibus propriis con-
 »cessam, tum vi literae ρ, quae in pronunciando gemit-
 »natur, et sic praecedentem vocalem brevem afficit.
 »Sic in nominibus Ἀραβίη, Ἀράβιος saepe prima produci-
 »tur, ubi minime necesse est, Ἀῖβηβίη et Ἀῖβᾶβιος scri-
 »bere. Diverſa ratio est appellativi ἀργυρὸς ab ἀργύρου et
 »ἀργὸς, in quibus prima ſemper et ubique producit^{ur}.
Bruck. Holſtenius hoc diſtichon addiderat Epigrammati
 Callimachi XXXV. cum quo nulla ratione coire poteſt;
 quidquid dicat Clericus in *Silv. phil.* p. 242. — In
 fine verſus vulgo δεῖκ' δ' ἐν κ. In Vat. Cod. δις δὲ γὰρ κ.
 Quod ſi verum, ſequente verſu neceſſario legendum
 ἀθροῖς. — τὰ φαινόμενα. Reſpicitur ad carmen notiſſimum
 Arati, quo ſigna coeleſtia enumerantur. Utrumque po-
 culum ebibens, ait, omnia ſigna videbis, nec neceſſe
 erit, Aratum de ſtellis conſulas. Inepte hunc locum in-
 terpretatur *Huetius* p. 8. ſic: Ita cerebro commoveberis
 ex vino, ut coelum cum aſtris omnibus ſis viſurus, etiam
 media luce; vel, ut fert gallicum adagium, mille lam-
 pades meridie viſurus ſis.

XVI. Hoc carmen, quod abeſt a membranis Vat.
 in Plan. p. 327. St. 466. W. *Sidonio* tribuitur *Antipatro*.
 Sed Piſonis commemoratio efficit, ut veram eſſe pute-
 mus conjecturam *Boivinii* in *Mém. de l'Acad.* T. III.
 p. 383. qui illud *Theſſalonicenſi* adſcribit, cujus poëtae
 ſtilum ſibi videbatur agnoſcere. Certe acumen in fine
 carminis plane idem, quod eſt in Ep. XI. — Scriptum
 eſt in Bacchi ſtatuam, in Piſonis aedibus collocatam. —
 V. I. εὐναεπιſτῆς. A bellis enim minime alienus Diony-
 ſus. Conf. Intrpp. Horatii II. Carm. XIX. 25. Epigr.
 ἀῖονκ. CCLI. in Bacchum et Herculem: ἀμφότεροι θύβηθε
 καὶ ἀμφότεροι πολέμοι. Cauſam, cur Piſo Bacchum ſibi in
 bellis faventem putaret, ex *Dione Caſſ.* T. I. p. 764.
 ſuſpicari poſſumus. Is, qui Beſſos ad ſeditionem incen-
 derat, Vologeuſus fuit, Bacchi ſacerdos, qui ſe deo opita-

lante bellum gerere volebat videri. Quum vero Pisonis et Romanorum copiis resistere non posset, verisimile est, Graeculos finxisse, Bacchum, barbari illius partibus relictis, cum Pifone fuisse.

¶ 113.] XVII. Cod. Vat. p. 371. Ἀντίπατρος. Σίδων. sed superscriptum Θεσσαλ. Planud. p. 39. St. 58. W. gentile non addidit. *Thessalonicensis* est, qui patrono suo Pifoni, natales celebranti, versiculos mittens, eum rogat, ut exiguum munusculum, unius noctis laborem, serena fronte excipere velit. — V. 3. καὶ δὲν. In Plan. et Vat. Cod. Hoc non mutandum erat. αἰνεῖν h. l. significat *consentum esse*, ut in *Euripid.* Alc. 2. ὅθεν τὰ πρὸς αἰνεῖν. Nec *dedignare poetam*, Grotius vertit. — V. 4. male vulgo distinguitur. In edd. Aldin. μέγας ὤς. — Pro καὶ δὲν in Cod. Vat. σπασθῆναι habetur. Sed tum saltem scribendum: Ζεὺς μέγας ὤς, ἔλγῃ σπασθῆμεν λιβάνῃ. Praeferenda vulgata. Deos muneribus gaudere parvis, modo piis manibus oblata sint, passim inculcant poetae et philosophi. *Horat.* III. Carm. XXIII. 27. sqq. *Tibull.* L. IV. El. I. 14. Parvaeque coelestes paravis mica; nec illis Semper inaurato taurus cadit hostia cornu. Hic quoque *sis gratus parvus labor, ut tibi possim* Inde alios aliosque memor componere versus. *Philostrat.* Vit. Apoll. VI. 11. p. 243. Θεοῖς ἰδίῃ φαινεσθαι μικρὰ θύσαντα ἢ εἰ προσχέοντες αὐτοῖς τὸ τῶν ταύρων αἶμα. Alia vide ap. *Burm.* in Anth. Lat. T. I. p. 37.

XVIII. Cod. Vat. p. 494. Ἀντίπατρος. Edidit *L. Holst.* ad Steph. Byz. p. 241. Scriptum hoc carmen eo tempore, quo poeta, Pifonem secutus, in Asiam proficiscebatur. Rogat proinde Apollinem Panormitanum, ut felicem ipsi navigationem praebeat. Verisimile est, de illa navigatione agi, quam Pise instituit, cum Pamphyliam peteret, cui cum praefuisse circa ann. 743. narrat *Dioc. Cass.* T. I. p. 765. 65. — κεφαλάνων. Apol-

linem in Cephalenia peculiari honore fuisse habitum, an aliunde constet, ignoro equidem. De Panormo, illius insulae portu, videndus *Holstenius* l. c. Pluribus portubus hoc nomen commune fuit. — *τηχεῖς*. *Izbacae scopulos*. *Virgil*. *Aen.* L. III. 272. *κραναῖον* passim appellat *Homerus*. — V. 5. τὸν ἐμὸν βασιλῆα. Tiberium Pisoni propitium, eundemque meis carminibus faventem reddas.

XIX. Cod. Vat. p. 366. Ἀντιπάτρου. Gentile nec in Plan. additur p. 71. St. 104. W. „Mirum est argumentum: quatuor signorum anaglyphum in fastigio aedium „C. Caesaris, Augusti nepotis e filia, quatuor Victorias „exhibens, quatuor numina, Minervam, Venereſm, Herculem et Martem, in coelum evehentes. Putes deos „deasque saltem in bigis a Victoriis vehi; sed verba satis „declarant humeris Victoſiarum eos infediſſe. Anaglyphum fastigii potius fuiſſe cenſeo quam ſtatuas; cum „propter verba αὐτὸ κατ' αὐτοφρον γραπτὸν εἶδος, tum quod „quatuor, non tria ſunt ſigna.“ *Heynii* verba ſunt viri ill. in *Commentatt.* T. X. p. 110. Aliter ſentiebat *Salmaſius*, qui hoc carmen tractavit in *Script. Hiſt. Aug.* T. II. p. 628. de ſtatuſ in faſtigio domus ex aere vel gypſo factis interpretatus. — Victoſiae binae binis aquilis inſidentes in porticu arcis ap. *Spartanos* vidit *Pauſan.* L. III. 17. p. 251. — V. 1. αἰεροῦſαν τὰν πτερόνυν. vitioſe Vat. Cod. et verſ. ſeq. νῖκα καί. Victoſia alata nihil frequentius in monimentis veterum. *χρυσοπτέρυγον* eam vocat *Himerius* *Orat.* XIX. 3. p. 716. ubi vide *Wernsdorf*. Plures Victoſiae autatis alis (*χρυσοπτέρυγες*) incedeabant in ſplendida illa *Ptolemaei* pompa, quam deſcribit *Aſſen.* L. V. p. 197. F. — V. 3. πολεμοδόκον εκ *Aſcenſ.* venit in *Steph.* *Aldinae* omnes *πολεμοδόκον*. ut etiam *Huetius* correxit p. 9. De hoc epitheto vide ad *Niciae Miſeſ.* Ep. I. Vol. I. P. II. p. 153. — V. 4. τὰν ἄλ. Vat. Cod. — ἃ δ' ἀμφιβόταν. Idem. Voluit ἀμφιβότῃ.

τον. — V. 5. κατευόροφον. Junctim vulgo. Hoc jam *Stephan.* emendavit, et post eum *Salmasius*. — γραπτὸν τέρας. picturis nonnunquam aedium fastigia ornata fuisse, apparet ex *Pausan.* L. I. 18. p. 43. καὶ αἰκήματα ἐπαυρᾶσθαι οὐδὲν ὀρθῶς τε ἐπιχρύσει καὶ ἀλαβάστρῃ λίθῃ, πρὸς δὲ ἐγγράμμασι κεκοσμημένα καὶ γραφαῖς. *Euripides* in *Hypsip.* ap. *Galen.* T. V. p. 615. 20. ἰδοὺ πρὸς αἰθέρ' ἐξαμιλλῶνται κέρας Γραπτὸς ἐν αἰετοῖσι προσβλέπει τύπος. ut hunc locum eleganter correxit *Valckenar.* in *Diatr.* p. 214. B. — V. 6. ἡγαῖς. *Cajus* is est *Agrippae* filius, *Augusti* e *Julia* nepos, quem avus adoptarit et successorem imperii sibi destinavit. *Br.* Omnes edd. vett. usque ad *Steph. Gais.* — V. 7. ὁ βομφάγος. *Hercules*. — *ei* omittit *Vat. Cod.*

XX. *Cod. Vat.* p. 406. Ἀντιπάτρου. Edidit *Boivin* dans les *Mém. de l'Ac.* T. III. p. 387. *Jensius* nr. 17. *Reisk.* in *Auth.* nr. 667. p. 118. Scriptum videtur in apparatus belli contra *Parthos*, quo effectum est, ut *Parthi* signa legionum Romanarum, quae cum *Crasso* perierant, redderent. Quod factum A. U. 734. *Vid. Dio Cass.* L. LIV. p. 736. et *Bensl.* ad *Horat.* I. Epist. XVIII. 55. — V. 1. ἐκ' ἐσφρ. vitiose *Vat. Cod.* — Ζηνὸς τέκος. Divum *Julium* interpretatur *Reiskius*. *Augustus* enim ex *Graecia* in *Asiam* transiens *Parthis* bellum illaturus esse videbatur. — V. 2. αὐτομολοῦσι. *Boivin.* Non enim adventum expectabunt tuum, sed ultro pacem rogaturi venient. Pro ἡμῶι *Reiskius* suspicabatur ἐκπῶι, quia *Cod.* lectio ipsi languere videbatur. At quam inepti equestres *Parthorum* pedes forent! — V. 3. ὄφρα. *Vat. Cod.* — κεκοσμημένα. *Boiv.* male. — V. 4. πατρῷον. Haec cum sequentibus non satis expedita sunt. Quid est, quod oriens vocetur πατρίως? An ad *Trojanam* ab *Aenea* originem respicitur? — §. 114.] V. 5. Haec fortasse sic expedienda: *Romani* imperii, quod jam ab omnibus partibus oceano terminatur, fines usque ad

solis ortum proferas. Quod Romanorum imperium πάντοθεν, undique, ab oceano circumflui dicitur, in poëta domino adulante non urgendum. — σφραγίσαι. ob-signes, claudas, termines. — In fine Vat. Cod. ἡλάνη.

XXI. Cod. Vat. p. 175. Ἀντίπ. Θεσσε. Plan. p. 440. St. 573. W. ubi nonnisi duo priora disticha leguntur sine auctoris nomine. Mutilum esse animadvertit *Toup.* in Em. in Suid. III. p. 500. ex *Suidae* Lexico, ubi v. τοῖν T. III. p. 514. vers. quartus cum initio v. quinti alienissimo loco legitur. Integrum carmen primus *Brunckius* edidit. — Lycon Phoebō primam barbā cum votis offert. Vide de hoc more ad *Apollonid.* Ep. VIII. — V. 1 — 3. laudat *Suid.* in Ἰούλος T. II. p. 126. — ἄρσενας. virilis aetatis circa genas nascentia signa. — V. 3. πρῶτον γέρας. Hic *Apollonidas* fortasse invenerat scriptum — πρῶτον θῆρος, ut ex ejus imitatione suspicari licet:

ἥδ' ἀπὸ παρῆιάδων πρῶτον θῆρος ἤματι τούτῳ
καίρεο καὶ γενέων ἡθῆρας ἱλίκας.

— V. 5. τοῖν ἡλλ' ἐκίνεο. *Suid.* l. c. Frustra *Toup.* tentabat ἐκὸ κροτάφου τοῖνδε. Hic locus fortasse obversabatur *Crinagorae* Ep. XII. δαιμονες ἡλλὰ δέχομεθα, καὶ αὐτίκα τῶνδ' ἐκ' ἰούλων Εὐκλείδην καλῆς ἄχρης ἄγοιτο τριχός. — ὡς πρὸ. Ut eum usque ad virilem aetatem perduxisti, ita, quæso, eundem ad senectutem perducas. — νιφόμενον. capsis nives dixit *Horas.* IV. Carm. XIII. 12.

XXII. Cod. Vat. p. 178. sq. Ἀντιπάτρου. Sequitur Epigr. *Antip.* *Sidonii* XXIV. cum lemmate τοῦ αὐτοῦ. At p. 419. nostrum carmen iterum legitur cum lemmate: Ἀντίπ. Θεσσαλ. In Plan. p. 441. St. 547. W. auctoris nomini gentile non additur. Paulo obscurius argumentum carminis. In pictam tabulam scriptum esse arbitrabar, in qua mulieres trinae trina dona manibus tenentes, una cum Veneris templo et simulacro repraesenta-

tae erant. *Heynius* autem Vir cl. in *Comment. T. X.* p. 116. tres illas meretriculas Veneri templum et statuatam, *Aristomachi* opus, dedicare censet. Huic interpretationi imprimis favent verba ἀνδρα δ' αὐτὸν ἐνὸν, quae optime ad proxima verba referuntur. Eadem tamen nec nostrae sententiae adversantur. — V. 1. ἀ δέ, Vat. loco sec. Et sic γ. 2. — V. 3. δ' δ' ἰσός. Vat. loco sec. et Plan. — V. 4. Ἀριστομένους. Cod. Vat. loco sec. *Aristomachus* statuarius *Junio* in *Catal. p. 30.* aliunde notus non erat; sed *Aristomenem* pictorem nobis excitat ex *Vitruvii* Prooem. L. III. Qui apud hunc scriptorem *Thasius* vocatur, idem *Strymonius* vocari potuit a poeta, cum *Thasos* insula non longo intervallo a *Strymonis* ostiis posita fuerit. — V. 5. πᾶσι δ' ἑταίρ. Vat. Cod. loco pr. *Lesbia*, quam *Br.* recepit, est loco sec. — V. 6. εὐκλείου. Vulg. εὐκλείου Vat. loco pr. εὐκλείης loco sec. — οὐν ἰσός δει μὲν. Respexit poeta legem, quam ad *Cecropem* referre solebant Attici, ap. *Arben. L. XIII. p. 555. D.* ἐν δὲ Ἀθήναις πρῶτος Κέρκυ μὲν ἐπὶ Ἰζουξεν, ἑξῆς τὸ πρῶτον εὐκλείου τῶν συνδάν καὶ κοινογαμίων ὄντων. *Diog. Laert.* II. 5. nr. 10. quem correxit *Toup.* ad *Suid. P. II. p. 221.* ubi plura vide. Nos quoque nonnulla hujus generis notavimus ad *Ep. Asclepiad. V. T. II. p. 24.*

XXIII. Cod. Vat. p. 362. Ἀντίπαρ. Θεορ. Plan. p. 91. St. 133. W. In novem poëtrias, quae in Graecia floruerunt. — V. 1. Ἰθέρης ὕμνος. carminibus aluit, carmina ipsis inspiravit, quandoquidem canendi facultas ex fonte caballino hauritur. — V. 3. *Praxilla*, *Sicyonia*, cujus *Scolion* dedimus T. I. p. 90, XIII. Vide *Fabrizii. Bibl. gr. T. II. p. 135. ed. Harl.* — Pro vulgato Μοῦσῃ Vat. Cod. Μοῖσῃ. quam scriptoram sequitur etiam *Arben.* p. 490, E. et vetiorem judicat *Salmas.* de *Μόδο* Usur. p. 42. — Ἀνέρος ὀρέμα. Eadem circumlocutione *Vellejus* utitur L. I. 18. p. 73. nisi *Thebas* nuncius *Pindari* indyminaret. ubi *Rubnken.* comparavit *Plin. H. N. II. 12.*

Stesicbori et Pindari sublimia ora. Supra *Dioscorid.* Ep. XVII. de Aeschylō: ὃ στόμα πάντων δεξιόν, κεχάλειν ἡεὶ δά τις ἤμειθεν. *Antip. Sidon.* Ep. LXVIII. Ὅμηρον ἐγείραντο στόμα κόσμου πάντες. — Anyten poeta Θάλιν Ὅμηρον ἀpellat, ut eam ad Homeri praestantiam ascendisse indicet. Simile quid de Sappho dixit *Antip. Sid.* LXXI. — V. 5. Telephilla Argiva, ἡ Σακερτιάταις ἐκδικασμένη, ut ait *Lucian.* Amor. 30. T. V. p. 292. cui ἀγαλλῆς appelletur, apparet ex *Plutarch.* T. II. p. 245. C. D. Poëtriam *Agaclem* hinc procudit *Gyraldus* in Dial. III. p. 170. — V. 6. Θούρη. Fuit igitur inter Corinthiae carmina unum, quod Minervae scutum celebrabat. Ex nobilissimis fuisse, hic locus docet. — V. 7. Μέρτιν. Hanc *Pindari* magistrā fuisse, narrat *Suidas* in Πινδαρος, ubi nihili est conjectura *Pearsonii*. Eadem Corinnam instituit, eodem auctore in *Χέρωνα*. Eam cum Pindaro in certamen descendisse, apparet ex fragm. *Corinthiae* ap. *Apollon. Dysc.* de Pronom. μεταφορῶν ὡς τὰν Κίχουραν Μυρτίδα, μεταφορῶν, ὅτι βάνα φούσα ἔβη Πινδαροῦ ποτ' ἔργον. — V. 8. Poëtriae carminum immortalium (αἰλιδῶν) ἐργάτιδες, fere ut ap. *Antipbil.* Ep. XXIX. ἀπὸς αἰθερέων νεαταρὸς ἐργάτιδες. — V. 9. Olympus novem Musas progeniuit, totidem terra edidit. Verisimile est, eos, qui poëtriarum cyclum condiderunt, in numero constituendo Musarum habuisse rationem; praecipue cum de poëtis quoque lyricis nonnisi novem in ordinem redacti sint.

[115.] XXIV. Cod. Vat. p. 268. Ἀντιπ. Θεσ. Edidit *Salmas.* ad Scr. Hist. Aug. T. I. p. 154. Ex Mantissa Anthologiae Grötianae idem profert *Burm.* ad Propert. p. 471. Scriptum est in laudem Antimachi, quem uni Hothero cedere, reliquis autem poëtis praestare affirmat *Antipater*. De judiciis veterum de *Antimachi* ingenio vide not. ad *Crat. Gramm.* Ep. T. II. p. 3. — V. 1. Ἀκαμάτων. Cod. Vat. καμάτων. *Salmas.* et *Burm.* — ὁ βρεμὸς στίχος et ad heroici carminis materiam et ad

ad dicendi genus sublime et elatum referendus videtur. *Tumidum* ei scribendi genus exprobrat *Corullus* XCV. 10. *At populus tumido gaudeat Ansimacho*, ubi *Salmasius* memoria suppeditabat *mundo Ansimacho*, quod a *Carulli* mente alienum. Ut hic *Antimacho*, poetae epico, ἔργῳ οὐκ ὀλίγος tribuitur, sic *Horat.* l. Sermon. X. 44. *Forse epot acer, Ut nemo, Varius duxit.* *Tibull.* IV. El. XV. 31.

Ne fores aut elegis molles qui fletes amores,

Aus caneres forsi regia bella pede.

— V. 2. ὀφρῶς. Dignitatem gravitatemque heroum significat. ὀφρῶν καὶ τυφῶν junxit *Lucill.* Ep. CXIX. ὀφρῶς καὶ τυφῶν φανήματα. *Rufin.* Ep. XXVII. *Supercilium* sic passim ap. Latinos. *Lusus* in *Priap.* Praef. *Conueniens Latio panto supercilium.* ubi vide *Intrpp.* — V. 3. χαλκιδόν. Ductum ex *Antip.* *Sid.* Ep. LXXIX. τὸν ἰδαχίον βαρὺν ὄντων Χαλκιδόν. — *Pindaron.* ubi vide not. — εἰ τέρειν αὖτις, si *teretes aures* nactus es, ut *Salmasius* quidem interpretatur in *Plin.* *Exere.* p. 502. E. ubi h. v. excitat. *Latinorum teres* cognatum esse vocabulo τέρειν, animadvertit etiam *Lennep.* in *Origin.* T. II. p. 1291. — V. 4. εἰ νόστοις. *Burm.* In ἡγέλαστον ὅσα *Antipater* respexit fortasse dictum *Heracliti* ap. *Plutarchum* T. II. p. 397. A. Ἐβρύλλα μαινομένην στόματι, καὶ ὅτ' Ἠράκλειτον, ἡγέλαστα καὶ ἀκαλλώπιστα καὶ ἐμύριστα φθεγγόμενῃ. *Antimachum* affectibus et *jucunditate destitui*, judicavit *Quintil.* *Inst.* Or. X. 1. 53. qui totus locus comparari meretur. — V. 5. ἄγρεστον. Cod. Vat. male. — Si ipse per iter ab aliis non tritum ad laudem grassaris. — V. 6. εἰ δ' ὄρνυς. Color idem, qui ap. *Horatium* IV. Carm. IX. 5.

Non, si priores Maconius senes

Seides Homerus, Pindaricæ latent,

Ceinaeque et Alcaei minaces

Stefichorique graves Camoenæ.

Cicero in *Orat.* l. 4. *Prima enim sequentem honestum est in secundis tertiusque consistere. Nam in poetis non Ho-*

mero soli locus est, ut de Graecis loquar, aut Archilochus, aut Sophocles, aut Pindarus; sed horum vel secundis vel infra secundos. — V. 6. εἰπτεον. tanquam rex. Parentem eloquentiae, deum appellat Maconium, Columella L. I. Praef. δαιμονα μουστέλων *Hermesianax* El. 28. — V. 7. κρίσαν. Vat. Cod. qui etiam supra v. 4. τὰν ἡ. ὄ. habet. — V. 9. ὑπέζευκται. Homero uno minor, ceteris omnibus praefendus.

XXV. Hoc carmen, quod in Plān. p. 93. St. 136. W. ἀνιπλόν est, *Antipatro Theff.* vindicat Vat. Cod. p. 386. In Aristophanis carmina et Bacchici spiritus et venustatis plenissima. — V. 2. ἔσις Vat. Cod. et omnes verif. edd. usque ad *Stephan.* qui ἐπίσις habet. Illud verum esse, vidit *Huetius* p. 12. Color hujus loci ductus est ex *Ep. Simmiae Theb.* l. de Sophocle, cui πολλὰς ἐν θυμῷ καὶ ἐν εἰρήνῃ τεθῆλως κισσὸς Ἀχαρνέτης βλαπτοῖς ἔρπει κέρμη. — V. 3. δίνυκος. Vat. Cod. — Vide, ut Bacchicum enthusiasmum carmina spirent! Aristophanes ut Bacchi τεχνέτης laudatur. Spiritus poëticus passim a Baccho repetitur. *Philophras.* Vit. Soph. L. I. p. 511. ἡ δὲ ἰδέα τῶν λόγων τοῦ μὲν θερχίου καὶ πολιτικοῦ ἀποβέβηκεν, ὑπόβαλχος γὰρ καὶ διθυραμβώδης. ubi vide *Olear.* Cf. *Wernsdorf.* ad *Himer.* p. 181. — V. 4. φοβερὴν χάριτων. *Demetr. Phal.* §. 130. p. 55. ed. *Schn.* Homerus, ait, καὶ παίζων φοβεράτερός ἐστι, πρὸς τὸν ἐνέχοντα δοκεῖ φοβερός χάριτας, unde apparet, hanc dictionem inter artifices artis dicendi receptam fuisse. Attingit eam cl. *Ernestus* in *Lex. Techn. Rhet.* p. 376. Thucydidis κάλλος φοβερὸν Herodoti: ἀπὸν κάλλος opponit *Dionys. Hal.* Epist. ad Pompej. p. 773. — V. 5. καὶ ἑλλάσσει ἄσπερον ἰδὼν vulgo, et in Vat. Cod. Nul- lam omnino mutationis causam video, nec eam consulto factam esse puto. — Sales et facetias Comici laudat, facetis Graeciae moribus congruentes, i. e. Graecorum ingenio dignas. — V. 6. εἰξας. *Plan.* Nostrium est in

Vat. Cod. qui etiam ἀξίς legit pro ἀξία. Haereo in hac voce, nescio quomodo, quae mihi post ἴσα abundare videtur. Vide, an corrigendum sit:

καὶ σφόδρα ἡστικὰ καὶ γελῶσα.

urbanus, sive rideas, sive laceffas. Veteres quanti fecerint Aristophanis ἡστίσμων, inter omnes constat. Vide, quae de verbis ἡστικός et ἡστικίζεσθαι docte disputavit *Pierſon.* ad Moerin p. 74. sqq. Discrimen, quod *Ammonius* esse statuit inter ἡστικὸς et ἡστικός, vanum esse, multis exemplis docuit *Rubnkenius* ad Longin. p. 259. cujus praecleara est emendatio *Alciphronis* L. III. 43. p. 368. ἀνάπαιστα εὐχρότα ἐπιλέγοντες, αὐτοσχευμάτων ἡστικῶν καὶ αὐτοχαρίτων Ἀττικῶν καὶ αἰμυλίας γέμοντα.

XXVI. Cod. Vat. p. 291. Ἀντικ. Θεσ. Edidit *Kuſter.* ad Suidam T. I. p. 319. *Jensius* nr. 98. *Heringa* in Obsl. p. 268. et *Rubnkenius* Ep. crit. p. 69. Historia de Damatrio Lacedaemonio, quem, e proelio reversum, mater interemit. Expressit *Antipater* Epigramma *Tymnii* IV. — V. 2. καίλων. Vat. Cod. *Suidas*, qui h. v. laudat T. I. p. 319. in Ἀρης, κυρίως δ' εἰδήρος, legit βασιμένη καίλων. *Eurip.* in Phoen. 1570. χαλιβυρετον δὲ λαβοῦσα νεκρῶν πάρα φάσγανον, ἔστω σαρκεὶ ἱερῆς. — V. 3. μάτης, ἢ ε' ἴτα κεν. Plane sic *Eurip.* in Alc. 16. γεραιὴν θ', ἢ σφ' ἴτικτε, μή τέρεα. — Laudat h. v. cum seq. *Suidas* T. III. p. 644. in φέρην, εὐγχευμένης. ubi male φέρον exhibetur. — V. 5. *Suid.* in ἀφρίδην T. I. p. 398. et in πύαβος T. II. p. 345. Pro ἐπικρίουσα *Leichius* ἐπικρίζουσα suspicabatur: inepte. *Wesseling*, qui hoc carmen ex *Jensio* repetivit, ἐπιβρόχουσα dedit, ut est ap. *Tymn.* l. c. ἰδόντα ὄξυν ἐπιβρόχουσα, εἷα Λάκωνα γυνή. — V. 6. *Suid.* in λοξή T. II. p. 457. *Kuſterus* εἷα λαινα reponendum censet, eique assentitur *Rubnkenius* comparans *Callimach.* Hymn. in Cer. 51. τὰς δ' ἅρ' ὑποβλήσας χαλεπότερον ἢ κυναγὸν ὧρεσιν ἐν Τμαρίσιν ὑποβλήσκει ἄνδρα λαινα ὀμοτόνος, τῆς φαντὶ

πάλιν βλασφηάτων ἔμμα. *Salmasius* λίκνινα malebat. Nihil mutandum censet *Brückius*. Vide not. ad *Tynnem* l. c. — V. 7. 8. *Suid.* in εὐρώταν T. I. p. 907. ubi dorismo neglecto legitur: οἶδα φυγὴν τελεῖν. — φυγὴν cum omisisset *Jensius*, viri docti, integrum versum a *Kustero* editum esse ignorantes, lacunam explere conati sunt. Vide *Leibnium* ad Carm. Sepulcr. XIII. — *Reiskius*, cui locutio εἰδέναι φυγὴν suspecta erat, legendum proposuit: εἶνα δειλὴν οἶδα φυγὴν — —. Esse δειλὴν idem, quod δειλιᾶν. Nemo facile hanc conjecturam lectioni Cod. praeulerit. Nec video, quid in illa lectione tantopero displicere possit. Variavit poeta locutionem οἶδα δειλῶς φυγὴν, quod idem est ac δειλῶς ἔφυγε. Nam οἶδα cum infinitivo positum eleganti periphrasi non minus infervit, quam Latinorum novi. Vide *Barth.* ad *Claudian.* p. 892. *Abresch.* ad *Aristaenes.* p. 336.

[V. 116.] XXVII. Anth. Plan. p. 363. St. 502. W. Scriptum in laudem Pyladis, qui Bacchum saltaverat. Est hic Pylades nobilissimus mimicae saltationis inventor, de quo vide *Suidam* in Πυλάδης κίλιξ et *Athen.* L. I. p. 20. E. ubi inter alia: ἦν δὲ ὁ Πυλάδης δεχόμενος ὀγκώδης, παθητικὴ τε καὶ πολέμοπος· ἡ δὲ βαθύλλιος λαρυγγία. ubi *Salmasius* ingeniose corrigit καὶ πολυπρόσωτος, ex *Plutarchi* Sympos. Probl. VII. c. 8. (T. II. p. 711. E.) Vid. Not. ad Scr. Hist. Aug. T. II. p. 828. 199. Augusti aetate illam artem inventam esse, testatur *Zosimus* L. I. 6. p. 11. ἢ τε γὰρ παντόμορος δεχόμενος ἐν ἐκαίνοις εἰσέχθη τοῖς χερσίν, πῶτε πρότερον οὐκ, Πυλάδης καὶ βαθύλλος πρώτοι αὐτὸν μεταθέντων. Conf. *Lucianum* de Saltat. c. XXXIV. *Diam. Cass.* LIV. 17. p. 747. Pyladem Bacchum saltantem vehementer probasse videntur Romani. Conf. Ep. *Boetii* p. 127. — V. 1. αὐτόν. Hunc locum expressit auctor carminis inter ὁδοῦν. CCCLIII.

Λόττον δεῖν ἰσθμικὸν ἔδοξαμεν, ψύλλα ληνῶς
ὁ πρόθεος νηρεὺς ἔρχε χορομανίης.

— V. 3. *νεκρὸν δέος*. Plan. vitioſe. Emendavit *Salmaſt.* ad Scr. H. Aug. T. II. p. 835. — V. 4. *ἔπλησα*. Tanquam verus Dionyſus totam urbem divino ſuo numine implevit. Enthufiaſmum, cumque plane eximium (*ἄκρητον*) ſignificat. *ἄκρητον μανίην*. Ep. *ἑδέσπ.* XXV. *ἄκρητον καῦμα*. *Antipbil.* Ep. XII. Hunc uſum vocabuli *ἄκρητος*, quo *vehementiam* ſignificat, illuſtravit *Gatacker.* in Adv. Poſthum. p. 450. ſq. — V. 5. Bacchus ille Thebanus igne eſt editus: ille vero, quem nos loquacibus digitis editum vidimus, vere coeleſtis eſt. Frigidum acumen. Ceterum *loquaces* pantomimorum *manus* paſſim ap. veteres laudantur. Ep. *ἑδέσπ.* DCCXLIV.

Ἰστορίας δείξας καὶ χερσὶν ἅπαντα λαλήσας,
ἔμπειρος βρομῶν εὐφῆς ἱερῆς τε χορείας.

Demetrius Cynicus cum pantomimum (Hylam fortaiſſe, Pyladis diſcipulum, ut probabile ſit ex *Macrobi.* Saturn. II. 7.) videret, fabulam de Marte et Venere egregie ſaltantem, *ἐκὼς*, clamavit, *ἄνδρες, ἂ περὶς, οὐχ ὄρεῖ μόνον, ἀλλὰ μοι δοκεῖ ταῖς χερσὶν αὐταῖς λαλεῖν*. *Lucian.* de Salt. c. 63. *Anthol. Lat.* T. I. p. 622. *Ingreſſus ſcenam, populum ſaltator adorat, Sollerti ſpondens prodero verba manu* — —. *Tot linguae, quot membra viro; mirabilis ars eſt, Quae facit articulos ore ſilente loqui.* *Cassiodorus* Var. IV. Ep. 51. *His ſunt additae orcheſtrarum loquatiffimae manus, linguoſi digiti, clamor ſilentium, expoſitio tacita.* Idem I. Ep. 20. *Hanc partem muſicae diſciplinæ mutat nominaverunt majores, ſcilicet, quae ore clauſo manibus loquitur.* — Noſtri loci non immemor fuit, ubi de loquacibus pantomimorum manibus agit *Rigaltius* ad *Artemidor.* p. 37.

XXVIII. Cod. Vat. p. 445. Ἀππ. Θεο. Plan. p. 14. St. 24. W. In Glaphyrum tibicinem. — V. 1. *εὐδ' ὄρεῖται*. Tu Orpheum moves, ut te ſequatur et audiat. — V. 2. *τὸν ὄρεῖται*. Marſyam. — Deinde *εὐδ' ἂν καὶ μαλ' ὀρεῖται*

γλάφυρε. Vat. Cod. »Γλαφόρε. Planud. Codd. meliores
 »Γλάφυρε. Glaphyri tibicinis, qui sub Augusto floruit,
 »meminit Juvenal. Sat. VI. 77. *Accipis uxorem, de qua*
»cisbaroedus Echion, Aut Glaphyrus fias pater, Ambro-
»siusque choraules. Br. Hujus viri nomen reponendum
 esse, jam Scaliger viderat in not. mst. — V. 3. ὄνομα
 τέχνης. quandoquidem hujus viri cantus *conciannus* erat,
suavis et elegans. Transfertur enim τὸ γλαφυρὸν ab artis
 operibus, quae magna cum elegantia elaborata sunt,
 (unde ὄνομα γλαφυρὸν) ad cantum et orationem. Vide in-
 primis *Eustasium* ad Odyss. p. 11. 23. et *Ernestum* in
 Lex. Techn. Rhetor. p. 61. — V. 4. ἔρπον αὐλοῦς. in
 marg. Vat. Cod. *Alcaeus Messen. Ep. X. de Marfyae tibi-*
biis: λυτοὶ δ' οἱ κλάζοντες ἴσον φέρμιγγι μελιχρόν. — V. 5.

ποικιλότεραι· σάφ' ὑπνώσκει. Plan. ποικιλότεραις ἐφ' ὑπνώσκει.
 sic Vat. Cod. Qua lectione praeclare confirmatur eximia
 emendatio *Hubersi van Eldick* in *Suspici. Spec. c. V. p. 27.*
 quam Br. auctore non indicato recepit: *Somnus ipse,*
suaves hos numeros audiens, in Pasibaeae ulnis expergisce-
retur. — Elegans conversio et meliore poëta non in-
 digna.

XXIX. Vat. Cod. p. 400. Ἀντιπάτρου εἰς Μαρσύαν τὸν
 αὐλοῦν διὰ τι γλαφυρὸν καὶ ἑμμελὲς αὐλοῦν. Ineptum lemma.
 In Plan. p. 13. St. 23. W. *Philippo* tribuitur; haud scio,
 an rectius. — Scriptum est in eundem Glaphyrum,
 quem poëta Minervae tibiis uti affirmat. — V. 2. γλα-
 φόρε. vulgo. γλαφόρε Aldus reperit in Cod. et sic legitur
 in Aldina sec. et tert. et in Vat. Cod. In vulgata lectio-
 ne frustra lusum quaerebat *Huetius* p. 5. De Glaphyro,
 tanquam de homine eximie ap. Romanos probato, loqui-
 tur *Martial. L. IV. Ep. V. 8.* — V. 3. Mentitus es,
 Marfya, cum te Minervae tibiis reperisse gloriatus es.
 — V. 5. »Antipater eos auctores sequitur, qui Hyagni-
 »dem Marfyae patrem fuisse tradiderunt, quos laudat

»Munkerus ad Hyginum p. 278. Juxta alios Hyagnis
 »ipse tibias invenerat, ut supra ad Dioscorid. Ep. XVI
 »notatum. Alcaeo X. Marfyas Nymphæ filius: συμφογενὲς
 »παῖτες. Patrem vero habuit Olympom, juxta Apollōi-
 »dorum p. 11. cujus in his rebus magna auctoritas:
 »Alii tamen Olympum Marfyæ discipulum et amicum
 »faciunt, quos sequitur Ovid. Metam. VI. 392. ubi
 »vide Intrpp. Heinsum et Burmannum.“ Br.

XXX. Cod. Vat. p. 371. Ἀντικ. Θεσε. ἐπὶ φιλοξενίᾳ
 τῆς σοφοῦ, ὃς τῷ ξενίσαντι ταῦτα προσεῖπε τὰ μέλτος γλυκερά-
 τερα ἔπη. Plan. p. 94. St. 137. W. Viro cuidam, quem
 non nominat, promittit, se ipsi carminibus benefacta
 retributurum esse. — V. 1. *Philostroz.* Epist. XVII.
 p. 921. poetam eroticum amico commendans, cum lo-
 custis eum comparat. Tem addit: ὥς δ' ἂν μὴ ὀρέσθῃ, ἀλλὰ
 στίλοις τραφεῖν, πεπίστευκά σοι μελήσειν. Mollem quendam
 et delicatum. rhetorem ξένον τι φάσμα, ὀρέσθῃ καὶ ἡμβροσίᾳ
 τρεφόμενον, appellat *Lucian.* T. III. p. 12. — V. 4. Pauca
 accipiens, multa remuneratur poeta, carminibus illum,
 a quo accepit, celebrans. — §. 117.] V. 5. 6. Hoc
 distichon sic legit Vat. Cod. τοῦνεκα σοι (sic tres Aldinae.
 ed Ascens. et Steph.) πρώτως μὲν ἡμιβομένην (sic Planu-
 deae omnes.) δ' ἰθὺλῶσιν μοῖραι (sic Cod. Aldi. vulgo μοῖ-
 ραν.) πολλάκι μοι (μου vulgo.) κείσεται (sic Ed. Flor. et omnes
 Aldinae. κείσειν Asc. et Steph.) ἐν σελῶν. *Brunckius* hoc
 distichon constituit secundum emendationes *Salmasii*.
 Eadem ratione emendavit *Jos. Scaliger* in not. mst. —
 κείσεται etiam *Opsopocis* vidit legendum esse. εὖν πρώτως
 tentavit V. D. ap. *Huesium* p. 12. *Toupius*, qui hoc car-
 men profert in *Animadv.* in Schol. Theocriti p. 212.
 emendandum existimabat: τοῦνεκα εὖν πρώτως μὲν, ἡμιβο-
 μένην δὲ φιλεῖσι μοῖραι. *amant alterna Camoenae*: quae
 Brunckianis longe deteriora sunt. — πολλάκι μοι κείσεται
 ἐν σελῶν. Dictum, ut ap. *Euphronem* Ep. XIV. πάντων δ' ἑλλα-
 των κείσεται ἐν στόματι, ubi vide not. p. 327.

XXXI. Anch. Plan. p. 319. St. 458. W. Ἀντιπάτρου Μακεδόνα. In Medae imaginem, in qua furor cum misericordia mixtus conspiciebatur. Multa similia in hoc Planudeae capite leguntur. τὸ μὲν, τὸ δὲ, non ad ὅμα referendum, sed per *partim, partim, cum, sum*, explicandum censet *Heynius* in Comment. X. p. 113. Fieri tamen possit, ut *Antipater* noster, non magni iudicii homo, quod alii de duplici affectu in eodem vultu commisto dixerunt, ita acceperit, ut, sicut in quibusdam personis tragicis (vide not. ad *Callim.* Ep. XXVIII. p. 281.) alterum Medae oculum liberorum amorem, alterum iram et furorem ostendisse putaret.

XXXII. Vat. Cod. p. 453. Ἀντιπάτρου. Nec in Plan. p. 39. St. 57. W. gentile appositum. *Sidonio* igitur tribuendum videri, asterisco appposito indicavit *Br.* Scriptum in Antiodemiden, mimam, ut videtur, quae, Graecia relicta, in Italiam transierat. — V. 2. κροκόδων. Vat. Cod. quod *Brunckius* pro vero habet. κροκόδας, *floci, tomentum*; unde κροκοδίζω. Mollissimam et delicatissimam lanam, cui Antiodemis, ut columba nido, incubuerit, intelligendam esse apparet. — V. 3. λίσσουσα. Vat. Cod. — τανισαῖς ἡβραῖς. *Berglerus*, ubi τὸ τανισαῖς βλῆται egregie illustrat, ad *Alciphr.* L. I. 28. p. 117. nostrum quoque versum laudat. μαλακὸν βλέμμα nostro dicitur μαλακώτερον ὄνου, quod ductum ex *Theocrit.* Eid. V. 51. εἶρα — ὄπῳ μαλακώτερα. XV. 125. πορφύρεσι δὲ τάπητες ἄνω, μαλακώτεροι ὄπῳ. ubi vide *Intpp.* *Clemens Alex.* in *Paedag.* II. c. 9. christianos habere vetat χλαῖνας ἐφένεσθαι οὐλας καὶ τὰς εὐνὰς μαλακώτερας ὄπῳ. *Somno mollior herba.* *Virgil.* VII. Ecl. 45. His omnibus audacior *Antipater* ipsis oculis puellae obtutum somno molliorem tribuit. — V. 4. λίσσιδος ἀλκυόν. Frustra haec verba explicare conatus est *Brodacius*, qui λίσσιδος cum μέθης conjungit. ἀλκυὸν vocari videtur ob mollem, suavem et jucundam vocem, quae huic avi a peētis tribuitur. Conf. *Tymnes* Ep. II. et *Dor-*

vill. in Charit. p. 253. Quare *Λείδος ἄλυν* h. l. idem esse, quod *Λυσίμδης*, equidem vix dubitaverim. Dicti sunt *Λυσίμδοι* a Lyfide, obscœnorum carminum auctore, ut ait *Salmas.* ad Solin. p. 76. G. quae sententia niti videtur loco *Strabonis* L. XIV. p. 959. A. B. ubi *Lyfis* τὰ παιδολογεῖν primus dicitur in lyricam invexisse. ποῦσιν. *Asbepaeus* L. XIV. p. 620. E. Ἀριστόξενος δὲ φησὶ, τὸν μὲν ἄνδρῃα καὶ γυναικῖα πρὸς ὅσα ὑποκρινόμενον μαγγλῶν καλεῖσθαι· τὸν δὲ γυναικῖα ἀνδρείοις λυσιμῶν. τὰ αὐτὰ δὲ μέλη ᾄδουσιν καὶ τᾶλλα πάντα ὅσῃν ὅμοια. quem locum exscripsit *Eustath.* ad Odyss. p. 806. 49. Conf. *Bergler.* ad Alciph. p. 66. — Puella, quae libidinosa et mollia cantabat carmina, veluti ii, qui ex Lyfidis disciplina profecti *ἐυναικολόγησαν*, probe *ἄλυν* *Λείδος* vocari potuit. Quod si recte statuimus, scribendum;

Λείδος ἄλυν — — —

— V. 5. ὕδαίνους. molliculas et delicatas manus, interprete *Toupio* Ep. de Syrac. p. 341. qui fallitur in eo, quod comparat *Theocris.* Eid. XXVIII. 11. ubi ὕδαίνου βράχιν de braccis viridantis sive coerulei coloris accipienda sunt. Aptè ad nostrum locum *Dorvill.* in Charit. p. 163. excitavit *Aristaetes.* L. I. Ep. 1. p. 4. ὅστω μέντοι σὺμμετρα καὶ τρυφερὰ τῆς Λαίδος τὰ μέλη, ὥς ὕγροφῶς αὐτῆς λυγίσασθαι τὰ ὅσῃ τῇ περιτυπωμένῳ δοκεῖν· τειγερῶν ταῦτα μικροῦ γε ὁμοίως δι' ἀπαλότητα συνπομαλάττεται τῇ σαρκί. — Erat autem tam molli corpore membrisque tam lentis et flexibilibus, ut ossa habere non videretur, ἢ μὲν ὁσούν αὐτὴν λέχεν. Vide *Interpp.* *Lucretii* L. IV. 1266. et *Herald.* ad *Arnobium* L. VI. p. 245. — Quam ob causam poeta eam cum lacte in calathis coagulato comparat. τοὺν ταλάρῃσι γάλα. In calathis lac coactum servatum esse, apparet ex *Calpurn.* II. Ecl. 76. *Pausan.* L. VI. 7. p. 470. Quod ad comparisonem ipsam attinet, plures ea usi sunt. *Ovidius* *Metam.* XIII. 796. *Mollior ex cygni plumis et lacte coacto.* quī locus obversabatur *Martiali*

L. VIII. Ep. 64. *Vincis mollitie tremente plumas, Aut mas-
sam lactis modo alligasi.* Ap. *Alcipbron.* L. I. Ep. XXXIX.
p. 188. puella per vestem bombycinam *τέμνουσαν* οἶόν τι
νόσθηκτον (sic *Bergler.* vulgo *μελίπηκται.* Vir D. in Misc.
Obf. V. p. 62. οἶον *πιμελή* ἢ *πηκτὸν*) γάλα τὴν ὀσφὸν ἀνισά-
λευσα. *Appulej.* *Metam.* X. p. 226. *Tam lucida, tamque
tenera et lacte et melle confecta membra duris unguis am-
plecti.* — V. 7. Romam profecta est Antiodemis, ut molli
sua venustate bellicosum Romanorum animum emolliret.

XXXIII. Cod. Vat. p. 450. Ἀντικάρου. Edidit L.
Holstenius ad *Steph. Byz.* v. Νικόπολις p. 225. *Jensius*
nr. 79. *Reiske* p. 146. nr. 730. In urbem Nicopolin;
ab Augusto in earum urbium, quas bellum everterat,
locum exstructam. Augustum in hanc urbem, ad sinum
Ambracium contra promontorium Aetiacum a se condi-
tam (*Sueton.* V. Aug. 18.), incolas ex pluribus Acarna-
niae urbibus deduxisse, narrat *Strabo* L. X. p. 691. A.
Idem L. VII. p. 501. A. Ambraciam aliasque vicinas
urbes, ait, cum Augustus Romanorum et Macedonum
bellis tantum non desertas vidisset, εἰς μίαν συνήκους τὴν
ὀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν Νικόπολιν ἐν τῇ κήλῃ τοῦτο. Conf. *Pau-
san.* V. 23. p. 437. VII. 18. p. 569. — V. 1. ἐξίθαλος
vocatur *Ambracia* ob pristinas divitias: quare poëtae
magnam de hac urbe inter deos contentionem fuisse
finxerant; ut ex *Nicandri* Ἑτεροιοιμένοις narrat *Antonino*
Lib. c. IV. — V. 2. Θυρίλαι. De hujus nominis ortho-
graphia vide *Berkelium* ad *Stephan.* v. Θυρία p. 405. —
V. 5. In Vat. Cod. δέχονται legitur; et sic *Jensius*, ap-
quem δέχονται, lectio *Holsteniana*, in margine posita est.
Revocanda membranarum scriptura. Nicopolis Apollini
sacra fuit; quare Apollo eam pro auxilio, quod Augusto
in pugna navali cum Antonio tulerit, accepisse dicitur.
Pugnae Aetiacae eventum Apollini a poëtis tribui, con-
stat vel ex *Virgil.* III. Aen. 274. ubi *Servius*: *Leucate
est mons altissimus, prope peninsula in promontorio Epiri,*

juxta Ambraciam, finem et civitatem; quam Augustus Nicopolin appellavit, vicinis illic Antonio et Cleopatra; ibi et templum Aëliaco in promontorio Apollini constituit et ludos Aëliacos. Conf. Propert. IV. El. VI. 19. sqq. Burmann. ad Anth. Lat. T. I. p. 263. Fabric. ad Dion. Caff. T. I. p. 631.

XXXIV. Vat. Cod. p. 318. Ἀντικείμενον. ζήτει τὸ ἐπιγράμμα, ὅτι δυσνόητον καὶ ἀσφαλές. Edidit L. Holstenius ad Stephan. v. Ἀμφίπολις p. 33. Ex apogr. regio Boiwin. in Mém. de l'Acad. T. III. p. 388. Benslej. ad Callimach. p. 567. ed. Ernest. et ad Horatium III. Carm. XXV. 9. Wesseling. ad Hieroclis Synecd. p. 604. ubi Phyllidis casus et quae ad Lacedaemoniorum cum Atheniensibus de Amphipoli rixam faciunt, exponuntur. — V. 1. πεπολησμένον. Vat. Cod. et Holst. et v. 2. iidem Ἀμφιπόλει. Benslejus altero loco πεπολησμένη Ἀμφιπόλει legit; altero sic, ut Br. dedit. πεπολησμένοι servavit Reisk. in Anthol. p. 129. nr. 688, recte, ut mihi quidem videtur. Amphipolis pro monumento Phyllidi exstructo habetur. — V. 3. Ἀνδρόπης — νηῦ. Vat. Cod. et sic Holst. nisi quod vitiose Ἀνδρόπης ibi excusum. νηῦ. Jenf. νηῦ emendavit Wesseling. qui hoc distichon profert ad Diodor. Sic. T. II. p. 260. 37. ubi templum Dianae ταυροπέλου commemoratur; et Tourp. qui integrum carmen dedit in Em. in Suid. P. III. p. 376. Ἀνδρόπης debetur Benslejo. Vide Not. ad Sapphus Ep. II. p. 183. sq. — Diana Brauronia eadem, quae Taurica. Vide Pausan. L. I. 33. p. 80. Euripid. Iph. in T. 1463. — λοιπὰ in hoc contextu vim sententiae imminuit. Non parum juvabitur oratio, si mecum legeris:

λεπτά τοι Ἀνδρόπης Βραυρωνίδος ἵχνη νηῦ
μένει — —

Tenuia supersunt vestigia. Exigua ingentis retines vestigia famae. Anth. Lat. T. I. p. 454. ἵχνη ἡμῶν καὶ βασιλῆα dixit Lucian. T. III. p. 9. οὐδ' αὖτις προτέρης ἵχνης ἀγλαΐα.

Isidorus in *Epigr.* T. II. p. 474. *Pbiloftrat.* Vit. *Apoll.* VI. 4. p. 233. *στηλὴν παρεχόμενα τρέφει καὶ τειχῶν ἔχον.* — ¶. 118.] V. 5. 6. Separatim hoc distichon exhibetur in *Vat. Cod.* cum lemmate: ἄδελον ἐν τοῖσι. Proximum tamen locum a praecedentibus occupat distichis. *Αλγιδων.* *Cod.* et sic fere *Holst.* *Boivin*, cum in apogr. suo *Αλγιδων* reperisset, correxit Ἀργιλῶν, ad *Tbucydidem* remittens L. IV. 103. *Αλγιδων Bensl.* legit ad *Horatium* l. c. *Αλγιδαις* ad *Callimachum*. Huic emendationi assentitur *Toupins*. — *Aegidae* h. l. sunt Athenienses ab Aegéo vocati. Alibi idem vocabulum de tribu Atticae usurpatur. Vide *Harpocrat.* v. *Αλγιδαι* p. 16. — *μεγάλην ἔρεν.* Similiter de Athenis in *Ep. Anth. Lat.* T. I. p. 455. II. — quae veteris famae vix tibi signa dabunt: Hae dei, dices, coelo petiere relicto? Rixane (sic lege cum *T. Hemsterb.* pro *Regnaque*) partitis haec fuit una deis? — ἄλιανθες apogr. regii *Boivin* in ἄλιανθες mutavit. ὡς ἄλινυχθες τρέφας in mentem venerat *Benslejo*: tanquam laceros pannos post naufragium in litus ejectos. *Toupie* placuit: ὡς ἄλ ξανθὸς τρε. quod ipsi auctori valde arridet. Vulgatae patrocinator *Wesseling.* ad *Itin. Hieros.* p. 604. ubi ἄλιανθες explicat per ἄνθρωποι ἀλλὰ ἡνθισμένον. ἄλιανθες πύχλη est ap. *Paul. Silens.* *Ep.* XXII. — In fine cod. ἡίδων.

XXXV. *Cod. Vat.* p. 427. sq. Ἀπολλωνίδου, οὗ δὲ Ἀπολλωνίου. Idem lemma invenit *Aldus* in *Cod.* suo, cum in edit. pr. foli *Antipatro* inscriptum sit. *Anth. Plan.* p. 81. St. 118. W. *Alpheus Mis.* *Ep.* X. ad hoc *Epigr.* respiciens, *Antipatrum* ut ejus auctorem nominat; cujus auctoritate quin *Antipatro* recte vindicatum sit, dubitari nequit. Sed *Sidonii* sit poetae an *Thessalonicensis*, minus certum est. Quum enim ille circa Ol. CLXIX. claruisse existimetur, nihil vetat, iudice *Dorvillio* in *Misc. Obfl.* Vol. VII., quominus Ol. CLXXII. carmina conscripserit, qua *Olympiade Delos* vastata est. At in hoc carmine

non tam de recenti clade, quam de veterē agitur. Quare verisimilius Theſſalonicenſi tribuitur. De Delā expugnationē *Pauſan.* L. III. 23. p. 269. Μνημόνης Μιν θειότατον, ſτρατηγός — ἄτε εὐσχεῖς ἀπειχίστου τῆς Δήλου καὶ ὅπλα οὐ κεντημένον ἀνδρῶν, τρηήρεσιν ἐκπλαύσας — αὐτῶν εἰς ἴδαφος κατέβηκε τὴν Δήλον. — Poëta inſulam facit optantem, ut nunquam floruerit; cum poſt illas opes, quibus olim conſpicua fuerit, vaſtitas ſibi ſua et ſolitudo intolerabilis videatur. — V. 1. ἵτι πλάζεσθαι. *Propert.* L. IV. 6. 27. Delos — tulis iratos mobilis ante Noſos. *Anthol. Lat.* T. I. p. 460. VII. Delos jam ſtabili revincta terra, Olim purpureo mari natabat, Et moſto levis hinc et inde venſo Ibat fluctibus inquieta ſummis. Quaedam alia vide ap. *Barſb.* in *Adverſ.* XLIX. 5. p. 2289. — V. 2. κλωμένην. *Vat. Cod.* — V. 4. ἴσσαις. Hoc derivatum ex *Callimach.* H. in Del. 315. τίς δέ σε ναύτης Ἐμπορος Αἰγαιῶς παρήλυθε καὶ θάλασσαν. — V. 5. ὅψι πη ἦεν. *Vulgo.* ποιητῇ *Vat. Cod.* — *Salmaſ.* qui hoc carmen illuſtravit ad *Tertull.* de Paſſ. p. 150. ὅψι σοι dedit; quod tamen pro operarum peccato habendum. — V. 6. Λητοῦς, ob Letonam receptam. Verbis accuſandi, condemnandi; arguendi enim jungitur genitivus rei. Male igitur *Huetius* p. 10. Λητοῖ corrigit.

XXXVI. *Cod. Vat.* p. 450. Ἀντιπάτρου. *Plan.* p. 81. St. 118. W. eidem auctori tribuit. Apud *Salmaſium* tamen in *Tertull.* p. 151. *Alpheo Mitylenaco* inſcribitur: temere. Inſula Tenos cum Delo comparatur. Tenos una e Cycladibus, non longe ab Andro et Delo, quam ob aquarum abundantiam Hydruntiam vocari ait *Ariſtoteles*, ſecundum *Plin.* L. IV. 22. p. 211. ubi vide *Harduinum*. Parvam eſſe urbem, ſed templum Neptuni habere cum luco, dignum, qui ſpectetur, ait *Strabo* L. X. p. 488. — V. 1. ποιητῇ. *Vat. Cod.* et *Edd. vett.* uſque ad *Aſcenſ.* quæ κλεινοῖν habet. κλεινὴν emendavit *Opſop.* et *Joſ.* *Scalig.* in not. mſr. Sic jam *Steph.* edidit. — V. 2. ἀγλα.

Vat. Cod. in marg. τῆν. — βορηιάδα. Vulgo, quod cum πτηνῶ non congruit. Quare *Scalig.* in mst. not. βορηιάδων emendavit; quod membranae confirmant. — Ap. *Apollonium Rhod.* L. I. 1304. filios Boreae, Zeten et Calain, in patriam revertentes, Hercules

τῆν ἐν ἁμφιρότῃ πέφνε, καὶ ἀμύσαντο γαῖαν
ἀμφ' αὐτοῖς, στήλας δὲ δύο καθύπερθεν ἔπειξε.

Conf. *Heynium* ad *Apollodor.* L. III. 15. 2. p. 855. sq. — V. 3. Ὀτρυνίη. Delos est. Vide ad *Nossid.* Ep. III. *Plin.* L. IV. 22. p. 212. De hujus insulae gloria omnia plena sunt. — Ὑπερβορέων. Ῥιπαία. ἕως Ὑπερβορέων. *Stephan. Byz.* Ab Hyperboreis autem *Apollinem* Delphos advenisse ferunt, secundum *Ciceron.* de N. D. III. 23. Hinc primitiae adferebantur Delum:

πᾶσι δὲ χερσὶ ἀνέγουσι πέλας,
αἳ τε περὶ νῆσιν, αἳ δ' ἴσπερον, αἳ τ' ἡνὰ μέσσην
κλήρους δειψέσαντο καὶ οἱ καθύπερθε βορείης
οὐκία θινὸς ἔχουσι, πολυχρονιώτατον αἶμα.

Callim. H. in Del. v. 279. sq. ubi vide *Interpp.* *Valckenar.* ad *Herodot.* L. IV. 33. p. 295. *Wesseling.* ad *Diodor.*

Sic. T. II. p. 159. — V. 5. ζῶης. Vat. Cod. — Urbes dicuntur vivere et μοῖα, quod multis exemplis, nostro loco non omisso, illustravit *Gasacker.* ad *Antonin.* L. IV. p. 130.

XXXVII. Cod. Vat. p. 430. Ἀντιπ. Μανεδ. Edidit *L. Holsten.* ad *Steph.* v. Φαλγανδρος p. 348. *Jensius* nr. 3. *Reiske* Anth. nr. 654. p. 113. Insulas maris Aegaei, Deli insulae exemplum secutas, vastitate squalere ait. — V. 1. ἐρυμαῖδι. *Reisk.* — ἐρύφει χθονός. *conscientis frustra.* Partem rupis a Neptuno avulsam ἐρύφος appellat *Homer.* Od. β. 517. ἔλασε Γυραίην πέτρην, ἐκ δ' ἔσχισεν αὐτήν· καὶ τὰ μὲν αὐτῷ μεῖνε, τὰ δὲ τρύφος ἔμπεσε πάντα. Similiter *Demades* rhetor Samum insulam ἀπορῖψαν τῆς πέλας νο-

cat ap. *Athen.* L. III. p. 99. D. — V. 3. Siphnos, una e Cycladibus, cujus res Polycratis tyranni aetate satis florebat, teste *Herodoto* L. III. 57. p. 224. Siphnorum thesaurum Delphis commemorat *Pausan.* L. X. 11. p. 823. — Φολέγανδρος, una e Sporadibus: ἢ Ἀγαπας σιδηρεῖν ὀνομάζει διὰ τὴν τραχύτητα. *Strabo* L. X. p. 484. *Hesychius*: Φολέγανδρος (vulgo male Φλέγανδρος), νῆσος ἐν ἡμῃ. Minimo honore fuisse, apparet ex versu *Solonis* ap. *Diogen. Laert.* L. I. 27. p. 48. Εἶην δὲ ποτ' ἐγὼ Φολεγάνδριος ἢ Σικιότης Ἀντί γ' Ἀθηναίου. — V. 4. ἀ. δ' ὠλέσας *Reisk.* — V. 5. ἐνὰ τρέπον. *Vat. Cod.* et *Jenl.* quod in ἐν mutavit *Heringa* in *Obfl. crit.* p. 184. eumque secutus *Reiskius*. — In fine versus ἢ τότε λευκὴ *Vat. Cod.* ποτὶ correxit *Heringa*, κλεινὴ *Reiskius*. — V. 6. ἱερμαῖος δαίμων. Delos, quae prima, iniquo fato jubente, solitudine et vastitate laborare coepit.

XXXVIII. *Cod. Vat.* p. 400. Ἀντιπ. Θεοσ. Edidit *Berkelius* ad *Stephan.* in κρήτη p. 479. *Jensius* nr. 197. *Reisk.* in *Anth.* nr. 788. p. 169. Historia de cane Cretensi, quae vix cervo, quem persequuta fuerat, interfecto, novem catulos uno partu edidit. Eandem historiam narrat *Aelian.* V. H. VII. 12. Κύν θηράσασα, παύς δ' ἦν πρὸ ἄγρουμα αὐτῆς, καὶ ἔκκευ ἢ κύων, ἐπεὶ δὲ τῆς σφαυδῆς τῆς προκειμένης τετόχηκε, τῷ μὲν δεσπότη τῷ θηράματι ἐπέστη ἀναχρησάσα δὲ, ἐντα, φασί, ἐνὶ δακτύλῳ ἀποκυνήσασα, εἴτα ἐξ ἑσπέρης αὐτοῦ. — V. 1. κατέρχιος junctim dedit *Reiskius*, quia graece non κατ' ἔχρεις, sed κατ' ἔχρος, quarto casu, diceretur. Hoc recte animadversum; et fortasse revera scriptum fuit κατ' ἔχρος ἰδαίμα, brevi syllaba producta, cujus licentiae non unum exemplum apud veteres. Vide *G. Wakefield* in *Sylv. crit.* I. p. 81. *Hermann.* de *Metr.* p. 71. sq. — γόργη exhibuit *Berkel.* et *Reisk.* In *Cod.* est γοργά, Numen proprium, quod *Br.* monuit, foret γοργά. Hoc nomen fuit uni canum Aethaeonis ap. *Hygin.* Fab. CXXXI. p. 253. *Munk.* — V. 2. ἀμφοτέρην Ἀγροῦ.

et venationis deam et Lucinam. — §. 119.] V. 3. Ἐλευθιά. (Ἐλευθία vitiose *Berkel.*) Ilithyia. Vide *Insrpp. Hesychii* v. Ἐλευθιά. — V. 6. τουάδος. Cod. Vat. *Berk.* et *Reisk.* Hic etiam διδασκόμενα dedit pro lectione membranarum διδασκόμενα. *Bernardus* ad Thom. Mag. p. 201. διδασκόμενα corrigit. Sed verior est emendatio *Reiskii.* Fortasse tamen praeterea emendandum:

φύγετε Κρήσσας,
κεμμάδες, ἐκ τουάδος τέκνα διδασκόμενα.

Fugite, cervi, fugite casulos, ab hac Cretensi matre venandi artem edoctos. Non igitur Cretensibus solum, sed omnibus, quotquot sunt, cervis fugam poeta suadet; et recte nobis scripsisse videmur Κρήσσας τουάδος, *Cretensis puerperae*; quod non sine gravitate dictum; fortissimum enim Cretenses canum genus, *Pollux* L. V. 37.

XXXIX. Cod. Vat. p. 429. hoc carmen eidem *Antipatro* tribuit, cujus est Ep. LXIV. inter Epigrammata *Antipatri Sidonii*. Primus edidit *Salmasius* ad *Scr. Hist. Aug. T. I. p. 857.* et post eum *Boivin.* in *Mémoire de l'Acad. T. III. p. 391.* *Jensius* nr. 2. *Reisk.* nr. 653. p. 112. Agit poeta de inventione rotarum in molis aquariis adhibitarum. Vide *Salmas.* ad *Solin.* p. 416. B. — V. 1. κλερσίδες, mulieres, quae molam manibus movent. μολαῖες. Vide *Callimach. H. in Del. 242.* et *Spanhem.* p. 526. *Schol. Aristoph. Pac. 258.* *Eustarb.* ad *Odyss.* p. 273. 25. et 724. 31. Nonnullos τὴν μολακρίδα vocitare κλερσίδα notavit *Pollux* VII. 19. — V. 2. προλαγῆι; Cod. et *Jens.* Soloeecismum *Salmas.* fastulit. — V. 3. In posterum non manibus opus est ad molam agendam, cum *Ceres* Nymphis hoc negotium tribuerit. — χορῶν *Boivinus* dedit, cum in Cod. esset χορῶν. Illud etiam *Heringus* *Obss.* p. 184. in mentem venerat; sed *Reiskius* alteram ejusdem conjecturam κορῶν praetulit. Quae doctus hic vir praeterea tentavit, memoratu indigna sunt.

sunt. — V. 4. ἀλλόμενον. Cod. Vat. ἀλλόμενος Boivin. Idem voluisse videtur *Salmasius*, ap. quem ἀλλόμενος perperam excusum. Deinde *Reisk.* κατ' ἐπιτομῆς τρυφῆς in contextu exhibuit; non negans tamen, codicis lectio- nem fortasse servandam fuisse. Hoc dubitari nequit, secundum casum cum recepto usu praepositionis κατὰ melius convenire. — V. 5. δυνῶεν. Vat. Cod. Apographa δυνέουεν. — Aqua in rotam molarum decidens axem agit; rotā autem (hanc circumscribit verbis ἐκτείνεον δακτυλῶ, radiis circumactis) quatuor lapides molares mo- ventur. Pro ἐκτείνεον *Reisk.* posuit ἐκχέουε. axis una cum radiis circumactis. — V. 6. στρωφᾷ π. Cod. Vat. — V. 7. Redit prisca aurea aetas, cum Cereris frugibus sine labore frui liceat. Respexit poeta *Hesiodi* 'ε. κ. 'Η, 114.

ἰσθλὰ δὲ πάντα

τοῖσιν ἔην· κατὰ δ' ἔφερε Ζεῦ πάρος ἀρούρα

αὐτομάτῃ πολλὰν τε καὶ ἄφθονον.

Pro δὲ διχα *Bernardus* in Epist. ad *Reisk.* p. 506. ἡ διχα μ. tentat; quod non capio. Fortasse voluit ἡ δ. ubi lice- bat. Sed nihil mutandum. Particula δὲ non semper rem dubiam et incertam indicat, sed causam reddit. Vide *Bud.* in Comm. L. Gr. p. 519. *Markland* ad *Lyliam* p. 670. *Reisk.* *Hoogeveen* de P. L. Gr. p. 227. sq. ed. *Schütz.*

XL. Cod. Vat. p. 403. Ἀντίπ. Μακεδ. Edidit *Jen- sius* nr. 153. *Reisks* in Anthol. nr. 804. p. 175. Via- tores poeta rogat, ne laurum quandam, prope viam, ut videtur, positam, frondibus privare velint; prope ad- esse varia arbuſtorum genera, unde, quibus opus sit, petirum eant. Simile est Epigramma *Antipatris*, quod ex Cod. Vat. edidimus in Exercitatt. crit. T. II. p. 81. — V. 1. εἴπατο δάφνης φάλασθι δμῶν χερσὶν ἐτοιμητέμει. Vat. Cod. — Sic etiam *Reisk.* ex *Jensio*, nili quod ibi φά- λασθι habetur. Hac una emendatione admissa, non vi-

deo, quid in membranarum lectione reprehendi queat, quidve commoverit *Bruckium*, ut tam multa in hoc disticho immutaret. Fingit sibi poeta viatorem, cum servorum comitatu iter facientem, qui sub lauri umbra, in loco amoeni, morari cupiens, servos fortasse frondes lauri, ad stratum faciendum, decerpere jubet. Nisi hoc ita se haberet, *δρυτῶν χειρὶν* legendum dicerem. Vulgaris autem dicendi ratio ferret, *εἴπατε θυμῶν φείσεσθαι δάφνης*. Ceterum hic locus fortasse obversabatur *Νοπήα* in *Dion. L. II. p. 46*. *ῥιτόμει, τὰς δένδρα παρέρχεται, μὴ φύτὰ δάφνης τίμνεται θύλακας τετμημένα, φείδεο, τίκτον.* — V. 3. *κομάδου*. Herbae genus hoc loco esse videtur *κόμερος*, ut passim ap. *Theocrizum*. Cf. *Schreberum* ad *Eid. V. 129*. *Salmaf.* in *Hom. H. I. c. V. p. 6*. — De *τερέβινθος* vide *Georgon. X. 73. XVI. 65. Bod. a Scop.* ad *Theophr. L. III. p. 229. et L. V. p. 519*. — V. 4. *χθαμαλὴν ἔς* (sic *Vat. Cod.*) *χέσται* i. e. *ἐς χαμάδιον*. Comparandus *Theocr. Eid. XIII. 33. lqq.* — V. 6. *ὅλη παρθενία* unde viatores, quibus cubile ad ripam placet, frondes decerpere possunt. Fluvius a nostra lauro, sive laureto, tria plethra, ab illo autem loco, ubi *ὅλη παρθενία* (cujusvis generis materia) nascebatur, nonnisi duo remotus erat.

XXI. Cod. Vat. p. 365. Ἀντίκ. Μακεδ. In *Anth. Plan. p. 40. St. 59. W. Καλλιόν* inscribitur, quod nomen inter *αὐθαια* Anthologiae non occurrit. Ab *Ed. Elor. et Ald. pr.* lemma plane abest. — Historis de muliere coeca et sterili, quae eodem tempore et peperit, et visum accepit. — V. 3. *τίκτε γὰρ εὐθὺς*. Recte animadvertit *Br.* absurdam esse lectionem *Plan. et Cod. Vat. εὐθὺς*, nec *μετ' εὐ* πρὸς simul stare posse. Hanc ob causam *ὅλη* ex conjectura posuit. Audacter sane. In *εὐθὺς* nomen mulieris latere videtur. Fortasse: *τίκτε γὰρ Ἀντίς Ἀλκπια Αὐτ' εὐ πρὸς*. — Deinde in *Plan. et Cod. Vat. παρέρχεται* sed in

membranis praeterea φάος pro φάους. — V. 5. «Scribendum ἐπήκοος. Infra *Addaeus* Ep. IV. μόναις οὔτι γυναιξιν ἐπήκοος. Significatio vocis ἐπήκοος hic locum non habet. «*Br.* — V. 6. ἡ σελ. Vat. Cod. ἡ Plan. ex correctione. Vett. edd. ἡ. Illud *Brodaeus* verum censobat. Dubito, an *Br.* recte mutaverit vulgatam. — Ceterum memorabile hoc, quod Diana illam mulierem non solum in puerperio adjuvisse, sed ei etiam oculorum lumen tribuisse dicitur.

7. 120.] XLII. Cod. Vat. p. 400. sq. *Antipatra Thessalonicensi* carmen vindicat, quod in Plan. p. 74. St. 108. W. tanquam *Philippi* legitur. — Continet historiam de Antagorá et Piliſtrato, quorum ille, cum, naufragio facto, alterum de tabula in undas dejecisset, a cane marino devoratus est; dum Piliſtratus salvus e fluctibus enatavit. — Mihi hoc carmen *Philippi* potius quam *Antipatri* ingenium spirare videtur. — V. 1. ἴδαι; vulgo. — V. 4. ἔν γὰρ ὑπὲρ ψυχῆς. ἁγῶν scil. Qui de vita certant, dicuntur περὶ ψυχῆς τρέχειν, κινδυνεύειν, αγωνίζεσθαι, quae illustrat *Valckenar.* ad Herodot. L. VII. p. 537. 43. *Wesseling.* ad L. VIII. p. 653. 92. — Δίκη. Vat. Cod. et edd. vett. usque ad *Ascensianam.* Fortasse recte. Nam μάστιξ non solum curae esse significat, sed etiam curam gerere, φροντίζειν. *Dorville* ad Charit. p. 252. — V. 5. νήχι δ' Vat. Cod. et mox κῶν ἄλός· παναλ. Χήρων. Vat. Cod. Vulgo ἄλως π. Χήρων. Aldina sec. χείρων vitiose. Qui ineptam lectionem sibi interpretandam sumserunt, ad ineptias confugere necesse habuerunt. *Huesius* p. 9. Χήρων pro Χάρων existimabat scriptum. Recte *Brodaeus* emendavit κήρων. Sed vel sic hoc distichon penitus emendatum esse dubito. Nam in hexametro numeri elumbes sunt; et postrema enuntiatio cum praecedentibus nullis compagibus conjuncta est. Quare leni mutatione, membranis praecedentibus, iego:

νήχι δ' ἔμην, τὸν δ' εἶλε κῶν ἄλός· ἡ παναλάστου
κήρων οὐδ' ὕγρῃ παύεται ἐν κιλάρει.

Facile omitti potuit Η ante Π. Frequenter autem Epigrammatographi enuntiationes, quae acumen quoddam continent, cum particulis ἢ, ἢ ἄρα subjiciunt. *Antip. Sid.* Ep. LXIV. 5. *Callimach.* Ep. LV. 3. Noster Ep. XLIV. 5. *Philipp.* Ep. LXXIII. 7. — Eadem ratione scribere possis, non majore mutatione:

— κύνων ἄλλος ἢ ἄρ' ἐλάστιγες —.

De cane marino vide *Adrian.* H. A. I. 55. *Camus* Notae ad *Aristot.* H. A. p. 221.

XLIII. Vat. Cod. p. 369. Ἀντιπ. Θεσσα. Plan. p. 116. St. 167. W. ubi inscriptum: Ἀρίστηνος ἢ Ἐρμειδάρεον. Juno Jovis et Ganymedis amoribus ad iram incensa Trojae ruinam minatur. — V. 1. περιμένα. Epigr. XXVI. 5. περιμένα ἐκπεφύσμενα γένειον. *Babrius* ap. *Suid.* v. περιών. — κρέκιδος εἶπε τὰς παραγὰς περιών. ἀντὶ τοῦ βρέχων. *Hesych.* περιέσποντο. ἐδυμνήντο. ἐπείζον τοὺς ὀδόντας. περιέσθαι ad internum anijni affectum spectare, exemplis allatis docuit *Gascher*, Adv. Misc. c. XLVII. p. 916. sq. Adde *Westen.* ad N. T. II. p. 487. — V. 2. θυμοβόρον ex Vat. Cod. receptum pro vulg. θυμοβόρον. — V. 3. ἴτεκεν. Vat. Cod. — Ep. ἐλάστιγ. III. περὶ αἰρεσέως. Ep. IX. αἰρεσέως θαρμύν. (sic Vat. Cod. non θαρμύν, ut *Br.*) — V. 4. Πάριν. belli flammam incensurum Paridem. *Horat.* III. Od. III. 18. sqq. — ἐπὶ τροίαν. vulgo. — V. 5. κέρως. non aquila, ut ad Ganymedem rapiendum, sed vultures, ad pascenda cadavera. — V. 6. ἐν' αὖν. Vat. Cod.

XLIV. Cod. Vat. p. 359. Ἀντιπ. Θεσσα. Plan. p. 60. St. 87. W. Historia de polypo, qui aquilam, cujus ungibus raptus erat, cirris suis constrictam in undas traxit. Eandem historiam ita narrat *Adrian.* H. A. VII. 11. ut nostrum carmen expressisse videatur. — V. 1. ἐθαλίη. Cod. Vat. — V. 2. πολλὰν πόδα. Osto pedibus instructi sunt. *Aristotel.* H. A. IV. 1. Portasse etiam hoc epitheton ad pedum longitudinem referri debet. Polypi pedes

enim nonnunquam ad ingentem excrefcere longitudinem, et *Aristoteles* narrat, et *Plin.* H. N. IX. 48. p. 517. — Non igitur opus est emendatione *Jof. Scaligeri* καλ-
λόν. — ἡλὶς ψόχειν. μάλα κομίνους ὑπαβάλλετο. *Adian.* —
V. 3. πτέρη ἱκίλας. οὐ μὲν ἑαυτὸν εἰς τὴν χρεὼν τῆς πίτρας
ἐκτρέφας ἦν ἦν. *Adian.* *Ovidius* Halieut. v. 30. *At con-*
tra scopulis crinali corpore segnis Polypus haeret, et hac
eludis resia fraude, Ut sub lege loci sumas mutetque co-
lorem, Semper ei similis, quem consigis. Ut hunc loc. con-
stituit *T. H.* ad *Lucian.* Dial. Mar. IV. 3. Loca veterum
de polypo colorem mutante multi collegerunt, quos
vide ap. *Gatzacker.* ad *M. Anton.* p. 13. *Leunep.* ad *Pha-*
lar. p. 196. — V. 4. ἐξδὲ ἱμαρψεν. celeriter descendens
corripuit. ἐξδὲ cum ἱδὼν conjunxisse videtur *Adianus*:
ἱδὼν οὖν ἐξδὲ μὲν, ἑαυτῷ δὲ οὐκ ἠγαθὸν τὸ θήραμα κτερεῖ. —
V. 5. πλοχμοῖς, σιγῆς, κλειτάναις, ἱλιξ. (*Antipbil.* Ep. XXIII.)
Adianus: πλόκαμοι δὲ ἄρα ἰχθύος ἱκίλου περιβάλλουσι τῇ
αἰτῇ σφῆς ἑαυτοῦς, καὶ ἐκτρέφονται, εἴτα ἱκίλουσι κάτω τὸν
ἰχθύον. — V. 6. ἀμφὸν emendat *Jof. Scaliger.* in not.
mft.

XLV. Cod. Vat. p. 510. Ἀντιπ. Θεσ. Plan. p. 173.
St. 252. W. Poëta Archilocho et Homero sacra factu-
rus, versificatores illos, qui ingenium, quo destituti
sint, obscura eruditione compensare studeant, facessere
jubet. — V. 1. φεύγετ' ἔσθι. Vat. Cod. — Vos, qui ver-
bis obsoletis et obscuris utimini; cujusmodi verborum
quaedam laudat, illis forte familiaria. — λέκκος caluas
interpretatur *Brodaeus.* *Hesychius*: λεκός. λεκρός. φαλακρός.
quo loco, ubi sunt, qui λέκκος legant, *D. Heinsius* no-
strum locum affert. Ap. eundem pro λεκκὸν *Salmasius*
λέκκη legendum censebat. Hac emendatione admissa
λέκκη foret χλαμός. — λοφίδας. παρὰ Λουκῶφρον εἰ ἐξ ἔθους
μονόφυλοι λαμπάδες. *Eustasb.* II. φ. 1431. 29. et ad Od. κ.
p. 389. 36. κλειταρχος δὲ ἐν ταῖς γλώσσαις λοφίδα φησι
καλὴν ῥέδους τὴν ἐκ τοῦ φλοιοῦ καὶ ἀμπελοῦ λαμπάδα. *Aschep.*

XV. p. 701. A. Conf. *Etymol. M.* et *Inscrp. Hesychii* v. λεφίς. — καμασφίς pisces appellaverat *Empedocles* ap. *Arden.* L. VIII. p. 334. B. Vide *Casaubon.* p. 581. *Plutarch.* T. II. p. 685. — Poëtas in ejusmodi glossarum senticetis versantes *κακνδολγους* vocat *Antipater*. Similiter de Grammaticis *Antiphanes* Ep. V. *ἀνοχῶς εἶπεν κακνδοβάναι*. Cacozeliam, qua multi illa aetate laborabant, glossis vel in communi sermone utendi *Lucianus* perstrinxit in *Lexiphane*, et *Asbenaeus* L. III. p. 97. sq. Facete hoc distichon vertit summus *Grosius*:

*Qui canitis toppe, qui betere, quique ceruses,
Vates impliciti sensibus, ire procul.*

— V. 3. *λελογισμένον*. Cod. Vat. Sic scribendum pro *λελογισμένον*. Debet enim esse a verbo *λογίζαν*. Intelligo carmina ultra modum laevigata et munda, ita ut omnis orationis vis et robur quasi fractum et comminutum sit. De mollibus usurpatur *λογίζεσθαι*. *Themist.* Or. XX. p. 238. C. τὸν αὐχίνα λογίζετο ὑπὸ τρυφῆς το καὶ ἡκασίας. Idem p. 249. B. πολλὰ καμπτόμενοι τε καὶ λογίζόμενοι. *Aristophanes* in *Ran.* 775 de fractis Euripidis numeris agens: οἱ δ' ἡκροόμενοι τῶν ἡντιλογίων καὶ λογισμῶν καὶ στεφῶν, ἴππερ μάνησαν, κῆνόμεσαν σοφώτατον. Vide *Inscrp. Hesychii* v. *λογίζω*. — Ejusmodi poëtae nonnisi exiguum haustum ex sacro fonte traxisse videntur. — §. 121.] V. 5. Hodie Homeri et Archilochi, qui se largis ex Musarum fonte haustibus invitarunt, celebramus diem; unde jejunos et in verbis tantum componendis occupatos poëtas excludimus. Proximum post Homerum locum, ex veterum criticorum sententia, Archilochus occupabat; eumque illi, si in eodem genere elaborasset, principatum fortasse erepturum fuisse existimabant. In hunc sensum accipiendum Epigramma *Hadriani* V. p. 286. *Dio Chrysost.* Or. XXXIII. p. 397. A. ὁμο γὰρ ποιητῶν γιγνόμενον, ἐξ ἀπαντος τοῦ αἵματος, οἷς οὐδένα τῶν ἄλλων ξυμβαλεῖν ἄξιον, Ὀμήρου το καὶ Ἀρχιλόχου. Cf. Orat. LV.

p. 559. C. *Vollejus Pasere*. L. I. 5. 2. *Neque quemquam alium, cujus operis primus auctor fueris, in eo perfectissimum praeter Homerum et Archilochum reperienis.* Lyricum illum poetam a rhapsodis non minus quam Homerum et Hesiodum recitari et explicari solitum esse, apparet ex *Platonis Ione* T. I. p. 531. A. 532. A. Conf. *Visconti* in Museo Pio-Clement. T. VI. p. 32. — V. 6. *νεαίης*, Cod. Vat. — *ὑπερβόας*, homines frigidos; invita Musis operantes Minerva, secundum illud *Horatii* I. Epist. XIX. 3. *Nulla placere diu, nec vivere carmina possunt, Quae scribuntur aquae potoribus.* Cf. *Erasmii* Paroem. H. Chil. VI. Cent. 2. *Lamprus musicus, abstemius, cum obiisset, Phrynichus dixit, eum λάρυς φρυνίχης*, cum fuisset *ὕδατοπότης*, *μυνηδς*, *ὑπερσοφιστής*, *μουσικὸν σκίλευδς*, *ἄμωος* (f. *ἐκόμωος*) *ᾄδου*, ap. *Alben*, L. II. p. 44. D.

XLVI. Cod. Vat. p. 372. *Ἀντιπάτρου*. Plan. p. 108. St. 159. W. gentile addit. *Stob.* Flor. Tit. V. p. 64. Gésn. 39. Grot. *Pater moribundus puellam, ut piam castamque vitam agat, hortatur.* — V. 2. *νύμφης εἰς ἄλβαν*. Vat. Cod. — V. 4. *ἔλακεν κτήνη* in *Stobaeo Grotii*. Vertit tamen: *cara sequetur Te colus: hoc tenuis sat sibi uita putes.* — V. 5. *Ἀχαιῶος* nomen proprium esse videtur et sic accepit *Grotius*: *probrizatem ab Achaidē matre exprime.* Aliter intelligebat *Salmasius*: *Ἀχαιῶος*, *ἡδιστοῦ*, *ab Ἀχαιῶ, ἡδιστὸν μαλακῶ.* Br.

XLVII. Cod. Vat. p. 361. sq. *Ἀντιπάτρου*. Nec *Planud.* p. 74. St. 109. W. gentile adjicit. *Archippus*, agricola, cum moriturus esset, hortatur filios, ut paternum agrum colere pergant, maris autem periculis abstineant. — V. 2. *ἡβαν* conjecit *Jos. Scaliger* in not. mst. quod blanditur. — V. 3. *ὡς ἔστιν ἡ φ.* Ed. Flor. Ald. pr. et sec. *ὡς ἔστιν ἡ* Ald. tert. *ὡς ἔστιν* Alf. et hinc Steph. qui in notis ad versum stabiliendum *ὡς ἔστιν ἡ* *φ.* corrigi. Hoc assensu suo probabat *Jos. Scaliger*. —

Br. lectio ex Vat. membranis fluxit. In particulam *la*, huic loco non valde accommodatam, nemo facile incidisset. — V. 4. *ἀγορεύτην*. Cod. Vat. — V. 6. *ἀναισθη*. Idem. — V. 7. 8. *Alciphron* L. I. Ep. III. p. 14. *πρεσβὴν ἢ γῆ καὶ ὁ βῆλος ἐκείδονεν· οὐ μάτην γοῶν· ἀναισθήσαν ταύτην ἐνομαζόμεναι Ἀθηναῖσι, ἀναισθάν ἴδμεν, δι' ἃν ἐστὶ ζῆν καὶ σὺζεσθαι. χαλεπὸν ἢ φέλοντες καὶ ὁ παντίλα βίβονδονεν.* Terra homines alens, mari opposita, matri similis; eadem ratione regio, ubi quis natus et educatus est, cum matre, ubi exul aut inquilinus vivit, cum noverca comparatur. Illustris vox Scipionis ap. *Plutarchum* T. II. p. 201. E. *ἐμὰ οὐδέποτε στρατοπέδων ἡλαλιγμὸς ἐπαρρόησεν, οὐτις ἐσυγκλόμεναι ἐκείδονεν, ὃν οὐ μητέρα τὴν Ἰταλίαν, ἀλλὰ μητέρα οὐσα ἐκείστανεν.* Fontem dicti aperuerunt *Gronovius* in Obsf. L. III. c. XI. p. 406. ed. Lips. et *Ruhnken*, ad *Vellejum* L. II. 4. 4. p. 85.

XLVIII. Hoc carmen, quod in Plan. p. 232. St. 337. W. *ἄϊλλον* est, Vat. Cod. p. 231. *Antipatro Thesalonicensi* vindicat. — Temere et in suam perniciem mulieres sobolem sibi precari, Palyxo ait puerpera, quae, trinis filiis uno partu editis, in ipsis obfetricis ulnis animam reddidit. — V. 1. *Πολυξία*. Plures Graecae antiquitatis mulieres, quibus hoc nomen fuerit, recenset *Spanhem.* ad *Callim.* H. in Cer. 79. p. 797. — V. 3. *μαῖα*. Illustrat hanc vocem, nostro quoque carmine laudato, *Burmman.* ad Anth. Lat. T. II. p. 231. — V. 4. *ἄϊβενος*. Vat. Cod. — V. 5. 6. Similis color in Ep. *Martialis* de Spectac. XIII. de sue, partum ex vulnere edente: *confossa vulnere mater Sus pariser vitam perdidit atque dedit.* — *ἴκρεν*. Vat. Cod.

Ψ. 122.] XLIX. In Vat. Cod. ubi p. 308. praecedit Ep. *Antipatri Sid.* CVIII. lemma est: *τοῦ ἀντρά.* Quum in priori illo carmine auctoris nomini gentile non sit additum, incertum est, utri horum poetarum

διμενόμενον utrumque carmen tribui debeat. — Nostrium edidit *Dorville* ad Charit. p. 599. *Jensius* nr. 85. *Reisk.* in Anth. nr. 736. p. 149. — Pyro quidam, malacia in mari regnante ventisque torpentibus, a piratis captus, mare quietam sibi non minus infestum habuit, quam alii tempestates. — V. 1. Μόρον scribendum censet *Heringa* in Obss. crit. p. 267. — V. 2. πολλῆς. Vat. Cod. πολλῆς. apogr. *Jens.* Ipse editor πολλὰ conjecit. πολλὰ dedit *Dorvillius*. — γαλήνῃ. idem quod γαλήνη. — V. 3. In Cod. Vat. scriptum νῆα γὰρ ἀπλοῦ πεπεδημένην ἱ. ναύταις. ut *Jensius* edidit. Nam quae *Br.*, tanquam Cod. lectiones, profert, ἀπλοῦ πεπεδημένην, ex interpolato fluxerunt apographo. πεπεδημένην *Dorvill.* et in fine νῆς. Hoc sensum facit probabilem: νῆα πυκνὸς πεπεδημένην ἀπλοῦ ἰσθμῶς νηὶς ληϊστῶν. quamvis repetitio ejusdem vocabuli in eodem versu parum habet elegantiae. Tentabat *Heringa*: νῆς ἀπλοῦ γὰρ πεπεδημένην ἱ. ναύταις. ἀπλοῦν. ipse emendationis auctor explicat per παῖς ad velificandum ineptitudinem, quae nautae huic inimica erat: eumque piratis remigio insequentes effugere vetabat. *Reiskius*, nulla metri ratione habita, inepte scripsit: νῆα γὰρ ἀπλοῦ πεπεδημένην ἰσθμῶν ἑκτὶς Δ. Μιτὶ videbatur, praeceunte *Dorvillio*, scribendum esse:

νῆα γὰρ ἀπλοῦ πεπεδημένην ἰσθμῶς ναύταις.

ληϊστῶν ταχινὴ δικροτος ἐλαυμένη.

ναύταις a ναύταις proximè abest, et ad sensum egregie facit. Pyro, qui velis utebatur, ventis silentibus, navigare non poterat, dum piratae parvum navigium suum remis impellebant. δικροτος, quae a duobus remigibus impellitur. *Xenoph.* Hist. Gr. L. II. 1. 28. αἱ μὲν τῶν νῆων δικροτοὶ ἦσαν, αἱ δὲ μονόκροτοι, αἱ δὲ παντελῶς κεναί. Negabat tamen *Morus* ad h. l. navigii genus intelligi. Sed vide *Dorvillium* l. c. — Ceterum haec observabantur *Isidoro* Arg. Ep. IV. p. 474.

ὁδὸν χαίμα Νινυφόμενον, οὐκ ἄσπερον δόσεις,

ἀλλὰς Λιβύσσης κόματ' οὐ κατέκλυσεν·

ἀλλ' ἐν γαλήνῃ, φεῦ πάρος, ἀνηνέμω

πλάου παλῆθις, ἐφρόνῃ δέψανς ὕπο.

— V. 5. γαλήνῃ ὑπ' ἐλπίθῃ ἔκτανεν. Vat. Cod. ἐπ' ἐλπίθῃ edidit Dorr. Iterum metro infestus Reiskius γαλήνῃ εἰνῷ ὑπ' ἐλπίθῃ ἔκτανεν. Brunckius suas conjecturas in textum invexit. Isidori imitatio efficit, ut existimem, latere aliquid, quod commiserationem significet. For-
tasse:

χαίμα δέ μιν προφυγόντα, γαλήνῃ τὸν πανώλεθρον
ἔκτανεν —.

Hunc, qui tempestatum pericula effugerat, hunc, hominum infelicissimum, malacia peremit. Scribitur πανώλεθρος et πανώλεθρος. Duplici significatione gaudet; indicat modo perniciosum et exisiale; ut in Sophoel. Phil. 322. τοῖς πανώλεθροις Ἀργεῖλαι. modo perdisum, ut ap. eund. in Electra 1009. πρὶν πανώλεθρους τὸ πᾶν Ἡμῖς ἀλέσθαι. Eurip. Androm. 1226. πανώλεθρον μ' ὄψιν πιτυνόντα πρὸς γῆν. — Vox κακορμίσθι Lexicis addenda. Infaustam navium stationem indicare videtur. Sed sunt quaedam in hoc vocabulo, quae me morentur. Prius, idque minoris momenti, quod ad hoc substantivum epitheton λυγρῆς plane abundat; cujusmodi tamen abundantiae exempla in compositis vocabulis passim reperiuntur: alterum, quod Pyronis navis non per stationis, quam teneret, conditionem, sed ventorum silentium periit. Isidorus, qui hoc carmen, ut supra vidimus, imitatione expressit, haec habet in fine:

καὶ τοῦτ' ἐντέων ἔργον. ἃ πᾶσαν κἀκὴν

καὶ ταῖσιν ἢ σιβόντες ἢ μαμυκότες!

Haec dum reputo, fere adducor, ut scribendum putem:

ἃ λυγρῆς, διτλ', ἐνέμων μῶσις.

Vae triste illud ventorum silentium! μῶσις dicuntur, qui labris compressis silent; μῶσις igitur labiorum compressio.

Hoc vocabulum, ab ἔμυσσας, μύσας derivandum, priorem modo producit, modo corripit, ut verbum, unde derivatur. *Antip. Sid.* Ep. CIX. πνεύμενα δὲ ψυχθάλια κατήμυσσε. *Pallad.* Ep. XVI. ἰεῖται, πῦρα, μύσας ἐπὶ πένθεσι.

L. *Vat. Cod.* p. 239. Ἀντιπ. Θέσε. inscribit carmen, quod ἀδελφον est in *Plan.* p. 241. St. 350. W. Delphinus, fluctibus in litoris arenam delatus ibique sepultus, de maris perfidia conqueritur. Vide *Anacre.* Ep. XII. *Archias* Ep. XXX. — V. 1. ἔστυγεν. *Vat. Cod.* a pr. m. — V. 2. ἔστιναι. *Vat. Cod.* et edd. vet. *Brodaeus* ἔστιναι emendavit, idque recepit *Stephanus*. ἔστυγε malebat *Opfopocus* et *Casaubonus* in not. mst. Mihi non displiceret:

ἔστιναι καὶ ἐν ἔστυμα τύχης.

— V. 3-6. *Suidas* proferens in τόπος T. III. p. 488. ἀλίου habet. ἔλαμ quaedam e vet. ἔλαμ *Vat. Cod.* — V. 4. Hunc versum *Br.* ex *Vat. Cod.* et *Suida* emendatorem dedit, *Stephanus* cum *Ascens.* εὐθὺς πρὸς τύμβον μ' ἱεταφον εὐσεβέας. In vetustioribus edd. εὐθὺς μὲ πρὸς τ. ἱεταφον ε. *Casaubonus* in ἱεταφον incidebat. — V. 5. εὐν δέ. Vulgo et in *Vat. Cod.* et *Suid.* Aliquid latere videtur. — V. 6. εὐν τροφ. *Vat. Cod.*

LI. *Vat. Cod.* p. 369. Ἀντιπ. Θέσε. *Plan.* p. 68. St. 100. W. Historia de Ione quodam, qui, in ipso portu, ebrius e ναῦ in pontum excussus periit. — V. 1. πιστεύετε. *Vat. Cod.* — In *Ed. Ald. sec.* μὴ δ' ἐπ' ἔπ', quae vitiosa lectio *Jos. Scaligerum* induxit, ut corrigeret: μὴ δ' ἐπ' ἔπ' ἔ. — V. 2. ἔχοι. *Vat. Cod.* — V. 3. ἐς δέ. Vinum impedivit eum, quominus manibus uteretur ad natandum. — V. 5. χοροτυπίην. convivia et ebrietatem. — ἐχθρὸς. Postquam *Bacchus* *Tyrrhenos* in delphinos mutavit, pontus *Baccho* infestus fieri coepit.

LII. *Cod. Vat.* p. 390. Ἀντιπ. Μανδ. Idem lemma in *Plan.* p. 73. St. 106. W. De *Cleonice* quadam, *Dyrhachio* oriunda, quae, cum sponsi conveniendi causa *Hel-*

lespontum trajiceret, naufragio periit. — V. 1. *κελ.* Vat. Cod. — V. 2. *Κλεινίης*. Idem. — V. 4. *ἐκεκλίστατο*. Vat. Cod. *ἐκεκλίστατο*. Plan. In marg. Wechel. γρ. *ἐκτεκλίστατο*, eamque sive lectionem sive conjecturam V. D. probat ad marginem exempl. Aldinae sec. quod in Bibl. Götting. asservatur. Vera videtur *Brunchii* emendatio *ἐκτεκλίστατο*. Hoc sensu *Antipbilus* Ep. XXII. mus ostrea captus *αὐτοφθονόν τῶμβον ἐκτεκλίστατο*, *Palladas* Ep. XV. πολλῶν μωρῶν ἔχθραν ἐκτεκλίστατον. — Hero ap. *Ovid.* in Epist. XIX. 127. de Hellesponto: *Non favet, ut nunc est, teneris locus iste puellis; Hac Helle periit, hac ego laedor aqua.* — ¶. 123.] V. 5. *ἡρώ*. Vulgo. In Vat. Cod. ambiguum est, utrum *ἡρώ* an *ἡρώ* scriptum sit. — V. 6. *ἐν παύροις σταθμοῖς*. De Hellesponti latitudine vide, quae collegit *Brodaeus* ad h. l. et *Burm.* ad *Ovid.* *Heroid.* XIX. 142.

LIII. Cod. Vat. p. 407. *Ἀντιπάτρου*. Plan. p. 53. St. 76. W. In Hermonacten, apum confectum aculeis. Conf. *Bianor*. Ep. XV. — V. 2. *κύνες*, propter crudelitatem et *κυνάειαν*. — *ἐκυστήν*. Cod. Vat. et Plan. Non satis video, cur *Br.* vulgatam lectionem prae conjectura reliquerit. Non dubitari potest, quin a verbo *ἐκύζω* recte derivetur *ἐκυστής*. Ejusdem est originis *ἐκυστήρ*, ut *ἐκυστήρας ὄφεις*, *Oppian.* *Cyneg.* L. III. 411. Nostrium locum fortasse in mente habuit *Suid.* T. I. p. 863. *ἐκυσμύς*. *ἐκυστής*. *ἐκυστικός*. ὁ *ἐκυν*. In *Antipbili* Ep. XXII. *καμφάγος*, *ἐκυστής* — *μύς*. ubi *Br.* iterum *ἐκυστής* dedit, accinentibus tamen membranibus. — Puerum tibi finge, nondum pedibus valentem, sed ad alvearia arrepentem. *Bianor* l. c. *κύνρον ἀποπλανήν ἐκμάζιον*. — V. 3. *ἐψιμένον*. Vat. Cod. — V. 4. *κύντες δ' οἷδ' ὄφ.* Vat. Cod. *οἷδ' ὄφ.* Plan. Praeclare *Brodaeus* emendavit *εἷς*, quod huic contextui unice convenit. — Cum vos in homines tam crudeliter agentes videamus, quid est, quod serpentibus et serpentum iustis exprobrems? —

V. 5. Amyntor et Lyfidice Hermonactis parentes. — *μελισσῆς*. Cod. Vat. — V. 6. *μέλι*. Apum enim mella non semper dulcia, sed nonnunquam amara sunt; ut hic mellis cupiditas puero mortem intulit. — Ineptum acumen, quod tum demum locum haberet, si Hermonax, melle gustato, ipsius mellis vitio periisset. Vide igitur, an *Antipater* scripserit:

κρήνηναις πικρὸν ἔνεστι βίλος.

βίλος in Codd. scribitur ut *μέλος*. Jam, quam crebro in postremis verborum syllabis a librariis peccatum sit, nemo ignorat. — Poëta apes cum serpentibus comparat; utrisque enim pernicioſa et exitialia arma a natura tributa sunt.

LIV. Cod. Vat. p. 312. *Ἀντιπ. Θεσ.* Plan. p. 217. St. 317. W. Poëta lectores per regiones Leandri et Herus amoribus celebratas circumducit. — V. 1. *Λεάνδρου*. Vat. Cod. — V. 2. *μὴ μόνον*. qui non Leandrum solum, fluctibusmersum, sed puellam quoque, quam amabat, perdidit. — V. 3. *τὰ πύργου λίσσανα*. Herus turris *Musaei* interpretibus negotium creavit. Sed *πύργοι* non solum aedes excelsiores arteque munitae, sed separatae quoque ab aliis et solitariae aedificationes vocantur. Jam Herus turris, ab urbe remota, in litoris solitudine exstructa erat. *Musaeus* v. 32. *Ἦρῃ — πύργον ἀπὸ προγόνων παρὰ γαίτονι κατὰ θάλασσαν*. Timon, quum se ab hominum consortio coepisset abducere, in turri habitasse dicitur ap. *Pausan.* L. I. 30. p. 76. *κατὰ τοῦτο τῆς χώρας φαίνεται πύργους Τίμωνες, ὅς μόνος εἶδε μὴδὲνα τρόπον εὐδαίμεια εἶναι γίνεσθαι, πλὴν τοὺς ἄλλους φεύγοντα ἀνθρώπους*. *Lucian.* T. I. p. 110. ed. Bip. *αὐτὸς ἦν πᾶσαν περιέμενος τὴν ὁχατιὰν, πυργεὶν εἰκοδομησάμενος ὑπὲρ τοῦ θεσπευτοῦ, μόνον ἑμὸι ἱκανὸν ἐνδιατᾶσθαι*. — Thalamum, quem Acrisius filiae exstruxerat, ut omnes ab ejus commercio arceret, *turris* vocatur ap. *Horat.* III. Carm. XVI. 1. *Nec minus Cas-*

sandra, propter vaticinia ab hominum familiaritate secreta, πέφυκω habitasse dicitur ap. *Lycophron.* v. 349. et 1460. — V. 5. κενός. Vat. Cod.

LV. Cod. Vat. p. 290. Ἀντιπ. Θεσ. Plan. p. 217. St. 316. W. Niobe cum liberis suis, ab Apolline et Diana interfectis, in Charontis cymbam recipi postulat. — V. 2. ταυταλίδης. Vat. Cod. — V. 4. εκύλλα. Idem.

LVI. Cod. Vat. p. 210. Ἀντιπ. Θεσ. Plan. p. 275. St. 398. W. In Alcmanis, sive Lydii, sive Spartani, tumulum. Conf. *Alexandri Aes.* Ep. III. et *Leonid. Tar.* LXXX. — V. 1. 2. Hujus distichi partem excitat *Suidas* v. λυδός T. II. p. 452. De Pompejo Anthol. Lat. T. I. p. 709. *Nempe manet magnos parvula terra duces.* — V. 3. 4. *Suidas* v. ἱλατῆς T. I. p. 709. et iterum in εἰδήσεις T. II. p. 19. — λῦρας ἱλατῆς vocatur Alcman, ut Ep. ἔδον. DXXXVIII. Timotheus κισάρας δεξιὸς ἡνίοχος. — V. 4. Μουσῶν. Vat. Cod. — quem novem Musae tenent, i. e. amare significant, praeclara carmina tribuendo. Nisi forte argutiori sensu haec dicta sunt. Novem fuerunt Lyrici, numeto, ut viderur, ad Musarum numerum concinnato. Vide ad Epigr. XXIII. 9. Quem igitur Grammatici in hunc novenarium numerum retulissent, eum fortasse ἑρμῆς Μουσῶν ἔχειν, *numerus Musarum habere* poterat dici. — V. 124.] V. 5. διδόμοις. Vat. Cod. ἡπίστραις. Ed. Flor. — Vitiose *Suidas* in Ἀεδοί T. II. p. 466. ἱρίσει δ' ὄγε Λ. Idem tamen in pentametro cum Vat. Cod. πολλὰ μῆτιρες, quod a Br. spretum esse miror. Recte enim judicavit *G. Wakefield* Sylv. T. IV. p. 170. parum credibile esse, librariorum socordiam tam feliciter erravisse. — De Homero *Alpheus Mit.* Ep. V. ὃν οὐ μὲν πατρὶς κοῖδον κοσμεῖται, γαίης δ' ἀμφότερων κλισία.

LVII. Cod. Vat. p. 214. Ἀντιπ. Θεσ. Plan. p. 273. St. 393. W. In Aeschylum in Sicilia, longe a patria Eleusine, sepultum. — V. 1. 2. *Suidas* laudat v. ποργύ

σας T. III. p. 242. ubi ὡς τε. legitur. πυργώσας. ὑψώσας. αὐξήσας. μεγαλύνσας. ἐπὶ τὸ σημαντικόν ἀγαθὸν τὰ ποιήματα. Ducta sunt haec ex *Aristoph.* Ran. 1004. qui item de Aeschilo: ἅλλ' ὁ πρῶτος τῶν Ἑλλήνων πυργώσας ῥήματα σεμνὰ καὶ κοσμήσας τραγικὸν λῆρον. Dedimus quaedam de verbo πυργῶ in *Exercitt. crit.* Vol. I. c. 26. p. 199. — Etiam ὃ ὀφρονίσσα κοιδῇ eidem Comico debetur in Ran. 953. ῥήματ' ἂν βεβία δάδεχ' εἶπεν Ὀφρὺς ἔχοντα καὶ λόφους δειν' ἅττα μορφοποιῶ. Recte *Scholias.* ῥήματα ὑψηλὰ, ὑπερέφανα. In hujus loci imitationem *Plutarch.* T. II. p. 68. D. ὃ κινῶν ἐν παιδείᾳ λόγον, ὀφρὺν ἀνασπῶντα καὶ συνειστάτα τὸ πρόσωπον. Similiter *Philostratus* *Epist.* XIII. p. 919. Critiam et Thucydidem ait a Gorgia τὴν ὀφρὺν κεκτημένους. — V. 2. εὐπίη. Vat. Cod. — V. 4. »Τριναλίην» male in Planudea legitur. Sic primo scriptum fuerat »in Cod. *Jani Lascaris*: sed in textu et ad oram ab eadem manu repositum Τριναλίην. Sic etiam in marg. »Vat. Cod. Sed scribendum Τριναλίην.“ *Br.* Veriorem lectionem etiam *Scaliger* vidit in not. mss. *Eustath.* ad *Dionys.* *Perieg.* 467. p. 197. ὅτι τὴν παρ' Ὀμήρῳ Θριναλίαν, Τριναλίαν αὐτὸς φησὶ, τοῦτοί τε τὴν Σικελίαν. Vide de hujus nominis orthographia *Dorvill.* in *Sic.* T. I. p. 163.

LVIII. Desideratur in Cod. Vat., in nostro saltem apographo, quod quam plenum, quam accuratum sit, saepius demonstravimus. *Brunckius* tamen se hoc distichon Vat. Cod. auctoritate *Antipatro* ait tribuere. In quo ne erraverit, vereor. In *Plan.* p. 203. St. 295. W. *Anytes* est. Inter *Anytes* carmina retulit *Wolffius* in *Fr. Poët.* p. 98. Themistoclis tumulem poeta monimentum malevolentiae et invidiae Graecorum esse ait. Carmen non satis perspicuum. Themistoclis ossa ex Magnesia Athenas esse translata, narrat *Pausan.* L. I. 1. p. 3. — V. 1. κέχρωται tentavit *Casaub.* in not. mss. — V. 2. »κακοτροπίας. In Vat. Cod. quo auctore *Antipatro* tributum hoc carmen; κακοτροπίας, sed ex correctione: aliud

»quid fuit antea, quod Salmasius discernere non potuit.^a κακοτροπία. πακίλη καὶ παντεδανὴ πανουργία. *Antipat.* de D. V. p. 80. De verbo κακοτροπία vide *Budaei* Comment. L. Gr. p. 26, 24.

LIX. Cod. Vat. p. 306. Ἀντιπάτρου. In Plan. p. 288^a. St. 417. W. gentile non magis additur. Poëta in Athenienses propter Socratis iudicium invehitur. — V. 3. ἡλεις a pr. m. Vat. Supra correctum ἡλεις et ἡλεις. — In fine versus idem εὐδὲ ἐν αἶδου. Vulgo οὐδὲν ἐν αἶδου. In marg. Wecheliana notatum: Ἰσως εἶδες ἐν αἶδου. πάντως τι τοιοῦτον. νεὶ δὲ τὸ κύνειον. Inepta conjectura. *Joseph. Scaliger* in not. mst. εὐδὲν αἶδω, quod non satis perspicuum. Depravatam esse lectionem, quam *Brodaeus* frustra interpretari conatur, recte intellexit *Opfoporus*; quod moneo, quia se raro tam perspicacem ostendit bonus *Vincentius*. — Br. unde praeclaram suam lectionem petiverit, non indicavit. — V. 4. Br. exhibuit lectionem Planud. In Vat. Cod. δόντες· εἰ τισσοῦνται π. κ. — Ceterum *Antipat.* respexit, in secundo praesertim versu, locum *Euripidis* de Palamede ap. *Diog. Laërt.* II. 44. ἱκάνει ἱκάνει τὰν Πάνσεφον, ὃ Δαναοί, τὰν εὐδὲν ἐλγίζουσιν Ἀθήναι μούσαν, τῶν Ἑλλάνων τὸν ἔριστον, quae verba ad Socratem referre solent veteres. Vide *Valcken.* in *Diatr.* p. 190. sq.

LX. Cod. Vat. p. 234. Ἀντιπ. Θεσσα. Plan. p. 261. St. 377. W. In servam Libycam, quae, dum viveret, a domina sua filiae in locum habitā, defuncta, liberam sepulchrum nata est. — V. 1. ῥώμας. Vat. a man. sec. — V. 4. κλαυσμύνα. Vat. Cod. — τῷβη λευθαρία. Ex poëtarum dicendi consuetudine haec verba nihil aliud significent, nisi λευθαρίαν Ἰθύναν ἐν τῷβη. Servae libertatem concesserat domina; non igitur, ut serva, sed libera sepulta est. Ceterum servos servasque non concrematos esse constat, id quod ipsis cum pauperioribus commune fuit.

fuit. — V. 5. πῦρ ἴτερον. faces nuptiales, non rogi flammam. Pompeja igitur hanc suam servam cremandam curavit. — τὸ δ' ἰφθασεν, ante nuptias perii. τὸ, i. e. τὸ τῆς πυρκαϊῆς πῦρ. Similia vide in notis ad Meleagr. Ep. CXXV. — V. 6. ἀμετέρων ἦψεν λ. Περσ. Vat. Cod. — Φερσαφόνυ. Plan. et Vat. a man. sec.

LXI. Cod. Vat. p. 249. Ἀντιπάρου. Plan. p. 246. St. 357. W. gentile non addit. Scriptum in naufragum, cujus carnes pisces comederant, ossa fluctus in litus ejecerant. — V. 1. θάλαττα. Vulgo.

¶. 125.] LXII. Cod. Vat. p. 249. Ἀντιπ. Μακεδ. Plan. p. 246. St. 357. W. In naufragum, quem, cum in terram enataisset, lupus ad Penei ostia interemit. Expressum carmen ex *Leonid. Tar.* Ep. XCIV. — V. 3. μόνιος λόκος. Vide notata ad *Leonid. Tar.* Ep. VI. — Θερῶν Edd. vett. Θερῶν tamen Aldus jam in ed. pr. correxit. — V. 4. »In Plan. ὡ γ. κ. πικρότερα. contra sensum. Sic etiam in Vat. Cod. scriptum; sed supra correctum ab eadem manu πιστότερα, quod verum est. »*Br.* Nullum correctionis signum in apogr. Goth. sed in contextu πιστότερα habetur, sine ulla rasurae nota. *Leonid. Tar.* l. c. ὡ τάλαν, ὅστις Νηρεΐδων Νόμφας ἔσχε ἀπιστότερας. Noster Ep. L. τίς παρὰ πάντῃ Πίστις, ὅς οὐδ' ἰδίης φείσαστο συντροφίης. *Apollonid.* Ep. XIII. ὡς κρῖνος χέρσον ἀπιστοτέρην. Haec igitur lectio unice probanda. *Dorvill.* ad *Charit.* p. 316. corrigebat: πικρότερα. *van Eldick* in *Susp.* p. 27. ὡ γαίης κόματ' ἀπικρότερα.

LXIII. Cod. Vat. p. 325. Ἀντιπάρου. Edidit *Salm.* ad *Solin.* p. 17. C. Hermocratea, undetriginta liberorum mater, se nullius eorum mortem vidisse gloriatur, suamque felicitatem cum Niobes clade comparat. — V. 1. Ἐρμοκράτεια. *Salm.* — V. 2. ἡγάσασθαι μὲν 3. *Wakesfield* scribendum censet in *Sylv. crit.* T. II. p. 114. Necessitatem emendandi non video. αὐγάζομαι, termina-

tione media, dixerunt plures. *Homer.* Il. ψ. 458. εἰς
 θυγῶν ἱππους ἀνυγάζομαι, ἢ καὶ ὑμεῖς; *Callimach.* H. in Dian.
 129. οὗς δὲ κεν εὐμειδῆς τε καὶ ἱλαος ἀνυγάζομαι. H. in Cerer. 5.
 τὸν κάλαθεν μὴδ' ὀψέθεν ἀνυγάζομαι. — Similis felicitatis
 exemplum proposuit *Marsial.* X. 63. in matrona, quae
 — *nihil extremos perdidit ante rogos. Quinque dedit pue-*
ros, totidem mihi Juno puellas: Clauserunt omnes lumina
nostra manus. Adde *Propert.* IV. El. XI. 97. sq. —
 V. 4. ἤλα. Vat. Cod. Emendavit *Salms.* — V. 5. ἢ μὲν.
 Vat. Cod. » Mallet quis forte ἐμὲν ὠδῖνα θυγατρεῖν. Ulti-
 » ma vox subauditur. » *Br.* Sed sic manca est oratio; nec
 ferenda ellipsis, hoc praesertim loco, ubi antithesis ex-
 pressam rei oppositae commemorationem postulat. *Wa-*
kefield L. c. corrigit: ἐμὲν ὠδῖνα μ. meum partum, i. e. meos
 liberos. At etiam οἱ ἄλλοις *Hermocrateae* sunt liberi.
 Ceterum sic, ut cl. *Wakefield*, hunc versum laudat *Wes-*
sten. ad Nov. Test. II. p. 467. Mihi hic versus emen-
 datricem manum passus esse videtur. Nihil impedimenti
 foret, si legeretur:

ἤματι δ' ἢ μὲν θυγατρεῖν ὠδῖνας ἔλυσαι,

φούρας δ' εἰς ἤβην ἄρσενας ἠγάγαται.

Sic iusta est antithesis. — V. 6. ἤβαν et ἠγάγαται. Vat.
 Cod. — V. 8. παιεὶ καὶ γ. Cod. παιεὶ τε καὶ γλ. mallet
Br. Sic *Salmasius* dedit et *Wakefield.* — τανταλλῶ^{ας}. Vat.
 Cod.

LXIV. Cod. Vat. p. 260. 'Ἀντιπάτρου' εἰς νυμφίον τινὲς
 ἐκ τῆς παστάδος τελευτήσαντα. Edidit *Leich.* in Sepulcr.
 p. 22. *Reisk.* in Anth. nr. 595. p. 93. — V. 1. λέγει.
 Cod. Vat. In marg. apogr. *Lipf.* λέγω, (quod *Leichius* rece-
 pit) et λέγοι. Verior est conjectura *Reiskii* λέγειν, infi-
 nitivo pro imperativo posito. — V. 2. ἐμβλῶ ὄφας, cali-
 go, quae oculorum aciem hebetabat. — V. 3. ὁμῶς δὲ
 πν. σὺν ἐπείβεισσι μ. ἰόντες. Vat. Cod. ἰόντες habetur in
 marg. apogr. *Lipf.* qua lectione spreta, *Reiskius* ἰώντ' εἰς

in textum invexit. Junge: τοῦτο τὸ νέφος (caligo illa ex animi deliquio orta) σὺν ὀμμοῖς (simul cum oculorum lumine) ἡπείρεσε πνοῇν, (ipsam animam exstinxit Egerii) αὐτοῦ ἰδόντος μένον τὴν κόρην. (qui puellam viderat tantum, qui nonnisi adspectu puellae fructus erat.) — V. 4. κούρον. Cod. Vat. quod in κόβραν mutavit R. — *Θευμορίης*. Vide de hac voce ad *Callimachi* Ep. III. p. 255. — ἡλια. Conf. *Eurip.* Epigr. T. II. p. 57. (Ed. Lips. T. I. p. 96.) — V. 5. σέλας. facis, quae nuptae praeferebatur. Hujus adspectus cum Egerio *μόρην* videretur attulisse, Orcus eam incendisse dicitur. Cf. supra Ep. LX.

§. 126.] LXV. Cod. Vat. p. 266. Ἀντιπάτρου. εἰς Λυσιδίκην γυνῆν, ἣν ἡ οὐκία πεσοῦσα ἔκτανε. *Alberti* ad *Hesych.* v. *βουρμός* p. 780. *Leich.* in Sepulcr. p. 24. *Reisk.* in Anth. p. 90. nr. 607. — V. 1. *Θρυγμοῖσι*. apogr. Lips. — Nix circa pinnas muri collecta et liquefacta, effecit, ut murus aedium concideret et *Lyfidicen* vetulam ruina perimeret. — V. 3. ἡ δμῶλινες. lectio est cod. nequaquam sollicitanda. *Salmasius* δμῶλινος. *Br.* *Apollon. Rh.* L. II. 396. Εὐζήτης ἐπὶ ταῖσιν ὀμῶλινες. *Schol.* δμουροι. ὀμῶλινες γὰρ τὴν οὐλινες, ὀμῶλινες. Idem L. II. 787. δμῶλινες ἡρόβες. — V. 4. κούρον. ipsas domus ruinas in tumuli locum exstruxerunt. *Turret*, κούρον, vocat domum solitariam. Vide ad Ep. LIV. Temere hanc lectionem sollicitavit sive *Guyetus* sive *Salmasius*, qui *βουρμόν* corrigebat. *Hesych.* βουρμός. σταθμός. i. e. δρεμος, *statio navium*, ut recte *Vossius*, quo nihil ab h. l. magis alienum est.

LXVI. Vat. Cod. p. 248. sq. Ἀδριαν. Θεοσε. Plan. p. 253. St. 366. W. Nisi Vat. Cod. hoc carmen, in hominem Tyrium conscriptum, diserte nostro *Antipatro* tribueret, *Sidonii* esse putarem. — V. 1. μῆμ. πόντη. mari debitus; cui quodammodo fatale fuit, ut in undis perires. — V. 5. Tantaе tuae divitiae te a morte redimere non potuerunt. Comparandus locus nobilissimus

ap. Petronium c. CXV. *Ubi impotentia tua? Nempe piscibus bellisque expositus es, et, qui paulo ante jactabas vires imperii tui, de tam magna nave ne tabulam quidem naufragus habes. Ite nunc, mortales, et magnis cogitationibus pectus implete. Me, causi, et opes, fraudibus captas, per mille annos disponite.* Adde Horat. II. Carm. 18. 36.

LXVII. Cod. Vat. p. 264. Ἀντίπ. Plan. p. 216. St. 315. W. sine gentili. — In Apollodorum, stadiodromum, cum Pifia abiret, fulmine percussum. — V. 2. αὐτῇ. Ad hujus montis radices Apollodorus sepultus est. — V. 3. Πίσσηθεν. Vulgo. — ἄρας. Vat. Cod. — V. 5. ὡς γυνέως. Scribendum *Alavέως*. ut recte a Brodaeo emendatum. Br. Sic quoque Jof. Scaliger emendavit in not. mst. Aeane et Beroë Macedoniae urbes. — V. 6. ὡς Vox Διὸς ad sensum et metrum necessaria, quae in Planudea deest, e Vat. Cod. reposita est. Versus sunt Phalaecii Hendecasyllabi. Br. Vatia tentarunt viri docti, ut versum explerent. Huetius p. 21. v. δ. δε. τῇδε καθεύδει. Anonymus Bibl. Bodl. vñ. σταδιδεῦρος καὶ five vñ. δ. δε. ἑκαὶ κ. Jof. Scaliger in not. mst. μέρῳ καθεύδει.

LXVIII. Cod. Vat. p. 316. Ἀντιπάτρου. οἱ δὲ Φίλιππον θεοο. Edidit Jensch. nr. 134. Reiske in Anth. nr. 785. p. 168. In Glyconem athletam, quem Augusti aetate vixisse credibile est ex Horat. I. Ep. I. 28. *Nec quia desperes invicti membra Glyconis, Nodosa corpus nolis prohibere podagra*, quem locum Reisk. non neglexit comparate. Conf. Lessing. de Epigramm. Tom. I. Opp. p. 324. sqq. — V. 2. κερωνός. propter vim et celeritatem. Pausan. L. I. 16. p. 38. Πτολεμαῖος — ἄλλως δὲ τολμήσῃ πρόχειρος, καὶ δι' αὐτὸ κερωνός καλούμενος. Idem eundem Ptolemaeum sic appellatum esse ait διὰ τὸ ἄγαν τολμηρόν. L. X. 19. p. 843. — V. 3. Ἀτλας. Vide ad Antip. Sid. Ep. XI. — V. 4. τὸν δὲ πρ. quod in ἔμρον

ταύτης περ. mutavit Reisk. — Deinde membr. αὐτ' ἐν 'Ι. αὐτ' 'Ε. τὸ περ. αὐτ' ἐν 'Α. Haec sensum praebent minime ineptum: Talem virum nunquam nec inter Italos, nec inter Graecos, nec inter Asiaticos denique Orcus, omnia vincens, prostravit. — Multo minus perspicuus sensus in lectione Brunckiana. Male tamen etiam in illa lectione περὶθεν et τὸ πρῶτον junguntur. Vide, an corrigendum sit:

ἔρποντι* τοῖον δὲ σθένος αὐτ' ἐν 'Ιταλοῖς,
αὐτ' 'Ελλάδι τὸ πρῶτον, αὐτ' ἐν 'Ἀσίῃ,
δὲ πάντα νικῶν 'Ἀΐδος ἀνέτραπε.

— V. 6. laudans *Heistien.* ad N. T. II. p. 174. apte confert *Luciani* Contemp. §. 8. ὑπὸ τοῦ ἀμαχοτάτου τῶν ἀνταγωνιστῶν καταπαλαίθετος τοῦ θανάτου. *Eusebius* de Laud. Constant. 7. p. 62 I. C. ὡς μηκέτ' ὄντες μετὰ θάνατον, νικητὴν ἀπάντων καὶ μέγαν θεὸν τὸν θάνατον ἀνιγδρεύον.

Ὡ. 127.] LXIX. Cod. Vat. p. 249. 'Ἀντιπάτρου. Planud. p. 256. St. 37 I. W. In *Lyfin*, naufragum, in litore sepultum. Comp. *Arcbiae* Ep. XXXIII. — V. 3. εὐατι. Vat. Cod. et Plan. — V. 5. πτόν οὐκ ἔτι φορεῖς νηὶ πῆμτορον. Forte *Lyfis* hic dives fuerat mercator, qui ad versam fortunam expertus eo redactus fuerat, ut non amplius magna opus haberet navi, ad vehendas merces suas; sicque οὐκ ἔτι commodam interpretationem accipit. At probabilius scriptum fuisse olim οὐκ ἐπὶ φ. πῆτι et ἐπὶ saepe permutantur. Br. Debetur haec conjectura, sive emendatio potius, *Schneideri* acumini. Mari avaritia passim exprobratur. Jam igitur hoc in maris invidiam dicitur, quod *Lyfin*, quamvis parvo navigio vectum exiguisque instructum copiis, tamen submersevit. — V. 7. ματέων ζυήν. *Theocritus* ap. *Asben.* L. VII. p. 284. Α. καὶ τις ἀνὴρ αἰτεῖτ' — εὐαγγελίαν το καὶ ὄλβον, 'Εξ ἄλλος ὃ ζυῶ, τὰ δὲ διατρεῖ καὶ ἄρετρα. prout haec emendavit *Toup.* in Add. ad *Theocr.* p. 408. Conf. *Eid.* XXI. 65. sqq.

Ex Leff. p. 155.] LXX. Cod. Vat. p. 460. Ἀντι-
πάτρῳ. *Sidonio* fortasse tribuendum. Scriptum videtur
in tabulam pictam, quinque Bacchas, in variis rebus
occupatas, exhibentem. — V. 1. Διενύσσει. Vat. Cod. —
Postremas hujus versiculi voces *Br.* in σαώτῳ contrahen-
das recte censuit. Idem tamen tentat: αἶθε σαώτῳ Ἐντί-
πῳ. 3αφ. quod nihili. Scribendum videtur:

αἶθε σαώτῳ

Ἐντύσσει 3οης ἔργα χοροστασίας.

Sic jamdudum correxeram, cum *Schneiderum* quoque
Ἐντύσσει legisse viderem. *Callim.* H. in Apoll. 8. αἱ δὲ
νέοι μαλ' αὖτε καὶ ἐς χορὸν Ἐντύσσει. Vide *Rubnk.* Ep. crit. II.
p. 130. Verum quoque 3οης, quod Vat. Cod. firmat,
ubi non 3αφ, sed 3ας legitur, i. e. 3ας. *Quintus Maec.*
Ep. XI. αὐτὰς ἀναξ ἔμβαινε 3οῦ πηδήματι. — Repræsen-
tabatur igitur chorus Bacchi Servatoris. Erat ap. Troe-
zenios templum Διενύσσει, κατὰ δὲ τὴν μάγνημα ἐπέλεσσεν
σαώτῳ *Pausan.* L. II. 31. p. 184. Item prope Amymo-
nen, fluvium Argolidis, Διένυσσος erat σαώτης, καθήμενον
ἔδραν. *Pausan.* L. II. 37. p. 198. — V. 3. κοργάζουσα
Vat. Cod. — V. 6. αἱ δὲ πέμπτῃ. Vat. Cod. — V. 7. 8.
Nullus ex ultimo disticho sensus expiscari potest. Cor-
rupta verba, quae vide an sic sanari possint:

καὶ πᾶσι φοιτάλει το, παρ' ἑρμέν το νύχμα
καὶ πλεγύς, λίσσῃ δαίμονος εὐλάδι. α

Brunck. Tam facilis tamque egregia emendatio non de-
bebat dubitanter proponi. In cod. est λίσσῃ, i. e. λίσσῃ.
Idem παρ' ἑρμένος et παρ' ἑρμένος. *Homer.* II. ψ. 603. ἐπὶ οὐτι
παρ' ἑρμένος, εὐδ' ἑσπέρην ἠέδε παρ' ἑρμένος. *Archilochus* ap. *Stob.*
p. 561. Gesn. νέον παρ' ἑρμένος. Vide *Etym. M.* p. 683. 49.
et inprimis *Valckenar.* ad *Adon.* p. 241. 199.

BOETHI EPIGRAMMA.

Cod. Vat. p. 397. ἐκείνου τοῦ ἐλεγιογράφου. Plan. p. 13. St. 23. W. Scriptum in Pyladem, pantomimum, qui Bacchum saltaverat. Conf. *Ansip. Theff.* Ep. XXVII. Seio, hoc carmen illustratum esse a *Bened. Avernio* T. I. Diff. XVI. p. 49. sqq. sed liber non ad manus est. — V. 3. ἀρχήσατο. Vat. Cod. — Pro κίων ἐξθά κατὰ τρ. *Scaliger* in not. mst. et ad *Eusebium* ann. 1995. p. 169. ἀρχήσατο κίων Κόρδακα καὶ τρ. cui conjecturae speciem facit *Suidas* in Πυλάδης Κίλιξ ὅγραψε περὶ ἀρχήσεως, ἥτις ὅτ' αὐτοῦ εὐρέθη, ἐπὶ τῆς κωμικῆς καλουμένης ἀρχήσεως, ἥτις ἐκαλεῖτο κόρδαξ, καὶ τῆς τραγικῆς, ἥτις ἐκαλεῖτο εἰκονίς, καὶ τῆς σατυρικῆς, ἥτις ἐμμέλεια. *Scaligeri* tamen conatui obviam ivit *Salmas.* ad *Scr. Hist.* Aug. T. II. p. 836. qui cod. lectionem sic interpretatur: Pylades Bacchum saltavit secundum rectas leges et instituta tragicorum ἀρχησσοδιδασκάλων. sive νομίμως ἀρχήσατο, ut Seleucus dixit de Bathyllo ap. *Asben.* L. I. p. 20. E. quem locum comparavit *Cassanbonus* ad *Perfi* Sat. V. p. 174^b.

ALPHEI MITYLENABI
EPIGRAMMATA.

γ. 128.] I. Cod. Vat. p. 571. *Menagius* edidit in *Obst.* ad *Tassonis* Amintam p. 184. qui liber mihi non ad manus est. Primum distichon protulit *Bernard.* ad *Thom. Mag.* p. 89. ubi vim verbi κνήμετος exponit. In schedis Tryll. Ἀλφειοῦ inscribitur. In membranis est Ἀλφειοῦ Μιτυλ. — Amor non fugiendus, sed sectandus est, quippe qui desidiā et segnitiam ex animo excutiat. — V. 1. τλήμετος. *Horat.* III. Carm. XII. 1. *Mist.*

rarum est neque amorī dare ludum. Ad totius carminis argumentum praeclare facit *Ovidius* l. Amor. IX. 31. *Ergo desidiā quicunque vocabit amorem, Desinat, ingenii est experientis amor.* et in fine: *Qui nolet fieri desidiosus, amet.* — V. 3. καὶ γὰρ ἐγώ. Sic plane idem l. c. v. 41. *Ipse ego segnis eram discinctaque in ora natus: Mollirant animos lectus et umbra meos. Impulsi ignavum formosae cura puellae.* — V. 4. ξιρόφιλον. Vat. Cod. Hoc cur mutatum sit, non video. Nomen *ξιρόφιλον* tueretur *Simonides* Ep. LVIII. p. 137. — V. 6. ψυχῆς ἀκόνυ, quae animum impellunt et exercent, dicuntur ἀκόνευν τὰς ψυχὰς, ut ap. *Xenophont.* Oecon. 21. 3. et παρακόνευν, ut in *Cyropaed.* VI. 2. Paulo audacius res ipsa, quae impellit et acuit, ἀκόνυ vocatur; ejus audaciae illustre exemplum est ap. *Pindar.* Ol. VI. 141. quod nuper praeclare tractavit *Heynius* p. 79. Oppidum, quod *Lacedaemoniis* multum negotii fecerat, cum quidam ex eorum regibus vastare vellet, *Ephori* dixerunt: *μηδαμῶς ἀφαιέσθης, μηδ' ἐνέλθης τὴν ἀκρόαν τῶν νήων.* *Plutarch.* T. II. p. 233. D. Inter recentiores hac imagine usus est *Torqu. Tassus* in *Gieruf.* liber. XX. 114. *Tale ei sui sdegni desta, ed alla core D'amor gli aguzza ed alle fiamme avviva.*

II. Vat. Cod. p. 173. Ἀλκαίου Μιτυλ. Hoc tamen lemma in membranīs a sec. manu esse, *Brunckius* asserit, cum prius Ἀλφειοῦ fuerit. In nostro apogr. nullum correctionis vestigium. *Alpheo* tribuitur in *Planud.* p. 433. St. 567. W. ubi compares magnam ejusdem argumenti carminum multitudinem. — V. 1. ἄλλης ἀπ' ἄλλης. Vat. Cod. Miror, praepositionem ἀπὸ bis positam doctissimo editori stomachum non movisse. Verba ἀνδρὶ ἀπ' ab imperito librario, qui versum mutilum reperiebat, addita esse puto, cum *Alpheus* fortasse dedisset:

ἦναι τὸδ' αἰκείης σύμβολον ἀγγελίας.

Conf. *Archiae* Ep. VI. VII. VIII. IX. — V. 3. ἀπὸ μοίρας

Vat. Cod. — V. 4. *ἰθυόντων*. Vat. et *Suid.* qui h. v. excitavit v. *στάλακας* T. III. p. 368. — V. 5. *ἢ μὲν* Plan. — V. 6. Ap. *Suid.* v. *αἰφελίας* T. II. p. 773. *ἄδε νημοῖς*. quod emendavit *Toup.* Em. in *Suid.* P. II. p. 301v.

III. Planud. p. 332. St. 472. W. Amori dormienti poeta facem et pharetram eripere conatur; sed faevum puerum vel dormientem timens a conatu abstinere. Expressit hoc carmen *Staryll.* *Flacc.* Ep. VIII. — V. 1. *χερς* omittit Ald. pr. et sec. lacuna relicta. καὶ inseruit ed. fil. Aldi. *χερς* primus *Asiensius* dedit. Ab ed. Flor. pr. hoc carmen plane abest. — V. 3. *ὑπόμνη. εἰρήνη. Suid.* *Philippus* Ep. XXIX. *καλεπρος ὑπόμνη; χερσὶ χάρις; ὅπλα γὰρ ἐχθρῶν; καρπὸς εἰρήνης ἀντεδίδασκε φέρειν.* — §. 129.] V. 5. Sed vel sic, dolose, timeo, ne quem mihi dolium struas, somniumque, mihi infestum, mente concipias. Ex *δολοπλῆκε* ad *κέρως* substantivum *δέλον* assumendum est. — *πικρὸν. ἐχθρὸν.* Vide *Schol. Sophocl.* Phil. 254. *Valckenar.* ad *Phoen.* p. 352. — *Staryll.* Fl. l. c. *ἐγὼ δ', ἀγέτωχαι, δέδοικα, μή μοι καὶ κνώσσω πικρὸν ὄνειρον ἴδω.*

IV. Cod. Vat. p. 374. Planud. p. 14. St. 25. W. Animum, praesentibus aequum, omnibus divitiis praefendum esse. — V. 1. *βαθυλήους.* agros segete longe lateque tectos. *τέμενος βαθυλήιον Homer.* Il. ε. 550. — V. 2. »Ex Archilochi versibus (Fr. X.), quos sibi imitandos proposuisse *Alpheus* videtur, summus Criticus »*Rich. Bensl.* ad *Horat.* p. 132. scribendum censet, *ὅκα » ὄλβον, πολέχευος οἶα γύγης.* Nihil muro. Quum *ἑρόρας* » epitheton habeat, sic substantivo *ὄλβον* bene jungitur » *πολέχευον* et utrumque ad *Gygén* refertur, qui fuit di- » ves et agri et auri.« *Br.* In eandem sententiam, colore non abssimili, *Horat.* III. Carm. XVI. 39. *Contrácto me- » lius parva cupidine Vēstigia porrigam, Quam si Mygdoniis » regnum Alyassei Campis consinuem.* *Tibullus* L. III. El. 3. 29. *Nec me regna juvant, nec Lydius aurifer amnis, Nec » quas terrarum sustinet orbis opes. Haec alii cupians. Li-*

ceas mihi paupero cultu Secure cara conjuge posse frui. Ut Gygae et Croesi divitiae pro magnis opibus paroe-
miace dicuntur, sic Tantali quoque talenta passim oc-
currunt. Ap. *Aristaenetus* L. I. 10. p. 27. olim lectum
fuisse suspicor: Ἀχόντιος οὐκ ἂν ἡλλάξατο τὸν Μίδαο χρυσόν,
ἀλλὰ τὸν Ταντάλου πλοῦτον ἰσοστάσειον ἡγάγετο τῇ πέρῃ, cum
vulgo legatur τὸν πάντα πλοῦτον, perquam inficete. Vide
Zenobium in Prov. VI. 4. p. 152. ibique *Schozzum*. —
V. 3. Macrinum, quem Alpheus h. l. alloquitur, Macri-
num imperatorem esse putavit *Fabric.* in Bibl. Gr. Vol. II.
L. I. 12. p. 14. sine causa idonea, ut monnit *Dorville*
in Misc. Obfl. T. VII. p. 70. — V. 4. τὸ μὲν ἄγαν.
De auctore hujus dicti vide *Schol. Eurip. Hipp.* 265. et
Epigr. adesp. DVIII.

V. Cod. Vat. p. 372. Planud. p. 90. St. 132. W.
Gloria Trojae rerumque sub Trojae moenibus gestarum
memoria per Homeri carmina adhuc viget et durat. —
V. 3. ὑπὸ σταφάνῃ τοῦ πέλαος. Haec est Codd. omnium
et editionum veterum lectio, quam primus mutavit
H. Stephanus ob corruptum ὃ δὲ τὸν initio sequentis
versus. Hoc corrigendum erat et illud retinendum. *Br.*
Stephanus dedit: ὑπὸ σταφάνῃ τοῦ π. ἢ δὲ τὸν. Optima est
Brunckii emendatio. Sequitur *Alpheus* eos, qui Hec-
torem ab Achille circa moenia raptum dicebant. *Euripid.*
Androm. 107. Ἐκτορα, τὸν περὶ ταίχῃ Εἰλυνος διφερόντα παῖς
ἄλλας θένιδος. Vide *Heyn.* Excurs. ad Aen. I. 483. XVIII.
p. 161. sq. — V. 5. ὅν. quo rate non una quaedam
urbs, sed utriusque mundi, Orientis non minus quam
Occidentis, plaga gloriatur.

VI. Cod. Vat. p. 371. Edidit *Jensius* nr. 109.
Reisk. Anth. nr. 760. p. 157. Poëta ex Syria Romam
profecturus Neptunum secundam navigationem rogat. —
V. 1. Ἰππῆ. Notus Neptunus Ἰππῆς, rei equestris prae-
ses. — V. 2. ἐλὺβοις ἀμφ. στυγαίου. Ad hunc scopulum

naufragium fecit *Reiskius*. Loquitur poeta de Caphareo, quem praeternavigabant, qui Italiam e Syria petebant. Infra p. 161. οὐδὲ μὲν γήϊον καφηρίδες. Br. Hunc scopulum *Reiskius* certe non ignorabat, cum ad hoc carmen dubitaret, quod saxum Euboeae poeta significare voluerit. Qui Italiam e Syria petebant, Caphareum promontorium praeternavigabant quidem, sed ingenti intervallo, ita ut poetam hujus potissimum rei causa Neptunum invocasse vix crediderim. Commemorari solent in deorum invocationibus loca, ubi maxime coluntur et habitare putantur. Jam Neptuni regia circa Euboeam fuit. Apud *Homer.* II. v. 20. Neptunus, Samothracia relicta, τρεῖς μὲν ἔρζεξεν ἑὸν τὸ δὲ τέτρετον Ἰάκον τέκνον, Αἰγύψος ἔνθα δὲ οἱ πλοῦτὰ δώματα βένθεσι λιμνῆς χεῖρεσσι μαρμαίροντα τέτρεχοντο. Conf. *Strabon.* L. VII. p. 592. — Hanc domum in fundo maris significare videtur *Alpheus* verbis ἀμφικερυὴ σελήνη, rupem fluctibus exesam, antrum, undique saxi dependentibus circumdatum. In Cod. Vat. εὐβαίης legitur. — V. 3. Simili modo precatur *Philodemus* Ep. XXIV. 7. 8.

VII. Cod. Vat. p. 447. Planud. p. 8. St. 15. W. Expressum est carmen ex Epigr. *Alcaei Mess.* XIII. Romanorum arma terram et mare subegerunt; nihil jam superest praeter coelum. Quare Jovem poeta monet, ut portas Olympi claudat. Ex postremis verbis οὐρανὸν οἶμος ἔσ' ἔσ' ἄρατος, *Opsopoeus* inepte suspicatur, hoc carmen in Romanorum contumeliam scriptum esse; significari enim, Romanos coelo indignos esse. — V. 4. οὐρανὸν ὁ δμῶς. Cod. Vat. In marg. γγ. οἶμος.

7. 130.] VIII. Cod. Vat. p. 373. cujus auctoritate *Alpheo Misylenaeo* tribuitur, in Planud. enim p. 99. St. 146. W. *Antipatro Thessalonicensi* inscriptum est. Heroum, Trojano bello illustrium, patrias fere everfas esse. Mycenarum quidem nec ruinas conspici. *Eustath.* ad

II. B. p. 219. 30. ἱταπεινάθησαν δδ, φησι, μετὰ τὰ Τρωϊκὰ αἱ Μυκήναι· καὶ εἰ τὸ Ἄργος ἔχοντες εἶχον καὶ Μυκήνας συντελεῖν σὺν εἰς ἓν. χρεόναις δ' ὑστερον κατασκάψαν ὑπ' Ἀργείων, ὥς μὴ ἰσχυρὸς ὑβρίσκεσθαι τῶν Μυκηναίων πόλιν. Hoc et sequens Epigramma imitatione expressit *Ansonius Argivus* T. II. p. 240. — V. 1. μὲν ὀνόματι. Vat. Cod. Fuit fortasse ἂν ὀνόματι. — V. 2. πολλὰν. Vat. et Plan. Male. Vera est *Bruckii* lectio, quamvis ejus auctoritatem penitus ignoramus. Librarii metro timentes πολλὰν in πολλὰν mutaverunt. Breves syllabas in hac pentametri parte nonnunquam produci passim monuimus. — V. 3. παρεχόμενός τε Μυκήνην omnes editt. veteres. *Stephanus* γὰρ scripsit. — Comparandus illustris *Sulpicii* locus ad *Ciceronem* Epist. ad Div. L. IV. 5. — Μυκήνη legendum esse, vidit *Jos. Scaliger* in not. mstis. — V. 5. αἰπολῶν μόνον. De loco plane deserto, μηλοβότον, ubi captarum greges pascentes conspiciuntur. *Huesius* p. 12. comparat Epigr. seq. ubi item de urbibus dirutis δαίκωνσθ' ἰδμῶπων αὐλῖα βοσκώων. Sed miror, poetam eandem rem bis dixisse, idque iisdem prope verbis. Quare versu praeced. αἰπολῶν deberi suspicor librario, qui ad αἰπολῶν oculis aberraverat. Scribe:

— ἔργων, καὶ σκοπέλων πάντες ἰσημοτέρην.

quam emendationem commendat et lenitas mutationis, et locus *Pompeji* Ep. I. p. 105. quem noster ante oculos habuit:

Εἰ καὶ ἰσημοίη κέχυμαι κύνες ἔνθα Μυκήνη,
εἰ καὶ ἡμαυροτέρη πάντος ἰδαῖν σκοπέλου.

— V. 5. Senes tantum urbem hoc loco fuisse meminunt. — Κοκλῶπων. Vide notas ad *Antip. Sidon.* Ep. LI. *Interppr. Thucyd.* L. VIII. p. 243. sq.

IX. Cod. Vat. p. 373. Planud. p. 100. St. 147. W. Urbes, unde Trojae victores prodierint, everfas jacere, Trojam contra stare et superesse. — Magis poetice

quam vere hoc dici monuit *Dorvillius* in Misc. Obss. T. VII. p. 71. quum *Strabo* quidem L. VIII. p. 578. Argos et superesse et primum post Spartam locum obtinere dixerit. — Ἑλλάδες. Fuerunt inter veteres, qui Ἑλλὰς ap. *Homer.* Il. β. 681. pro urbis nomine haberent; nec, ut videtur, injuria. Vide *Strabon.* L. IX. p. 659. C. Cf. *Schönmann* de Geogr. *Homeri* p. 72. *Alpheus* certe *Achillis* patriam significare voluit. — V. 2. χρυσή ἄρ. Mycenae, quam urbem *Homerus* τὴν πολύχρυσον appellare solet. Hinc *Perseus* ortus. Praeclarus locus est *Pausaniae* L. VIII. 33. p. 668. de fortunae impotentia, in grandia aequae ac in exigua grassantis, ubi etiam Mycenarum fortunam commemorat: Μυκῆνας μὲν γὰρ τοῦ πρὸς Ἰλίου πόλεμον τοῖς Ἕλλησιν ἡγήσαμένη — ἡγήμηνται πάντες θροοί. — V. 3. ἱερὸν ἡρώων emend. *Jos. Scaliger* in not. mltis. Exstincta est gloria heroum, quorum virtute Trojae conciderunt moenia. — Hoc ab *Alphoe* dici miror, qui Epigr. V. recte dixerat, heroum; in bello Trojano illustrium, nomen et gloriam ad omne aevum durare. Nec id profecto hoc loco agitur, heroum illorum nomina utrum floreat, an in oblivionem abierint, cum nonnisi urbium, unde victor Graecorum exercitus prodierat, fatum cum Trojae fortuna comparatur. Quae cum ita se habeant, *Alpheum* non sic scripsisse puto, ut vulgatur, κείνων κλέος, sed potius:

ἱερὸν ἡρώων κείνων ἱδός.

Sedet et patria heroum. *Hesych.* Κυκλώπων ἱδός. ἐπειδὴ Κόκλωες ἐτείχισαν τὰς Μυκῆνας. *Pindar.* Ol. β. 22. ὦ Κρόνιε — ἱδός Ὀλύμπου νέμειν. *Isthm.* α. 42. ἐν Ἀχαιοῖς ὑψίστου θεράπιας οἰκίαν ἱδός. *Euripid.* Orest. 1247. κατὰ Πελασγὸν ἱδός Ἀργείων. *Iphig.* in Aul. 1527. δολβόντα Τροίας ἱδόν. De deorum sedibus et templis ἱδός eleganter usurpatur, docente *Rubuk.* ad Tim. p. 93. — Ne cui vero durior videatur metaphora in verbis ἱερὸν ἡρώων ἱδός, verbum ἡρώων simili ratione passim occurrit pro evertere, finire, ex-

cideret; et in passivo pro *cessare*, *evanescere*. Ep. *ἄδων*. T. III. p. 146. XX. *ἐξάννυντο δὲ πηγαί*. exaruerunt fontes, non solis aestu, sed serpente aquam potante. Ibid. p. 141. II. Tereus γλίτσαν ἐμὴν ἐθέρισσε, καὶ ἔσβασεν Ἑλλάδα φωνήν. T. III. p. 284. DCXXIX. *εβένοντας ποτὶ τοῦδε τυραννίδα*. — V. 4. *ἤρσαν*. Cod. Vat. — V. 5. *ἐστὶν πέλις* Vat. Cod. Troja a Julio Caesare et Augusto agro, libertate et immunitate operum donata. Vide *Strabon*. L. XIII. p. 889. et *Inopp. Horatii* III. Carmin. III. 60. Ad sensum facit Epigr. Anth. Lat. T. I. p. 456. II. *Idem Agamemnonias dices cum videris arces: Hec vidvini victa vastior urbe jaces*. — V. 6. *ἐδμήκων*. Ex Leñt. Ald. pr. in Ald. 2. et tertiam venit. *ἐδμήκων* restituit *Ascensius*.

X. Cod. Vat. p. 372. Planud. p. 81. St. 118. W. *Antipatrum Thessalonicensem* reprehendit, quod Ep. XXXV. Delum insulam de vastitate sua conquerentem indaxerit. Vide, quae ibi notavimus. Tractavit hoc carmen *Dorvill.* in Exercit. Del. p. 68. — Lemmati hujus carminis adscripsit *Josf. Scaliger* καὶ τοῦ Ἀντιπάτρου. quod quid sibi velit, non assequor. Certe hoc carmen pro *Antipatri* opere haberi nequit. — V. 1. *ἡκέλευον*. Vide, quae congessit *Wernsdorf.* ad *Himer.* Or. IV. 2. p. 457. sq. — *ἔρεϊδης*. Neptunus fortasse, qui Jovi hoc praestitisse dicitur ap. *Lucian.* Dial. D. Mar. X. — V. 3. *θεοῦ* ap. *Stephanum*, typographi fortasse vitio. Veteres enim edd. omnes *τεῖος* legunt. Per Apollinem et Dianam poeta jurat. — Membr. Vat. *μή τέου — δαίμονες*. — V. 6.

Ἄρτιμι εὖν δ. ἢ σε λέγει. sic Cod. Vat.

XI. *NE Pausania* L. VIII. p. 706. Non exstat in „Planudeae codicibus, ideo ab omnibus editionibus „nabest. A Stephano in Appendicem relatum, et licet ibi „repetitum sit in Wecheliana p. 9. qui hanc editionem „curavit, hoc Epigr. addidit L. III. capite *εἰς ἀνδρείου*. „Hoc loco in Vat. Cod. videtur esse; nam in *Salmasii*

meditione adscriptum est auctoris nomen, quod ap. Pausaniam non legitur, et additae variae lectiones, quibuscum Pausanias concinit. Br. Unde *Salmasius* habeat, hoc carmen *Alphēi* esse, frustra quaesiveris. In Vat. membran. non magis legitur, quam in Planudea. *Alcæo Messenio* tribuendum esse, suspicabatur *Schneiderus*. Inscriptum erat statuae Philopoemenis Tegeae. Statuam equestrem eidem Delphis positam commemorat *Plutarch.* T. II. p. 451. ed. Tubing. — Valde hoc Epigramma torfit *Huetius* p. 21. qui id ap. *Pausaniam* emendatius quam in Wecheliana legi non meminerat. — V. 2. ποιησάμενον. Wech. — πᾶσα μὲν ἀλκαῖς —. Idem de suo herōe Godofredo Itatorum Virgilius: *Molto egli oprò col senno e colla mano.* — V. 3. αἰχμητά. Wech. — §. 131.] V. 5. τροπῇ ἐτετυγμένα. Wech. — Praeclarum belli ducem fuisse Philopoemenem, evincunt duae de duobus Spartae tyrannis reportatae victoriae. Machanidam et Nabin poëta significat. *Plutarch.* in Vit. Philop. c. X. et XIV. — V. 6. Wech. omisso *Σάρατος* legit τὴν αἰχμητρίαν. Eadem v. 7. ἐν αὐτῇ γὰρ. ubi parum absuit quin *Huetius* veram lectionem conjectando assequeretur.

XII. Cod. Vat. p. 372. Planud. p. 119. St. 172. W. In gallinam, quae, cum pullis incubaret, nive obruta est. — V. 1. χειμαρρίαις vulgo. — παλυνομένη τιθῆς. Vat. Cod. — παλύνειν *inspergere* passim. Ap. *Homerum* Od. ξ. 429. παλύνει ἀλάττου ἑκτῆ. Il. λ. 560. λέει' ἄλφεια πολλὰ πάλυνεν. De nive *Apollon.* Rhod. L. III. 69. νιφετῇ δ' ἐπαλύνετο πάντα. — τιθῆς ὄρνις. τιθῆς ὄρνιθες. *Aratus* Diosem. 228. Vide *Arnald.* Lect. gr. p. 128. — V. 3. οὐρανίως Vat. Cod. a pr. man. — V. 4. αἰθέρας οὐρανίαν α. Vat. Cod. et Plan. *Brunckii* lectio ex ipsius editoris conjectura fluxisse videtur. Corruptelae suspicionem movet tautologia in verbis νιφετῇ οὐρανίαν αἰθέρας, et ejusdem vocabuli repetitio. Quamvis hanc passim admisertunt Epigrammatici. Fortasse scribendum:

— ἢ γὰρ ὕμνουν

αἰθριος, εὐφρανίων ἐντίκλος νεφών.

αἰθριος idem, quod ὑπαίθριος. Sub divo mansit, frigori exposita, tempestatem a pullis prohibens. αἰθριος. ὑπὸ τὸν ἥερα. *Hesych.* αἰθρία. ἔξω ὑπὸ τὸν ἥερα. λέγεται δὲ καὶ ὕπαιθρον. — αἰθρία ἐπέφη. τὰ ἐξ Ὑπερβορέων κειμιζόμενα ὥς καὶ ἐν ὑπαίθρῃ τιθέμενα. αἰθριον καὶ αἰθριος δ' ὑπὸ τὸν ἥερα. *Suidas.* Conf. inprimis *Salmf.* ad *Tertull. de Pall.* p. 137. — Pro νεφών autem si quis νεφάων scribendum duxerit, me non valde refragantem habebit. *Antip. Sidon. Ep. LXI.* κρυερῶν ἐντίκλον νεφάων. ubi vide not. — V. 5. Περδων κ. M. qui liberos vestris manibus obtruncastis. — ὄρω. Color, ut ap. *Callimach. Fragm. CXXIX.* αἰρώων ἔργα διδρασκόμενα.

APOLLONIDAE SMYRNAEI

EPIGRAMMATA.

§. 132.] I. Cod. Vat. p. 510. Planud. p. 173. St. 253. W. Dormientem convivam poeta excitat, eumque, quam cito mors omnibus instet, monens ad potandum hortatur. — V. 1. ὑπνός. Vat. Cod. ὡς ἰταῖς. Plan. et Vat. ὡς ἰταῖς legendum esse, monuit *Casaub.* in not. mst. — V. 2. μοιρεῖδ' ἢ μελέτη. Somnum *morsis quasi meditationem* vocat, ut imaginem mortis alii. Vide *Scheffer.* ad *Aelian. V. H. II. 35.* p. 136. — V. 4. ἄχεος. merum bibe, usque dum genua titubent. Cf. not. ad *Leonid. Tar. Ep. XXXVIII. 2. T. II. p. 97.* — V. 5. εἴ' οὐ corrigendum, ut Plau. et Vat. habent. — Pro πολλὰς χρένας membr. Vat. πολλὰς, πολλὰς, omisso χρένας, quod fortasse verum est. — Deinde eadem ἀλλ' ἄγ' ἐπαίγῃ pro ἀλλὰ γ' ἐπ. quod vel sine codicibus corrigendum erat. — V. 6. ἢ πολὺ. vulgo. Longe elegantior Cod. Vat. lectio

ἢ ἐν-

ἡ συνετή. *Philodem.* Ep. XIX. πολλὴ γὰρ ἐκείγεται ἀπὲρ μεγάλους θοῖξ ἥδη, συνετὴς ἄγγελος ἡλικίας. Cf. ejusd. Ep. XIV. 3. 4.

II. Hoc et sequens Epigr. in Leonem, puerum formosum, Rhodensem, non legitur in *Musa* puerili, quam quidem hodie habemus in *Vat. Cod.* Planudes igitur exemplo copiosiore usus est. Vide *Prolegg.* p. LXXXVI. Servata enim in *Plan.* p. 294. St. 433. W. — V. γ. *Κούρην*. Formosissimus mortalium, *Assyriorum* rex, secundum *Hygin.* Fab. CCLXX. et CCXLII. *Cypriorum* regem eundem vocat, et *Apollini* in deliciis fuisse narrat *Pindar.* *Pyth.* II. 27. sqq. ubi vide *Schol.* Conf. *Heynium* in *Apollodor.* III. 14. 3. p. 825. et *Munkerm* ad *Anton.* Lib. c. XXXIV. — Φεῖγας ἄμυν. *Ganymedem* et *Paridem*. — V. 3. *Κερκαφίδην*. Vid. Ep. XIV. et *Strabon.* L. XIV. p. 654. — V. 4. ἡ τοῖς λάμπεται ἥελις. *Formosi* pueri cum sole comparantur, ut ap. *Meleagr.* Ep. XXXV. ubi vide not. p. 55. Simul autem, quod *Brodæus* bene monuit, ad Solem, tutelarem insulae deum, respicitur. — Pro *ἴστ'* Ed. *Flor.* pr. *ἴστ'* et versa seq. *λάμπεται*. Prius *Aldinae* omnes et *Ascens.* servarunt; alterum inepte commutarunt cum *λάμπεται*. Si vera est nostra lectio, pro καὶ ῥόδος legerim ἡ ῥόδος.

III. *Planud.* p. 294. St. 434. W. *Lusus* in nomine Leonis. — Pro Ἀλκίδην, quae est omnium edit. lectio, *Br.* Ἀλκίδην corrigit. — τὸ δωδέκατον. *Victoria* de leone non inter duodecim *Herculis* certamina foret, si ejusmodi ipsi leo obviam esset factus. In formosos enim et formosas non nimis fortem fuisse *Herculem*, omnis clamat antiquitas.

IV. *Cod. Vat.* p. 325. Edidit *Jensius* nr. 42. *Reisk.* in *Anth.* p. 131. nr. 692. In mulierem, quae, cum oculorum lumine privata esset, binos enixa pueros solem jam pluribus quam antea oculis adspicere videretur. —

V. 1. *τιδν*. Vat. quod *Reisk.* in *τεδν* mutavit. Nec hoc valde elegans; non tamen editoris, sed poëtae vitio. φίλον χάος magis foret e poëtarum consuetudine. οὐκέτι. non amplius oculis privata dici poteris. — V. 2. *δυοτόκω*. *Jensf.* *δυοτόκω*. Cod. Vat. Hoc utrum in *διεσότηκω* commutandum sit, an cum *Brunckio* in *δοιοτόκω*, difficile fuerit judicatu. — V. 3. *ἰν* abundat, ut saepe. *περιθαλπίς*. Vat. Cod. — *Jensius* et *Reisk.* *περικαλλής*. — V. 4. *τελειοτέρη*. Perfectior et quodammodo integrior dicitur mulier, quae peperit; cum contra sterilis mulier praecipua quadam honoris sui parte carere videatur. Cf. *Propert.* IV. 11. 60. — Hanc poëtae sententiam esse, nullus dubito. *Reiskius* de initiatione in mysteria Orphica cogitans, totius carminis argumentum mire pervertit.

¶. 133.] V. Cod. Vat. p. 185. Edidit *Kuster* ad *Suidam* v. *ἐπαρχισθαι* Tom. I. p. 248. *Reisk.* Anthol. nr. 486. p. 37. Euphron, parvi agri, nec majoris vineae possessor, deo, nescio cui, parva ex parvis munera offert; largiora promittens, si major ipsi copia contigerit. — Viri, qui loquens inducitur, nomen in Cod. Vat. *Εὐφρων* est. *Σύφρων* *Kusterus* exhibuit, eumque secutus *Reiskius*, licet in apogr. Lipf. *Εὐφρων* repererit. Revocanda membranarum lectio. *Euphronis* nomen occurrit ap. *Heraclid.* *Sinop.* Ep. I. 5. T. II. p. 261. Omissio viri nomine hunc versum *Suidas* laudat in *πολυάλακος*, sequentem in *πολυλεύκου* Tom. III. p. 143. — *βότρεος πολυγλ.* uvae multum fundentis mustum, pro magna vinea. — V. 3. *ἐπὶ κρίζοντι*. Vat. *ἐπικρίζοντι* apogr. Lipf. — V. 4. *πῆδακα*. Cod. Vat. Idem a pr. man. *βωγδς* exhibet. De vocabulis *ῥαξ* et *ῥαξ*, eorumque discrimine vide *Interpp. Thomae M.* p. 774. sq. ubi *Bernardus* hunc versum excitavit. Conf. not. ad *Phileдеми* Ep. XVIII. 7. — V. 5. *εἰμὶ δ' ἔξ*. Vat. et *Suid.* qui hoc distichon profert T. I. p. 248. *σοὶ νῦν*, quod *Kusterus* in apogr. Bigot. reperit, *Brunckius* in Bu-

heriano, ex *Salmasii* libro profluxisse videtur. Non igitur erat, cur *Br. Reiskium* reprehenderet, qui et ipse emendationem periclitatus, *ἐστὶ μὲν ἐξ ὁ.* scribendum putavit. Proxime ad membranarum lectionem accederet:

ὡ μὲν ἴδ' ἐξ ὁλγων ὁλγην χάρις — —

sive:

ἦδε μὲν ἐξ — —.

— V. 6. ἀπ' ἐρεθισμα. *Leonidas Tar. Ep. VIII.* τῆδε πενχαλ' ἔξ ὁλγων ὁλγην μοῖραν ἀπαρχόμεθα.

VL Cod. Vat. p. 185. Edidit *Kuster* ad *Suidam* v. θαλάμη T. II. p. 161. *Reisk.* in Anthol. nr. 487. p. 37. *Goens* ad *Porphyr.* de Antr. Nymph. p. 105. Clito mellis ex alvearibus primitias diis offert. — V. I. 2. laudat *Suidas* in σμήνη T. III. p. 342. ubi ἀντινομαίων legitur. Vocem divisit *Toupius Em.* in *Suid.* P. III. p. 427. ἀπὸ νομαίων, *victimarum loco.* Nempe Clito nec hoedum, nec ovem, sed quae in promptu erant, offerebat dona. νομαία, ἡ ἐκ τῆς νομῆς. *Suid.* T. II. p. 629. In Cod. Vat.

ἀμφινομαίων legitur. ἀμφινομαίων *Goens.* *Reiskius* incidit in ἀνθονομαίων, *flores depascensium.* — Nomen dedicantis ap. *Suidam* est κλειτός. — V. 3. 4. *Suidas* in τηλοπέτους, τῆς πέβη πιτομένης, T. III. p. 461. ubi δῆρον ἀφ' ἱμάντων, sine sensu. *Kusterus* in suo apographo ἀπημάντων inveniens, veram lectionem facile detexit. — V. 5. 6. *Suid.* in θαλάμη T. II. p. 161. ubi edd. vett. σκηνοπαγεῖς legunt. Idem v. 5. profert in θεσμοτόκον. τὰς μελισσὰς φησὶ διὰ τὰ εὐτακτον. T. II. p. 190. In Vat. quoque junctim legitur θεσμοτόκον, quod *Suidas* igitur accepit de apibus, quae magnis agitant sub legibus acuum. *Virgil.* Georg. IV. 154. Sed noli dubitare, quin recte scripserit *Br.* δ' ἰσμοτόκον. *Kuster.* et *Goens* δ' omiserunt. — Mox ἐκ δὲ μ. ex *Suida* assumptum est. In Cod. enim Vat. εὖ legitur. — νύκταρος. *Eurip.* in Bacch. 142. μὴ δὲ μελισσῶν νύκταρι. *Virgil.* Georg. IV. 163. aliae purissima mella *Scipians*, et liquida

distendunt nectare cellas. — κηροπαγὴς θάλαμος est ap. Niciam Ep. VII. μελισσῶν ἄπλαστοι χρεῖων αὐτοπαγείς θαλάμη. *Antipbil.* Ep. XXIX.

VII. Cod. Vat. p. 161. Planud. p. 415. St. 550. W. Menis, piscator, Dianae dapes pro paupertate sua apponit, ut largam ipsi capturam praebeat, precatus. — V. 1. *Suidas* h. versum cum particula sequentis profert in λιμενῆτιν T. II. p. 447. Idem integrum distichon laudat in τριγλῆς T. I. p. 502. et in φυκίδα T. III. p. 642. In his omnibus locis λιμενῆτιν legit, quae est Vat. Cod. lectio. Sed λιμενῆτιν legendum esse contendit *Toup.* ad *Suidam* P. III. p. 491. Πρίαπος λιμενῆτας est ap. *Leon. Tar.* Ep. LVII. Sed fortasse ne sic quidem vera lectio restituta est, cum legendum sit:

καὶ φυκίδι σοι, λιμενῆτι

Ἄρτεμι — — —

tibi, o Diana, quae in portibus coleris. unde λιμενοσεύπος ap. *Callimach.* H. in Dian. 259. qui etiam v. 39. Jovem Dianae munia tribuentem inducens, καὶ μὲν ἄγνισαῖ, ait, Ἔσθῃ καὶ λιμένεσσι ἐπίσκεπτε. Hinc poeta divam interrogat v. 183. Τίς δὲ νό· τοι νήσων; ποῖον δ' ὄρεος εὐνδα πλάστων; Τίς δὲ λιμήν; — τριγλὴν ἀπ' ἀνδρακίης. mullum in carbonibus tostum et adhuc calentem. Vide de τριγλῇ *Camus* Notes sur *Aristote* p. 788. Mullus Dianae facer, ut alii dicunt, propter nomen: vide *Phurnus.* de N. D. p. 232. *Asben.* L. VII. p. 325. Alii ludicram causam afferunt; ut poeta ap. *Asben.* L. I. p. 5. D. τριγλὴ δ' οὐκ ἔστι λαι· νύθρον ἐπιέρανός ἐστι. Παρθένου Ἄρτεμιδος γὰρ ἔφθ' καὶ στόματα μυσί. — φυκίδα. Vide *Asclepiad.* Ep. XXVIII. — V. 2. Qui hic μήνις vocatur, ap. *Suidam* et in Plan. ὄφις est. In Planudeae tamen Codd. μήνις. — V. 3. *Suidas* T. II. p. 15. Ζωρότερον. ἀκρατώτερον. ἐν ἐπιγράμματι καὶ Ζωρότερον κεράσας ἰσχυιλία. καὶ Ὅμηρος· εἰπὼν, Ζωρότερον ἀκέρασον. — ἰσχυιλία. usque ad scyphi marginem. Xe-

πορβ. Exp. Cyri L. IV. 5. 19. οἶνος κρείθινος ἐν κρητῆρσιν*
 διήσαν δὲ καὶ αὐταὶ αἱ κρεῖται ἰσοχειλεῖς. — Particulam hu-
 jus versus cum sequente integro laudat *Swid.* in αὖν
 T. I. p. 382. — V. 5. αἶν. Plan. Vat. — αἶν. tibi,
 Diva, omnia retium, i. e. venationis genera tributa sunt,
 Dianae autem piscatus, non minus ac venationis, pri-
 mitiae offerebantur. *Spanhem.* ad Callim. H. in Dian. 39.
 p. 197.

VIII. Cod. Vat. p. 493. Plan. p. 35. St. 51. W.
 Cajum, Lucii filium, primam barbam detondentem, poë-
 ta, ceteris aurea munera ferentibus, carminibus cele-
 brat. Expressum hoc carmen ex *Ansip. Theff.* XXI. De
 more diem, quo juvenes barbam comamque ponebant,
 celebrandi vide *Raderum* ad *Martial.* L. IX. 17. *Bar-
 zibium* ad *Statii* Sylv. III. 4. p. 326. et quos laudat
Fabric. ad *Dion. Cass.* T. I. p. 551. De Cajo, in cujus
 honorem nostrum Epigramma conscriptum est, conjectu-
 ras protulit *Reiskius* in Not. Poët. p. 194. de quibus
 tum dicemus, ubi de *Apollonidae* aetate disputabimus. —
 V. 1. παρηίδων πρῶτον. vulgo. πρῶτον est in Aldinis. Cod.
 Vat. vulgarem formam παρηίδων poëticae substituit. —
 θέρως. primam messet, primum proventum. Epigr. VI.
 σμήνιος ἐκ με ταμῶν, γλυκερὸν θέρως. Poëta respexit *Calli-
 mach.* H. in Del. 298. παῖδες δὲ θέρως τὸ πρῶτον ἰούλων
 ἄρσενες ἡθίοισιν ἀπαρχόμενοι φορέουσιν, quod *Rubnkenius*
 monuit Epist. crit. p. 163. — ἱλίκας. *Strato* Ep. IX.
 τρυφεραὶ προτάφων ξανθοφύεις ἱλίκας. — Pro κέρω Ald. sec.
 vitiose κέρω. — V. 4. λεύκιον. Cod. Vat. Aldus in Codd.
 invenit ἰούλων λεύκιον. quod in Ald. sec. et tert. receptum
 est. — §. 134.] V. 5. χρυσίοισιν. In eundem sensum
Horat. IV. Carm. VIII. 9. — non haec mihi vis: nec tibi
 talium Res est aut animus deliciarum egens. Gaudes car-
 minibus: carmina possumus Donare et pretium dicere
 muneri.

IX. Planud. p. 338. St. 478. W. In Priapum, Phylomachi opus, qui, non procul a Gratiis collocatus, se in genua concidisse ait. Genubus innixus Priapus conspicitur ap. *Montefalconium* Suppl. T. I. P. II. Planche 180. — V. 3. «Φυλόμαχος. Sic Vat. Cod. Triplici modo scriptum occurrit hujus statuarii nomen: Φιλέμαχος in Polybii fragm. ap. *Suidam* v. Προυσίας. Φυλόμαχος et Φυρθέμαχος. Hoc ultimum verum est. Vide Diodori Excerpta p. 588. Primo modo hoc nomen efferrī debere, frustra contendit P. Leopardus Emend. III. 21. Plus semel a Plinio memoratus, cui Pyromachus audit. Vide *Harduin.* T. II. p. 656. not. 145. Florebat circa Olymp. CXX. Falsus est circa hunc artificem Junius in Catal. qui duos ex uno facit. Br. Hoc carmen si in Vat. Cod. legitur, meam diligentiam effugit; sed cum ad artium opera spectet, equidem in illo codice reperiri dubito. — V. 3. χαρίτων καλήν. μίαν τῶν Χαρίτων, καὶ ταύτην καλήν. Sed depravata videtur vulgata lectio et sic emendanda:

Χαρίτων δέ μοι ἄγχι καλὴν

ἐθέσας — —.

Prope Priapum illum Phylomachi Gratiarum facellum fuit. Hinc poeta supplicentem dei statum ingeniose interpretatur: Gratiarum facellum in propinquo conspicatus, ne quaeras, cur sic in genua procubuerim. καλῖαι, tuguria, (vide *Graevii* Lectt. Hesiod. XI. p. 57.) passim deorum facella significant. *Hesych.* καλῖαι, νεσσιῖαι ἐκ ξόλων καὶ ξόλινά τινα περιέχοντα ἀγάλματα εἰδώλων. δηλοῦ δὲ καὶ σκηνὴν οἰκίαν. *Crinagor.* Ep. VII. Πανὸς τ' ἡχέσας πινυστέπτοι καλῖ. Idem Ep. XV. Ἐκάλῃ φιλεξένοιο καλῖν, de Hecales tugurio, ut *Leonid. Tar.* Ep. LV. et *Apollon. Rhod.* L. I. 170. μυχάτῃ καλῖ.

X. Planud. p. 337. St. 477. W. Pan, deus agrestis, sibi ex aureis poculis, vino pretioso, majoribusque victimis litari nolit. — V. 2. Ἰταλοῦ. e longinquo arcessit.

Finge tibi poëtam, cum haec scriberet, in Smyrnae aliusve oppidi Asiae agro versantem. Recensum vinorum Italiae ex *Galeno* dedit *Asbenaeus* L. I. p. 25. sq. — V. 3. γυροῦς τένοντας. Fortasse de torosis taurorum cervicibus accipi debet. τένοντα pro ipsa cervice posuit *Lamian*, in Tyranno §. 19. T. III. p. 199. ed. Bip. ἐνθάβειν οὖν καὶ τὸν τένοντα τοῦ ἀλιτηρίου καταπάτει. Fortasse etiam de incurvatis tauri cruribus. Conf. *Foesium* in Oec. Hipp. v. τένοντες p. 370. — πέτρῃ. De ara interpretantur. Vide, an scriptum fuerit πέτρῃ, five πετρίῃ, ὑλίσσῃ, in cujus umbra Panis signum collocatum fuit scilicet. Cf. not. ad *Annytes* Ep. VII. p. 426. — V. 5. αὐτόξυλος. μονόξυλος. » Vide Hefychii Intrpp. in hac voce. Idem est, quod μονοστέρεθρυγξ supra in Diodori Ep. III. p. 80. « Br. Optima est observatio *Eustathii* ad Il. ψ. p. 1457. 34. plurimis vocabulis, quae cum αὐτὰς composita sunt, recensitis: αὐτόξυλον ἔκπωμα παρὰ Σοφοκλεῖ (Philoct. 35.) καὶ ὅλως ὅσα ἔργα οὐκ εἰς κάλλος ἐσκέπασται. Eodem sensu *Philippus* Ep. VII. κόψας ἐκ φηγεῦ σε τὸν αὐτόφλοιον ἔθηκε Πᾶντα Φιλαξενίδης. — ἀρνεομένῃς. agna contentus, taurum mihi immolari nolo. — V. 6. ἐγχθονίου κόλπος. vini domestici, in ipso agro nati, pocula. *Brodaeus* mallet καὶ ἐκ χθονίου, ut sit mustum ex ficilibus poculis. Non placet. Quamvis in hoc disticho nihil est, quod opponatur χρεσείας δεκάσει vers. 1., non tamen sic in ordinem cogendi sunt poëtae, ut eos ad severam dialectices normam exigere conemur.

XI. Cod. Vat. p. 398. sq. Planud. p. 88. St. 129. W. Fons, cui nomen *ρυνί*, manare desierat, ex quo latro ibi cruentas manus abluerat. Huc facit *Pausan.* L. IX. 30. p. 769. de amne Helicone agens, quæra Diatae olim aperto alveo manasse narrabant: τὰς γυναῖκας δὲ, αἱ τὸν ὄρεϊα ἀπέκτειναν, ἐναπονήψασθαι οἱ θελήσαντες τὸ αἷμα καταδύμεναι δὲ ἐπὶ τούτῳ τὸν ποταμὸν εἰς τὴν γῆν, ἵνα δὲ μὴ τοῦ φόνου καθάρσαι τὸ ὕδωρ παράσχηται. — V. 1. ἡ καθαρή. Vat. Cod.

et Plan. Nec mutanda erat lectio. Junge: ἡ καθ'αυτὴν οὐκ ἐστὶ βλάβη. Paulo longior verborum ambitus, sed propterea non vitiosus. Quin Brunckiana lectione admissa omnis contextus elegantia penitus tollitur, postremo iusticho, paralytici membri instar, misere pendente. — V. 2. κρήνη. Ed. pr. tres Ald. et Ascens. — V. 3. παρακλίνοντες. Vat. Cod. — Latro viros quosdam ad hunc fontem recubantes interemerat. — Expressit hoc carmen *Antiphanes* Ep. VII. p. 205.

XII. Cod. Vat. p. 242. Planud. p. 199. St. 290. W. Scriptum in Aelium, militem fortissimum, qui gravi et incurabili vexatus morbo, gladio incubuerat, ne quis eum a morbo superatum dicere posset. Ininitatus est hoc carmen *Philippus* Ep. XXV. p. 218. — V. 2. σκευόσας. multis aureis coronis, quas virtutis causa acceperat, cummulatus. Non de coronis proprie dictis, quas inter militum Romanorum praemia fuisse nemo ignorat, sed de torquibus aureis agi videtur, quae item fortibus donabantur. Vide *Taciti* Annal. II. 9. *Quintil.* Inst. Or. VI. 3. 79. — *Philippus* l. c. ὁ φιλιώσας ἀρχὴν χρυσιδέτοις ἐκπεπλημένον στέφανοις. — ἀρχὴν δὲ πλεον. suam cervicem, armorum pondere gravatam. — ¶. 135.] V. 3. τέρας ἀφικνεν. quam extremam necessitatem vocat *Sallustius* Fragm. p. 940. Cort. qui neminem, nisi qui muliebri ingenio sis, illam expectare pronuntiat. — Hunc versum cum sequens laudat *Suid.* in ὀπῆν T. III. p. 533, ubi εἶδεν exhibetur, quod a vulgata nihil differre temere iudicat *Toupius* Em. in *Suid.* P. III. p. 513. — „In Planud. ἀριστὸν ἐμφανὲς εἰς ἰδίην. At codd quatuor, vet. editiones et „*Suidas* habent ἐμφανὲς, quod genuinae lectioni propius „accedit, quam a Reiskio sagaciter detectam recepi. „Mallem ἰφθαγεν. Nam ἰφθαγεν est imperfectum, in quo „a longum. Corripiunt tamen Attici. Vide *Clark*, ad „II. β. 43. Hunc morem Epigrammatarii saepe sequuntur. Vide infra *Bianoris* V. 6. et *Leonidae* IV. 3.“ *Br.*

ἀμφανὲς habet Ed. pr. et Ascens. ἀμφανὲς Aldinae. Vitium notavit *Toupius* l. c. qui *ἀριστέων ἔδραμεν εἰς ἰδίην* correxit ex Ep. *Philippi*: *τηξιμελλὶ νόσση πεπολοσμένους ἔδραμε θυμῷ* 'Ες πρῶτων ἔργων ἄρεσιν μαρτυρεῖν. Huic conjecturae calculum adiecit *Gilb. Wakefield* in *Sylv. crit.* T. I. p. 163. ubi praeterea pro *νόσσην ὄτ' εἰς* — tentat: *νόσσην ὄτ' εἰς δ.* quod *Philippi* imitatione refellitur. — V. 5. *Θνάσκων.* Vat. Cod.

XIII. Cod. Vat. p. 401. Planud. p. 73. St. 107. W. Maris perfidiam et rapacitatem poeta increpat, quod Aristomenem ipsis halcyoniis diebus submerferit. — V. 1. » In Planudea corrupte legitur *καὶ πρὸς διονείας*. Verbum *νόσση* adstruit Spanhem. ad Callim. p. 329. editionis novissimae. » Br. In antiquis edd. omnibus *διονείας* habetur. In Vat. Cod. *διονείας*, et superscriptum a rec. man. *θεῖα βόσπορος*; fortasse pro *διονθεῖα βόσπορος*. quod nihil est. Pro meo tamen sensu Brunckiana emendatio languet. Verbo carere possumus, si legatur:

καὶ πρὸς δὴ νήσῃ ἄσφοδος πόρος — — —

nec, si literarum spectaveris ductus, haec lectio illa minus videbitur probabilis. *Lollius Bass.* Ep. V. *εὐλόμενη νήσῃ καφύριδες*. — V. 2. *ἐν* omittit Vat. De diebus halcyoniis multi dixerunt. Vide *Interpr.* *Lucian.* T. I. p. 444. ed. Bip. — *αἷς πόντος*. Quod poeta mare in halcyonum gratiam facere ait, id *Theocritus* ipsis halcyonibus tribuit *Eid.* VII. 57. *Ἄλκυονες στερεοῦντι τὰ κύματα, τάν τε θάλασσαν* — *Ἄλκυονες, γλαυκὰς θυρήσι τὰς τε μάλιστα ὀρεῖαν ἐφίλαθον, θεασαί περ ἐξ ἁλὸς ἄγχα.* — *στηρίζεται ἰσχύρεται.* *ἰσχύς*. firmum et tantum non immobile reddidit, ita ut vel ipsa terra minus videatur fida. — V. 5. *πυκνὰ*. Inepte. Scribendum *μαῖα*, Ingeniosa et certissima emendatio Munkero debetur ad Hyginum p. 133. » Sic supra *Antip.* *Thessal.* XXXV. Delum *Latonae* *μαῖαν* vocat. » Br. Sensus est: Eo ipso tempore, quo

te maternos animos sumfisse et halcyonum partibus favere gloriaris, Aristomenem una cum navi merfisti fluctibus. Vulgatam ita defendi posse putabat *Huesius* p. 9. ut γαῖα sit, cum te alteram terram esse jactas. Scalliger tentabat γαῖα καὶ νήσους &c. in quo felix ejus ingenium desidero. Male etiam *Brodaeus* ὠδίνεσι procreatis hominibus interpretatur, cum manifestum sit, ad halcyonum ὠδῖνας respici. *Grosius* vertit:

Tempore at hoc, fidum jactas quo partibus esse,

Ipsum onus et dominum mergis Aristomenem.

ulcus hujus loci non attingens. Sed *Hieronymus de Boscb*, Vir clar. hoc tamen loco *Munkeri* emendationem μαῖα in textu posuit. Hoc vocabulum sensu figurato usurpavit *Dionysius* Ep. X. οὐδὲ Κυρήνη Μαῖά σε πατρῷον ἔνδεσθαι τάφων. *Julian. Aeg.* Ep. XXXII. Παφίη προύκυψε — Μαῖαν Ἀπελλεῖν εὐραμένη παλάμην.

XIV. Cod. Vat. p. 404. Planud. p. 83. St. 123. W. Historia de aquila, quae, quo tempore Tiberius Nero Rhodi habitabat, in fastigio aedium ejus consedit. Rem narrat *Sueton.* Vit. Tiber. c. XIV. Ante paucos vero quam revocaretur (Tiberius) dies aquila, nunquam antea Rhodi conspecta, in culmine domus ejus adsedit; cui loco *Casaubonus* Epigramma nostrum admovit. — V. 1. ῥοδίοισιν ἐνέμβατος. Rhodus aquilam non habet. *Plin. H. N. L. X. 41.* Tom. I. p. 560. — ἐνέμβατος insolenter vi activa ponitur, de eo, qui accedere ad locum non solebat, cum proprie sit inaccessus. — V. 2. Κερκαφίδαε. Vide ad Ep. II. 3. — Ἰστορίη. quam nunquam viderant; quam fando audiverant tantum. — V. 3. ὑψικτὴ ταραχή.

alas, quibus summa coeli petit. — ἡεθης^α Vat. Cod. — V. 4. Ἥελου νῆσον. Rhodum, Soli sacram insulam. Vide ad *Antipbil.* Ep. XIX. — V. 5. χειρὶ συνήθης. ut ad Jovis, ita ad Neronis manus accedere consueta. — V. 6. Ζῆνα τὸν ἱερόμενον. Hinc intelligitur, Epigramma scriptum

esse demum post Tiberii adoptionem, tribus annis post illud portentum. Nam quo tempore Rhodi versabatur, Cajo et Lucio adhuc viventibus, nulla futuri regni spes fuit. Postea, rebus immutatis, illa aquila futurum Tiberii honorem portendisse videbatur. Simile augurium narrat *Plutarch.* T. II. p. 340. C.

XV. Cod. Vat. p. 396. Plan. p. 32. St. 48. W. De cervis, qui, cum nivem in montibus collectam fugientes, in fluvium descendissent, aqua subito frigore constricta, glacie tanquam compedibus capti sunt. — V. 3. ἐφ' ἑμ-
σαν ἑλπίδι φροῦδος. Vat. Cod. ejus lectionis ductu *Pierfon.* ad Moer. p. 383. correxit ἑλπίδι φροῦδος, cum vulgo περὶ ταῖς legatur. *Spe irrita ad fluvium venerunt, ἑλπίδι φροῦδος. Eurip.* Ion. 866. — Versu sequi, vulgo ἀσθμασιν legitur; in Vat. Cod. ἀσθμασιν. Hoc in νόμασιν mutavit *Rubnkenius* ap. *Pierfonum*. Ad fluvium cervi venerant, ut liquidis aquis genua foverent. Nihil tamen vitii hic suspicatus est *Grosius*, qui vertit: *Spe subeunte petunt fluvios, velocia crura Misor ut surgens aura tepesceret.* Pro meo quidem sensu νομασιν ἀσθμα non solum idem dicit, ac *Rubnkenii* emendatio, sed etiam exquisitius. ἀσθμα est aura ex aquis commota, vel in aquis latens, quae calore quodam artus fovet et penetrat. *Antip. Sid.* Ep. LXIII. ἤρκεν ἰσχυροῦ λαβρὸν ἐπ' ἀσθμα πυρῆς. Epigr. inedit. φουγόντες ὀπίσθεν κυνὸς ἀσθμα. — Pro γένου Cod. Vat. γένου. — V. 6. χειμαρῆς. Vat. Cod. — Glacie tanquam in pedica capti sunt. — V. 7. Turba agricolarum, cum cervos sic captos vidissent, eos occidit praedamque sine retibus ulloque labore (ἀλίνου) partam consumpsit. — V. 8. στάλιμα. Vat. Cod.

1. 136.] XVI. Vat. Cod. p. 405. Planud. p. 97. St. 142. W. De Scyllo, urinatores, qui clam mare sabiens anchoras, quibus Persarum naves nitebantur, amputavit. — V. 1, ἡσκάλλει. Hujus viri nomen triplici mo-

»do effertur, Σκυλλίης, Ionice Σκυλλίης, Σκύλλης et Σκύλλος.
 »Vide Kuhn. ad Polluc. p. 787. Hic in omnibus libris
 »scriptum est Σκύλλης, in Vat. etiam membrana, ubi
 »praefixum hoc lemma: εἰς Σκύλλον τὸν τὰς ἀγκύρας τῶν
 »Περσικῶν ναῶν νυκτὸς ἀποκαίραντα. Mutandum non erat ju-
 »dice Valckenar. ap. Herodot. p. 622. Sciam aliquan-
 »do, quid in Athenaei scriptis libris sit, ubi forte repe-
 »rietur Κυάνης φησὶ τῆς Σκυλλίου. *Br.* Locus *Asbenaei*,
 quem in animo habebat *Brunckius*, est L. VII. p. 296. F.
 ἢ *Valckenario* tentatus ad Herodotum l. c. Ἀσχερίων δὲ ὁ
 Σάμιος ἐν τινὶ τῶν ἱάμβων, Ἐδὲν (Κυάνης) φησὶ τῆς Σκύλλου
 τοῦ Σκιωναίου κατακοιμηθεῖν θυγατρὸς τὸν θαλάσσιον Γλαῦκεν
 ἐρεσθῆναι. Ap. *Pausaniam* enim L. X. p. 842. Scyllis
 (sic enim ibi vocatur) filiam Cyanen docuisse narratur
 καταδύναι καὶ εἰς τὰ βαθύτατα τῆς θαλάσσης. Scylli hujus
 δούτου τῶν τότε ἀνδρώπων κρείστου, ut *Herodotus* ait, nobile
 facinus, de quo hoc carmine agitur, in tabula picta re-
 praesentatum fuisse docet *Plin.* XXXV. 39. 32. *Andro-*
bis pinxis Scyllin anchoras Persicae classis praecedentem.
 Vide *Heynium* in Comment. X. p. 97. Posita est eidem
 statua Delphis, quam *Pausanias* vidit, qui inprimis con-
 sulendus est L. X. 19. p. 842. — Σκύλλης *Brunckius* ex
Brodacii conjectura recepit. — V. 2. ἤλαυνεν. Cod. Vat.
 Carere possumus inutili fulcro, quod etiam abest ab ed.
 pr. tribus Aldinis et Ascens., κακοῖς ἐλαύνειν hoc sensu dixit
Euripid. Androm. v. 31. ἐλαύνεται συμφορᾷς οἶκος. Ion.
 1619. — εὗρετο. Vat. Cod. Mox idem Νιρῆος et ὑπε-
 πλεύσας. — λαθροῖς τεινάζεσσι. Ipse Scyllis clam (λάθροος)
 descendit usque ad fundum maris, qui h. l. τείναγος vo-
 catur, quod proprie locum coenosum significat. —
 ἔρμον. Idem quod ἔρμα, ipsum ancorae pondus, quo na-
 vis retinetur. *Pausan.* l. c. οὔτοι (Scyllis cum filia) περὶ
 τὸ ἔρμα τὸ Πήλιον ἐκτεταμέντος ναυτικῇ τῇ Χέρξου βίαιεν χειμῶ-
 νος προσεξεργάσαντο σφίσιν ἀπώλειαν, τὰς τε ἀγκύρας καὶ
 εἰ δὲ τι ἄλλο ἔρμα ταῖς τεινάζεσιν ἦν, ὑφέλκοντες. —

V. 5. ἐπὶ γῆς. navibus versus litus pulsus Persae perierunt. In talibus ἐπὶ motum ad locum significat. ἐπὶ τῆς γῆς καταπίπτειν. *Xenoph.* κ. π. IV. 5. 54. — ὁλεθῶντες. omnes edd. vett. Stephaniana, operarum vitio, ὁλεθῶντες. — πρώτη πῆρα θεοῦ. Themistoclem igitur Scyllin excitasse putavit *Apollonidas*, ut illud facinus aggrederetur: Fuerunt fortasse ex Atticis scriptoribus, qui rem in Themistoclis laudem traherent; sicut alii Boream, ab Atheniensibus invocatum, Persis illam cladem intulisse narrabant. Vide *Herodotum* L. VII. 189. sq. p. 594.

XVII. Cod. Vat. p. 393. Planud. p. 111. St. 162. W. In Melitinnam, quae, cum nuntium de filii Dionis naufragio accepisset, naufragi cujusdam cadaver, ad litus ap-
pulsus, tanquam filii sui corpus, sepelivit; cum, ecce, brevi post tempore Dio salvus cum nave sua rediit. — V. 1. Μεσ-
τειν. Cod. Vat. Μεσσινα vulgo. Prius verum videtur. Μεσ-
τειν his occurrit ap. *Leonid. Tar.* Ep. VIII. et IX. — V. 3. 4. Eleganter *Grotius*: *Conspicit alterius propulsum corpus ab undis, Et miseram proprii movis imago mali.* — V. 6. ἡ γαίην. Vat. Cod. et duo Planudeae ἡλυθεν ἐκ γαίης, unde *Salmasius* reponebat Αἰγαιῆς. Proba videtur vulgata lectio * *Br.* Inepta est *Salmasii* conjectura; sed vulgata, quae *Planudis* inventum est, ita languet, ut nefas sit dubitare, quin in Vat. Cod. lectione ἐκ γαίης verum lateat. Scribe:

ἡλυθεν εὐκταίης εἰς ἀπ' ἡμπερίης.

Nihil hac emendatione certius. Peregrinatione ex voto peracta salvus rediit mercator. *Theo* Ep. I. T. II. p. 405. εὐκταίων ἄχρης ἴθην λιμένων. *Crinagor.* Ep. XII. ἡ γαίην. Apud *Enripidem* Med. 169. vulgo legitur: Θέμιν εὐκταίην ἐπιβοῶντα — ubi ἰχναίην legendum censebat *Ruhnkenius*, probante *Piersono* ad *Moerin* p. 137. sq. Frustra vulgatam tuetur *Musgravius*. Sed vide, an scribendum sit:

Θέμιν καταίην ἐπιβοῶντα.

quod propius accedit ad εὐκταίαν. Frequenter enim *eu* et *a* in Codd. commutantur. *εὐκταῖος* est, quae supplicum exaudit preces. Vide *Hesychium* v. *εὐκταῖα*, et *Ilgem* in *Opusc. Philol.* p. 271. — V. 7. Quam diversae sunt matrum sortes! Haec (Melitea) quem nunquam videre speraverat, vivum amplectitur; illa (cujus filium Melitea pro suo humaverat) ne mortuum quidem videbit filium.

XVIII. Cod. Vat. p. 403. Planud. p. 11. St. 19. W. De equo humanis carnibus vescente. Ejusmodi equi portentum monstrabatur Londini ao. 1771. Qui cum forte vincula rupisset, hominem devoravit, aliusque laniavit viscera. Vide *Camus* Notes sur *Aristote* p. 200. n. 6,

— V. 1. ξυνόν. Vat. Cod. — V. 2. ^{μασέ} ὑπ' ἡ. ε. φριττομένην. Vat. Cod. φριττέσθαι de equo hinniente solemnius. Sed propter hanc ipsam causam Vatic. Cod. lectionem praetulerim. *Schol. Theocriti* Eid. V. 141. φριττομένη. ἀπὸ τοῦ ἵππου τῶν αἰγῶν ὀνοματοποιήται. λεγεται δὲ τοῦτο καὶ ἐπὶ τῶν ἵππων. *Herodot.* L. III. 87. p. 242. τὴν χεῖρα πρὸς τοῦ Δαρίου ἵππου τοὺς μυκτήρας προσενίκα. τὸν δὲ αἰσθόμενον φριττέσθαι καὶ χριμτίσθαι. *Suidas*: φριττομένη. χριμτίζουσα. ὑγρουμενή. ἢ ἀτάκτως πηδῶσα. ἢ δὲ ἵππος ὀπισθόδεμητα φριττομένη ἐχώρει, καὶ ἀδύνατα εἶχεν ἐς τὰ ἄδενδρα (κατάδενδρα. *Thom. Em.* P. III. p. 553.) ἐπιβῆναι. καὶ αὖθις, κτόπον τῶν ὄπλων καὶ φριττομένη τῶν ἵππων κατακοδόντες ἐξεπλήσσοντο. — V. 3. Θρηκίης φάνης. Vetus de *Diomedis* equis fabula animum subit. Vide *Hygin.* Fab. XXX. et quos laudavit *Fischerus* ad *Palaeph.* c. IV. p. 35. — παλὸς Vat. Cod. pro παλαιός, ut videtur; male. Exquisite est elegantiae illud πολὺς λόγος, cui similia dedit *Pierfon.* ad *Moerin* p. 353.

XIX. Cod. Vat. p. 430. Plan. p. 19. St. 31. W. Philinna moribunda maritum *Diogenem* rogaverat, ut liberorum causa secundas nuptias ne contraheret. At

ille, conjugē defuncta, promissi immemor, uxorem ducere parat. Quo facto, ipsa nuptiarum nocte, cubiculum gravi ruina dormientes opprimit. — V. 2. *σπίταις*. vulgo. Nostrum est in Vat. Cod. Cum his precibus comparanda sunt, quae Alcestis Admetum rogat ap. *Euripidem* v. 304.

— τοὺς γὰρ γὰρ φιλαῖς
οὐχ ἦσαν ἢ γὰρ παῖδας, εἴπερ εὖ φρονεῖς·
τούτους ἀνάσχον δεσπότας ἐμῶν δόμων,
καὶ μὴ πηγήμες τοῖςδε μητρὶν τέκνοις.

— V. 3. *ἐταλεην*. Vat. Totum hunc versum omittit Ald. sec. — § 137.] V. 4. Mire haec vertit *Grotius*: *Tam grave dissidium prima nam nocte subortum est, Cerneret ut thalami gaudia nulla sequens. Thalamon* igitur sensu figurato de conjugio accepit, statim a prima nocte ira quadam (*μήνιδι*) sponso turbato et disrupto. Nescio, quid alii sentiant; mihi certe haec interpretatio vehementer jejuna videtur. Nullus dubito, quin thalami ruinam significare voluerit *Apollonidas*, qualem casum deplorat auctor Ep. *ἀδισπ.* DCLXXIV. ubi sponsum cum sponsa *ἐσβεσεν ἐν πρώτῃ νυκτὶ πρὸς θάλαμον*. Tanta autem ruina fuit, ut altero mane sol oriens ne lectum quidem cerneret, omnibus oppressis et obtritis scilicet. Id autem factum *Philiinnae irā*, quae novis nuptiis graviter succensebat. *σχάζειν* idem est, quod *καταλύνειν*, *solvere*, *rumpere*. Vide *Foesium* in *Oecon. Hipp.* p. 365. Hoc sensu *Crinagor.* Ep. IX. rosae *πορφύρεας ἐσχάσαμεν κάλυκας*. Cf. not. ad *Meleagr.* Ep. CXXV. p. 140. — Ne quid tamen dissimulem, offendit me nonnihil vocabulum *μήνης* sine genitivo causae positum. Fere scribendum suspicor:

νυκτὶ γὰρ ἐν πρώτῃ θάλαμον σχάσ' Ἑρινὺς ἄφικτος.

Ex *σχασσέμενης* perquam facile *σχάσε μήνης* fieri potuit. Furiarum autem uni haec ruina tribuitur, quandoqui-

dem magnae calamitates, ex inimicorum ira et vindicta exortae, ad Furias referri solebant. Teucer ap. *Sophoclem* in *Ajace* v. 1034. cum fratrem vidisset gladio, quem ab Hectore acceperat, percussum, ἄρ' οὐκ Ἑρινύς, inquit, τοῦτ' ἐχάλευσε ξίφος; Quare imprecationes ipsae Ἑρινύες vocantur. *Enrip.* *Phoen.* 626. πατὴρ οὐ φιλέειδ' Ἑρινύς; lb. 1316. ἄπομος δ' φόνος Ἐνεκεν Ἑρινύων. Malus igitur daemon imprecationibus, ira vindictaeque studio excitatus Ἑρινύς est. *Enrip.* *Med.* 1259. κατὰ πνευσιν, ἔξειλ' οἴκων φοινίαν Τάλαιάν τ' Ἑρινύν ὑπ' ἁλαστέρων. ubi recte *Schol.*: τάλαιναν Ἑρινύν φησι αὐτὴν τὸν Μηδείας δαίμονα, οὗ τὴν Μηδεΐαν. Hinc fit, ut ipsa calamitas eodem vocabulo appelletur. *Sophocl.* *Trach.* 893. de Iole, quae totam Herculis domum in ingentia mala immerferat: ἔτεκεν μεγάλην Ἄ νεογτος αἰεὶ ἰούφα Δόμοισι τοῖςδ' Ἑρινύν.

XX. Cod. Vat. p. 396. Planud. p. 29. St. 45. W. In puerum Aristippum, qui eodem die, quo flagrantem effugerat domum, fulmine ictus periit. — V. 3. ἰμφανεν ed. Flor. pr.

XXI. Cod. Vat. p. 400. Plan. p. 30. St. 45. W. Aquila, quae Cretenfis cujusdam sagitta confixa erat, de coelo delapsa, virum ejusdem sagittae cuspidē peremit. Idem argumentum tractavit *Bianor* Ep. X. — V. 1. *letu- wite*. Vat. Cod. — V. 3. ξένον pro κείνον idem. In his membranis versus terminatur syllaba πάλιν, reliquis omissis. — V. 4. ἡρίον — ἰθάνεν. Vat. Cod. — V. 5. Non Cretensum solum sagittae certissimae, sed etiam Jovis tela non facile a scopo aberrant. Frigida ἔννοια, quam paulo ingeniosius convertit *Tull. Geminus* Ep. IX. Τόξων (f. Λοξίου) εὐστοχίην θαυμάζομεν, δὲ δὲ (f. γε) κατ' ἐχθρῶν ἠδὲ καὶ κιδάρην εὐστοχον ἔπλον ἔχει. — Pro αὐχιδ' Vat. Cod. ἀρχαῖδ' exhibet.

XXII. Cod. Vat. p. 402. sq. Planud. p. 107. St. 158. W. — V. 1. οὐλαῖμοι. Sic Vat. membr. et lemma:

οὐλαῖ;

πρὸς Λαίλιον ὕπατον Ῥωμαίων. Apollonides sub Augusto vixit, in qua aetate consules fuerunt A. V. 748. C. Antistius et Laelius Balbus. Lemmati additum: ζῆται Ἰννοίαν τοῦ ἐπιγράμματος. Obscurus nempe sensus est, sed quem, ut reor, frustra quaesieris; mutila enim haec et hiulca mihi videntur. Br. Equidem duo carmina diversi argumenti, alterum in fine, alterum in capite mutilum in unum coaluisse suspicor. Vide, quomodo Grotius se ex his salebris expedire conatus sit:

Vidit ut Eurotam generis lux prima Latini,

Laelius, o Sparres optima dixit aqua;

Cumque manu vasum chartas evolveret, omen

Ad caput en studii vidit adesse sui;

Namque in frondiferis picae convallibus ore

Edebant varios nos imitante sonos.

Addidit hoc animos: felix labor ille, poëtae,

Vester, ait, quorum verba sequuntur aves.

Αἴλιος habet Stephan. ex Ed. Fl. pr. et Ascens. Aldus in Cod. suo Λάλιος invenit, quod is, qui Ald. sec. curavit, in Λαίλιος mutavit. Hoc Boscinius quoque recepit. — ὕπατον vulgo. ὑπάτων in Vat. Cod. a manu sec. — V. 4. κορυφῆς. De montis Taygeti vertice interpretatur *Brodaeus*; male. Viri illius, de quo h. l. agitur, caput intellige, super quo, in arboribus puta, confidebant aviculae. — ἀμβολὸν εὐμαθίης. doctrinae etiam inter aves, humanam vocem imitantes, signum. — V. 5. κίττι. Vat. Vulgo, verborum structura vacillante, κίττας. — πτερόν. volucris, ut Ep. XXV. 8. βίδου. Humanum genus et hic et multis aliis in locis notat. Vide *Davissum* ad *Max. Tyr.* p. 539. *Phaedrus* Praef. L. I. 4. quod prudenti vitam consilio mones, ubi vide *Burmannum*. — V. 7. ταῖςδε. vulgo. — τί δ' οὐ. Quis eloquentiae summo studio totoque pectore operam dare recusaverit, cum vel aves nostram vocem amare et imitari viderit? Verba γάρως ἀμυγδαλῆς omittit Vat. Cod.

¶ 138.] XXIII. Vat. Cod. p. 318. Planud. p. 197. St. 286. W. De piscatore Menestrato, quem piscis in guttur delapsus suffocavit. In eodem argumento versatur Ep. *Leonidae Tar.* XCIII. — V. 2. ἰππίης. Rectum » hoc videtur: sed ex emendatione est. Nam Codd. omnes habent ἐξαιίης et ἐξαιίης. Prius est in Vat. » Cod. « Br. ἰππίης debetur *Brodaeo*. Scholiastes αὐτρίχας suspicatur, ἥ καλὰς τρίχας ἐχούσας δόνακας. Pro ἐξαιίης, sic enim vet. editt. legunt, *Jos. Scaliger* et *Casaubonus* tentant: ἐξ αἰίης —. Sed hoc cum verbis ἐκ τρίχας consistere nequit. *Schneiderus* ἐξαιίτης conjecit, ut sit linea sex setarum, sive e sex setis contorta. δόνακα τριτάσσοντες dixit *Archias* Ep. X. E setis equinis hae lineae sunt. Ep. αἰίστα. CXXVIII. βαθὺν ἰππίης πεποδημένοι ἄμματι χαίτης, οὐκ ἄταρ ἀγρίστρων, λιμνοφυῇ δόνακα. *Oppian.* Hal. L. III. Οἱ μὲν δονάκισσιν ἀναψάμενοι δολιχοῖσιν ὄρμιον ἵππων δόπλοκον ἀγρίσσουσι. — V. 3. πλάνον et Cod. Vat. et edd. omnes; nec aliter legi debet. εἰδὰς, φθίνον πλάνον. escam, quae pisces fallit et in perniciem adducit. Obversabatur *Apollonidae Theocritus* Eid. XXI. 42. καθίσθήμενος δ' ἰδοκίον ἰχθύας, ἐκ καλάμων δὲ πλάνον κατέπειον ἰδαδάν. — V. 4. ἰφρίξ adscripsit *Casaubonus*; quod locum non habet. Verum est ἰφρίξ. Piscis hamo inhaerens tremulo motu lineam concussit, i. e. ἰφρίξ. Nihil hoc verbo in hac re significantius. — V. 5. ἀγρυμένη δ' ὑπ' ὀδόντι. Ex Vat. Cod. in contextum admissum est. Vulgo ἀγρυμένη δ' ὑποδόντα. Quaedam editiones ἀγρυμένη, unde *Casaubonus* ἀγρυμένη δ' ὑπ' ὀδόντι. ὑπ' ὀδόντα, quod ut diversa lectio in marg. Wechel. legitur, assensu suo probavit *Jos. Scaliger* et *Huetius* p. 20. qui piscatores pisces dentibus solere occidere monet. Sic est ap. *Leonid. Tar.* l. c. ἰσουλὰ πετρέψσαν Δακνάζων — Ἐφθίτ'· εἰσεθνή γὰρ ὑπ' ἐκ χειρὸς αἰίησα Ὀρχίτ' ἐπὶ στεινὴν παλλομένη φέρουγα. — In fine quae Aldinae φερύγγων, quod Aldus in *Coil.* quodam reperit.

XXIV. Cod. Vat. p. 308. Edidit *Jensf.* nr. 64. *Reisk.* Anth. nr. 714. p. 139. In Menoetem Samium, Diophanis filium, qui pia quadam de causa navigans, naufragio facto in fluctibus periit. Carmen in fine mu-

tilum est. — V. 1. ^Hδελοιο Vat. Cod. Cum *Jensf.* *δελοιο* edidisset, *Reiskius* emendavit *Σύρον καὶ Δέλοιο*, ut significetur insula Syrus, paulo supra Delum versus septentrionem sita; quam Pherecydis natales illustraverunt. *Heringa* in Obsl. p. 267. *Ἐβρον καὶ Νέλοιο* corrigendum existimabat; quo admissio, Menoetes e Thracia in Aegyptum navigasse putandus est. — V. 3. Pro *εἰς δειον* *Reiskius* dedit *εἰς Ἀσίαν*; incertus tamen, an recte sic scripserit, *εἰς Θάσον* et *εἰς Σηστόν* conjecit praeierea. Habent lectores, quod sibi eligant. Mihi tutissimum videtur, membranarum lectionem tueri. Si sincera sunt postrema carminis verba, *νοῦσιν πατρὸς ἐπιγόμενον* (Cod. *ἐπιγόμενοις*), Menoetes, cum patrem in morbum incidisse certior esset factus, nulla mora interposita domum videtur properasse. Hoc poeta *δειον τάχος* vocat; nisi fortasse *δειον τέλος* scribendum est. — V. 4. *Reiskius* dedit: *καὶ νοῦσοι παῦσαν ἐπιγόμενον*. At Menoetes non morbo, sed naufragio periit, *κλύδων σὺν φόβῳ κρύψεν αὐτόν*.

XXV. Cod. Vat. p. 399. sq. *Ἀπολλωνίδα, οἱ δὲ Φίλιππον*. Edidit *Jensf.* nr. 139. *Reisk.* in Anth. nr. 787. p. 169. Criton auceps cum locustam cepisset, ex eo inde tempore, a fortuna destitutus, avibus frustra dolos struxit. Conf. *Bianor.* Ep. III. — V. 1. *πρῶτος* Vat. Cod. quod *Reiskius* servavit. — V. 2. *πτερῶν* jungendum cum *ἁπτόζων*. Alis commotis locustas strepitum illum edere, satis constat. Comparandus inprimis, unde noster colorem duxit, *Nicias* Ep. VIII. *οὐκέτι δὲ τανύφυλλον ὑπὸ πλάκῃ κλωνὶς ἐλιχθεῖς τέρψομαι, ἀπὸ βαδινῶν φθόγγων εἰς πτερόγων*. et *Pamphilus* Ep. II. ubi scribendum puto:

Οὐκίτι δὲ χλωροῖσιν ἐφεζόμενος πετάλαισιν

ἄδειν πτερύγων (vulgo μέλων) ἐκπεροχίεις λαχάν.

— V. 2. μέσον. Vat. μέσαν νηδὺν dedit *Reiskius*. Longe elegantior est *Brunckii* emendatio. Locustas sole incallescere maxime strepere, alibi docuimus. — V. 3. δαδάλον. Cod. Apud *Jensium* praeterea φαίζων legitur. Utrunque eleganter correxit *Reiskius*. — αὐτοφυῶ. carmine nativo, non arte, sed natura edoctae. Vide ad Epigr. X. 5. — V. 5. Πιαιεύς. c. Pitalia, Thessaliae urbe. Vide Stephanum, ad quem miror hoc Epigramma ab Holstenio prolatum non fuisse. — Br. — πάσης θήρης. qui omnia avium genera arundinibus capiebat. — V. 6. Hunc versum omisit editio *Jensiana* et R. — In Cod. legitur ἑσέρεον νῦτα δονν. Locusta ἑσέρεος, ut ap. *Anacreontis*. Od. XLIII. 17. ἀναιμωσέρε. Hinc puellam macilentam cum locusta comparat ille ap. *Theocriti*. Eid. X. 18. — Rem non plane insolentem fuisse, locustas arundinibus captare, intelligitur ex *Aristoph.* ap. *Asben*. L. IV. p. 133. B. τέττιγα ἐρεῖς φαγεῖν καὶ κερκῆν θηρεύσασθαι καλῶμεν λεπτοῦ. — V. 7. Sensus est, ut apparet ex *Bianore* l. c. Critonem post illud facinus infelix exercuisse aucupium. Verba obscuriora. Sic accipio: ἀλάτῃ σφαλὲς εἰς τὰς ἡ. π. pro ἐν ταῖς ἡθάσει πάγαις. in consueto aucupio spe frustratus, errat, frustra aves, quas aucupetur, desiderans.

XXVI. Cod. Vat. p. 316. Edidit *Jensius* nr. 115. *Reisk.* in Anth. nr. 766. p. 160. In tumulum piscatoris prope litus. — V. 1. Nomen Γλῆνν *Reiskio* suspectum est, qui in Latinis *Glaucum* expressit. Illud tamen nomen, quod nec ipsum R. fugit, occurrit etiam ap. *Suidam*: Γλῆνν. εἶδος ἰχθύος, καὶ χρησμολόγος, βάκιδος ἀδελφός. — Idem post primum versum unum intercidiisse putabat, in quo causa illius calamitatis, nempe ventus aut vertigo, exposita fuerit; nam πικρὴ δίνη idem esse atque εἰς δίνη. Hoc mihi secus videtur. κύματος δίνη est κύμα δινῆεν,

unda turbine excitata, quae Glenin in saxo prope litus sedentem in fluctus deturbavit. — V. 2. *πικρὰ* Cod. Vat. — V. 3. De ἀπορῖνῳ agens *Eustathius* ad Il. β. p. 253. 34. λαμβάνεται δὲ ποτὶ καὶ ἐπὶ πατρῶν ἀποσχισμένων ἐξ ἀλλήλων· οὗτω γὰρ ἀπορῖνῳ πέτρα πηγὴν προβάλλου ἀγεται. *Soph.* Philoet. 937. καταρῖνῳ πέτρας. *Plutarch.* in Vit. Syllae c. XV. φρουρίον ἀπορῖνῳ κρημνῷ περικοπτόμενον. — V. 4. Repone, uti recte in Cod: scriptum est, συνεργάτης. Præsumum συνεργάτης oscitabundus e Reiskio recepi, quod versum perimit. Sunt enim choliambi perfectissimi. Br. At Codicis scriptura ne graeca quidem est. Servanda est *Reiskii* lectio, verbis tamen transpositis, ne numeri pereant:

χῆσαν δὲ μ' ὅσος ἦν συνεργάτης λαός.

Ductum hoc ex *Leonida Tar.* Ep. XCI. item in piscatore: σῆμα δὲ τὸδ' οὐ παιδὸς ἐφήρμοσαν, οὐδ' ὀμβλκτρος, ἄλλὰ συνεργάτης ἰχθυόβλων θιάσος. — 9. 139.] V. 5. γαλήνην θῖνα. Litus tranquillum et minime procellosum piscatoribus precatur, sui casus rationem habens. Hoc aptius, quam ad piscandi opportunitatem referre verba.

XXVII. Cod. Vat. p. 306. Planud. p. 251. St. 364. W. In Dipylum Diogenis fil. Milesium, qui, naufragio facto, in insula Andro sepultus est. — V. 1. ὄρεον omittit Cod. Vat. — Φοιβήιον. Milesii Phoebum praecipuo honore colebant. Celebrabantur ibi Φοίβου ἀποδημίαι, teste *Menandro* rhetore de Encomiis c. IV. p. 38. ed. *Heeren.* Veterum loca collegerunt *Spanhem.* ad Callim. H. in Dian. 226. p. 329. et inprimis *Dorvillius* ad Charit. p. 246. qui nec Epigr. nostrum neglexit. — V. 4. πηλόγους vulgo. Nostrum est in Vat. Cod.

XXVIII. Cod. Vat. p. 262. Planud. p. 207. St. 301. W. ubi hoc carmen exstare scrius animadvertit *Reiskius*, qui id recepit in Anth. nr. 598. p. 85. Scriptum est in Hellodorum et Diogeniam, ejus conjugem,

quae maritum defunctum brevissimo tempore secuta est.
 — V. 1. ὁ ἔθανεν. sic Vat. membr. et Planudeorum re-
 gius optimus in uno loco: his enim in eo legitur hoc
 carmen. Aldus in secunda ἔθανεν habet, quem sequi-
 tur Nicolinorum editio. At Florentina et Aldina pr.
 κέρθανεν. De prosodia dictum supra ad Ep. XII. « Br.
 κέρθανεν servavit Ascens. et Steph. Pro ὁδ' ἔσεν apogr.
 Lips. et ἔσεν, describentis errore. Nam in Vat. Cod. ὁδ'
 legitur. ὁδην *Opsopoeus* de tempore trimestri interpreta-
 tur: *Brodacus* de horae unius intervallo; hoc verius. —
 V. 3. ὡς ὑμέναιον ἐπὶ πλ. vulgo; nec aliter membr. Vat.
 Br. recepit conjecturam *Toupii* in Em. in Suid. P. III.
 p. 367. comparantis Ep. ἐδέκ. DCXLIX. ἦδ' ἐγὼ ἰ περὶ
 ἄνθος ὑπὸ πλακὶ τῆδε τήθαμμαι. *Sub lapide nupriali, non
 sepulcrali*, ut ille interpretatur. Haec lectio, quam *Tou-
 pius* elegantem vocat, mihi et frigida et subabsurda
 videtur. Utinam sciam, quid *Casaubonus* h. l. tentaverit;
 nam quod ex Schedis Bodlej. enotatum reperio, ἀνε-
 ναινα, depravatum est. *Tyrwhitt* in Notis ad *Toupii*
 Emend. T. IV. p. 420. corrigit: ἀμφὶ δ', ὡς ἀμ' ἔναιον,
 ἐπὶ πλακὶ τρυμβ. Ambo, ut olim simul habitaverunt, sic
 nunc simul sub eodem cippo sepulti jacent. — V. 4. In
 Vat. Cod. a pr. m. θάνατον pro θάλαμον scriptum. In καὶ
 τάφον grata est emphasis: etiam de sepulcro communi
 non minus laetantur, quam olim de communi thalamo.
Ausonius in Parental. Ep. III. *Aeternum placidos Manes
 complexa mariti, Viva sorum quondam, functa foves tu-
 mulum*. Idem Ep. XVII. *At tibi dilecti ne desis cura ma-
 riti, Functa colis thalamo nunc monumenta tuo. Hic ubi
 primus Hymen sedes ibi moesta sepulcri. Nupta magis
 dici quam tumulata potes*.

XXIX. Cod. Vat. p. 233. Planud. p. 236. St. 342. W.
 Servus, cum domino sepulcrum excavaret, ruente terra
 obrutus et exstinctus loquitur. Nihil hic viderunt *Opsep.*
 et *Brod.* — V. 1. θανάτων. Cod. Vat. Tua mors mihi

vitâ constitit. — *ἐνὶ δὲ σείῳ*. Sepulcrum, quod tibi implendum erat, ipse implevi, qui feci. — V. 3. 4. laudat *Smidas* in *ἡρα* T. II. p. 75. ubi legitur: *ἡνίκα δυσδὲ κρυπὰ κ. κ. ἢ τεύχεα* —. quod minime spernendum, *εἰ* enim in vulgata prorsus abundat, cum sequatur, *ὥς ἂν ἐποφθιμένον καὶ δὲ δέμας κρυπῶν*. Recipienda igitur in posterum elegantior lectio. — V. 5. *ἡμὲν δὲ μ' ὤλισθε ξυνὴ κ.* Plan. non omnino male. Verior tamen videtur Codicis lectio *γῆρ' ἐόντις*, terra subtus excavata, et inde ad decidendum prona. — V. 6. Mortem sibi minus acerbam videri ait, quod sub domini sui tutela etiam apud inferos sit futurus. Simile fidei exemplum est in Ep. *Dioscorid.* XXXV. Ep. *ἑδίσπ.* DCLXXVI.

XXX. Cod. Vat. p. 264. Planud. p. 287^a. St. 415. W. In Posidippum, qui, quatuor filiis morte extinctis, flendo privatus est oculis. — V. 1. Quis est, qui unius filii mortem deplorans, non ultimum malorum se perpeffum esse existimet? Atqui Posidippus omnes suos intra paucos dies pereuntes vidit. Pro *κλαύσας* *Opfop.* suspicatur *θάψας*, nullam aliam ob causam, nisi quod *θάψι* sequitur. — V. 2. *Ποσιδίππου*. Vat. — *δ ποσ. δέμας*. ipse Posidippus. — V. 3. *συνήριθμον ἡμαρ*. quatuor dies quatuor filiis attulerunt mortem. — V. 4. *κείρῃμενον*. Vat. Cod. Et hoc bene; participium referendum ad *ἡμαρ*. — V. 5. *κατ' ὀμβρεθέντα*. Vat. Epigr. *ἑδίσπ.* DCLXV. *ὀμβρεθῆσας δακρυόεις λάγριακα*. *Asclepiad.* Ep. IV. *κἄτοιμβρα γὰρ ὀμματ' ἐρῶντων*. — V. 6. *κοινὴ νύξ*. illos Orci, hunc coecitatis tenebras.

E Lestion. p. 159.] XXXI. Vat. Cod. p. 484. Quantum ex depravata scriptura conjici potest; scriptum est hoc carmen in Veneris templum, quod Posthumus quidam in ipso mari exstruxit. *Schneiderus* cogitabat de C. Posthumio Pollione, architecto, qui Apollinis templum struxerat, ubi hodie ecclesia princeps Terracinen-

sis. Vid. *Stofsch*, in Praef. ad Gemm. cael. p. VIII. — Mutilum videtur hoc carmen, five ab initio, five post vers. secundum. Posthumus se Veneri templum dedicare ait:

Μητὲρ περιστάφια σηκὼν, Κυθέρεια, θαλάσῃ
κρητίδας βυθίας οἶδματι πηξάμενος — —

Sic haec scribenda videntur et distinguenda. *Posthumus* tibi, *Venus*, templum mari, quod te genuis, circumdatum extruxit, fundamentis ejus in ipsa maris profunditate positis. — Recte mihi scripsisse videor, σηκὼν περιστάφια θαλάσῃ, de fano, ad quod unda alluebat. *Homeri* Hymn. in Apoll. 410. Πὰρ δὲ Λακωνίδα γαῖαν ἀλυστῆφανον πτολίεθρον ἵξον. Confusum περιστέφει et περιστρέφει ap. *Callim.* H. in Del. 93. Vide *Dorvill.* ad Charit. p. 236. — Recte etiam πηξάμενος κρητίδας, de eo, qui fundamentum ponit. *Callim.* H. in Apoll. 58. Τετρακτὺς τὰ πρῶτα θαμέλεια φοῖβος ἔπηξε Καλῷ ἐν Ὀρνυγίῃ. *Agathias* Ep. LVII. hirundo κάρφει πηξαμένη θάλαμον. *Himerius* Orat. XVI. 4. λέον ἐπὶ ταῖς ὑμετέραις γῆσι τοῦ θεοῦ τὴν παστῆδα πῆξασθαι. Idem Ecl. XII. 5. εἶπότε μοι καὶ Ἀττικὸν πῆξιαι θιάτρων. Ex *Nonno* quaedam vide ap. *Ruhnck.* Ep. cr. p. 139. alia ap. *Westen.* in N. T. II. p. 411. — Alterum distichon sic corrigendum puto:

χαίρει δ' ἐμφί σε πόντος, ὑπὸ Ζεφύρειο πνοῇδιν
ἀβρὼν ὑπὲρ νότου κυανέου γαλάσας.

Tibi vident aequora ponti. *Lucret.* L. I. 8. γαληναίη δὲ θάλασσα μεδιέει. *Satyr.* *Thydl.* Ep. VI. Mare igitur laetatur circa divam, eique arridet. — ἀβρὼν γαλῶν, ut ap. *Anacreontis* Od. V. 5. πνέμειν ἀβρὰ γαλῶντες, et VI. 3. Pontus zephyri flatu leniter commotus et crispatus videtur ἀβρὼν γαλῶν. *Moschus* fr. V. τὴν ἅλα τὴν γλαυκὴν, ὅταν ὄναιμος κτερέμα βάλλῃ, τὴν φρένα τὴν δειλὴν ἐρεθίζουσι, οὐδ' ἔτι μοι γὰρ ἔστι φίλα, πείθει δὲ πολλὸ πλεον ὄμμα γαλάνας, ut mihi haec corrigenda videntur. *Lucret.* V. 1002,

Nec poterat quemquam placidi pellacia ponti Subdola pellicere in fraudem videntibus undis. Fortasse huc etiam trahendus *Aeschyli* *Prom.* v. 89. *ποντίων δὲ κυμάτων ἄνηρθεμον γέλασμα.* — V. 5. *Brunckius* corrigendum esse vidit: *νηὺ 3' ὃν ἰδεύματο εἶω.* Postremus versus conclamatus videtur. Nisi audacior esse viderer, corrigendum proponerem:

ἴδεναι δ' ἰδουμένης νηὺ 3', ὃν ἰδεύματο, φαιδρούς

Πόσειδονον λεύσσειε ὄμμασιν, ὦ Πλάφιη.

Vide notas ad *Callimach.* Ep. LXII. 5. — Sed alios spero inventuros esse, quod propius ad Codicis scripturam accedat.

CRINAGORAE EPIGRAMMATA.

§. 140.] I. Anthol. Plan. p. 330. St. 469. W. Vineti amoris simulacra passim commemorantur in Anthologia. Conf. *Alcaei Mess.* Ep. XI. *Ansip. Sid.* XLI. *Quinti Maecii* IX. *Sazyrus Thyill.* IV. — V. 1. *εὐσφίγγων* χ. ε. manus vehementer constringens et complodens, ut desperantes solent facere. *Huetius* p. 32. sic interpretatur: quia, dum manus conatur vinculis exsolvere, eo magis adstringit eas. Idem tamen legi mallet: *εὐσφίγγον.* Tu vero, o minister, colliga pueri manus. Inepte. Comparatio hujus carminis cum iis, in quibus idem argumentum tractatur, efficit, ut depravationem scripturae suspiceris. In omnibus Amoris manus vinculis restrictae dicuntur. *Sazyrus Thyillus:* τίς — τὰς ὑκυβέλους περιγυίας ἰσχυρῶς χεῖρας; *Alcaeus Mess.* τίς πλέγδην εὐεῖ δέδωκε χεῖρας; An *Crinagoras* scripsit:

καὶ κλαῖν, καὶ στέναζει νῦν, σφιγγάδης χειρῶν

τῆσιντας — —

ut est ap. *Quint. Maec.* l. c. *δοκίμαζοντες σφιγγάδης χεῖρας.*

Alcaeus Mess. Ep. X. δὲ γὰρ ἀλυνεπέδαις ἐφίγγν χέρας.
Meleager LII. χαλαρότεον ἐφίγγω σοὺς παρὶ ποσσὶ πίδαην.
Ausonius in *Amore Cruci* aff. v. 60. *Amorem Devinctum*
post terga manus, substrictaque plantis Vincula moerentem.
 — V. 3. ἐλαίῳ ὑποβλέπειν. *Elegans* hujus verbi usus ad
 significandum obtutum tristem et ad miserationem com-
 positum. Proprie ii, qui limis et furtivis oculis aliquem
 adspiciunt, ὑποβλέπειν dicuntur. Vide *Dorvill.* ad *Char.*
 p. 506. — V. 5. καρδίᾳ vulgo. *Brunkii* lectio ex con-
 jectura videtur fluxisse, nec improbabili. — V. 8. πέν-
 πονδας, οἱ ἑρτζας. *Meleager* LVIII. ἄξια πάσχεις, ὡς ἰδρασας.
Idem Ep. XLII. ὡς μέλις, οἱ ἰδρας πρέθει, παθὼν ἱμαθας.
 Vide not. p. 61.

II. Cod. Vat. p. 431. Edidit *L. Holsten.* ad *Steph.*
Byz. p. 166. *Jensius* nr. 152. *Reisk.* in *Anth.* p. 175.
 nr. 803. Puella *Aristo Nauplium* Graecorum naves face
 sublatā perdentem cecinerat; quo cantu audito poëtae
 animus amore incensus est. *Nauplii* fabula miniorum
 illius aevi argumentum fuisse, apparet ex *Suetonio* in
Ner. c. 39. *Transcuntem Isidorus Cynicus in publico clara*
voce corripuerat, quod Nauplii mala bene cantitares, sua
bona male disponderes. Cf. *Lucian.* de *Saltat.* §. 46. T. V.
 p. 152. ed. Bip. — V. 2. ἐκ μόλης. Expressa sunt haec
 ex *Dioscorid.* Ep. X.

Ἰαπων Ἀθήνιον ἦσθ' ἄμολ' κακόν· ἐν πυρὶ πῦσιν

Ἰλιος ἦν, πῆγ' αὖ κελὴν ἤμ' ἐφλεγόμεν.

— V. 3. ὑπὲρ v. ταφηρίης. Cod. Vat. Recte hoc emen-
 darunt describentes. *Propert.* IV. El. I. 115. *Nauplius*
ulsores sub noctem porrigit ignes. Id. III. El. 5. 54. *Saxa*
triumphales fregere Capharea puppes. — Qui hic est
ψεύστας πυρεθς, ap. *Eurip.* *Helen.* 1142. δόλιος ἑστὶν vo-
 catur. — V. 4. δόσμερος Cod. Vat. ut et *Reisk.* et *Holst.*
 ediderunt. δόσμερον suspicatur *Br.* quod elegantius.

III. Cod. Vat. p. 104. Planud. p. 482. St. 625. W.
 Per noctem poëta infomnem de solitudine sua conque-

ritur. — V. 1. καὶ βίβης. Ex Homero fortasse expressa verba II. α. 4. εὐδὲ μιν ὕπνος ἱερὸν πανδαμάταρ, ἀλλ' ἐστρέφετ' ἔνθα καὶ ἔνθα — Ἄλλοτ' ἐπὶ πλευρὰς κατακείμενος, ἄλλοτε δ' αὖτε ἑπτύς, ἄλλοτε δὲ κρηνὴς. quo respexit Juvén. Sat. III. 279. Ovid. I. Amor. II. init.

Esse quid hoc dicam, quod tam mihi dura videntur

Serata, neque in lecto pallia nostra sedens?

- Et vacuus somno noctem, quam longa peregi;

Lassaque versati corporis ossa dolens.

Hinc lux Propertio L. II. 13. 59. quem frustra corrigere conati sunt VV. DD. Horum ego sum vates, quoties desertus amaras Explevi noctes, fractus viroque toro. i. e. lassitudine (κόπῃ) fractus, cum in lecto volutatus, ἐπὶ λατὴ καὶ ἐπὶ δεξιᾷ βιβάμενος, somnum frustra arcessens, ingratas noctes exegi. Idem L. II. El. XVIII. 46. Sperate subito si qua venire negat, Quanta illum toto versant suspiria lecto. — V. 3. γέμιλλα, vulgo. — V. 4. κοιμηθῆς, in lecto compositus; ne de ipso somno accipias.

§. 141.] IV. Cod. Vat. p. 183. Edidit Kuster. ad Suid. v. ἡρετῖδασι T. I. p. 339. Reiske Anth. p. 32. nr. 477. et hinc Tourp. in Ep. crit. p. 55. ad cujus mentem a Brunckio exhibitum est. — Poëta Proclo natales celebranti calamum scriptorium mittit dono. — V. 2. δουράτιον Vat. Cod. Suidas v. 1. cum parte ultimi excitat (T. I. p. 339.) sic: ἀργύρεον σοι τόνδε γενέθλιον εἰς τὸν ἡμᾶς Πάμπω ἡρετῖδασι σόμηνουν ἀργασίῃ. Kusterus, qui νεδμηκτον de calamo usurpari posse dubitabat, tentavit νεβλυκτον vel σμιλευκτον vel νεδμηκτον. Neque δουράτιον (sic enim in apogr.) sincerum esse putabat. Hoc vocabulum in δουράτιον mutavit Tourp. qui comparat Nicetam in Joann. Comn. p. 19. ἀλλὰ καὶ δοράτια ἐκ καλῶν κρηδαίνοντες ταῖς τοῦ βασιλέως συμπλέκοντες φάλαγγιν. Qui locus quam parum faciat ad Tourpii conjecturam firmandam, sponte apparet. Brunckius haec notavit: νεδμηκτον a Kustero

sollicitari non debebat. Suidas, qui huc respexisse videtur, exponit νεβηκτον και νεκαθαρτον. Nescio, an ex poetae conditione et fortuna κρυβειος κάλλος recte dicatur δαίη δόσις. Vide sq. carmen. Nec mihi valde placet, calamum, scribendi instrumentum, per appositionem vocari νεβηκτον δουράτιον. δουράτιον est parvum hastile, quod cum calamo nihil commune habet, nec cum eo comparari potest. [In Cod. scriptum δουράτην [δουράτιον]. Scribendum censeo δουράτιον, et κρυβειον cum Reiskio referendum ad ἡμερ. κρυβειον ἡμερ diem natalitium vocat, quia eo mittebantur dona pretiosa, aurea, argentea etc. Leonidas infra p. 194. ἄλλος μὲν κρύσταλλον, ὁ δ' ἄργυρον, οἱ δὲ τοπάζους Πίμψουσι, πλοῦτος δ' ἄρα γενεθλίου. Sensus est: *Natali tuo die, quo tibi alii argentea mittunt dona, ligneum huncce calamum ego mitto, parvi quidem pretii, sed majori ex affectu.* Br. — V. 3. κρύσει. κρύσατα calami sunt apices, qui calamo in infima parte fisso exoriuntur, unde iis δισσοὶ δίδονται tribuuntur in Ep. Pauli Silent. LI. Ausonius Epist. VII. 49. *Nec jam fissipedis per calami vias Grassetur Cnidiae sulcus arundinis.* Vide Schwarzius de Ornam. Libr. vet. p. 214. sq. et Salmas. in Exerc. Plin. p. 735. D. — V. 4. arundo, quae atramentum in laevem chartam facile effundit. Chartae solebant laevigari, ne calamus festinans retineretur scabritie. Cicero ad Quint. Fr. L. II. Ep. 14. *Calamo et atramento temperato, densata etiam charta res agetur*, i. e. dente complanata et laevigata. Plin. L. XIII. 25. p. 691. — V. 6. κρυδαὶ εὐμνησὶν εὐμαδίη. Vat. Cod. κρυδαὶ ex Suida in textum venit, ubi εὐμνησὶν ἐργασίη legitur. Non satis video, cur in postrema voce a Codicis scriptura recessum sit. — Ceterum ex hoc versu intelligimus, Proclum puerum fuisse, qui scribendi artem paulo ante didicerat.

V. Cod. Vat. p. 183. Reisk. in Auth. nr. 478. p. 33. Dentiscalpium poeta Lucio cuidam mittit ex pinna

aquilae factum. *Martial.* L. XIV. Ep. 19. *Lentiscus melius, sed si tibi frondea cuspis Defuerit, dentes pinna levare potest.* Ex lentisco enim et metallo potissimum fiebant dentiscalpia. Vide *Raderum* ad *Martial.* L. VI. Ep. LXXIV. — V. 1. ἀγκυλοχαιλος. Sic cod. *Salmasius* reponerebat ἀγκυλοχέλων, quod cum *Reiskio* minime necessarium puto. In *Macedonii* Epigr. antea inedito T. III. p. 332. genitivus est ἀφιλοσταχδου, qui ex regula deberet esse ἀφιλοστάχους: cetera enim composita σταχους flexionem simplicis retinent. Contraria ratione genitivum βοδοδάκτυλος protulit *Reiskius* e *Leonis* Philosophi carmine de Menibus, quod legitur T. III. p. 130. ubi hanc scripturam retinui, quam praeter edd. vet. habet etiam cod. *Jani Lascaris*. "Br. αλετὸν γοργὸν τὸ βλέμμα καὶ ἀγκυλοχέλων τὸ στόμα. *Alciph.* L. III. p. 422. αἰγυπιοὶ γαμφάνυχες, ἀγκυλοχίλων. *Homer.* II. π. 428. — V. 3. μένου. apogr. *Lipf.* — μετὰ δερκίων. *Vat. Cod.* — V. 4. κινῆσαι. *Vat. Cod.* et *Reisk.* ἐκκινήσαι emendavit *Valckenar.* ad *Herodot.* VII. p. 617. 35. — V. 5. βαιόν, ut in praeced. Epigr. εἰλήνη δόειν, ἀλλ' ἀπὸ θυμοῦ πλεῖονος. — εἰα δαδὰς (non δαδὰς) *Cod. Vat.* In marg. apogr. *Lipf.* δα δαίτης, unde *Reisk.* fecit: εἰα δα λαιδς — qualia tibi dona venire par est a domino curtae suppellectilis; in cujus emendationis gratiam etiam seq. versu δῶρ' αὖν ἐπάσσει dedit. δεδοικώς est ex emendatione *Salmasii*. — V. 6. δῶρον ἐπάσσει ἐπὶ σοί. *Cod.* — Dubito, an in hoc disticho *Crinagorae* manum teneamus.

VL. *Cod. Vat.* p. 184. Edidit *L. Kusterus* ad *Suid.* v. γέλιγες T. I. p. 471. *Reisk.* Anth. nr. 481. p. 34. *Philoxenides* quidam *Pani* et *Priapo* bellaria affert. — V. 1. Profert *Suid.* T. II. p. 668. in εἰσπένωνος, cui vocabulo interpretationem non addidit. De racemis maturo interpretatur *Kuster.* *Reiskius* vertit: *Racemos uvarum vine maturo plenos.* *Epigon. Theff.* Ep. I. ὕα πεπύων βατρώων ἴαγα καμιαμένη. *Philipp.* Ep. LXVIII. τοδρ

ἡσπέντους βότενας. — V. 2. Suid. T. III. p. 383. — στεφβίλος. *nux pinea*. Vide Bod. a Scapcl ad Theophr. L. III. p. 164. et Wesseling ad Herodot. p. 755. 13. — V. 3. Suid. T. I. p. 145. ἡμυγδάλη. τὸ δένδρον. ἡμυγδάλη δὲ ὁ καρπός. καὶ δειλὰ δάκνυσθαι ἡμυγδάλης. Kusterus dedit ἡμυγδάλη, contra grammaticorum praecepta. Reiskius vero, cum in apogr. Lipsi. invenisset scriptum δακνύσθαι, emendandum putavit δειλὰ δακνύσθαι, miseris plorantibus amygdalas, propter olei abundantiam; inepta conjectura. Tourpinus Em. in Suid. P. I. p. 26. interpretatur: amygdalae, quae facile frangi queunt; a qua interpretatione ipse recessit in Cur. nov. p. 169. ubi δεινὰ δάκνυσθαι corrigit; amygdalas enim ad computationem promovendam arcendamque ebrietatem aptissimas esu praestantes vocari. At vix dubitari potest, quin in δάκνυσθαι ad corticem durum fractuque difficilem respiciatur. Ejusmodi nucibus, duris putaminibus munitis, opponuntur. ἡμυγδάλα σιγαλλέοντα Hermippi ap. Asben. L. I. p. 28. quae sine strepitu manduntur; si vera est explicatio Palmerii Exercitatt. p. 482. — Equidem nuces δειλὰς δάκνυσθαι explicaverim eas, quae, ne frangantur, timent, quandoquidem hoc illis imminet. δειλὰ pro δειλιάζουσιν, δειδοικύται. Sed vide, an in vocolis ΚΑΙΔΕΙΛΑΙ lateat ΚΑΙΡΓΑΛΕΑΙ?

καργαλλὰς δάκνυσθαι ἡμυγδάλης — —

noces fractu difficiles. In Codd. ubi *f* et *δ*, *ει* et *ει* saepissime inter se confunduntur, sunt enim simillima, una tantum litera inter se discrepant καρφαλαί et καιδειλαί. — Pro ἤτοι apogr. Lipsi. αἶτι. — V. 4. Suidas in ποπάδες T. III. p. 152. Ἰερύναι ποπάδες sunt placentae tenues, ex sesamo et melle confectae, quae alias Ἰτρία dicebantur. Salmasius ap. Kusterum emendat ποπάδες ἰτρινίαι, i. e. τέρμαχιν ἡτρυν ἡτρυν ὑποκατελεον ὠλεον. suminis suilli frustum. ποπάδες. idem quod πόνια, πλακοῦντια πλατῖα καὶ λεπτά, ἰτρινίαι dicta, quia ex genere τῶν ἰτρίων, ex eadem materia facta, qua ἰτρία. Vide Hesych. v. et Intrpp. prae-

„fertim Foessii Oeconom. Hipp. Haec absque causa sollicitabat Salmasius.“ *Br.* — V. 5. γελγίδες. Cod. Vat. et *Suidas* T. I. p. 471. qui totum locum sic exhibet: καὶ πότιμοι γελγίδες· ἡ δὲ τοῦ ἔγχυται· δαψιλῆ εὐνεκῶταίς γαστρὸς ἐπισέβδια. *Hesych.* γελγίδες. καὶ τῶν σκευῶν κεφαλῆαι. Vide *Salmas.* ad Solin. p. 822. sq. *Schneiderum* ad Nicandri Alex. 432. p. 219. qui et nostri loci mentionem fecit. — Mox in Cod. legitur ἰδ' ὑδακυνάδες ἔγχυται. Hoc epitheton *Suidas* omisit et loco laud. et iterum in ἐπισέβδιον T. I. p. 798. γελγίδες καὶ ἔγχυται καὶ βεῖαι καὶ σταφυλαὶ δαψιλῆς ε. γ. ἐπισέβδιον. — *Reiskius* cum in apogr. Lips. invenisset ὑδακυνάδες, correxit ὑδακυνάδες. Sic *aquosa pyra* appellari posse putabat. *Toup.* in *Cur. nov.* p. 169. ὑδακυνάδες tentat; *cyathi ad instar tumentes*. *Suidas*: οὐδακας. οἱ λεγόμενοι φήληκας. φήληκας εὐδαίνοντας dixit *Aristoph.* Pac. 1165. — ἔγχυται h. l. pro *pyro sativo* accipiendum, ut passim. Conf. *Bod.* a *Stapel* ad Theophr. II. p. 89. Non inutile fuerit observasse, *pyra* in conviviis cum aqua fuisse apposita. *Arben.* L. XIV. p. 650. C. ἵτα δὲ τοὺς ἡπίους ἐν ὕδατι εὐεφρον εἰς τὰ συμπόσια, Ἄλλεις ἐν κρυτῆρι (f. *ερετῆρι*. vide *Strab.* Flor. CIII. p. 558.) παρῆσται δὲ τούτων· εἰδὲς ποτὶ Παινῶσιν ἡνδράποινος ἡπίους παρακείμενας· Ἐν ὕδατι πολλῶ. — V. 6. ἐπ' ἐσέβδια. Vat. — ἐπισέβδια vocari has ad potandum illecebras, quia veluti accessio sint potationis, et inter potandum, tanquam aliud agendo, deglutiantur, recte monuit *Reiskius*. — V. 7. φιλοσκήπανι. Notandus Pan, baculo instructus. Intellige pedum, instrumentum pastorum. — „εὐετὲρ θυγὲ hic est coleata cuspide pulcre peculiatus; cui obscœna porrectus ab inguine palus.“ *Br.*

VII. Cod. Vat. p. 190. Ter hoc carmen *Kusterus* edidit: T. II. p. 18. in εἰβεσθαι, ubi *Suidas* primum distinctionem excitat; T. III. p. 363. in σπῆλυγγε, ubi in contextu vers. 1. habetur; denique T. III. p. 121. in πύτος. *Reisk.* Anthol. nr. 494. p. 41. Hinc *Goens* in *Diff. de*

Porphyr. ● II. p. XXXII. ubi veterum loca collegit, in quibus aquarum scaturigines in antris Nympharum commemorantur. — Sofander venator Nymphis, Pani et Mercurio cervorum spolia dedicat. — V. 2. λείβουσαι, apogr. Lipf. Nostrum est in Cod. Vat. et ap. *Suid.* in περιὲν T. III. p. 170. in περιὲν ibid. p. 217. et in σπήλυγγε. — σκαλιός, flexuosus. — §. 142.] V. 3. *Suidas* in πέτρος vitiose Π. τευχίσσα. Vocale et canorum vocatur Panis facellum propter ipsius dei cantum. — De καλῶ vide ad *Apollonid.* Ep. IX. — V. 4. κασσίνης. Vat. Cod. et apogr. Lipf. unde κρεσσίνης fecit *Reiskius*. κασσίνης *Kusterus*. — κασταλίνης. Sic e Salmatii emendatione. « In codice [in interpolato apogr.] κασσίνης. quod metro « quidem non repugnat, sed rei veritati: apud Graecos « Pani habitus honor, nullus autem apud barbaras gentes Caspii montis vicinas. Melius forte κερυνίης repositum fuisset. Corycium antrum Nympharum et Panos « sacrum erat. Sed quid reponi possit, facilius est dicere, « quam quid revera fuerit. κασταλὴν fontis est nomen, « qui Mulis erat sacer, et hic alienum est, » *Br.* Fortasse frustra in his loci nomen quaeritur. Scripserim equidem:

τὴν ὑπὸ [τῆς] λαΐνης ποσσὶ λίλογχε πέτρης.

quam ad radices horridae huius petrae habes. *Agathias* Ep. XXIX.

Παλὶ φιλοσκεπὲς λάσιον παρὰ πρῆνα Χαρικλῆς
κνακὸν ὑπηνήταν τόνδ' ἀνέθηκε τράγον.

Plato Ep. XIV. λάσιον δρυάδων λέπας. *Mariqn.* Ep. III. ποταμὸς λαΐην παραμύβεται ἔχθην. — Pro λίλογχε Vat. vitiose λίλογχε. — V. 5. ἰερὰ τ' Vat. Cod. quod ipsum desiderabat *Br.* pro vulgato ἰερὰ δ'. — ἡγεμνταῖσι. Cod. — πρέμνα γαρνερύον. Vetustum intellige stipitem, ad quem venatores captarum ferarum cornua aliasque exuvias affigere solebant. Vide *Passerat.* ad Catull. p. 44. et *Scho-*

zum in Obsf. L. I. c. 12. — γεράνδρους. αὐ παλαιὰ δένδρα, καὶ τὰ παλαιὰ δένδρα γεράνδρους. *Apollon. Rhod. L. I. 1118.* πρὸς γεράνδρους. *Erycius Ep. IX.* αὐτὰ ἐκτάμνοντι γεράνδρους. Vide *Spanb.* ad *Callim. H. in Jov. 22. p. 38.* — V. 6. λιθολυγίος. *Vat. Cod. et ap. Lips.* Emendavit *Reisk.* ex *Kustero.* Cf. *Pierſon.* ad *Moer. p. 53.* Intelliguntur lapidum acervi, qui Mercurio solebant exſtrui, ἑρμαῖα five ἑρμαῖες appellati. Vide *Schol.* in *Homeri Od. π. 471.* ad quem locum *Eustathius* quoque p. 625. 30. multa de ἑρμῶν λέξεσι disputat. Qua forma fuerint, intelligitur ex *Strabone* L. XVII. p. 1173. B. ubi vide *Casaubonum.* In ejusmodi lapidum ſtruem ſcriptum *Epigr. ἀδισπ. CCXXXIV.* ubi vid. not. — V. 7. δέχοισθε. *Vat. a pr. man.* — V. 8. εὐφροσύνης. *Kuſter.* ex interpolato *Codicc.* In membranis εὐφροσύνης legitur. Id ex apogr. *Lips. Reisk.* reſtituit, tanquam longe elegantius. Α σόος, *impreſus,* (*Hefſych.* ἡ δερμὴ) derivatur σόω et σοῖω. Hinc σοῖσος, quod vocabulum *Iſ. Voſſius* praeclare detexit in gloſſa *Hefſychii:* σοῖσος ἡ εὐφροσύνη, διὰ τὸ εὐφροῦσθαι ἐν τῇ βακχεύσει. σόος γὰρ ἡ δερμὴ καὶ φορέα. — Sed uno tantum ε ſcribendum εὐφροσύνη, quod ſine metri detrimento fieri poteſt. Hujusmodi enim literae in pronuntiando duplicari ſolent.

VIII. *Cod. Vat. p. 192.* Totum hoc carmen exſtat ap. *Suidam* in ἑλλην. T. II. p. 680. *Reisk. Anth. nr. 508. p. 49.* Simonis filio, natales celebranti, poëta ampullam aeneam muneri mittit. — V. 1. ἑλλαι, quarum in palaestra erat utilitas, (vide *Inſcrpp. Theocrisi Eid. II. 156.*) proprie διεγμῆναι, coriaceae, fuiſſe videntur. Sed hoc non urgendum. *Theocr. Eid. XVIII. 45.* κρυγίνας ἐξ ἑλλαιδός. *Acbaeus* ap. *Athen. L. X. p. 451. D.* λιθολυγίος δ' ἑλλην κρυγίται χρίσματος. *Stefichorus* in Helena, eodem auctore l. c. λιθολυγίον ποδονιπτῆρα dixit. Hujus fortaſſe materiae *Crinagorae* ampullam fuiſſe ſuſpicatur *Schneiderus.* Vide eundem in *Lexic. crit. v.* — Cur appelletur haec

ampulla opus indicium, se ignorare fatetur *Reiskius*. Nec mihi quidquam de Indorum in hujusmodi artibus peritia constat. — V. 3. Verba *ὡς Σίμωνος* omittit *Suidas*.

IX. Cod. Vat. p. 205. *Reisk.* Anth. nr. 542. p. 64. Rosae, media hyeme florentes, ad puellam, natales celebrantem, missae loquuntur. — V. 1. *ἤθις μὲν*. Cod. Vat. et *Reisk.* — Non satis causae erat, cur membranarum lectio rejiceretur. Olim rosae verno tempore florebant; nos autem nunc calices media hyeme reclusimus. — V. 3. *σὺ ἐπὶ μ. γυνάθῳ*. Vat. Cod. *σὺ* improbabat *Br.* probabat *Schneiderus*. — *εὖ* ex apogr. Lipf. protulit *Reisk.* — V. 4. *λεχίον*. Desponsata igitur fuit puella, cui rosae mittebantur et jam nuptiarum dies instabat. Sic haec accipienda videntur. — V. 5. *καλλίστη στεφάνῳ*. Vat. Cod. et apogr. Lipf. unde *R.* fecit *καλλίστης στεφάνῳ*. *pulcherrimae mulieris tempora cingere*. Quanto elegantior *Br.* lectio! Videtur autem scribendum: *καλλίστης δ' ἐφ' ἡνιμ*. unde depravationis fons etiam melius apparet.

X. Cod. Vat. p. 206. *Reisk.* Anthol. nr. 547. p. 66. Non satis perspicuum carminis argumentum. Scriptum est in Demosthenem Milesium, qui, ni fallor, triplicem inter tubicines victoriam Olympia reportaverat. Nam *σκαπυγκτῶς* quoque inter se certabant, in ara stantes, quae Olympiae erat, *ἐν ἄλτει*. *Pausan.* L. V. 22. p. 434. Cf. ad Epigr. *ἄδισκ.* in *Leßt.* p. 274. (Ed. Lipf. CCCXIII^b.) Ut de ejusmodi potissimum victoria hoc carmen explicari velim, efficit tertium distichon. — Non tamen tam certa est haec interpretatio, ut alia locum habere nequeat. — V. 1. *τυρσηνός*. Vide not. ad *Tymnae* Ep. I. — V. 2. *στυνός. τραχίος*. De undis rauco strepitu ad litus allisis, passim. *Apollon. Rb.* L. II. 323. *στυνός δὲ πῆρι στεφελῇ βρέμει ἄκτῃ*. *Antip. Theff.* Ep. LXIX. *θάλασσα — στυνός ἡδὲ φωνεῖσα παρ' εὐατα*. Vide *T. H.* ad *Hesych.* v. *ἁετρυγός*.

— V. 3. *δ' περ*. Paulo contortius haec videntur dicta. Sensum hunc esse puto: Praeteritum tempus tubae sonum in binis victoriis audivit; plures binas o certaminibus victorias reportarunt, sive tubā inter tibicines, sive alio certaminis genere, victoriā ad sonum tubae renuntiātā. — V. 4. Sic haec leguntur in membr. Vat. ubi vers. sq. *Μιλήτου* habetur. In apogr. Lips. *τρισεύς ἡγάγες ἐν στεφάνους & Μιλήτου*. Reisk. ἡγάγες dedit, a verbo *ἡγάλαμ*. — Lectio Cod. Vat. in versu quinto *Μιλήτου* efficit, ut scribendum putem:

εἰ δὲ σὺ καὶ τρισεύς ἡλάσας εἰς στεφάνους,
ἔσθες Μιλήτου, Δημέθενος —

Quum tu autem usque ad trinas victorias progressus sis, facendum est, tubam nunquam graviorem edidisse sonum, i. e. nunquam tubicinem tubam fortius inflasse, sive, metaphorica significatione, nunquam ab ullo clariorem victoriam reportatam esse. et causam indicans supra illustravimus. Recte ἡλάσας εἰς στεφάνους. Sic Epigr. ἄδων. DCLIII. ἐς γὰρ ἄκρον Μούσης καὶ ἤβης ἦκον ἡλάσας. Aelian. H. A. X. εὐφίας εἰς ἄκρον ἐληλαύνετα ἄδων. Alciphron L. III. p. 280. εἰς ὅσον ἡμυχανίας ἐληλάκεν. Erycius Ep. XI. ἡλάσας καὶ μανίης ἐπὶ δὲ τέσσον. — Recte etiam ἔσθες Μιλήτου. — κώδων. idem quod εἰληγῆξ. Vide not. ad Hedyli Ep. IV. (VIII.) p. 338. — V. 6. cum parte praecedentis versus laudat Westf. ad N. T. II. p. 155. ubi similia de ἀλλῶν θόμβῃ collegit.

9. 143.] XI. Bis legitur in membranis Vat. p. 169. et p. 205. Plan. p. 440. St. 573. W. Marcellus, qui puer in bellum profectus erat, vir factus in patriam rediit. Hoc carmen et Ep. XV. ad Octaviae, sororis Augusti, filium referenda esse monuit Br. post Dorvillium in Vanno crit. p. 192. qui de bello Cantabrico circa ann. U. C. 729. confecto agi censebat. Qui cum anno 731. e vita excefferit (Dio Cass. LIII. 30. p. 725.),

viceſimo aetatis anno vixdum ſuperato (vid. *Vellej. Pa-
terc.* II. 93.), hoc carmen paulo ante ejus obitum ſcri-
ptum ſit, necesse eſt. — V. 2. *ὑπερναῖς*. Sic libri omnes.
At aptius videtur epitheton, quod habet Suidas in
ὑπερναῖος [T. III. p. 340. ubi prius diſtichon excita-
tur]. Bis in membranis legitur hoc carmen: uno loco
ſcriptum *τέμα*. in altero *τέμα*. Minus obviae vociſ
notiorem eſſe glosſema ſuſpicari quis poſſet. At *τέμα*
ſim ſingulari a poetis uſurpatum ſcio: plurale *τέμα* le-
giſſe non memini. Br. At quam multa in carmini-
bus Anthologiae occurrunt *ἀπὸ λεγόμενα*! Recentiores
illi Graeculi priscam linguam ſaepe immutarunt, vel
novas formas fingentes, vel veteres nonnihil deſtine-
tes, vel denique raro obvias et archaicas formas ex ve-
tuſtate eruentes, cujus generis *τέμα* fuiſſe videtur. In
nullo Graecorum, qui ſuperſunt, occurrit *ἵμας*, cum
ἵμα omnes dixerint; nemo tamen dubitabit, quin in
ſc. Archilochi III. 2. forma ſingularis numeri recte a
Brunſchio reſoſita ſit. Nec Heſychii ſoſpicator a forma
τέμα abhorruit, cum in glosſa: *τέμας. στροφάς. τέμα.
ὑπερναῖς* — ſuſpicaretur *τέμα* olim ſcriptum fuiſſe, litera
e concurſu ſequentis vocabuli adhaerente. — V. 4.
ἄμα. Vat. Cod. utroque loco.

XII. Cod. Vat. p. 186. »Edidit *Dorville* ad Charit.
p. 30. abſque ulla vitii ſuſpicionē; de quibusdam ni-
mis anxius eſt *Pierſon*. Veriſim. p. 90. quae mihi bona
et non ſollicitanda videntur. Br. Anth. Reisk. nr. 488.
p. 38. Vota facit poeta pro incolumitate fratris Euclidis,
eo die, quo ille primam barbam depoſuit. — V. 1. 2.
profert *Weſſen*. ad Nov. Teſt. I. p. 317. — *ἡδὲ* apogr.
Lipſ. quod R. correxit ex *Dorvillii* exemplo. — V. 2.
ἄλλοτε corrigit *Pierſon*. ex *Callim.* Ep. XXI. ubi vulgo
ἄλλοτε legebatur, nunc vero ex Vat. Cod. *ἄλλοτε* emen-
datum eſt. Neque hic locus emendatione eget. — Veteres
μειλίχης et *μειλίχης* dicebant. *Suid.* *Μειλίχης καὶ μείλιχης*.

περὶ αἰ. χρηστὸς. *Hesych.* Μελιχα. ἡδιστά. γλυκτά. προσηνῆ. ἡπιονῆ. Diana, quae puerperii dolores mitigat. — V. 3. ἄτ' ἄχνοε. antequam juvenilem aetatem attingeret; ad praeteritum tempus verba referenda. — ἡῦξάτο. *Reisk.* — V. 4. τὸ πρῶτον ἱερ. quod *Apollonid.* Ep. VIII. ἡδὸ παρῆλθον πρῶτον θίρεε vocat. — V. 5. δέχασθαι. Cum emphasi videtur dictum. Dii, quos benigno animo et propitii respiciunt, eorum munera dicuntur δέχασθαι; sin aliter, aspernari et rejicere. — Sententia ducta videtur ex *Antip. Thess.* Ep. XXI.

XIII. Cod. Vat. p. 186. Edidit *Dorville* in *Vann.* crit. p. 190. in *Obst. Misc. Nov.* Vol. I. P. III. p. 154. *Reiske* in *Anth.* nr. 489. p. 38. Poëtae pro Antonia ad Lucinam preces. Vers. 6. dubitari non patitur, quin de Antonia minore, Antonii triumviri ex Octavia filia, agatur, quam Drusus, Liviae filius, in matrimonio habebat. Vide *Plutarch.* Vit. Anton. T. I. p. 955. *F. Fabric.* ad *Dion. Cass.* T. II. p. 885. — V. 1. Ελαθύνω. Vat. Cod. et *Reisk.* Ἐλαθύνω *Dorv.* Ilthyae plurali numero occurrunt ap. *Homer.* Il. λ. 270. et τ. 119. Earum mater Juno. Cf. *Eustath.* ad Il. λ. p. 781. 20. Ελαθύνω τὴ Ἥρῃ θυγάτηρ. *Adrian.* H. A. VII. 15. et X. 47. — Ἥρῃ δέ. Vat. et apogr. *Lips.* τὴ *Dorvill.* — κορυγῇ, τελεῖν ex ingenio scripsit *Reisk.* Sed poëta Junonem saepius non sine gravitate compellat. — Junonem τελεῖν autem, una cum Jove τελεῖν, Venere, Suadela et Lucina novī sponſi potissimum invocabant, teste *Plutarcho* T. II. p. 264. B. Quo sensu illis τῶν τελεῖν cognomen tributum sit, apparet ex *Aeschyl.* Agam. 982. Ζεῦ, Ζεῦ, τέλει, σὺς ἑμὲς εὐχὰς τέλει. Idem in *Eumen.* 26. τέλειον ὕψιστον αἶα. — V. 2. κατῆ *Reisk.* qui versu 1. μήτηρ dedit. — V. 4. ἡπιόνος. Noster Ep. XVI. φάρμακα περὶ εὐς αἶα παρ' ἡπιόνος. Ap. Epidaurios colebatur, ut Aesculapii conjux. *Pausan.* L. II. p. 177. Ut mater complurium numinum, quae sanitati conservandae praesunt, laudatur ap.

Aristidem T. I. p. 46. 3. ed. Oxon. εἰς Ἰασώ τε καὶ Παν-
 ἀκκίαν καὶ Λύγαν σέβασσι καὶ Ὑγίαια, ἡ πάντων ἐντίβητος,
 ἠκιδνὴς δὲ παῖδες ἐπώνυμοι. ut h. l. egregie emendavit
Valckenar, in *Diatr.* p. 290. B. quem vide. — V. 5. γε
 γηθ. ap. *Lipf.* — γεγηθήσαι, tanquam a verbo γεγηθῆναι;
 dedit *Reisk.* — πάσις est *Drusus*, *Liviae* ex *Claudio* *Ne-*
rone filius; μήτηρ, *Octavia*, *Augusti* soror; ἐκαστὰ, ipsa
Livia.

XIV. *Cod. Vat.* p. 395. Edidit *Paus.* ad *Anacr.*
 p. 3. *Dorvill.* Vann. crit. p. 185. *Jensius* nr. 19.
Anthol. Reisk. nr. 670. p. 120. Conf. *Fischer.* ad *Anacr.*
 p. 507. ed. nov. — *Antoniae* poeta *Anacreontis* codi-
 cem dono offert. — V. 1. βιβλων. R. — V. 2. πεντάς.
 In quinque igitur libros *Anacreontis* carmina descripta
 fuerunt, in eo saltem codice, de quo h. l. agitur. De
 numero librorum vide *Dorvillium* l. c. et qui ejus vesti-
 gia pressit, *Fischerum* in not. ad *Anacr.* p. 3. — V. 2.
 Sic *Epigr.* XLI. ἦν γὰρ ἅπαντα δεύτε' ἡμιμέτων τῶν ἐπὶ σοφ
 χαρίτων. — V. 3. In *Cod. Vat.* sic: Ἀνακρεόντος ἄς δ' Τήιος
 ἠδὲ πρέσβος. Sequ. versu autem verba ἡ σὸν ἱμέρσις a re-
 sentiore manu sunt addita. *Dorvillius* in libro interpo-
 lato invenit: ἄς Ἀνακρέων ἠδὲ πρέσβος δ' Τήιος. quae verba
 ille sic transposuit, ut *Br.* exhibuit. Minori mutatione
Heringa in *Obsl. crit.* p. 193. ἄς Ἀνακρέων δ' πρέσβος ἠδὲ
 Τήιος. Fateor, hos conatus mihi nec valde verisimiles, neq.
 elegantes videri. Si illis et meam qualemcunque con-
 jecturam adjicere licet, verba ἠδὲ πρέσβος ex glossemate
 versui adjecta esse arbitror, cum fortasse scriptum esset;

Ἀνακρέων περ' ἄς γ' δ' Τήιος κύνος.

Vocem κύνος erat qui per ἠδὲ πρέσβος interpretaretur.
Cygni enim vocantur poetae et senes. *Anrip. Sid.* LXXVI.
 Τόμβος Ἀνακρεόντες, δ' Τήιος ἐνθάδε κύνος εὔδης. Ἑλινάνας
 κύνος *Pindatus* vocatur ap. *Christodor.* in *Ecphr.* p. 470.
 Sed nota res. Ad utramque notionem, cantoris et senis,

facit *Eurip.* in *Herc. Fur.* 692. — *Reiskius* tamen totum hunc locum, ἀε — ἡμερος, tanquam novi Graeculi miserabile scholion a sua editione exulare iussit. Exemplar diversorum metrorum, in uno carmine commistorum, collegit *Dorville* in *Vann. crit.* p. 186. — V. 5. Ἀντωνίη, casu recto, *Cod. Vat.* et *Jensl.* — V. 6. ἐνεγκάμην. Idem. Utrumque emendavit *Dorvill.* — ἡμέρῃ ἡμέρ. Dies natalitius esse videtur.

ff. 144.] XV. *Cod. Vat.* p. 449. *Plan.* p. 95. St. 139. W. In *Cod. Constantini Lascaris*, quem *Iriarte* descripsit, nomen Κροναγόρου mutatum in Κληναγόρου. — M. Claudio Marcello (vide ad Ep. XI.) puero *Crinagoras* *Hecalen* *Callimachi* dono mittit. — V. 1. 2. Hoc distichon laudans *Schol. Aristoph.* *Eqq.* 753. ὃ νῆρ exhibet. — τορευτὸν ἱερὸν carmen studiose expolitum. Similia collegit ad hoc ipsum Epigramma *Bentlejus* in *Fr. Callim.* XL. p. 429. ed. *Ern.* — πάντας ἔσεισε κάλῳ. (κάλῳ *Vat. Cod.*) in quo summo cum studio elaboravit. Proverbialem locutionem illustravit, nostro loco non neglecto, *P. Leopardus* in *Emend. L. X.* 8. p. 259. sqq. — V. 3. Ἐκάβης. Edd. quaedam veteres, ex prava correctione. δὲ δ' Ἐκάλης. *Vat. Cod.* *Hecales*, quae *Thefeum* hospitio apud se acceperat, historiam narrat *Plutarch.* T. I. p. 6. B. Cf. *Polisiani Miscell.* c. 24. Mirari subit, quod *Crinagorae* loci nemo meminerit ad fragm. *Callimachi* ap. *Suidam* in Ἰκαβλία, et *Etym. M.* in θάνατος, quod inter incerta fragmenta relatum est, nr. CXXXI. p. 494. cum, ex *Hecale* petitum esse, hic ipse locus manifestum faciat. *Thefeus*, hospitale *Hecales* tugurium relinquens, haec dixisse videtur:

πᾶσιν εἶπ', ὃ μάλιστα φιλοξένοιον καλεῖς
μνηστέμεθα· ξυὸν γὰρ Ἰκαβλίον ἔσαν ἄπασιν.

Idem poeta ap. *Schol. Aristoph.* ad *Acharn.* p. 266. πᾶν δὲ εἰ πάντας ἰδοῖται ἢ βα φιλοξενίην· ἔχει γὰρ τῶνος ἀκλήϊστον. Hinc ei cognomen τῆς φιλοξενίης adhaesit. *Plutarch.* l. c.

ἄσχευς τὰς εὐχόμενας ἡμετέρας τῆς φιλοξενίας. Perpetuus Callimachi imitator Nonnus Dion. III. p. 98. φιλοξείνοιο δὲ Νόμης. XVII. p. 466. φιλοξείνῃ δὲ νομῇ Ἴλαον ὄμμα φέρων. — V. 4. Μαραθῶν. Ad taurum Marathonium referendum. Vide *Plutarch.* l. c. — τοὺς δὲ π. π. Plan. et mox νεαροῖν. Utrumque ex Vat. Cod. emendatum. — V. 5. Utinam juvenile robur Thesei, et gloria, quae illius herois illustravit vitam, tibi, o Marcelle, contingat. — V. 6. καὶ τοῦ Brodaeus in suo exemplo invenit. — Pro εἴη ἡρίεσθαι in marg. Vat. Cod. εὐχόμεσθαι legitur.

XVI. Anth. Plan. p. 346. St. 485. W. In laudem Praxagorae medici, cujus meminit *Plinius* L. XXVI. 6. p. 391. ubi *Harduinus* hoc Epigramma attulit, et *Cornelius Celsus* in Praef. p. 3. 6. *Post quem* (Hippocratem) *Diocles Carystius*, deinde *Praxagoras* et *Chrysippus*, cum *Herophilus* et *Erasistratus* sic artem hanc exercuerunt, ut etiam in diversas curandi vias processerint. — V. 2. πανάκην. Herba panacea (ipso nomine omnium morborum remedia promittente, ut *Plinius* loquitur L. XXV. 11. p. 363. ubi vide *Harduin.*) Aesculapius sibi manus inunxit, iisque in Praxagorae sinum demissis, pectus ejus artis salutiferae scientia implevit. Sic enim dii suas virtutes cum hominibus communicare putantur. *Meleagr.* Ep. XXIII. ubi vide not. *Theocrit.* Eid. XVII. 36. τῆς μὲν Κόρυον ἔχουσα Διώνας πόντιν κόρυα Κόλπον ἐς οὐδὲν βελόνης ἡπαμάξατο χεῖρας. *Callimachus* ap. *Schol. Pindari* Nem. IV. 12. Gratias rogat, ut manus in ipsius elegis abstergant: ἔλασσε νῦν, ἑλγούσῃ δ' ἐνψήσασθε λιπώσας χεῖρας, ἵνα μοι πονυδ μανθῶσιν ἔτος. ubi *Hemsterb.* nostrum locum laudare non neglexit. — ἐνίσαι. Hanc ob causam omnia februm remedia omnemque vulnerum curandarum rationem tenes. — ἡπιδιήκοι. Vide ad Ep. XIII. — V. 7. 8. Similiter *Magnus Medicus* T. II. p. 304. de Galeno:

χέρουσι δὲ μέλαθρα πολυκλαύτου Ἀχέροντος,
 σὺ καὶ ποικίλῃ χειρὶ βιαζόμενα.

XVII. Anth. Plan. p. 292. St. 432. W. „Quis hic
 „sit Crispus, nescio. Si verum est lemma, locata fuerit
 „illius imago in vico, ubi tres Fortunae statuae posita.
 „Verisimilius est factum carmen occasione trium Fortu-
 „nae statuarum, aut pictarum imaginum, quibus ornata
 „Crispi illius domus.“ Br. Banduri in Antiqq. CP.
 T. II. p. 838. de Crispo, Phocae imperatoris genero,
 cogitabat; quem tamen alii Priscum appellant. T. II.
 p. 721. sq. Optime *Schneiderus* in not. mss.: „C. Crispus
 „iterum Consul A. U. C. 797: sub Claudio ap. Dio-
 „nem p. 960. nescio an idem. Tiberium quosdam sta-
 „tuis honorasse et funere publico mortuos, tradit qui-
 „dem Dio p. 869. sed de vivis tacet. Quid, quod ne
 „sermo quidem hoc loco est de imagine Crispi? Sed
 „vividus erat adhuc et fortunae gradus altiores conscen-
 „dere cogitabat favore Tiberii.“ — V. 1 — 4. Tam be-
 nignus tuus et ad auxilium ferendum promptus animus
 multis fortunae copiis indiget, ut ingenitum illud bene
 faciendi desiderium explere possis. — V. 4. *μύριον*. Al-
 dinae omnes et Asc. *μύριον* non de multitudine tantum,
 sed frequenter etiam de magnitudine dicitur. *μύριος*
μέχθης, *μύριον κῦδος*, *μύριον ἄλγος* passim in Anthologia
 obvia. — V. 5. *κρίσαν*. Caesar Fortuna potentior te in
 altiore honoris gradu colloget. Nam quae Fortuna, nisi
 ab ipso profecta, satis firma videri possit? Sic fere *ἀρετή*
 explicari malim, quam *πλάστις*. *Hesych.* „*ἀρετήν*. *ισχυρῶς*
ἡρμυσται. *ἀρετῆς*. *ισχυρῶς ἡρμυσμένον*.

[V. 145.] XVIII. Anth. Plan. p. 297. St. 436. W.
 Statuae, in lemmate commemoratae, in ipso carmine
 nulla fit mentio. Agitur de Tiberii Neronis expeditio-
 nibus in Asiam et Germaniam. Missus est ab Augusto
 in Armeniam, ut Tigranem (secundum *Suetonium* Vit.
 Tib. c. IX. et alios, quos vide ad *Dion. Cass.* T. I. p. 738.
 et *Vellej.* L. II. c. 94.) in regnum restitueret. *Vellejus*
 solus Artavasdis causa hoc bellum susceptum esse tradi-

dit, nisi potius cum *Lipſio* legendum est: *regnum ejus Artavasdi ereptum Tigrani dedit*. Cf. *Rubnken*, p. 383. Deinde in Germaniam miſſus egregie bellavit. Vide *Vel- lejum* L. II. 105. ſqq. *Sueton.* c. 9. *Dion. Caſſ.* p. 801. — V. 1. καὶ τὰ Ν. vulgo. quod an recte mutatum ſit, dubito. Nulla eſt antitheſis. Mundus terminatur oriente et occidente; *etiam* Neronis res geſtae utrumque mundi finem attingunt. — V. 4. *σις*. vulgo. *σις* correxit *Jof. Scaliger* in not. mſt. et *Huetius* p. 29. — V. 5. *διὰ τοῦ κέρτος*, i. e. *ὕλην*, ut paſſim ap. poëtas. — *οἶδεν*. Neronis virtutem experti ſunt, et qui ad Araxem et qui ad Rhenum habitant.

XIX. Cod. Vat. p. 394. Edidit *Jenſ.* nr. 18. Anth. *Reiſk.* nr. 669. p. 119. In nuptias regum, nescio quorum, Aegypti et Libyae, quorum ſocietate has terras in poſterum inter ſe conjunctiſſimas fore, poëta auguratur. *Reiſkius* hoc carmen non *Crinagorae*, certe non ei, qui ſub Auguſto vixerit, ſed fortaiſſe *Callimacho* tribuendum eſſe ſuſpicatur. Reſpici enim ad nuptias Berenices, quae Magae, Cyrenarum praefecti, filia fuit, cum Ptolemaeo Euergeta. Vid. *Juſtin.* L. XXVI. 3. coll. *Pauſan.* L. I. p. 17. ſq. Inciderunt haec nuptiae in *Callimachi* aetatem, etſi annus ipſe ignoretur. — V. 2. *ῥήματα*. Nilus ab Aethiopibus in Aegyptum decurrens, Cyrenae incolas et regno Cyrenaico adjunc tos populos ab Aegyptiis ſecernit.

XX. Cod. Vat. p. 403. Edidit *Jenſius* nr. 15. *Reiſk.* in Anth. nr. 666. p. 118. *Weſſeling.* ad *Diodor.* Sic. T. II. p. 591. e: ex eo *Toup.* Em. in *Heſych.* T. IV. p. 354. Corinthi, a peſſimis civibus habitatae, fortem poëta conqueritur. Reſpicitur nimirum ad libertinorum coloniam, quae Julio Caefare quintum Conſule A. U. 710. in Iſthmum deducta eſt. Vide inprimis *Strabon.* L. XVII. p. 833. *Pauſan.* L. II. p. 111. et p. 116.

quos laudat *Fabricius* ad *Dion. Cass.* T. I. p. 377. — V. 1. εἶους ἐνδ' εἶων. Sic loquuntur veteres. *Euripid.* *Alcest.* 142. ὦ τλήμεν, εἶας εἶος ἂν ἀμαρτάνεις. *Sophocl.* *Antig.* 942. εἰα πρὸς εἶων ἀνδρῶν πάσχω. Plura vide a *Wyttenbachio* collata in *Bibl. crit.* T. III. P. II. p. 21. — V. 2. ἡμετέρη. *Vat. Cod.* — V. 3. »Scriptum in *Cod.* »αὐτίκα καὶ γὰρ ἡ χθαμαλωτέρη. corrupte. Utinam mari »submersa fuisses! Sed ne sic quidem locus sanatus est; »nam recta loquendi ratio nomen hic in quarto casu »requirit: κέρινθε, εἴθε σε κτεῖσθαι χθαμαλωτέρην πόντου καὶ »ἐρημοτέρην — quod non patitur versus. An χθαμαλώτε- »ρον scribendum adverbialiter, et ἐρημοτέρην? aut sic re- »figendus locus?

»ὦ φίλες ἡ πόντου χθαμαλωτέρην εἴθε κέρινθε
»κτεῖσθαι, ἡ Λιβυκῆς ψάμμου ἐρημοτέρην.»

Brunck. *Wesselingius* et post eum *Tour.* αὐτίκα καὶ γὰρ ἡς. Sine sensu. *Reiske* refinxit: Ἀστυπαλαίας ἡ χθαμαλώτερα κτεῖσαι κέρινθε, κτεῖσαι καὶ Λ. quae hic jaces humilior *Astypalaea*, jaces desertior arenis *Libycis*. Recte fortasse vidit vir perspicacissimus, proprium urbis aut regionis nomen hic desiderari, sed non tanta licentia iu membranarum lesionem grassandum, multo minus metrum tam graviter laedendum erat. — Minima mutatione legerim:

αὐτίκα δ' Αἰγυπτίας χθαμαλωτέρη — — —

Perparum inteteste inter καργας et δαιγοίρας. Commemoratur Aegira inter eas urbes, quas mare obruerit. Vide *Jos. Scaliger.* ad *Hieron. Chron.* p. 123. et not. in *Bianor.* Ep. XII. 7. Sic Helice et Bura, quibus eadem calamitas accidit, passim, tanquam παρρησιακῶς, commemorantur. — αὐτίκα cum κτεῖσαι jungendum. Ep. XII. καὶ αὐτίκα τῶνδ' ἐπ' ἰοβόλων Ἐθελ. πολέης ἄχρης ἄγοιτε τριχός. Ep. XXVI. 5. ἤξω δ' αὐτίκα πέν καὶ ἐς ἑστέρας. — V. 5. Pro διὰ πᾶσα. *Reiskius* dedit διέκασμα, ut esset diversum permissa. Inutilis et inepta mutatio. Junge: ἡ πᾶσα διὰ

Θαλασσα. — καλλιπρητοι, *servi nequam et inutiles*. ἡ πολλὰ
 κίς ἐν' ἡμετέρῃ μεταβαλλόμενος, καλλιπρητος. *Harpocrat.* in
 καλλιμβολα. *Cbrysoft.* Or. XXXI. p. 321. D. jungit καλλι-
 βολα καὶ καλλιπρητα. Vide *Rubnen.* ad Tim. p. 205. —
 διθυσια. Vat. Cod. et Jenf. — V. 6. Veterum Bacchia-
 darum, qui priscis temporibus Corinthi imperium tene-
 bant, ossa premere videbatur urbs, habitata civibus,
 prioribus illis nobilissimae urbis incolis dissimillimis.
 Quid in hac lectione tantopere offenderit *Reiskium*, non
 video. Ille tamen dedit: ἑλβία γ' ἐρχαίων δ. B.

XXI. Cod. Vat. p. 430. Edidit *L. Holsten.* ad
Steph. v. Ἐρκύσιον p. 116. *Dorville* ad Charit. p. 423.
 et iterum in Sicul. T. I. p. 34. *Jensius* nr. 13. Anthol.
Reisk. nr. 664. p. 117. — In aquas quasdam in Pyre-
 naeis, quae Caesaris adventu illustratae esse dicuntur. —
 V. 1. » *Holstein* habet Ἐρκυναίων e Msc. cod. cujus ubique
 » scripturam fideliter repraesentavit; quam lectionem
 » magis probo. « *Br.* Magis etiam probabat *Heringa* in
 Obfl. p. 191. Sylva Hercynia pro remotissima aliqua
 regione dici potuit, sicut τοῦδης. In Palatinis tamen
 membranis Ὀρκυναίων legitur, etiam *Dorvillio* teste. Nec
 fortasse male, modo scribas, spiritu mutato, Ὀρκυναίων.
 ὁ Ὀρκύνιος δρυμὶς est etiam ap. *Ptolem.* T. II. Geogr. XI.
 p. 57. Dubitat tamen *Dorv.* an non potius Ὀρκυναίος
 scribendum sit, an Ἐρκυναίων (hoc recepit *Reiskius*), cum
 etiam *Agathias* in Prooemio v. 75. Hyrcanum sive
 Caspium sinum pro ultimis navigationis finibus posuerit.
 — μυχὸς de recessu montano non minus bene quam de
 sinu maris dicitur. Vide *Dorvill.* ad *Cbar.* l. c. — Σο-
 λωντα. Libyae promontorium; vide *Herodorum* L. IV.
 43. p. 299. quo promontorio, *Scylace* teste p. 125,
 navigatio in Oceano Atlantico terminabatur. — V. 2.
 ἑλβια. Cod. et Jenf. ἑλβια. *Dorv.* et *Reisk.* — Ἐκπερίδιον.
 De Hesperidibus Libyae vide *Salmas.* ad Solin. p. 264.
 — V. 3. Gloria Augustum sequitur, quocunque iveris

id quod Pyrenaei testantur fontes. Quibus enim ne signatores quidem, circum eos habitantes, uti solebant, ad hos in posterum utriusque continentis incolae accedent. — Sic omnia perspicua, quae antea ob pravam distinctionem intelligi non poterant. *Heringae* conjecturas adscribere supersedeo. — Aquis autem, quibus illustrem famam auguratur *Crinagoras*, Augustus usus esse videbatur *Dorvillio*, cum, Cantabria domita, destillationibus jecinore vitato, frigida balnea adhibere coepit, Antonio Musa auctore. Vide *Sueton.* Vit. Aug. § 1. p. 153. ed. Ern. Vereor tamen, ne haec conjectura concidat, comparato *Dione* p. 720. et 725. ex quibus locis intelligitur, frigidae aquae medicinam ab Augusto nonnisi duobus annis post reditum ex Hispania fuisse adhibitam. — Ceterum color idem ap. *Nazarum* in Paneg. Constant. XVI. *Nusquam gradum extulisti, qui ubique te gloria quasi umbra comitata sit.* — V. 4. *Πυρήνης.* Sic cod. recte. Vetustissimae regiae membranae, in quibus Dionysii Periegesis, v. 288. habent: *τοῖς δ' ἐπὶ Πυρηνάϊον ὄρος καὶ δάματα καλῶν.* In edd. germanata & legitur *Πυρηνάϊον.* Sic etiam ap. latinos poetas *Pyrene* prima producta. Infra tamen XXVIII. ubi editi libri habent *ὄρεα Πυρηνάϊα*, Vat. Cod. *Πυρηνάϊα.* *Br.* — ¶. 146.] V. 5. 6. Hoc distichon ab inepta interpretatione nescio cujus in Misc. Lips. IV. p. 127. vindicat *Dorville* ad Char. p. 117.

XXII. Cod. Vat. p. 432. *Εἰς πρόβατον τρίτεκνον καὶ νῦν εἰσι τοιαῦτα πρόβατα οὐκ ἐν Ἀρμενίᾳ μένον, ἀλλὰ καὶ ἐν Σκυθίᾳ.* Edidit *Salmas.* de Homon. H. I. p. 165. *Jensius* nr. 154. Anth. *Reisk.* nr. 805. p. 176. — V. 1. *ἐνθάδε Ἀράξει.* Cod. Vat. Hoc *Pierseu.* ad *Moer.* p. 422. mutavit in *ἐνθα γ' Ἀράξει.* *Reisk.* in *ἐνθεν.* Initium carminis deesse suspicabatur *Salmasius.* — *Ἀγαθὴνική.* *Salmasius* Agariam in Sarmatia Europaea quaerebat, quia *Ptolemaeus* fluvii Agari et promontorii Agarici in illa regione

mentionem facit. Putabat itaque, ovium istarum sobolem ex Agarrica Sarmatiae in Armeniam translata esse. Memoratur Agarra in Susiana, prope Eulaeum fluvium, satis longo intervallo ab Armenia disita. Quum in eadem regione habeatur fluvius *Araxes*, qui ad Hecatompylas ortus in Persicum sinum effunditur, vide, an *Crinagoras*, τῷ ὀνομαζόμενῳ in errorem inductus, ovem, quae Persicae esset originis (Ἀγαρρική) et ad Araxen, Persiae fluvium, inveniretur, ad fluvium ejusdem nominis, sed illo longe notiozem, in Armenia collocaverit. — De fluvio, qui Araxis nomen antiquitus habuerunt, vide *Buberium* in Dissert. Herodot. c. XVIII. p. 190. — Caeterum *Schneiderus* hoc carmen refert ad Armenicam Tiberii expeditionem, quem vide ad *Oppian.* *Cyneg.* I. 378. p. 361. — V. 3. » Recte *Salmasius* μήλων, licet in Cod. scriptum sit μήλοις. Ordo, χαῖται δ' αὖταις οὐκ ἔστιν αἶθε περὶ μαλακοῖς μαλλοῖς τῶν μήλων. Simile quid de ovium quodam genere habet *Oppian.* in *Cyneg.* πτάχ' αἰγὸς ἂν ἀντιφερίζοι τετρατάτη χαίτη δυσκαίταλος, οὐκ ἐδίσσει. Br. Cod. Vat. χαῖται δ' οὐ μήλοις. *Reiske* dedit: χαῖται δ' οὐ, μήλοις αἶθε περὶ μαλακοῖς, ἐπίμαλλει. at coma non est densa, crispa, mollis, qualis esse solet ovibus delicatis. — De ovibus *Plin.* H. N. VIII. 75. p. 478. *Istriae Liburniaeque pilo propior quam lanae, pexis aliena vestibus.* In Britanniae quoque partibus septentrionalibus oves pro lana pilos habent, a caprarum pilis parum diversos. Vide *Küttneri Beyträge zur Kenntniss von England*, Fasc. XVI. p. 146. — V. 4. ψεδνά. raris crinibus iisque asperis. *Homer.* Il. β. 219. φεδὸς ἔην καμάρη, ψεδνὰ δ' ἐπανάθη λάχνη. quod certatim expresse-
rent recentiores. Vide *Pierſon.* ad *Moerin* p. 421. sq. — V. 6. οὐ θάλλειν. *Jensf.* — In contextu Cod. et iterum in marg. εὐθαλίειν. — V. 8. ἀλλὰ vitiose in *Analectis.* ἄλλα legendum. — De forma γία pro γαῖα vide *Eustath.* ad Il. ε. p. 2111. 7.

XXIII. Cod. Vat. p. 451. Edidit L. Holsten. ad Steph. v. Φαλαξ p. 338. *Jensf.* nr. 81. Anthol. Reisk. nr. 732. p. 147. Insula quaedam describitur, parva, sed fertilis, multaque incolis commoda praebens. — V. 1. εἰ καὶ με. Vat. Cod. et Holst. *Jensf.* εἰ καὶ οἱ με π. ἀρεῖαν emendavit Reiske: *quamvis me dicent spatii exiguum, qui me forte mensi fuerint.* Hujus vestigia pressit Toup. in Em. in Suid. P. I. p. 160, ubi h. v. sic constituit, ut ap. Br. habetur. — V. 2. σταλλοὺς. Vat. Cod. — V. 3. ἐκ' αὐλάνα π. ἀρότρων. Vat. Cod. Holst. *Jensf.* — ἐπαύλανα junctim exhibuit R. cui vulgata lectio negotia fecit: πῖα ἀρότρων conjecit. Mirum, Homericum locutionem οὐδ' ἀρεῖαν viro doctissimo non in mentem venisse. Hunc quoque vers. eleganter correxit Toupius. — V. 4. ἀκροδέρων. Omnes arborei fructus, qui corticem ligneum habent, ἀκρόδρυα vocantur; quin alii eandem vocem de quibuscunque fructibus arboreis usurparunt. Vide Salmas. ad Solin. p. 430. C. Bod. a Stapel ad Theophr. L. II. p. 89. 342. — V. 5. ἐκ' ἰχθύνων. Vat. Cod. ἐκ' *Jensf.* et Holst. — εὐαγγος. qui piscatoribus largam piscium copiam affert. — ὑπὸ μαλῆς. Cod. Vat. μαλῆς emendavit R. Hesych. Μαῖρα. κύν τὸ ἄστρον ἢ ἀκμαϊστάτων καῦμα. Sic de patria sua gloriatur Ovidius II. Amor. XVI. 3. Sol licet admoto tellurem fidere findas, Et micet Icarii stella proterva canis; Arva pererrantur Peligna liquensibus undis. Libanius in Antioch. T. I. p. 283. ed. Reisk. — V. 6. λιμένας τ' ἥπιον. Vat. Cod. recte. Idem ἀρεμένη casu recto. — Vitiose apogr. Voss. ἀρεμένη ap. Pierfon. in Verif. p. 226. — V. 8. τῷ ἀκουστέδην. Vat. Cod. Holst. — In lectione Reiskiana, τῷ ἐπὶ ἀρετέδην, verba sic jungi debent: ἰστέμην τοῦτο τὸ ὄνομα, ἐφ' ᾧ ἀρετέδην γινώσκει. Nomen accipi, unde mihi fatale erat rideri. Suspicabatur Reiskius, respici ad Σόβον, quod nomen tribus insulis, inter Coreyam et Epirum sitis, com-

mune fuit. Vide *Strabon.* VII. p. 499. A. B. *Thucyd.* L. I. 47. Sed de una tantum insula in hoc Epigr. agitur, non de pluribus. Et fuerunt in eadem regione ἄλλαι νησίδες, οὐκ ἔξαι μνήμης, secundum *Strabonem* l. c. quarum una fortasse hoc carmine significatur.

XXIV. Cod. Vat. p. 452. Edidit *Salmas.* in *Plin.* p. 597. A. Poëta navigationem in Italiam parans, Menippum geographum compellat, qui ipsum quasi manū per regiones peragrandas ducat. Respicitur hoc carmine Menippi Pergameni Periplus, quo internum mare tribus libris descripserat. *Marcianus Heracleota*: Μένιππος δὲ ὁ Παργαμνίδης, καὶ αὐτὸς τῆς ἐντὸς θαλάσσης περιπλοῦν ἐν τριῶν ἡμέραις βίβλοις, ἱστορικὴν τινὰ καὶ γεωγραφικὴν ἐκοίχετο περὶ γῆρας. Vide *Dodwell.* in *Diff.* VII. Tom. I. Geogr. minorum p. 146. ubi Menippi fragmenta leguntur, hoc Epigrammate praemisso. Conf. *Fabricii* *Bibl. Gr.* T. IV. p. 614. not. 99. ed. *Harl.* — V. 3. δηξέω. Vat. Cod. Notanda forma διφῶν pro διφῶν. — ἡγητῆρα περιπλοῦν *Salmasius* interpretatur περιηγητῆν, qui per singula ducat, memorabilia quaeque ostendens et describens. — V. 4. Σχερίην. *Homer.* *Od.* c. 34. Σχερίην ἐρίβωλον, φαίηνων ἐς γαῖαν. Eadem, quae *Corcyra*. Vide *Schol.* ad *Homeri* loc. et ad *Apollon.* *Rb.* L. IV. p. 984. — V. 5. ἀλλὰ εὐλλαβὴ μοι, operam mihi navare velis. *Ἱστορὰ κύκλον*, Periplum illum, de quo supra. Vide *Salmasium* *Praef.* ad *Solin.* p. 11. ubi partem hujus distichi excitat, et ad *Solin.* p. 596. G.

V. 147.] XXV. Anth. Plan. p. 9. St. 16. W. In Cod. Vat. p. 324. primo disticho adscriptum lemma: Κριναγόρεον. εἰς Ὀθρυάδην τὸν Σπαρτιάτην. Versui tertio autem hoc: Ἄδηνον. εἰς Ῥωμαίων στρατιώτην ἀριστεύσαντα δέξαις. *Scaliger* quoque in not. ap. *Huesium* p. 4. hoc distichon a reliquis separandum, idque a capite et calce truncum esse censebat. Verbum, ut εἶγα, vel αὐχεῖς per interrogationem, supplendum suspicabatur *Huesius*.

Qua-

Quatuor haec disticha unius carminis esse, mihi persuasum habeo, nec Vaticani Cod. auctoritatem moror, qui saepissime jungenda discerpit et non initio solum carminum, sed in partibus etiam eorum lemmata ponere solet. Vide ad Ep. *Hegesippi* IV. 5. 6. Vol. I. 2. p. 173. Quum in Anth. Plan. vers. 2. καλιπτολέμην legatur, *Brunchius* cum Vat. membr. κάλει πολέμην dedit, ut sensus esset integer. In idem incidit *Anonym* bibl. Bodl. cui etiam καλυπτόμενος in mentem venerat. Hoc illi praetulerim, nisi tum πάντων fulcro careret. Vatic. lectionem etiam *Dorvill.* probavit ad Charit. p. 607. Sed quo sensu haec dicta sunt? κάλει ὄψε. voca, invoca, in memoriam tibi revoca clarissima priscae aetatis facinora? Hoc mihi perquam insolenter videtur dictum. Deinde, quod etiam gravius, hac lectione et interpretatione admissa, sententiae hiant, sequentibus distichis cum primo nulla ratione coeuntibus. Adde, quod sic vocabulum καλιπτολέμην, quod et elegans est et supra librariorum captum, expellitur. Quae cum ita se habeant, conjectura hunc locum tentari posse existimo. Quid? si scripserit *Mitylenaeus* noster:

Ὁθρυάδην ΠΑΡΑΘΕΙ, τὸ μέγα κλέος, ἢ Κυνέγειρον
ναύμαχον, ἢ πάντων ἔργα καλιπτολέμην

Ἄβλιος αἰχμητὴς Ἰταλός· παρὰ χεῖρας — —

Arrius Romanus miles omnium, qui unquam claruerunt bello, Othryadis, Cynegiri, aliorum, facinora superat. Qui cum ad Rhēni ripas jaceret, vulneribus tantum non confectus, et aquilam suis hostili manu eripi vidisset, contumeliam non tulit, sed exiliens eum, qui vexillum tenebat, interfecit aquilamque servavit. — παραθεῖν pro *superare* dicitur, ut παρέμει, παρέρχεσθαι. — τὸ μέγα κλέος, absolute positum, nec ineleganter, ut mihi quidem videtur. Sic poëtae abstractis, quae vocant, pro concretis uti solent. Qui omnes gloria superabat, μέγα κλέος dici potuit, ut homo malis obrutus συμφορῇ. Vide

Wesseling. ad *Herodot.* I. 13. p. 16. Possis etiam: ὀρθό-
λου — τὰ μέγα κλέος. — V. 3. ἄρσος. Vat. Cod. et Plan.
ἄρσος debetur *Scaligero* ap. *Huetium* l. c. — Pro ῥάνου
in membr. Vat. Νάλου, vulgata tamen lectione supra
scripta. — V. 8. μούνας. Hoc eximium tulit, hoc ei soli
contigit, ut, cum interficeretur, non vinceretur.

XXXI. Cod. Vat. p. 392. Plan. p. 46. St. 67. W.
Capella quaedam, quam Caesar, Augustus an Tiberius,
non constat, nave secum duxerat, ut dulcissimo ejus
lacte frueretur, se inter astra relatum iri sperat. —
V. 3. ἐπεὶ ex *Br.* emendatione, ut videtur. Vulgo et in
Cod. ἵπαι. Pro ἰφράσσας vett. edd. omnes usque ad
Scephanum ἰφράσας. Sed vide *Clark.* ad *Homer.* II. a. 140.
et φ. 126. — V. 4. νυελν ε. ελεγάσας. Vat. Cod. Hoc
mihi vulgata videtur verius. Certe ὑγάγας glossam re-
dolet. — V. 5. Ut illa, quae Jovem aluit, capella inter
astra relata est, sic mihi quoque idem obtingere debet,
cum ille Jove nihilo minor sit.

XXVII. Cod. Vat. p. 452. In Plan. p. 84. St. 123. W.
hoc carmen *Philippo* tribuitur. Scriptum est in psittacum;
qui, cum e cavea aufugiens in sylvam rediisset, ibi quo-
que illud suum *Ave Caesar* repetebat reliquasque etiam
aves easdem voces pronuntiare docebat. — V. 1. λεγο-
τευχία. Ed. Fl. κόρτες. De *nassa* passim usurpatum, hoc
loco de cavea viminibus contexta dicitur. *Pollux* X. 160.
κόρτη σιδερά ἀγγαίῳ τι, ὅςιν οὐλενός ἐστίν, παρὰ ἱερὸν
καὶ ἀρχαῖον. Magnificam psittaci caveam describit *Statius*
Sylv. II. 4. 111. At sibi quanta domus rutila testudine
fulgens, Connexusque thori virgarum argenteus ordo. —
V. 2. ἀνδροφύλ. variis coloribus picta. Quem non gemmata
volucris *Junonia* cauda *Vinceret*. *Statius* l. c. v. 26. —
V. 3. ἐκμελεῖν. verba imitatus. *Statius* v. 7. *Martialis*
L. XIV. 72.

Psittacus a vobis aliorum nomina discam:

Hoc didici per me dicere: Caesar ave.

Hanc potissimum salutationem pſittacos docebant. Veterum loca collegit *Barmann*. ad Anthol. Lat. T. II. p. 428. — V. 6. *δεξιμεν*, sic nude positum pro *Caesare*, *domino*, mihi valde videtur insolens. Mallem:

τις φθηνῇ δόναται ΔΕΣΠΟΤΑ ΧΑΙΡ' ἐνέπειν.

Domine salve. — V. 7. *εὐρεσιν αἰσῶν δὲ κ.* Vat. Cod. *δεξιμεν κ.* Plan. Aliud quid latere videtur. Fortasse:

Ὁρφεὺς θῆρας ἔπειθ' ἐν οὐρεσιν ἴσα δὲ, καὶ αἰσῶν,
οὐκ ἀκλινέστες ἔπας ε' ὄνεις ἀνακρίνεται.

— V. 8. *ἀκλινέστες.* Vat. Cod.

9. 148.] XXVIII. Cod. Vat. p. 403. *Crinagorae* tribuit, quod in Plan. p. 6. St. 11. W. *εὐρεσιν* inscribitur. Scriptura in Germanicum multa fortiter in bello gerentem. Interpretes haec referunt ad Germanicum Drusi et Antoniae minoris filium, de cujus in Germania rebus gestis vide *Sueton.* Vit. Calig. 1. sqq. *Dion. Cass.* T. II. p. 823. et p. 864. — V. 1. *Πυρρηνναῖα.* Vat. Cod. sed vide ad Ep. XXI. — *βαθύλαγες.* Edd. vet. *βαθύλαγες.* Castigavit *Brodacus*. — V. 3. *ἀκτῖνων.* Germanico, tanquam Jovi alicui, fulgura tribuit. De Glycone athleta *Antip. Theff.* LXVIII. *δὲ παμμάχων κεραυνός.* Notum *Virgilii* Aen. VI. 842. *geminos, duo fulmina belli, Scipiadas.* ubi vide ill. *Heynium*. — V. 4. *καταέκταν.* *Virgil.* IV. Georg. 560. *Caesar dum magnus ad altum Fulminat Euphratem bello.* Hanc metaphoram illustravit exemplis *Oudendorp.* ad *Lucan.* I. 254. — V. 6. *τεταύταις.* *Non alias quaerunt numina nostra manus vertit Grosius.* — *ἐφείλετο* dicitur, ut *deberi*, pro *obnoxium esse*. *Enyo* igitur et *Mars* in Germanico majus quoddam numen agnoscunt, cui suam ipſorum vim et potentiam debeant.

XXIX. Cod. Vat. p. 405. Anth. Plan. p. 6. St. 12. W. Tutum et immotum Romanum imperium fore auguratur poeta, quamdiu invicta Caesaris dextra reipublicae gubernaculum teneat. — V. 1. *πλημμέραν.* Nec si maxi-

mae malorum undae irruerint. Dubito, an *πλημέρα* sensu proprio de oceani fluctibus in terram redundantibus, an de hominum, oceanum accolentium, copia accipiendum sit. Sequenti certe versu ῥήγος de Germaniae copiis dictum videtur. Cogitavit poeta de prodigioso graecorum scriptorum commento, qui flumina a Xerxis exercitu exhausta tradiderunt. *Herodotus* L. VII. 21. p. 520. τί γὰρ οὐκ ἤγαγε; ἐν τῇς Ἀσίας ἰθὺς ἐπὶ τῇς Ἑλλάδα κίεζες; καὶ ἐν δὲ πινόμενόν μιν ὕδωρ οὐκ ἀπέλειπε, πλὴν τῶν μεγάλων ποταμῶν; *Diodor. Sic.* T. I. p. 407. φασὶ τοὺς ἑσπέρους ποταμοὺς διὰ τὴν τοῦ πλέθους συνέχειαν ἐπιλείπειν. Vide, quae de hac re collegit *Wernsdorf.* ad *Himer.* Or. II. p. 408. — V. 4. Major in fine versus penenda distinctio, quae omissa est in Ed. Lipsf. — V. 5. 6. Eleganter et ingeniose Cr. usus est imagine ap. *Hom.* Il. μ. 132. sqq. quam exornavit *Virgil.* *Aen.* IV. 441.

*anasso validam cum robore quercum
Alpini Boreae nunc hinc, nunc statibus illinc
Ervere inter se certans: is stridor et alae
Consternunt terram concusso stipite frondes:
Ipsa haeret scopulis.*

XXX. Cod. Vat. p. 513. Plan. p. 38. St. 56. W. »Vide Meursii Eleusinia p. 48. Athenis initiatus fuit »Augustus, cujus exemplum probabile est multos Romanorum secutos fuisse. Quaedam in hoc carmine e Vat. »Cod. emendata. « *Br.* Tractavit hoc carmen *Scaliger* ad *Tibull.* p. 168. sq. Initiatus est Augustus A. U. C. 723. narrante *Dione Cass.* T. I. p. 635. *Suet.* Vit. Aug. c. XCIII. — V. 3. ἐν ἐκείναις. Plan. ἐν ἐκείναις Vat. Cod. — V. 4. Δημήτριος μεγάλας νύκτας. Vat. Cod. Etiam in Plan. μεγάλας. Haec igitur non ex Vat. membranais, sed ex conjectura mutata sunt, quod *Br.*, ut videtur, lector celatum voluit. Et profecto longe acutior et probabilior emendatio *Jos. Scaligeri* in not. mss. et ad *Tibul.*

Item l. c. ἔφε' ἢ ἔπαινε' (possis etiam ἔφε' ἢ ἔπαινε') Δι-
 μογάλας v. Hoc enim epitheton deabus, quæ mysteriis
 præfunt, tribuitur. De ἔπαινε' παραφύσει vide *Grævium*
 in *Lectt. Hesiod.* c. XXIII. ad *Theog.* 768. p. 116. —
 V. 5. κῆν. vulgo. De mystarum felicitate, etiam post
 fata, loca collegit *Brod.* et *Valck.* ad *Eurip. Hipp.* p. 163.
 Ad nostrum locum inprimis facit *Sophocl.* ap. *Plutarch.*
 T. II. p. 21. E. ὅς' ἐπιδόλβει καὶ τοὺς θεοὺς, δι' ταῦτα
 θεοχρόνους τίλη' ἔχουσ' ἐς ἄδου' τοῖσδε γὰρ μέντοι ἐκεί τῶν
 θεῶν, τοῖς δ' ἄλλοις πάντ' ἐκεί κακῶ. quod facete dictis oc-
 casionem dedit, quæ narrat *Plutarch.* l. c. et p. 224. E.
 — V. 6. ἐς πλεόνων. ad inferos. Vide *Leonid. Tar. Ep.*
 LXXIX. 6. *Eustath.* ad Il. v. p. 451. 34. *Casaubon.* ad
Diogen. Laërt. L. I. p. 67.

XXXI. Cod. Vat. p. 402. Plan. p. 51. St. 73. W. —
 Historia de muliere, quæ cum stans in litore vestem
 ablueret, a fluctu redundante in mare delata periit. —
 V. 1. κρουάλας. vulgo. — T. 149.] V. 5. κενή. Vat.
 Cod. Paupertatis onere simul cum vitæ liberata est. —
 τις θηρεύσει. Quis, quaeso, mari confidat, nave conscensa,
 cum ne ii quidem, qui in terra versantur, ejus furo-
 rem et saevitiam effugere queant. αὐ' ἐπὶ ὀπποῦνται
 καὶ ναύταις, ut in *Ep. Meleagri* LXXX. 6.

XXXII. Cod. Vat. p. 445. cum nota: ἀδιανθήτων
 παντῶν. Carminis hujus ultimum tantum distichon in
 Planudea legitur [p. 87. St. 127. W.]. Integrum jam
 dederat Huetius in not. ad *Anthol.* p. 11. ita ut in
 notis ad *Hesychium* γ. κῆρ T. II. p. 959. non recte
 ineditum dicatur. Ibi prolatus secundus pentameter
 absque ulla emendatione, quam nec tentavit *Huetius*:
 foede tamen corruptus est; nec ipse quid reponendum
 sit excogito. Latet animalis nomen, cujus renium
 adeps gravi odore canes fugat, aut eorum latratum
 cohibet. Quodnam id sit, dixerint rerum naturalium

«peritiores.» *Br.* Artificium narrat, quo Ligures latrones ad canes fallendos utebantur. — V. 1. ἴσθαι τὴν ἱμαθὲν τις. Paroemia passim obvia. *Aristoph.* *Vesp.* 1432. paulo plenius: ἴσθαι τις ἱκαστος τὴν εἰδὴν τέχνην. *Cicero* *Tusc. Qu. L. I.* 18. *Quam quisque noris, artem, in hac se exerceat.* — *Unumquemque hoc agere debere, quod nasset,* Alexander Severus solebat dicere, ap. *Aelium Lampr.* *T. I.* p. 998. Per parodiam *Serazonicus* ap. *Aschen.* *L. VIII.* p. 351. E. ἴδαι τις ἢ ἱκαστος εἰδὴν τέχνην. Vide *Gatacker.* de *St. N. Instr.* p. 129. sq. *Valckenar.* in *Diatr.* p. 76. C. et *Lennep.* ad *Phalar.* p. 246. — Pro θεοῦ saltem θεως scribendum, nisi reconditior latet lectio. — V. 4. *Aelian.* *H. A. L. I.* 37. p. 41. Θυρίων δὲ ἐλαξίτ φέρμανον ἦν ἄρα πάντων πιμαλὴ ἐλάφαντες, ἣν εἴ τις ἐπιχειροῖτο, καὶ εἰ γυμνὸς ὁμῶς χειροῖν τοῖς ὑγειονάτοις, ἀσινὲς ἠταλλάντης. Ad h. l. *Schneiderus* certissima emendatione hunc versum refinxit sic:

χελενται νεβρὸν (sive νεφρὸν) πῖας ἐκαστίσων.

comparato *Anasolio* in *Fabricii Bibl. gr. T. IV.* p. 300. — V. 5. ψευδόμενον, quo facto fallunt nares canum. — V. 6. ἱμύτατοι. *Vat. Cod.* — Ἀβέων temere tentabat *Brødatus.* — ἡγαθόν. *Cod. Vat.* In marg. ἡγαθόν.

XXXIII. *Cod. Vat.* p. 394. *Plan.* p. 107. *St.* 157. *W.* Animum ab inani divitiarum spe et cupiditate ad jucundiora Musarum negotia revocat. — V. 1. ὁ δαιμ. vulgo, ἐπ' ἑλκ. *Vat. Cod.* — V. 2. πωτηθῆς. de animo spe metuque suspenso. Quibus parva spes relicta, ἐπὶ λανθῆς ἐλπίδος ἐχέμεθα dicuntur, ap. *Aristoph.* *Eqq.* 1241. quod illustravit *T. H.* ad *Lucian.* *T. I.* p. 216. *Bip.* *Philo* de *Temul.* p. 245. C. ἀθροῖται κεναῖς ἀλαρούμενοι δόξαις. *Julius Caesar* paulo ante, quam inimicorum succubuit insidiis, sibi visus est ἐπὶ τῶν νεφρῶν μετέμενός ἀλαρούμενος καὶ τῆς τοῦ δαίος χυμὸς ἄπυοςθαι. *Dio Cass.* *T. I.* p. 392. 1. — V. 3. Junge ἄλλα ἐπ' ἄλλους ὄντινα ἐφάνισα διαγυράμενα. quod

usque tibi alia super aliis divisiarum somnia finges? — *Ἰνικρα*. vana illa vota, cum spe exoptati eventus conjuncta, quibus animum per otium pascimus. — V. 4. *οὐδέν*. vulgo. — Nihil hominibus sponte, absque laboribus et studio, contingit. — Aliam sententiam hoc loco expectabam, praesertim cum haec ne per se quidem spectata satis veritatis habeat. — V. 5. *ἑμυῖρά*. *ἑμῶν*. *ἐμῶν*. *Smid.* *εἰδὺλον ἑμῶν*. *Homer.* *Od.* *δ.* 824. — Vana illa et inania somnia, spes et vota. De voce *εἰδὺλον* vide quae dedit *Elshnerus* in *Obfl. sacr.* T. II. p. 97. — *ἡμεῖς*. stultis et ineptis. Cf. *Enstath.* ad II. p. 484. 38. — *μέλαις*. *Vat. Cod.*

XXXIV. *Vat. Cod.* p. 369. *Plan.* p. 52. *St.* 75. *W.* ubi auctoris nomen primus restituit *Aldus*. In *Ed. pr.* et *Ascens.* *ἠδίστη* est. De *Nicia*, Coorum tyranno, cujus cadaver ē terra erutum et mutilatum est. De hoc tyranno, qui sub *Tiberii* regno Coorum libertatem oppressit, tradidit *Strabo*, L. XIV. p. 972. *B.* et *Plutarch.* in *Vit. Brut.* T. I. p. 994. *Perizonius* ejus nomen restituit *Aeliano* V. H. I. 29. p. 42. ubi vulgo *Νικίππου* legitur. — V. 1. *καμύσεν*. defunctis. — *εἰπείς* et *βιαιῆς* vulgo. — V. 2. *ζωῆς*. Omnes edd. vet., praeter *Steph.* qui *ζωῆς* habet, sine sensu. — *ἴτεροι*. *Vat. Cod.* fortasse rectius quam *ἰδμεν*, quae lectio minus exquisita. Comparandus *Aelian.* V. H. IV. 7. *οὐκ ἔν ἔρα τοῖς κινδύοις οὐδὲ τῷ θανάτῳ κέρδες, ἐπεὶ μὴδὲ τότε ἀναπαύονται· ἀλλ' ἡ παντελὴς ἡμῖν τῆς ταφῆς, ἡ καὶ, ἢν φθάσῃ ταφόντες, ὁμοῦ καὶ δι τῆς τελευταίας τιμῆς, καὶ τοῦ κοινῷ πάντων συμμάτων ὄψεσθαι, καὶ ἐκείθεν ἐκπύπτουσι.* — V. 5. *μετοχλήσαντες*. *Vat. Cod.*

§. 150.] XXXV. *Cod. Vat.* p. 434. In *Plan.* p. 53. *St.* 77. *W.* *Ἀντιφίλου* inscribitur. In cranium, prope viam positum. — V. 1. *κέλυφος*, proprie *putamen*, deinde omnia excavata. Cymbam significat ap. *Antipbil.* Ep. XII. 7. Contra *εὐάφειν* de cranio dixit *Aristoph.* ap. *Pol.*

Inc. II. 39. ἀστεῖον κλέφει Pollux VI. 51. — V. 2. ἀρμόνιον. Vat. Cod. — V. 3. ἔρκος. Cogitavit de Homericῶ ψυχῇ — ἐπεὶ ἄρ' κεν κλέψεται ἔρκος ἐστῶτων. II. 1. 408. — θανόντων insolenter dictum pro θανόντων. — V. 4. αἰδέσθων, quod in via positum praetereuntibus lacrymas elicit. — V. 5. εἰ omittunt omnes edd. vett. usque ad Ascens. et Steph. etiam Vat. Cod. — παρ' ἡγεμόν, quod Br. in margine libri Salmasiani reperit, est ex membr. Palat. Vulgo παρὰ πρόπον. Parum feliciter Brodaeus πρίτων suspicabatur. — Pro ἀδρίανος Cod. Vat. ἀδρίανος. Magnus Grotius hoc distichon sic vertit:

*Propter iter radice jacens super, aspice, quanto
Plus habeant, cara est quicquid sua vita, boni.*

Legit itaque παρ' ἡγεμόν, quod cl. Boschi in textum recepit. In pentametro autem an verum sensum viderit, dubito. Si poeta verba φείδεσθαι βότρου hoc sensu posuit, homines monere voluit, ne vitam periculis obiciant. Quod praeceptum ut in hoc contextu habeat locum, fingendum est; cranium, de quo agitur, hominis fuisse vitae prodigi. Sed unde hoc noverat Crinagoras? ubi id dixit? Teneamus igitur interpretationem, quam Brodaeus dedit, *quid tandem lucentur ii, qui victui parant*; quamvis sic minime apparet, quomodo cranium haec videre et intelligere possit; nec, si intellexerit, quid inde boni lucretur. Dicam, quod sentio. Antiquitas depravatum fuit hoc distichon, ut monstrant omissio τοῦ εἰ, numeri in hexametro prorsus elumbes et inepti, ὄφρα in versus exitu positum, et sensus denique difficultas, πείλας cum πρήμνους jungendum, delete κατὰ, quod sciolus aliquis ad versus vitium quadam ratione tollendum interposuit. Jam vides, numeros longe elegantius decurrere:

καίτοι πείλας πρήμνους παρ' ἡγεμόν, ὄφρα

Exitus versiculi intercidit.

XXXVI. Cod. Vat. p. 262. Εἰς Εδουίδαν τινα, εὐτὺς
 ἢ Λέρναξ ἀπὸ λυγδίνης πλαυὲς ἐχρημάτιζε. Edidit *Bentlej.* in
 not. ad Callim. p. 16. T. II. ed. *Ern.* Anth. *Reisk.*
 nr. 600. p. 86. — V. 1. Sensus non omnino certus.
 Si supplees *ἔστι*, sensus erit: Quamvis hic tamulus mar-
 moreo et artificiose elaborato monumento ornatus est,
 non tamen boni viri ossa tegit. Sin ἢ subaudis, hoc
 dixit *Crinagoras*: Etiam si superbum monumentum hunc
 tumulum ornaret, non tamen propterea is, qui sub eo
 jacet, bonus vir erit. — πλαυὲς. *Leonid. Tar. Ep.*
 LXVIII. 2. — V. 3. μὴ λίθῳ τευμαίρῃ. Expressit for-
 tasse *Ansip. Tbeff.* LVI. ἀνέρα μὴ πέτρῃ τευμαίρῃ· λιθὸς δ'
 σύμβολος ὀφθαλμοῦ, μάλα δ' ὁστίς φωτὸς ἔχει. Conf. *Ep.*
 ἀδίσκ. DCXIX. *Diodor. Ep.* XI. — V. 4. κοφὸν (χρῆμα)
 ἢ λίθος. Lapis sensu expers, nec mali viri ossa premere
 refugit. Post hunc versum aliquid excidisse suspicor.
 Nulla enim est relatio inter vocabula κοφὸν et ζοφώδης. —
 νέκυνς ζοφώδης, nigri cadaver hominis, i. e. mali et impro-
 bi. Ad mores referendum videtur epitheton; nam μέλαι-
 νες vocabantur, quibus mores improbi. *Plutarch. T. II.*
 p. 12. D. μὴ συνδιατρέβειν μέλασιν ἀνθρώποις διὰ κακοῦθυσιν.
Hic niger est. Horat. I. Serm. IV. 85. Reisk. τῇ πῶς ζ.
 legit. Parum profecto commodum illud καί; sed fortasse
 praecepsit olim aliquid, quo referebatur. — V. 6. γυλ-
 γυπελὲς. Vat. Cod. In Apogr. nonnullis τῶλυγυπελὲς. τῶλυ-
 γυπελὲς emendavit *Bentl.* et *R.* — *Hesych.* ὀλυγυπελὲς.
 ὀλίγον δυνάμενος. ἀπενες. ex *Homero* II. 2. 24. Idem
 ὀλυγυπελὲς. Vide inprimis *Valckenar.* in *Diarr.* p. 283. B.
 — ῥάκος, veluti pannus tritus et lacer. Non de cadavere
 accipi debet, ut fecit *T. H.* in loco mox laudando; sed
 vivi Eunicidae corpus infirmum, lacerum et turpe fuit,
 ut apparet ex sq. Epigrammate. — De homine nullius
 pretii *Lucian.* in *Tim.* §. 32. T. I. p. 102. Bip. μαλθα-
 κὸν, καὶ ἀγενῆ, καὶ ἀνέτην — ῥάκος ἔδη γεγεννημένον. ubi
 vide *Hemsterb.* qui et nostri loci memor fuit. εἴμην ῥα.

καὶ τῆς vetulae tribuit *Rufin.* Ep. XXXII. — V. 7. δ' ὑπέ, Vat. Cod.

XXXVII. Cod. Vat. p. 266. Plan. p. 284^a. St. 411. W. In eundem Eunicidam, animo non minus quam corpore turpem. — V. 1. ὄσθωλον. terram aridam et sterilem, quae nihil praeter sentes et rubos effert. Vide ad *Zenodos. Ephes.* Ep. II. — V. 3. πλεῖς δόλοιο ex Platōi receptum est. — Sed longe aliud quiddam olim hic lectum fuisse, apparet ex Vat. Cod. ubi in contextu habetur τελευτρεῖοντα, supra scriptum autem στεῖρα τ' ἐποκρίοντα. Vera videtur correctio. Verbum compositum ἐποκρίω occurrit ap. *Nicandr.* Ther. 790. Hinc derivatum adiectivum ἐποκρίεις pro ὀκρίεις. Hoc, quod de lapidibus asperis usurpari solet, non male ad mores asperos, duros et insuaves transfertur. *Hesych.* ὀκρίειν. (sic recte emendatum pro ἐκρίειν.) τραχὺ. σκληρὸν. στερεόν. ἀγγίλειν. Idem: ὀκρίειντο. τραχύνοντο. ἀγγίζοντο. μεταφορικῶς καὶ τῶν ἄνθρωπων πολλὰ ἐχόντων λίθων. Quae glossa ad nostrum locum praeclare facit. *Tibull.* I. El. I. 63. non tua sunt duro praecordia ferro Vincula, nec in tenero stat tibi corde flix. — V. 4. κάλων δόβλιον ολεπίδην. Brodaeus membrorum vinculum, compagem, in deserto loco jacentem, interpretatur. At non de membris in universum, sed de parte quadam corporis Eunicidae agi, contextus docet. καλῶν igitur sunt pedes, ut passim. *Euripid.* Phoen. 1400. 1421. Bacch. 168. Vide *Kuster.* ad *Ariflorb.* Ran. 1400. Sed quid voci ολεπίδην facias? ολεπίδην est μονοπέδην, quod fortasse compedum genus fuit. Pedibus Eunicidam laborasse suspiceris, ita ut pedum compedes dictae sint, quasi impedimenta pedum per periphrasin; qui ipsum euntem impedirent magis quam juvarent scilicet. δόβλιος autem additur, quia servi ejusmodi compedibus (ξόλιος, ποδακάνη, ποδοστράβη. vide *Polluc.* VIII. 72.) solebant constringi. — V. 5. ἀτρίχα. calvum, quod non deforme solum, sed etiam ridiculum. Vide not. ad

Luciani Ep. XVIII. — ἀμπεύματα. ambusta membra, de rogo detracta, antequam combusta essent, negligentiam et contemptum libitinariorum significant. *Ovid.* in *Ibide* v. 633. *Cliniadaeve modo circumdatus ignibus atris Membra feras Stygiae semicremata rati.* *Clodium ambustum tribunum plebis* per contumeliam vocat *Cicero* in *Or. pro Milone* §. 12. et 13. 33. *Tu P. Clodii cruentum cada- ver ejecisti domo — tu infelicissimis lignis semiusculatum nocturnis canibus dilaniandum reliquisti.* — V. 7. ἀνέμψεντα. quae virum tam foedum tamque improbum in sinum recipis. — καυσκήμενος ἀνδρός. gravis sis cineribus viri tam deformi corpore. De αἴθρας, corpus, vide *Heinsf.* ad *Hesych.* T. II. p. 1208. Vocem γογγυλίσκηνος (στερογύλον τὸ σῶμα ἔχον) servavit *Erym. M.* — τέφρας. Vulgo et in *Var. Cod.* Fortasse fuit τέφρας.

XXXVIII. *Cod. Vat.* p. 307. *Jensius* nr. 82. *Anth. Reisk.* nr. 733. p. 148. In mortem puellae, cui nomen *Selene*, quam a *Luna* ploratam esse ait. — V. 1. καὶ αὐτὴ ἤχλυσεν. *Vat. Cod.* Hinc *R.* καὶ αὐτὴ δ' ἤχλυσεν. — V. 2. πένθος ἔδν. *Reiskio* interprete, vultum lugentem *Lunae* significat, tristitiam suam luctumque nocte et tenebris occultantis, celantis. Quod vereor ne nimis argutum sit. — ¶. 151.] V. 3. εὐνεκα δέ. *Jensf.* In *Vat. Cod.* τήν. Lusus est in nomine puellae, *Selene*, quae cum ad *Orci* tenebras descendisset, *Luna* (Σελήνη) quoque tenebris immerfa est. *Antip. Sid. Ep. XCIX.* καὶ β' αὐτὰ διὰ πένθος ἡμαρτυρεῖσα Σελήνη Ἄστρα καὶ εὐρανίας ἡγεμπετοδὲ ἔλπει. ubi vide not. — V. 5. κάλλος. Pulchros pulchrasque cum *Luna* comparare solent poëtae. *Venus* in *Anchisae* amplexus veniens ὡς Σελήνη Στήθεσιν ἀμφ' ἀπαλαῖσιν ἐλάμπει, θαῦμα ἰδέσθαι. *Hymn. in Vener.* 89. *Musaeus* v. 55. Ἦν δὲ μαρμαρυγὴν χαρίεντος ἡπαστρεῖπτουσα προσέειπε οἷά τε λευκοπάρης ἐπαντέλλουσα Σελήνη. ubi vide not. *Heinsichii* p. 61. sq. — V. 6. μίξεν. *Reisk.* dedit διῆξεν ἐφ' ἐφεί. (sic *Jensf.* contra *Cod.* fidem.) *Mihi* quoque olim

verbum *μῆεν* displicuit. Scribebam: *ἀδεν*. Lunam plorantem habemus in Epitaphio formosae puellae ap. *Schraeder*. in *Monim. Ital.* p. 162. *Flevit Amor, moestae Charytes, et Cynthia flevit, Pulcra Venus molles subsecuitque comas*. Nunc tamen Codicis lectioni inhaereo. *μῆεν* respondet τῇ κοινώσατο in praec. versu. Ut olim pulcritudinem suam cum illa communicaverat, ita nunc quoque tenebras suas cum illius morte conjunxit. *Antipbil.* Ep. XL. *σπέρμ' δ' ἄλλον ἔμεινα φέρων*.

XXXIX. Cod. Vat. p. 307. Edidit *Jensius* nr. 83. *Anth. Reisk.* nr. 734. p. 148. Naufragus, cujus cadaver fluctus in litus detulerant, pastoris vitam felicem praedicat. — V. 1. καὶ οὕτ' *Jens.* κατ' emendavit *Ruhn.* in *Epist. crit.* p. 122. Similia, ubi Paeti naufragi mortem luget, *Propertius* L. III. Ep. 5. 67.

*Quod si contentus patrio bove verteret agros,
Verbaque duxisset pondus habere mea:
Viveret ante suos dulcis conviva penates,
Pauper, at in terra, nil ubi flere potest.*

Postrema verba nimis inepta sunt. Corrigo in transitu:
nil ubi turbo potest.

ubi venti et tempestates nihil valent. Vide *Burm.* in *Lucan.* L. IX. 449. — V. 2. τὸνδ' ἀνὰ scribendum fuisset, ut jam ab elegantissimo *Ruhnkenio* factum noveram; sed corruptum etiam credo *λευκόλοφον*. Ideo cod. lectionem intactam reliqui. *λευκόλοφος* de monte si dicatur, aglabrum apicem significare debet, cui epitheton *κοιμηδὸς* non congruit. Scripserat forte τὸνδ' πρὸς *λευκόλοφον*. *Br.* τὸν *λευκόλοφον* defendit *Reisk.* analogia τῷ *λευκόπατρων* *Polyb.* L. III. 53. T. I. p. 504. ed. nov. ubi desertam et nudam petram significat. Fingere tibi debes collem in superiore cacumine nudum, circum radices mediamque regionem herbosum. — V. 3. *Hic versus despo-*
ratus

»ratus est. Nam Reiskii commentum minime probandum est, nec multo magis placet, quod ipse conieceram, κριὺς ἀγνῆρας κατὰ βληχτὰν ἀκολουθῶν. « *Br. Reisk.* dedit ποτ' ἐβληχμένα βάζων. *erga arietes, gregis duces, garriens balatum imitans.* Et ipse olim hunc locum sine successu tentavi. Tutissimum est sine dubio ejusmodi ulcera plane non attingere: nonnunquam tamen audacia ad verum reperiendum prodest, nisi tibi ipsi, aliis tamen, qui, si nihil aliud, errores certe vitare discunt. Haec igitur alii fortasse olim melius restituent; interim sic legerim:

κριὺς ἀγνῆρας ἰδὼν βληχτὰ βιάζων.

arietes videns oves incuntes. τὰ βληχτὰ pro ovibus usurpavit *Aelian.* H. A. II. 54. — Est autem illud inter oblectamenta pastorum. *Theocrit.* Eid. a. 37. ἥπλοος δὲκ' ἰσορῇ τὰς μηκάδας, οἷα βατιῶνται. unde emendatum Ep. ἀδελφ. XL. τοὶ δὲ τραγίσκοι εἰς ἐμὲ διερχόμενοι τὰς χιμάδας ἐβάτην. — V. 4. ἡπικερῇ. *Vat. Cod.* ἡ πικερῇ emendavit *Rubnk.* πρὶν πικερῇ. *Reisk.* — V. 6. »εὖρος ἐφημίσατο »ip cod. scriptum. *Salmasii* emendationem recepi. In »superioribus nihil sanavit, licet plura medica manu »indigerent. « *Br.* In ed. pr. *Rubnk.* ἐλημίσατο. in altera magis in *Salmasianam* lectionem inclinat. Infeliciter *Reiske* εὖρος ἐφημίσατο, quod ridicule vertit: et circa hunc arenaceum collem me horfum prorsum jactando *Eurus* vim suam ostentat. *Bernardus* in *Epist.* ad *Reisk.* p. 364. ἐφημίσατο. cruciavit. ἀπημίσατο voluit.

XL. *Cod. Vat.* p. 308. *Fensius* nr. 84. *Reisk.* *Anth.* nr. 735. p. 149. Argumentum in graeco lemmae disertè indicatum. — V. 1. ἐπὶ μέρει ἐλλαχθέντι. ad communisatam liberorum sortem. — ἀμφοτέρους, et vivum et defunctum filium. — V. 3. εἰς νέον. ejus, qui bona utebatur valetudine. — V. 4. οὗ es, eum, qui infirmus fuerat. — μετεσενμένον ex conjectura dedit *Reisk.* male.

Vol. II. P. 1.

D d

— V. 6. Vestra quidem fors inmutata est, mihi autem certus luctus mansit.

XLI. Vat. Cod. p. 102. εἰς κέρην (male apogr. Lipf. εἰς πέρην) καλουμένην πρώτην. Edidit *Reisk.* in Misc. Lipf. T. IX. p. 134. nr. 313. — V. 1. τί δὲ δότατον. Vat. Cod. et R. Hoc reponendum. Vid. *Eustath.* ad II. p. 1232. 37. *Hesych.* δότατος. ὕστατος. ἰσχυρῶς. μεθ' ἐν οὐκ ἵσταν ἴταρος. — V. 2. Quum quaesisset, quomodo miseram illam puellam appelleret, nihil invenit aptius quam δειλαίη, quod unicuique calamitatis generi accommodatum. — V. 3. 4. absunt ab apogr. Lipf. unde factum, ut R. in reliquis quoque caecutiret. — τὰ ἄκρα, ut τὰ πρῶτα, φέρεσθαι dicuntur, qui in aliqua re principatum tenent. Vide *Valcken.* ad *Herodot.* IX. p. 724. *Locella* ad *Xenoph.* *Ep.* p. 122. — In Cod. Vat. ψυχῆς ἄθος, quod fortasse non mutandum erat, quamquam lectio *Br.* elegantior. — §. 152.] V. 5. Pro σοὶ fortasse melius ε' οὖν, i. e. σοὶ οὖν, legas. — V. 6. ἀμμήτων χαρ. Cf. *Epigr.* XIV. 2.

XLII. Cod. Vat. p. 308. Plan. p. 233. St. 339. W. In Hymnidis, novem annorum puellae, obitum. — V. 1. „Protulit ad Charit. p. 130. Orvillius, ubi eruditissimis nugis lectorem detinet. Nihil frequentius permutatione diphthongorum *ei* et *ei*. Perperam in Vat. Cod. „scriptum est *εινάτην* pro *εινάτην*. *εινάτες* ap. Homerum „pro *εινάτες* saepe.“ *Br.* In Plan. ubi hoc distichon distinctione laborat, *εινάτην* scribitur. De commutatione hujus vocabuli cum similibus vide *Ruhnck.* in *Ep. cr.* II. p. 141. — V. 3. „Vat. membr. *ἄλιστ'*. Florent. *ἄληστ'*. „Iterum hic librariorum deprehenditur error, quibus „cum ejusdem soni essent, *ι* et *ι*, saepe permutatae „sunt hae literae. Sed horum uter peccaverit, non facile „dictu est. *ἄλιστ'* bene stare potest, quum certissimum „sit, veteres in compositis vocibus liquidas non gemi-

inasse. Vid. Clark. ad Il. p. 599. Usitatio est vulgo scriptura ἄλλιστ'. Ex ἄλλιστ' emendari etiam poterat; quae Salmalii conjectura est, ἄλλιστ'. Hefych. ἄλλιστος. ἡμετέστερος. Ex ἄλλιστ', si η recte positum, optima erui potest lectio, quamque alteri praefero, ἄπλυστ'. Sic Bianor in sententiae similis Epigrammate, infra p. 158. in XVI. πάντα χάρων ἀπλυστα. Br. Eandem emendationem proposuit Jos. Scaliger in not. mst. et Brod. qui etiam Bianoris locum comparavit. — πρόσθεν. πρὸ μολῆας. — ὁ βίαιος ἀποθανών. πρὸ ὤρας. ὁ ἐν νότῳ. Ammon. D. D. V. p. 120. — V. 4. τὴν π. σοί π. ἰσομήνην. Var. Cod. τὴν π. σοῖα π. ἰσομήνην. vulgo. σοῖο dedit Steph. probante Scalig. in not. mst. — Sensus, qui ap. Euripid. in Alc. 55.

XLIII. Cod. Vat. p. 260. Crinagorae vindicat hoc carmen, quod in Plan. p. 55. St. 78. W. ἄθλων est. Illius esse, sponte intellexerat Scalig. in not. mst. — Scriptum in poëtae servum, nimio solis aestu confectum. — V. 1. γῆ μιν. Terra me genuit, terra me defunctum tegit; nec ea, quae me in sinum recepit, illā, quae me nutrit, deterior est. — Quod is, qui loquitur, terram pro matre agnoscit, hominem significat nullius generis, Terrae filium. Erasmi Chil. I. VIII. 86. Euripid. Ion. 542. γῆς ἄρ' ἐκίψυκα μητέρα. Epigr. ἀδίσκ. DCLII^b. γῆς ὧν πρόσθεν γένος μητέρα γαῖαν ἔχω. Anth. Lat. T. II. L. IV. Ep. CCXLVI. Terraque, quae nunc est mater sibi, sis levis opto. Vide Burm. T. II. p. 207. — V. 3. αἰὲ γῆρ αἰὲ καύσωνα. Sophocl. Antig. 76. — V. 4. ἥελιον. Morbo heliaco itaque sive consternatione ex solis ictu orta periisse videtur.

XLIV. Cod. Vat. p. 309. Plan. p. 213. St. 310. W. Scriptum est in Philostratum, Academicum, qui, Antonio et Cleopatra, quorum castra sequebatur, devictis, omnia sua amiserat. Vide Plutarch. Vit. Caton. Min. T. IV.

p. 275. Vit. Anton. T. V. p. 146. ed. Bry. Epigramma in eum servavit *Philostatus* Vit. Soph. I. 5. p. 486.

Πανεόφου ὄργην ἴσχε φιλοστράτου, ὃς Κλειπάτρῃ

νῦν προσομιλήσας, τοῖος ἦν ἐφάνη.

quos versus per parodiam expressos esse ex *Theognide* v. 215. bene monuit *Olearius*. Cf. *Gataker*, ad *M. Antonin.* p. 13. — V. 1. ποῦ. Ubi, quaeso, illorum regum potentia et opes, quibus fretus tu quoque beatus esse videbaris? — V. 3. „In Stephani edit. tythothetae vitio „excusum ἢ ἐπὶ Νείλῃ, quod servavit Wecheliana, „Aliae omnes, ut et Codd. ἢ ἐπὶ — Qui teretes aures „habent, particulam βα, quam inserui, non damnabunt, „ἐπιμήσας est in omnibus libris, quos vidi. Vir doctus „in uno e Florentinae exemplaribus, quae habeo, ad- „scripsit, nescio unde, εἰσι μετμήσας.“ *Br.* Qui spe suspensi sunt, ἐπαιωρεῖσθαι dicuntur. *Herodian.* L. II. 9. 1. κοῦφοι καὶ ἀδύλοι ἐπαιωρουμένου ἐπὶ. Vide *Bud. Comm.* L. Gr. p. 1173. Qui igitur omnem spem vitae in aliqua re collocant, βλον inde ἐπαιωρεῖν probe dici possunt. Simile est ἐναρτῶν. ἑαυτὸν τινι πράγματι, quod illustratum dedit *Lenner.* ad *Phalar.* p. 169. — V. 4. Syllabae κείνου 'του .. Vat. codici a recentiore manu sunt additae. Eas in nullo Cod. invenit *Br.* nec in duabus princ. edd. habentur. In Ald. sec. et ceteras receptae sunt ex *Lectt.* Ald. pr. Sed Aldus eas utrum in Cod. invenerit, an conjectando extuderit, incertum est. — Pro ὄρεσι Vat. Cod. ὄρεσι. — V. 5. Romani milites copias, tua tibi industria comparatas, diripuerunt, cadaver autem tuum tenui testa conditum jacet. — ἑστρακίην, πύλην scilicet, quod fusc exposuit *Salmas.* in *Exerc.* ad *Solin.* p. 848. B. ad locum *Plinii* L. XXXV. 46. p. 711. *Quin et defunctos sese mulsi fœtibus solis condi maluer.* vide *Harduin.*

XLV. Cod. Vat. p. 261. sq. Plan. p. 213. St. 311. W. In Seleucum Lesbium, juvenem et moribus optimis et

eloquentia conspicuum, quem mors immatura in Hispania oppresserat. — V. 1. δειλαῖον et vers. seq. ατηρὸν

αλθόμενοι θανάτου. Vat. Cod. Vulgo ατηρὸν αλθόμενοι βίβρου. Ex Vat. Cod. lectione fons corruptelae apparet. *Horat. I. Carm. IV. 15. Vitae summa brevis spem nos vetat inchoare longam. Macedonius Ep. XXXIX. βρετὸς δ' εὖ οἶα καὶ αὐτὸς Θνητὸς ἰὼν δολιχαῖς δ' ἡλικίαι περιζόμεθα.* — V. 4. ἄετις. instructus. Vide *G. Wakefeld in Del. Trag. T. II. p. 331.* — ἐπ' αλθόμενος. Vat. Cod. — T. 153.] V. 5. ἰβηρεῖ. in Hispania, ut inde apparet, quod Seleucus in maris litore sepultus esse dicitur. Cogitabat *Brodacus* de Iberis Asiae, qui hodie Georgiani vocantur. — Quum eloquentiae studium in Seleuco commemoretur, suspicari licet, eum in Hispania arti dicendi, quae tum temporis in illis regionibus florebat, dedisse operam. — ἀμετρήτων ἀγχιᾶν. Sic Cod. Vat. et plurimae edd. vett. Ald. pr. ἀγχιᾶν, unde *Opfopoci* conjectura ἀμετρήτων.

XLVI. Cod. Vat. p. 306. Plan. p. 260. Str. 376. W. Adscripta nota marg. Vat. Cod. ζῆτος εἰ ἐν τῷ ἐπιγράμματι εἰς παιδὸν παρ' ἀγχιᾶν τοθαμμένον. Agitur de puero fort. molo, cui nomen Ἔρις. Qui cum in insula neseio qua sepultus esset, cupit poeta illam cum circumjacentibus insulis Ἐρωιδας vocari. — V. 1. ἐρνήσαντα. Exemplum quaedam commutatorum in nobilium hominum gratiam nominum excitat *Brodacus*. — V. 3. ἄμμος. Omnes edd. vett. usque ad Steph. Etiam V. C. ἄμμος. — V. 4. ἱξί ταύτην. Vat. Cod. ἱξί δὲ ταύτην. Edd. vett. Ed. pr. tamen ἱξί δὲ τ. quod probat *Jos. Scaliger* in not. mss. — δὲ omissum in optimo Plan. cod. quo *Br.* usus est. Aut ἱξί aut ἀμετρήτους legendum esse vidit *Huet.* p. 25. — V. 5. 6. Similis color in Ep. XXXV411, 5. 6. — In puerum *Amorem* vocatum exstat Ep. in Anth. Lat. T. II. p. 190. CCL. ubi exempla nominis Ἔρις collegit

Burmamn. — V. 7. *σηματόεσσα*. terra in tumulum aggesta.

Ex Lestt. p. 164.] XLVII. Vat. Cod. p. 449. Edidit *Jensf.* nr. 77. Anth. *Reisk.* nr. 727. p. 145. Ab initio mutilum videbatur *Brunckio*, cujus haec sunt: „Multa egregia sunt et probabilia in Reiskii ad hos „versus notis. Decantatus Bathyllus pantomimus, Py- „ladiis rivalis, de quo legenda erudita Salmasii nota ad „Hist. Aug. p. 496. Philonidis cantoris aut choraulis „qui meminerit, novi neminem. Sed qui hanc professio- „nem exercuerunt, non omnium nobis tradita fuerunt „nomina. Scenicum artificem, non poetam, innuit hic „Crinagoras. Fuit autem poeta comicus, aut *ὑπορχημά- „των* auctor, ad quem directum hoc Epigr. cujus initium „deest. Quae supersunt duo disticha ad mentem cl. Reiskii sic scribenda sunt:

»Θάρσει καὶ τέτταρσι διαπλεθέντι προσώποις
»μῦθον, καὶ τούτων γράψον ἔτι πλείονα.
»οὐτὲ σε γὰρ λείψουσι φιλονίκου, οὐτὲ θαυόλλου,
»τοῦ μὲν, βοιδάμν, τοῦ δὲ, χερσὶν χάρεας.

„Comicam saltabat Bathyllus, accinente Philonide, qui, „si quatuor, aut plures in comico dramate personae es- „sent, omnia, quae in eo agebantur, cantu et gestibus „exprimere valebant, uno Bathyllo quatuor, quinque „aut plures fustinente personas. Hoc ad Horatii prae- „ceptum in A. P. quod vereor ut vulgati Interpretes „recte acceperint, *nec quarta loqui persona labores*, re- „ferendum non est. Alio enim spectat nec pantomimis „leges scripsit Horatius. *Br.* A *Brunckii* sententia ab- horrebat *Schneiderus*. Hic enim *Crinagoram* cum poeta loqui existimabat. Scriptas enim a poetis esse fabulas pantomimorum, *Lucianus* testatur de saltat. §. 84. τοῦ γὰρ ὁμοίου Αἰαντος αὐτῷ γραφέντος. Idem laudat ejusdem scriptoris locum nobilissimum §. 66. ubi barbarus qui-

dam ἰδὼν πέντε πρόσωπα τῇ ὀρχηστῇ παρεσκευασμένα (τοσούτων γὰρ μισθὸν τὸ δρᾶμα ἦν) ἐζήτει, ἵνα ὄρῃ τὸν ὀρχηστὰν, τίνες οἱ ὀρχησόμενοι καὶ ὑποκρινόμενοι τὰ λοιπὰ προσώπων εἴν. Adde Ep. in Vitalem Mimum Anth. Lat. T. II. p. 18. XX.

*Fingebam vultus, habitus ac verba loquentium,
Ut plures uno crederes ore loqui.*

Recte hinc concludit Vir Doctiss. fabulas ab initio in minores numero partes distributas fuisse, ita ut pantomimus tres vel summum quatuor personas saltando exprimeret. Deinde processisse artem ad quinque adeo personas, quibus reddendis pantomimi pares essent. Quum igitur sibi persuaderet *Schneiderus*, *Crinagoram* cum poëta loqui, fabulam a pantomimo et cantore reddendam scribente, totum carmen sic refinxit:

Θάρασι καὶ τίττασι διακλασθέντι προσώποις
μόθῳ καὶ τούτῳ γράψων εἶτι πλείοισιν.
οὔτε σε γὰρ λείψουσιν, Φιλωνίδην, οὔτε Βάθυλλον
τὸν μὲν ἠεὶ δάων, τὸν δὲ χορῶν χάριτες.

χορῶν χάριτες, ipso auctore interprete, sunt venter et gratia in agendo, actionis declamationisque decor. *Onestus* Ep. II. κἄμιν χαρίτων. De Pylade Bacchum saltantē *Antipat.* *Tibell.* XXVII. οἷα χορεύων, δαίμονες ἀκρήτεον πᾶσαν ἔπλησε πόλιν. — Haec quamvis ingeniosa, Reiskianis tamen veriora non puto. χορῶν χάριτες de manuum peritia et loquacitate accipio, in qua venustatem aliquam et elegantiam locum habuisse, vix dubites. Vide, quae notavimus ad *Antip.* *Tibell.* XXVII. 6. οὐράνιος δὲ οὔτος, ὁ πανφώνιος χορὸς λοχουόμενος. — Ceterum in his fabulis alium cecinisse, alium saltasse, apparet ex *Lucian.* de Salt. §. 30. Πάλαι μὲν γὰρ εἰ αὐτοὶ καὶ ῥῶον καὶ ἀρχοῦντο· εἴτ' ἐπειδὴ κινουμένων τὸ ἄσθμα τὴν αἰδὴν ἐπιτάρατταν, ἄμεινον ἔδοξεν ἄλλους αὐτοῖς ὑπάρδειν. Quod autem ad initium car-

minis attinet, mihi non tam mutilum quam depravatum videtur. *Crinagoras*, Philonidam et Bathyllum laudaturus, pantomimorum poetam aliquem, nam certum quendam nominasse minime opus erat, exhortatur, ut peritis hisce artificibus fabulam scribat. Fortasse fuit olim:

Καὶ τρεῖς καὶ τέτταρες διαπλεθύνει προσέποις
μῦθον καὶ τούτων γράψον ἔτι πλείους.

Finis Partis primae Voluminis secundi.

005659418

